

Giới thiệu Độc Sủng Ngốc Hậu

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Tình cảm, Xuyên không, Trọng sinh, Hào môn thế gia, Cung đình hủ tước, Ngọt sủng, Song khiết, HE.

Số chương: 137 chương chính văn.

Edit + Beta: team Hoàng Vân Điện.

Bìa: Huệ Hoàng hậu.

Câu chuyện bắt đầu từ việc trưởng công chúa Vinh Dương vào mười tám năm trước được gả thấp vào phủ Quốc công, sau này lại sinh ra một nữ nhi ngốc nghếch.

Cũng vào năm năm trước, tiền Thái tử lại gặp họa khi bị ngựa giẫm, cũng kể từ đó liền trở thành phế nhân không thể đi lại được.

Nay, tiểu thư ngây ngây dại dại của phủ Quốc công bị tứ hôn cho tiền Thái tử - hiện tại là Đoan Vương, toàn kinh thành ai nấy đều chê cười.

Trọng sinh đến, Đoan Vương liền tiếp thánh chỉ, mặt mày vui vẻ đi xử lý hôn sự.

Cho dù là một kẻ tàn phế thì đời này hắn cũng tuyệt đối sẽ không may áo cưới cho kẻ khác. Mà thế tử của hắn, đời trước nàng không rời không bỏ hắn, đời này hắn sẽ tặng nàng cả một đời vinh hoa.

Dẫu cho, nàng chỉ là người ngốc.

Chính văn chính là.....Nam chủ trùng sinh sủng nữ chủ....không những vậy nữ chủ lại xuyên không đến, bởi vì đã từng sinh hoạt trong môi trường phi thường đặc thù nên bị "Ngốc" a~~~~...Hai đời đều là nàng

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chuyện trước kia (1)

Edit: Quải

Beta: A Cảnh

"Kẻ tàn phế với người đàn độn, vốn là trời sinh một đôi."

Mấy ngày trước trời vô cùng lạnh, có một trận tuyết lớn, dường như phủ lên kinh thành một lớp vải trắng tựa đang để tang, mấy ngày nay trời lại trong vắt, ánh mặt trời chiếu lên tuyết, làm cho cả thế giới bừng sáng vài phần.

Đây là ngày thích hợp để tắm nắng, đông xưa nếu thời tiết đẹp như vậy, dân chúng kinh thành chắc chắn sẽ đem đệm chăn trong nhà ra, bê ghế tới ngồi ở cửa, vừa phơi nắng vừa tán gẫu với láng giềng một phen.

Năm nay lại khác.

Bắt đầu từ mười năm trước, Đại Tàn không ngừng xảy ra thiên tai, phản loạn khắp nơi, phía nam nổi loạn, ngay cả đất bắc Vinh Vương cũng mượn danh "Thanh quân trắc"(1) để tạo phản, đến nay kinh thành đã bị đại quân của Vinh Vương bao vây nửa tháng.

(1) Thanh quân trắc: diệt trừ gian thần bên cạnh vua (theo Bách khoa Baidu).

Sau khi kinh thành bị phong tỏa, dân chúng trong thành vốn vì lương thực không đủ mà chết đói, hôm trước trận tuyết lớn làm sập phòng ở, rất nhiều người chết vì lạnh, tình huống trong kinh thành quả thực giống cảnh đã rét vì tuyết lại buốt vì sương.

Kinh thành đã không thể chống đỡ được nữa.

Tần Dục khoác áo lông cáo ngồi trong đình bên hồ, nhìn nước hồ đóng băng vài thước, nở một nụ cười châm chọc.

Mùa đông năm nay cực kỳ lạnh giá, người Nhung ở phương Bắc chắc chắn sống không tốt lắm.. Hắn có nên cảm thấy may mắn vì cá chép trong hồ sớm bị vương phi bắt lên ăn, bằng không lúc này bị đóng băng dưới đáy hồ, sẽ lãng phí mất?

Hơn nữa, chết rét hay chết đói còn không bằng để người ta chặt một nhát sáng khoái.

Tần Dục ôm ngực, cố để bản thân không ho khan, dường như muốn nôn cả phổi mình ra.

Ngày xưa phủ Nhiếp Chính Vương phú quý náo nhiệt cỡ nào, bên cạnh hẳn lúc nào cũng có vài vòng người vây quanh, khi đó chỉ sợ hẳn ho nhẹ hai tiếng cũng có rất nhiều kẻ muốn tiến lên hầu hạ, nhưng hiện tại, trong phủ này chỉ còn tổng cộng ba người mà thôi.

Trong vô thức, hẳn đã nghèo túng đến mức này, chẳng khác gì cá chép được nuôi trong hồ.

Đến chuyện mình sẽ chết như thế nào cũng không biết.

- Vương gia, ăn cơm thôi.

Giọng nói lạnh lạnh của hoạn quan vang lên, xẹt qua không gian yên tĩnh.

Tần Dục ngẩng đầu, nhìn thấy Thọ Hi mang theo một hộp đồ ăn tới, Thọ Hi là thái giám theo hầu hẳn từ nhỏ, trước kia trắng trẻo mập mạp giống cái bánh bao, nay đã gầy như cái sào trúc, rõ ràng không đến ba mươi, mà trên khóe mắt đã đầy nếp nhăn.

- Ta còn có cơm để ăn? - Tần Dục tự giễu một câu, đồng thời nén cơn ho xuống, miễn để Thọ Hi lo lắng.

- Vương gia... - Thọ Hi cúi đầu, gương mặt bi thương.

Trước khi Thánh thượng đăng cơ, Vương gia nói gì nghe nấy, lúc chưa tự mình chấp chính cũng luôn lấy Vương gia làm chủ, sai đâu đánh đó, nhưng từ khi tự chấp chính liền bắt đầu chèn ép Vương gia. Tuy bị chèn ép nhưng khi đó Vương gia vẫn sống rất tốt, chung quy Vương gia luôn giữ không ít hậu chiêu... Nhưng, Vĩnh Vương lại khởi binh.

Từ ngày Vĩnh Vương khởi binh, tình cảnh của Vương gia ngày một xấu đi.

Ai cũng biết Vương gia nhà y vì đưa đường kim thánh thượng đăng cơ thuận lợi mà kết thù sâu với Vĩnh Vương? Lần này Vĩnh Vương tạo phản, "Thanh quân trắc" không phải là chỉ Vương gia sao? Thánh thượng vốn không thích Vương gia, vì chuyện này căm thù Vương gia tới tận xương tủy. Sau khi Trần tước quân tử trận mấy tháng trước, dứt khoát tịch thu gia sản, sau đó bao vây Vương phủ, còn hạ lệnh ngoại trừ Vương gia, kẻ khác đã xuất phủ không thể vào nữa.

Ban lệnh này, rõ ràng muốn Vương gia nhà y bị cô lập hoàn toàn.

Bắt đầu từ lúc Vương phủ bị phong tỏa, thức ăn và đồ dùng không có ai đưa tới, mặc dù tôi tớ trong Vương phủ đều trung thành với Vương gia, nhưng có người không chịu nổi đã chết vì đói khát... Người hầu không chống trụ được bao lâu, kẻ chạy đã chạy, người chết cũng đã chết rồi, chỉ còn lại mình y, tính cả Vương gia và Vương phi, toàn bộ Vương phủ tổng cộng chỉ có ba người.

Lúc đầu ba người họ còn tìm được chút lương thực còn sót lại để ăn, không biết Vương phi từ đâu tìm ra một ít thịt muối, sau này chỉ có thể tìm rau dại trong vườn để lấp đầy bụng.

Nhịn ăn nhịn mặc, bọn họ cũng không chống chịu được nữa. Mấy ngày nay, trong phủ không còn thứ gì để ăn, Vương gia thân thể ngàn vàng, hai ngày nay cũng chẳng có chút gì vào bụng.

- Vương gia, nô tài nấu một chiếc áo da.

Thọ Hi nói, cúi đầu mở hộp đồ ăn.

Trong hộp đồ ăn đựng một chén canh sùng có vài miếng da thú.

- Trước đây nô tài nấu thịt dê cũng có thể nấu cả da, cho rằng da dê có thể ăn được, liền... - Giọng nói của Thọ Hi mang theo vài phần ghen ghét, y cũng không biết da thú từng làm áo da còn có thể ăn được nữa không, nhưng trước mắt, ngoài thứ này đã không còn gì ăn rồi.

Trước đó Vương phi còn có thể bắt chuột hay chim sẻ để họ ăn, nhưng bây giờ, ở kinh thành, đừng nói đến chuột, ngay cả gián cũng đều bị ăn sạch.

Bọn họ bị giam trong phủ không thể ra ngoài, nhưng nghe thấy binh lính oán giận ngoài cửa, cũng biết không ít chuyện. Năm nay Hồ Quảng gặp nạn lớn, Giang Nam bị phản tặc chiếm, lương thực hoàn toàn không được đưa đến kinh thành, vốn đã thiếu lương thực, lại bị bao vây... Hiện tại xác người chết vì đói đầy đường.

Tần Dục nhận lấy bát trong tay Thọ Hi, dùng đũa gắp một miếng da dê vào miệng.

Nhai da này chẳng có vị gì, nhưng hẳn vẫn nhai chậm chậm, như thể đang ăn sơn hào hải vị. Sau khi ăn vài miếng da dê, hẳn uống một ngụm canh. Canh nóng vào bụng làm Tần Dục cảm thấy dễ chịu hơn. Đúng lúc này lại có tiếng bước chân lộn xộn truyền đến, càng ngày càng gần.

- Đến rồi.

Tần Dục cười khẽ một tiếng, uống sạch canh da dê rồi buông bát xuống, nhìn về lối vào viện.

Một đám binh lính mặc áo giáp nối tiếp nhau tiến vào, vây xung quanh hắn, theo sau là hai nam tử, đều là đệ đệ hắn.

Một người lớn lên cùng hắn từ nhỏ, từng dùng đủ chuyện để nịnh hót hắn, sau khi hắn xảy ra chuyện lại tìm Duệ Vương để nương tựa, đoạt vị hôn thê của hắn, chèn ép hắn, nay còn đem người đánh đến tận kinh thành, nhị đệ của hắn - Vinh Vương, Tần Nhạc.

Một người khác được mẫu thân hắn nuôi lớn, từ nhỏ hắn xem là đệ đệ ruột để yêu thương, sau này lên ngôi hoàng đế lại đâm hắn một dao, giam lỏng hắn, lục đệ của hắn, đương kim thánh thượng, Tần Diễn.

Sau khi Tần Diễn tự mình chấp chính không còn coi hắn là ca ca, rất uy phong, nay cả long bào cũng không dám mặc, khom lưng cúi đầu trước Tần Nhạc.

Không phải nghi ngờ gì nữa, là y mở cửa thành đưa Tần Nhạc vào.

Kết cục này Tần Dục đã sớm đoán được từ trước, nhưng khi thực sự thấy cảnh này, không tránh được việc có chút đau đớn. Giang sơn hắn đoạt được từ trăm cay nghìn đắng, nay lại rơi vào trong tay của kẻ thù.

Nếu hắn không phải một kẻ tàn phế, sao có thể rơi vào đường cùng như bây giờ?

Tần Dục thoáng nhìn qua hai chân nhỏ gầy như gậy trúc của mình, hơi nắm chặt tay, rồi lại buông ra rất nhanh. Việc đã đến nước này, nghĩ nhiều cũng vô ích.

- Tần Dục!

Tần Nhạc nhìn nam nhân trẻ tuổi ngồi trên xe lăn, không thể dấu sự đắc ý trong mắt, có lẽ y cũng chẳng buồn che lấp:

- Tần Dục, không ngờ ngươi cũng có ngày này.

- Ngươi có thể sống tốt hơn ta sao?

Tần Dục ngẩng đầu nhìn người đệ đệ chỉ nhỏ hơn mình vài tháng, khẽ cười.

- Ta đương nhiên sống tốt hơn ngươi, bắt đầu từ hôm nay, ta chính là chủ nhân Đại Tần.

Tần Nhạc mặc áo giáp, ngẩng đầu ưỡn ngực nói, tuy trên mặt y dấu rìa xồm xoàm nhưng sự vui sướng khiến cho khí thế của y không ai bì nổi.

Tần Dục nhìn thấy Tần Nhạc như vậy, chỉ thấy nực cười. Cả đời, hắn mắc rất nhiều sai lầm, mà trong đó, sai lầm lớn nhất là tha cho Tần Nhạc, để cho y tới Tây Bắc làm Phiên Vương và đưa Tần Diễn lên ngôi Hoàng Đế.

Tây Bắc vốn là nơi khô cằn, vốn hắn muốn cho Tần Nhạc chịu chút đau khổ, nhưng không ngờ sau khi Tần Diễn tự mình chấp chính một lòng muốn đoạt quyền từ tay hắn, càng ngày càng đề phòng hắn, phái giám quân tới Tây Bắc, tạo phiền toái cho Lý Sùng An – tướng thủ thành Tây Bắc, làm Tần Nhạc bất lực cơ hội.

Tần Nhạc làm vài chuyện sau sau lưng thành Tây Bắc, khiến triều đình phái người tới chém đầu Lý Sùng An.

Lý Sùng An chết, thủ hạ của y đương nhiên sinh lòng bất mãn với triều đình, có người trong lúc phản nộ chém chết giám quân kia...

Sau khi giám quân chết, tướng lĩnh quân Tây Bắc sợ bị triều đình thanh toán liền có ý phản loạn, sau đó, Tần Nhạc liền nhân cơ hội tiếp nhận quân Tây Bắc, nuôi cánh quân trên trăm vạn này thành phản binh.

Quân Tây Bắc theo Tần Nhạc mưu phản vì không muốn bị triều đình thanh toán, còn Tần Nhạc, không nghi ngờ gì nữa, y vì ngôi vị Đế Vương mà bản thân vẫn luôn nhớ nhớ nhưng nhưng.

Bọn họ làm vậy, lại chẳng nhớ rằng triều đình phái binh trấn thủ Tây Bắc là vì phòng ngừa người Nhung nam hạ.

Tần Dục là Nhiếp Chính Vương, rất hiểu người Nhung, mấy tên đó chẳng khác gì sói, hiện tại quân Tây Bắc về kinh, không biết khung cảnh Tây Bắc như thế nào...

Tần Dục tin là người Nhung sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để đến cướp bóc Đại Tần, lúc đó, Đại Tần ra sao?

Tần Dục dùng ánh mắt chăm chọc nhìn Tần Nhạc, từ nhỏ y đã kém Tần Dục, dù sau này Tần Dục có trở thành một kẻ tàn phế, y vẫn là kẻ dưới cơ Tần Dục, hận Tần Dục thấu xương, hiện tại sống chết của Tần Dục ở trong tay y mà còn lộ ra biểu cảm khinh thường như vậy, y hận không thể đem Tần Dục chặt thành tám khúc.

- Tần Dục, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi, nếu ngươi quỳ xuống dập đầu xin ta tha thứ, có lẽ ta có thể cho ngươi chết sáng khoái, nếu như không...- Tần Nhạc kéo dài âm điệu, giọng nói âm u còn lạnh hơn gió đông.

- A!

Giọng nói nữ tử đột nhiên vang lên, phá vỡ không khí nghiêm trọng nơi này, mọi người theo bản năng đưa mắt nhìn liền thấy một người đầu tóc rối tung, mặc y phục hoa lệ nhưng dơ bẩn, gương mặt tái xanh gây trơ xương, tay cầm một con chuột đã chết dựa vào tường ngóng cổ lên trông về bên này.

Sao nơi này lại có một nữ tử kỳ dị đột nhiên xuất hiện?

Tần Nhạc cảnh giác theo bản năng, nhưng đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, nhìn Tần Dục cười ha ha:

- Tần Dục, đây là Vương phi ngốc của ngươi sao? Đúng là làm khó nàng ta, không chia không lìa ngươi... Cũng đúng, kẻ tàn phế với người dân đen, vốn là trời sinh một đôi. Ngươi yên tâm, chờ sau khi các người chết, ta nhất định sẽ để các ngươi được chôn cùng nhau.

Biểu cảm lạnh nhạt của Tần Dục, cuối cùng cũng thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chuyện trước kia (2)

Edit: Quái

Beta: A Cánh

"Giấy tiếp theo, hẳn liền cảm nhận được mũi tên ghim thật sâu vào lồng ngực."

Phải cưới một kẻ ai ai cũng biết là người ngốc làm vợ, đây là chuyện khiến Tần Dục cảm thấy bị sỉ nhục vô cùng, đây cũng là cái gai trong lòng hắn, nhưng đó là chuyện trước kia.

Bốn tháng trước, phủ Nhiếp Chính Vương bị tịch thu gia sản, văn võ cả triều vội vàng phân rõ giới hạn với hắn, tói tở trong phủ bỏ hắn mà đi, nhưng thê tử hắn vẫn ở lại, đuổi cũng không đi, từ đó, Tần Dục đã không còn bài xích thê tử mình, thậm chí vô cùng cảm kích.

Mấy tháng nay, nữ tử này chưa bao giờ tới gần hắn, chỉ trốn ở góc phòng nhìn hắn từ xa, nhưng bất kể là bắt được chim sẻ trong vườn hay cá chép trong hồ, đều không quên dành một phần cho hắn.

Tần Dục vẫn còn nhớ rõ, nửa tháng trước nàng không quản trời lạnh nhảy vào trong nước, mò mấy con ốc trong bùn ném cho hắn, sau đó nhìn hắn cười ngốc nghếch, tuy rằng nhếch nhác, nhưng mắt ngọc mảy mai, quả thực đẹp đến kinh người.

Đối với nàng, Tần Dục có vài phần áy náy.

Lúc trước được tiên hoàng ban hôn, khi biết vương phi của mình là một kẻ ngốc, hắn từng giận giữ, sau đó tuy rằng chưa bao giờ giận cá chém thớt một người chỉ biết ăn biết uống, nhưng triệt để không quan tâm tới nàng.

Hắn tìm người tới hầu hạ vị vương phi này, cho nàng những đãi ngộ vương phi nên có, khiến nàng không lo áo lo cơm, nhưng chưa bao giờ để tâm tới nàng, xem nàng như không tồn tại, thậm chí, cho đến khi phủ Nhiếp Chính Vương bị bao vây, hắn mới thấy được hình dáng của nàng.

Hắn đối xử với nàng quả thực không tốt, nhưng nàng lại không xa không rời hắn.

Đến bây giờ, Tần Dục đã không để ý tới tính mạng của mình, cũng biết Thọ Hi từng giúp hắn làm rất nhiều chuyện, không thể không chết, nhưng Vương phi của hắn vẫn có thể tránh được chuyện này, hắn không muốn nàng xảy ra chuyện gì.

Tuy nàng có phần xuất quỷ nhập thần⁽¹⁾, chưa từng tới gần bọn họ, hắn vốn tưởng rằng hôm nay có đội nhân mã tới đây, chắc chắn nàng sẽ trốn đi xa, không ngờ rằng nàng lại chạy tới, lộ diện trước mặt Tần Nhạc.

(1) Xuất quỷ nhập thần: ra thì như ma, vào thì như thần, hành tung không rõ ràng (theo Từ điển Hán Nôm).

Lời nói của Tần Nhạc chứa sát khí, Vương phi của hắn có vài phần bản lĩnh leo cây trèo tường, nhưng chẳng phải đối thủ của một đám binh lính.

Ánh mắt Tần Dục lướt nhanh qua nàng, cũng không dừng lại mà nhìn về phía trước mặt, Vinh Vương Tần Nhạc đang đắc ý. Trước đó hắn cũng không muốn chọc giận Tần Nhạc, miễn cho Tần Nhạc nổi giận vung đao giết người, nhưng hiện tại...

Ánh mắt nữ tử dựa vào tường rất tinh khiết, nghiêng đầu dường như đang hiểu kỳ, lúc này bị rất nhiều binh sĩ dưới trướng Tần Nhạc giương cung nhắm bắn, cũng chẳng biết sợ hãi, vừa nhìn đã thấy không bình thường. Tần Nhạc nhìn thấy nữ tử này, càng cảm giác mình ưu việt, đang muốn hạ lệnh cho thân binh đi bắt nữ tử đó đến nhục nhã trước mặt Tần Dục, đột nhiên nghe thấy Tần Dục nói:

- Tần Nhạc, ngươi cho rằng ngươi thắng?

- Ta đương nhiên thắng!

Tần Nhạc tỏ vẻ đắc ý, năm đó Đoan Vương và Duệ Vương giành giật kịch liệt đến mức nào? Sợ rằng chẳng có ai ngờ đến cuối cùng người đạt được ngôi vị hoàng đế lại là y.

- Ngươi đem quân Tây Bắc đánh kinh thành, đây là một nước cờ hay, nhưng cũng là một nước cờ thua. Ngươi được kinh thành, lại mất thiên hạ.

Tần Dục giương mắt nhìn Tần Nhạc:

- Người Nhung hẳn đã chiếm đóng Tây Bắc, dù ngươi có làm Hoàng đế, dưới cánh bốn bề thù địch, ngươi có thể ngồi vững mấy ngày?

Phủ Nhiếp Chính Vương bị phong tỏa, hẳn cũng chẳng buồn chống cự, bởi hẳn biết tình cảnh Đại Tần đã không có cách nào xoay chuyển.

Khi giúp Tần Diễn đăng cơ, tuy rằng phía nam không ngừng phản loạn, nhưng hẳn vẫn có lòng tin mình có thể bình định thiên hạ. Chung quy đó chẳng qua chỉ là thiên tai và nhân họa tập hợp mà thôi, loạn dân chỉ là một đám ô hợp, đáng tiếc ánh mắt Tần Diễn thiên cận, nhiều lần ngáng chân hẳn. Trong triều lại có một đám quan lại ngu ngốc không màng chính sự chỉ sợ hãi mưu triều soán vị, không cần biết hẳn làm gì cũng muốn ngăn cản, tạo thêm phiền toái cho võ tướng, làm chiến cuộc ngày càng bất lợi. Chuyện này xem như bỏ qua đi, Tần Nhạc còn mang quân Tây Bắc tới tạo phản, mở rộng cửa Đại Tần đón người Nhung.

Sắc mặt Tần Nhạc thay đổi, y đã thu được tin tức người Nhung tấn công từ Tây Bắc truyền đến.

- Tần Nhạc, Đại Tần ta có bề dày bốn trăm năm, nay lại mất trong tay ngươi, trong sử sách ắt có một nét mực đậm về ngươi.

Tần Dục nhìn Tần Nhạc cười, trong mắt tràn đầy sự khinh thường.

Tần Nhạc nhìn thấy ánh mắt Tần Dục liền tức giận:

- Tần Dục, ngươi đừng có xằng bậy để kéo dài thời gian, chẳng lẽ còn chờ cứu binh? Nhưng bây giờ, ai sẽ tới cứu kẻ tàn phế như ngươi?

Tuy bị người ta nhắc đến chuyện mình tàn phế, Tần Dục cũng không tức giận, ngược lại nhìn về phía các tướng lĩnh quân Tây Bắc đi cùng Tần Nhạc:

- Các ngươi trấn thủ Tây Bắc, cha mẹ vợ con cũng ở đó, không biết bây giờ người thân các ngươi đã thành gia súc của người Nhung hay chưa?

Người Nhung thường xuyên cướp bóc dân chúng ở biên quan, vừa muốn lương thực vừa muốn người, mà những dân chúng Đại Tần bị bọn họ bắt đi, đãi ngộ còn kém cả thú vật bọn họ chăn thả. Vài tướng sĩ Tây Bắc đều biết điều này, nghe thấy Tần Dục nói, vô cùng lo lắng.

Người trước mắt rõ ràng mang bệnh trong người, khi nói chuyện cũng chẳng đủ hơi, nhưng bọn họ đều để những lời hắn nói trong lòng.

- Không hổ là Đoan Vương có sở trường châm ngòi ly gián, đáng tiếc hiểu biết của ngươi đối với người Nhung rất ít, mấy năm gần đây tiết trời lạnh giá, người Nhung ồ ồ còn chẳng mang nổi mình ồ ồ, hoàn toàn sẽ không nam hạ.

Tần Nhạc lập tức nói, sau đó phân phó kẻ bên cạnh:

- Các ngươi mau bắt ba kẻ này lại!

- Các bộ lạc người Nhung mấy năm trước nội chiến mới không nam hạ, nhưng nửa năm nay đã hợp lại, hiện tại trời lạnh, bọn họ sống không tốt, kẻ cầm quyền ắt sẽ đem đại quân nam hạ, chờ tới khi bọn họ vào kinh, ngày lạnh của ngươi cũng tới.

Tần Dục cười, đột nhiên đưa tay đẩy Thọ Hi đang chắn trước mặt hắn ra, rồi lại nhìn về phía Tần Nhạc:

- Nhưng đối với ngươi đây cũng là chuyện tốt, thay vì trăm năm sau nhường ngôi vị hoàng đế cho kẻ khác, không bằng chết sớm một chút.

Tần Dục nói câu trước, Tần Nhạc chỉ cho rằng hắn đang đe dọa mình, nhưng câu sau vô cùng thâm sâu, khiến cho sắc mặt Tần Nhạc thay đổi.

Không đợi y hỏi, Tần Dục liền nói tiếp:

- Diệt cỏ không diệt tận gốc, gió xuân thổi lại sinh, Tần Nhạc, ta giữ lại một mạng cho ngươi, nhưng cũng khiến ngươi đời này không thể có con!

- Nhị đệ của ta, dù ngươi đạt được thiên hạ thì sao? Vốn chỉ là một tên thái giám không có người nối dõi mà thôi!

Tần Nhạc vốn đang hăm hở nhanh chóng đen mặt.

Y chưa có con, vốn tưởng rằng vì mình lo chuyện chiến tranh không thể gần gũi với nữ nhân, hiện tại nghe Tần Dục nói... Chẳng lẽ Tần Dục động tay động chân với y? Tần Dục thật ác độc!

Tần Nhạc nghe Tần Dục nói xong liền biến sắc, vài tên tướng lĩnh theo y cũng cảm thấy cổ họng mình như bị người ta xiết chặt, gương mặt bọn họ lúc xanh lúc trắng. Nếu Vinh Vương thật sự không thể có con nối dõi, việc này để bọn họ biết được, vốn chẳng phải chuyện tốt lành gì!

Trong đám người kia chỉ có đương kim thánh thượng Tần Diễn vốn khom lưng cúi đầu trước Tần Nhạc lộ vẻ vui mừng, nếu Tần Nhạc không có con nối dõi, ngôi vị hoàng đế tương lai không phải của y sao.

Mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, mà Thọ Hi bị Tần Dục đẩy ra lại lặng lẽ tiến tới chỗ Tần Nhạc, hô lớn:

- Vương phi chạy mau! - Rồi lập tức tấn công Tần Nhạc.

- Hộ giá!

Người bên cạnh Tần Nhạc vội vàng hô, sau đó đi ngăn Thọ Hi lại, Tần Nhạc cũng bị Thọ Hi làm cho kinh ngạc, sau đó la lớn:

- Đừng để Tần Dục chạy!

Khung cảnh tức khắc loạn cả lên, vài cung thủ nhắm bắn nữ tử kia cũng rời mục tiêu, cung trên trong tay hoặc nhắm về phía Thọ Hi, hoặc nhắm về phía Tần Dục.

Thấy thế, Tần Dục cuối cùng cũng thả lỏng người.

Vương phi của hắn tuy có chút ngốc, nhưng cũng có thể hiểu được vài lời, nghe Thọ Hi hô to như vậy, chắc nàng cũng biết trốn đi.

Mà hắn nói chuyện Tần Nhạc không thể có con nối dõi trước mặt mọi người, bên phía Tần Nhạc ất loạn, cho dù y dè chừng một nữ tử ngốc, cũng không muốn để chuyện ở nơi này truyền ra, chỉ sợ sẽ không để đám thân vệ nghe "đại sự tuyệt mật" kia đuổi theo.

Trong các hoàng tử, mẫu thân Tần Nhạc có thân phận thấp nhất, xưa nay y vừa tự ti lại vừa sĩ diện, để người khác biết y là một thái giám, chỉ sợ còn khó chịu hơn cả chết.

- Giết Tần Dục! - Tần Nhạc gào lên.

Tần Dục nhìn Tần Nhạc cười, ung dung chờ chết.

Dù hắn chết, nhưng những kẻ giết hắn, chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Kỳ thực hắn không hề động tay động chân với Tần Nhạc, nhưng Tần Nhạc quả thực không thể có con nối dõi, chờ Tần Nhạc tìm người xác nhận chuyện này...

Tần Dục nghĩ đến biểu cảm lúc đó của Tần Nhạc liền có một cảm giác vui sướng khó tả, mà cùng khoảnh khắc đó, có hơi mười mũi tên bay về phía hắn.

Tần Dục đã sớm chuẩn bị, cũng chẳng sợ hãi, từ ngày trở thành kẻ tàn phế, phần eo trở xuống mất cảm giác, hắn đã không còn sợ cái chết, tiếp tục sống, chỉ vì không cam lòng mà thôi.

Chết vào lúc này kì thật cũng không tồi, ít nhất không cần nhìn thấy giang sơn đổi chủ, trăm họ lầm than.

Tần Dục đang chờ cảm giác đau đớn đến, không ngờ tay hắn đột nhiên bị người bắt lấy, lời mạnh... Hắn quay đầu qua nhìn liền thấy gương mặt vẫn còn dính đầy nước bùn của vương phi. Vương phi của hắn trước kia vẫn luôn trốn tránh hắn, đây là lần đầu tiên nàng gần hắn như vậy.

Nhưng mà Tần Dục không cảm thấy vui mừng, ngược lại, có chút phẫn nộ.

Nàng không mau chốn còn đến bên cạnh hắn làm gì?! Tần Dục mở miệng, muốn quát lớn, nhưng lời nói đến đầu môi liền biến thành một tiếng kêu đau đớn, vương phi kéo hắn, dù hắn không bị bắn thành cái sàng, nhưng vẫn trúng tên.

- Mau giết bọn họ!

Tần Nhạc hô lên, tức khắc có mưa tên phóng về phía hai người.

Hai chân Tần Dục vô lực, bả vai trúng tên, nàng mang hắn theo, quả thực chính là một gánh nặng.

- Buông ta ra, nàng đi mau!

Tần Dục không muốn liên lụy tới người khác, nhưng vương phi của hắn cũng không buông hắn ra, ngược lại đỡ hắn, tiếp tục chạy...

Tần Dục có thể cảm nhận được nàng rất khỏe, nhưng chung quy nàng chỉ là một nữ tử, sao có thể chống lại được công kích của tinh binh?

Tần Dục thấy hai mũi tên hướng về phía nàng, muốn ngăn cản, nhưng căn bản không kịp nữa.

Mũi tên xuyên qua người Vương phi của hắn, nàng bị lực tên gạt lại lui vài bước, trước ngực máu thịt lẫn lộn, gương mặt vẫn mờ mịt, không kêu đau

cũng không la hét, ngơ ngác ngác đường như còn chưa biết chuyện gì diễn ra.

Tần Dục khẽ cười khổ. Thôi, đồ ngốc này đi ra ngoài, sợ rằng không sống nổi, chết cùng nhau cũng không tồi.

Tần Dục cầm lấy tay nàng, giãy tiếp theo, hần liền cảm nhận được mũi tên ghim thật sâu vào lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đế ban hôn (1)

Edit: Quải

Beta: A Cảnh

"Hai người này không chỉ môn đăng hộ đối,

điều kiện cá nhân cũng rất xứng lứa vừa đôi."

Cuộc đời của Tần Dục quả xứng với câu lên voi xuống chó.

Hắn là trưởng tử của Tiên Hoàng - Vĩnh Thành Đế, do Hoàng Hậu sinh ra, thân phận tôn quý. Cho nên, khi chưa đầy ba tuổi đã được sắc phong làm Thái Tử. Tiên đế còn chỉ định đại nho(1) dốc lòng chỉ bảo hắn.

(1)Đại nho: Bậc học giả có đạo đức học vấn cực cao (theo Từ điển Hán Nôm).

Thuở nhỏ hắn thông minh, các đại nho đều khen hắn không dứt miệng, hắn cũng học được rất nhiều đạo lý từ các vị ấy. Thời niên thiếu ấy, hắn một lòng muốn làm quân tử, tôn kính cha mẹ yêu thương huynh đệ, tôn sư trọng đạo, tiết kiệm liêm khiết, buồn vì nỗi buồn của thiên hạ, lấy vui của thiên hạ làm vui.

Hắn là một Thái Tử xứng đáng, quần thần trong triều đều khen ngợi hắn, Phụ hoàng hắn không lo việc triều chính, từ lúc nhỏ hắn đã bắt đầu xử lý sự vụ trong triều.

Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy đến, hắn hẳn sẽ xử lý cục diện rồi rảnh cho Phụ hoàng. Sau khi người trăm tuổi, hắn sẽ cố gắng trở thành một vị Hoàng Đế tốt.

Nhưng mọi việc đều có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Năm ấy, hắn mười sáu tuổi, cùng Phụ hoàng nam hạ du ngoạn, gặp phải chuyện loạn dân tấn công thánh giá!

Vài loạn dân đó ném rất nhiều pháo vào Ngự lâm quân, kinh động ngựa của Ngự lâm quân, khiến đội ngũ đại loạn. Sau đó, bọn họ không màng mọi thứ bắt đầu liều mạng... Vốn dĩ thánh giá được Ngự lâm quân bảo vệ, cũng không đáng lo.

Khi đó, Phụ hoàng hắn vô cùng kinh hãi, các huynh đệ hắn đều lo sợ, không yên lòng, hắn liền đứng ra chỉ huy, để mọi người thối lui về một bên. Không ngờ lúc này lại có một nhóm người cười trâu phi đến, trâu bị đâm trúng trở nên điên cuồng, Ngự lâm quân hoàn toàn không ngăn được.

Có loạn dân vọt tới bên cạnh xe ngựa của họ, tình huống khẩn cấp, đúng lúc đó, tam đệ Tần Diệu của hắn liền đẩy hắn khỏi xe ngựa.

Hắn nặng nề ngã trên mặt đất, ngựa lồng đạp lên eo hắn, trước khi mất ý thức, hắn cho rằng mình sẽ chết.

Hắn không chết, hắn vẫn còn sống. Nhưng, đối với hắn mà nói, có lẽ chết đi còn tốt hơn, khi hắn tỉnh lại, hắn đã biến thành một kẻ tàn phế không thể đứng lên.

Một kẻ tàn phế, hiển nhiên không thể làm Thái Tử, cho nên hắn trở thành Đoan Vương.

Vị trí Thái Tử bị phế, bản thân cũng trở thành người tàn tật, đây là một sự đã kích lớn với hắn... Thiếu chút nữa, hắn đã điên rồi, mà mẫu hậu còn khó chịu hơn hắn.

Mẫu hậu hắn là Hoàng Hậu nhưng không được sủng ái, sau khi sinh một nam một nữ đã không thể có con nữa, coi hắn là chỗ dựa tinh thần duy nhất, hắn đột nhiên gặp đại nạn, đời này người đã không thể sinh thêm con trai, không biết người sẽ đau đớn tới cực nào.

Là tam đệ Tần Diệu đẩy hắn, hắn biết, mọi người ở đó cũng thấy.

Hắn và mẫu hậu tất nhiên đối phó với Tần Diêu không chút do dự.

Nhưng tam hoàng tử Tần Diêu do Tiêu quý phi – người mà Vĩnh Thành Đế sủng ái nhất, sinh ra, y luôn miệng tỏ vẻ lúc đó thấy có người muốn làm phụ hoàng bị thương, vội vàng lao ra hộ ra mới vô ý đẩy hắn khỏi xe ngựa...

Phụ hoàng hắn giáng vị của Tiêu quý phi và Tần Diêu, nhưng cho cùng chỉ là giáng chức mà thôi, hắn đương nhiên không vì vậy mà bỏ qua cho họ.

Hắn muốn kẻ hại hắn là Tần Diêu phải trả một cái giá đắt!

Tuy rằng hắn là một kẻ tàn phế nhưng trên tay vẫn có chút nhân thủ, sau lưng mẫu hậu cũng có mẫu tộc là Triệu gia, họ đứng lên đối lập với Tiêu quý phi và Tam hoàng tử.

Lúc mới đầu, phụ hoàng thấy bọn hắn thiệt thòi, nhưng thời gian càng dài, thấy họ mãi không tha thứ, phụ hoàng bắt đầu giận bọn họ. Văn võ cả triều cũng bởi vì hắn trở thành phế nhân, không thể lên ngôi Hoàng Đế mà bỏ hắn chạy theo nịnh hót Duệ Vương Tần Diêu, kẻ có hi vọng trở thành quân vương.

Hắn ở thế yếu, mẫu hậu bị phụ hoàng ghét bỏ, muội muội cũng bị người khác hại chết...

Muội muội mất khiến hắn trở nên tinh táo, cuối cùng không điên cuồng ra tay nữa.

Trong những ngày tiếp theo, hắn mất rất nhiều công sức để giết chết Tần Diêu, đuổi Tần Nhạc, kẻ luôn theo sau Tần Diêu tìm phiền toái cho mình, khỏi kinh thành, sau đó nâng đỡ Tần Diễn – người được mẫu hậu nuôi nấng từ nhỏ, lên ngôi vị hoàng đế.

Tuy rằng là một kẻ tàn phế, nhưng hắn vẫn là Nhiếp Chính Vương quyền khuynh thiên hạ.

Đáng tiếc, cuối cùng hắn vẫn chết, chết trong tay Tần Nhạc.

Nhưng sau khi hắn chết, không biết vì sao không tới Âm Tào Địa Phủ mà linh hồn vẫn lưu lại.

Tần Dục dừng lại phía trên thi thể mình, nhìn thấy Tần Nhạc phẫn hận sai người chém mình thành tám khúc. Hắn không cảm thấy thấy khó chịu mà cảm thấy nực cười – bên phía của Tần Nhạc chắc chắn sẽ đại loạn.

Thật lòng mà nói, đối với một kẻ tàn phế như hắn, có được thành quả như vậy đã không tồi.

Tần Dục vừa lòng với cuộc đời của mình, nhưng khi nhìn thấy thi thể của Thọ Hi và Vương phi cũng bị chặt thành tám khúc, hắn chỉ có thể im lặng.

Hắn chung quy vẫn có lỗi với những người ở bên cạnh hắn.

Tần Dục không rõ vì sao mình đã chết vẫn có thể nhìn thấy những sự việc xảy ra ở dương gian, cũng không rõ vì sao hắn có thể lưu lại nhưng lại không thấy những người khác đã chết cùng mình.

Hắn muốn hỏi Vương phi, vì sao nàng muốn cứu hắn, nhưng hắn chỉ có thể nhìn thấy thi thể, không thấy hồn phách của nàng.

Sau này, ngay cả thi thể của bọn họ cũng đều bị hỏa thiêu.

Tần Dục không thể rời khỏi vương phủ quá xa, chỉ có thể bay xung quanh vương phủ, nhưng dù không thể rời khỏi, hắn vẫn được chứng kiến vận mệnh của kinh thành.

Sau khi tấn công kinh thành, Tần Nhạc đăng cơ, phong Tần Diễn là An Nhạc Vương, sau đó bắt đầu thanh lý triều đình, trấn an dân chúng.

Trước đây Tần Nhạc không phải theo sau hắn thì cũng theo sau Tần Diêu, tuy nhiên vẫn có chút bản lĩnh, nếu không đã không có cách nào đoạt được ngôi vị Hoàng Đế.

Nhưng mà không bột đồ gột nên hồ. Kinh thành... thiếu lương thực.

Phía nam phản loạn không ngừng, lương thực không được vận chuyển ra, còn phương bắc... năm ngoái đánh nhau hơn nửa năm, phương bắc có thể còn lại thứ gì?

Cho nên, kinh thành mở cửa nhưng dân chúng vẫn bị chết rét, chết đói. Lúc Tần Nhạc đang sút đầu mẻ trán với người Nhung ở phía nam.

Ban đầu quân Nhung chỉ muốn cướp bóc một phen rồi trở về, không có ý định xâm chiếm Đại Tần. Nhưng sau khi bọn họ tiến vào Đại Tần như nơi không người, không tránh khỏi việc muốn chiếm lấy phần đất đai này.

Tần Nhạc đăng cơ được nửa năm, kinh thành lần nữa đổi chủ, bị người Nhung chiếm đóng, Tần Nhạc mang theo người lánh về Giang Nam.

Mười năm tiếp theo, người Nhung và dân chúng Đại Tần chiến tranh liên miên, cuối cùng lấy sông làm ranh giới, tự trị.

Sông Trường Giang, phía bắc là thiên hạ của người Nhung, dân chúng Đại Tần bị bọn chúng nô dịch, coi như súc vật, còn ở phía nam, Tần Nhạc và thủ

hạ chiếm cứ một tỉnh, rồi có người nâng đỡ Triệu Vương, chiếm một tỉnh khác. Một võ tướng trực tiếp khởi binh chiếm riêng một tỉnh, còn có thương hội khởi nghĩa, chiếm hai tỉnh duyên hải...

Toàn bộ Giang Nam bị chia thành mảnh nhỏ, sớm muộn gì cũng bị quân Nhung xâm chiếm hoàn toàn.

Những tin tức này Tần Dục nghe được ở bên ngoài, nhưng hắn cũng tận mắt chứng kiến vài chuyện.

Hắn nhìn thấy các thiếu phụ bị người Nhung chiếm đoạt, nhìn thấy dân chúng Đại Tần dưới ách thống trị của người Nhung không có tôn nghiêm, nhìn thấy người Nhung vì một lời không vui tai, đem dân chúng ra chém đầu.

Tần Dục chẳng phải người nhân từ nương tay, lúc trước vì muốn hạ bệ Tiêu quý phi và Duệ Vương Tần Diệu, tay hắn đã dính đầy máu tươi. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng dị tộc lạm sát vô tội, hắn cũng khó mà chấp nhận.

Lều tranh nhà ngói nhiễm đầy máu, những đình viện tinh mỹ đều bị người Nhung chiếm cứ, chúng giữ quan viên lại học tiếng Nhung...

Bất giác, kinh thành đã trở thành địa bàn của quân Nhung.

Khi chết Tần Dục đã cam lòng, thậm chí còn chê cười Tần Nhạc, nhưng hồn phách hắn ở lại dương gian, nhìn thấy những chuyện như vậy, hắn lại không cam lòng, cảm giác áy náy bao phủ hắn như thủy triều lên.

Nếu hắn không tranh vị cùng người khác, làm cho thế cục triều đình lung lay, có phải dân chúng sẽ không gặp phải những cảnh ngộ như bây giờ hay không? Có phải giang sơn Đại Tần sẽ không đổi chủ như bây giờ hay không?

Tần Dục không thể nói chuyện cùng người khác, không cần ăn ngủ, phần lớn thời gian đều tự vấn, dần dần, phần áy náy này phai nhạt.

Kỳ thật, Đại Tần sớm vỡ nát, chuyện như vậy sớm muộn cũng sẽ phát sinh, chỉ là trước đây, hắn là kẻ trong cuộc, không muốn thừa nhận điều này mà thôi.

Tần Dục cảm thấy hồn phách của mình không còn như lúc đầu, càng ngày càng mờ nhạt, bất giác, hắn đã chết tròn mười năm.

Ngày hôm đó, hắn ở trong hoa viên vương phủ, nhìn thấy thê tử của kẻ chiếm phủ mình bãi yến.

Hồ nước không có một bóng cá nay đã nuôi đầy chép, trồng đầy hoa sen, một đám oanh yến thăm thú hoa viên rực rỡ, bên tai toàn là ngôn ngữ của người Nhung.

Nhìn hồ nước dưới chân, Tần Dục đột nhiên nhớ tới Vương phi của mình.

Nếu nàng nhìn thấy hồ hoa sen này, có lẽ sẽ lặn xuống lấy ngó sen cũng nên?

Tuy rằng phụ hoàng ban hôn cho hắn và đồ ngọc này không hề có ý tốt, người khác cũng chế giễu, nhưng đối với những việc này, nàng hoàn toàn không biết gì cả, cũng chưa từng làm gì có lỗi với hắn, còn hắn, quả thật không phải là một trượng phu tốt.

- Các người đã nghe chuyện ở phía nam chưa? Tên hoàng đế tới đó lánh nạn đã chết.

- Tên hoàng đế thái giám kia?

- Chính là hắn...

...

Mấy nữ nhân người Nhung trò chuyện, Tần Dục trong mười năm đó đã học được tiếng Nhung, nghe vậy, sùng sốt.

Tần Nhạc đã chết?

Tần Diễn đã sớm chết, chết trong tay Tần Nhạc, giờ Tần Nhạc cũng chết rồi?

Tần Dục không biết đây là cảm giác gì, vừa có chút vui mừng lại vừa có chút buồn bã.

Đúng lúc này, trong không gian đột nhiên xuất hiện một luồng lực hấp dẫn, Tần Dục mười năm tinh táo tức khắc mất ý thức.

Vĩnh Thành năm thứ hai mươi hai, mười lăm tháng tám, kinh thành.

Vĩnh Thành Đế là một quân vương chẳng ra sao, y yêu mỹ nhân thích chưng diện, yêu hưởng lạc thích ca hát, bình thường đều vô duyên vô cớ sai người tìm mỹ nhân ca hát khiêu vũ, ngày hội như mười lăm tháng tám, y càng làm cho mọi thứ trở nên muộn màng ngán ngẩm.

Tiểu mỹ nhân trong giáo phường vừa bước xuống, đào kép từ Giang Nam xa xôi ngàn dặm đã lên đài, dùng tiếng Ngô mềm nhũn xướng lên một khúc:

- Hoa hoa y sam trường trường biện, thủy hương cô nương hảo dung nhan(2)...

(2)Quần áo hoa lệ, mái tóc đuôi sam, cô nương sông nước, dung mạo thật đẹp.

Đào kép trang phục điểm lệ còn đẹp hơn hoa, đuôi mắt khỏe môi đầy phong tình(3), Vĩnh Thành Đế nhìn mỹ nhân, ngơ ngác.

(3)Phong tình: quyến rũ.

Tần Dục ôm trán, tỉnh dậy, nhìn khung cảnh trước mắt, ngỡ người.

Khung cảnh này, hẳn nhớ rất rõ.

Trung thu năm ấy, hẳn hai mươi một tuổi, Vĩnh Thành Đế tìm một đào kép Giang Nam tới diễn hí khúc(4), rồi vừa ý con hát họ Trương nọ, sau đó phong nàng làm tài nhân, sủng ái rất lâu.

(4)Hí khúc: Tuồng có hát (dùng lời hát chứ không dùng lời nói thường) — Bài hát mua vui (theo Từ điển Hán Nôm).

Tần Dục rất ấn tượng với vị Trương tài nhân này, không phải vì tướng mạo nàng ta xuất chúng, mà vì ngày Vĩnh Thành Đế vừa ý Trương tài nhân là ngày hắn được ban hôn.

Vĩnh Thành năm thứ hai mươi hai, đêm Trung thu, Vĩnh Thành Đế ban hôn cho trưởng nữ Lục Di Ninh của trưởng công chúa Vinh Dương và Đoan Vương Tần Dục.

Hai người này không chỉ môn đăng hộ đối(5), điều kiện cá nhân cũng rất vừa lứa xứng đôi.

(5)Môn đăng hộ đối: xứng vai xứng vế.

Đoan Vương Tần Dục năm năm trước bị ngựa dẫm lên, trở thành kẻ tàn phế không thể đi lại, sau này không thể có con, còn nữ nhi Lục Di Ninh của trưởng công chúa Vinh Dương, nàng là một kẻ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đế ban hôn (2)

Edit: Quải

Beta: A Cảnh

"Tần Dục đã xác định được hắn thực sự sống lại."

Nhìn khung cảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, Tần Dục đứng yên như tượng.

Tất cả, đến cùng là thật, hay giả?

Đào kép trên đài triều miên ngâm khúc, Vĩnh Thành Đế bên dưới đã có chút ngơ ngác, còn những người khác...

Tần Dục đưa mắt nhìn, đem những gương mặt trước mắt hợp thành một vói những người trong ký ức.

Vài người này vốn đã sớm chết, hiện tại đều xuất hiện trước mặt hắn, Tần Nhạc, Tần Diễn đều trẻ hơn trước kia mười tuổi.

Trong lòng Tần Dục, cảm xúc tới ùn ùn như bão tố, không có cách nào bình tĩnh lại, tuy trên mặt không thể hiện điều gì, nhưng ánh mắt hắn đã hướng về phía nữ nhân trẻ tuổi trắng trẻo mập mập ở đối diện.

Đó là muội muội ruột của hắn, công chúa Chiêu Dương.

Chiêu Dương mất, là một hồi chuông cảnh tỉnh hắn, kéo hắn khỏi cảm xúc điên loạn. Sau đó, hắn rút kinh nghiệm xương máu, ra tay càng cay độc, cuối cùng cũng có thể báo thù rửa hận. Mà hiện tại, Chiêu Dương vẫn còn sống rất tốt, sờ sờ ngồi trước mặt hắn. Thân hình gập đôi ả đào kép trong cung yển quả thực vô cùng bắt mắt.

Muội muội hắn, còn chưa chết.

Có lẽ do ánh mắt Tần Dục quá mức nồng nhiệt, khiến công chúa Chiêu Dương nhìn lại, thấy ca ca mình, trên gương mặt mồm mỉm xuất hiện một nụ cười nhẹ. Nhưng ngay sau đó, không biết ma ma(6) phía sau nói gì đó, nàng liền bất an chuyển mắt, ngồi nghiêm chỉnh lại.

(6)Ma ma: từ xưng hô với bà vú (theo Hán Việt từ điển trích dẫn).

Đây... Xác thực là muối muối hần.

Chiều Dương nhỏ hơn hần ba tuổi, năm hần được ban hôn, nàng vừa qua mười tám, còn khi hần xảy ra chuyện không may, nàng chỉ mới mười ba tuổi.

Sau khi hần xảy ra chuyện, tình thương của mẫu hậu đều dành cho hần, đương nhiên sẽ không chăm chút cho Chiều Dương, có lẽ vì bị bọn họ lạnh nhạt, Chiều Dương chậm rãi thay đổi.

Vốn nàng có chút nhất gan, sau này lại trở thành người yếu đuối không có chủ kiến. Vốn nàng chỉ hơi mũm mĩm, sau này lại trở thành béo nục nịch.

Một nữ nhân vừa béo vừa yếu đuối, không cần nghĩ cũng biết nàng sẽ sống không tốt, mà nàng cũng không nói gì với mẫu thân và ca ca, cho nên không ai biết nàng đã chịu khổ rất nhiều. Cuối cùng... nàng chết lúc nào không người hay biết.

Lòng Tần Dục đau xót, ánh mắt đã tỉnh táo vài phần.

Hai chân hần vẫn không có cảm giác như cũ, hần nhéo cánh tay, cảm giác đau đớn áp tới, cơn đau tưởng nơi hông hần cũng vô cùng quen thuộc.

Thân thể hần mất đi mười năm, đã trở lại.

Dường như hần... còn trở lại nhiều năm trước, trở lại ngày hần được ban hôn.

Lúc này, hần đã bị Vĩnh Thành Đế ghét bỏ. Nhưng hoàng muội của hần vẫn chưa chết, mẫu hậu hần cũng không bệnh tật, Tần Nhạc vẫn bên cạnh hần như chú chó vẫy đuôi mừng chủ, còn con sói mất trắng(7) Tần Diễn mới chỉ mười bốn tuổi, vẫn sắm vai một đệ đệ ngoan trước mặt hần.

(7)Sói mất trắng: bạch nhãn lang – là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn (theo Ăn Bánh Bơ ngồi dòm Chó nường).

Bây giờ, tuy Giang Nam có phản loạn, nhưng vẫn có thể chống lên các loại trấn bảo không ngừng, còn tộc người Nhung ở phương bắc tuy thường vượt biên cướp ngũ cốc, nhưng còn là một nhóm bộ lạc mỗi nơi một ý, nội chiến không ngừng.

Đại Tần giờ đây tham quan ô lại hoành hành, đã thành nỏ mạnh hết đà, nhưng may là nỏ này vẫn chưa rơi xuống đất, tan thành vài mảnh.

Tần Dục không có cách nào khắc chế bàn tay đang run rẩy, tâm trạng vô cùng kích động.

Hần từng tự hỏi mình về những thứ được thứ mất trong một đời, nhưng chưa từng ngờ có ngày bản thân được thêm một cơ hội, ký ức về hai mươi năm sau lại tràn về!

Sau khi kích động, Tần Dục có chút ngờ nghệch, có thêm một cơ hội, đó quả thực là chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, lúc này, hần có thể làm gì?

Bảo thù? Bù đắp? Hay là bảo vệ sông núi Đại Tần?

Tần Dục chỉ mờ mịt trong nháy mắt, hần tỉnh táo lại rất nhanh, bây giờ không phải lúc hần có thể ngần người.

Vĩnh Thành Đế đã gọi ả đào kếp xuống rót rượu cho mình, y có chút say. Lúc này, y đưa tay vén một lọn tóc nàng ta, đặt ở chóp mũi khẽ ngửi:

- Tú mặc phù dung nhất tiểu khai, tà ôi bảo áp sấn hương tai, nhân ba tài động bị nhân sai(8). Quả nhiên là một mỹ nhân... Nàng có nguyện vào cung làm tài nhân?

(8)Trích bài "Hoán Khê Sa" của Lý Thanh Chiêu, bản dịch của Nguyễn Chí Viễn:

"Trướng vóc phù dung nhoèn miệng cười,

Nghiêng ôm bảo áp má hồng tươi,

Thu ba vừa gọn bị xoi mới."

Vĩnh Thành Đế tuy là hoàng đế, nhưng bộ dạng mọi lúc đều giống một thư sinh phong lưu. Bây giờ, y có chút ngả ngớn, dù mọi người sớm thấy nhưng không thể trách mảy may.

Địa vị của tài nhân trong cung tuy không cao, nhưng đối với một con hát, quả thực xứng câu một bước lên trời. ả đào kếp tỏ vẻ cảm động rơi nước mắt, cúi đầu quý xuống tạ ơn, khi ngừng đầu, càng trở nên kiều diễm.

Tần Dục nhìn cảnh này, thầm nghĩ:

- Tới rồi.

Quả nhiên, giây tiếp theo, người ngồi bên cạnh Vĩnh Thành Đế, Tiêu quý phi đã gần bốn mươi nhưng vẫn mỹ diễm như xưa, đứng dậy nói:

- Chúc mừng bệ hạ có thêm một mỹ nhân.

Gương mặt Vĩnh Thành Đế lộ ra vài phần đắc ý, hiển nhiên tâm trạng rất tốt.

Triệu hoàng hậu đột nhiên đứng dậy nói:

- Bệ hạ, cô nương này lai lịch không rõ, còn là một đào kép, tấn phong tài nhân, liệu có hơi sơ suất chăng?

Đối với chuyện Vĩnh Thành Đế chiêu mộ mỹ nhân, Triệu hoàng hậu đã sớm coi như không thấy gì. Nhưng từ khi Tần Dục xảy ra chuyện, bà bắt đầu đối nghịch với Tiêu quý phi. Á đào kép Giang Nam này do Tiêu quý phi tìm thấy, nếu được Vĩnh Thành Đế sủng ái, chẳng phải sẽ tăng khí thế cho Tiêu quý phi? Bà đương nhiên nghĩ cách để áp chế chuyện này.

Triệu hoàng hậu năm nay vừa qua ngưỡng bốn mươi, nhưng mấy năm nay nhọc lòng vì nhi tử khiến bà trở nên già hơn mười tuổi. Son phấn cũng không thể che lấp nếp nhăn nơi khóe mắt, Vĩnh Thành Đế xưa nay chỉ thích mỹ nhân, không muốn nhìn bà một lần. Lúc này nghe thấy bà nói vậy, gương mặt càng tỏ vẻ hờn giận.

Tiêu quý phi bỗng cười, nói:

- Tỷ tỷ, Trương thị sinh ra trong dòng dõi thư hương, khi còn bé gia môn gặp cảnh trộm cướp mới lưu lạc, trở thành đào kép, không phải người lai lịch không rõ.

- Quý phi thật đúng là nhân đức hoàng(9), lai lịch của một đào kép cũng tra rõ ràng như vậy! - Hoàng hậu lạnh lùng nhìn qua.

(9)Nhân đức hoàng: cảnh nhân rồi khiến người hoảng hốt, phải làm việc để xóa tan cảm giác này.

Tiêu quý phi ôn nhu nói:

- Tỷ tỷ, người quá tức giận rồi.

Vĩnh Thành Đế không còn kiên nhẫn, ngữ khí nghiêm khắc:

- Hoàng hậu, ngồi xuống!

Mọi thứ đều giống kiếp trước như đúc khiến Tần Dục xác định được hẳn thực sự đã sống lại.

Triệu hoàng hậu đành ngồi xuống, Vĩnh Thành Đế cũng buông Trương tài nhân ra.

Tiêu quý phi trấn an Vĩnh Thành Đế đang có sắc mặt khó chịu:

- Hoàng Thượng đừng giận, tỷ tỷ có lẽ đang có chuyện canh cánh trong lòng nên mới tức giận.

Vĩnh Thành Đế cười lạnh, nói:

- Trừ gây phiền toái cho ta, nàng ta còn có thể làm gì?

Mấy năm nay Triệu hoàng hậu luôn đối nghịch với y, y đã sinh lòng ghét bỏ bà ta. Hôm trước, Tần Dục buộc y phải cách chức vài quan viên giúp y làm việc, khiến y càng không muốn nhìn thấy hai mẹ con bọn họ.

Trong mắt Tiêu quý phi có ánh sáng chợt lóe lên, bà ta nói:

- Năm nay có rất nhiều việc vui, Diệu Nhi của thần thiếp cưới thê tử, Trần Vương thúc gả nữ nhi, trưởng công chúa cũng có một đứa con dâu, mà Đoan Vương vẫn chưa có người bên gối, có lẽ việc này làm tỷ tỷ lo lắng cũng nên.

Bọn họ vừa mới đưa một đám con hát Giang Nam và tranh hoa điều ngư trùng(10) vào kinh lấy lòng Vĩnh Thành Đế, thuận tiện hối lộ các quan viên, nhưng chẳng bao lâu những quan viên cùng chiến tuyến với bọn họ đều bị Tần Dục vạch tội. Lúc này bọn họ đang hận Tần Dục đến nghiến răng nghiến lợi.

(10)Tranh hoa điều ngư trùng: tranh hoa cỏ, cá, côn trùng.

Tần Dục làm bọn họ khó chịu, bọn họ đương nhiên muốn hắn sống không dễ dàng... Tiêu quý phi đã sớm cùng người khác thương lượng, hôm nay sẽ tặng Tần Dục một cuộc hôn sự "tốt".

Vĩnh Thành Đế nghe vậy, nhú mày, sức khỏe của trường tử y biết rất rõ, Tần Dục giờ đã hoàn toàn không thể giao hợp(11), đã như vậy còn cưới thê tử làm gì?

(12)Giao hợp: quan hệ tình dục.

Tiêu quý phi cười nói:

- Tuy thân thể Đoan Vương... Nhưng vài thái giám còn ở bên ngoài lấy thể từ, không thể để Đoan Vương đến cả người bên gối cũng không có.

Kiếp trước, Tần Dục đương nhiên thay đổi sắc mặt, tỏ ý mình không muốn cưới vợ, khi đó hắn quả thực xác định cả đời độc thân, miễn gây họa cho cô nương nhà người ta. Nhưng hắn nói gì cũng vô dụng.

Kiếp này, Tần Dục dứt khoát im lặng, chỉ nhìn về phía Vĩnh Thành Đế. Tần Dục vừa thấy đã sùng sốt. Từ vẻ mặt của Vĩnh Thành Đế có thể thấy rằng... tựa hồ y đã sớm biết Tiêu quý phi sẽ nhắc đến chuyện này?

Tình phụ tử của Tần Dục và Vĩnh Thành Đế sớm cạn từ kiếp trước, hiện tại hắn phát hiện điều này cũng không tức giận, chỉ thầm cười trong lòng, tiếp tục xem người khác diễn kịch.

Hắn vậy, còn Triệu hoàng hậu cũng có lòng riêng, bà thực sự hi vọng nhi tử của mình có thể lấy vợ. Dù không thể có con, nhưng có thể cưới vợ rồi chọn một đứa bé trong hoàng thất làm con thừa tự, nhi tử bà sẽ có người để duy trì hương khói.

Rõ ràng Tần Dục do Triệu hoàng hậu sinh ra nhưng Vĩnh Thành Đế lại thương lượng với Tiêu quý phi:

- Quý phi đã chọn được ai chưa?

Tiêu quý phi còn chưa nói chuyện, trưởng công chúa Vĩnh Dương đột nhiên đứng lên:

- Hoàng huynh, thần muội có một chuyện muốn nhờ cậy.

Vĩnh Thành Đế hỏi:

- Chuyện gì?

Vĩnh Dương trưởng công chúa bỗng bưng mặt khóc:

- Hoàng huynh, trưởng nữ của thần muội có chút ngây thơ, thần muội cũng không ghét bỏ, nuôi nấng cả đời cũng không sao, nhưng nếu nàng không xuất giá, tương lai cả phần mộ tổ tiên cũng không thể vào, chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ. Nàng là xương thịt trên người thần muội, thần muội thật sự không đành lòng nhìn thấy nàng rơi vào tình cảnh như thế, cầu hoàng huynh ban ân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sùng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đế ban hôn (3)

Edit: Quái

Beta: A Cảnh

"Hôn sự của Đoan Vương và quận chúa An Tuệ đã được định rồi."

Trưởng công chúa Vĩnh Dương than thở khóc lóc, có vẻ vô cùng yêu thương nữ nhi. Gương mặt của Tần Dục lộ vẻ châm chọc.

Một tháng trước, không ai biết trưởng nữ của trưởng công chúa Vĩnh Dương còn sống. Vì mười lăm năm trước, trưởng công chúa Vĩnh Dương đã sớm nói với người khác con gái đầu lòng của bà ta chết non.

Trẻ con khi còn nhỏ rất dễ chết non. Công chúa Vĩnh Dương nói như vậy, tất nhiên không có ai nghi ngờ.

Nhưng nửa tháng trước, trưởng nữ của Vĩnh Dương công chúa đột nhiên "hoàn sinh".

Ngày thành thân của con trai trưởng công chúa Vĩnh Dương, phủ đệ trang hoàng vô cùng tráng lệ, quý khí.

Nhưng ai ngờ, còn chưa bái đường, trong hoa viên đột nhiên có một nữ tử bấn thiêu đầu tóc rồi bù, mặc trang phục của hạ nhân phủ công chúa vọt tới, đoạt lấy điểm tâm và hoa quả của đám nữ nhân đang nói chuyện phiếm để ăn.

Vài nữ quyến kia bị kinh hãi, hoa dung thất sắc(13), trốn phía sau các nha hoàn, rồi sai nha hoàn bắt người điên này lại.

(13) Hoa dung thất sắc: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi (theo Leo săn Sư Tử).

Tuy rằng người điên này hành vi hung ác, nhưng không sức yếu, rất nhanh các nha hoàn đã bắt được, mấy nha hoàn muốn dạy dỗ nàng, đột nhiên bị người quát dừng lại. Vì nữ quyền phát hiện, gương mặt kẻ điên tầm mười bảy mười tám tuổi này có bảy tám phần tương tự trưởng công chúa Vinh Dương.

Phủ trưởng công chúa thủ vệ sâm nghiêm, sao một kẻ điên có thể tiến vào? Kẻ này đã sớm ở trong phủ, gương mặt còn giống trưởng công chúa... Nếu nhóm nữ quyền này có quan hệ rất tốt với công chúa Vinh Dương, sau khi thấy người điên này giống công chúa, tất nhiên họ sẽ không nhiều lời, mà nhanh chóng giao nàng cho trưởng công chúa xử lý. Nhưng tính tình trưởng công chúa không tốt, trong nhóm nữ quyền này rất nhiều người từng có xích mích với bà ta.

Có người lập tức nói lớn:

- Ô, sao nữ tử này và trưởng công chúa lại giống nhau như vậy?

Sau đó liền có kẻ tiếp lời:

- Đúng đấy, quả thực giống như tỷ muội ruột thịt.

- Sao có thể là tỷ muội? Nữ tử này chừng mười bảy mười tám tuổi, nếu trưởng nữ của công chúa còn tại thế, cũng lớn tầm như nàng.

Giọng nói lạnh lạnh này vang lên, trong tức khắc, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Chuyện trưởng nữ của công chúa Vinh Dương chết non mọi người đã sớm không nhớ rõ, cho nên lúc đầu bọn họ không nghĩ sâu xa, nhưng hiện tại có người nhắc tới, mọi người đều giật mình. Người phản ứng nhanh nhạy không ngừng "dẫn dắt" cho người không biết chuyện:

- Mười tám năm trước, trưởng công chúa Vinh Dương từng sinh ra một bé gái, không ngờ khi nuôi đến năm ba tuổi đột nhiên...

Người điên này ngốc nghếch, bị nha hoàn túm tóc cũng không biết kêu đau, vẫn ăn điểm tâm trong tay, trên mặt đầy vụn bánh.

Kẻ này... Vừa nhìn đã thấy không bình thường.

Nữ quyền ở đây không cần nghĩ nhiều đã có thể rõ chân tướng, chỉ sợ lúc trước nữ nhi trưởng công chúa vốn không chết non mà là trưởng công chúa phát hiện nàng là người dẫn động.

Trưởng công chúa xưa nay kiêu ngạo, đương nhiên không thể chấp nhận con gái mình ngu si dẫn động. Nữ nhi "chết non" là chuyện bình thường.

Không biết vì sao bà ta không quản giáo đứa con gái này cho tốt, để nàng chạy tới đây, hơn nữa nhìn bộ dạng thiếu nữ này...

Một vị nữ quyền lớn tuổi đã sớm hạ giọng niệm kinh, thật sự thiếu nữ này trông rất đáng thương, nàng tóc tai bù xù, gầy trơ xương, trên bàn tay còn có rất nhiều miệng vết thương, máu thịt lẫn lộn, nàng ăn cả điểm tâm dính máu mình...

Trưởng công chúa dù để nữ nhi "chết non" cũng nên tới điện trang tìm một người nuôi dưỡng nàng, nhưng trưởng công chúa... ngay cả cơm cũng không để đứa bé này ăn no?

Khi trưởng công chúa vội vàng tới, ánh mắt nữ quyền nhìn bà ta đã rất lạ lùng, có nữ quyền từng xích mích với bà ta lớn tiếng dọa dặt:

- Trưởng công chúa Vinh Dương, nữ tử này là trưởng nữ chết non của ngài phải không? Dù cho nữ nhi có ngốc nghếch, ngài cũng không nên đối đãi với nàng như vậy!

Sắc mặt trưởng công chúa Vinh Dương đen sì.

Lúc này, tiểu cô từ(1) bà ta vốn không thích đột nhiên lao tới:

(1)Tiểu cô từ: em gái chồng.

- Đây là Ninh Nhi, đây thực sự là Ninh Nhi, lúc nhỏ ta từng ôm Ninh Nhi, trên tay Ninh Nhi có một vết bớt!

Bà vừa nói vừa vén ống tay áo đang tản ra mùi lạ lên, bên trên cánh tay quả thực có một vết bớt màu xanh lớn bằng móng tay.

Đến thời điểm này trưởng công chúa Vinh Dương có muốn tìm lý do giải thích chuyện này cũng khó, người khác chắc chắn không tin... Trưởng công chúa Vinh Dương chỉ có thể nhắm mắt nhắm mũi nhận đứa con gái này, thuận tiện làm đề tài bàn tán của quý phu nhân trong kinh thành.

Chuyện trưởng công chúa Vinh Dương nhận nữ nhi rất huyền ảo, toàn kinh thành không ai không biết, ngay cả nữ nhân hậu cung cũng nghe vài tiếng gió, hiện tại trưởng công chúa muốn gả nữ nhi cho Đoan Vương...

Phe cánh Tiêu quý phi thăm vui, còn người bên hoàng hậu và Đoan Vương đều đen mặt.

Nữ nhi của trưởng công chúa Vinh Dương đâu chỉ có chút ngây thơ? Nàng chính là một người vừa điên vừa ngốc!

Đoan Vương tuy rằng tàn phế, nhưng tướng mạo anh tuấn vẫn nhả, còn là con phượng cháu rồng, nếu hấn muốn cưới vợ, chắc chắn nhiều người nguyện đem nữ nhi gả cho hấn.

Sau khi hấn xảy ra chuyện, tuy rằng ấu nữ của Tô thủ phụ(2) vốn cùng hấn định thân hôn, nhưng Mai thứ phụ(3) lúc ấy còn chưa cáo lão từng kiên trì muốn gả cháu ruột của mình cho hấn, Đoan Vương cự tuyệt, lúc đó mới bỏ cuộc.

(2)Thủ phụ: chức quan tương đương với tể tướng.

(3)Thứ phụ: chức quan tương đương với phó tể tướng.

Triệu hoàng hậu vỗ bàn, quát:

- Hoàng muội có ý gì?!

Mấy năm nay, bà muốn cưới vợ cho nhi tử nhưng hấn không đồng ý mới không có chấp nữa. Dù vậy bà cũng để mắt tới năm sáu nữ nhi của quan lục phẩm và một thứ nữ nhà mẹ đẻ, muốn chọn một người cho nhi tử.

Nữ nhi của Vinh Dương thân phận rất cao, nhưng nhi tử của bà không cần người khác thù hóa trên gấm! Chuyện nữ tử kia là một kẻ ngốc làm cho nàng ta trong mắt bà còn không bằng nữ nhi nhà thường dân.

Con trai bà không thể cưới một nữ nhân một câu cũng nói không sôi!

Trưởng công chúa Vinh Dương vừa khóc vừa nói:

- Hoàng tẩu, muội biết Đoan Vương là một đứa trẻ tốt, muội không cần gì, chỉ muốn Đoan Vương cho nữ nhi muội một chỗ dung thân.

Bà ta nước mắt đầm đìa khiến Triệu hoàng hậu có chút chần chừ, nhưng khi nhìn Tiêu quý phi, Triệu hoàng hậu lại lạnh mặt.

Quan hệ của trưởng công chúa Vinh Dương và Tiêu quý phi rất tốt, lúc này ả lại muốn gả nữ nhi cho con trai bà, tuyệt đối không phải vì cho nữ nhi ả một chỗ dung thân. Nếu vị trưởng công chúa này thật sự yêu thương con gái, sao đến tận bây giờ mới cho mọi người biết nàng có một nữ nhi?

Triệu hoàng hậu đáp lời công chúa Vinh Dương:

- Vinh Dương, muội muốn lừa người khác cũng đừng bịp bợm kiểu này! Rõ ràng muội bụng dạ khó lường, không có ý tốt!

Bà hi vọng nhi tử cưới một người vợ biết âm biết lạnh, có thể chăm sóc cho hấn, cưới một kẻ ngốc thà rằng không cưới.

Vinh Thành Đế đột nhiên lớn giọng:

- Hoàng hậu! Vinh Dương nói rất có lý, hôm nay ta làm chủ, ban hôn cho nữ nhi của Vinh Dương và Dục Nhi.

Triệu hoàng hậu sững sốt, ngơ ngác nhìn Vinh Thành Đế:

- Bệ hạ!

Hoàng thân trong yến tiệc cũng kinh ngạc, tuy rằng Đoan Vương tàn phế, nhưng không thể để người khác khinh nhờn, Vinh Thành Đế nhục nhả hấn như vậy, chắc chắn hấn sẽ không chấp nhận... Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tần Dục, chờ hấn tức giận.

Tần Dục chỉ lạnh lùng tiếp chỉ ngoài dự kiến:

- Tạ phụ hoàng ban hôn, nhi thần không nỡ để trưởng công chúa đau lòng, bằng lòng cưới Lục biểu muội.

Kiếp trước hấn từng vì chuyện này chống đối Vinh Thành Đế, nhưng cuối cùng Vinh Thành Đế vẫn hạ chỉ, hấn không thể không cưới Lục Di Ninh.

Kiếp này... Trưởng công chúa Vinh Dương vốn chẳng phải người tốt, đồ ngốc kia đối với hấn tình sâu nghĩa nặng, hấn tất nhiên muốn cưới nàng.

Mọi người thấy Tần Dục đáp ứng, tất cả đều sững sốt.

Tiêu quý phi khiến Tần Dục cưới Lục Di Ninh, kỳ thực muốn một mũi tên trúng hai đích.

Thứ nhất bà ta muốn làm nhục Tần Dục, thứ hai sao...? Vinh Thành Đế buộc Tần Dục cưới một kẻ ngốc, chẳng khác nào phát tín hiệu với đám quyền thần – Vinh Thành Đế đã ghét bỏ Tần Dục.

Ở Đại Tần, quyền lợi của hoàng thái tử rất lớn, thậm chí có thể xây dựng thế lực riêng gồm những quân thần lệ thuộc mình. Vinh Thành Đế không thích xử lý chính sự, Tần Dục lại thông tuệ, trước khi hấn xảy ra chuyện, đã sớm phê duyệt tấu chương giúp Vinh Thành Đế, còn nhi tử của bà ta lúc đó vẫn rất non nớt.

Sau khi Tần Dục xảy ra chuyện, Vinh Thành Đế vẫn không thích nhi tử bà ta, con trai bà còn nhỏ, tất nhiên không được ông ta ban cho quyền lợi lớn như

vậy, nhị hoàng tử Tần Nhạc không có bản lĩnh gì... Cho nên khi Tần Dục đường thương xong, Vĩnh Thành Đế lại sai người gọi hắn đến xử lý chính sự...

Nếu không phải như vậy, Tần Dục là một kẻ tàn phế không thể lên ngôi hoàng đế sao có thể ba lần bảy lượt tìm phiền toái cho bọn họ?

Nhưng may thay nay Vĩnh Thành Đế đã không còn thích Tần Dục như xưa, càng ngày càng sùng ái nhi tử bà... Trong triều càng ngày càng nhiều người ủng hộ con trai bà, nếu chuyện Vĩnh Thành Đế hôm nay buộc Đoan Vương phải cưới một kẻ ngốc truyền ra, người đứng cùng chiến tuyến với bọn họ sẽ nhiều thêm.

Tiêu quý phi đã sớm tính toán mọi chuyện, nhưng không ngờ Tần Dục lại thuận theo ý của trưởng công chúa Vinh Dương, sáng khoái đáp ứng hôn sự...

Như vậy, tính toán của bà không những trật hướng, không chừng triều thần còn tán dương Đoan Vương.

Lục quốc công, trưởng phu của trưởng công chúa Vinh Dương, đột nhiên quỳ xuống, nói:

- Hoàng thượng, Đoan Vương nhân từ lương thiện, thần vô cùng cảm kích.

Trưởng công chúa Vinh Dương nhìn thấy hành động của trưởng phu, mặt đen sì, xưa nay bà không thích Đoan Vương, mà Lục quốc công làm như vậy, chẳng khác nào gây dựng thanh danh cho Đoan Vương.

Tần Dục cảm nhận được việc Lục quốc công tỏ thiện ý với mình, có chút kinh ngạc. Trong ký ức của hắn, vị quốc công này vẫn luôn bị trưởng công chúa Vinh Dương trấn áp, luôn tuân thủ quy tắc, không nói nhiều một lời, không đi thêm một bước, chắc khác gì khúc gỗ.

Vĩnh Thành Đế nói:

- Đoan Vương quả thực nhân từ thiện lương, hôn sự này đã định, chọn ngày thành hôn đi.

Ban đầu y ban hôn cho Tần Dục vì muốn hắn an phận, không làm loạn khiến y ngột ngạt, nhưng bây giờ Tần Dục sáng khoái đáp ứng như vậy, khiến y có chút áy náy với Tần Dục:

- Phúc Quý, sai người viết ý chỉ, phong trưởng nữ của trưởng công chúa Vinh Dương làm quận chúa, ban hào An Tuệ.

Phúc Quý, thái giám bên cạnh Vĩnh Thành Đế, đáp:

- Dạ, bệ hạ.

Hôn sự của Đoan Vương và quận chúa An Tuệ đã được định rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hỉ rước dâu (1)

Edit: Quải

Beta: A Cảnh

"Đói lâu như vậy, hắn vô cùng muốn có một bữa cơm no."

Phía đông cung Càn Thanh là cung Cảnh Nhân, cung gần cung Càn Thanh nhất, nơi ở của Triệu hoàng hậu. Triệu hoàng hậu vừa mới trở về đã ở trong cung Cảnh Nhân đập vỡ một bình hoa.

Tần Dục ngồi trên xe lăn, được Thọ Hi đẩy vào sau Hoàng hậu, vừa tiến vào mảnh sứ mang theo lửa giận của Triệu hoàng hậu đã bắn tới trước mặt hắn.

- Dục Nhi, con có sao không?

Triệu Hoàng hậu đập vỡ bình hoa xong mới phát hiện con trai đang theo phía sau, lập tức lo lắng nhìn về nhi tử.

Triệu Hoàng hậu trông rất cẩn thận, cẩn thận có chút quá mức. Thái độ của bà như vậy Tần Dục không thích, tuy rằng không nói gì, nhưng dần dần không muốn vào cung nữa.

Nhưng Tần Dục đã chết một lần, được nhìn thấy mẫu thân một lần nữa, cảm giác áy náy dâng lên từ đáy lòng.

Mẫu hậu hắn luôn cố gắng để các con được sống tốt, đáng tiếc không được như mong muốn.

Hắn thành một kẻ tàn phế, vô cùng đả kích người, sau này Chiêu Dương qua đời, mẫu hậu càng già đi rất nhiều.

Vì báo thù, bà vẫn chống đỡ, nhưng đến khi Tiêu quý phi và Tần Diễm bị hấn tống vào ngục, Tần Diễm đăng cơ, cuối cùng bà cũng không chịu được nữa.

Sau khi Tần Diễm đăng cơ, bà triều miên trên giường bệnh, chưa đầy hai năm sau, bà qua đời. Vì chuyện này, Tần Dục rất đau khổ, nhưng bây giờ, hắn cảm thấy có chút may mắn.

Lúc ấy mẫu hậu ra đi sớm cũng không phải chuyện xấu, không phải chứng kiến Tần Diễm ra tay với hắn, cũng không phải chứng kiến cảnh kinh thành bị tàn phá.

Nhưng, có thêm một cơ hội, dù có chuyện gì xảy ra, hắn cũng không để mẫu thân rơi vào hoàn cảnh đó một lần nữa, càng không thể khiến bản thân và Chiêu Dương phải chịu bất hạnh.

Tần Dục khẽ cười, nói:

- Mẫu hậu, con không sao.

Từ khi Tần Dục trở thành kẻ tàn phế, dường như hắn chưa từng cười, cho nên khi Triệu hoàng hậu nhìn thấy con trai mình cười, ngỡ ngác.

- Mẫu hậu, người đừng tức giận, chuyện hôm nay nói không chừng không phải chuyện bất lợi.

Tần Dục an ủi mẫu thân:

- Nếu phụ hoàng ép con cười biểu muội, vặn vẹo toàn triều sẽ cảm thấy phụ hoàng ghét con, sẽ không coi con ra gì, nhưng hiện tại con chủ động đồng ý cười biểu muội, có thể đạt được danh tiếng tốt, nếu chuyện hôm nay truyền ra, bất luận ra ai, cũng đều khen con một tiếng.

- Khen con thì sao? Dù những người đó trước mắt khen con, nhưng sau lưng sẽ không giễu cợt? - Triệu hoàng hậu cả giận nói, vừa nói vừa nghẹn ngào.

Vài năm nay, trước mặt mọi người đều nịnh bợ Tần Dục, nói hắn tàn thân nhưng chí kiên cường, mà sau lưng... những người giễu cợt hắn, chỉ sợ đếm cũng không hết.

- Vậy thì sao? Con đâu để ý? - Tần Dục nói.

Kiếp trước hắn không chịu được những việc này, ngay cả ánh mắt thương cảm của người khác hắn cũng ghét. Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện tệ hại, hắn cảm thấy tình cảnh trước mắt cũng coi là tốt.

- Mẫu hậu, con đã thông suốt.

Gương mặt Tần Dục mang theo nụ cười, nụ cười từ lâu đã không xuất hiện, Triệu hoàng hậu ngỡ ngác một lúc, rồi không nín được mà rơi nước mắt.

Bình thường muốn nói gì với con, bà phải nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần mới dám mở miệng chính vì con vẫn chưa thông suốt? Nhưng bây giờ, con của bà đã nghĩ thoáng rồi.

Tần Dục an ủi Triệu hoàng hậu một lúc, chờ bà đi nghỉ ngơi mới rời khỏi cung Cảnh Nhân, trở về Đoan Vương phủ.

Tần Dục vừa được thị vệ đẩy khỏi cửa cung đã gặp được một trong những người kiếp trước hắn nhìn thấy trước khi chết —— Tần Diễm.

- Đại ca!

Thiếu niên vỡ giọng, tiếng nói hơi khàn khàn, y vừa thấy Tần Dục đã cung kính hành lễ, gương mặt quẩn quít như trẻ nhỏ thấy mẹ cha.

Tên hoàng đế sau này nghi kỵ chèn ép Tần Dục hiện tại vẫn còn niên thiếu. Y do một cung nữ xuất thân nhà nông sinh ra, được nuôi dưới danh nghĩa của Triệu hoàng hậu, rất cung kính Tần Dục.

Cũng vì vậy mà sau khi Tần Dục xác định mình vô duyên với ngôi vị hoàng đế liền đưa y lên, kết quả... Tần Diễm quá mức ngu xuẩn, còn không tự biết lấy.

Hắn là một kẻ tàn phế, dù quyền khuynh thiên hạ thì sao? Không thể nào uy hiếp ngôi vị hoàng đế của Tần Diễm, dựa theo tình huống lúc đó, ngay cả thù hata của hắn cũng không muốn hắn đoạt cái ghế đó.

Tần Diễm muốn giành lại quyền lực từ tay hắn, điều này hắn có thể hiểu, nhưng y thật sự chẳng có bản lĩnh còn muốn tranh quyền... Cuối cùng chẳng phải tự ném cái ghế kia đi sao?

Nếu khi đó Tần Diễm có thể nhẫn nại, chờ đại ca tàn phế của y quét sạch triều đình, bình định phản loạn rồi phế hắn đi, sao có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy? Đáng tiếc, Tần Diễm ngu xuẩn đến mức phái giám quân đi gây phiền toái cho tướng lĩnh đang dẹp loạn của Tần Dục, khiến phản quân Giang Nam càng kiêu ngạo, tạo cơ hội cho Tần Nhạc khởi binh.

Tần Dục vừa mới sống lại, thật sự không muốn gặp tên đệ đệ kiếp trước khiến mình gần chết đói. Thọ Hi dừng bước, nếu là trước đây, có dù tâm trạng Tần Dục có tệ, nhìn thấy Tần Diễn cũng sẽ ôn hòa hỏi y vài câu.

Tần Dục khẽ nhủ mày, phát tay, ý bảo Thọ Hi tiếp tục đi về phía trước.

Tuy Thọ Hi khó hiểu nhưng vẫn vâng lệnh Tần Dục, tiếp tục đẩy xe lăn, mặc Tần Diễn ở phía sau.

Đây là lần đầu tiên Tần Diễn thi lễ nhưng bị coi thường, y ngẩn ra, gương mặt trở nên vụn vặt, bất thiện nhìn theo bóng dáng của Tần Dục.

Đúng lúc này, Tần Dục đột nhiên quay đầu lại.

Tần Diễn không kịp thay đổi biểu cảm trên mặt, cứ như vậy đối diện với ánh mắt vô cùng bình tĩnh của Tần Diễn, nháy mắt bị dọa sợ hãi, cơ thể đổ mồ hôi, nhưng khi nhìn lại, Tần Dục đã quay đầu đi. Y thấy phiền muộn, muốn đuổi theo xin lỗi, nhưng rất nhanh lại làm như vậy là thừa, không chừng khiến Tần Dục để ý, chỉ có thể nhìn theo bóng dáng của Tần Dục.

Sự bất an trong Tần Diễn không thể biến mất. Lúc này Tần Dục cũng đã nhắm đôi mắt lại, sau đó suy nghĩ về những hành động kế tiếp của mình trong tiếng xe lăn bánh trong hành cung.

Hắn chưa từng để Tần Diễn trong lòng. Kẻ này nếu có chút thông minh, nói không chừng hắn sẽ dạy dỗ y, nhưng y lại vô cùng vụng về... Vậy hắn sẽ chờ xem, không có sự bảo vệ của hắn, kết cục của Tần Diễn ra sao.

Tần Dục xoa huyết thái dương, hồi tưởng lại những chuyện đã trải qua.

Sau trung thu năm nay một tháng, Đại Tàn không xảy ra chuyện gì lớn, muội muội hắn đã xuất ra, tuy vì quá béo mà phò mã không thích nàng, nhưng phò mã cũng không dám làm gì nàng...

Nếu không có chuyện gì, không bằng sớm xử lý hôn sự.

Vào Đoan vương phủ, Tần Dục lập tức tìm thống lĩnh thị vệ vương phủ - Triệu Nam.

Triệu Nam là một thành viên trong dòng họ nhà mẹ đẻ của Triệu hoàng hậu, cha mẹ y chết sớm, gia cảnh nghèo khó, y tìm phụ thân Triệu hoàng hậu để tìm một công việc, lúc ấy Tần Dục vừa xảy ra chuyện, muốn chọn vài hộ vệ trung thành, y liền được Triệu gia đưa tới bên cạnh Tần Dục, sau này trở thành người thống lĩnh thị vệ.

- Vương gia tìm thuộc hạ có chuyện gì? - Triệu Nam đến trước mặt Tần Dục, hành lễ.

- Triệu thống lĩnh, ta có việc muốn giao cho ngươi.

Tần Dục nói:

- Ngươi cho người đi tra xét phủ Trưởng công chúa Vinh Dương, nhất là chuyện về nữ nhi Lục Di Ninh của trưởng công chúa càng phải tra kỹ, một chuyện cũng không bỏ qua.

Chuyện trong cung còn chưa truyền ra, Tần Dục bây giờ phân phó có chút đột ngột, nhưng Triệu Nam không hề nghi vấn, vâng lệnh đi điều tra.

Y không đặc biệt thông minh, nhưng rất nghe lời, Tần Dục luôn thích những người như vậy.

Triệu Nam rời khỏi rất nhanh, sau khi y đi, Tần Dục lập tức phân phó Thọ Hi:

- Thọ Hi, để người chuẩn bị thức ăn đưa tới.

- Dạ.

Thọ Hi "dạ" một tiếng rồi đi ra ngoài.

- Chờ chút.

Tần Dục gọi Thọ Hi lại:

- Chuẩn bị vài món thịt.

Hắn vẫn luôn thích đồ thanh đạm, nếu không phân phó, sợ Thọ Hi sẽ chuẩn bị một bàn toàn rau xanh.

Bây giờ hắn muốn ăn thịt.

Đương nhiên, hắn cũng không chê những thứ khác... Đói lâu như vậy, hắn vô cùng muốn có một bữa cơm no.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hỉ rước dâu (2)

Edit: Quái

Beta: A Cảnh

"Ta muốn mau chóng thành thân."

Trước khi Tần Dục bị Tần Diễn giam lỏng chưa từng bị đói, nhưng trong vài tháng đó, hắn không có một ngày được ăn no.

Nếu như hắn không cố tự kiểm soát, sợ là sẽ sớm đói muốn điên luôn rồi.

Lúc ở yên hội, vừa mới sống lại nên Tần Dục có phần kích động, không có tâm trạng ăn uống, nhưng vậy giờ... Tần Dục lần đầu tiên phát hiện chớ đồ ăn có thể khó khăn như vậy.

Ước chừng mười lăm phút, phòng bếp mới đưa đồ ăn lên.

Tuy rằng Tần Dục nói muốn thêm nhiều món thịt, nhưng bình thường hắn không thích ăn thịt, phòng bếp vẫn đưa đồ ăn thanh đạm lên.

Một đĩa thịt dê, một đĩa nộm thịt gà, một đĩa vịt quay sốt tương, một chén cháo bí đỏ thường ngày hắn vẫn ăn, mỗi thứ đều không nhiều.

Nhìn bàn đồ ăn, Tần Dục càng có thể chắc chắn bản thân đã sống lại.

Tần Dục dùng đũa gấp một miếng thịt dê, chậm rãi ăn.

Sau khi hắn trở thành kẻ tàn phế, lúc nào cũng cần người khác chăm sóc, dần dần hắn ngày càng ăn ít để không phải thường xuyên canh y⁽¹⁾. Nhiều đồ ăn như vậy, bình thường mỗi thứ hắn chỉ ăn một hai miếng, nhưng hôm nay, hắn lại chậm rãi ăn sạch tất cả.

(1) Canh y: đi nhà vệ sinh.

- Vương gia...

Thọ Hi đứng phía sau Tần Dục, gương mặt đầy lo âu, vương gia nhà y bỗng nhiên ăn nhiều như vậy... Tuy rằng trông vương gia rất bình tĩnh, nhưng chuyện hôm nay chỉ sợ khiến người vô cùng mất hứng, mới ăn uống quá độ.

Tần Dục không biết suy nghĩ của Thọ Hi, được ăn no sau bao ngày đói khiến hắn có cảm giác rất thỏa mãn, trông sắc trời, nhân tiện nói:

- Thọ Hi, hầu hạ ta rửa mặt.

Tiệc trung thu cử hành vào buổi chiều, mà lúc này, trời đã tối.

Đêm nay, Tần Dục thức trắng.

Mọi chuyện từng xảy ra hắn đều đem ra suy xét, cho nên hắn không thể ngủ được, lúc rạng sáng, hắn cho người chuẩn bị chút điểm tâm nóng, sau khi ăn xong mới ngủ được.

Khi tỉnh lại, đã quá trưa.

Tần Dục rửa mặt xong, cho người đưa đồ ăn tới, sau khi thành kẻ tàn phế, cho rằng để có quyền lợi cần phải trả giá lớn hơn người thường rất nhiều, cho nên dần dần bỏ mất rất nhiều thói quen, chẳng hạn như hiện tại hắn chẳng lo việc ăn nghỉ, thậm chí trong lúc ăn cơm để Thọ Hi báo với hắn vài chuyện.

- Sáng sớm hôm nay, Trần vương phủ sai người đưa lễ tới, sau đó quân gia phủ Lục quốc công tự mình đưa lễ tới, vài hoàng thân quốc thích cũng phái người tặng lễ...

Thọ Hi nói từng chuyện trong phủ, y đặc biệt nhắc tới phủ Trần Vương và phủ Lục quốc công, bởi vì hai người này đưa lễ rất hậu.

Tần Dục nói:

- Đáp lễ phủ Trần Vương, của những người khác đều nhận lấy.

Trần Vương là thúc thúc của Vĩnh Thành Đế nhưng không lớn tuổi hơn y, hôm nay, khi Tiêu quý phi muốn Vĩnh Thành Đế ban hôn cho hắn có nói đến

chuyện xuất giá của con gái Trần Vương, Trần Vương tặng lễ lúc này, chắc chắn là đến để bồi tội(2).

(2)Bồi tội: nhận lỗi.

Về phần Lục quốc công... Dựa theo những gì Tần Dục chứng kiến, e rằng Lục quốc công cũng không dè chừng Trương công chúa Vinh Dương như hẳn nghĩ, y có vài phần trân trọng nữ nhi của mình.

Tần Dục nghĩ đến Lục Di Ninh, liền cho gọi Triệu Nam, hỏi y xem đã tra được gì hay chưa.

- Vương gia, chuyện của An Tuệ quận chúa không khó tra.

Triệu Nam cúi đầu nói, nhanh chóng đem tất cả những gì mình tra được về Lục Di Ninh nói ra.

Mười tám năm trước, Trương công chúa Vinh Dương sinh con gái đầu lòng, lúc nhỏ bé gái rất được yêu chiều, nhưng phản ứng rất chậm, ba tuổi vẫn chưa biết nói.

Đứa trẻ này ngốc, Trương công chúa Vinh Dương rất nhanh đã phát hiện ra điều này, lòng dạ bà ta ác độc, đẩy đứa bé xuống ao vào đại hàn(3), muốn nó lập tức chết non.

(3)Đại hàn: ngày rét đậm, rét hại.

Nhưng, đứa bé này được Lục quốc công cứu, tìm người đến chữa trị..

Khi đó Trương công chúa Vinh Dương thông cáo với bên ngoài rằng An Tuệ quận chúa vô tình rơi xuống nước, bị cảm lạnh rồi qua đời. Nhưng từ lúc phát sinh chuyện hôm trước, có người từ chỗ hạ nhân phủ Trương công chúa biết được một vài tin tức. Thì ra năm đó An Tuệ quận chúa vẫn chưa qua đời mà được Lục quốc công nuôi lớn trong một viện nhỏ bỏ hoang, tìm một ma ma chăm sóc nàng. Sau khi ma ma mất, một mình An Tuệ quận chúa bị nhốt trong viện. Trương công chúa vô cùng không thích nàng, tự nhiên người khác sẽ giấu đồ bìm leo(4). Khi con trai của Trương công chúa thành thân, người hầu quen không đưa đồ ăn cho An Tuệ quận chúa, nàng bị bỏ đói vài ngày, cuối cùng không chịu nổi mới nghĩ cách chạy ra.

(4)Giấu đồ bìm leo: thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại (theo Quick Translator).

Khi Triệu Nam nhắc đến An Tuệ quận chúa, y có chút bối rối, đương kim thánh thượng ban hôn cho Đoan Vương và An Tuệ quận chúa, y chán ghét An Tuệ quận chúa, nhưng xét một góc khác, y lại có chút thương cảm.

Kiếp trước, Tần Dục không chú ý chuyện trong nhà, sau khi bị ban hôn cũng không muốn người khác nhắc tới thế tử của mình, cho nên đây là lần đầu tiên nghe những chuyện này, không khỏi sững sốt, lập tức hỏi:

- Thế bây giờ?

Triệu Nam lập tức trả lời:

- An Tuệ quận chúa vẫn bị giam, thần đã cho người điều tra vị trí, phòng thủ cũng không nghiêm ngặt.

Trong tay bọn họ có vài người, muốn giết một nữ nhân ngốc để như trở bàn tay, như vậy Đoan Vương cũng không cần cưới một người làm hấn mất hết mặt mũi.

Tần Dục không biết suy nghĩ của Triệu Nam, rất muốn trông thấy vương phi của mình:

- Ta có thể gặp nàng không?

Triệu Nam sững sốt, Tần Dục cũng ngấm lại tình trạng cơ thể mình, lập tức bỏ suy nghĩ này đi:

- Nàng không xảy ra chuyện gì là được... Người gọi quân gia tới đây.

Quân gia Đoan Vương phủ cũng họ Triệu, ban đầu là quân gia Triệu gia, thậm chí từng chứng kiến hoàng hậu trưởng thành. Sau Tần Dục xảy ra chuyện, Triệu hoàng hậu lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ, sợ Tần Dục bị người khác hãm hại, liền đưa vị quân gia này tới Đoan Vương phủ chăm sóc Tần Dục.

Quân gia đã lớn tuổi, tóc bạc nửa đầu, nhưng vẫn rất nhanh nhẹn, Tần Dục sai Thợ Hí lấy cho ông một cái ghế, rồi lập tức cười nói:

- Triệu quân gia, ta muốn nhanh chóng thành thân.

Quân gia nhìn thấy nụ cười đã lâu không xuất hiện trên gương mặt của Tần Dục suốt chút nữa ngã xuống từ trên ghế.

Vài ngày trước, chuyện quan viên và dân chúng kinh thành bàn tán xôn xao nhất là chuyện Trương công chúa Vinh Dương đột nhiên có một đứa con gái, đứa con gái đó còn ngu ngốc, nhưng bây giờ, chuyện bọn họ thích nhắc đến nhất lại là một chuyện khác.

Con gái ngu ngốc của Trương công chúa Vinh Dương được Vĩnh Thành Đế phong làm An Tuệ quận chúa, còn được ban hôn cùng Đoan Vương!

Hoàng thân quốc thích biết chuyện này từ ngày hôm qua, văn võ cả triều sáng nay cũng đã biết chuyện này, sau khi nghe nói, phe cách Duệ Vương không ai không sung sướng khi thấy người gặp họa.

- Tần Dục chỉ là một kẻ tàn tật, lúc nào cũng tỏ vẻ thanh cao, thật khó ưa, bây giờ phải cưới một kẻ ngốc, không biết về mặt hán trông như thế nào.
- Hán là một kẻ tàn phế, quả xứng đôi với người đàn độn.
- Bệ hạ ghét bỏ hán, đối với Duệ Vương đây là chuyện tốt!

...

Đương nhiên cũng có người thương tiếc, tuy Đoan Vương tàn phế nhưng cũng không đến mức phải lấy một kẻ đàn độn.

- Bệ hạ đến cùng nghĩ gì vậy? Sao có thể làm nhục Đoan Vương như vậy! - Một quan viên lòng đầy căm phẫn nói.
- Trương huynh đừng tức giận, nghe nói chuyện này Đoan Vương chủ động đồng ý vì không đành lòng để An Tuệ quận chúa cô độc đến già, cuối đời không ai tế bái.
- Đoan vương nhân nghĩa, một số người thật quá đáng, lúc nào cũng sinh sự!
- Nếu Đoan Vương không xảy ra chuyện thì tốt...

...

Bất kể ai cũng cho rằng Đoan Vương không thích mối hôn sự này, từ đầu đến cuối đều suy bụng ta ra bụng người, bọn họ nghĩ chẳng ai muốn cưới một kẻ ngốc.

Nhưng, Đoan vương phủ lại lập tức xử lý hôn lễ, định ngày tổ chức vào hai mươi tám tháng tám.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hỉ rước dâu (3)

Edit: Quải

Beta: A Cảnh

"An Tuệ quận chúa mang theo mười dặm hồng trang xuất giá từ phủ Lục quốc công, được rước vào Đoan Vương phủ."

Tần Dục từng thành thân một lần, nhưng khi đó hán chưa từng đề chuyện này trong lòng, tất cả đều do Tông Nhân Phủ chuẩn bị, hán chỉ việc xuất hiện trong hôn lễ.

Nhưng lần này không thể qua loa như trước... Dù sao đây cũng là hôn lễ của hán, hơn nữa kiếp này, e rằng chỉ có một lần kết hôn.

Quản gia xem xét kho phòng của Đoan Vương phủ, Tần Dục nhìn tờ kê thật dài, chọn ra các món đồ:

- Những thứ này đều làm sính lễ, ngày mai người của Tông Nhân Phủ tới đây bảo bọn họ thêm vào sính lễ, đưa tới phủ Lục quốc công.

Quản gia nhìn thoáng qua liễn kinh ngạc, Đoan Vương đem cả một nửa của cải làm sính lễ!

- Giống trống khua chiêng đem tới, Lục quốc công sẽ không tham ô đồ của ta.

Tần Dục nhìn biểu cảm của quản gia, khóe miệng hơi hơi nhếch lên:

- Không mất được, y có lẽ còn chuẩn bị thêm đồ cưới để đáp lại.

Bởi vì chuyện lúc trước, cái nhìn của Tần Dục đối với Lục quốc công đã có chút thay đổi, nhưng hán vẫn không thích Trương công chúa Vinh Dương như trước. Kiếp trước, bà ta rất gần gũi với Tần Diệu và Tiêu quý phi.

Tuy rằng Trương công chúa Vinh Dương đem con gái đầu lòng gả cho hán, nhưng bà ta làm như vậy vì cho hán thêm khổ, rất nhiều năm sau, bà ta ý vào mình là nhạc mẫu của hán, luôn tìm phiền toái và gây cản trở cho hán... Đương nhiên, hán cũng không nương tay với cả nhà bà ta, con trai đầu của Trương công chúa bị hán phái tới làm quan nhỏ ở vùng Giang Nam thường xuyên có phản loạn, chức quan của Lục quốc công cũng bị hán phế bỏ. Kể từ

khi đó, bà ta mới thôi không gây sự.

Triệu quan gia thấy trong mắt Tần Dục thoáng cảm xúc ghét bỏ, nhất thời không biết lấy thái độ nào đối đãi với phủ Lục quốc công.

Tần Dục cũng chú ý tới điều này, ngón tay khẽ gõ trên thành xe lăn hai tiếng:

- Triệu quân gia, Trường công chúa Vinh Dương nhiều lần gây phiền toái cho ta, ta cảm thấy bà ta cực kỳ phiền, nhưng bà ta dù sao cũng là trưởng bối, chúng ta không thể thất lễ.

Triệu quân gia lập tức nói:

- Dạ, vương gia.

- Về phần An Tuệ quận chúa, không cần quan tâm nàng do ai sinh ra hay tâm trí[1] có đầy đủ hay không, nếu nàng gả cho ta, đó là thể tử của ta, các người phải tôn kính nàng, không được có một chút thất lễ.

[1]Tâm trí: lòng dạ và đầu óc (theo Từ điển Hán Nôm).

Lời này kiếp trước hắn đã từng nói, lúc đó hắn cũng khinh thường làm khó một nữ nhân tâm trí không đầy đủ. Nhưng nay, hắn không muốn để nàng phải chịu uất ức.

- Dạ, vương gia.

Triệu quân gia lập tức trả lời, Thọ Hi đứng sau Tần Dục cũng nghe thấy.

Mấy ngày sau, sinh lễ của Đoan vương phủ trùng trùng điệp điệp đưa tới phủ Lục quốc công.

Người nâng sinh lễ do Tông Nhân Phủ điều động, ban đầu họ mang tới quá ít người, không nâng hết, không thể không điều thêm nhiều người hơn.

Trong một lầu lầu bên đường, vài sĩ tử[2] trẻ tuổi ngồi ở lầu hai uống rượu, vừa hay thu hết toàn bộ đội ngũ vào trong mắt, không khỏi có chút kinh ngạc:

[2]Sĩ tử: học trò.

- Tông Nhân Phủ chuẩn bị đồ cưới cho có lệ, lần này từ phủ Đoan Vương nâng ra nhiều sinh lễ như vậy, chỉ sợ một nửa do chính Đoan Vương thêm vào.

Một sĩ tử khác cũng kinh ngạc:

- Đoan Vương rất dễ bụng mới hôn sự này?

Một sĩ tử đột nhiên vỗ bàn:

- Hành xử như Đoan Vương mới chính là tấm gương của ta! Ta là kẻ trượng phu, quả thực không nên làm khó một nữ tử gốc nghèo.

...

Dục Vương Tần Diệu hôm nay xuất cung sớm, muốn chứng kiến người ngoài giễu cợt Tần Dục, ai ngờ vừa lúc nghe được mấy câu của các sĩ tử kia, tức khắc biểu cảm trông rất khó chịu.

Tên Tần Dục này cưới một đồ đàn, vậy mà có người khen?

Một mưu sĩ[3] bên cạnh Tần Diệu nói:

[3]Mưu sĩ: Người giỏi tính toán xếp đặt những công việc lớn lao (theo Từ điển Nguyễn Quốc Hùng).

- Vương gia đừng tức giận, nhiều nhất là Đoan Vương có được một thanh danh tốt, ngoại trừ thứ đó, đâu đạt được gì?

Tần Diệu ngẫm lại, quả thế, đến nay tuy Tần Dục có được một thanh danh tốt, nhưng cũng không chiếm được thứ gì khác... Trường công chúa Vinh Dương đứng về phía bọn họ, sau khi cưới một kẻ ngu ngốc Tần Dục đừng hòng được sự giúp đỡ từ nhà vợ, hơn nữa, cưới một kẻ nghèo, hắn càng cách xa vị trí kia.

Có kẻ khác nói thêm:

- Tần Dục tỏ vẻ vô cùng dễ bụng thể tử, nhưng ai biết trong lòng hắn nghĩ như thế nào? Chờ sau khi hắn thành thân với An Tuệ quận chúa, vương gia thường xuyên nhắc tới nàng ta với hắn, chắc chắn về mặt hắn sẽ đặc sắc lắm.

Tần Diệu nghĩ tới về mặt của Tần Dục lúc đó, tâm trạng trở nên tốt hơn nhiều, lúc tiểu nhị tiến vào rót nước, y còn thường thêm ngân lượng.

Lúc tiểu nhị tạ ơn, Tần Diệu cười hỏi:

- Tiểu nhị, đối với chuyện hôn nhân của Đoan Vương, ngươi thấy như thế nào?

Tên tiểu nhị cũng là một kẻ thông minh, tất nhiên không tùy ý đánh giá:

- Đại nhân, tiểu nhân chỉ là một tiểu nhị trong quán trà, đâu thể nghĩ sâu xa? Tiểu nhân chỉ cảm thấy làm hoàng thân quốc thích thật tốt, xem xem, nhiều vàng như vậy, dù chơi cả đời cũng không lo ăn lo mặc.

Tần Diệu nghe vậy, lập tức nở nụ cười.

Tâm trạng Tần Diệu trở nên tốt hơn, bên kia, tâm trạng Trương công chúa Vinh Dương lại trở nên tệ hại:

- Chẳng muốn đem thôn trang làm sính lễ cho con ngốc kia? Tuyệt đối không được!

Người cùng Trương công chúa Vinh Dương là trượng phu của bà ta, Lục quốc công. Lục quốc công anh tuấn, nhưng vài năm gần đây, trên gương mặt mang theo vài phần ủ rũ:

- Vậy công chúa thấy nên làm thế nào?

- Nó được phong làm An Tuệ quận chúa, Tông Nhân Phủ sẽ chuẩn bị cho nó đầy đủ đồ cưới, không cần thiết phải thêm vào.

Lúc Trương công chúa Vinh Dương nhắc tới bốn chữ "An Tuệ quận chúa", gương mặt bà ta trông rất khó chịu. Sau khi bà ta sinh con gái đầu lòng sinh thêm hai nam một nữ, nữ nhi là đứa con bà yêu thương nhất. Ái nữ của bà ta đời này chưa chắc đã được phong làm quận chúa, nhưng con ngốc Lục Di Ninh kia lại được phong làm quận chúa, sao bà ta có thể không buồn bực?

- Đoan Vương đem tới rất nhiều sính lễ, nàng không định xuất vật gì ra sao?

Đôi mày của Lục quốc công nhăn lại.

- Thì sao? – Trương công chúa Vinh Dương hỏi vặn.

Gương mặt Lục quốc công càng ủ rũ, y nhìn chằm chằm Trương công chúa Vinh Dương lúc lâu, rốt cuộc nói:

- Công chúa, vì sao nàng muốn xen vào ân oán giữa Đoan Vương và Duệ Vương?

Trương công chúa Vinh Dương nói:

- Ta vì cả nhà chúng ta.

Đoan Vương tuyệt đối không thể đang cơ, lúc này giúp Duệ Vương một phen, về sau nhà bọn họ sẽ được ưu ái.

Bà là muội muội của Vĩnh Thành Đế, ở trước mặt Vĩnh Thành Đế có vài phần mặt mũi, nhưng mai sau, tân hoàng đăng cơ... Bà muốn có vài phần mặt mũi như trước, chẳng lẽ không nên sớm bày tỏ thái độ của mình với tân hoàng?

Trương công chúa Vinh Dương cố chấp, Lục quốc công thấy bà ta như vậy, càng mệt mỏi, chỉ có thể nói:

- Nếu công chúa không muốn cho đứa bé kia sính lễ, vậy hãy để Lục gia chuẩn bị, ta xuất ra một phần.

Trương công chúa Vinh Dương cá giận:

- Chẳng dám!

- Công chúa, Lục gia ta không đắc tội nổi Đoan Vương!

Lục quốc công nói xong, phất tay áo mà đi.

Trương công chúa Vinh Dương nhìn theo bóng dáng của Lục quốc công, thầm nghĩ y nhu nhược, chỉ là một tên tàn phế, có gì phải sợ?

Tuy bà ta khó chịu, nhưng Lục quốc công vẫn khăng khăng, bà cũng không thể ngăn cản, càng không thể thật sự trực tiếp làm xấu mặt Đoan Vương, chung quy Đoan Vương vẫn giúp Vĩnh Thành Đế xử lý chính vụ...

Trương công chúa Vinh Dương đột nhiên nhìn về phía ma ma bên cạnh mình:

- Con ngốc kia thế nào rồi?

Ma ma bên cạnh Trương công chúa Vinh Dương lập tức nói:

- Bọn nó tài vẫn đang giam lỏng tiểu thư, nàng cũng không gây sự.

Ma ma nghĩ tới đứa bé kia, có chút đau lòng. Lúc đại tiểu thư mới sinh, công chúa vô cùng sủng ái người, đáng tiếc sau này...

Trưởng công chúa Vinh Dương tức giận nói:

- Không làm âm ỉ là được, trông nó cho ta, mỗi ngày cho một bát cháo loãng, đừng để nó có sức gây sự!

Từ trước bà ta đã ghét đứa con gái đầu lòng này, nay càng căm thù nó tới tận xương tủy.

Nếu không vì đứa con gái này, sao bà ta có thể mất hết mặt mũi? Thậm chí hôn lễ của con trai cũng bị phá hoại...

Lục quốc công đến cùng vẫn chuẩn bị cho nữ nhi một phần sinh lễ hậu.

Nếu Đao Vương không để chuyện hôn sự này trong lòng, y nhất định không cho đứa con gái ngốc của mình nhiều đồ như vậy. Nhưng Đao Vương đưa tới nhiều sinh lễ như vậy, y không thể nào không đáp lễ.

Hai tám tháng tám, cuối thu quang đăng, nắng ấm trời trong.

An Tuệ quận chúa mang theo mười dặm hồng trang xuất giá từ phủ Lục quốc công, được rước vào Đao Vương phủ.

A Cảnh: đang edit bò với hết tốc lực....xin các nàng đừng hỏi *chăm chăm nước mắt*

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đêm hoa chúc (1)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao Dao

Sinh lễ mà Đao Vương phủ đưa đến, phủ Lục Quốc công cũng không giữ lại, toàn bộ đều đưa cho An Tuệ Quận chúa làm của hồi môn. Còn có phần của hồi môn do Tông Nhân Phủ chuẩn bị, cùng với phần của phủ Quốc công và Lục Quốc Công lên lót trợ cấp.....

Cho nên là, của hồi môn của An Tuệ Quận chúa đủ để làm mọi người lóa mắt.

Nhìn thấy đội ngũ vận chuyển của hồi môn thật dài đi ra từ phủ Lục Quốc Công, đám người đến phủ Lục Quốc Công dự tiệc mừng ai nấy đều không khỏi âm thầm cảm thấy đáng tiếc.

Nếu như sớm biết An Tuệ Quận chúa có thể có nhiều của hồi môn như vậy, bọn họ đã sớm đưa con vợ lẽ hoặc con cháu trong tộc tới phủ Lục Quốc Công cầu thân. Tuy rằng cái danh cưới một nương tử ngốc cũng không dễ nghe, nhưng có vô số của hồi môn vào nhà, lại có thể được Lục Quốc Công cùng Trưởng Công chúa coi trọng, nói thế nào mình cũng có lời.

Những người này nghĩ thật hay, nhưng lại không biết nếu không phải nàng được chỉ hôn cho Đao Vương, sợ là không bao lâu nữa An Tuệ Quận chúa cũng sẽ "bị bệnh" mà chết. Suy cho cùng thì Trưởng Công chúa đối với nữ nhi này của bà là hận không thể để nàng chết sớm hơn.

Lần trước khi trưởng tử Lục Khải Sơn của Trưởng Công chúa sắp đại hôn, bà luôn bận rộn trong ngoài. Lần này nữ nhi xuất giá, bà cũng chưa từng đến gặp mặt nữ nhi một lần, còn lệnh cho ma ma bên cạnh mau chóng nhét nữ nhai vào kiệu.

Thật ra Lục Quốc Công có chút phiền muộn, muốn dặn dò vài câu với nữ nhi cũng chưa kịp nói, cuối cùng chỉ có thể nhìn theo kiệu hoa rời đi.

Tần Dục sớm đã chờ ở phủ Đao Vương.

Thân thể hắn có bệnh nhẹ, nên không cần đến đón dâu, nhưng vẫn muốn bái đường.

Đời trước khi hắn bái đường đã làm những gì? Tần Dục cẩn thận hồi tưởng lại, nhưng vẫn không nghĩ ra. Hắn vẫn ngồi đó không nhúc nhích, sau đó đã thấy kiệu hoa được nâng đến trước cửa, tiếp theo lại thấy có một tân nương mặc áo cưới đỏ thắm được người ta đỡ xuống từ kiệu hoa.

Áo cưới kia là do Tông Nhân Phủ chuẩn bị. Hắn cũng có chuẩn bị, rất lộng lẫy, vô cùng phù hợp với thân phận quận chúa, nhưng nó có vẻ quá lớn..... Cũng không phải áo cưới quá lớn, mà là do tân nương quá nhỏ.

Nay An Tuệ Quận chúa đã tròn mười tám, nhưng vóc người lại xấp xỉ tiểu cô nương mười ba bốn tuổi. Khi mặc áo cưới giống như là tiểu hài tử lên mặc quần áo của người lớn.

Như vậy còn chưa tính, bước chân nàng xiêu vẹo, cả người nàng dựa vào người ma ma bên cạnh.....

Đây là..... Bị bỏ thuốc?

"Vương gia, người của phủ Lục Quốc Công đến đây chào hỏi, nói là sợ An Tuệ Quận chúa làm loạn rồi xảy ra chuyện gì, cho nên bọn họ đã cho nàng uống một chút thuốc, số lượng cũng không nhiều lắm, sau khi ngủ một giấc sẽ trở lại như thường." Có người nói vài câu với Thọ Hi, hắn lập tức thuật lại cho Tần Dục nghe.

Đời trước hôn lễ Tần Dục tổ chức muộn hơn mấy ngày, nhưng cũng không chậm trễ bao lâu, mà khi đó tình huống cũng không khác với hiện tại.

Lúc trước Tần Dục cảm thấy cách làm này của phủ Lục Quốc Công không có gì sai, hiện tại nhìn nữ nhân đang dựa vào người ma ma kia, hắn lại có chút không thoải mái.

Hai chân tân lang có tật, tân nương thì đầu óc không được bình thường, tất nhiên những người đến dự tiệc mừng cũng không phải thật lòng chúc phúc. Cho nên buổi hôn lễ này tiến hành vô cùng qua loa, chỉ một lúc sau, tân lang và tân nương đã bị đưa vào động phòng.

Bình thường khi tân nương vào động phòng đều ngồi mép giường, nhưng An Tuệ Quận chúa bị hạ dược nên hai ma ma vừa buông tay thì nàng đã ngã về một đầu giường, "Bình" một tiếng.

Hai ma ma kinh ngạc, nghĩ đến còn có một chút lễ nghi cần phải hoàn thành, liền đỡ nàng dậy. Mà khi bọn họ cúi đầu nhìn còn dùng sức hơi lớn, hiển nhiên là không xem chủ tử này ra gì.

Đời trước, Tần Dục nhìn thấy cảnh này liền mượn cơ hội đã phát hỏa, đuổi hết những nha hoàn và ma ma hồi môn của phủ Trưởng công ra ngoài, rồi tìm hai phụ nhân ba bốn mươi tuổi khỏe mạnh lại thành thật đáng tin cậy trong phủ Đaoan Vương đến chăm sóc cho Lục Di Ninh, sau đó liền xoay người đến ngủ ở thư phòng, mà lần này.....

"Làm càn!" Tần Dục lạnh mặt nhìn về phía kia hai ma ma kia: "Vương phi của bốn vương, ai cho phép các ngươi lôi kéo?"

"Vương gia!" Kia hai ma ma bị hắn làm cho hoảng sợ, lập tức quỳ gối trên mặt đất.

"Thọ Hi, ngươi đem đám người hồi môn của phủ Lục Quốc Công đến hầu hạ An Tuệ Quận chúa đều đưa trở về, nói là bọn họ hầu hạ không cẩn thận." Tần Dục nói thẳng, cho dù như thế nào đi nữa hắn cũng không muốn người của phủ Trưởng công chúa ở lại trong phủ Đaoan Vương.

"Dạ." Thọ Hi lên tiếng, mà hai ma ma kia nghe vậy trên mặt cũng không có sợ hãi, thật ra còn có chút vui mừng. Rõ ràng là các nàng cũng không nguyện ý ở lại chăm sóc cho một người ngốc.

"Đưa người ra ngoài." Tần Dục nói xong, lại nhìn về phía người của Tông Nhân Phủ: "Còn các người nữa, cũng có thể đi rồi."

Theo lý là lúc này còn có vài lễ tiết cần phải hoàn thành, nhưng tình huống của Đaoan Vương và Đaoan Vương phi có chút đặc biệt, mà những người này cũng không ép buộc phải làm theo tất cả, nghe thấy Đaoan Vương hạ lệnh đuổi khách, bọn họ lập tức cáo từ.

Lúc này, trong tân phòng chỉ còn có vài người.

"Vương gia, Duệ Vương dẫn người tới chúc mừng, Duệ Vương phi còn nói muốn tới chăm sóc Vương phi." Sau khi Thọ Hi đưa người của phủ Lục Quốc Công ra ngoài, rất nhanh đã trở về, đi tới trước mặt Tần Dục.

"Nói thân thể ta không khỏe nên không thể chiêu đãi bọn họ, cũng đừng cho ai vào hậu viện, Vương phi không cần người khác chăm sóc." Tần Dục nói xong, lại nhìn về phía Thọ Hi: "Ngươi đi tìm người nấu vài món ăn rồi mang lên đây, phải thêm vài người trông chừng ở cửa, ta không gọi thì đừng tiến vào."

"Vâng." Thọ Hi đáp lời, tuy không rõ nguyên nhân vì sao Tần Dục lại làm như vậy, nhưng hắn vẫn làm tốt những gì Tần Dục căn dặn.

Hôm nay phủ Đaoan Vương có hí sự nên thuê rất nhiều đầu bếp từ từ lâu đến. Chỉ cần làm vài món ăn đơn giản nên chỉ trong chốc lát Thọ Hi đã cho người đem đến rất nhiều món ăn, sau đó đóng cửa phòng lại, tự mình canh giữ ở cửa.

Trong tân phòng ngoại trừ phu thê bọn họ thì không còn người nào khác. Cho đến lúc này Tần Dục mới đẩy xe lăn đến cạnh mép giường, nhìn thể tử của mình đang hôn mê.

Tuy rằng bị ngã đến hai lần nhưng khăn voan đỏ vẫn còn ở trên đầu tân nương như cũ, có lẽ đã dùng dây ghim cố định lại..... Tần Dục nghiêng người qua, đưa tay vén nó lên.

Gương mặt quen thuộc của Vương phi liền xuất hiện trước mặt hắn.

Bộ dáng hiện tại của Lục Di Ninh cũng không khác gì lúc Tần Dục nhìn thấy trước khi chết. Có chăng chỉ là non nớt hơn, thêm cả nàng không có trang điểm nên thoạt nhìn nàng càng nhỏ, cô và thân thể càng thêm nhỏ nhắn...

Không, đây không phải là nhỏ nhắn, mà rõ ràng là vì bị đói nên mới gầy như vậy.

Sắc mặt Lục Di Ninh tái nhợt, nhìn qua rất yếu ớt, mà cánh tay nàng..... quả thật là gầy đến trơ xương.

Tuy rằng trước khi chết nàng cũng rất gầy, nhưng thời điểm phủ Doan Vương phủ mới bị xét nhà, nàng còn có chút da thịt, có thể thấy được nàng cũng không phải là trời sinh vóc người gầy yếu..... Trường Công chúa Vĩnh Dương, ngay cả cơm cũng không cho nàng ăn no?

Tần Dục xưa nay bệnh vực người của mình, lập tức có chút tức giận, càng nhìn thiếu nữ đang nằm trên giường hần càng thêm thương cảm nàng.

Trước tiên hần muốn xử lý tốt chuyện hôn sự, xem ra là làm đúng rồi. Ít nhất là để nàng không cần ở lại phủ Trường công chúa tiếp tục chịu khổ, còn về sau này..... Hần đường nàng như đường nữ nhi thời.

Đời trước, lúc Tần Dục bị giết cũng đã qua tuổi ba mươi, sau đó lại trở thành hồn ma trên trần thế mười năm nữa, hiện giờ hần đã hơn bốn mươi tuổi, tuổi tác như vậy, có một nữ nhi mười bảy tám tuổi là chuyện hết sức bình thường.

Hần rất cảm kích Vương phi của mình, nhưng vì thời gian hai người ở chung không nhiều nên tất nhiên cũng không có tình yêu. Với thân thể này, hần càng không có khả năng gần gũi nữ sắc..... Cho nên hần đường Vương phi như đường nữ nhi, với hần mà nói như vậy là thích hợp nhất.

Đời trước nàng không rời không bỏ hần, đời này hần sẽ càng sủng ái nàng.

Nghĩ vậy, Tần Dục khó khăn mà giúp nàng gỡ mũ phượng, lại nhìn lướt qua thân thể nàng một chút.

Thân thể của đứa nhỏ này, thật không tốt.

Trên người nàng không có bao nhiêu thịt không nói, mà còn có rất nhiều vết thương, mười đầu ngón tay thậm chí không có ngón nào là lành lặn..... Chỉ nhìn tay nàng thôi đã biết nàng ở phủ Trường Công chúa chịu rất nhiều ủy khuất.

Lần này tân phòng cũng không phải là tùy ý chọn như đời trước, mà là phòng của Tần Dục ngày thường hay ở. Tần Dục rất quen thuộc với mọi thứ trong phòng, nhìn thấy Lục Di Ninh còn hôn mê, hần từ đầu giường lấy ra một hộp thuốc mỡ, bôi thuốc lên tay cho nàng.

Bôi thuốc xong, Tần Dục cân nhắc ngày mai sẽ mời ngự y đến xem cho nàng. Không ngờ khi vừa ngẩng đầu, thế nhưng lại nhìn thấy ánh mắt mê mang của nàng phía đối diện.

Vương phi của hần đã tỉnh.

Phát hiện điểm này, Tần Dục không chút nghĩ ngợi liền nở một nụ cười trấn an với nàng. Đời trước, mấy tháng hần sống chung với nàng, chỉ cần hần cười như vậy, Vương phi của hần đều có thể thả lỏng hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đêm hoa chúc (2)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao Dao

Về mặt của thiếu nữ mặc áo cưới đỏ thắm đầy mờ mịt, nhưng sau khi bắt gặp ánh mắt của Tần Dục, ánh mắt của nàng lập tức biến thành sợ hãi, sau đó co rụt lùi về cuối giường.

"Đừng sợ." Giọng nói của Tần Dục tràn đầy nhu hòa: "Đừng lo lắng, ta sẽ không làm hại nàng."

Thu mình vào góc giường, trong mắt Lục Di Ninh vẫn tràn ngập đề phòng, nàng đưa cánh tay gầy gò của mình ra làm thành thế phòng bị trước ngực, cả người run bần bật, giống như một con thú nhỏ bị dồn vào đường cùng.

Từ nhỏ Tần Dục đã bắt đầu ở một mình, thời gian ở cùng với Triệu Hoàng hậu và thân muội muội cũng không nhiều lắm, hoàn toàn không có kinh nghiệm chăm sóc hay dỗ dành người khác. Nhìn thấy nàng sợ hãi như vậy, lập tức có chút bó tay hết cách: "Đừng sợ, ta sẽ không làm hại nàng, thật sự....."

Đối diện với thiếu nữ trước mặt căn bản là không có phản ứng gì này, đột nhiên Tần Dục lại nhớ tới một chuyện.

Vị Vương phi này của hần đa số đều không có hứng thú với vật nào, nhưng có một thứ nàng đặc biệt rất thích, đó chính là đồ ăn. Trước kia, mỗi lần nàng tới gần hần hay Thọ Hi, đều là bởi vì trên tay bọn họ có đồ ăn.

Nghĩ như vậy, Tần Dục hơi suy tư, sau đó từ trong tầm tay phía dưới đệm lấy ra mấy quả táo đưa qua: "Có muốn ăn một chút không?"

Ánh mắt Lục Di Ninh lập tức dời xuống tay hần, giây tiếp theo, nàng bắt ngờ nhào tới, sau đó đoạt lấy quả táo trên tay Tần Dục.

Động tác của nàng rất nhanh, sau khi cướp được quả táo thì lập tức bỏ nó vào miệng mình, tùy tiện nhai hai lần đã nuốt luôn hạt táo vào bụng.

"Cẩn thận." Tần Dục muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp nữa rồi, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn thiếu nữ trước mặt nuốt toàn bộ quả táo vào trong bụng, vậy mà hai mắt còn sáng lên.

Tần Dục lại càng thêm chán ghét Trương công chúa Vinh Dương —— đứa nhỏ này đã bị bỏ đói đã bao lâu rồi?

Hạt táo rất cứng, nếu nuốt toàn bộ vào bụng tuyệt đối sẽ tổn thương đến dạ dày, Tần Dục không dám lấy thêm quả táo cho nàng ăn nữa, đậu phộng hay hạch đào cũng không dám cho ăn, đành nói: "Gian ngoài còn chuẩn bị vài món ngon, hay để ta dẫn nàng đi ra ngoài ăn?"

Có lẽ là vì Tần Dục cho nàng ăn quả táo nên ánh mắt Lục Di Ninh nhìn Tần Dục không còn đề phòng như lúc nãy nữa. Sau khi nghe Tần Dục nói, nàng vươn cổ nhìn ra gian ngoài theo hướng Tần Dục vừa chỉ, sau đó lại hít hít cái mũi.

Tần Dục cho người chuẩn bị đồ ăn phần lớn đều thanh đạm, hương vị cũng không quá nồng, nhưng vẫn có mùi thơm toả ra, Tần Dục biết nàng hần là người thấy được, lại nói: "Chúng ta đi ra ngoài ăn một chút gì nhé?"

Còn không đợi Tần Dục nói nói xong, Lục Di Ninh đã xông ra ngoài. Cũng không biết có phải được tính còn chưa tan hết hay không, khi nàng chạy ra có chút lảo đảo, lúc xuống giường còn bị vướng ngã một cái. Nhưng như vậy cũng không thể ngăn cản được bước chân nàng.

Tần Dục có chút bất đắc dĩ, khi đẩy xe lăn đi ra ngoài, đã phát hiện thê tử mới cưới của mình đã ngồi ở bên cạnh bàn ăn.

Nàng ngồi xồm trên ghế, cầm một cái đĩa ăn, động tác ăn cực kỳ hào phóng, hoặc phải nói là thô lỗ —— Nàng cũng không cần đùa hay muống gì, chỉ dùng tay bốc lên ăn, thế cho nên thuốc mỡ mà trước đó Tần Dục bôi giúp nàng, lúc này chỉ sợ nàng đã "ăn" hết vào bụng.

May mắn là cho dù có ăn phải thuốc mỡ đó thì cũng sẽ không có gì đáng ngại.

Tần Dục cũng không thích người thô tục vô lễ, nhưng hần biết tình huống của nàng nên rất khoan dung.

"Ăn từ từ thôi." Tần Dục từ từ tới gần Lục Di Ninh. Hần biết thê tử của mình có sự cảnh giác rất cao, nếu không có sự chuẩn bị tốt thì có khả năng nàng sẽ chạy trốn, nhưng mà sự thật lại hoàn toàn trong phản. Sau khi Tần Dục đến bên cạnh Lục Di Ninh, căng bản nàng cũng không có tránh né —— trong mắt nàng chỉ có đồ ăn, hoàn toàn bỏ qua Tần Dục.

Tần Dục vươn tay sờ tóc nàng, nàng vẫn không liếc mắt nhìn Tần Dục lấy một cái, chỉ lo nhét thức ăn vào miệng, cả cái miệng phồng lên.

Rõ ràng là một mỹ nữ, lại cố tình bị ngốc..... Nhìn thấy trong mắt Lục Di Ninh chỉ có đồ ăn, Tần Dục không khỏi có chút chua xót.

Lục Di Ninh ăn rất nhanh, không tới một lát đã nhét hết một nửa đồ ăn trên bàn vào bụng mình, tới lúc này hai tay nàng dính đầy dầu mỡ, ống tay hi bảo cũng dơ hết.

(*) Hi bảo: đồ cưới

Gắp thêm một miếng thịt bỏ vào trong miệng, cuối cùng động tác nàng ăn cũng đã chậm lại, hiển nhiên là ăn không vô nữa. Dù vậy nhưng hai mắt nàng vẫn nhìn chăm chăm vào đống đồ ăn trên bàn, không nỡ dời mắt đi.

"Đủ rồi, lần sau chúng ta lại ăn, sau này nhất định ta sẽ không để nàng chịu đói." Tần Dục kéo tay Lục Di Ninh lại. Vừa rồi lượng đồ ăn mà Lục Di Ninh đã ăn bằng với lượng ăn trong một ngày của hần. Vốn dĩ hần nên ngăn cản nàng mới đúng, nhưng nhìn nàng ăn ngon lành như vậy, hần lại không nỡ ngăn cản.

Lúc này, cuối cùng Lục Di Ninh cũng nhìn Tần Dục, nàng nghiêng đầu nhìn chăm chăm Tần Dục một lúc, trong mắt mang theo vẻ chờ.

"Lại đây, chúng ta đi rửa tay trước đã." Tần Dục đưa một tay ra lôi kéo nàng, một tay lăn bánh xe lăn, muốn đưa nàng đi rửa tay. Mà nàng vẫn nhìn chăm chăm hần, cũng không có phản kháng.

Bên cạnh là phòng tắm, bên trong có để cái thùng gỗ chứa nước ấm, cái giá đỡ bồn gỗ cũng rất thấp, để Tần Dục ngồi ở trên xe lăn có thể sử dụng.

Thử độ ấm của nước đã được, Tần Dục bỏ tay Lục Di Ninh vào trong nước, muốn giúp nàng rửa sạch, nhưng đúng lúc này, Lục Di Ninh bắt ngờ vùi cả khuôn mặt vào chậu nước.

Tần Dục sửng sốt, nhìn thấy yết hầu nàng đang động mới biết là nàng đang uống nước.

Đây là nước dùng để rửa tay, không phải để uống..... Tần Dục không khỏi nhũn mày, muốn nói rõ ràng với nàng, nhưng nhìn nàng uống đủ nước rồi đứng thẳng người nhìn về phía hắn, một đôi mắt vô cùng trong sáng ngầy ngố.....

Cuối cùng Tần Dục chỉ khẽ thở dài một hơi, sau đó lại thả tay Lục Di Ninh vào trong nước, từ từ rửa sạch.

Có lẽ là vì ăn uống no say, nên Lục Di Ninh đặc biệt nghe lời, chờ khi Tần Dục giúp nàng rửa tay sạch sẽ, nàng lại ngoan ngoãn đi theo Tần Dục trở về phòng.

"Biết cởi quần áo không?" Tần Dục hỏi.

Lục Di Ninh nghiêng đầu nhìn Tần Dục, bộ dáng không rõ nguyên do, có lẽ là nghe không hiểu.

Tần Dục vươn tay, liền cởi dây lưng trên hi bảo của nàng. Lục Di Ninh cũng không phản kháng, tùy ý Tần Dục cởi áo ngoài của mình.

"Đi nằm, ta lại thoa thuốc cho nàng." Tần Dục vừa nói vừa làm động tác bảo nàng nằm xuống.

Chỉ sợ thê tử hắn không hiểu lời hắn nói, nhưng nàng cũng không phải đặc biệt ngốc, hắn tin tưởng chỉ cần từ từ dạy nàng, là có thể để sống qua ngày được, sẽ học được cách tự gánh vác.

Cho dù thật sự không được đi nữa, hắn cũng không đến mức ngay cả thê tử của mình mà cũng không nuôi nổi.

Quả nhiên Lục Di Ninh đã hiểu động tác của Tần Dục, ngoan ngoãn nằm lên giường. Tần Dục thấy thế, dùng tay chống đỡ mình từ trên xe lăn dịch lên trên giường, sau đó lấy thuốc mỡ ra, bắt lấy tay nàng chuẩn bị bôi thuốc.

Sau khi thấy thuốc mỡ trên tay Tần Dục, trong mắt Lục Di Ninh hiện lên một tia hoảng sợ, thân thể run bần bật. Hiển nhiên nàng vô cùng sợ hãi, Tần Dục chỉ có thể lộ khuôn mặt tươi cười, hòa nhã từ từ trấn an nàng: "Đừng lo lắng, sẽ không đau, chỉ có hơi lạnh lạnh thôi."

Tần Dục vừa nói, một bên vừa bôi thuốc cho Lục Di Ninh, có lẽ là phát hiện bôi thuốc mỡ vào tay thật sự không đau, Lục Di Ninh dần dần hết run, chờ Tần Dục giúp nàng bôi thuốc xong, nàng đã nhắm mắt lại ngủ rồi.

Nhìn người từng chết trước mặt mình, hiện giờ sống sờ sờ mà nằm ở đây kia, Tần Dục chỉ cảm thấy mình rất yên lòng.

Hiện giờ rất nhiều chuyện đều đã xảy ra biến hóa, tin rằng sau này nhất định hắn sẽ không lại bước đi trên con đường cũ nữa.

Tần Dục thường xuyên mất ngủ, hôm nay lại xảy ra quá nhiều chuyện nên một chốc là ngủ không được, mà hắn nửa ngủ nửa tỉnh, đột nhiên cảm giác được bên cạnh có chút động tĩnh rất nhỏ.

Lục Di Ninh cuộn tròn cả người lại, ôm bụng không nhúc nhích. Tuy rằng không phát ra thanh âm gì, nhưng cả người lại ở run rẩy không ngừng.

Nén long phượng còn chưa cháy hết, ánh nến làm Tần Dục thấy rõ đầu Lục Di Ninh đã đầy mồ hôi, lập tức cao giọng gọi ra ngoài phòng: "Người đâu!"

Thọ Hi rất nhanh đã đi vào, tuy hắn không cần phải gác đêm, nhưng lại không yên tâm nên vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài.

"Thọ Hi, mau tìm đại phu trong phủ tới đây, Vương phi không khỏe." Tần Dục lập tức nói, có chút hối hận lúc trước khi ngủ không gọi người đến xem.

Hắn sợ quá nhiều người sẽ làm Lục Di Ninh sợ hãi, lại quên đi hiện tại điều quan trọng nhất chính là thân thể của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đêm hoa chúc (3)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao Dao

Thân thể Tần Dục cần điều dưỡng lâu dài, cho nên trong phủ Đoan vương thường có một vị đại phu. Vị đại phu này họ Hồ, dù không phải là ngự y nhưng y thuật cũng không kém là bao, bình thường thời điểm Tần Dục đau ốm đều tìm hắn giúp trị liệu, người trong Đoan vương phủ thân thể không khỏe cũng đều tìm hắn.

Hồ đại phu và người nhà của hắn thường ở trong Đoan vương phủ, cho nên không cần đến nửa khắc thì hắn đã mang theo hòm thuốc tới, mà lúc này

trong tân phòng đã thấp vài ngọn nến, khiến cho căn phòng trở nên sáng sủa hơn.

Tần Dục ngồi ở trên giường, Lục Di Ninh nằm ở bên trong hân. Lúc này sắc mặt nàng trắng bệch, trên đầu không ngừng đổ mồ hôi, rõ ràng là phi thường không thoải mái nhưng vẫn cắn chặt răng, không hề rên lên một tiếng nào.

"Hồ đại phu, đến xem cho Vương phi." Tần Dục bắt lấy bàn tay Lục Di Ninh trấn an. Biết Hồ đại phu đến đây, bèn có chút nôn nóng kêu người tiến vào.

Lúc này Hồ đại phu mới tiến lên, mắt liền thấy một thiếu nữ gầy yếu trên giường, trong lòng không khỏi cả kinh.

Đêm tân hôn mà Đoan vương lại kêu hân đến chữa bệnh cho Vương phi, hân còn cho rằng Vương phi lên cơn điên, không nghĩ tới căn bản không phải như vậy, càng không nghĩ tới Vương phi nhìn so với nữ hài tử ở nông thôn cực khổ còn gầy hơn nữa, đây...

Mang theo nghi hoặc, Hồ đại phu xem mạch cho Lục Di Ninh, lại hỏi: "Vương gia, trước lúc đi ngủ Vương phi đã làm gì?"

"Nàng ăn không ít đồ, lại uống thêm không ít nước." Tần Dục nghi hoặc: "Nàng bị làm sao vậy?"

"Có phải là Vương phi ăn một lần quá nhiều, bị đầy bụng rồi." Hồ đại phu trả lời, sau nhìn thấy Tần Dục vẫn không hiểu, bèn giải thích: "Thân thể Vương phi rất suy nhược, trước kia chỉ sợ là ăn rất ít, lại chịu đói thường xuyên cho nên bây giờ ăn nhiều thứ một lúc như vậy dẫn đến việc không chịu nổi do quá no."

Không nghĩ đến là bởi vì Lục Di Ninh ăn quá no...Mấy ngày này Tần Dục cũng có chút không nhịn được mà ăn nhiều hơn chút, nhưng cũng không đến mức như vậy, hân khẽ nhún mày, lại hỏi: "Vậy phải làm gì? Cho nàng ăn chút được tiêu thực?"

"Chỉ sợ là không được, Vương phi ăn rất nhiều, dù có ăn được tiêu thực cũng không có tác dụng ngay, hơn nữa khẳng định là ngài ấy không chịu ăn được." Hồ đại phu nói, biết Tần Dục không thích người khác đông dãi, lúc này đưa ra phương án trị liệu: "Hiện tại chỉ cần Vương phi ới hết đồ trong bụng ra, thì sẽ không có việc gì."

"Vậy người nhanh cho nàng ới ra đi." Tần Dục nói, một bên để cho người bưng chậu lại, một bên muốn nâng Lục Di Ninh dậy để cho nàng ới hết đồ ăn trong bụng. Kết quả hân vừa đỡ thì Lục Di Ninh vừa há miệng, trực tiếp ới ra, còn ới hết lên trên người hân.

Nhót nhót dính dính tăn ra mùi vị chua ôi khiến cho Tần Dục sắp buồn nôn, sắc mặt cũng không khỏi âm trầm đứng lên, đám người Thợ Hi càng hoảng sợ hơn ㄟ(ˉˋ)ㄟ

...Vương gia bọn họ rất yêu sạch sẽ, hiện tại bị ới hết lên cả người như vậy...

Quả thật Tần Dục cực kỳ khó chịu, nhưng còn chưa đợi hân nói cái gì, thiếu nữ bên người hân lại đột nhiên nghẹn ngào đứng lên, tuy không có khóc tiếng nào nhưng nhìn lại cực kỳ đáng thương...

Thờ dài ㄣ("π") ㄣ, Tần Dục vỗ vỗ bả vai nàng: "Không có việc gì, ới ra hết sẽ không còn khó chịu nữa."

Lục Di Ninh còn đang khóc, có chút không nỡ nhìn những đồ đã nôn kia, khiến cho sắc mặt của Tần Dục khó coi một chút...Lục Di Ninh khóc vậy chẳng lẽ là vì luyến tiếc đồng đồ đã ới ra? Còn việc nàng cứ cắn chặt răng là bởi vì nếu không làm vậy sợ là ới hết đồ ăn đi ra hở?

Tần Dục lại thờ dài một hơi: "Về sai ta sẽ không để cho nàng đói, chờ nàng tốt lên, muốn ăn cái gì liền ăn có đó, có được không?"

Hồ đại phu đang cầm châm cứu ra, vốn muốn châm cứu cho Lục Di Ninh tiếp tục ới ra, lại không nghĩ đến chỉ thoáng giật giật mấy cái mà Lục Di Ninh đã ới hết đồ trong bụng không còn gì, đành đem châm trên tay thu lại: "Thân thể hiện tại của Vương phi rất suy nhược, dạ dày rất yếu, đồ ăn nhiều dầu mỡ không thể ăn, khó tiêu hoá cũng không được ăn, tạm thời chỉ có thể uống cháo thôi."

"Cần uống thuốc hay không?" Tần Dục lại hỏi.

"Lúc này cho Vương phi uống thuốc chỉ khiến cho ngài ấy khó chịu, vẫn là nên để cho ngài ấy dưỡng dạ dày tốt hơn rồi lại bồi bổ thuốc dưỡng thân thể." Hồ đại phu lại nói, đôi là đại phu khác thì tất nhiên lúc này sẽ khai đơn thuốc bổ nhưng xưa nay hân luôn chú trọng thực tế, trước kia giúp bá tánh nghèo khổ chữa bệnh, nên không thích việc khai đơn một đồng thuốc.

Tần Dục lại hỏi Hồ đại phu vài câu, cuối cùng cũng hiểu rõ tình huống thân thể của Lục Di Ninh từ trước tới nay. Vị Vương phi này của hân không phải bị bệnh gì nghiêm trọng mà chính là bị đói.

Thân là thiên kim quý nữ, vậy mà lại bị đói bụng đến hại thân...Vinh Dương trưởng công chúa quả thật xứng với danh tâm địa rắn rết.

Tiền Hồ đại phu đi rồi, Tần Dục để cho Thợ Hi giúp mình rửa mặt, sau đó gọi hai phụ nhân là người mà đời trước hân từng an bài chiếu cố Lục Di Ninh tới, để cho các nàng mang Lục Di Ninh đi tắm rửa...

Lúc này Lục Di Ninh ới như vậy, trên người hân dính dính một ít bẩn, đương nhiên là bản thân nàng cũng không may mắn thoát khỏi.

"Giúp Vương phu rửa mặt trước, sau đó cho nàng uống chút nước đường." Chờ hai phụ nhân kia tới đây, Tần Dục liền lên tiếng giao phó, sau đó mới rời đi cùng với Thợ Hi.

Thái độ Tần Dục đối đãi với Lục Di Ninh, những người ở đây đều thấy ở trong mắt, không dám xem nhẹ vị ngốc Vương phi vừa mới vào cửa này, còn hai phụ nhân kia thì lộ vẻ mặt vui mừng...Vương gia coi trọng Vương phi, các nàng được hầu hạ Vương phi thì tất nhiên ở trong phủ cũng được nở mày nở mặt.

Sau khi Lục Di Ninh đem đồ trong bụng ói ra hết, cả người không có chút khí lực, hai phụ nhân kia một trái một phải đem nàng đỡ đến tịnh phòng bên cạnh, giúp nàng rửa mặt, sau đó thì các nàng đều bị kinh ngạc.

"Sao Vương phi lại có bộ dạng gầy thành như vậy." Một phụ nhân trong đó không nhịn được nói: "Mỗi ngày ta còn nói nữ nhi của ta gầy nhưng cũng không có ốm đến như này."

"Còn có rất nhiều miệng vết thương bầm đen, nhìn vào rõ ràng là bị đánh..."

"Thật không biết trước kia nàng làm sao mà sống qua ngày chứ, may mắn là Vương gia thiện tâm"

"Đúng vậy, Vương gia là người tốt, ít nhất có thể để cho nàng không lo cơm ăn áo mặc."

Sau khi hai phụ nhân giúp Lục Di Ninh tắm rửa sạch sẽ xong, liền đưa nàng trở về tân phòng, nơi đã sớm được dọn dẹp qua.

Thời điểm Tần Dục mang theo cháo trở lại thì thấy Vương phi của mình đang ngồi ở trên ghế, tùy ý để cho hai phụ nhân lau khô tóc cho nàng, hai phụ nhân kia còn đang nói chuyện với nàng: "Vương phi, người gả cho Vương gia thì tất nhiên ngài ấy sẽ đối tốt với người."

"Về sau mỗi ngày trôi qua với người đều là ngày lạnh."

"Người cũng nên nhớ thương Vương gia một chút..."

Hai phụ nhân này đều là thê tử của hạ nhân trong Vương phủ, tuy rằng biết Vương phi có chút ngốc, nên cũng không quá nghiêm túc, không ngừng nhắc nhở nói...Trước đây các nàng đã gặp qua ngốc tử, tuy rằng những người đó ngốc, nhưng cũng không phải cái gì cũng đều không biết.

Tần Dục nghe đến mấy cái này thì rốt cuộc cũng yên lòng, xem ra hẳn tuyển hai phụ nhân này chiếu cố Lục Di Ninh, ngược lại không có chọn sai.

Cũng không biết Lục Di Ninh có nghe hiểu những gì hai phụ nhân này nói hay không, nàng vẫn cúi đầu, cho đến khi thấy Tần Dục trở lại mới ngẩng đầu lên, đôi mắt liền sáng rực (☆ω☆), đồng thời nhìn chăm chăm vào chén cháo trên tay Tần Dục không rời.

Tần Dục nhìn hai mắt ươn ướt long lanh của nàng, trái tim phảng phất như bị thứ gì đó cứa vào, cảm giác có chút ngứa ngáy.

"Vương gia!" Hai phụ nhân khom lưng thỉnh an, tóc của Lục Di Ninh bị các nàng buông ra, ngay lập tức bỏ nhào về phía trước xe lăn của Tần Dục, sau đó ngẩng đầu đến gần mép bát cháo, muốn uống cháo.

Tần Dục dùng tay chặn miệng nàng lại: "Cháo còn chút nóng, nàng muốn ăn thì phải từ từ...Ta đút cho nàng."

Đêm động phòng hoa chúc, vốn nên ôm thê tử tân hôn điên long đảo phượng, Tần Dục lại bưng một bát cháo sau đó từng thìa một đút cho thê tử của mình ăn.

Mới đầu thiếu nữ ở trước mặt hắn, bộ dáng há miệng kêu gào đòi ăn, sau đó có phụ nhân bưng ghế đến cho nàng thì lúc này nàng mới ngồi yên trên ghế tiếp tục chờ uống cháo.

Nàng ăn rất nhanh, mỗi một thìa mới đưa vào miệng thì liền nuốt xuống ngay lập tức, rồi mở miệng chờ thìa tiếp theo, giống hệt mấy bé chim non há mỏ chờ ăn vậy, còn không kịp đợi Tần Dục thổi nguội cháo.

Tần Dục chưa bao giờ có con nối dõi, đây vẫn là lần đầu đút cơm cho người khác. Nhìn thấy bộ dáng nhu thuận của thê tử, càng có cảm giác bản thân như làm cha của đứa nhỏ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Người thử được (1)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao Dao

Vì hôm qua lẫn lộn đến hơn nửa đêm, ngày hôm sau Tần Dục thức dậy hơi muộn. Khi hắn vừa tỉnh lại liền nhìn thấy thê tử mới cưới đầu bù tóc rối đang ngồi ở bên cạnh giường nhìn mình chăm chăm không chớp mắt.

"Có phải đôi bụng rồi không?" Tần Dục cười hỏi. Hắn cũng không trông cậy thê tử mình sẽ trả lời, mà quả thật Lục Di Ninh cũng không trả lời, chỉ dùng ánh mắt mong chờ nhìn hắn.

Nhìn ánh mắt của nàng, Tần Dục lại không khỏi giật mình. Bấy giờ hắn đã hiểu, vì sao những người làm cha làm mẹ đều vô thức chiều chuộng con cái của họ như vậy.... Nếu Lục Di Ninh cũng dùng bộ dáng này cầu xin hắn cái gì, chắc chắn hắn cũng sẽ không nỡ lòng cự tuyệt.

Đưa tay rung chuông ở đầu giường, Tần Dục gọi người tiến vào hầu hạ mình và Lục Di Ninh rửa mặt thay quần áo, lại cho người bưng cháo lên.

Thọ Hi cũng dẫn theo người nối gót đi vào, hai thái giám giúp Tần Dục mặc quần áo, hai phụ nhân hôm qua đi giúp Lục Di Ninh rửa mặt chải đầu.

Tần Dục mới vừa mặc xong áo ngoài, bên cạnh lại bất ngờ truyền đến tiếng đồ sứ vỡ vụn. Hắn quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Lục Di Ninh đang trốn vào góc giường lớn, còn ném cái gối sứ vào hai phụ nhân nọ..... Nhưng vì tay nàng không có sức lực, nên gối sứ không trúng hai phụ nhân kia, mà rơi trên mặt đất vỡ thành nhiều mảnh.

Hai phụ nhân đứng bên cạnh, bị hành động của Lục Di Ninh làm cho hoảng sợ, lại lo lắng Tần Dục trách các nàng làm việc không chu đáo, nên lập tức cùng nhau quỳ xuống trước mặt Tần Dục: "Vương gia thứ tội."

"Các ngươi đi ra ngoài trước đi." Tần Dục nói, bộ dáng hiện tại của Lục Di Ninh hắn rất quen thuộc. Đời trước, Vương phi của hắn chính là cái dạng này, chỉ cho hắn và Thọ Hi đưa thức ăn tới, nhưng nàng cũng không có ác ý với người khác, chỉ là không cho bọn họ tới gần nàng mà thôi.

Nhưng rõ ràng hôm qua nàng không có cự tuyệt hai phụ nhân này giúp nàng rửa mặt mà..... Trong lòng Tần Dục dâng lên nỗi nghi hoặc, đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, đó là hôm qua thân thể của Lục Di Ninh cực kỳ suy yếu, ngay cả đứng còn không vững.

Lúc ấy nàng không có cự tuyệt hai phụ nhân kia, hay nói đúng hơn là không có sức lực để cự tuyệt.

"Di Ninh, lại đây." Tần Dục gọi Lục Di Ninh.

Ánh mắt Lục Di Ninh nhìn hắn vẫn thân thiết như cũ, nhưng ngay sau đó lại đề phòng mà liếc mắt nhìn Thọ Hi bên cạnh Tần Dục một cái.

Hiện giờ thời tiết không quá lạnh, sau khi Tần Dục mặc một cái áo ngoài vào thì cũng không cần phải mặc thêm xiêm y nữa, cho nên hắn liền bảo Thọ Hi tránh ra, sau đó vươn tay với Lục Di Ninh: "Di Ninh, lại đây."

Lục Di Ninh cúi đầu nhìn tay mình một lúc, cuối cùng nàng đặt tay mình vào tay Tần Dục.

Nàng còn chưa kịp chải đầu, chỉ mặc một cái trung y, rất khó coi..... Tần Dục liền sai Thọ Hi lấy quần áo lại, muốn đích thân mặc vào cho nàng.

Nhưng mà..... Xiêm y của nữ tử quá mức rườm rà, Tần Dục không thể đứng lên, còn Lục Di Ninh lại ngây ngốc, vì vậy qua một hồi lâu, hắn cũng không thể giúp Lục Di Ninh mặc xong quần áo, nhưng nếu để hai phụ nhân kia vào hỗ trợ, Lục Di Ninh lại không cho người ta tới gần.....

"Lấy một cái xiêm y của ta lại đây." Tần Dục buông váy trên tay xuống, nói với Thọ Hi.

Thường phục của Tần Dục đa số đều có màu xanh lá, tuy rằng chất liệu rất tốt nhưng kiểu dáng đơn giản, cho dù có mặc cho người khác cũng sẽ không phạm húy. Hắn mặc quần áo của mình cho Lục Di Ninh, cuối cùng cũng chuẩn bị xong xuôi cho nàng.

Trên mặt Lục Di Ninh không có biểu cảm gì, có vẻ hơi ngốc, nhưng sau khi nhìn quần áo của mình, hai mắt nàng càng sáng hơn, rõ ràng là nàng đang rất vui vẻ.

Thấy nàng như vậy, Tần Dục không khỏi có loại cảm giác thành tựu, cuối cùng lại buộc cho Lục Di Ninh một kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản.

Khi hắn buộc tóc cho Lục Di Ninh, nàng ngồi xổm bên cạnh xe lăn của hắn không nhúc nhích, mặc dù bị hắn xoa tóc ra cũng không nhú mày, chờ hắn làm xong, nàng hất hất tóc, một đôi mắt liên tục chớp chớp, dường như rất vui vẻ.

Đương nhiên, điều khiến nàng vui mừng nhất là lúc được ăn.

Sáng sớm, phòng bếp cũng đã nấu cháo xong. Cháo là dùng nước hầm gà để nấu, bỏ thêm cái trắng cắt thành sợi mỏng, nước canh còn nóng, rất thích hợp để Lục Di Ninh ăn.

Vừa thấy thức ăn, Lục Di Ninh liền nhào tới, ngay cả cái muỗng cũng không cầm. Tần Dục bưng cháo lên, từ từ đút cho nàng ăn giống tới hôm qua.....

Hắn chỉ đút cho Lục Di Ninh ăn hai lần, cũng đã vô tình quen với hành động này, nhìn Lục Di Ninh ăn ngon lành, tâm trạng của hắn cũng tốt hơn.

Đút Lục Di Ninh ăn xong, thấy nàng vẫn không cho người khác đến gần mà tiếp tục quần lấy hắn, Tần Dục liền gọi Thọ Hi đem công văn mà hắn cần xử lý tới, từ từ phê duyệt.

Đã qua nhiều năm, có nhiều chuyện và nhiều người hẳn đều không còn nhớ rõ nữa. Nhưng mấy ngày nay làm quen lại, nên rất nhanh hẳn đã thành thạo. Hiện tại xem như hẳn đã bốn mươi tuổi, tất nhiên sẽ xuất sắc hơn khi hẳn hai mươi. Thậm chí bởi vì có khả năng tiên tri, hẳn càng rõ ràng hơn mình phải làm cái gì và nên làm như thế nào.

Tốc độ xử lý sự vụ (*) của Tần Dục rất nhanh, cũng rất chuyên tâm, trong lúc đang làm việc, hẳn định nghỉ giải lao một chút. Khi quay qua mới phát hiện, thê tử của hẳn vẫn nhìn hẳn chăm chăm từ nãy đến giờ, nhưng nàng rất yên tĩnh, không hề quấy rầy đến hẳn.

(*) Việc quản lý hành chính.

"Đói bụng không?" Tần Dục cười hỏi, hiện tại Lục Di Ninh cần phải dưỡng lại dạ dày, một lần ăn cũng không thể ăn quá nhiều, nhưng chia ra ăn nhiều lần trong ngày thì không sao.

Lục Di Ninh đưa ánh mắt mờ mờ qua nhìn hẳn.

Tần Dục gọi Thọ Hi đem một chén cháo tó, từ từ dứt cho Lục Di Ninh.

Vốn dĩ ngày thứ hai sau đại hôn, theo lý thì hẳn phải dẫn thê tử mới cưới tiến cung thỉnh an, nhưng trong khoảng thời gian này hẳn không muốn những người trong cung làm hẳn mất hứng, nên sai người vào cung bẩm báo một tiếng, nói là thân thể hẳn không khỏe, không thể vào cung.

Vĩnh Thành Đế vốn không có hứng thú đi quản mấy chuyện này, tất nhiên sẽ đồng ý, mà trong lòng Triệu Hoàng hậu không muốn nhìn thấy Lục Di Ninh, nên cũng đồng ý, thế cho nên mấy ngày này Tần Dục rất nhàn rỗi.

Xử lý xong sự vụ, lại ăn điểm tâm mà Thọ Hi chuẩn bị. Đã không còn chuyện gì để làm, Tần Dục dẫn theo Lục Di Ninh lên giường nghỉ trưa.

Tối hôm qua cả người nàng đều mệt mỏi, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Nhưng hôm nay tinh thần nàng đã đỡ hơn một chút, nên nàng không muốn ngủ nhanh như vậy. Nàng ôm chăn nhìn tới nhìn lui, hai mắt mờ to tròn xoe, qua nửa canh giờ sau rốt cuộc nàng mới đi vào giấc ngủ. Chờ khi nàng ngủ rồi, Tần Dục cũng vừa lúc đi vào mộng đẹp.

Thời điểm Tần Dục mới vừa trọng sinh, hẳn gặp không ít ác mộng, nhưng mấy ngày nay đã khá hơn nhiều. Chỉ là hôm nay, hẳn lại mơ thấy ác mộng đó.

Hắn chấn trước người phụ hoàng và những đệ đệ dễ bảo vệ, chờ sau khi đã diệt trừ hết đám thích khách, bất ngờ phía sau có một lực đẩy mạnh mẽ truyền đến, làm hẳn không đứng vững được mà ngã tới phía trước..... Trước khi ngã xuống từ xe ngựa, hẳn nhìn thoáng qua phía sau, đúng lúc thấy gương mặt non nớt của Tần Diệu sâu kín che giấu vẻ khoái trá.

Nặng nề mà ngã trên mặt đất, toàn thân hẳn giống như bình sứ vỡ tan. Đúng lúc này, một con ngựa bị kinh ngạc, dẫm lên chân hẳn một cái.

Đột nhiên Tần Dục bừng tỉnh, liền phát hiện trên người mình nặng hơn bình thường, giống như bị thứ gì đó đè lên. Hẳn hít sâu một hơi, mới phát hiện người đè lên ngực mình là Lục Di Ninh.

Đứa nhỏ này lại lần qua đè lên ngực mình..... Tần Dục bật cười, vừa định ôm Lục Di Ninh đặt xuống khỏi người liền phát hiện thần sắc trên mặt Lục Di Ninh bất thường.

Về mặt nàng thống khổ, ôm lấy hẳn thật chặt rồi phát ra tiếng "Ô ô", giống như đang rất đau đớn..... Nàng lại bị bệnh sao?

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau sẽ giải thích tình huống của nữ chính~

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Người thử được (2)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Dao Dao

(*) Chú ý: chương này nữ chính nhớ lại thời điểm trước khi xuyên không, sau khi xuyên không vào phủ trưởng công chúa và sau khi Tần Dục trọng sinh, nàng gặp lại Tần Dục. Các bạn đọc nên chú ý để không bị lẫn lộn nha.

Beta: Tui còn lộn nữa là... (๖_๖)

Gió thu xào xạc, thổi đám lá cây vàng úa rơi xuống phủ đầy mặt đất.

Một nam tử lưng gù, trên mặt đầy vết sẹo, tay bưng chén thuốc từ từ đi đến một gian nhà.

Cửa phòng mở ra, mùi hôi từ trong phòng truyền ra ngoài. Hắn nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét.

Mà nằm ở giữa nhà.... có lẽ là một người.

Nói "có lẽ là một người", cũng là có nguyên nhân. Thật sự thì người này cả người này nhỏ nhắn đen nhẻm, tựa hồ như trên làn da có kết một lớp sẹo thật dày, thoát nhìn không giống người mà giống một con yêu quái hơn.

Sau khi nam tử vào cửa, người đang nằm liền cử động. Nàng từ từ bò đến chỗ nam tử, ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt không còn rõ ngũ quan. Trên khuôn mặt ấy là một đôi mắt trắng đến đáng sợ kì dị: trắng vì không có đồng tử.

Nam tử ném cho nàng một cái màn thầu, nàng đưa tay ra bắt lấy, ăn ngấu nghiến. Ngay sau đó, nam tử đưa chén dược đến bên miệng nàng.

Nàng một hơi uống hết.

" Cạc cạc cạc "

Nam tử phát ra tiếng cười khó nghe như tiếng vịt kêu, híp mắt nhìn chăm chú người trên mặt đất; mà người nọ đột nhiên run rẩy kịch liệt, phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, đau đến mức muốn điên cuồng lăn lộn trên mặt đất, nhưng lại không còn sức để lăn lộn nữa.

Nàng run rẩy thật lâu, ngũ quan chảy máu, cuối cùng lại im lìm không một tiếng động.

Mà tên nam tử gù này giờ vẫn đứng nhìn kia, bất ngờ đưa chân dẫm lên người nàng một phát, rất nhanh liền rời đi. Cho đến khi ra cửa hắn còn quay đầu lại nhìn thoáng qua nàng, giống như là nhìn một thứ rác rưởi.

Không lâu sau đó, gian nhà bị hắn châm lửa, cháy.

Lá khô bị gió cuốn tấp vào ngọn lửa, biến thành những đốm lửa, phiêu phiêu mà rơi xuống. Rất nhanh, gian nhà đã bị ngọn lửa nuốt trọn, cuối cùng chỉ còn một đồng tro tàn.

Chờ khi ngọn lửa hoàn toàn tắt hẳn, cả gian nhà và người trong đó cũng đều biến thành bụi đất, biến mất không còn một mảnh.

(*) Đây là mơ thấy lúc trước khi xuyên qua.

Trong lúc Lục Di Ninh ngủ mơ phát ra tiếng nức nở thống khổ khiến Tần Dục vội vàng ngồi dậy, muốn đưa tay lên rung chuông, nhưng không nghĩ hắn vừa động thì Lục Di Ninh lại bất ngờ mở mắt.

Đã qua buổi trưa lâu rồi, vậy mà từ cửa sổ vẫn còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời lộ ra, chiếu rọi vào mắt Lục Di Ninh, khiến cho ánh mắt nàng phảng phất hiện lên hai đốm lửa.

"Có phải nàng có chỗ nào không thoải mái không? Ta đi gọi người." Tần Dục nói, định gỡ cánh tay của Lục Di Ninh đang ôm mình. Đúng lúc này, Lục Di Ninh đột nhiên chui vào trong lòng hắn, đôi tay càng ôm chặt hơn. Cùng lúc đó, thân thể của nàng từ từ thả lỏng, thần sắc thống khổ trên mặt cũng nhạt dần rồi biến mất.

"Vương gia?" Thọ Hi canh giữ ở gian ngoài nghe được động tĩnh, thấp giọng gọi một tiếng.

"Không có việc gì." Tần Dục trả lời. Hiện tại nhìn Lục Di Ninh đã không sao nữa, nhưng vừa rồi nàng..... Hắn là gặp ác mộng nên mới như vậy sao?

Cũng không biết nàng mơ thấy chuyện gì mà lại thống khổ đến thế..... Tần Dục vuốt ve dọc theo lưng Lục Di Ninh, nhẹ giọng vỗ về: "Không sao, không sao nữa rồi."

Lục Di Ninh nhìn chăm chăm Tần Dục một lúc rồi lại vùi đầu vào lòng hắn, phát ra thanh âm "Ê ê a a".

Thanh âm này... Hắn cũng không biết nàng đang muốn nói gì..... Tần Dục có chút buồn cười, tiếp tục vuốt ve lưng nàng, sau lại đổi thành nghe tiếng tim đập của hai người.

Tần Dục đã lớn như vậy, nhưng chưa từng ngủ cùng với người khác. Trước kia, cũng có người gác đêm ngủ gần giường hắn, khi đó hắn cảm thấy không thoải mái. Nhưng hiện tại ngủ chung với Lục Di Ninh, hắn lại không cảm thấy bài xích chút nào.

Không chỉ thế, lúc vỗ vỗ cho nàng ngủ, hắn thậm chí còn mơ mơ màng màng ngủ thêm một lần.

Chờ Tần Dục ngủ rồi, Lục Di Ninh trong ngực hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, sau đó ngoảnh nhìn về phía hắn.

Vừa rồi, nàng cho rằng mình lại trở về nơi đó, sẽ tiếp tục bị nhốt lại. Nhưng may mắn là không có!

Nàng cũng không biết chuyện rốt cuộc là như thế nào, chỉ cảm thấy giống như trước kia, ăn một cái mìn thầu trước, sau đó ngoan ngoãn mà uống một chén thuốc, nhưng lúc sau đã không giống nữa. Lần này tỉnh lại, nàng đã ở một nơi hoàn toàn xa, thậm chí còn thay đổi một thân thể khác.

Tay chân nàng vốn đều bị người kia đánh gãy, bụng còn bị hắn cắt đứt. Trên người nàng, mọi nơi mọi chỗ đều chịu đau đớn tột cùng..... Nhưng cái thân thể mới này, mọi thứ đều vô cùng tốt, ngay cả một tia đau đớn nhỏ xíu xiu cũng không có.

Chỉ có điều..... Đói bụng quá đói bụng quá đói bụng quá QAQ!!!

(*) Lúc này là đang nhớ lại lúc vừa mới xuyên qua và bị bỏ đói ở phủ Công chúa nhé.

Nàng đói không chịu nổi, xung quanh lại không có thức ăn, lại nhìn mấy dấu răng trên tay mình, hắn do mình tự cắn. Bây giờ cả đôi tay đều máu thịt bết rồi.

Tuy có chút đau, nhưng nàng cũng không quá bận tâm đến nó, nàng chẳng quan tâm tay mình, nàng chỉ muốn có cái gì đó để ăn thôi.

Ngay từ đầu, nàng đã không dám rời khỏi gian nhà kia. Mặc dù trước đó nàng cũng không dưới một lần có ý đồ chạy trốn hay phản kháng, nhưng mỗi lần đều bị thất bại, mà sau mỗi lần gậy giữa thất bại đó nàng còn phải chịu ăn nhiều đau khổ hơn trước đó, khiến dần dần nàng cũng thôi không chạy nữa. Chỉ cần người nọ cho nàng ăn, nàng sẽ ngoan ngoãn uống thuốc.

Nhưng mà, nàng thật sự đói lắm rồi, đói đến chịu không nổi, bụng từ kêu réo liên hồi nay đã đã muốn chết lặng.

Vậy là rốt cuộc, nàng từ cửa sổ chạy ra ngoài. Trước tiên, nàng nhỏ một chút cỏ ra ăn, sau đó lại đi tới một nơi thật xinh đẹp, thấy được một vài người cũng thật xinh đẹp, đương nhiên, quan trọng nhất chính là nàng thấy được đồ ăn! Rất nhiều rất nhiều nha, lại thơm ngào ngạt, chắc chắn đều là mỹ vị!

Nàng lấy đồ ăn, ăn rất no, tuy rằng sau khi ăn no sẽ bị đánh một trận, nhưng cũng không đau. Đáng tiếc, lúc sau nàng lại bị nhốt, ăn cũng được cho rất ít rất ít.

Mà thời điểm nàng lần nữa muốn chạy trốn ra ngoài, liền phát hiện tất cả các cửa sổ đều bị đóng đinh lại. Nàng không có sức lực, chỉ có thể chịu cảnh bị nhốt giam.

Nhưng lần này tỉnh lại, nàng gặp được người trước mắt, rồi nàng lại có thể được ăn rất nhiều thứ! Mà sau khi ăn xong không lâu nàng đều đem mấy thứ vừa ăn nôn ra hết, người này nói sẽ tiếp tục cho nàng ăn!

(*) Đoạn trên này là sau khi bị cho uống thuốc ngủ để gả đi, sau đó tỉnh dậy và thấy Tần Dục, cũng tức là hiện tại là thời điểm sau khi Tần Dục trọng sinh rồi á.

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục, trong lòng ngọt ngào như mật.

Trong trí nhớ mờ hồ của nàng, cũng từng có người ôm nàng, cho nàng mặc quần áo, đút nàng ăn cơm, nhưng sau đó mọi thứ lại biến mất, thay vào đó là màu đỏ của máu đan xen với ánh lửa, ký ức của nàng đều trở nên mơ hồ. Nàng bị người ta xách đi, đem nhốt trong một căn phòng, thường thường sẽ phải ăn đủ loại dược, rồi bị người ta rạch ra từng vết từng vết thương trên da thịt.

Lúc đầu, nàng còn nhớ rất nhiều chuyện, người kia cũng sẽ nói chuyện với nàng, mắng cha mẹ nàng. Nhưng sau này, khi tất cả những ký ức đó đã trở nên mơ hồ, nàng chẳng còn gì để nói, người nọ cũng không nói chuyện với nàng nữa.

Cuối cùng một ngày nọ, thần trí nàng trở nên mơ hồ ngơ ngác, đã không biết mình đang làm gì hay đang ở đâu, chỉ cần biết có thể không đói bụng hay không đau như vậy nữa là nàng đã thỏa mãn.....

Thế nhưng không ngờ, nàng lại bất ngờ thay đổi chỗ ở, hơn nữa còn gặp được một người cho nàng ăn không lo mặc không nghỉ!

Tuy những lời người này nói nàng có chút nghe không hiểu lắm, nhưng nàng lại rất thích nghe người này nói chuyện với mình...

... Nếu sau này hắn không cho nàng uống thuốc nữa thì càng tốt!

Nằm ở bên cạnh Tần Dục, Lục Di Ninh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Vốn dĩ Tần Dục chỉ muốn nghỉ ngơi nửa canh giờ, nhưng lần này không gặp ác mộng nên hắn ngủ cả một buổi trưa, đến khi thức dậy thân thể có chút tê nhức.

Tần Dục duỗi tay xoa bóp cái eo vừa cứng vừa mỏi, đang muốn chống mình ngồi dậy thì Lục Di Ninh bên cạnh liền ân cần tiến lên, học theo bạn nãy giúp hắn xoa xoa phần eo, động tác giống nhau như đúc.

Dù đây cũng chỉ là xoa ấn bình thường, nhưng Tần Dục lại vô cùng vui mừng nhìn về phía Lục Di Ninh.

Hắn chỉ mới làm có một lần, mà Lục Di Ninh đã học theo rất nhanh, điều này cũng chứng minh thật nàng cũng không phải đặc biệt ngốc..... Nếu được dạy dỗ tốt, cho dù nàng không thể giống như những người bình thường thì nàng ít nhất cũng có thể tự chăm sóc bản thân.

Tâm trạng Tần Dục rất tốt, buổi tối sau khi ăn một chén cháo thì lấy muỗng đút cho Lục Di Ninh ăn com, đồng thời đưa cho Lục Di Ninh một cái cái muỗng khác.

Cầm cái muỗng trong tay, hai mắt Lục Di Ninh trông mong nhìn hắn. Tần Dục vốn đang nghĩ phải dạy nàng một lần, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt này của nàng bèn bất tri bất giác đút nàng ăn hết cháo trên tay.

Đút cháo cho thê tử xong, Tần Dục gọi người mang đến một ít hạt châu cho nàng tự mình chơi đùa, sau đó hắn lại gọi Triệu Nam tới.

Trước đó Tần Dục có phái Triệu Nam đi tra chuyện của Lục Di Ninh, sau khi tra chuyện của Lục Di Ninh xong rồi, hắn lại phái Triệu Nam đi tra một người khác, người đó là phu quân của Chiêu Dương công chúa – Hoắc Thọ.

Chiêu Dương công chúa là muội muội ruột của Tần Dục, nàng tên chỉ một chữ "Nhạc" (Tần Nhạc), năm nay chỉ mới tròn mười tám tuổi. Mà một năm trước, Vĩnh Thành Đế đã chỉ hôn, gả nàng cho Hoắc Thọ – tài tử nổi danh ở kinh thành.

Hoắc Thọ là con trai độc nhất của tứ phòng Hoắc gia. Mà Hoắc gia lão thái thái thích nhất là tứ phòng, nên tất nhiên rất coi trọng đứa con trai độc nhất của tứ phòng này. Từ nhỏ Hoắc Thọ nhận hết mọi sủng ái, tuy rằng phụ thân hắn – Hoắc tứ lão gia cũng không phải người có công danh tài cán gì cho cam, nhưng trong đám người trẻ ở Hoắc gia, Hoắc Thọ hắn là người được yêu thích nhất.

Chờ sau khi hắn nổi danh với tài làm thơ tuyệt hảo, ở Hoắc gia càng nổi bật hơn nữa.

Đúng lúc này, hắn được Vĩnh Thành Đế tứ hôn, có cơ hội thành thân với công chúa.

Mới ban đầu, Hoắc Thọ đối với mối hôn sự này cực kỳ vừa lòng, Đại Tần cũng không cấm Phò mã làm quan, cưới công chúa với hắn mà nói chỉ có tốt mà không có xấu, cho nên ngay từ đầu hắn vô cùng chờ mong mối hôn sự này, thậm chí còn thường xuyên làm thơ gửi cho Chiêu Dương công chúa.

Nhưng đến ngày đại hỉ, hắn thấy được ngoại hình "bụ bẫm" của Chiêu Dương công chúa.....

Cụ thể chuyện là như thế nào thì Tần Dục cũng không rõ ràng, nhưng hắn biết, đời trước sau khi Chiêu Dương thành thân thì cuộc sống không được tốt.

Hoắc Thọ không muốn ở cùng phòng với nàng, còn ở Hoắc gia, những người khác đều xem nàng như không tồn tại đã đành, sau này khi Tần Dục hắn thất thế, Hoắc gia vì lấy lòng Tần Diêu mà ra tay hạ độc với Chiêu Dương.

Lần này sống lại, tất nhiên Tần Dục sẽ không để chuyện này được phép xảy ra một lần nữa, cho nên hắn đã sớm phái Triệu Nam đi điều tra chuyện của Hoắc gia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Gặp Chiêu Dương(1)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao Dao

Triệu Nam không có ở trong Đoan Vương phủ, một lát sau mới vội vàng từ bên ngoài đuổi tới, mà lúc nghe được Tần Dục hỏi chuyện của Chiêu Dương công chúa, trên mặt hắn liền lộ ra chút khó chịu.

Nhìn thấy biểu tình của Triệu Nam, Tần Dục biết Chiêu Dương hơn phân nửa trôi qua đã không được tốt.

Triệu Nam là người Triệu gia, bởi vì lúc trước Triệu Hoàng Hậu giúp đỡ hắn một phen, đối với hắn(TD) và Triệu Hoàng Hậu rất trung thành tận tâm, mà cũng chính đời trước vì cứu hắn(TD) mà chết, hiện tại Chiêu Dương sống không được tốt, khẳng định hắn(TN) cũng rất phẫn nộ.

"Vương gia, tên Hoắc Thọ kia khinh người quá đáng!" Triệu Nam có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Gia phong của Hoắc gia rất tốt, Hoắc Đại lão gia là một người được người người ca tụng, hai lão gia là Tam lão gia và Tứ lão gia cũng đều có tiền đồ, ở Kinh Thành Hoắc Thọ có danh đại tài tử, bởi vậy cho nên lúc ban đầu đối với hôn sự của Chiêu Dương, Tần Dục rất vừa lòng thậm chí còn cảm thấy Chiêu Dương đã gặp được hạnh phúc.

Nhưng đến cuối cùng thì so với những gì hắn nghĩ lại không hề giống nhau.

"Người nói nghe một chút." Tần Dục nói.

"Vương gia, Hoắc Thọ kia ở bên ngoài đường ngoại thất, thậm chí ngoại thất kia đã có hài tử rồi!" Triệu Nam nói.

"Cái gì?" Nháy mắt sắc mặt của Tần Dục âm trầm xuống. Triều đại này Phò mã không thể nạp thiếp, nhưng thông phòng thì vẫn có thể có, nếu như Công chúa không thể sinh được thì sẽ ôm hài tử của thông phòng dưỡng dưới gối.

Đối với tính tình của Chiêu Dương, thì tuyệt đối không có khả năng ngăn cản Hoắc Thọ tìm thông phòng, nghe nói đời trước nha hoàn bên người Chiêu Dương thông đồng một chỗ với Hoắc Thọ, nàng cũng không nói gì, đã như vậy rồi mà Hoắc Thọ còn muốn đường ngoại thất?

"Mấy ngày nay Hoắc Thọ kia còn ngày ngày nghỉ ở chỗ thông phòng nữa đấy." Triệu Nam lại nói, lập tức đem sự tình đã điều tra rõ nói ra.

Trên tay Tần Dục có chút nhân thủ, nhưng hẳn chưa bao giờ dùng những người đó đi thăm dò quan viên khác, cho nên chuyện này vừa lúc bắt đầu Triệu Nam làm cũng có chút không thuận tay cho lắm.

Nhưng đến cùng hẳn vẫn tìm người theo dõi Hoắc Thọ.

Hoắc Thọ vẫn chưa xuất sĩ, mỗi ngày đều cùng với một ít thư sinh ngâm thơ đối hoặc tham gia các loại thi hội, còn không có ngày lại đi dạo các thanh lâu vài vòng, mà những thứ đó không tính là gì cả, thật không ngờ buổi tối hẳn không trở về Hoắc gia mà lại đi đến một biệt viện thuộc sở hữu của Hoắc gia.

Vừa bắt đầu, Triệu Nam còn cho rằng hẳn cảm thấy đường về Hoắc gia quá xa cho nên mới lười trở về, lại không nghĩ đến phát hiện biểu cô nương ở bên trong biệt viện, còn là biểu cô nương mang bụng to nữa chứ.

Hoắc Thọ không trở về Hoắc gia, cũng không đi phủ Công chúa sát ngay Hoắc gia, ngược lại cả ngày cùng "Biểu cô nương" ở chung một chỗ, còn làm cho người ta có thai....Đây căn bản là không để Công chúa trong mắt.

Triệu Nam rất tức giận, Tần Dục càng tức giận hơn, nắm lấy lan can của xe lăn: "Triệu Nam, người đi đem Hoắc Thọ..." Thủ mới hận cũ chông chênh, hẳn sẽ đem cái tên gia hỏa Hoắc Thọ này băm vằm nhiều mảnh.

"A!" Lời của Tần Dục còn chưa dứt, Lục Di Ninh chơi hạt châu ở bên cạnh đột nhiên lại kêu lên.

"Sao vậy?" Tần Dục lập tức nhìn về phía Lục Di Ninh, e sợ nàng xảy ra chuyện gì.

"Ồ ô..." Lục Di Ninh cũng không nói, dùng ngón tay chỉ cái mũi của mình.

"Lại đây cho ta xem" Tần Dục nói.

Tần Dục là người tốt nhất đối với Lục Di Ninh, nàng đối với Tần Dục có một loại cảm giác ý lại vô cùng kỳ lạ, nghe thấy Tần Dục nói chuyện, nàng lập tức đến bên người Tần Dục, sau đó ngẩng đầu để cho Tần Dục xem mũi nàng.

Tần Dục thấy cái gì đó trắng trắng hay đúng hơn là một viên trân châu ở trong lỗ mũi nàng...thời điểm hẳn và Chiêu Dương còn nhỏ, Triệu Hoàng Hậu không cho bọn họ chơi hạt châu, sợ có gì ngoài ý muốn, trước kia hẳn cảm thấy Triệu Hoàng Hậu quá cẩn thận rồi, hoàn toàn không cảm thấy chơi hạt châu có gì mà ngoài ý muốn cả, kết quả...○—○

Làm thế nào mà Lục Di Ninh có thể đem hạt châu nhét vào mũi được vậy?

Quả nhiên nuôi dạy hài tử cũng cần phải xem xét kỹ, hạt châu này cũng không phải là đồ chơi mà hài tử nên chơi.

"Hạt châu không thể để vào trong lỗ mũi được, nàng không biết sao?" Chân mày Tần Dục cau lại, có chút bất đắc dĩ.

Rõ ràng là Lục Di Ninh cũng biết là không đúng, có chút lấy lòng nhìn về Tần Dục, ngược lại khiến cho Tần Dục đều không vui sau đó giáo huấn nàng(ㄟ_ㄟ), nàng khẳng định không phải cố ý mà.

"Đến đây, miệng hít vào một hơi dùng mũi phun ra." Tần Dục làm mẫu một chút dùng mũi phun phì phì ra.

Lục Di Ninh học theo Tần Dục, nhưng hạt châu vẫn còn ở bên trong mũi ㄟ_ㄟ.

Trân châu tròn xoe, bị nhét vào mũi thì căn bản không thể lấy ra được, Tần Dục không dám động loạn sợ làm cho hạt châu càng đi vào sâu bên trong, chỉ có thể gọi người đi tìm Hồ đại phu.

Thọ Hi đi gọi người, Lục Di Ninh ngốc ngốc ngồi ở bên cạnh vẫn không nhúc nhích...Tần Dục quay đầu, thì thấy Triệu Nam có chút kinh ngạc nhìn mình.

Bị Lục Di Ninh ngắt lời như vậy cũng không phải chuyện xấu gì, ít nhất Tần Dục đã bình tĩnh trở lại. Hiện tại hẳn đi tìm Hoắc Thọ gây phiền toái thì không thích hợp, hơn nữa nếu như Chiêu Dương không chịu thì hẳn tính gây sức ép đến thế nào với Hoắc Thọ đều vô dụng...

"Triệu Nam, người tiếp tục để người nhìn chăm chăm Hoắc Thọ và còn có những người khác của Hoắc gia, những chuyện khác tạm thời không cần làm." Tần Dục nói: "Người đi xuống đi, thuận tiện gọi Triệu quản gia đến đây."

"Vâng, Vương gia." Triệu Nam đáp một tiếng rồi đi xuống, lúc sắp đi nhìn không được nhìn Lục Di Ninh một cái...Lúc trước hắn còn nghĩ rằng Vương gia sẽ không đối tốt với Vương phi, không nghĩ tới Vương gia rất săn sóc cho Vương phi.

Triệu quân gia đến cùng lúc với Hồ đại phu.

Thời điểm Hồ đại phu đến, chỉ cho rằng Vương gia muốn hắn chẩn bệnh lại cho Vương phi, không nghĩ tới sau khi đến thì biết được trong lỗ mũi của Vương phi có một hạt châu, này...

"Vương gia, lúc ta ở nông thôn làm nghề y, cũng từng gặp qua người bệnh như vậy, chỉ cần tự mình hít xì một cái thì sẽ khiến cho đồ vật đi ra, còn không thì dùng đồ vật khác kẹp ra ngoài, nhưng trần châu rất trơn, động thủ sợ không được tốt."

"Không được tốt hay không thì cũng phải khiến cho nó ra ngoài." Tần Dục nói: "Người đến thử xem."

"Vương gia, nam nữ thụ thụ bất thân, không bằng gọi tiện nội(*vợ của Hồ đại phu) đến?" Hồ đại phu dò hỏi. Bảo hắn bắt mạch cho Vương phi thì được nhưng ôm đầu của Vương phi để lấy đồ trong mũi thì...này không được tốt cho lắm.

Lúc đầu Tần Dục không nghĩ tới vấn đề này, nhưng Hồ đại phu lại nói không sai, hắn liền lập tức sai người gọi thê tử Hồ đại phu tới.

Thê tử Hồ đại phu họ Vương, tuổi so với Hồ đại phu cũng không hơn kém bao nhiêu, nàng ta không đến một mình mà còn có thêm gã sai vặt ở phía sau. Trên đường đến đây nàng ta đã nghe qua tình huống của Lục Di Ninh, sau khi đến thì nhân tiện nói: "Vương gia, ta chỉ có thể thử xem thôi."

"Thử xem đi." Tần Dục nói. Hắn không thể để hạt châu kia cứ ở trong mũi của Lục Di Ninh được, nếu nàng không cẩn thận hít vào thì sẽ xảy ra chuyện làm sao đây?

Nghe Tần Dục nói, Hồ phu nhân lập tức đi về phía Lục Di Ninh, muốn thử nhìn xem tình huống của Lục Di Ninh, lại không nghĩ đến nàng ta vừa mới tới gần vài bước, Lục Di Ninh liền trốn nhanh né tránh đến phía sau Tần Dục, chỉ lộ ra nửa cái đầu, đôi mắt đen liếc liếc đầy đề phòng từ trên vai Tần Dục cẩn thận nhìn Hồ phu nhân.

Lục Di Ninh không thích Hồ đại phu, cũng không thích Hồ phu nhân, trên người bọn họ đều có mùi thuốc, mà nàng sợ nhất là mấy thứ được đó.

"Đừng sợ, nàng ta có thể giúp nàng lấy hạt châu từ trong mũi ra." Tần Dục ôm lấy Lục Di Ninh, để cho nàng ngồi ở trên người mình.

Lục Di Ninh được Tần Dục ôm thì không động đậy, nhưng khi Hồ phu nhân tới gần thì nàng lại đem đầu chôn trong ngực của Tần Dục.

Hồ phu nhân nhìn ra là Lục Di Ninh bài xích mình, ngừng tay: "Vương gia, không bằng người đến thử trước xem sao, ở đây có một lọ thuốc bột, người để cho Vương phi ngửi thử."

Tần Dục tiếp nhận thuốc bột của Hồ phu nhân, sau đó liền đưa tới trước mặt Lục Di Ninh.

Chuyện này đối với hắn chỉ là làm chút chuyện vặt, không nghĩ tới sắc mặt của Lục Di Ninh đột nhiên biến sắc trở nên trắng bệch, thậm chí hoảng sợ nhìn Tần Dục ㄟ(｡㉨㉟ㄟ.

Đây là làm sao? Tần Dục có chút khó hiểu, nhưng vẫn đưa lọ thuốc để dưới mũi Lục Di Ninh.

Cả người Lục Di Ninh run bần bật, bộ dáng phi thường sợ hãi, lại không có né tránh, sau đó... "Hắt xì! Hắt xì!" Nàng liền tiếp hắt hơi không ngừng, cùng lúc đó hạt châu ở trong lỗ mũi cũng rơi ra ngoài.

Hồ phu nhân thấy thế, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi: "May mắn...Cuối cùng không cần dùng kẹp."

Tần Dục nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra tươi cười, trực tiếp đem cái bình còn dư lại đưa cho Hồ phu nhân, lại vỗ nhẹ lưng Lục Di Ninh: "Được rồi, không sao...không sao."

Mùi Lục Di Ninh bị mùi huân hương khiến cho hắt xì không nói được gì, nước mắt không tự giác lại chảy xuống, chẳng qua vấn đề nhỏ này đối với nàng mà nói căn bản không là gì.

Lúc thấy Tần Dục đem lọ thuốc đưa lại cho nữ nhân kia, sau khi hạt châu trong mũi rơi ra, nàng liền biết Tần Dục không phải muốn ép nàng uống thuốc mà là muốn giúp nàng, kích động kêu một tiếng, Lục Di Ninh ôm lấy Tần Dục rồi liền hôn một cái ở trên mặt hắn.

Tần Dục bị nàng hôn một cái như vậy, nhất thời cứng cả người lại, hắn lớn như vậy rồi cũng chưa từng bị nữ nhân hôn qua như này.

Qua một hồi lâu Tần Dục mới bình thường lại, cũng không suy nghĩ nhiều...Hiện tại Lục Di Ninh giống như hải tử vậy, hải tử thân cận cha mẹ như vậy khẳng định là không có tâm tư khác, hắn cũng không nên có ý niệm gì với việc này.

Bị Lục Di Ninh lấn lộn một phen như vậy, tâm tình của Tần Dục đã bình tĩnh hơn chút, cũng càng bình tĩnh để suy nghĩ chuyện tình của Chiêu Dương Công chúa: "Triệu quân gia, ngày mai người đi phủ Công chúa tìm Chiêu Dương, bảo nàng ấy đến bồi tấu từ của nàng."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Gặp Chiêu Dương(2)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao Dao

Phủ Công chúa của Vinh Dương trường Công chúa đầy hoa Mẫu Đơn, là phủ đệ đẹp nhất ở Kinh Thành, hàng năm thời điểm nàng ta ở phủ Công chúa tổ chức Mẫu Đơn yến, không biết có bao nhiêu người ở trong kinh hâm mộ với nàng ta không thôi.

Nhưng mà, phủ Công chúa của Chiêu Dương Công chúa lại xưng là rách nát nhất.

Chiêu Dương Công chúa Tần Lạc là nữ nhi duy nhất của Triệu Hoàng Hậu, theo lý là phải được sủng mà kiêu ngạo ương ngạnh là chuyện bình thường, nhưng cố tình nàng ngay cả kiêu căng tùy hứng một chút cũng không có, cả người như cục bột, có thể tùy ý cho người nắn véo.

Trượng phu không coi trọng nàng, cha mẹ chồng không để nàng trong mắt, ngay cả hạ nhân cũng khinh thường nàng...Đương nhiên phủ Công chúa của nàng sẽ không có khả năng được trang hoàng tinh xảo xinh đẹp.

Triệu quân gia từ cửa đi vào, nhìn thấy chút thực vật trên quý đã héo rũ, trên đường còn rất nhiều lá khô chưa dọn dẹp, chuyện như vậy ở Đoan Vương phủ tuyệt đối sẽ không thể phát sinh, hạ nhân phủ Công chúa lại theo thói quen, bọn họ không chỉ tùm năm tùm bảy cùng một chỗ nói chuyện mà còn tùy ý đánh giá chính mình (Triệu quân gia)...Gương mặt đầy nếp nhăn của Triệu quân gia không khỏi lạnh mấy phần.

Đi được một hồi, Triệu quân gia liền nhìn thấy một nữ tử mập mạp mặc y phục thường đeo bạc trắng mang theo người đi ra đón, không phải Chiêu Dương Công chúa thì là ai?

"Triệu quân gia, là Hoàng huynh bảo người đến?" Chiêu Dương Công chúa có chút kinh hi nhìn Triệu quân gia. Sau khi nàng thành thân thì không thể tùy ý vào cung, cũng không nói chuyện với người Hoắc gia, cho nên chỉ cần là Hoàng huynh cho người mang cho nàng một đĩa hoa quả thôi thì nàng cũng có thể vui vẻ thật lâu rồi.

"Lão nô gặp qua Chiêu Dương Công chúa. Đoan Vương sai lão nô tới thỉnh Công chúa đi Đoan Vương phủ vài ngày, giúp đỡ chăm sóc Vương phi một chút." Triệu quân gia nói.

"Này..." Chiêu Dương Công chúa theo bản năng nhìn về phía ma ma bên người.

Ma ma bên người Chiêu Dương Công chúa lập tức nói: "Triệu quân gia, Công chúa vẫn nên ở tại phủ Công chúa..."

Thời điểm Triệu quân gia ở trước mặt Chiêu Dương Công chúa thì phi thường cung kính, hành đại lễ, nhưng sau khi ma ma này mở miệng, hẳn lại không chút lưu tình bắt đầu răn dạy: "Lão nô là hồi Công chúa, khi nào thì đến lượt người nói chuyện?"

Hắn răn dạy ma ma kia xong, quay qua nói với Chiêu Dương công chúa: "Công chúa, Vương gia đang ở trong phủ chờ Công chúa, không bằng Công chúa cứ đi với lão nô qua kia trước, những thứ cần dùng chờ chút cho người tới lấy rồi đưa qua."

Chiêu Dương Công chúa cùng với Triệu quân gia cũng không quen thuộc, nhưng đã gặp qua vài lần, biết lão quân gia này từng hầu hạ mẫu hậu mình, lại được Hoàng huynh cực kỳ coi trọng.

Trước đây Hoàng huynh chỉ biết tặng đồ cho nàng, lần này lại bảo nàng đi Đoan Vương phủ, sợ là đã có chuyện gì...Này, có liên quan tới vị Hoàng tẩu kia của mình? Chẳng lẽ Hoàng tẩu mình xảy ra chuyện gì?

Chiêu Dương Công chúa vô cùng nghi hoặc, nhưng xưa nay nàng không hề cự tuyệt người, lại quá thật rất muốn gặp Hoàng huynh mình, cho nên không từ chối, trực tiếp ngồi lên xe ngựa Đoan Vương phủ.

Xe ngựa một đường hướng về Đoan Vương phủ mà đi, Chiêu Dương Công chúa muốn nhìn cảnh tượng ở ngoài xe ngựa một chút, nhưng đến cùng không dám vén rèm lên, nàng muốn hỏi Triệu quân gia một chút về tình hình gần đây của ca ca, nhưng không dám mở miệng nói chuyện.

Triệu quân gia đã từng này tuổi rồi, sớm đã tu luyện thành tinh, nhìn bộ dạng này của Chiêu Dương Công chúa, còn cái gì mà không rõ chứ?

Mấy năm nay tâm tư của Hoàng Hậu toàn ở trên người Đoan Vương, Đoan Vương vì muốn đứng vững gót chân ở trong triều cũng không rảnh đi quản chuyện khác, đúng là đã xem nhẹ Chiêu Dương Công chúa, làm cho một vị Công chúa tốt trở nên thành bộ dáng đặc biệt không phóng khoáng.

Xe ngựa đến Đoan vương phủ, Chiêu Dương Công chúa được Triệu quân gia dẫn đến chỗ Tần Dục ở.

Khi Vinh Thành để ban Đoan Vương phủ cho Tần Dục, đối với Tần Dục còn có chút áy náy tình cảm, cho nên có thể nói Đoan Vương phủ xa hoa lộng lẫy, khắp nơi đều là cảnh trí xinh đẹp, nhưng Chiêu Dương Công chúa không dám nhìn loạn bốn phía để xem.

"Ngẩng đầu lên!" Tần Dục chờ hồi lâu mới đợi được muội muội của mình đến, cổ tình còn nhìn thấy bộ dạng ngoan ngoãn của nàng, lập tức có chút không vui nói.

Chiêu Dương đột nhiên nghe được Tần Dục nói, bị kinh ngạc, nàng ngẩng đầu lên thì thấy huynh trưởng của mình đang ngồi dưới tàn cây cách đó không xa, bên người còn có thị vệ và hạ nhân đứng bên cạnh.

"Hoàng...Hoàng huynh." Sắc mặt Tần Dục không quá dễ nhìn, khiến cho Chiêu Dương có chút không yên tâm, càng thêm có vẻ nom nớp lo sợ.

Trước khi gả thì muội muội hẳn có chút hướng nội, cũng sẽ không có ở trước mặt mình mà lộ ra bộ dáng kinh hãi như vậy, khi đó nàng, còn gầy một chút, Tần Dục có chút tiếc hận rèn không thành thép nhưng ấy náy vẫn là nhiều hơn.

Ấy náy vì bản thân đã xem nhẹ muội muội của mình.

Tính cách này của Chiêu Dương, nhất định phải sửa! Tần Dục nhắm mắt lại, cách hai giây mới mở mắt ra lần nữa, sau đó ánh mắt nhìn lên người ma ma cùng với nha hoàn bên người Chiêu Dương.

Đời trước Chiêu Dương xảy ra chuyện qua đời, bên người nàng chỉ có một tiểu nha hoàn chạy tới thông tri cho hắn, người khác... Vài nha hoàn ma ma kia, một ít người bị Tần Diệu thu mua, một ít có qua lại với Hoắc gia, còn có người trực tiếp trèo lên giường phò mã Hoắc Thọ.

"Trừ nha hoàn mang hoa màu hồng nhạt kia, những người khác bên người Công chúa, đều kéo xuống giam lại cho ta." Tần Dục đột nhiên nói.

Tuy Tần Dục đột nhiên ra mệnh lệnh này nhưng người Đao Vương phủ đều có thói quen nghe theo hắn, lập tức nghe lệnh trực tiếp đi lên lôi đám người ma ma nha hoàn ra.

Mới đầu vài ma ma và nha hoàn kia không phản ứng gì nhưng phản ứng sau đó lại là sôi nổi bắt đầu cầu tình: "Công chúa, Công chúa cứu mạng."

"Vương gia tha mạng..."

Đột nhiên Tần Dục trở mặt, ngay cả Chiêu Dương cũng ngốc theo: "Hoàng...Hoàng huynh..." Nàng muốn cầu tình, nhưng nhìn thấy Tần Dục lạnh mặt, lời cầu tình làm sao cũng không nói ra được, thậm chí không thể tránh né mà run bần bật.

"Lại âm ỉ, trước hết đánh hai mươi bản tử rồi giam lại." Tần Dục lại nói.

Một ma ma đang nắm lấy chân Chiêu Dương cầu tình, đột nhiên nghe nói như thế, lời chưa kịp nói cùng tiếng khóc tất cả đều bị nghẹn ở trong cổ họng, lại không dám nói thêm cái gì, cũng giống như những người khác vậy.

Những người đó rất nhanh đã bị kéo xuống, lúc này Tần Dục mới nhìn về phía Chiêu Dương: "Nghe nói đã lâu rồi Hoắc Thọ không đến chỗ muội?"

Chiêu Dương sững sốt, lại có chút dại ra nhìn Tần Dục.

"Sao muội không nói!" Tần Dục xúc động chỉ muốn ném chén trà trên tay ra, nhưng nhìn thấy bộ dáng chịu đủ kinh hách của Chiêu Dương nên đành nhịn xuống.

Quả thật hắn và mẫu hậu đã xem nhẹ Chiêu Dương, nhưng nếu như Chiêu Dương đem chuyện của mình nói cho bọn họ thì bọn họ tuyệt đối sẽ không ngồi yên không để ý tới. Đời trước, tại sao Chiêu Dương lại không nói?

Liếc mắt nhìn Chiêu Dương một cái thật sâu, Tần Dục nói với Triệu quân gia: "Triệu quân gia, người mang Chiêu Dương Công chúa đi rửa mặt một chút, sau đó lại mang muội ấy đến gặp ta."

Vừa rồi mấy hạ nhân kia lá gan cũng lớn thật đấy, dám tùy ý lôi kéo xiêm y của Chiêu Dương, làm quần áo con bé đều loạn.

Tần Dục chờ Chiêu Dương đi, hít sâu mấy hơi, mới khiến tâm tình bình phục chút, sau đó liền cảm thấy trên mặt nóng lên...Không hề nghi ngờ, Lục Di Ninh lại hôn hắn.

Lục Di Ninh mặc quần áo của hắn đứng ở bên cạnh xe lăn nhìn hắn với một đôi mắt lấp lánh.

"Chúng ta đi ăn cơm?" Tần Dục hỏi, nhìn Lục Di Ninh có chút ngây thơ, lại làm một động tác ăn.

Ánh mắt Lục Di Ninh vốn đang lóe sáng, nhất thời càng sáng hơn (๑ ̎ ๖ ̎ ๑) cúi lưng xuống liền hôn Tần Dục một chút.

Ký ức trước đây khi nàng bị giam lại đều đã mơ hồ, chỉ nhớ vài hình ảnh, trong đó bao gồm có người hôn nàng, nàng lại đi hôn người khác... Vốn dĩ nàng có chút không hiểu ý tứ của động tác này, nhưng sau khi hôn Tần Dục một chút, đột nhiên nàng thích được làm như vậy.

Nàng thích hôn Tần Dục, nàng thích chạm chạm vào Tần Dục, cũng thích Tần Dục chạm vào mình.

Thời điểm Tần Dục dứt chao cho Lục Di Ninh, Chiêu Dương đã xử lý bản thân xong đến đây.

Nàng vẫn như trước vẫn là bộ dạng chán kinh kia, hoàn toàn không dám nhìn thẳng Tần Dục, nếu là bộ dáng mỹ nhân làm về ta đây khẳng định sẽ khiến cho người khác yêu thương, nhưng nàng thân thể cường tráng hơi béo mà làm thì chỉ khiến người khác không thích mà thôi.

Tần Dục thờ dài một hơi: "Ngồi đi, chúng ta cùng ăn bữa cơm."

Chiêu Dương bay nhanh tới ngồi xuống, mắt cẩn thận dò xét nhìn Tần Dục, theo sau trong mắt chọt lóe kinh ngạc.

Từ sau khi hoàng huynh nàng xảy ra chuyện, cả người liền trở nên lạnh lùng, nhưng hiện tại nàng thấy gì đây? Nàng lại nhìn đến một thiếu nữ mặc nam trang đang được hoàng huynh mình đút cháo.

Chiêu Dương chớp mắt, có chút hoài nghi bản thân nhìn lầm, đúng lúc này nàng thấy thiếu nữ kia ăn một ngụm cháo đột nhiên nhìn về phía nàng, lộ ra biểu tình hung ác.

Nếu biểu tình này đặt ở trên người Tần Dục, thì có khả năng sẽ khiến nàng bị dọa nhảy dựng, lo lắng cho mình có phải làm sai chỗ nào chọc hoàng huynh không vui hay không, nhưng thiếu nữ này...

Thiếu nữ này gây trố cả xương, thật sự khiến nàng không sợ mà ngược lại khiến nàng thoải mái một chút.

Dao: Miss gốc quá moe *khóc*.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Gặp Chiêu Dương(3)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao

Chiêu Dương nơm nớp lo sợ ngồi trước mặt Tần Dục, cũng không dám động đũa gấp đồ ăn, mặc dù nàng rất mong nhớ ca ca Tần Dục này nhưng vẫn không dám thân cận cùng với hắn, mà hành động trước đó của hắn lại càng dọa đến nàng rồi.

Chỉ vừa mới gặp mặt thôi mà Tần Dục đã đem tất cả ma ma nha hoàn bên người nàng giam lại.... Chẳng lẽ nàng làm sai chuyện gì ư?

Có điều mấy ngày nay nàng vẫn luôn an an phận phận, vẫn chưa gặp phải sự tình gì...Đột nhiên Chiêu Dương nghĩ đến câu nói mà Tần Dục hỏi nàng lúc này --- "Nghe nói Hoắc Thọ đã thật lâu không đi đến chỗ muội?"

Hoàng huynh tức giận bởi vì nguyên nhân Hoắc Thọ đã lâu không có đến chỗ nàng? Chiêu Dương càng nghĩ càng cảm giác hẳn chính là chuyện này rồi. Mẫu hậu đem nàng gả cho Hoắc gia, chỉ sợ là muốn mượn sức Hoắc gia, nhưng nàng rất vô dụng, Hoắc Thọ một chút cũng không thích nàng...

Nàng vừa ngu ngốc lại khó coi, một chút cũng không giúp được gì cho Hoàng huynh và mẫu hậu mà còn cản trở...Chiêu Dương lại trộm nhìn thoáng qua Tần Dục, hận không thể co lại mà trốn mới tốt.

Lúc Tần Dục mới gặp Chiêu Dương thì rất kích động, hơn nữa lại hận ma ma nha hoàn bên người Chiêu Dương, mới nhân cơ hội nhanh gọn lẹ dứt khoát (*) mà bắt tất cả đám người kia giam lại, giờ trước mắt đã không còn những người chứng mắt kia nữa, cả người hắn liền trở nên ôn hòa hơn.

(*) Nguyên văn: dao sắt chặt đứt rồi: chỉ hành động mạnh mẽ quyết đoán sắc bén để giải quyết rắc rối/mở bong/một việc gì đó.

Nhẹ thở dài một hơi, Tần Dục dùng đũa gấp đồ ăn cho muội muội của mình: "Ăn đi."

Chiêu Dương thụ sủng nhược kinh[1] nhìn Tần Dục. Hoàng huynh nàng từ nhỏ đã luôn một mình cho nên nàng và Hoàng huynh cũng trở nên không cách nào quen thuộc với nhau, trước đây ăn cơm cùng nhau, Hoàng huynh cũng chưa bao giờ gấp đồ ăn cho nàng cả.

[1]: 受宠若惊- được sủng ái mà lo sợ, được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Quả thật trước đây Tần Dục chưa bao giờ gấp đồ ăn cho Chiêu Dương, ở trong cung cũng không cần hắn phải gấp đồ ăn, cho dù ăn đến món gì ngon muốn cho mẫu hậu và muội muội nếm thử, hắn cũng chỉ phân phó người hầu hạ bên cạnh một tiếng, nếu không phải mấy ngày này đút cho Lục Di Ninh ăn đã thành thói quen, hắn cũng sẽ không làm như vậy.

Bộ dạng thụ sủng nhược kinh của Chiêu Dương khiến cho trong lòng Tần Dục chua xót: "Muội sống không tốt, vì sao không nói tiếng nào?"

"Hoàng huynh, muội rất tốt." Chiêu Dương không chút nghĩ ngợi liền nói, tuy rằng Hoắc Thọ không đến nhìn nàng, người Hoắc gia cũng không thích nàng, nhưng nàng vẫn có thể sống tốt ngày qua ngày, cũng không nghĩ Hoàng huynh sẽ lo lắng: "Hoàng huynh, là muội vô dụng, xin lỗi."

"Chiêu Dương, muội là em gái ruột của ta, không cần phải nói xin lỗi với ta." Tần Dục nói. Hắn cũng nhìn ra, muội muội của mình đã bị dạy làm cho suy nghĩ lệch lạc,. Còn về phần nguyên nhân...đương nhiên không khỏi liên quan đến mấy ma ma bên người nàng.

Ở triều đại này, Hoàng tử từ khi còn rất nhỏ đã phải rời mẫu thân để tiếp thụ giáo dục, còn về phần dạy dỗ Công chúa cũng thường do ma ma chuyên môn phụ trách, ma ma bên người Chiêu Dương là Tiêu Quý phi thu mua, tuy không dám làm tổn hại thân thể Chiêu Dương nhưng lại có rất nhiều biện pháp khác dạy dỗ Tiêu Dương sai hướng.

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Chiêu Dương đã thành ra như thế, hẳn muốn nàng thay đổi ngay lập tức thì tất nhiên không có khả năng, cho nên Tần Dục chỉ có thể từ từ: "Chiêu Dương, dù muội đã xuất giá nhưng có Hoàng huynh và mẫu hậu làm hậu thuẫn cho muội. Nếu Hoắc Thọ đối với muội không tốt, Hoàng huynh biết được sẽ thu thập hắn."

Tần Dục vừa nói vừa một bên quan sát thần sắc Chiêu Dương. Hiện tại hắn không lo lắng gì khác, chỉ lo lắng Chiêu Dương đối với Hoắc Thọ dễ tình thâm sâu...Nếu Chiêu Dương không có cảm tình đối với Hoắc Thọ thì sự tình sẽ dễ làm hơn nhiều, hắn cũng có thể không hề cố kỵ với Hoắc gia mà ra tay, nhưng nếu Chiêu Dương yêu thích tên Hoắc Thọ kia...

Hoắc Thọ người này tuy rằng phẩm hạnh không tốt, nhưng tướng mạo đoan chính tài hoa phong nhã, quả thật là loại mà nữ nhân ưa thích.

Chiêu Dương sững sốt. Hoắc Thọ đối với nàng không tốt sao? Đây dĩ nhiên không hề nghi ngờ gì rồi.

Lúc trước khi nàng chưa gả, nghe người ta nói trượng phu của mình là đại tài tử nổi danh ở Kinh Thành, lại nghe nói Hoắc Thọ viết thơ cho mình, nàng không khỏi cảm thấy ngọt ngào, đối với Hoắc Thọ cũng có rất nhiều ảo tưởng, nhưng đêm tân hôn, ánh mắt ghét bỏ của Hoắc Thọ đã khiến nàng thanh tỉnh hoàn toàn.

Trong một năm này, tuy rằng Hoắc Thọ trốn tránh nàng, nhưng bọn họ cũng gặp qua nhiều lần, mới đầu còn tốt, về mặt Hoắc Thọ vẫn có thể duy trì được, nhưng gần đây Hoắc Thọ càng ngày lại càng quá phận, ba lần bảy lượt mở miệng vũ nhục nàng...

Chỉ là... nói này nói nọ sẽ khiến cho Hoàng huynh lo lắng, hơn nữa quả thật là nàng không tốt, vừa ngu vừa mập không được người yêu thích...Chiêu Dương chớp mắt, thấp giọng nói: "Hoàng huynh, Hoắc Thọ đối xử với muội rất tốt."

Nhất thời Tần Dục bức mình vô cùng, đúng lúc này đột nhiên Lục Di Ninh ôm lấy Tần Dục, sau đó hướng về phía Chiêu Dương nhe răng trợn mắt, biểu tình hung ác.

Lúc trước khi Lục Di Ninh làm về mặt này, Tần Dục rất khó hiểu, hiện tại thấy Lục Di Ninh làm như vậy, hắn lại có một chút nghi hoặc, có lẽ nào hài tử thấy mình tức giận nên mới đối với Chiêu Dương lộ ra bộ dáng như vậy?

Sờ sờ đầu Lục Di Ninh, Tần Dục gấp một miếng rau xanh trên bàn đút vào miệng nàng.

Cuối cùng hài tử này cũng không khiến mình nuôi không công.

Từ trong cổ họng của Lục Di Ninh phát ra âm thanh "ô ô ô" sung sướng, lại một lần nữa lộ ra biểu tình ngóng trông nhìn Tần Dục, muốn được đút ăn thêm nữa.

"Hiện tại thân thể nàng không tốt, không được ăn nhiều." Tần Dục trấn an nói, đổi đĩa cũng gấp cho Chiêu Dương một miếng rau xanh, bỏ vào bát Chiêu Dương: "Ăn đi, sau đó thì cứ ở lại trong phủ."

Chiêu Dương nhìn thấy động thái của Tần Dục cùng với Lục Di Ninh thì hâm mộ không thôi, rồi thấy Tần Dục gấp cho mình đồ ăn lại vô cùng cảm động, cuối cùng dừng khí nổi lên hỏi: "Hoàng huynh, ma ma cùng nha hoàn của ta..."

"Chờ chút mang muội đi xem." Tần Dục nói.

Mặt béo của Chiêu Dương biểu lộ một nụ cười nhợt nhạt, nàng phát hiện Tần Dục không hề đáng sợ như nàng vẫn nghĩ vậy, lúc này mới dám cầm đĩa ăn cơm, ăn cũng cảm thấy ngon hơn.

"Ăn cơm xong thì đi nghỉ ngơi một chút trước, rồi chờ ta trở lại mang muội đi xem mấy hạ nhân của muội." Tần Dục lại nói. Chờ Chiêu Dương nghỉ ngơi tốt, những kẻ đó hẳn đã nhận tội...

Chiêu Dương gật gật đầu, tuy rằng vô cùng nghi hoặc nhưng lại nghe lời đi theo Triệu quản gia nghỉ ngơi.

Tần Dục nhìn Chiêu Dương rời đi, đột nhiên lại cảm thấy thời gian gấp gáp.

Hắn trùng sinh đã được vài ngày, trong mấy ngày này cũng đã làm rất nhiều chuyện, hắn đem tất cả mọi chuyện đã từng xảy ra trước khi mình trùng sinh ghi lại, cũng bày ra một kế hoạch cho mình.

Cách chuyện nước mất nhà tan chỉ còn có mười năm, thời gian của hắn cũng đã thay đổi...

"Thọ Hi." Tần Dục đột nhiên kêu một tiếng.

"Vương gia." Thọ Hi đáp một tiếng.

"Người đi tìm một tiên sinh dạy học về đây, để cho thái giám trong phủ đều học biết chữ." Tần Dục nói, hắn kết giao với rất nhiều quan viên, trên tay nhân thủ lại vô cùng ít, lúc này muốn bồi dưỡng nhân thủ còn không có cách nào tìm người, không bằng cứ lấy thái giám trong phủ góp đủ số.

Sau khi biết chữ, những tên đó nếu không làm thái giám được thì làm chân chạy vặt giúp hần, nghe ngóng xử lý sản nghiệp bên ngoài cũng tốt.

"Vâng." Lúc Thọ Hi thừa một tiếng có chút kinh hãi, thái giám bọn họ phần lớn đều không biết chữ, hắn biết chữ cũng không nhiều, nếu có thể học...

"Còn có, đem Trang Tử ở Thành Nam kia thu dọn lại đi, thu lưu cô nhi, nói với bên ngoài là ta vì mẫu hậu cầu phúc." Tần Dục lại nói.

"Vâng." Thọ Hi lại thừa.

Đối với hành động thu lưu cô nhi, Thọ Hi vẫn chưa nghĩ nhiều, nhưng Tần Dục lại biết, hắn đây là vì mình mà bồi dưỡng nhân thủ.

Mấy năm này hắn sẽ ở Kinh Thành, nhưng mấy năm sau, nhất định hắn sẽ rời đi... Thu lưu cô nhi lúc này tuy rằng không hữu dụng, nhưng nuôi dạy trong hai năm, thì có thể dùng một chút, còn lại dù cho hai năm sau không thể thì mười năm sau vẫn dùng được.

Nhưng mà chỉ nuôi chút cô nhi đến cùng vẫn vô dụng, tốt nhất vẫn có thể tìm một ít người đọc sách, còn có... thanh niên trẻ khỏe.

Chỉ là những người này không được quá sơ sài, văn phái bàn bạc kỹ hơn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Dạy nói chuyện(1)

Edit: Vi Đình

Beta: Tiểu Pi + Dao

Tần Dục dặn Chiêu Dương đi nghỉ trưa, cũng đưa Lục Di Ninh lên giường nghỉ ngơi, nhưng mình lại không vào ngủ, mà bắt đầu viết thư gửi cho những người thân tín của hần.

Dựa theo tính cách của mỗi người, thư mà hần viết cho bọn họ đều không giống nhau, sau đó gọi Thọ Hi sai người gửi đi.

Ngoài ra, hần còn viết cho một số người mà mình cũng không mấy thân quen, nhưng những người đó có thể dùng được, đặc biệt là ở phía Giang Nam..... sự sụp đổ của Đại Tần có quan hệ rất lớn với cuộc phản loạn ở Giang Nam, hiện tại tình hình bên đó cũng không phải đặc biệt hỗn loạn, cho nên nếu có thể, hần muốn liên lạc với một vài người trước.

Đáng tiếc rằng trên tay hần người có thể dùng được không nhiều, nếu không hần sẽ tìm một người có khả năng ăn nói để đưa bức thư đi, hiển nhiên hiệu quả sẽ cao hơn so với một phong thư đơn thuần.

Nhưng hần cũng không vội, hiện giờ hần cũng chưa có ý định sẽ làm cái gì, trước tiên chỉ cần tạo vài mối quan hệ tốt một chút là đủ rồi.

Viết hết phong thư này đến phong thư khác khiến cánh tay của Tần Dục có chút rã rời, trong lúc lơ đãng vừa quay đầu lại, hần phát hiện Lục Di Ninh vừa rồi còn nhìn lên mình không chịu ngoan ngoãn ngủ, mà hiện tại nàng đã ngủ từ lúc nào rồi.

Thân thể nàng thật sự suy nhược, nên ăn nhiều và ăn ngủ hơn... Tần Dục cười khẽ, rồi kêu Thọ Hi đang chờ bên ngoài phòng tiến vào: "Thẩm vấn đám người bên cạnh Chiêu Dương sao rồi?"

Thọ Hi ở bên ngoài phòng sớm đã nghe xong thủ hạ báo lại, nghe thấy Tần Dục hỏi, lập tức nói: "Thưa Vương gia, những người đó đều đã khai hết."

"Nhanh như vậy sao?" Tần Dục có chút kinh ngạc.

"Một đám nha hoàn sống trong nhung lụa, căn bản là chịu không nổi đựng hình." Thọ Hi lại nói, lời nói mang theo đôi chút khinh thường.

Tần Dục nghe vậy, lập tức đứng dậy: "Sắp xếp mọi việc bên kia cho ổn thỏa, ta sẽ cùng Chiêu Dương qua đó."

Nói xong, Tần Dục đã rời khỏi, nhưng kết quả xe lăn đẩy gây nên tiếng động, khiến cho Lục Di Ninh ở trên giường đột ngột bò dậy. Nàng mới vừa tỉnh, thoạt nhìn có chút mê man, nhưng lúc sau đã liếc thấy Tần Dục, rồi bước nhanh rời giường, sau đó chạy về phía Tần Dục.

"Mặc quần áo vào." Tần Dục có chút bất đắc dĩ, nhìn Lục Di Ninh mặt vẫn đầy mờ mịt, cuối cùng vẫn gọi người mang quần áo tới, sau đó tự mình mặc vào cho nàng, nàng vẫn mặc quần áo của hắn.

Mang theo Lục Di Ninh mặc nam trang, Tần Dục đi sang sân của Chiêu Dương.

Tần Dục dẫn Chiêu Dương về nghỉ trưa, nhưng hôm nay đột nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, làm sao mà nàng ngủ được? Nàng tròn tròn mắt nằm trong chốc lát rồi lại ngồi dậy, nàng vẫn đang đợi Tần Dục.

Nhìn thấy Tần Dục tới, hai mắt nàng hiện lên sự vui vẻ, sau đó tư thái đoan chính, từng bước nhỏ đi đến chỗ Tần Dục: "Gặp qua hoàng huynh..."

"Đi thôi." Tần Dục cắt ngang động tác cẩn thận hành lễ của Chiêu Dương.

Tần Dục dẫn theo Chiêu Dương đi tới hậu viện của Đoan Vương phủ, mà ở nơi đó, tất cả ma ma, nha hoàn bên cạnh Chiêu Dương đều đang quỳ. Cũng chỉ mới có hai canh giờ không gặp, bọn họ trước đó chính tề mà giờ lại biến thành vô cùng tiều tụy.

"Trương ma ma, Lý ma ma....." Chiêu Dương nhìn hai lão ma ma bên cạnh mình lúc này tinh thần đều đã không tốt, tức khắc có chút lo lắng.

"Chiêu Dương, muội đừng vội" Tần Dục lạnh lùng nói: "Trước hết muội nghe các nàng nói xem sao lại như thế đã."

Nói cái gì? Chiêu Dương lộ ra vẻ mặt đầy khó hiểu, Tần Dục lại nhìn về phía á ma ma họ Trương kia: "Trương ma ma, khai rõ những gì người đã làm đi?"

Trương ma ma đang quỳ liền giật mình một cái, vội dập đầu: "Công chúa, lão nô xin lỗi người, lão nô thu tiền của nô tài khác, dụ dỗ người ăn thật nhiều vào, lão nô còn trộm trang sức của người, lão nô này tội đáng chết vạn lần."

Những người này quả thật bị làm cho hoảng sợ, trước đó bị người của Đoan Vương bắt đi, các nàng còn cho rằng Đoan Vương sẽ không dám đụng đến các nàng, lại không nghĩ sự tình phát triển khác xa các nàng tưởng tượng, hoàn toàn không giống nhau.

Thuộc hạ của Đoan Vương vừa bắt nàng đi, đã có thái giám đi lên lột quần áo của các nàng rồi còn tra tấn các nàng, bức các nàng phải khai ra tất cả tội ác đã làm, còn tách riêng đám để thẩm vấn.

Đừng nhìn các nàng hiện tại quần áo toàn vẹn còn trên mặt thì không thương tích gì, nhưng thật sự trên người đã không có mấy chỗ da thịt lành lặn đâu..

Nếu không thú nhận tất cả mọi chuyện, nếu không làm theo những điều Đoan Vương nói, các nàng chỉ có một đường chết! Hiện tại Trương ma ma cũng không dám lừa Chiêu Dương Công chúa một câu.

Chiêu Dương thực lo lắng cho những hạ nhân bên cạnh mình, lại không ngờ lời quan tâm của nàng còn chưa nói ra, đã bắt ngờ nghe một lời nói như thế, trong lúc nhất thời tựa như bị người khác đánh vào đầu một gậy.

Nàng vẫn luôn biết bản thân mình vừa béo lại vừa xấu, bởi vì điều này nên nàng càng ngày càng trở nên kiêu lời, ở trước mặt Hoắc Thọ cũng không dám ngẩng đầu.

Nàng cho rằng sự việc đã như vậy, là bản thân nàng không kiểm soát được miệng của mình, nào nghĩ đến bên trong thế nhưng lại còn có nội tình?

"Lão nô cho công chúa uống thuốc, lão nô xin lỗi công chúa, mong công chúa tha mạng!" Lý ma ma cũng khóc ròng nói. Trương ma ma quản chuyện Chiêu Dương ăn gì, còn Lý ma ma lại quản thuốc uống trong một ngày của Chiêu Dương.

"Công chúa tha mạng, là nô tỳ cầu dẫn Phò mã."

"Công chúa tha mạng, khi nô tỳ hầu hạ người luôn lười biếng....."

"Công chúa tha mạng....."

.....

Một chuyện nói tiếp một chuyện, xung quanh nàng mọi người sôi nổi nhậm tội, sắc mặt Chiêu Dương cũng càng ngày càng khó coi, môi run rẩy không thôi. Mấy năm nay, Triệu Hoàng hậu cũng không có thời gian quản nàng, có thể nói là cả ngày nàng đều cùng sinh hoạt vui đùa với các nha hoàn ma ma, đôi lại là người khác thì sẽ không đối với các hạ nhân như vậy, nhưng nàng vẫn luôn trọng tình cảm.....

Nàng đối những người này rất tốt, mà các nàng, các nàng.....

Chiêu Dương che lấy khuôn mặt béo tròn của mình, nước mắt nhịn không được chảy xuống.

Tần Dục nghe thấy những chuyện này, khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, những người này hiện giờ mặc dù đã làm rất nhiều chuyện gây bất lợi đối với Chiêu Dương, nhưng đến cuối cùng cũng không có gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Bất quá, Chiêu Dương lại là một công chúa, thế nhưng lại không có nổi vài người trung thành... tâm trạng của Tần Dục trở nên rất xấu.

"Chiêu Dương, tâm địa của những người không tốt, muội thật sự một chút cũng không biết hay sao?" Tần Dục nhìn về phía Chiêu Dương.

Chiêu Dương khóc càng nhiều hơn, nàng cũng không phải là ngu ngốc, cẩn thận ngẫm nghĩ lại cũng nhớ tới rất nhiều chuyện lúc trước. Trước kia bên người nàng cũng có kẻ trung thành với nàng, tỷ như là ban đầu có Vương ma ma đã đối với nàng thật sự rất tốt, chỉ là những người này đều xa lánh Vương ma ma, cả ngày nói Vương ma ma không tốt, nàng sợ các nàng gây ra xung đột, liền cho Vương ma ma về quê dưỡng lão.

"Vậy hiện tại muội tính toán sẽ xử lý như thế nào?" Tần Dục lại hỏi, hy vọng Chiêu Dương có thể cho bản thân một sự quyết định.

"Muội không biết..." Chiêu Dương mặt mày hoang mang, lúc này nàng căn bản đã không biết mình nên làm như thế nào và có thể làm những gì.

"Những người này muội tính toán xử lý như thế nào?" Tần Dục lại hỏi.

Chiêu Dương vẫn không ra được quyết định.

Nhìn nàng trở thành ra như vậy, Tần Dục thở dài, nên nói với Thọ Hi: "Mang những kẻ này ra sau hậu viện, nhất định phải canh giữ cẩn thận."

Theo ý của hắn, đem những người này giết tất cả cũng không sao, nhưng nếu làm như vậy khẳng định sẽ dọa Chiêu Dương sợ, cho nên sẽ đi ngược lại so với tính toán ban đầu của hắn.

Một khi đã như vậy, không bằng trước hết đều mang bọn họ nhốt cả lại.

Tần Dục chỉ đơn giản nói là nhốt lại, nhưng trước mặt của Chiêu Dương, hắn nháy mắt ra hiệu với Thọ Hi —— đối với những kẻ phản bội Chiêu Dương, hắn sẽ không cho các nàng sống yên.

Bị người bên cạnh mình phản bội, điều này hiển nhiên là một đả kích nặng đối với Chiêu Dương, nàng nghĩ đến khoảng thời gian sau này đều thấy mờ mịt không rõ.

Tần Dục không nói thêm gì với nàng, hắn cũng không phải giỏi việc giảng đạo với người khác, nhưng chung quy hắn cũng sống nhiều năm rồi, biết vì sao Chiêu Dương lại biến thành bộ dạng như hiện giờ, cũng biết làm như thế nào thì Chiêu Dương mới có sự thay đổi.

Phủ Đoan Vương có rất ít nha hoàn, nhưng vẫn phải có, Tần Dục sắp xếp vài người hầu hạ Chiêu Dương, lại nói: "Chiêu Dương, từ hôm nay trở đi, mỗi lần muội ăn cơm chỉ có thể ăn một chén, đồ ăn lấy thanh đạm là chính, mỗi ngày uống thêm nhiều nước."

Sau khi nói xong, đột nhiên nghĩ đến gì đó, hắn lại nói: "Sau này mỗi ngày muội và ta dùng cơm chung, trừ lần đó ra không được ăn khác, nước trà thì có thể uống nhiều một chút."

Vì Chiêu Dương quá béo nên mới tự ti, làm nàng gầy lại thì nàng tất nhiên có thể có điều thay đổi, mà nếu hắn chú ý nàng nhiều hơn, nghĩ đến tính cách nàng yếu đuối, thì nàng sẽ không tự hạ thấp mình như vậy.

Nếu thật sự không được..... Hắn sẽ chăm sóc Lục Di Ninh và Chiêu Dương, nhưng so với Lục Di Ninh thì Chiêu Dương phải chăm kỹ hơn.

Tần Dục đã rước Chiêu Dương về Đoan Vương phủ, thì không tính toán lại để nàng trở về. Cùng ngày hắn cho người đến Phủ Công chúa mang đồ dùng của Chiêu Dương về. Buổi tối hôm nay, càng phải cùng dùng bữa với Chiêu Dương.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Dạy nói chuyện (2)

Edit: Vi Đình

Beta: Dao

Chiêu Dương là tuy là muội muội của hắn, nhưng suy cho cùng thì nam nữ khác nhau, Tần Dục cũng không đối xử với nàng quá mức thân mật, ngược lại về phần Lục Di Ninh, hắn tự mình chăm sóc cũng đã vài ngày, trở nên thân thiết không để ý hay cố kỵ, xem nàng như đứa trẻ mà đối đãi.

Buổi tối, lúc ăn cơm, Tần Dục đút cho nàng ăn cháo như cũ.

Lục Di Ninh hồi phục rất nhanh, đêm tân hôn sau khi nôn ra hết thì không bị đau bụng thêm lần nào nữa, cho nên hôm nay hắn cho nàng ăn cháo bèn bỏ thêm chút thịt cá vào.

Bỏ hành và gừng vào luộc cá lên rồi lóc xương ra, sau đó đem cá luộc chín cho vào cháo đã ninh nhừ rồi đảo nhanh, khi trình bày thì rắc thêm chút hành

lá thái nhỏ lên trên, chén cháo thành phẩm không chỉ có mùi vị thơm ngon, mà còn nhìn rất hút mắt.

Tần Dục múc một muống cháo, Lục Di Ninh liền một ngụm ăn luôn, sau đó tỏ vẻ đặc ý mà liếc Chiêu Dương một cái, làm Tần Dục không khỏi buồn cười. Ước chừng là do hấn lộ ra vẻ quá mức chú ý tới Chiêu Dương, làm đứa nhỏ này đối với Chiêu Dương luôn sinh ra địch ý, điều gì cũng muốn hơn một phần. Chẳng qua là dù Lục Di Ninh không hiểu chuyện, nhưng không có tính hay công kích người khác, sẽ không làm thương tổn Chiêu Dương, cho nên Tần Dục cũng không phải lo lắng gì nhiều.

Tần Dục mỉm cười rồi tiếp tục đút cháo, Chiêu Dương ngồi đối diện với hai người cảm thấy hâm mộ cực kỳ. Cảnh tượng như vậy, lúc trước nàng có thấy một lần, khi đó trong lòng nàng tràn đầy thấp thòm nên cũng không dám nhìn nhiều, bây giờ hấn là không giống nhau đi.

Nàng càng lớn càng khó coi, rất béo, nhưng Lục Di Ninh cũng không có điểm nào đẹp, mặc dù lớn lên thì khuôn mặt cũng dễ nhìn, đáng người gầy dù có còi xiêm y ra cũng là không làm cho người khác thích nổi, huống chi nàng ấy (Lục Di Ninh) còn là một đứa ngược.

Nhưng hoàng huynh của nàng (Chiêu Dương) đối xử với Lục Di Ninh rất tốt.

Cưới Lục Di Ninh đối với hoàng huynh mà nói thì là một chuyện vô cùng khuất nhục (ủy khuất và nhục nhã), nhưng hoàng huynh của nàng vẫn dịu dàng với Lục Di Ninh, thậm chí còn nguyện ý chiều cô Lục Di Ninh, còn nàng thì sao?

Nghĩ đến phu quân của mình, trong lòng Chiêu Dương không khỏi đau xót. Hoắc Thọ chường mắt nàng từ đầu đến đuôi, mẩu thân của y đối với nàng cũng càng ngày càng bắt bẻ, trong quá khứ lúc Hoắc gia có hoạt động gì bèn gọi nàng qua, đến lúc nàng qua bọn họ đều cô lập nàng, hại nàng một câu cũng không thể nói được, mà mọii mọii của Hoắc Thọ càng không tiếc lời giễu cợt nàng béo...

Lúc trước Chiêu Dương vẫn luôn xem những chuyện đó là đương nhiên, nhưng nhìn lại hoàng huynh mình chiều cô Lục Di Ninh còn hơn cả mình, thì nàng lại đột nhiên có chút mê mang.

Lục Di Ninh đang ăn cháo cá, Chiêu Dương cũng ăn tương tự như thế, chỉ có điều là nàng so Lục Di Ninh đặc sắc hơn chút, ngoài chén cháo cá, còn có ba đĩa ăn sáng kèm theo.

Một đĩa rau trộn giấm, một đĩa đậu hủ và trứng muối, còn có một đĩa rau trộn nấm, tất cả đều không có dầu mỡ.

Ngày thường thói quen ăn uống của nàng chỉ có thịt và cá, bây giờ đưa cho nàng những thức ăn thanh đạm như vậy làm cho Chiêu Dương cảm thấy không có chút mùi vị nào, nhưng đối với nàng thì khó chịu được nhất không phải hương vị mà là số lượng.

Chút đồ ăn như thế thì đối với nàng nhiều nhất chỉ là món ăn khai vị, nhưng mà ăn xong chỗ đồ khai vị này, Tần Dục lại không cho nàng ăn bất kỳ thứ gì khác nữa.

Chỉ là...Nhìn Tần Dục chỉ ăn một ít như vậy, Chiêu Dương cũng đành buông đũa xuống.

Ngày thứ hai Chiêu Dương ở lại Đoan Vương phủ, Tần Dục cho Thọ Hi đi mời tiền sinh về Đoan Vương phủ dạy học.

Tần Dục chỉ muốn thái giám trong phủ Đoan Vương nhận biết mặt chữ, Thọ Hi cũng không mời những người có học vấn quá cao, tìm một lão tú tài thi nhiều năm vẫn không đậu, ngày thường sống dựa vào để viết giùm thư từ và chép sách sinh hoạt cho người ta vào trong phủ dạy học.

Đương nhiên, cũng chỉ có người như vậy, mới có thể nguyện ý dạy dỗ chữ nghĩa cho một đám hoạn quan.

Tiền triều từng có hoạn quan mắc bệnh dịch tả, cho nên bây giờ kẻ đọc sách đối với hoạn quan đều vô cùng chú ý, khinh thường không muốn làm bạn, thậm chí các hoạn quan đứng đầu trong cung, đều không được phép biết chữ..... Cũng may Tần Dục đã xuất cung, hoạn quan bên người hấn không phải chịu hạn chế, hơn nữa nói thì nói như vậy thôi, thật ra rất nhiều hoạn quan bên người Vĩnh Thành Đế cũng biết chữ.

Tần Dục đi gặp gã tú tài, đối với người đang run sợ không thôi này nói ra việc mình muốn cho thái giám thuộc hạ học chút kiến thức để có thể tiện lợi cho những việc sau này, cũng dễ dàng ra rằng không cần phải dạy dỗ bọn họ thơ từ ca phú.

Lão tú tài ngay lập tức đồng ý, nhưng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hấn sớm đã từ bỏ khoa cử, hấn đã rất nhiều năm chưa từng đọc lại kinh thư thuộc ở trường học, thơ từ ca phú thật lòng đều sớm đã quên, lúc trước còn sợ không có cách nào dạy dỗ người khác, nhưng hiện tại..... Chỉ dùng để dạy những người này biết chữ, giúp những người này tương lai dễ hành sự, điều này với hấn mà nói thì rất đơn giản! Thường ngày hấn hay giúp người ta viết các loại văn khế, tìm hiểu được cũng một ít kiến thức, còn chút chuyên môn để dạy dỗ vấn đề này.

Cầm mười lượng bạc, lão tú tài vừa lòng mà ở lại phủ Đoan Vương, mà bọn thái giám ở trong phủ thì lộ rõ nét vui mừng trên mặt, bọn họ cơ bản đều là trong nhà quá mức nghèo khó, mới phải đi vào cung, đối người đọc sách luôn có những lúc cực kỳ hâm mộ, bây giờ mình cũng có thể đọc sách, sao lại không hưng phấn chứ?

Những thái giám, sai vặt trong phủ Đoan Vương mỗi ngày đều phải thay phiên nhau đi học, Triệu quân gia ban đầu cực kỳ lo lắng, sợ bọn họ làm không xong việc đã giao, không nghĩ cuối cùng, những kẻ được cho đi học có thể hoàn thành công việc tốt hơn, làm cho hấn mấy ngày đều trung về mặt khó chịu với họ.

Mà đồng thời lúc thái giám trong phủ kéo nhau đi học chữ, mỗi buổi tối Tần Dục cũng bắt đầu dạy Lục Di Ninh nói chuyện.

Lục Di Ninh có thể phát ra âm thanh, giọng nói cũng không có vấn đề, hấn tin tưởng nếu mình chịu khó một chút, qua một thời gian nữa thì nàng có thể

nói được một số thứ đơn giản.

"Tần Dục." Tần Dục chỉ vào bản thân mình, lại chỉ vào Lục Di Ninh: "Lục Di Ninh."

Ảnh nền lay động, Tần Dục ngồi ở trên giường, dùng chân che đôi chân ngày càng héo rút của mình, sau đó lặp đi lặp lại mấy chữ mà nói chuyện với Lục Di Ninh.

Mặt Lục Di Ninh đầy nghiêm túc, gắt gao nhìn chăm chăm Tần Dục, bộ dáng lắng nghe rất nghiêm túc, nhưng lại không mở miệng.

"Nghe theo ta rồi nói theo, nào, gọi 'Tần Dục' ta nghe." Tần Dục mỉm cười rồi lặp lại một lần.

Lục Di Ninh vẫn không hề phản ứng.

Thành quý hồn trong mười năm, Tần Dục cũng có thể kiên nhẫn được, nên hắn cứ lặp đi lặp lại, thỉnh thoảng còn sẽ chỉ vào đồ vật xung quanh nói cho nàng chúng nó gọi là gì, có ích lợi gì.

Lục Di Ninh từ đầu tới đuôi khẽ nhép miệng nghe theo rất nghiêm túc, nhưng vẫn không có phản ứng gì, nhìn thời gian không còn sớm lắm, Tần Dục đành xoa tóc nàng: "Thôi tốt rồi, ngủ đi."

Ngày tiếp theo đó, mỗi ngày Tần Dục đều cố ý cũng như vô tình mà dạy dỗ Lục Di Ninh, hắn có thể cảm giác được đứa nhỏ này đã hiểu một chút, nhưng nàng vẫn luôn không mở miệng, so sánh với lúc trước thì cũng không có thay đổi nhiều lắm.

Dù sao cũng đã định sẽ chăm sóc nàng, học từ từ cũng không sao... Tần Dục sờ tóc nàng thêm lần nữa, sau đó liền cảm giác được Lục Di Ninh dùng đầu của mình cọ cọ vào lòng bàn tay của hắn.

Lòng bàn tay ngứa ngứa do mái tóc xù xù của nàng cọ vào làm tâm tình của hắn cũng tốt lên. Tần Dục buông tay, cầm lấy công văn bên cạnh nhìn qua.

Nếu hắn không nhầm, qua nhiều đây thời gian, hắn cũng nên ra ngoài rồi nhỉ...

"Vương gia, trong cung truyền ý chỉ tới." Thọ Hi từ bên ngoài vội vàng tiến vào, tâu với Tần Dục.

"Chuyện gì?" Tần Dục hỏi.

"Nương nương truyền Vương gia mang theo Vương phi cùng Công chúa tiến cung." Thọ Hi tiếp tục nói.

"Đi an bài xe ngựa đi." Tần Dục nói. Chiêu Dương đã ở phủ Doan Vương, mẫu hậu chắc chắn sẽ triệu kiến bọn họ.

Còn Hoắc gia kia... Chiêu Dương ở trong phủ của hắn đã vài ngày, bọn họ một chút phản ứng cũng đều không có, quả đúng là không đem Chiêu Dương đặt ở trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Dạy nói chuyện(3)

Edit: Rika

Beta: Dao

Thọ Hi nhanh chóng an bài xe ngựa thật tốt, cùng lúc đó, trong phủ Doan Vương, một tên chăm sóc ngựa vội vàng chạy ra.

Triệu Nam lập tức đem tin tức này báo cho Tần Dục, Tần Dục cười cười, lại tìm một tiểu thái giám, phân phó một chút việc.

Tần Dục đã lâu không gặp Triệu hoàng hậu, thực chất lúc tiến cung vẫn luôn âm thầm có chút vội vàng, nhưng mà thân thể hắn không tiện, cho nên dù có chút vội vàng, động tác cũng không mau được.

Tần Dục thì vội vàng, còn Chiêu Dương thì ngược lại có chút thấp thỏm không yên, không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đối với Triệu hoàng hậu lại là một cảm giác sợ hãi. Còn Lục Di Ninh, dưới sự giúp đỡ của hai phụ nhân mà thay váy, tựa hồ nàng rất không quen, đi theo phía sau Tần Dục liên tục muốn cởi cái váy này ra. Bất quá, Tần Dục đối với biểu hiện của nàng đã rất vừa lòng, nàng hiện giờ tuy rằng vẫn không chịu nói chuyện, nhưng những việc linh tinh đều đã học được, cũng coi như có chút năng lực tự gánh vác.

Mang theo hai người, Tần Dục dưới sự trợ giúp của thị vệ leo lên xe ngựa, sau đó đi về hướng hoàng cung.

Xe ngựa không thể đi vào hoàng cung, cho nên tới cửa cung, Tần Dục liền cho người đỡ mình xuống xe ngựa, được Thọ Hi đẩy đi đến trong cung.

Chiêu Dương rút rề đi theo phía sau, Lục Di Ninh nhanh chóng bắt lấy lưng ghế xe lẫn đi theo bên cạnh hắn, bọn họ một hàng ba người, nhìn rất dễ thấy, cũng không hề nghi ngờ đã đưa tới sự chú ý của người có chút tâm tư nào đó.

Mới vừa tiến vào cửa cung không bao lâu, Tần Dục đã bị người phía sau đuổi theo cản lại, ngăn trở hắn, quả đúng là Tam đệ hắn, nhi tử của Tiêu Quý Phi - Duệ Vương Tần Diệu.

Tần Diệu diện mạo rất giống Tiêu Quý Phi, mặt như bạch ngọc đáng vẻ chính chắn, lần đầu tiên nhìn thấy liền sẽ luôn cho người ta ấn tượng tốt, nhưng cũng chỉ có ánh mắt đầu tiên sẽ khiến người khác có ấn tượng tốt mà thôi.

"Đây không phải là hoàng huynh sao? Chỉ một khoảng thời gian không gặp, khí sắc hoàng huynh tốt lên rất nhiều, nghĩ đến sinh hoạt đêm tân hôn chắc thật sự không tồi nhì". Tần Diệu mang theo mấy người đi về phía của Tần Dục, sau đó ánh mắt đầy chế giễu, bộ mặt lộ vẻ khinh thường mà nhìn về phía Lục Di Ninh đứng bên cạnh Tần Dục.

Tần Dục vẫn luôn cực kỳ ghét khuôn mặt này của Tần Diệu, hơn nữa hắn vẫn luôn không để ý tới người này, bây giờ cũng thế, Tần Dục phất phất tay, để Thọ Hi tiếp tục đẩy mình đi về phía trước như thường lệ.

Chiếc xe lẫn bằng gỗ cùng mặt đất ma sát, phát ra thanh âm "Kẽo kẹt kẽo kẹt", Tần Dục dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm, thoát nhìn thật không dễ chịu.

Tần Diệu thích xem nhất chính là bộ dạng không mấy dễ chịu của Tần Dục. Từ nhỏ hắn đã không thích người ca ca Tần Dục luôn luôn đề trên đầu mình này, cuối cùng cũng chờ được đến lúc hắn đem Tần Dục đẩy xuống xe ngựa, làm Tần Dục bị ngã thành một kẻ phế nhân, hai bên đầu đá cuối cùng cũng đến lúc người sống ta chết. Lúc này rốt cuộc có thể xem Tần Dục bị chê cười, hắn tất nhiên là không thể bỏ qua, không chút do dự đuổi theo: "Hoàng huynh sao lại không phản ứng với lời của ta, là bởi vì hai người bên cạnh không thể gặp người sao?"

Thấy Tần Dục không nói lời nào, Tần Diệu lại nói: "Cũng đúng, một kẻ béo không dám gặp người, một kẻ vốn dĩ chính là kẻ ngốc, quả thật là cá mè một lứa..."

Tần Dục mới đầu cũng không để ý tới Tần Diệu, lúc này liền có động tĩnh, hắn hơi hơi giật tay, tới khúc cua Thọ Hi liền ngừng lại, lại xoay xe lẫn lại, để Tần Dục hướng mặt về phía Tần Diệu: "Tần Diệu, người thì gặp được người ư?"

Thanh âm Tần Dục không vang dội, ngữ khí cũng bình thản, nhưng lại phù hợp với thần sắc của hắn....

Nhìn đến Tần Dục ngồi trên xe lẫn, so với mình thấp hơn rất nhiều thế nhưng lại dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình, trong lòng Tần Diệu liền có loại cảm giác tức giận.

Tần Dục bây giờ, cũng đã là một kẻ phế nhân, dựa vào cái gì còn nhìn hắn bằng ánh mắt như vậy?

Cho dù hắn ở trên nhiều khía cạnh so ra thực sự kém Tần Dục, nhưng hắn có thân thể khỏe mạnh, chỉ cần điểm này, Tần Dục cũng đã thất bại thảm hại!

"Tần Dục, người cũng chỉ là một kẻ phế nhân....."

"Mấy ngày nay tẩu chương buộc tội người cũng rất nhiều đi?" Tần Dục đột nhiên hướng tới Tần Diệu cười cười.

"Quả nhiên là người giờ trò quý!" Tần Diệu biểu tình trở nên dữ tợn. Tần Dục sau khi tiếp chi tứ hôn liền đóng cửa không ra ngoài, sau đó, hắn liền bắt đầu những ngày bị vô số người buộc tội!

Có người buộc tội hắn phò trương lãng phí, có người buộc tội hắn bắt kính huynh trưởng, có người buộc tội hắn thu nhận hối lộ..... Những cái đó ở trong mắt đại thần, tựa hồ trên người hắn đều là tật xấu.

Tần Diệu xưa nay luôn không thích người khác nhắm vào sai lầm của mình, mỗi lần nhìn đến tẩu chương như vậy hắn đều nổi trận lôi đình, nhưng những gia hỏa kia vẫn không sợ chết vẫn dăng tẩu!

Hắn đã đem tên những người đó đều ghi nhớ trong lòng, tính toán sau này nhất định phải hảo hảo xử lý bọn họ một phen, nhưng bây giờ vẫn phải kìm nén như trước, cũng chính bởi vì như vậy, cho nên hôm nay hắn mới có thể đặc biệt khắc nghiệt, thậm chí còn không xem xét tình huống.

"Tần Dục người đừng đắc ý!" Tần Diệu cắn răng nói. Tần Dục không nói chuyện, vẫn như cũ là một bộ mặt khinh thường, mà chuyện này không thể nghi ngờ đã làm cho Tần Diệu càng thêm tức giận: "Tần Dục, người cho rằng người vẫn còn là Thái tử kia sao? Người hiện tại bất quá chỉ là một phế nhân! Một phế nhân cười một Vương phi ngốc! Toàn kinh thành người người đều đang giễu cợt người, người có biết hay không?"

Nếu như là trước đây, Tần Dục sớm đã bị chọc giận, khẳng định sẽ cùng Tần Diệu tranh cãi, nhưng hiện giờ thì lại thật bình tĩnh, vẫn luôn yên lặng mà nhìn Tần Diệu, nhưng Chiêu Dương đã không nhìn được khóc lên, Lục Di Ninh cũng nắm chặt nắm tay, đề phòng mà nhìn Tần Diệu, lại không ngừng dùng khóe mắt liếc xem Tần Dục.

Đến nỗi người đi theo Tần Dục và Tần Diệu, người phía sau Tần Dục đều cố kìm nén tức giận, mà người bên cạnh Tần Diệu.....

"Điện hạ đừng nóng giận, Đoan Vương tân hôn, người nên chúc mừng hắn mới đúng." Một người bên cạnh Tần Diệu nói, tuy là khuyên giải an ủi, nhưng

khẩu khí kia rõ ràng chính là giễu cợt Tần Dục.

"Nhớ trước đây Tô tiểu thư tài danh lan xa phong hoa tuyệt đại lại không ngó ngang, hiện tại lại tự chịu thiệt thú một kẻ ngốc từ trên trời rơi xuống, Đao Vương..... Ai!" Lại có người vì Tần Dục tiếc than, nhưng thật ra lại là chọc vào vết sẹo của Tần Dục.

Tần Diệu nghe xong người bên cạnh nói, tâm tình liền tốt lên rất nhiều, khẩu khí cũng mang theo cuồng ngạo: "Tần Dục, chúc mừng ngươi cưới một ngốc tử! Ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm, một ngày nào đó, ngươi sẽ bại dưới tay của ta!" Phế đi Tần Dục, Nhị hoàng tử Tần Nhạc lại là người của hắn, Tần Diệu hiện tại thực tự tin, tự tin chính mình có thể đăng cơ.

Nhưng mà, hắn vừa dứt lời, liền nghe được một thanh âm mang theo tức giận: "Cái gì bại trong tay ngươi! Hoàng huynh ngươi như thế nào mà phải bại trong tay ngươi!"

Theo giọng nói, Vĩnh Thành Đế mang theo rất nhiều đại thần tổng bên cạnh chỗ ngoạn chỗ xoay ra tới, sắc mặt hắn âm trầm, mà những đại thần bên người hắn đều có chút phẫn nộ mà nhìn Tần Diệu, những người còn lại đều là bộ dáng chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Tần Dục thấy thế cúi đầu không nói một lời, một bộ dáng bị Tần Diệu chọc cho thương tâm, nhưng tâm tình lại phi thường tốt.

Hắn quá hiểu rõ con người Tần Diệu, trước đây hắn đã gây không ít tình huống rắc rối cho người này, hôm nay người này nhất định sẽ tìm đến hắn gây phiền toái, nên hắn đã cố tình chuẩn bị một chút.

Hắn để Thọ Hi đẩy mình đi tới nội các nơi đại thần xử lý công vụ, lại cho thái giám của mình đi tìm đại thái giám Phúc Quý bên người Vĩnh Thành Đế.

Phúc Quý rất trung thành với Vĩnh Thành Đế, nhưng hắn rất háms tài. Nhận tiền của Tiêu Quý Phi, hắn liền nguyện ý đem một ít sự việc linh tinh nói cho Tiêu Quý Phi, như là Vĩnh Thành Đế khi nào sẽ đi dạo ngự hoa viên, bây giờ nhận tiền của hắn, người này cũng nguyện ý giúp hắn làm một ít việc.

Giống như lần này, hắn cho người này ngân phiếu, là để đến lúc mình cùng Tần Diệu nổi lên xung đột, hắn sẽ tìm một tiểu thái giám đi vào sảnh đường của nội các bẩm báo một câu: "Các vị đại nhân, Đao Vương cùng Duệ Vương đang ở bên ngoài có xung đột....."

Lúc Tần Dục an bài như vậy, cũng không mong chờ vào sự xuất hiện của Vĩnh Thành Đế, chỉ nghĩ để những trọng thần trong triều mà hắn coi trọng nhìn thấy bộ dáng đó của Tần Diệu. Còn có..... Trước đây lúc hắn nắm toàn bộ chính sự trong tay, cùng với mấy người trong đó có chút xung đột, nhưng hiện tại hắn đang tỏ ra mình yếu thế, nhất định có thể hòa hoãn được quan hệ của đôi bên, cũng để những người này chặt đứt ý niệm bồi dưỡng Tần Diệu.

Lại nói, Tần Diệu là người cho dù có nâng đỡ cũng không dậy nổi, nếu không phải như thế, đời trước cũng sẽ không bị một phế nhân như hắn nhanh chóng thu thập.

Nếu mọi được những đại thần đó tới, Tần Dục bất quá là tốn chút tiền cho Phúc Quý, bởi chỉ cần những đại thần đó đến xem, hắn liền có lời, hiện tại ngày cả Vĩnh Thành Đế cũng tới.....

Tần Dục có chút đồng tình với Tần Diệu, Vĩnh Thành Đế tuy nói là sủng ái Tần Diệu, nhưng hắn yêu nhất chỉ có bản thân mình, có điều ý trong lời nói của Tần Diệu, nhất định sẽ làm Vĩnh Thành Đế cực kỳ tức giận.

Vĩnh Thành Đế quả thật tức giận.

Mấy ngày nay không có Tần Dục giúp hắn xử lý chính vụ, hắn đã cực kỳ phiền muộn, bởi vậy lúc này có một tiểu thái giám đi vào, sau đó nói là Đao Vương cùng Duệ Vương ở bên ngoài xảy ra xung đột, hắn liền đặc biệt đi xem thế nào.

Kết quả..... Hắn lại thấy được một màn mà hắn chưa từng nghĩ tới.

Ban đầu hắn đã tới được một lúc nhưng lại không lên tiếng, nhưng coi như đã đem lời dọa người đầy hùng hồn của Tần Diệu nghe hết vào tai, hiện tại lại nhìn thấy..... Một bên Tần Dục ngồi trên xe lăn, đứng kế bên một trái một phải là hai nữ nhân một béo một gầy, nhìn Tần Dục thật đáng thương, bên kia là Tần Diệu phía sau đi theo không ít người, ai mạnh ai yếu vừa xem đã hiểu ngay.

Vĩnh Thành Đế tuy không thích Tần Dục, nhưng gần đây mới ban hôn cho Tần Dục với một kẻ ngốc, Tần Dục cũng không náo loạn, điều này ít nhiều làm hắn có chút áy náy với Tần Dục, lúc này lại thấy Tần Dục là người bị hại..... Vĩnh Thành Đế giận dữ nhìn Tần Diệu: "Nghịch tử, lúc này ngươi nói cái gì? Có ai làm đệ đệ như ngươi sao?"

"Phụ hoàng....." Tần Diệu lập tức nhận thấy có chỗ không thích hợp, lúc này mới phát hiện này giờ mình đi theo Tần Dục tới gần sảnh lớn của nội các!

Hắn cùng mẫu phi từng rất nhiều lần tính kế Triệu hoàng hậu và Tần Dục, khiến Vĩnh Thành Đế nhìn thấy bộ dáng hùng hổ dọa người của phe Triệu hoàng hậu, lại không nghĩ hôm nay thế nhưng lại bị Tần Dục tính kế ngược lại.

Tần Diệu nghĩ đến đây, lập tức liền hung dữ mà nhìn về phía Tần Dục, một ngày nào đó, hắn nhất định đem Tần Dục băm thây vạn đoạn!

Tần Diệu xưa nay không biết cách che dấu cảm xúc, trước kia là bởi vì có Tần Dục sau khi tàn phế càng hung hãn dễ tức giận làm đối lập, vì vậy cũng không nhìn ra được cái gì, nhưng hiện tại..... Bộ dáng trừng mắt với Tần Dục, lại bị mọi người dễ dàng nhìn thấy rõ ràng.

Vĩnh Thành Đế tuy rằng không mấy quan tâm, nhưng cũng không vui khi nhìn thấy nhi tử chính mình lại lộ ra dáng vẻ này, hắn lập tức giận dữ, định trách

cứ Tần Diệu, lại không nghĩ hần còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên một thân ảnh nhỏ gầy vọt ra, một đường hướng tới đánh Tần Diệu.

Vĩnh Thành Đế bị thích khách dọa bất ngờ, không chút nghĩ ngợi liền lui về phía sau vài bước, lúc này mới phát hiện thì ra thân ảnh gầy yếu đột nhiên lao tới lại chính là một nữ tử, đúng là người đi theo đứng cạnh Tần Dục.

Nữ tử này phi thường nhỏ gầy, đánh lên trên người Tần Diệu chỉ làm cho Tần Diệu hơi lay động, nhưng nàng cực kỳ hung hãn, mới vừa đụng vào Tần Diệu, liền hướng tới cắn lấy Tần Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Quyền nắm giữ (1)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao

"Di Ninh!" Tần Dục nhìn thấy Lục Di Ninh đột nhiên xông ra ngoài, trong lòng sợ hãi, trước đó Lục Di Ninh vẫn còn rất tốt, sao đột nhiên ngay lúc này lại lao ra?

Vốn dĩ Tần Dục không đứng dậy được, chỉ có thể kêu Thọ Hi: "Thọ Hi, mau đưa Vương phi quay lại đây!" Hần muốn kéo Lục Di Ninh lùi lại, không phải vì lo lắng Lục Di Ninh làm Tần Diệu bị thương mà lo lắng Tần Diệu sẽ gây tổn thương cho Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh chẳng qua chỉ là một nữ hài tử gầy trơ cả xương, nếu Tần Diệu phản kháng, chỉ sợ có thể dễ dàng đánh gãy xương cốt của nàng.

Thọ Hi không chút nghĩ ngợi liền tiến lên kéo Lục Di Ninh lại, mà ngay lúc này Tần Diệu nắm một cái cần đau ở tay, đang giơ cái tay còn lại hướng về phía Lục Di Ninh.

"Vương phi!" Về mặt Thọ Hi đầy vội vàng, lại ngăn cản không kịp, nhưng mà Lục Di Ninh cũng không bị đánh trúng, nàng buông miệng đang cắn Tần Diệu ra, né tránh, lúc đang né tránh còn đánh một quyền vào phần eo của Tần Diệu.

Một quyền này của nàng nhìn thì nhẹ tênh không có chút khí lực nào, nhưng Tần Diệu lại kêu đau một tiếng, lấy tay ôm lấy eo của mình.

Tần Dục thấy Lục Di Ninh không bị đánh trúng, thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nói: "Di Ninh, nhanh trở về đây!"

Lục Di Ninh nghe thấy tiếng Tần Dục liền nhìn về phía hần, chớp mắt định trở về, nhưng lúc này Tần Diệu đã lấy lại được tinh thần, một cước của hần liền đá về phía Lục Di Ninh.

"Di Ninh!" Tần Dục dùng hai tay của mình chống thân thể từ trên xe lăn nhô dậy, âm thanh trở nên to hơn, hần lại có cảm giác vô lực trước khi chết của đôi trước, lúc ấy hần trơ mắt nhìn Lục Di Ninh chết ở trước mặt mình, lần này chẳng lẽ cũng muốn trơ mắt mà nhìn Lục Di Ninh bị thương ở trước mặt mình sao?

Nếu biết sớm như thế, trước đó nhất định hần sẽ không dùng kế sách như vậy.

"Vương phi!" Cả người Thọ Hi xông đến ngay chỗ Tần Diệu đá chân ra.

"Hoàng huynh!" Chiêu Dương Công chúa vội vàng chạy tới đỡ Tần Dục.

"Đủ rồi!" Vĩnh Thành đế cũng hô lên, trở về trước mắt này khiến hần sắp tức đến điên rồi.

Thọ Hi chấn ra như vậy, Tần Diệu cũng không có đá trúng Lục Di Ninh, nhưng hần đá trúng Thọ Hi, may mà chỉ đá trúng vào mông, cũng không đến nỗi nghiêm trọng lắm.

"Thọ Hi, trở về!" Mắt thấy Tần Diệu còn muốn tiếp tục động thủ, Tần Dục vội vàng nói, lại nhìn Lục Di Ninh đang từ mặt đất đứng lên: "Di Ninh, về đây!"

Thọ Hi cũng lão đạo bỏ lết chạy đến bên người Tần Dục, Lục Di Ninh nhìn nhìn Tần Dục, lại nhìn về phía Tần Diệu nhẹ nhàng trợn mắt một phen, sau đó lúc Tần Diệu lại lên con tức giận lần nữa mới chạy về phía Tần Dục.

Nàng chạy rất nhanh, thế cho nên không cẩn thận đạp trúng làn váy của mình, lập tức bỏ nhào về phía trước...trước đó không để Tần Diệu gây tổn thương cho mình, vậy mà lúc này lại tự mình chụp ếch.

Trong lúc nhất thời Tần Dục không biết nên nói cái gì mới tốt, hần buông tay nắm trên xe lăn ra, cũng nhẹ nhõm thở dài một hơi.

"Đáng chết!" Lúc này thất lung của Tần Diệu đau đến điếng người, sau đó phát hiện cổ tay mình bị cắn đến chảy máu, mặt hắn dữ tợn, phóng tới chỗ Tần Dục: "Tần Dục, ngươi hại ta!"

"Người tới, đem Duệ vương giữ lại!" Vĩnh Thành để đột nhiên lên tiếng.

Rất nhanh bọn thị vệ đã đem Tần Diệu lôi sang một bên, Tần Diệu lại còn không cam lòng: "Phụ hoàng, hắn sắp đặt hại ta!" Lúc này hắn hối hận không thôi, hắn không cẩn thận bị Tần Dục thiết kế không nói, đã thế mà còn bị một đứa ngốc cắn.

"Nói hưu nói vượn!" Vĩnh Thành để căm tức nhìn Tần Diệu, sắp đặt cái gì chứ? Chuyện vừa rồi, là hắn chính tai nghe được, còn hiện tại... Tần Diệu tự mình đi trùng mắt to mắt nhỏ với đứa ngốc kia, chọc đứa ngốc kia nhào đến cắn hắn, coi như là tự làm tự chịu.

Nhìn thấy đại nhi tử của mình chỉ có thể ngồi ở trên xe lăn kéo đứa ngốc Vương phi té ngã do đạp lên váy kia kéo lên, trong lòng Vĩnh Thành để áy náy nhiều thêm một chút.

Quả thật hắn không nên nghe lời Tiêu Quý phi đem một đứa ngốc chỉ hôn cho Tần Dục, đây là khiến cho Tần Dục thêm buồn bực, khiến cho Tần Dục biết không nên ngỗ nghịch với phụ hoàng của mình, lại cũng ném mất mặt mũi của hắn... Con dâu là một đứa ngốc, nói câu này ra không ai cảm thấy dễ nghe chút nào cả!

"Phụ hoàng, nhất định là Tần Dục cố ý, nhất định là hắn cố ý sai khiến đứa ngốc kia đến cắn ta!" Tần Diệu nhìn thấy cổ tay mình chảy máu, sau đó lại thấy phần eo của mình lại đau nhức, bây giờ trên người hắn khắp nơi đều đau, cảm giác khó chịu vô cùng.

"Rõ ràng do chính ngươi gây chuyện!" Vĩnh Thành để trừng mắt nhìn Tần Diệu một cái, cứ mở miệng ngậm miệng là đứa ngốc cắn người như thế, Tần Dục quản được sao? Không biết bọn họ còn thành thân chưa bao lâu à!

"Truyền ý chỉ của ta, cấm túc Duệ vương một tháng, khấu trừ bổng lộc một năm!"

Vĩnh Thành để nói xong, xoay người rời đi, không có ý muốn lưu lại nơi này, vài quan viên bên người Vĩnh Thành để kia cũng mặt đầy thổn thức nhìn Tần Dục.

Lúc trước là Hoàng Thái tử, hiện tại lại rơi xuống tình cảnh như vậy.

Thọ Hi và Lục Di Ninh đều ngã, đám người Tần Dục nhìn vô cùng chật vật, vài vị đại thần kia rất có ý tứ không có tiến lên quấy rầy, mà ở xa xa hành lễ rồi rời đi.

Từ sau khi Lục Di Ninh trở lại bên cạnh Tần Dục, thì hắn vẫn luôn kéo tay Lục Di Ninh, sợ nàng lại chạy đi, hiện tại chờ người khác đi gần hết, cuối cùng hắn cũng thở nhẹ nhõm một hơi, sau đó cầm một bình nước, tự bình uống một ngụm rồi phun ra, sau đó đưa cho Lục Di Ninh: "Đến, súc súc miệng đi."

Cổ tay Tần Diệu bị cắn chảy máu, Vương phi của hắn cũng không nên bị ô uế trong miệng...

Lục Di Ninh lấy bình nước qua, học theo Tần Dục súc miệng cho mình, mà lúc này Tần Dục nhìn Thọ Hi nói: "Thọ Hi, ngươi có bị thương hay không?"

"Tạ Vương gia quan tâm, nô tài không có bị thương." Thọ Hi có chút thụ sùng nhược kinh nói. Hắn đã chiều cổ Tần Dục rất nhiều năm, nhưng đến cùng chủ tớ khác biệt, trước Tần Dục cũng sẽ không quan tâm hắn như vậy --- chẳng qua vừa rồi hắn chỉ té ngã thôi, hoàn toàn không có khả năng bị thương gì cả.

"Đợi trở về, để cho Hồ đại phu xem cho ngươi thử." Tần Dục nói.

Thọ Hi mặt đầy cảm kích, ngay lúc này, một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi chạy lại: "Hoàng huynh, nghe nói ngươi gặp phải phiền toái, ta đến giúp huynh."

Người đến là Tần Diễn, vẻ mặt của hắn đầy lo lắng chạy đến trước mặt Tần Dục hành lễ, thời điểm nhìn Tần Dục thì ánh mắt còn mang theo chút thấp thòm.

"Đã không có việc gì." Thần sắc Tần Dục phai đi một chút, mà lúc này Lục Di Ninh lại phun một ngụm nước súc miệng ra, vừa lúc phun ngay trước Tần Diễn, còn có chút nước bắn lên trên chân của hắn.

Tần Diễn vội vàng bước chân ra sau, mặt mang vẻ chán ghét chà chà chân mình, lại chưa hề phát hiện vẻ mặt Tần Dục lại nhạt đi một ít.

Lúc trước Tần Dục chọn Tần Diễn, cũng bởi vì nguyên nhân là người này rất dễ khống chế, lại không nghĩ rằng người này y chang với Tần Diệu bần lãng không trát được tường(*)....Hắn không cần quản người này nữa, mà nhìn về phía Lục Di Ninh, lúc này mới phát hiện Lục Di Ninh đã súc hết một bình nước rồi, trên đất bị nàng phun ướt một vùng lớn...Lấy tay giúp nàng phủi đi bụi đất ở trên người, Tần Dục thu bình nước lại, cười nói: "Nàng đang nghịch nước sao?"

(*) Bần lãng không trát được tường: ý chỉ người vô dụng không dùng làm việc gì được.

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục cười cười, khoe miệng cũng cong cong theo.

"Tổng quản, đi thôi." Tần Dục nói, trực tiếp đi về phía Cảnh Nhân cung của Triệu Hoàng hậu.

Tần Diễn bị bỏ lại phía sau một lần nữa, sắc mặt không thể không âm trầm hơn.

Hắn đứng một hồi lâu, mới nhìn qua lão thái giám ở bên cạnh: "Không phải người nói sau này Hoàng huynh muốn trở mình chỉ có thể dựa vào ta, cho nên sẽ đối xử tốt với ta sao? Vậy mà bây giờ hắn cứ ba lần bảy lượt không để ý đến ta như vậy chứ?"

"Lục Hoàng tử, người muốn vậy phải thật tình kính yêu Đao Vương." Lão thái giám kia nói. Đao vương đã không có duyên với ngôi vị, hắn muốn tranh với Duệ vương thì sẽ nâng đỡ một đệ đệ khác, mà trong vô số Hoàng tử, Lục Hoàng tử được nuôi dưới danh nghĩa Triệu Hoàng hậu là thích hợp nhất, trước đây hiển nhiên là Đao vương tính toán như vậy. Chỉ là...gần đây thái độ của Đao vương thay đổi.

"Ta còn chưa kính trọng hắn đủ sao?" Tần Diễn không kiên nhẫn nói, cả ngày hắn ở trước mặt Tần Dục cúi thấp đầu, Tần Dục thì sao? Vừa rồi còn không thèm để ý đến hắn.

Lão thái giám kia thở dài, không dám khuyên nữa, trước kia Đao vương không tiếp xúc nhiều với Lục Hoàng tử, mới không nhìn ra bản tính của Lục Hoàng tử, hiện tại...sợ là đã nhìn ra rồi.

Nhìn ra như vậy thì về sau Đao vương vẫn sẽ chọn Lục Hoàng tử sao?

Trước kia Lục Hoàng tử cũng là một hài tử tốt, đáng tiếc mấy năm này đã quá xem trọng bản thân, mất đi tâm tư thuần khiết.

Tần Diễn không nhận được đáp án chỉ có thể đuổi theo Tần Dục, mà lúc này Tần Dục đang nói chuyện với Lục Di Ninh: "Vừa rồi nàng vẫn còn tốt, sao đột nhiên lại chạy ra? Nếu không cẩn thận bị thương thì phải làm sao bây giờ?" Hắn nói xong, lại thở dài.

Lục Di Ninh không nói lời nào, đột nhiên Chiêu Dương dùng âm thanh tinh tế nói: "Hoàng huynh, chỉ sợ Hoàng tẩu cho rằng huynh bị chịu thiệt."

Tần Dục sững sốt, lập tức truy vấn: "Chuyện là sao?" Rõ ràng lúc vừa mới bắt đầu là Tần Diệu khiêu khích hắn trước, cái gì Lục Di Ninh cũng không có làm...

Âm thanh của Chiêu Dương càng nhẹ, lấy tay vuốt vạt áo: "Vừa rồi Hoàng tẩu vẫn luôn nhìn huynh, rồi huynh cúi đầu..."

Tần Dục sững sốt, cảm tay Lục Di Ninh, khi đó chẳng qua hắn cố ý giả bộ ủy khuất, không nghĩ lại khiến Lục Di Ninh hiểu lầm...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Quyền nắm giữ (2)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao

Thời điểm Tần Dục đến Cảnh Nhân cung, Triệu Hoàng hậu chờ ở đây từ sớm, bà đã biết chuyện tình phát sinh trước đó, lúc này cả khuôn mặt đều âm trầm.

Nhi tử của mình bị người vũ nhục, con dâu của mình vấp té thân đầy bùn đất...Mặc dù cuối cùng kẻ chịu thiệt là Tần Diệu, nhưng Triệu Hoàng hậu vẫn như cũ hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải Tần Dục còn muốn đến đây, bà đã đi tìm Tiêu Quý phi gây phiền toái rồi!

"Mẫu hậu". Nhìn thấy Triệu Hoàng hậu, Tần Dục kêu một tiếng.

Triệu Hoàng hậu lửa giận đầy mình nhìn thấy nhi tử của mình ngồi trên xe lăn thì liền tiêu tán, cả người có vẻ có chút cẩn thận: "Dục Nhi, nghe nói con và Tần Diệu có xung đột với nhau, không sao chứ?"

"Không có việc gì, mẫu hậu người không cần lo lắng." Tần Dục cười nói.

Triệu Hoàng hậu mở miệng, muốn nói bị vũ nhục như vậy sao lại không có việc gì được, nhưng nhắc tới chuyện đó sợ nhi tử thương tâm, lại không dám hỏi, đưa mắt nhìn trên người hai nữ tử đứng bên cạnh Tần Dục.

Đối với Lục Di Ninh, một tia hảo cảm Triệu Hoàng hậu cũng không có, thật sự càng nhìn thì càng thất vọng vô cùng, nhưng mà dù sao cũng là thê tử của nhi tử, bà trách cứ cũng chỉ khiến cho người khác nhìn chê cười, Triệu Hoàng hậu cũng đành nhịn.

Sau đó, Triệu Hoàng hậu nhìn Chiêu Dương.

"Sao con lại ở chỗ của ca ca con vậy?" Triệu Hoàng hậu hỏi, bà hỏi Chiêu Dương như vậy là vì lo lắng, từ trước tới nay Chiêu Dương rất ngoan ngoãn, đột nhiên đến ở Đao vương phủ, theo bà thấy tất nhiên là gặp phiền toái, nghĩ như vậy sắc mặt bà có chút lạnh lùng.

Chiêu Dương nhìn thấy sắc mặt mẫu thân mình lạnh lùng, thì bị hoảng sợ, chỉ nghĩ là bản thân làm không tốt mới chọc giận mẫu thân mình, nhất thời có chút nơm nớp lo sợ: "Con...Mẫu hậu, con sẽ nhanh chuyển về." Nàng là một công chúa xuất giá, vẫn ở trong vương phủ của ca ca quả thật không tốt...

Triệu Hoàng hậu nhăn mày càng chặt: "Sao con lại chuyển ra?"

"Con, con đi thăm ca ca..." Chiêu Dương nói.

"Mẫu hậu, là Hoắc gia kia khinh người quá đáng, nhi thần mới báo Chiêu Dương chuyển đến chỗ ta." Tần Dục nói, hắn vừa dứt lời, liền nhìn thấy cung nữ ở phía sau Triệu Hoàng hậu làm thế thủ về phía mình.

Lông mày Tần Dục hơi hơi động, lập tức nói: "Mẫu hậu, sau khi Chiêu Dương gả vào Hoắc gia, số lần Hoắc Thọ kia đi đến phủ Công chúa đều chỉ đếm trên đầu ngón tay, người của Hoắc gia đối xử với Chiêu Dương cũng có nhiều chậm trễ, không những vậy Hoắc Thọ kia bên ngoài lại đường ngoai thất, có hài tử, sinh hoạt cùng một chỗ như phu thê bình thường, hoàn toàn không đem Hoàng gia để vào mắt!"

"Thật sự có chuyện này?" Âm thanh Vĩnh Thành để lại một lần nữa đột nhiên vang lên, ngay lập tức hắn liền từ bên ngoài tiến vào. Sau khi phạt Tần Diệu, Vĩnh Thành để vừa bắt đầu nổi giận dùng dùng rồi đi, sau đó lại nghĩ tới một chuyện.

Mấy ngày này hắn bị chính vụ quần lấy đến choáng váng đầu óc, đã sớm muốn cho Tần Dục đi hỗ trợ, nhưng trước đó quên nói.

Nhớ tới chuyện này, Vĩnh Thành để liền đến Cảnh Nhân cung, nghĩ trước đó bản thân vô tình thấy được Tần Diệu bữa bãi, trước kia cũng từng đụng vào việc Triệu Hoàng hậu ức hiếp nữ nhân hậu cung, cho nên hắn không cho người thông báo, liền vụng trộm tiến vào.

Mới đầu nghe được Triệu Hoàng hậu chất vấn Chiêu Dương, hắn còn có chút mất hứng, không nghĩ lại nghe thêm được một chuyện như vậy.

Bộ dáng Chiêu Dương khó coi, bình thường Vĩnh Thành để đều không muốn nhìn nhiều, nhưng dù sao cũng là nữ nhi của hắn, nghe nói Phò mã dám đường ngoai thất ở bên ngoài, hắn vẫn sẽ không vui.

Triệu Hoàng hậu từng bị Tiêu Quý phi tính kế, cho nên sớm đã đem cung nhân Cảnh Nhân cung xử lý đến một giọt nước cũng không lọt, cho nên Vĩnh Thành để vừa tới, bà đã biết, Tần Dục nhìn thấy thế thủ của cung nữ kia, cũng biết luôn.

"Gặp qua Hoàng Thượng!" Triệu Hoàng hậu mang theo người lập tức hướng về phía Vĩnh Thành để hành lễ, Vĩnh Thành để không quá để ý đến, phát phát tay cho người đi xuống, lại hỏi Chiêu Dương: "Chiêu Dương, việc này là thật? Hoắc Thọ kia vậy mà dám khinh nhục (khinh thường+làm nhục) con?"

Chiêu Dương không hề biết việc này, trong lúc nhất thời cũng giật mình.

Trước đó Tần Dục không nói cho Chiêu Dương việc này, sợ Chiêu Dương có tình cảm với Hoắc Thọ, không chịu nổi Hoắc Thọ phụ lòng, nhưng mấy ngày này quan sát, hắn lại phát hiện Chiêu Dương không hề để tâm tới Hoắc Thọ, lúc này mới nói ra: "Phụ hoàng, mẫu hậu, Chiêu Dương đối với việc này thập phần không rõ ràng, chuyện này đều do nhi tử cho người đi thăm dò ra, thân phận, địa điểm của ngoai thất kia, nhi thần cũng đều đã điều tra rành mạch."

"Hoắc gia kia dám lớn mật làm như thế?" Vĩnh Thành để càng thêm tức giận, nếu Hoắc Thọ chỉ đi dạo hoa lâu chơi đùa thông phòng, hắn sẽ không thèm để ý, nhưng đường ngoai thất thì không giống như vậy, một Phò mã không đi ở phủ Công chúa mà lại ở bên ngoài đường nữ nhân khác, quả thật chính là không đem Hoàng gia để vào mắt!

"Nhi thần là phế nhân, tính tình của Chiêu Dương lại mềm yếu, tất nhiên Hoắc gia không đem chuyện này hỏi đến con rồi." Tần Dục cười khổ nói, trên mặt hơi lộ ra chút khuất nhục. Đã từng có lúc sau khi Chiêu Dương qua đời, trong kinh thành không có mấy người để bọn họ vào mắt...Khi đó đủ loại chuyện, ký ức của hắn vẫn còn mới mẻ.

Chẳng qua, hắn cũng không phải thương tâm như biểu hiện bên ngoài của hắn vậy, chung quy cũng vì vài sự tình đã rất xa xôi, lúc này hắn thậm chí còn nhớ rõ nắm chặt tay Lục Di Ninh, trấn an nàng.

Xưa nay Tần Dục không chịu yếu thế, sau khi thân thể tàn tật, càng khắp nơi tỏ vẻ mạnh mẽ, ngày thường dù gặp nhiều khổ sở cũng không muốn lộ ra để cho người khác thấy chê cười, lúc này yếu thế, ngược lại khiến Vĩnh Thành để không được tự nhiên đứng lên.

Trước đây hắn không thích Tần Dục, là bởi vì Triệu Hoàng hậu cùng Tần Dục khí thế quá mức bức người, cả ngày ép buộc hại hắn không có ngày lành, nhưng đến nay nhìn thấy hai người đáng thương này, sự chán ghét của hắn lại nhạt đi.

Tần Dục bị hắn ban cho một người vợ ngọc hay căn người lung tung này, cũng không so đo chuyện gì khác.

"Hoắc gia kia thật khinh người quá đáng! Chiêu Dương yên tâm, chắc chắn phụ hoàng làm cho bọn họ đẹp mặt!" Vĩnh Thành để nói, nhìn thoáng qua Chiêu Dương, lại cảm giác ánh mắt bị thương (do con gái quá xấu...), liền dời tầm mắt đi, kết quả thấy vẻ mặt già nua của Triệu Hoàng hậu, lại càng thêm không thích.

"Tạ phụ hoàng." Tần Dục nói.

Vĩnh Thành để nhìn Tần Dục, cuối cùng nhớ đến ý đồ của mình: "Dục nhi, thời gian này con nghỉ ngơi cũng đủ lâu, ngay mai liền đi Nội Các đại đường đi, còn chuyện Hoắc gia, con đi xử lý một chút."

Tuy rằng phần nợ Hoắc gia đối với Chiêu Dương không tốt, nhưng bản thân Vĩnh Thành để lười đi quản chuyện như vậy, liền giao cho Tần Dục.

(A Cảnh: Nam mô! Tui tức quá phải cmt ngay khúc này. Đây chính là việc sủng thiếp diệt thế của nhà đế vương ㄟ(≡ㄟ)ㄟ, có người cha như vậy thì như ****)

Ý chỉ đã rõ ràng, Vĩnh Thành để liền rời đi, hắn cũng không nghỉ ở lại chỗ này nhìn khuôn mặt già nua của Triệu Hoàng hậu, nào có hấp dẫn như Trương Tài nhân?

Vĩnh Thành để đi rồi, đám người Tần Dục ngược lại tự tại.

"Chiêu Dương, Hoắc Thọ xin lỗi muội, muội tính toán như thế nào?" Tần Dục nhìn về phía Chiêu Dương còn có chút đang ngây ngốc.

Về mặt Chiêu Dương đầy mờ mịt, cả người có chút ngơ ngác, nàng cùng với Hoắc Thọ sống chung không nhiều, muốn nói cảm tình thì tất nhiên là không có, cho nên hiện giờ nàng càng không biết làm sao.

Hoắc Thọ ở bên ngoài dưỡng nữ nhân, nàng phải làm thế nào? Ý đồ của Chiêu Dương cảm thấy đời này mình gặp đủ loại sự tình bên trong căn kinh nghiệm để xử lý, nhưng mà hoàn toàn chưa từng có ví dụ tham khảo mà làm.

Tần Dục có chút buồn cười, cùng lúc đó thì cũng trầm tĩnh lại: "Nếu muội không có chủ ý, vậy cứ để cho Hoàng huynh làm chuyện này."

"Được ạ." Chiêu Dương liền đáp ứng.

"Dục nhi, con nhất định phải trách phạt Hoắc Thọ kia một chút!" Triệu Hoàng hậu nói, bà đã cực hận Hoắc Thọ kia.

"Mẫu hậu người yên tâm, con sẽ không dễ dàng tha cho hắn." Tần Dục nói, lại nhìn về phía Chiêu Dương: "Chiêu Dương, ta và mẫu hậu đều hi vọng muội sống tốt."

Chiêu Dương có chút sùng sốt.

Trong khi Tần Dục xử lý mọi chuyện, Lục Di Ninh vẫn im lặng đứng ở bên cạnh, cho đến lúc này, mới lười kéo tay Tần Dục, sau đó lại chỉ chỉ vào miệng của mình.

Tần Dục đã có thể hiểu rõ ý tứ, nhìn nhìn canh giờ, quả nhiên đã đến thời gian nên ăn cơm: "Mẫu hậu, nên dùng bữa."

Triệu Hoàng hậu rất nhanh liền để cho người bưng đồ lên, còn dựa theo yêu cầu riêng của Tần Dục, cho mang đồ thanh đạm lên.

Trong lúc này Tần Diễn muốn vào thỉnh an, nhưng bị Triệu Hoàng hậu cự tuyệt, bà đối với vị Hoàng tử trên danh nghĩa nuôi dưỡng dưới gối Tần Diễn này vẫn không tới, nhưng Tần Dục mang theo Lục Di Ninh ngốc nghếch, Chiêu Dương vừa gặp chuyện thương tâm, dĩ nhiên là bà không muốn người ngoài đến chế giễu.

Tần Dục thấy thế cười cười, bảo Thọ Hi đẩy mình đến bên cạnh bàn.

Lục Di Ninh dòm ngó vài món ăn đã được bưng lên(°=°), nàng rất muốn nhào lên ăn một bữa no đủ, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, sau đó nhìn Tần Dục.

Nàng rất thích ăn, nhưng càng muốn Tần Dục chiều cố nàng hơn.

Tần Dục cầm lấy bát, chậm rãi đút cho Lục Di Ninh ăn, không có một chút thiếu kiên nhẫn nào.

Triệu Hoàng hậu thấy thế nhất thời thần sắc trở nên lạnh nhạt: "Nàng ta ăn cơm đều sẽ như vậy à?"

"Mẫu hậu, con rất thích nàng." Tần Dục đột nhiên nói.

"Cái gì?" Triệu Hoàng hậu khiếp sợ nhìn Tần Dục, về mặt không dám tin, nhi tử của bà thích nữ nhân si ngốc này? Sao có thể chứ!

"Con thích nàng ý lại con." Tần Dục nói, tình cảm hắn đối với Lục Di Ninh rất phức tạp cũng rất sâu nặng, nhưng không có biện pháp nói rõ hoàn toàn, nên chỉ đành chọn một lý do nói với Triệu Hoàng hậu.

Triệu Hoàng hậu có chút ngẩn người ra, sau đó nhìn thấy bộ dạng chờ Tần Dục đút ăn của Lục Di Ninh, trong mắt dường như chỉ có Tần Dục.

Mấy năm qua nhi tử của bà chưa bao giờ nói qua chữ "thích" như vậy, hiện tại hắn lại thích phải nữ tử, còn là một ngốc tử, không lẽ nhi tử của bà muốn đem nàng ta thành sủng vật mà nuôi, vậy thì sao?

Triệu Hoàng trầm mặc không nói, cũng không tiếp tục ghét bỏ Lục Di Ninh.

Thời điểm đám người Tần Dục đang ăn cơm bên trong Cảnh Nhân cung, thì Tiêu Quý phi đã bẻ gãy một cái móng tay của mình: "Người nói cái gì? Hoàng Thượng bảo Tần Dục ngày mai đi xử lý chính sự?"

"Nương nương, Hoàng Thượng đã để người đi chào hỏi rồi." Có một thái giám nói.

"Sao Hoàng Thượng lại hồ đồ như vậy chứ!" Tiêu Quý phi nhện không được nói, nhớ tới Tần Dục, không khỏi hận đến mức nghiến răng. Triệu Hoàng hậu kia không có năng lực gì, lại sinh ra một nhi tử tốt như vậy!

Hoàng Thượng hẳn lúc nào không hồ đồ? Có một thái giám lớn mặt nghĩ ra ý niệm này, rất nhanh lại nén xuống, oán thầm bệ hạ như vậy là đại nghịch bất đạo.

"Bên kia Diệu Nhi thế nào rồi?" Tiêu Quý phi lại hỏi, nghĩ đến nhi tử, lại không khỏi có chút bức mình, nhi tử này của bà thật sự rất thiếu kiên nhẫn!

"Vương gia rất tức giận..." Thái giám kia nói, Duệ Vương vẫn đang nổi giận, đập không ít đồ.

"Người đi đưa tin, bảo hấn an phận một chút, nếu không được thì đi bồi Vương phi nhiều chút đi." Tiêu Quý phi nói, Vĩnh Thành để có tông cộng sáu Hoàng tử, ba người trước đã cưới thế tử, mà hiện tại, ba người này vẫn chưa một ai có hài tử.

Nếu con dâu của bà có thể mang thai, thì tất nhiên có thể khiến Vĩnh Thành để xem trọng, không chừng còn có thể giải trừ cấm túc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Quyền nắm giữ (3)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao

Sau khi Tần Dục dùng bữa với Triệu Hoàng hậu xong, liền chuẩn bị xuất cung, hấn đã có phủ ở ngoài, ngủ lại trong cung thì không tốt.

"Chiêu Dương ở lại trong cung mấy ngày đi." Triệu Hoàng hậu không khỏi nhìn thoáng qua Tần Dục, lại đau lòng nhìn về phía Chiêu Dương, chỉ là tuy bà đau lòng, cũng đau ở trong mắt trong lòng(*), lòng này vẫn như cũ gắt gao nhắm lại.

(*) Beta: đây là nguyên văn convert ạ, ai thấy kì kì thì cũng đừng thềc méc nha ๖°

"Mẫu hậu, vẫn nên để Chiêu Dương trở về với con thì hơn, về sau con sẽ thường mang muội ấy tiến cung thăm người." Tần Dục nói, hoàn cảnh trong cung không thích hợp với Chiêu Dương, mẫu hậu hấn...Mẫu hậu hấn đối với Chiêu Dương chỉ tiếc không rèn sắt thành thép mà thôi, hơn phân nửa sẽ rắn dạy Chiêu Dương, nhưng mà như vậy chỉ khiến cho Chiêu Dương càng trở nên nhát gan.

Quả thật Triệu Hoàng hậu cũng không biết ngày thường nên nói gì với nữ nhi của mình, bà mắt mắt nhìn Chiêu Dương một cái rồi thả người đi.

Sau khi trở lại Đoan vương phủ, đột nhiên Tần Dục nói với Chiêu Dương: "Nếu muội cảm thấy nhàm chán, không bằng dạy chữ cho nha hoàn trong phủ đi."

Chiêu Dương không giỏi nữ hồng, cảm kỳ thư họa cũng học bình thường, ngày thường có thể nói là không có chuyện gì để làm, mà Tần Dục thì vẫn cảm thấy, đã là người nhất định muốn làm một chút việc gì đó.

"Muội á hả?" Chiêu Dương cả kinh.

"Đương nhiên rồi." Tần Dục nói, tuy rằng học thức của Chiêu Dương không xuất chúng, nhưng dạy chữ cho nha hoàn cũng không phải khó khăn gì.

Thấy Chiêu Dương có vẻ như rất hứng thú, Tần Dục dứt khoát kêu quân gia đến, bảo hấn đem chuyện này đi an bài. Hấn đã nghĩ kĩ con đường tương lai mà mình muốn đi rồi, cũng biết đến thời điểm bản thân thiếu người dùng, bởi vậy ngay cả thái giám trong phủ cũng không tha, dạy bọn họ biết chữ, nếu thái giám có thể dùng, thì tất nhiên nha hoàn cũng có thể dùng.

Nha hoàn không làm quan viên được, thì để cho các nàng biết chữ học tính sổ sách, cũng có thể quản lý kho phòng, các nàng còn có thể làm một ít như quản lý chuyện văn thư nội vụ linh tinh. Ở tiền triều, trong cung đa số mọi chuyện đều là nữ quan làm cả.

Nếu nữ quan không gả, sẽ còn trung thành hơn so với nam nhân, chung quy các nàng thân là nữ tử, khó có thể nguyện trung thành người khác trừ hấn.

An bài chuyện Chiêu Dương xong, Tần Dục lại ban thưởng rất nhiều cho Thọ Hi.

Lục Di Ninh với hấn mà nói không phải bình thường. Thọ Hi cũng giống vậy, chỉ là cảm tình của hấn đối với Thọ Hi, cũng không có phức tạp như vậy, chỉ cảm nhớ sự trung thành của hấn.

Vào buổi tối, Tần Dục giống như bình thường dạy Lục Di Ninh nói chuyện.

Lục Di Ninh vẫn như cũ nghe rất nghiêm túc nhưng lại không có phản ứng gì.

"Ngày mai ta không thể ở trong phủ..." Nhìn Lục Di Ninh, Tần Dục đột nhiên nói, lúc trước khi bị tứ hôn, Vĩnh Thành để nhiều lần nổi giận với hấn, quyền lợi trên tay hấn cũng càng ngày càng ít, sau này, quyền lợi của hấn lại từng chút từng chút trở về, tất nhiên sẽ không thể cả ngày ở cùng với Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh khó hiểu nhìn Tần Dục.

Tần Dục cười cười, rồi dắt nàng cùng đi nghỉ sớm.

Tần Dục rất nhanh liền đi vào giấc ngủ, cũng chưa từng phát hiện ngay sau khi hấn đi vào giấc ngủ, Lục Di Ninh bên người hấn đột nhiên mở mắt, sau đó cả người liền bắt đầu nín thở, nghẹn đỏ bừng hai má.

Nàng nín thở một hồi, nhú nhú mảy, sau đó mới ngủ.

Ngày thứ hai, Tần Dục dậy sớm hơn so với ngày thường, mà hấn vừa động thì Lục Di Ninh cũng tỉnh theo.

Giúp Lục Di Ninh thay quần áo xong, Tần Dục lại không dứt nàng ăn, chỉ cho nàng một bát cháo, sau đó tự mình làm mẫu ăn.

Lục Di Ninh có chút ủy khuất nhìn Tần Dục một hồi lâu, lấy thìa qua chậm rãi ăn, ăn một ngụm thì lại nhìn Tần Dục một chút.

Tần Dục gần như khắc chế bản thân không được mà muốn lấy thìa tiếp tục dứt cho nàng ăn, nhưng đến cùng vẫn nhịn lại: "Di Ninh, hôm nay ta muốn đi ra ngoài, buổi tối mới về, nàng ngoan ngoãn ở trong phủ, được không?"

Đoán chừng Lục Di Ninh nghe cũng không thể hiểu, Tần Dục lại nhìn nàng cười cười, sau đó sai Thọ Hi đẩy mình đi ra.

Lục Di Ninh không chút nghĩ ngợi, liền đi theo sau, mấy ngày này có thể nói thời thời khắc khắc đều ở cùng Tần Dục, ngay cả Tần Dục đi nhà xí cũng muốn ở cửa chờ, lúc này tất nhiên không có khả năng không đi cùng.

Tần Dục đến cửa, liền nói với Lục Di Ninh: "Nàng trở về đi."

Lục Di Ninh cũng không muốn đi, thấy Tần Dục bị thị vệ bùng lên xe ngựa, thì cũng muốn trèo lên theo, nhưng lại bị hai bà vú già Tần Dục phải tới chiều cổ nàng chặn lại.

Nàng rất gầy gò nhỏ bé, bị hai bà vú già chắn ở phía trước, căn bản là không thể ra ngoài, mấy ngày này hai vú già này cứ lẩn lút bên người nàng, cho nên nàng đã quen không có cần xé các nàng..

Lục Di Ninh phát ra âm thanh "ô ô" tựa như tiếng khóc, cuối cùng chỉ có thể tro mắt nhìn xe ngựa đi xa.

Thế giới này đối với nàng mà nói là hoàn toàn xa lạ, chỉ có Tần Dục là người duy nhất tốt với nàng, cho nên nàng không hề tránh né còn ý lại vào Tần Dục, giống như chim non bình thường, không muốn rời khỏi Tần Dục.

Nhưng mà hiện tại Tần Dục lại đi mất.

Sau khi xe ngựa biến mất trong tầm mắt, Lục Di Ninh không biết vì sao, đột nhiên ánh mắt có chút đau thương, miệng giật giật, còn cảm giác cả người càng ngày càng nóng.

Nàng cảm giác bản thân làm không đủ, làm không tốt, lại không biết bản thân có thể làm cái gì.

Tư duy của nàng càng ngày càng rõ ràng, không giống như lúc trước vô tri vô giác nữa, nhưng rất nhiều chuyện vẫn không rõ.

"Vương phi, trở về đi." Hai vú già khuyên nhủ.

Lục Di Ninh vẫn không động, sau đó liền ngồi ở bên trong cửa.

Hai vú già kia cũng không dám bắt buộc nàng, dứt khoát mang hai cái ghế để cạnh cửa, ngồi bên cạnh nói chuyện với Lục Di Ninh.

Hạ nhân trong phủ Tần Dục, đa số là Triệu gia đưa tới, đối với Tần Dục rất kính yêu, cho nên sau khi hai vú già này ngồi xuống, nhịn không được nói về Tần Dục với Lục Di Ninh.

"Vương phi, người cũng đừng ồn ào với Vương gia, người muốn qua ngày lành, đều cần nhờ Vương gia."

"Vương gia là người tốt, Vương phi thật có phúc."

Lục Di Ninh cứ ngốc ngốc ngồi như vậy, cũng không biết có nghe được hay không.

Tần Dục ngồi trên xe ngựa nghe được âm thanh xa xa của Lục Di Ninh, cũng cảm thấy rất không dễ chịu, cực kì đau lòng.

Nhưng mà hắn còn rất nhiều chuyện phải làm.

Vĩnh Thành đế không thích vào triều, cho nên buổi chiều triều nhỏ đã sớm bỏ đi, chỉ có buổi chiều triều lớn vẫn tiến hành như thường, hôm nay vừa vặn không có buổi chiều triều lớn, Tần Dục xuất môn là vừa kịp.

Vào cung, Tần Dục liền đi Nội các nơi các đại thần xử lý chính vụ.

Vài vị đại thần đối với Tần Dục đều không xa lạ gì, thấy Tần Dục tiến vào, đều lần lượt hành lễ, Tần Dục nhận lễ, nhân tiện nói: "Chư vị đại nhân, mấy ngày gần đây có chính vụ gì không?"

Vài người cảm ra rất nhiều tàu chương đưa cho Tần Dục, cũng không vội vàng, mà Tần Dục cũng bình tĩnh thông dong, chậm rãi cầm lên xem.

Từ rất nhỏ Tần Dục đã bắt đầu tiếp xúc chính sự, đến tuổi này, khả năng xử lý chính vụ đã vượt qua Vĩnh Thành đế, hiện tại hơn mười năm kinh nghiệm, làm những chuyện như vậy càng thêm thuận tay.

Tô thủ phụ nhìn Tần Dục như vậy, âm thầm thở dài một hơi, nếu Tần Dục không có chuyện ngoài ý muốn, vẫn được mấy vị đại thần kia coi là hi vọng của Đông Cung thì thật tốt biết bao.

Tần Dục vẫn chưa cảm giác được vị thủ phụ kia đang tiếc nuối, chỉ là may mắn Nội Các đại thần này không có ai có thể độc tài đại quyền...Nếu có quyền thần như vậy tồn tại, vị Vương gia tàn phế như hắn không có khả năng có cơ hội xuất hiện ở đây.

Nói đến chuyện này, hắn còn muốn cảm ơn Vĩnh Thành đế...Vĩnh Thành đế người này vô cùng chán ghét quyền thần.

Khi Tiên đế còn tại vị, vị thủ phụ Hứa Tích Nho nắm trong tay quyền uy to lớn, có thể nói là lấy thúng úp voi, khi đó Vĩnh Thành đế vẫn là Thái Tử, cho nên bị Hứa Tích Nho chi bảo, nghe nói không đáng kể, liền muốn chần chừ phòng bị.

Sau khi Vĩnh Thành đế đăng cơ, đối với Hứa Tích Nho còn có chút e ngại, còn có lúc rất kính yêu Hứa Tích Nho, cho nên quyền thế của hắn cũng ngày một lớn, nhưng mà cuối cùng hắn vẫn bị Vĩnh Thành đế phế đi, sau đó Vĩnh Thành đế liền tiếp đãi bốn thủ phụ, cuối cùng mới chỉ định vị hân môn sinh [1] Tô Thăng Minh làm thủ phụ.

[1]: Thủ sinh nghèo

Tô Thăng Minh xuất thân hàn môn, ở trong triều không có căn cơ gì, làm người điều thấp rất am hiểu việc tránh hung tìm cát[2], sẽ không đối nghịch với Vĩnh Thành đế, từ đó Vĩnh Thành đế không lên triều, cũng không có người chỉ trích.

[2]: tương tự như tránh xấu tìm tốt.

Hứa Tích Nho không phải là người lương thiện, sinh hoạt của hắn xa hoa lãng phí lại cực kỳ bao che khuyết điểm, đệ tử trong tộc cùng môn sinh có nhiều người phạm tội trái luật, còn người hầu có ác ý đem người đày tội hành hạ, chuyện này kéo đến Kinh thành, cho nên mới có thể bị Vĩnh Thành đế phế đi, khi hắn rơi đài, trên dưới cả triều trừ những người của hắn thì tất cả đều vui mừng khôn xiết.

Nhưng khi có hắn, thì Đại Tàn tốt xấu coi như an ổn, không có hắn, Đại Tàn một năm này không bằng một năm trước.

Cả ngày Tần Dục bận rộn, cũng không thể xem xong tấu chương, mắt thấy trời đã tối, liền chuẩn bị trở về, bây giờ hắn tất nhiên sẽ không còn đem tất cả tinh lực hao tổn trên chính sự nữa.

Xe ngựa rất xóc nảy, nhưng so với việc hắn ngồi trên xe lăn thì còn tốt hơn nhiều, Tần Dục ngồi không bao lâu đã về tới Đoan Vương phủ.

Cửa hông Vương phủ mở ra, được bọn thị vệ nâng xuống xe ngựa, Tần Dục vừa nhấc mắt đã nhìn thấy Lục Di Ninh ngồi ở bên cửa uống cháo, nhìn thấy hắn, hốc mắt của Lục Di Ninh liền đỏ lên.

Từ đáy lòng của Tần Dục không hề có nguyên do mà dâng lên một cảm giác muốn xin lỗi.

Tần Dục: *xoa tay* về với vợ nào. Rì lắc thôi. Vợ ơi! Anh về nè. (๖_๖❀)(*)

(*)Xin lỗi độc giả, đây là phần editor vui quá nên chế thêm thôi, nếu thích thì bảo editor chế thêm cho mấy chế, cho tui thấy vụ này vui lắm

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Trùng trị Phò mã (1)

Edit: A Cảnh

Beta: Dao

Lục Di Ninh rất ý lại mình, về điểm này Tần Dục rất rõ ràng.

Có lẽ trước kia chưa từng có người đối xử tốt với nàng, cho nên khi bản thân tốt với nàng dù chỉ một chút, nàng đã hoàn toàn ghi tạc trong lòng, thậm chí coi hấn như vị thần cứu rỗi.

Tần Dục thậm chí còn nghĩ tới đời trước nàng vẫn không hề rời khỏi Đoan Vương phủ, luôn đem đồ ăn tới cho hấn, có phải vì hấn cho nàng một chỗ ở an toàn hay không, khiến nàng không cần lo nghĩ cơm áo rất nhiều năm.

Nếu có thể hấn cũng muốn luôn luôn đem Lục Di Ninh theo bên người, chỉ có điều, việc này dường như là không thể.

"Xin lỗi..."

"Tần Dục..."

Hai âm thanh dường như đồng thời vang lên, Tần Dục là xin lỗi, mà Lục Di Ninh thì gọi danh tự của hấn.

Tục danh của Đoan Vương không phải ai cũng có thể biết đến, hai vú già chiều cổ Lục Di Ninh hoàn toàn không biết, nghe được Lục Di Ninh đột nhiên nói chuyện cũng không nghĩ nhiều, hầu kết Tần Dục giật giật, trong mắt lại là kinh hi.

"Tần Dục, Tần Dục, Tần Dục..." Lục Di Ninh chạy đến bên người Tần Dục, kéo kéo vạt áo của Tần Dục không ngừng lặp đi lặp lại hai chữ này, trong mắt tràn đầy ủy khuất.

Tần Dục cảm tay nàng có chút thô ráp: "Vương phi, nàng rất tốt."

Lục Di Ninh khó hiểu nhìn Tần Dục, mà hấn lại nhìn nàng nở nụ cười, tươi cười ôn hòa.

Lục Di Ninh chỉ cảm thấy tim mình đập càng ngày càng nhanh, có chút ngốc nghếch nhìn chằm chằm Tần Dục tươi cười. (*"ω`*)

Dáng vẻ Tần Dục vô cùng tốt. Tuy rằng Hoàng đế khai quốc Đại Tần vừa đen vừa béo, nhưng hoàng thất kéo dài mấy trăm năm, cưới một đám mỹ nữ, cho nên lẽ dĩ nhiên Hoàng đế thế hệ sau anh tuấn hơn thế hệ trước, dung mạo Vĩnh Thành để theo đó cũng cực kỳ xuất chúng. Mà tuy nói Triệu Hoàng hậu đến nay tuổi đã lớn khiến Vĩnh Thành để rất chướng mắt, nhưng khi bà tuổi còn trẻ cũng là một đại mỹ nhân, Tần Dục là hải tử của bọn họ, dĩ nhiên bộ dạng sẽ không kém.

Bộ dáng đẹp lại có thân phận cao, chưa bao giờ Tần Dục thiếu những cái nhìn lén của nữ nhân dành cho hấn, trước đây hấn không có chuyện gì cũng có vài nữ tử nhìn lén hấn sẽ đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu, còn hiện tại, các nàng nhìn lén hấn cũng sẽ cúi đầu, chỉ là không thẹn thùng mà biến thành đồng tình.

Nhưng cho tới bây giờ, thì thật sự chưa có ai giống như Lục Di Ninh nhìn chằm chằm hấn không ngừng như vậy, dường như hận không thể ăn hấn luôn.... (๑ღ ▽ ◇ ๑)

Tần Dục thấy thần sắc của Lục Di Ninh cũng không chán ghét, ngược lại tươi cười càng thêm mấy phần thâm sâu, hải tử này tâm trí không toàn vẹn, không nghĩ tới lại biết xem trọng nam nhân.

"Hôm nay Vương phi đã ăn cái gì?" Một bên vừa đi vào trong phòng, Tần Dục một bên hỏi.

"Vương phi đã uống hai chén cháo, vừa rồi là chén thứ hai." Có người đáp, rồi đem mọi chuyện hôm nay của Lục Di Ninh nói hết -- Hôm nay trừ lúc Lục Di Ninh đi nhà xí ra thì không chịu rời cửa, nhưng mà thời điểm đưa cháo cho nàng thì ngược lại nàng đều ăn hết.

"Nàng thích ăn đồ gì..." Tần Dục nói: "Buổi tối làm thêm hai món dễ tiêu, một canh trứng gà...à hai đi, một chén bò muối, một chén bò đường."

Tần Dục mang Lục Di Ninh đi thay y phục, bản thân cũng đổi một bộ mới, rồi đi xử lý một ít sự vụ trong phủ, rất nhanh sau đó đến thời gian dùng bữa tối.

Từ đầu tới cuối, Lục Di Ninh vẫn luôn ở bên cạnh hấn, dính còn chặt hơn so với lúc trước.

Buổi tối vẫn như cũ chỉ có mấy món thanh đạm, cộng thêm cháo, chẳng qua so với bình thường thì có thêm hai chén canh trứng gà. Chén đựng canh trứng gà rất nhỏ, cho nên một chén là một quả trứng, bát mặn đặt trước mặt Chiêu Dương, còn trước mặt Lục Di Ninh là bát ngọt.

Chiêu Dương rất đói, một chén cháo, một chén canh trứng gà cộng thêm vài món ăn trước mặt đều ăn không còn một miếng, Tần Dục cũng không ngoại lệ.

Khi hắn có cơ hội sống lại lần nữa, có một lần ăn hơi nhiều, sau đó không thể tránh né việc phải đi "ngoài" nhiều lần, cho nên hiện tại hắn rất khắc chế, cố gắng ăn thanh đạm, chỉ là ăn nhiều hơn so với trước đây.

Về phần Lục Di Ninh... Nàng là người ăn nhanh nhất, một chén cháo, một chén canh trứng gà, nàng đều đồ hết vào trong miệng mình, chớp mắt đã hết.

Thấy nàng như vậy, cuối cùng Tần Dục cũng hiểu rõ vì sao Ngũ hoàng đệ cả ngày nghịch ngợm ăn uống dính đầy mặt, Thực phi vẫn còn có thể mặt đầy từ ái, hắn cảm giác được biểu tình hiện tại của bản thân, chắc cũng giống như Thực phi nhìn Ngũ hoàng đệ ăn to uống lớn vậy.

Sau khi ăn xong, Tần Dục vẫn dạy Lục Di Ninh nói chuyện như cũ, không thấy phiền khi nói chuyện với nàng, hơn nữa đều chọn những lời đơn giản dễ nói.

Thậm chí hắn còn không tự chủ được nói "Ăn cơm, cơm cơm" như vậy, nhưng rất nhanh liền ngừng lại.

Lục Di Ninh vẫn không muốn mở miệng, nhưng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng sẽ gọi vài tiếng "Tần Dục".

Buổi tối hôm nay Tần Dục nằm bên cạnh Lục Di Ninh, còn chưa vào giấc, liền cảm giác được Lục Di Ninh nhích lại gần bên cạnh mình, cuối cùng đem đầu đặt ở trên vai hắn.

Tần Dục rất nhanh liền ngủ, Lục Di Ninh nhìn thì cũng là ngủ, nhưng đến sau nửa đêm, đột nhiên nàng mở to mắt, trong ánh mắt không có chút mông lung nào như mới giật mình tỉnh dậy.

Nàng lại nhích gần về phía Tần Dục, lúc này mới nhắm mắt lại, sau đó mới thật sự ngủ.

Ngày hôm sau khi Tần Dục tỉnh lại, phát hiện mình bị chen ra đến bên mép giường, mà hắn vừa tỉnh thì Lục Di Ninh cũng tỉnh, lại bắt đầu nửa bước cũng không rời khỏi hắn, thời điểm vú già chài đầu cho nàng, nhất định phải nhìn thấy hắn mới chịu, đáng vẻ e sợ hắn sẽ đột nhiên không thấy đâu nữa.

Chờ khi ăn cháo xong, Tần Dục lại bảo Thọ Hi đẩy đi ra ngoài. Lúc này, Lục Di Ninh biết rõ rằng hắn muốn làm gì, đột nhiên ôm lấy hắn: "Tần Dục, Tần Dục..."

"Lát nữa ta sẽ trở lại." Tần Dục có ý trấn an, nhưng mà tất nhiên là vô dụng, Lục Di Ninh gắt gao ôm hắn, muốn cùng đi với hắn.

Cuối cùng Tần Dục chỉ có thể gỡ từng ngón tay của nàng ra.

Hôm nay, Lục Di Ninh phát ra tiếng "ô, ô" càng thêm vang dội hơn nữa lại ở cửa chờ một ngày.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, cũng giống như hôm nay vậy, cho đến ngày thứ năm, dường như nàng đã hiểu rõ là không thể ngăn cản, rốt cuộc không làm loạn nữa mà chỉ ngóng trông nhìn theo Tần Dục rời đi.

Chuyện thăm thiết nước mất nhà tan Tần Dục đã gặp qua rất nhiều, ý chí sớm đã trở nên sắt đá, nhưng thấy nàng như vậy, lại vẫn không nhẫn được mà đau lòng, hôm nay trên đường trở về nhìn thấy người bán kẹo hồ lô, hắn bảo kiểu dừng lại, mua hai que.

Thời điểm Tần Dục cầm kẹo hồ lô trở về Đoan Vương phủ, liền thấy một người đứng trước cửa Vương phủ, hoặc nói cho đúng là một đám người đang đứng --- theo phía sau người này có không ít hạ nhân.

"Thần Hoắc Thọ gặp qua Vương gia." Nhìn thấy Tần Dục từ trên xe ngựa xuống, người kia lập tức đi đến trước mặt Tần Dục hành lễ.

Tần Dục lại không nhìn hắn cái nào, cầm kẹo hồ lô trên tay tùy ý để Thọ Hi đẩy mình đi vào bên trong, Lục Di Ninh chờ hắn cả một ngày, hắn không muốn lãng phí thời gian với người không thân quen liên quan kia.

"Vương gia." Hoắc Thọ lại gọi một tiếng. Hoắc gia hoặc là người có quan hệ với Hoắc gia, mấy ngày này ít nhiều đều bị khiển trách, cửu cửu của hắn vừa mới vào kinh, vốn chuyện làm quan ở kinh là như ván đã đóng thuyền, kết quả vì một tờ chiếu thư, lại qua ít ngày nữa đã phải rời kinh, đi địa phương xa xôi làm quan.

Mẫu thân hắn đã nhận ra có gì không đúng, lại nghe nói Đoan vương cảm quyền một lần nữa, Duệ vương còn bị cảm tức, liền nói hắn đi tìm Chiêu Dương Công chúa, kết quả...phủ Công chúa lại bị người của Đoan vương quản lý, Chiêu Dương Công chúa còn vào ở trong Đoan vương phủ!

Thật là sùu[1] nhân nhiều kì quái! Trong lòng Hoắc Thọ tức giận, lại không thể không tiến đến bồi tội, ai mà nghĩ đến ngay cả hạ nhân Đoan vương phủ không để cho hắn đi vào đã không nói rồi, mà giờ hắn chờ Đoan vương về một lúc lâu nhưng Đoan vương lại không nhìn hắn.

[1]: xấu, khó coi. Ở đây sùu nhân kì quái là chỉ Tần Dục hai chân bị phế trở nên xấu xí khó coi, tính tình và cách ứng xử, hành động cũng rất kì quái. (Ông nói xấu ạ)

Nhìn thấy Tần Dục cứ như vậy vào phủ, hoàn toàn không nhìn đến mình, Hoắc Thọ không khỏi hít thở nhọc nhằn, hạ nhân ở bên người hắn khuyên giải lại đi vào cửa để dâng bái thiếp lần nữa, rồi lại chờ thêm một hồi, cuối cùng bởi vì không hề có tác dụng mà phát tay áo rời đi.

Rời khỏi Đoan vương phủ không bao lâu, Hoắc Thọ liền gặp được một người quen, Vinh vương Tần Nhạc.

Đến nay Vinh Thành để đã có ba người con trai khai phủ ở ngoài, Đoan vương Tần Dục, Vinh vương Tần Nhạc, Duệ vương Tần Diệu, mà trong đó người không có cảm giác tồn tại nhất, không thể nghi ngờ chính là Vinh vương Tần Nhạc.

Chẳng qua, ở các phương diện thường thường của Vinh vương Tần Nhạc tuy rằng không được nhiều người để ý, nhưng nhân duyên của hắn ở kinh thành lại không tồi, Hoắc Thọ và hắn qua lại vô cùng tốt, lúc này thấy hắn không thể tránh được oán giận vài câu.

"Mấy năm gần đây tính tình của Hoàng huynh hắn không được tốt, thỉnh người tha thứ cho." Tần Nhạc nói.

"Hắn là Vương gia, ta lại sao có thể như thế nào chứ?" Hoắc Thọ nhăn mi, chỉ cảm thấy Đoan vương không có chỗ nào so với Vinh vương được, chỉ tiếc Vinh vương sinh ra quá thấp...

Bên kia chuyện của Hoắc Thọ, Tần Dục cũng không biết, cho dù biết cũng chỉ sẽ cười trừ...Hoắc gia, hắn còn một phần đại lễ chưa đưa cho bọn họ.

Lúc này, Tần Dục đi vào vương phủ, liền nhìn thấy Lục Di Ninh vẫn như trước ở trước cửa chờ hắn.

Đột nhiên tâm tình hắn trở nên vô cùng tốt, có người nhớ thương mình như vậy, tuyệt đối là chuyện làm người ta cao hứng.

"Cho nàng." Tần Dục cho Lục Di Ninh một que kẹo hồ lô.

Lục Di Ninh cũng không biết kẹo hồ lô là gì, nhưng nàng hít hít ngửi ngửi, rất nhanh ý thức được là có thể ăn. Lập tức cẩn thận liếm một miếng. Ngọt! Lục Di Ninh vui sướng mở to hai mắt (☆ ω ☆), không ngừng liếm lên kẹo, một chút cũng không cảm thấy động tác mất thể thống.

Tần Dục cũng không ngăn cản, cứ như vậy nhìn nàng đem kẹo hồ lô bán bên đường liếm liếm --- đường ở trên kẹo hồ lô này cũng không có bao nhiêu.

Hết đường, Lục Di Ninh liền cắn một quả, sau đó mồm liền nhứ lại, ước chừng là bị chua rồi.

Tần Dục thấy một màn như vậy nhin không được cười to lên, hắn cho rằng Lục Di Ninh sẽ đem kẹo hồ lô phun ra, không nghĩ tới nàng lại nhai nhai, vẫn nuốt nó vào, thần sắc cũng khôi phục rất nhanh bình thường trở lại, hơn nữa tính toán tiếp tục ăn thêm một quả nữa.

Tần Dục thở dài, đưa tay lấy kẹo hồ lô trên tay Lục Di Ninh lại, ăn một quả, nhai nhai xong phun hột ra: "Ăn như vậy nè."

Lục Di Ninh ăn tiếp kẹo hồ lô, làm theo Tần Dục ăn một viên nhả hột, ánh mắt cao hứng đến híp lại, lại ăn thêm quả nữa. Nhưng mà ngay tại lúc nàng muốn ăn tiếp, kẹo hồ lô trên tay lại bị Tần Dục lấy đi: "Nàng không thể ăn nữa." Dạ dày của Lục Di Ninh vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, cũng không thể ăn nhiều.

Lục Di Ninh chỉ có thể tro mắt nhìn Tần Dục đem kẹo hồ lô còn lại đem đi.

Lúc Chiêu Dương lại đây, thấy Tần Dục và Lục Di Ninh chia nhau ăn kẹo hồ lô, tất cả tình cảnh đều ở trong mắt, trong lòng vô cùng chua chát.

Hoàng huynh của nàng đối với hoàng tẩu thật sự rất tốt, nhưng nàng..

"Chiêu Dương, cho muội này." Tần Dục đem kẹo hồ lô còn lại cho Chiêu Dương.

Chiêu Dương có chút kinh hi cầm kẹo hồ lô, tâm tư hồi hận trước đó liền biến mất không thấy: "Muội có thể ăn sao?" Nàng còn chưa từng ném qua thứ này đâu, hơn nữa...Cách ăn có chút không lịch sự.

"Đương nhiên có thể." Tần Dục nói, sau đó liền cảm giác ống tay áo bị kéo căng ra, hiển nhiên là Lục Di Ninh mất hứng mà kéo. >)(<

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trừng trị phò mã (2)

Edit: Thỏ

Beta: Dao

Tần Dục nghiêng đầu, quả nhiên thấy Lục Di Ninh đang nhe răng với Chiêu Dương, một bộ dáng hung ác, chỉ là nàng quá mức nhỏ gầy nên thật sự không có lực uy hiếp gì.

Chiêu Dương không để ý, ngược lại cười với nàng một tiếng.

Lục Di Ninh thấy Chiêu Dương cười với mình, lập tức không nhe răng nữa, nhưng cả người lại dựa lên trên người Tần Dục.

Tần Dục ngồi xe lăn, tóm lại vẫn cách nàng một khoảng, dựa lên rất không thoải mái, Lục Di Ninh nhú mày, lại hung tợn trừng mắt với xe lăn kia.

Tần Dục nhìn tất cả biểu hiện của nàng, xoa đầu nàng cười một cái, sau đó lại hỏi Chiêu Dương: "Chiêu Dương, muội có việc gì?"

Việc Hoắc Thọ làm ở bên ngoài hẳn là Chiêu Dương không biết, thuộc hạ của hắn sẽ không đem chuyện như vậy nói cho nàng, nếu như vậy, sao Chiêu Dương lại chạy đến đây?

"Hoàng huynh, muội....." Chiêu Dương lại cúi đầu, lúc nàng đối mặt với Lục Di Ninh cũng không sợ hãi nhưng đối với Tần Dục thì luôn không dám nói nhiều.

"Muội cứ việc nói." Tần Dục lên tiếng cổ vũ, mấy ngày qua, hắn đã tìm ra phương pháp ở chung với Chiêu Dương.

Quả nhiên Chiêu Dương hơi thả lỏng: "Hoàng huynh, muội muốn ra ngoài mua sắm một ít giấy bút." Quả thật nàng không biết việc Hoắc Thọ tới tìm mình, lần này chủ động tới tìm Tần Dục, đã lấy hết dũng khí.

Nàng muốn ra bên ngoài nhìn xem một chút.

Nàng lớn như vậy, trừ bỏ hoàng cung cùng nơi ở của công chúa còn có Đoan Vương phủ, hầu như không đi qua chỗ nào khác, mấy ngày nay dạy dỗ nha hoàn bà vú bên người học chữ, nghe các nàng kể chuyện về bên ngoài, nàng luôn muốn đi xem một chút.

Thân là công chúa, nàng không thể tùy tiện ra ngoài, lập tức nghĩ tới việc chỉ có thể đi mua giấy bút..... Học trò không dám dùng giấy bút của nàng viết chữ, hiện tại đều là tập viết trên nền cát.

Tâm tư Chiêu Dương không thể giấu diếm được Tần Dục: "Muội muốn ra ngoài?"

Chiêu Dương cúi đầu, bắt đầu vờ về vật áo của mình.

"Mấy ngày nay bên ngoài bất ổn, chờ thêm mấy ngày, muội có thể ra ngoài thành ở một thời gian." Tần Dục cười nói.

Chiêu Dương kinh hi [1] mở to hai mắt, ra ngoài thành ở vài ngày? Nàng cho rằng nhiều nhất chỉ có thể ra ngoài một chuyến mua đồ mà thôi!

[1]: Kinh hi = kinh ngạc + vui mừng

"Ta đã thu dưỡng vài hài tử để cầu phúc cho mẫu thân, đến lúc đó muội có thể đi xem bọn chúng, cũng có thể dạy chúng học." Tần Dục nói.

Còn có thể đi xem một đám hài tử? Chiêu Dương càng cao hứng hơn (O v O).

Tần Dục thấy thế vô cùng vừa lòng, Chiêu Dương đã rời Hoắc gia vài ngày rồi nhưng không quan tâm tới Hoắc Thọ dù chỉ một chút, điều này rất tốt.

Quả thật Chiêu Dương không chút nào để ý Hoắc Thọ, nàng nhát gan lại thêm miễn cảm, ngay cả mẫu thân cùng hoàng huynh của mình cũng không dám đến gần, đương nhiên từ đầu tới đuôi không tin Hoắc Thọ sẽ thích mình, cũng sẽ không có cảm tình gì với Hoắc Thọ.

Tâm tình Chiêu Dương rất tốt, nàng cẩn thận cắn một viên kẹo hồ lô, sau lại bị Lục Di Ninh hung tợn trừng mắt một cái, nhìn thấy bộ dáng Lục Di Ninh, Chiêu Dương nhịn không được nở nụ cười.

Trong thời gian ngắn, nàng không thể nào gầy xuống, nhưng nghĩ đến không lâu sau sẽ thấy được một đám hài tử đáng yêu, vậy nên tối nay Chiêu Dương cố tình ăn ít hơn chút.

Tần Dục không ngăn cản Chiêu Dương, đừng nhìn hiện tại Chiêu Dương đã ăn rất ít, nhưng so với các tiểu thư khuê các ở kinh thành, kỳ thật nàng vẫn là ăn rất nhiều..... Ngày thường ở nhà nàng đều là không thể không ăn, nay ăn ít một chút cũng không có quan hệ nhiều lắm.

Chiêu Dương ăn ít đi nhưng hôm nay Lục Di Ninh lại ăn nhiều hơn chút. Trước kia nàng chịu nhiều khổ cực, dạ dày đã hỏng rồi, thân thể có thể nói là thiên sang bách không [2], nhưng không biết tại sao lại khôi phục rất nhanh, chỉ ít ngày trôi qua, dạ dày đã hồi phục tương đối tốt.

[2]: Thiên sang bách không: chỉ sự tàn phá làm cho bị hư hỏng nặng nề, nghiêm trọng.

Đối với việc này Tần Dục cảm thấy thật may mắn, tối hôm nay, hẳn sai người làm cho nàng cháo thịt, còn cần nhắc qua vài ngày nữa sẽ cho nàng ăn cơm.

Cháo thịt được bưng lên, nhìn thấy Chiêu Dương chỉ có thể ăn cháo, Lục Di Ninh đắc ý cực kỳ, tuy rằng gương mặt không tỏ rõ biểu cảm như cũ giống như cũ, nhưng ánh mắt lại phá lệ sáng ngời, còn tận lực tiêu diệt đồ ăn khiến Tần Dục không còn lời nào để nói.

Phát hiện hai người Lục Di Ninh cùng Chiêu Dương đều thích hồ lô ngào đường mà mình đã mang về nhà, hôm sau Tần Dục lại mua tô đường [3] mang về cho các nàng.

[3]: Tô đường: một loại kẹo nấu từ đường, bột mì, lạc, vừng... có vị thơm, xốp giòn (giống kẹo lạc/đậu phộng bên mình í)

Ngày thứ ba, hán mua mấy món điểm tâm dễ tiêu hoá mang về.

Ngày thứ tư, hán mua một ít mút quả mơ mang về.

Ngày thứ năm.....

Ngày thứ năm, lúc Tần Dục mang theo mấy món ăn nổi tiếng nhất của Phúc Mãn Lâu trở về, đã thấy đương gia của Hoắc gia đang chờ trước cổng Đoan Vương phủ.

Hán có thể không để ý tới Hoắc Thọ, nhưng một đại quan triều đình đã tới trước cổng Đoan Vương phủ chờ hán thì thật sự không thể không để ý tới.

"Hoắc đại nhân có việc gì sao?" Tần Dục không mời người vào cửa, cười hỏi.

"Vương gia xin thứ tội, chất nhĩ của thần vừa ngu vừa dốt, đã thất lễ với công chúa....." Hiện nay đương gia Hoắc gia chính là đại bá của Hoắc Thọ, Hoắc Văn Sơn. Lúc này, y mặt đầy khiêm tốn chấp tay thi lễ với Tần Dục.

Lúc Hoắc gia mới bị gây khó dễ, bọn họ cũng không coi là chuyện lớn, chỉ để cho Hoắc Thọ đi tìm Chiêu Dương công chúa bồi tội nhưng không nghĩ tới Hoắc Thọ thất bại mà về, sau đó, Hoắc gia gặp phiền toái ngày càng nhiều!

Không chỉ có vậy, Đoan Vương chính là trắng trợn tảo bạo nhắm vào Hoắc gia, không che giấu chút nào.

Sau khi Hoắc Thọ cưới Chiêu Dương công chúa, Đoan Vương vẫn luôn cho bọn họ mặt mũi, bây giờ lại giống như cổ tình nhắm vào..... Thực hiện nhiên, đây là Đoan Vương đang cảnh cáo Hoắc gia!

Hoắc Văn Sơn không chút nghĩ ngợi đã cho người đi tra xét tình hình của Chiêu Dương công chúa khi ở Hoắc gia, thế mới biết Hoắc gia bọn họ lại dám lạnh nhạt Chiêu Dương công chúa.....

Những nữ nhân hậu viện đó quả thực điên rồi! Xem tình hình hiện giờ, có khả năng ngồi lên ngôi vị hoàng đế nhất chính là Duệ Vương Tần Diệu, nhưng không thể vì thế mà nịnh bợ Duệ Vương, sau đó đối xử không tốt với Chiêu Dương công chúa..... Chiêu Dương công chúa dù sao vẫn là người trong hoàng thất!

Huống chi, hiện giờ Đoan Vương còn chưa có roi dài đâu!

"Hoắc đại nhân biết vậy thì tốt." Tần Dục cười nhìn về phía Hoắc Văn Sơn, Hoắc Văn Sơn kỳ thật là người thông minh, đáng tiếc những người khác trong Hoắc gia..... Đều là một đám ngu xuẩn!

"Vương gia, thần đã xử chất nhĩ theo gia pháp."

"Hoắc đại nhân khách khí rồi, Hoắc gia gia giáo thâm nghiêm bốn vương cũng biết, Hoắc đại nhân làm rất tốt." Tần Dục nói.

Hoắc Thọ vui mừng trong bụng, lại nghe Tần Dục nói: "Bốn vương đã biết ý tứ Hoắc đại nhân, mời ngài trở về đi."

Hoắc Văn Sơn nghe lời Tần Dục nói, chỉ coi là Tần Dục đã đáp ứng buông tha Hoắc gia, nhanh chóng cáo lui, nhưng không biết chờ đến lúc Tần Dục vào Đoan Vương phủ, đem đồ ăn trên tay đưa cho Lục Di Ninh nếm một chút, sau đó liền gọi Triệu Nam tới.

"Ta sai người điều tra Hoắc gia, tra thế nào rồi?" Tần Dục hỏi.

"Vương gia, đã tra được."

"Người đi một chuyến, đem mấy tội chứng của Hoắc Nhị lão gia, đưa cho mỗi Ngự Sử một phần." Tần Dục nói thẳng. Đòi trước hán vì báo thù cho Chiêu Dương đã từng tra xét Hoắc gia trên triều đình.

Phạm là thế gia đại tộc ở kinh thành, đều phạm phải một vài chuyện, chỉ là có người truy cứu hay không mà thôi. Hoắc gia nhiều người như vậy, tính thêm quan hệ thông gia thì càng nhiều, muốn bắt được nhược điểm cũng đơn giản.

Đương nhiên, những thứ như đánh giết nha hoàn; hạ nhân ở bên ngoài ý thế hiếp người,... các loại chuyện như vậy hán là không thể liên lụy tới Hoắc gia, bọn họ có thể tìm người gánh tội thay, nhưng mà, trên tay hán đã nắm hai tội danh lớn của Hoắc gia.

Một là lúc Hoắc Văn Sơn làm quan ở bên ngoài đã từng nhận tiền tài của người khác, làm hại một tú tài cửa nát nhà tan. Nhà tú tài kia chỉ còn mẹ già còn sống, mà lão nhân này đã hận Hoắc Văn Sơn thấu xương.

Thứ hai, chính là Hoắc Nhị gia của Nhị phòng Hoắc gia, vào lúc giám sát việc xây biệt viện cho Vĩnh Thành Đế, đã cất vào túi riêng rất nhiều ngân lượng, còn chiếm hai mỹ nhân Giang Nam chuẩn bị đưa vào cung làm cung nữ.

Hai việc này không tính là đại sự, nhưng nếu làm tốt, có thể khiến Hoắc gia không thể xoay người, cũng có thể làm cho Vĩnh Thành Đế đối với Hoắc gia vô cùng chán ghét, đặc biệt là với việc làm của Hoắc Nhị lão gia.

.....

Sau khi Hoắc Văn Sơn về nhà liền thả lỏng, cho là việc này đã giải quyết xong, không nghĩ tới ngày hôm sau lên triều có rất nhiều Ngự Sứ đứng ra vạch tội Hoắc Nhị lão gia.

Thời điểm Hoắc Nhị lão gia xây cất hành cung, bề ngoài là dùng mười vạn lượng bạc để mua đá, đến khi mua đá xong, không thể thiếu chuyện đám thương gia phải hiểu kính cho hần sáu, bảy vạn lượng, cùng với việc đưa đến hai nữ nhân tuyệt sắc, hần giữ lại tất cả, một người tặng Duệ Vương, một người để lại bên mình.

Chuyện này bị Ngự Sứ vạch trần ra trong lúc Vĩnh Thành Đế đang thượng triều, mà chỉ mới lộ ra một cái, Vĩnh Thành Đế nổi giận ngay lập tức.

Vĩnh Thành Đế vô cùng thích hưởng thụ, nhưng bên trong quốc khố Đại Tần thực sự không có tiền, thế nên mỗi khi tiêu tiền luôn phải dè dặt, hần đã sớm có ý tưởng xây dựng hành cung, vì không có tiền mà phải cùng Hộ Bộ tranh chấp hai năm, lại lấy ra rất nhiều tiền từ quỹ riêng cuối cùng mới đạt được thống nhất, còn khiến quỹ riêng của hần suýt bị vét sạch.

Kết quả..... Tiền xây hành cung, thế nhưng đa số bị quan viên tham ô?

Còn có mỹ nhân của hần, thế nhưng cũng bị người khác chiếm?!

Vĩnh Thành Đế nổi giận, trực tiếp ra lệnh nhốt Hoắc Nhị lão gia vào nhà lao, Đao Vương còn tự động chờ lệnh, bày tỏ nguyện ý đi điều tra chuyện này.

Vĩnh Thành Đế thấy Tần Dục chủ động muốn đứng ra điều tra Hoắc gia, mới nhớ tới Hoắc gia còn khi dễ nữ nhi của mình, lập tức đối với Hoắc gia càng thêm chán ghét..... Hoắc Nhị lão gia đã vào trong nhà lao, hần liền đem Hoắc Văn Sơn ra mắng một trận.

Sau khi Hoắc Văn Sơn bị Vĩnh Thành Đế mắng thì biết những lời nói hôm qua của Tần Dục cũng chỉ là chút lời nói suông mà thôi, không, ngay cả lời nói suông đều không thể tính, từ đầu tới cuối, Đao Vương vẫn chưa hề đưa ra hứa hẹn gì.

Đao Vương cũng quá độc ác đi! Hoắc Văn Sơn nghĩ đến đệ đệ bị bỏ tù của mình, đối với cháu trai Hoắc Thọ lại thêm phần chán ghét.

Nếu Hoắc Thọ đối xử tốt hơn chút với Chiêu Dương công chúa, Đao Vương có phát hiện những việc này khẳng định sẽ giúp bọn họ thu dọn, nhưng hiện tại thì.....

Lúc Hoắc Văn Sơn trở về Hoắc gia, Hoắc gia đã loạn thành một đoàn, người nhà Hoắc Nhị lão gia ôm đầu khóc rống thương tâm muốn chết, khi các nàng thấy Hoắc Đại lão gia trở về, lập tức xông tới, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Còn không phải tại tên khốn Hoắc Thọ!" Hoắc Văn Sơn nhịn không được nói.

"Chuyện này có liên quan gì đến Thọ Nhi? Lão đại, người nói một chút!" Lão thái thái vẫn luôn yêu thương Hoắc Thọ nhất nhủu mày.

"Mẫu thân, Đao Vương chính là đang xả giận thay Chiêu Dương công chúa!" Hoắc Văn Sơn cười khổ nói, Hoắc gia bọn họ cưới Chiêu Dương công chúa, lại vụng trộm cho Duệ Vương tiền tài, lấy lòng cả hai bên, cho nên thời gian trước vẫn trôi qua yên ổn, thế nhưng giờ đột nhiên xảy ra chuyện..... Khẳng định việc này có quan hệ với Đao Vương.

Chú thích:

- Tô đường:

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Trừng trị Phò mã (3)

Edit: Từ Lam

Beta: Dao

"Lời người là thật?" Hoắc lão phu nhân nhủu mày.

"Nếu không thì cho dù Đao Vương nắm được nhược điểm, cũng tất nhiên sẽ không ra tay với Hoắc gia!" Hoắc Văn Sơn cắn răng nói.

Hoắc lão phu nhân nhíu mày: "Công chúa kia gả đến Hoắc gia ta đã hai năm nhưng vẫn chưa mang thai, ta cũng không trách hẳn, Đao Vương còn muốn đến trách chúng ta?" Hoắc lão phu nhân đối với Chiêu Dương công chúa là oán khí tràn ngập, chỉ cảm thấy công chúa này trừ bỏ thân phận ra, không có gì xứng với tôn tử của mình.

"Mẫu thân nói cần thận!" Hoắc Văn Sơn bị lời nói của mẫu thân mình làm hoảng sợ: "Đó là công chúa!"

Hoắc mẫu nghe vậy sùng sốt, ngay sau đó nói: "Không phải người đã đi thỉnh tội với Đao Vương rồi sao? Còn nữa, vị kia... Vị kia nói sao?" Hoắc nhị lão gia tham tiền như vậy, là vì Hoắc gia và Duệ Vương đang hợp tác, mà hiện giờ Duệ Vương đang cần tiền.

Lại nói tiếp, Hoắc Nhị lão gia làm việc làm cực kỳ bí mật, cũng không biết vì sao Đao Vương lại biết được...

"Vị kia hiện tại bị giam lỏng, việc này lại liên lụy đến hẳn, ốc còn không mang nổi mình ốc[1], sao còn có thể lo cho chúng ta? Còn phía Đao Vương..." Hoắc Văn Sơn nhắc tới Đao Vương, cũng cảm thấy đầu mình phình to ra (dạng dạng đầu đầu í, ai hay xem Youtube chắc biết vụ chính cho đầu to ra nhè).

[1] Ốc còn không mang nổi mình ốc: Tương tự câu "Thân mình còn lo chưa xong".

Theo lý thì cũng chỉ là chuyện của phu thê bọn họ, sau khi Đao Vương giáo huấn người của Hoắc gia xong thì nên cho người đến chỗ bọn họ nói chuyện, không nghĩ hẳn lại không có ý này: "Ngày mai, ta đi Đao Vương phủ một chuyến."

"Ta đi với người, đi thỉnh an Chiêu Dương công chúa." Hoắc lão phu nhân nói: "Cho dù là Đao Vương, thì cũng phải nể mặt ta." Hoắc gia đã từng giúp Hoàng Đế lập nên giang sơn!

Ngày thứ hai, Hoắc lão phu nhân và Hoắc Đại nhân cùng nhau đến Đao Vương phủ.

Vì hạ nhân Đao Vương phủ báo cho Chiêu Dương công chúa hôm nay tiền viện có khách, nhưng Chiêu Dương công chúa lại chưa từng đến tiền viện, đúng lúc Tần Dục không ở trong Đao Vương phủ, Hoắc Văn Sơn và Hoắc lão phu nhân sau khi được hạ nhân dâng trà, tiếp theo là bị lãng quên.

Hoắc lão phu nhân thân là nữ quyến, theo lý thì nữ chủ nhân phải ra tiếp đãi, nàng cũng vài lần đưa ra yêu cầu muốn đi gặp Chiêu Dương, nhưng đều bị từ chối. Mỗi lần như vậy Triệu quân gia đều mỉm cười nói, bản thân công chúa là khách nhân, Vương phi bọn họ không thể tiếp khách được, đành phải ủy khuất Hoắc lão phu nhân ở tại tiền viện.

Rồi sau đó.... Hoắc Văn Sơn và Hoắc lão phu nhân lại đột nhiên phát hiện, bọn họ muốn tìm Triệu quân gia nhưng lại tìm không thấy, cũng đã hỏi qua vài nha hoàn nhưng tất cả đều là một câu không biết hai câu không rõ, chỉ lo chăm trà cho bọn họ.

Thật sự là khinh người quá đáng! Hoắc lão phu nhân đã lâu không phải chịu khinh nhục như vậy. Chờ càng lâu, càng tức giận. Nhưng đến hiện tại, bà mới cảm giác được mình đã sai rồi.

Rốt cuộc hoàng thất vẫn là hoàng thất. Địa vị của bọn họ dù có theo chân vẫn khác nhau như trời với đất, mà trước kia bà đã chậm trễ một vị công chúa hoàng thất...

Hoắc lão phu nhân hối hận vạn phần, lại có chút hoảng loạn. Mà lúc này, cổ kiệu của Đao Vương bị một lão phu nhân muốn cáo trạng cản đường.

Chứng cứ phạm tội của Hoắc gia này, đời này Tần Dục tra được rất dễ dàng. Nhưng đã từng, hẳn tra xét suốt một năm, cuối cùng mới tra ra được chuyện Hoắc Nhị lão gia nhận hối lộ, nhưng bởi vì thời gian quá lâu nên không tìm được chứng cứ gì.

Đến nỗi chuyện Hoắc Văn Sơn bức tử một nhà tú tài kia... Lần đó đã từng xảy ra lúc Chiêu Dương chưa qua đời.

Tiền triều cho phép bá tánh gõ trống Đăng Văn [2] giải oan, nhưng Đại Tần lại phái cận vệ thủ hộ bên cạnh trống Đăng Văn, phàm là người có ý đồ tới gần Đăng Văn Cổ đều sẽ bị đưa đi tra xét.

[2] Trống Đăng Văn: Trống Đăng Văn là biểu hiện sự nghiêm minh của công lí. Đồng thời trống Đăng Văn thể hiện được tính dân chủ. Tiếng kêu của trống là tiếng kêu của dân đến tận tai nhà vua. Không phải tiếng kêu ấy chỉ để nghe, để thấy, mà điều quan trọng bậc nhất là được thực hiện ngay.

Nói là chỉ cần chịu đánh ba mươi trượng, là có thể đi gõ trống Đăng Văn. Nhưng trên thực tế, Đại Tần đã sớm không còn cho phép bá tánh đi gõ trống giải oan... Thế nhưng năm đó, lại có một lão phu nhân kiên trì muốn gõ vang trống Đăng Văn.

Nếu trống Đăng Văn Cổ bị gõ vang thì Hoàng Thượng cần phải thượng triều, bởi nếu có người gõ trống Đăng Văn chính là có bá tánh muốn giải oan... Như vậy không phải chứng minh Đại Tần trị quốc không công minh liêm khiết sao?

Hai chuyện khác nhau này, Vĩnh Thành Đế đều không thích, cho nên lão phu nhân kia đang sống sờ sờ cuối cùng bị đánh chết.

Tần Dục xong việc mới biết được chuyện này. Tuy rằng cảm thấy tiếc hận, nhưng lúc đầu bọn họ cũng không định sẽ giúp một nhà đó giải oan. Suy cho cùng thì người bọn họ cáo trạng chính là Hoắc gia - nhà mà Chiêu Dương đã gả thấp[3], nhưng sau đó Chiêu Dương qua đời, lúc đó hẳn mới lời chuyện này ra.

[3]: gả cho nhà có địa vị thấp hơn, trong truyện này là Chiêu Dương công chúa gả thấp xuống Hoắc gia.

Hiện giờ lão phụ nhân kia chưa có ý định đi gõ trống Đăng Văn, nhưng cũng đã tới kinh thành, chuẩn bị cáo trạng, Tần Dục rất dễ dàng tìm được bà.

Để bà đi gõ trống Đăng Văn là không được, tuy rằng có thể làm cho Vĩnh Thành Đế xử lý Hoắc gia, nhưng cũng sẽ làm Vĩnh Thành Đế ghi hận hấn - đưa nhĩ tử đã lòi ra chuyện này, mà hơn phân nửa mạng của lão phụ nhân này cũng khó bảo toàn... Hấn dứt khoát khiến cho lão phụ nhân này đến căn cổ khiếu của mình.

Trên đường cái của kinh thành, cổ khiếu của Đoan Vương bị một lão phụ nhân ngăn lại. Lão phụ nhân kia còn quỳ gối trước khiếu Đoan Vương lớn tiếng kêu oan, cáo trạng cáo Hoắc Văn Sơn - Hoắc đại nhân.

Đoan Vương mang theo lão phụ nhân đó đến nha môn, lại cho người dẫn Hoắc Văn Sơn đến.

Hết thấy những chuyện này, ở trong mắt các viên quan trong kinh thành đều cực kì ngạc nhiên mà không hiểu tại sao.

Hoắc gia này không phải là người của Đoan Vương sao? Tại sao hiện tại Đoan Vương lại giống như muốn "bứt rứt" Hoắc gia vậy? Nếu không có Hoắc gia này, Công Chúa sẽ phải làm gì? Đoan Vương không sợ Công Chúa thương tâm sao?

Bọn họ kinh ngạc, đồng thời nghĩ cũng kinh sợ không thôi. Đoan Vương dễ dàng tìm ra nhiều chứng cứ đến đối phó Hoắc gia như vậy, nếu bọn họ đối nghịch với hấn...

Rất nhiều người thuộc phe cánh của Duệ Vương cũng đều âm thầm quyết định tiếp theo sẽ giấu tài, miễn cho lọt vào tầm ngắm của Đoan Vương. Mà nguyên bản có rất nhiều người muốn quy hàng Duệ Vương, hiện giờ cũng bắt đầu do dự.

Đến nỗi Hoắc Văn Sơn bị người dẫn đến Đoan Vương phủ, đến lúc này hấn mới biết Đoan Vương muốn phá hủy Hoắc gia.

Mà Hoắc lão phu nhân... Bà ta bị tức đến hôn mê bất tỉnh, được hạ nhân của Hoắc gia mang về nhà.

Nhìn đến Hoắc Văn Sơn bị đưa tới nha môn, khoe miệng Tần Dục cong lên một cái. Hấn biết hiện tại Hoắc gia hơn phân nửa đã gà bay chó sủa rồi, tâm trạng đặc biệt tốt.

Lần này hấn nhắm vào Hoắc gia, chủ yếu là vì trút giận cho Chiêu Dương, thuận tiện mang Chiêu Dương ra khỏi nơi đó, cũng thuận tay làm những người trên triều kinh sợ một chút.

Trước khi Chiêu Dương qua đời, cơ hồ hấn chưa từng mượn sức triều thần trừ bỏ phe cánh của Duệ Vương. Đối với những người khác cũng rất khoan dung, vậy nên đã làm người nào đó biến hấn thành quả đào mềm tùy ý nắn bóp.

Hiện tại, tất cả đều thay đổi.

Thời điểm Tần Dục trở về trẻ hơn bình thường rất nhiều, khi hấn trở về, Lục Di Ninh liền nhào lại: "Tần Dục..."

"Xin lỗi, về trễ." Tần Dục nói xin lỗi, rồi xoa đầu nàng.

Lục Di Ninh bắt được tay hấn, lại gọi tiếp: "Tần Dục... Tần Dục..."

Qua ngày hôm sau Vĩnh Thành Đế mới biết được chuyện Tần Dục làm, không khỏi kinh ngạc, sau đó liền nghe được Trương Tài Tử đang bồi ở bên cạnh nói: "Không nghĩ Đoan Vương lại lợi hại như vậy, có thể dễ dàng tìm được một đồng tội trạng của Hoắc gia như thế, sau này trong triều sợ là không còn ai dám đối nghịch với hấn."

Vĩnh Thành Đế nghe xong, sắc mặt liền trở nên khó coi, tuy hấn không thích quản chuyện, nhưng lại thích làm Hoàng Đế, đương nhiên cũng không hy vọng nhĩ tử của mình quá tài giỏi.

Trước kia hấn còn bồi vì chuyện của Hoắc Thọ và Hoắc Nhị lão gia nên đối với Hoắc gia vô cùng chán ghét. Hiện tại nghe Trương Tài Tử nói, ngược lại phòng bị bắt đầu nổi lên với đứa con trai Tần Dục này.

Tần Dục đã từng không biết Vĩnh Thành Đế sẽ có ý niệm như vậy. Nhưng đến lần tiếp theo, hấn cũng đã có thể hiểu rõ tâm tư Vĩnh Thành Đế. Trên thực tế, lúc trước sở dĩ hấn có thể áp đảo Tần Diệu, chính là vì lợi dụng tâm lý của Vĩnh Thành Đế.

Sau khi Vĩnh Thành Đế và Trương Tài Tử nói chuyện không bao lâu, Tần Dục liền cầu kiến Vĩnh Thành Đế.

Tần Dục thân tàn tật không tiện hành lễ, nhưng hấn vẫn như cũ cực kì cung kính. Sau khi thấy Vĩnh Thành Đế, liền kể từng tội trạng của Hoắc gia ra.

Vĩnh Thành Đế càng nghe, sắc mặt càng khó coi, đối với Tần Dục phòng bị càng càng lớn, đứa con trai này của hấn... Thật sự là rất có năng lực! Chuyện của Hoắc gia hấn hoàn toàn không biết gì cả, đứa con trai này của hấn lại biết rất rõ!

"Phụ hoàng, nhĩ thần còn có một chuyện muốn bẩm báo... Nhĩ thần làm chuyện sai trái, hy vọng phụ hoàng thông cảm"

"Hừm, ngươi làm chuyện gì?" Vĩnh Thành Đế hỏi, ở trong lòng tính toán muốn thu hồi một phần binh quyền trên tay Tần Dục.

"Phụ hoàng, Hoắc gia này ăn hối lộ làm chuyện trái pháp luật. Trước kia tuy rằng nhĩ thần không phải cái gì cũng hiểu, nhưng cũng hiểu biết không ít.

Hoắc gia này, còn tặng cho nhi thần không ít đồ vật, mà nhi thần đều thu nhận tất cả, thỉnh phụ hoàng thứ tội." Tần Dục đầy mặt hổ thẹn: "Nhưng cũng vì vậy, tội trạng của Hoắc gia lần này, nhi thần mới có thể biết rõ như vậy."

"Còn có chuyện này?" Vĩnh Thành Đế kinh ngạc không thôi, Tần Dục lại nói ra chuyện mình nhận "hối lộ" của Hoắc gia cho mình biết?

"Quả thực là có chuyện này." Tần Dục nói: "Từ khi Chiêu Dương gả đến Hoắc gia, Hoắc gia này đối với nhi thần rất thân mật, nhi thần cũng được không ít "hiếu kính"... Nhưng bọn hắn dám không coi Chiêu Dương ra gì, không để hoàng thất và phụ hoàng vào mắt, nhi thần luôn muốn cho bọn họ trả giá đại giới."

Nghe Tần Dục giải thích xong, phòng bị trước kia của Vĩnh Thành Đế với Tần Dục biến mất hoàn toàn, chỉ cảm thấy Tần Dục trọng tình trọng nghĩa, vì trút giận cho Chiêu Dương đã "đâm" phụ tá đặc lực của mình... Tuy nói Hoắc gia này có chút quan hệ với Duệ Vương, nhưng có Chiêu Dương, bọn họ lại có dính dáng với Hoàng Hậu, trước kia lại thường xuyên qua lại với Đoan Vương.

"Dục Nhi, ngươi không cảm thấy tiếc sao?" Vĩnh Thành Đế thái độ hòa hoãn.

"Hồi phụ hoàng, nhi thần không cảm thấy tiếc." Tần Dục nói: "Nhi thần hiện tại là một phế nhân, con nối dõi cũng không có, quyền thế đối nhi tử mà nói là không dùng được."

Trên mặt Tần Dục tràn đầy chua xót, làm Vĩnh Thành Đế có chút áy náy với hắn, đồng thời cũng coi như là hoàn toàn yên tâm.

Tần Dục cũng không chỉ muốn nói suông như vậy... Hắn rất nhanh lại tỏ vẻ, bản thân thu của Hoắc gia rất nhiều đồ vật, hiện tại nguyện ý dâng cho Vĩnh Thành Đế.

Tư khổ của Vĩnh Thành Đế sắp trống không, đương nhiên sẽ không cự tuyệt, đồng thời đối với Tần Dục càng thêm hòa ái dễ gần. Đương nhiên, hắn không kiên nhẫn đặt tất cả thời gian lên người Tần Dục, cho nên rất nhanh sau đó liền cho người đưa Tần Dục ra khỏi cung.

Trương Tài Từ vừa mới nói xấu Tần Dục, nên Vĩnh Thành Đế có chút phiền chán nản, cho nên cũng không muốn tìm nàng làm bạn, mà là đi Ngự Hoa Viên. Không lâu sau, Vĩnh Thành Đế liền tình cờ gặp một vị mỹ nhân, liền mang theo đi xem hát.

Chuyện Hoắc gia kết thúc rất nhanh.

Tần Dục vẫn luôn đốc thúc người phá án, cho nên án tử không bao lâu liền chấm dứt. Hoắc Đại lão gia và Hoắc Nhị lão gia đều bị phán lưu đày, không chỉ có như thế, bởi vì Hoắc Nhị lão gia tham ô số lượng quá lớn, một số tội trạng khác của Hoắc gia cũng bị phơi bày theo, Hoắc gia còn phải bị xét nhà.

Tần Dục tận lực tịch thu hết đất đai gia sản của Hoắc gia, sau đó làm giống như lần mà hắn tặng đồ cho Vĩnh Thành Đế, đem tất cả tiền của mà mình tịch thu được đều chuyển vào tư khổ của Vĩnh Thành Đế.

Hoắc gia này vợ vét lúc xây cất hành cung, mà tiền xây cất hành cung kia, phần lớn đều là từ tư khổ của Vĩnh Thành Đế... Lốp nguy trang này của Tần Dục vớt giúp Vĩnh Thành Đế một món tiền, nhưng hoàn toàn làm lơ chuyện Hoắc gia "đào" đâu ra số tiền đó, bởi kỳ thật số tiền tịch thu vượt qua tổng chi phí xây cất hành cung.

Vĩnh Thành Đế cảm tiền, rất hài lòng với Tần Dục, nghĩ đến trước kia Tần Dục dâng tặng cho mình không ít đồ vật... Hắn vung tay, thưởng cho Tần Dục càng nhiều.

Tần Dục: Tiền tiền tiền tiền, ngày sau không lo chết đói. (☆ω☆)

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ngâm ôn tuyên(*) (1)

(*) Suối nước nóng

Edit: Thỏ

Beta: Dao

Những thứ Tần Dục đưa cho Vĩnh Thành Đế đều là trân bảo, mà trân bảo có một đặc điểm, chính là không dễ bán.

Tranh cãi có một phần là tuyệt tác trân quý người người ai cũng biết, còn lại dứt khoát là một phần là đồ ngự tứ (1), Tần Dục chỉ có thể thương thức, nhưng lại không thể bán..... Nếu đem bán loại đầu tiên, phỏng chừng tất cả người kinh thành đều biết Đoan Vương thiếu tiền, mà bán loại sau... chắc

chấn Vĩnh Thành Đế sẽ tìm hấn gây phiền toái.

(1) Ngự tứ: đồ vật được vua ban thưởng

Nhưng hiện tại Tần Dục thực sự thiếu tiền, tương lai lại càng thiếu hơn.

Hắn biết trước nay Vĩnh Thành Đế luôn hào phóng, lại thích thưởng thức các loại trân bảo, dứt khoát đem những thứ như vậy trong phủ không dùng được cũng không bán được gom lại một chỗ, sau đó đem những thứ mình thu được từ chỗ Hoắc gia nhận hối lộ trình lên Vĩnh Thành Đế, không dấu vết khiến Vĩnh Thành Đế vui vẻ.

Quả nhiên, sau khi Vĩnh Thành Đế tịch thu tài sản Hoắc gia, thưởng hấn càng nhiều đồ vật, mấy thứ này một nửa là vàng bạc, một nửa còn lại đều có thể bán. Đoan Vương chán ghét Hoắc gia, đem đồ vật của Hoắc gia đi bán, việc này hết sức bình thường.

Chuyển tay một cái, Tần Dục đã kiếm lời một khoản, tâm tình hấn cực tốt, lập tức để Triệu quân gia đem những đồ vật có thể bán trong phủ bán ra hết, đổi thành thật nhiều bạc trắng.

Hiện giờ ở kinh thành, mọi người đều nguyện ý vì tranh chữ hay châu báu mà vung tiền như rác, nhưng chờ đến thời buổi loạn lạc..... Đến lúc đó rốt cuộc vẫn là vàng bạc dùng được, còn nhất định phải là vàng bạc thật.

Những thứ như ngân phiếu, ở thời điểm loạn lạc rất khó dùng được.

Triệu quân gia đáp ứng, nghĩ đến không lâu sau sẽ có rất nhiều bạc được đưa đến thôn trang bên ngoài thành của Tần Dục.

Sau khi giải quyết xong sự tình Hoắc gia, Tần Dục vào cung lần nữa, đi tìm Vĩnh Thành Đế, đầu tiên là tạ ơn, sau đó lại nói muốn được ra ngoài thành ở vài ngày.

Vĩnh Thành Đế đối với Tần Dục - đứa con trai lúc này đang hết sức nổi bật, nghe Tần Dục nói muốn ra ngoài thành, không buông tha hỏi: "Dục Nhi sao lại muốn ra ngoài thành?" Tần Dục ra ngoài thành, những đại thần kia không tìm thấy người chủ quản, hơn phân nửa sẽ tới làm phiền hấn.

"Phụ hoàng, nhi thần muốn mang Chiêu Dương ra ngoài giải sầu một chút, còn có thân thể nhi thần... Giờ sắp vào mùa đông, thân thể nhi thần khó chịu nên muốn đến suối nước nóng ở thôn trang điều dưỡng mấy ngày." Lúc Tần Dục nói chuyện sắc mặt có chút tái nhợt. Thời điểm hấn sống lại là dịp trung thu, mà hiện giờ đã sắp cuối năm, kinh thành cũng càng ngày càng lạnh, điều này khiến hấn hết sức khó chịu.

Sau khi hấn bị thương mặc dù nhật về được một mạng, nhưng thân thể vẫn luôn không tốt, mỗi ngày phần eo đều tê dại phát đau không nói, những khi mưa dầm cả người nhức mỏi không thôi, chờ trời lạnh, hấn sẽ thường xuyên phát bệnh, sẽ còn đau đến tột cùng.

Tuy nhiên đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu hấn muốn rời kinh, dấu sao thì những đau đớn kia với hấn kỳ thật sớm đã thành thói quen.

Vĩnh Thành Đế biết thân thể Tần Dục không tốt, nghe Tần Dục nói như vậy, đã đồng ý cho hấn ra ngoài thành điều dưỡng, lại nói: "Dục Nhi, người đốc lòng điều dưỡng cho tốt, giữa tháng mười hai trở về."

Hiện giờ đã cuối tháng mười một, cách giữa tháng mười hai không quá nửa tháng, càng quan trọng là... Khi vào giữa tháng mười hai, sẽ có rất nhiều việc phải làm. Vĩnh Thành Đế... Đây là đề cho hấn giữa tháng mười hai trở về làm trâu làm ngựa nhưng lại nói rất hay, y như đang ban thưởng cho hấn vậy.

Tần Dục có chút buồn cười, nhưng vẫn hết sức cung kính như cũ: "Phụ hoàng yên tâm, giữa tháng mười hai nhi thần nhất định trở về."

Vĩnh Thành Đế vừa lòng, lại hàn huyên vài câu chính sự, liền cho Tần Dục trở về.

Trở lại Đoan Vương phủ, Tần Dục theo thường lệ thấy Lục Di Ninh đang chờ mình, đem bánh chà bông trên tay đưa cho nàng, lại gọi Chiêu Dương tới để nàng đi thu dọn một chút, ngày mai sẽ ra ngoài thành.

Thậm chí cả bánh chà bông... Chiêu Dương cũng không thể ăn, nàng vẫn là quá béo.

Lần trước sau khi Tần Dục nói qua, Chiêu Dương vẫn luôn ngóng trông có thể ra ngoài thành, lúc này nghe nói có thể đi, mặt tròn mập mạp lộ ra vui mừng, đôi mắt cũng cong lên: "Cảm ơn hoàng huynh."

"Không cần cảm tạ." Tâm tình Tần Dục thực không tồi, lá gan Chiêu Dương cuối cùng đã lớn hơn chút, còn có Lục Di Ninh, nàng cũng trưởng thành hơn rất nhiều.

Ngày hôm đó Chiêu Dương không ăn cơm cùng Tần Dục, nàng nhanh chóng trở về sửa sang lại đồ đạc của mình, mà sau khi Tần Dục cùng Lục Di Ninh ăn cơm xong cũng để cho Thợ Hỉ sắp xếp đồ của bọn họ.

Hắn thân là Vương gia, muốn xuất hành, hiển nhiên đồ vật cần mang theo rất nhiều, Thợ Hỉ thu thập vài cái rương, còn từ trong phòng lấy ra rất nhiều đồ vật mà Tần Dục không có ấn tượng gì, tỷ như hộp trang sức của Lục Di Ninh.

Sau khi nhìn thấy hộp trang sức kia, Tần Dục mới nhớ tới, Lục Di Ninh tựa hồ chưa bao giờ mang trang sức, hấn nhìn thoáng qua sắc mặt đã tốt lên của nàng, nghĩ thầm muốn tìm món trang sức nào đó cho nàng đeo, nhưng lại nghĩ đến khả năng nàng sẽ không cẩn thận dùng cây trâm nhọn làm mình bị

thương, đành phải nhin.

Cuối cùng, Tần Dục lấy một miếng ngọc bội, mang nó đeo trên cổ Lục Di Ninh: "Đây là một khối noãn ngọc, có thể dưỡng thân, sau này nàng hãy đeo nó."

Lục Di Ninh sờ ngọc bội trên cổ mình, mi mắt cong cong nghiêng nghiêng đầu nhìn Tần Dục, đáng tiếc biểu tình vẫn có chút cứng đờ.

Đoan Vương phủ một mảnh yên lặng, trái lại Hoắc gia tình cảnh thảm thương.

Hoắc Đại gia cùng Hoắc Nhị gia đều bị sung quân tới biên cương, vài người khác của Hoắc gia cũng bị bỏ tù, nhưng tuyệt đại đa số nữ quyến chưa bị bắt giam, của hồi môn của các nàng cũng đều được lưu lại.

Cuối cùng, Hoắc gia còn lại vài người, liễn dọn tới căn nhà lúc trước là của hồi môn của Hoắc lão thái thái, tòa nhà này cũng không lớn, may mà cô chen chúc thì vẫn ở được. Nhưng được một thời gian, những người Hoắc gia còn sót lại không khỏi oán trách lẫn nhau.

Có người oán trách Hoắc Đại gia cùng Hoắc Nhị gia, cảm thấy đều là bọn họ phạm vào tội lớn mới khiến Hoắc gia rơi vào nông nỗi này, nhưng càng nhiều người oán trách Hoắc Thọ, nếu Hoắc Thọ đối xử tốt với Chiêu Dương công chúa, làm cho Chiêu Dương công chúa sinh hạ hài tử... Vô luận Đoan Vương có như thế nào, cũng sẽ không đối với Hoắc gia tuyệt tình như vậy.

Sau khi bị xét nhà, Hoắc Thọ trải qua cuộc sống ngày càng khổ sở.

"Rõ ràng là Đoan Vương máu lạnh vô tình, đâu có liên quan gì tới ta?" Hoắc Thọ cực kỳ phẫn nộ, căm hận nhìn người nhà. Lúc trước chính là những người này buộc hắn cưới Chiêu Dương công chúa, hiện tại xảy ra chuyện, lại tới trách hắn...

"Nếu ngươi đối xử với công chúa tốt hơn, nào ra nông nỗi này?" Tam bá Hoắc Thọ lạnh lùng nói, Tam gia Hoắc gia là thứ xuất, trước kia ở Hoắc gia không có cảm giác tồn tại, cũng may vì hắn không phạm tội gì, mới bảo toàn được cả nhà tam phòng.

"Chẳng lẽ các ngươi đối tốt với nàng?" Hoắc Thọ cười lạnh: "Nhị bá vì lấy lòng Duệ Vương, cũng không thiếu việc hạ thấp thể diện công chúa."

Hoắc Thọ vậy mà lại nói đúng, Hoắc Nhị gia nguyên trung thành với Duệ Vương, trừ bỏ đưa tiền tặng Duệ Vương, dĩ nhiên không thiếu việc xa lánh Chiêu Dương công chúa, đương nhiên, những việc này đều là Hoắc Nhị phu nhân ra mặt.

"Nhị gia số thật khổ! Cứ như vậy mà bị oan uổng, công chúa suốt ngày ru rú trong nhà, chúng ta thấy nàng được mấy lần?" Phu nhân Hoắc Nhị gia khóc lên, những nữ quyến khác cũng kéo khóc thành một đám.

"Lần này Đoan Vương tức giận như vậy, hơn phân nửa là do hắn đã biết chuyện Hoắc Thọ ở bên ngoài nuôi nữ nhân." Đại bá mẫu Hoắc Thọ đột nhiên nói, thê tử này của Hoắc Văn Sơn sinh ra trong đại gia tộc, nàng hầu như chưa từng khóc qua, luôn rất bình tĩnh, chỉ là đối với Hoắc Thọ mang mười phần địch ý.

Triều đình là nơi nói chuyện bằng quan hệ, tội Hoắc Văn Sơn phạm phải nếu đặt ở ngày thường nhẹ nhàng mà nói là có thể đề xuống, nếu không phải tại Hoắc Thọ, trạng phu nàng, con nàng làm sao lại rơi xuống tình cảnh này?

Nữ quyến Hoắc gia khóc đến lợi hại, lúc này, bên cạnh Hoắc Thọ là một phụ nhân lớn bụng mặt đầy sợ hãi, cả người co rúm.

Thời điểm Tần Dục tìm Hoắc gia gây phiền toái, vì tránh dính dáng đến muối mè mình, tránh cho muối mè bị người khác bàn tán nên không tổ giác chuyện Hoắc Thọ ở bên ngoài nuôi nữ nhân, nhưng hắn sẽ không buông tha cho Hoắc Thọ.

Vào lúc xét nhà, Tứ phòng Hoắc gia bị vợ vét sạch sẽ nhất, ngay cả nghiên mực cũng không để lại, căn nhà Hoắc Thọ dùng để tàng trữ(*) , đương nhiên không thể bỏ qua.

(*) Trích trong "Kim ốc tàng kiều", là nhà vàng giấu người đẹp, ở đây là chỉ toà nhà Hoắc Thọ nuôi ngoại thất. Ngoại thất cũng có thể gọi là vợ, chứ không phải thiếp thất. Ngoại thất là vợ nuôi ở bên ngoài, thường thì mấy ông đi công tác ở lâu ở mấy chỗ xa xa sẽ lấy thêm bà vợ nữa, nuôi ở chỗ mình hay ở lại và gọi là ngoại thất.

Thời điểm cả nhà Hoắc gia bị đuổi ra khỏi tòa nhà lớn ngự ban, Hoắc Thọ nhìn thấy nữ nhân mình yêu thích bộ dáng đáng thương tìm tới cửa, toàn thân ngoại trừ một bộ quần áo thì cái gì cũng không có, ngay cả hoa tai cũng tháo xuống, đến tận lúc này nữ quyến Hoắc gia mới biết Hoắc Thọ nuôi nữ nhân bên ngoài.

Nếu không phát sinh chuyện gần đây, nếu Chiêu Dương công chúa vẫn là bộ dáng mặc người khi dễ, cho dù Hoắc gia biết chuyện Hoắc Thọ dưỡng người khác bên ngoài, cũng sẽ không ngăn cản, nhưng hiện tại... Ngày nào cũng có người chỉ trích Hoắc Thọ, khiến cho Hoắc Thọ phải đi tìm Chiêu Dương công chúa bồi tội.

Hoắc Thọ cắn răng nhìn những người này, xoay người rời đi, phía sau hắn, nữ tử mang thai muốn đuổi theo, lại đuổi không kịp, cuối cùng ôm bụng lui về trong phòng, càng thêm sợ hãi.

"Dừng lại cho ta!" Hoắc lão thái thái thấy cháu trai bảo bối chạy đi, nhin không được lớn tiếng nói, lại ho khan kịch liệt, lúc này mấy nữ nhân mới dừng tiếng khóc, mà Hoắc Thọ đã chạy không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngày hôm sau, Tần Dục lên xe ngựa ra ngoài thành.

Hắn cùng Lục Di Ninh ngồi một xe, Chiêu Dương ngồi một mình một chiếc, trừ hai xe đó, còn có mười mấy xe chở đồ dùng cùng vàng bạc, ngay cả hạ nhân cũng đều lên xe ngựa.

Đoàn xe đông đúc hướng ra ngoài thành, Hoắc Thọ từ xa nhìn thấy, cắn răng một cái đi về phía này, nhưng hắn còn chưa tới gần đã bị thị vệ ngăn cản.

Dù sao thì Hoắc Thọ cũng không làm được việc gào thét giữa đường, chỉ có thể không cam lòng lui sang bên cạnh, khiến thị vệ bớt được chuyện phải ra bịt miệng hắn.

Chỉ một lúc sau Tần Dục đã biết việc Hoắc Thọ làm, cười khê một tiếng.

Hoắc Thọ người này... Hắn thật muốn xem về sau tên đó sẽ có kết cục gì.

Thậm chí hôn sự của hắn ta với Chiêu Dương... Trong thời gian ngắn, Tần Dục không tính toán để Chiêu Dương tái giá, Chiêu Dương cũng không có ý tứ đó, vì vậy hắn dứt khoát không để cho hai người hoà ly vào lúc này, tránh cho đám tam cô lục bà (*) cả ngày thì thầm to nhỏ bàn tán Chiêu Dương.

(*) Ngắn gọn là bà támrv

Ở ngoài thành Tần Dục có một thôn trang rất lớn, mấy ngày nay, thôn trang luôn thu nhận cô nhi, cũng tiếp nhận một ít lưu dân, tới bây giờ đã thu nhận hơn sáu trăm người.

Đây là một con số không nhỏ, nhưng cũng không quá lớn, hơn nữa... Hơn sáu trăm người kia, phần lớn là người già cùng trẻ con mới sinh.

Những nông hộ ở nông thôn, nhà nhà sống nhờ vào đất, hài tử lại rất nhiều, một đứa nối tiếp một đứa không ngừng được sinh ra, mà nhiều nhà không thể nuôi được nhiều hài tử như vậy.

Vì thế, rất nhiều người sẽ giết chết đứa trẻ mới sinh ra, đặc biệt là nữ anh (2). Bây giờ có người thu lưu hài tử, những người đó dứt khoát đem đứa bé mới sinh ném ở gần thôn trang của Tần Dục, cũng có người đem những đứa trẻ bị bệnh đến trước cổng thôn trang.

(2) Nữ anh: bé gái mới sinh

Tất cả những đứa trẻ này, Tần Dục đều giữ lại, hắn coi như thiếu tiền, cũng không đến nỗi không nuôi nổi bọn trẻ.

Chẳng qua thu lưu nhiều người như vậy, việc Tần Dục coi trọng nhất, chính là chỉ dạy những người đó một hai năm, để có thể có năng lực làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ngâm ôn tuyên (2)

Edit: Thỏ

Beta: Dao

"Hiện nay trong thôn trang tổng cộng có tám mươi bảy lão nhân từ bốn mươi tuổi trở lên, một trăm hai mươi chín nam tử khỏe mạnh cùng sáu mươi hai nữ nhân từ mười lăm đến bốn mươi tuổi, từ bảy đến mười lăm tuổi có một trăm bốn mươi hai bé trai và bảy mươi một bé gái, bé trai dưới bảy tuổi có năm mươi chín người và bé gái dưới bảy tuổi là một trăm ba mươi người."

(*) Đoạn này số liệu hơi nhiều, ai đọc được thì đọc, ai không được thì thôi =v=

Tần Dục vừa đến thôn trang, ngay lập tức có người tới báo cáo. Người lớn tuổi trong thôn, số lượng nam nhân so với nữ nhân lớn hơn rất nhiều, bởi vì nữ nhân từ bảy tuổi trở lên, ở kinh thành sẽ bán được giá không tồi, nhưng dưới bảy tuổi, sẽ không đáng giá như vậy.

Còn vì sao những lão nhân từ bốn mươi tuổi trở lên lại tách ra ở một mình... Người nông dân không được ăn no mặc ấm, thường thường đến bốn năm mươi tuổi thì đã hiện hết tuổi già.

"Tình trạng những người này thế nào?" Tần Dục đã sớm tìm người dạy những người này đọc sách viết chữ, cũng để quản sự ghi nhớ tình trạng mỗi người.

"Phần lớn đều rất vụng về." Quản trang (quản lý thôn trang) lên tiếng trả lời, những đứa trẻ ở đây thậm chí cả người trưởng thành đều sinh ra trong nghèo khổ, bảo bọn họ trồng trọt làm ruộng đương nhiên không thành vấn đề, nhưng muốn để bọn họ đọc sách viết chữ lại vô cùng khó.

"Dạy nhiều một chút, nếu đọc sách viết chữ bọn họ không học được, thì tìm người dạy cho bọn họ kỹ nghệ, tương lai cũng có cái mưu sinh." Tần Dục

nói.

"Dạ, Vương gia." Quân trang đáp lời.

Tần Dục lúc này lại nói: "Mang ta đi xem một chút."

Tần Dục thu nhận những người này, chính là vì lấy danh tiếng Triệu hoàng hậu cầu phúc, cho nên hắn để cho thù hạ đối với những người này tốt hơn chút, quân sự thôn trang chấp hành không tồi.

Đương nhiên, quân trang cũng không có khả năng đối đãi với những người này quá tốt, tỷ như bình thường cho bọn họ đồ ăn, trên cơ bản đều là thô lương (1), không cho bọn họ có cơ hội ăn thức ăn mặn.

(1) Thô lương: lương thực phụ như ngô, khoai, sắn, đậu,... khác với hoa màu là lúa

Tần Dục thấy việc này cũng không ngoài ý muốn, không cảm thấy có gì không ổn, xem qua tình hình một chút, dặn dò người phụ trách vài câu, sau đó liền về nơi ở của mình tại thôn trang.

Ở nơi này, Chiêu Dương đã thu xếp ổn thỏa, còn Lục Di Ninh... Nàng vẫn luôn gắt gao đi theo sau Tần Dục.

"Hoàng huynh, nơi này thật lớn!" Chiêu Dương nhìn thấy Tần Dục, vui mừng nói, nàng nói lớn dĩ nhiên không phải chỉ phòng ở, mà là chỉ phía xa mệnh môn bát ngát, đồng ruộng trải dài.

Hiện giờ đã là mùa đông, ruộng đất khô vàng một mảnh, nhưng nhìn cực kỳ bao la hùng vĩ.

"Ngày mai muối có thể dẫn người ra ngoài thăm thú xung quanh một chút, thôn trang hồi môn của tẩu tử muối cũng ở gần đây, có thể đến chỗ đó." Tần Dục nói.

Chiêu Dương kinh ngạc vui mừng gật đầu liên tục, hết sức cảm động.

"Đến khi đi thăm thú xong, lúc rảnh rỗi, muối có thể dạy hài tử trên thôn trang đọc sách viết chữ, nếu nhận thấy là hạt giống tốt có thể bồi dưỡng được, hãy nói với ta." Tần Dục lại nói, vừa rồi hắn chỉ ở xa xa nhìn thoáng qua, cũng không tính toán tự mình đi quản những hài tử đó, nhưng hắn cảm thấy Chiêu Dương hẳn là có thể ở chung cùng bọn chúng không tệ.

Chiêu Dương quả nhiên cao hứng, cơ hồ lập tức gật đầu đồng ý.

Tần Dục ở bên ngoài đi một vòng, bị gió thổi có chút lạnh, sau khi cùng Chiêu Dương nói mấy câu, liền bảo người làm mang lên một chén canh gừng uống xong, hắn quay đầu, vừa vặn thấy Lục Di Ninh đang há miệng nhỏ uống từng muỗng canh gừng, mặt đầy thỏa mãn.

Hắn phát hiện, Lục Di Ninh rất thích ăn đồ ngọt, mà canh gừng hẳn cho người chuẩn bị vừa vặn lại rất ngọt.

Uống xong canh gừng, thân thể Tần Dục ấm lên, nhưng hai đùi hắn lại vẫn cứng đờ, nhũ nhũ mảy, hắn phân phó nói: "Đi suối nước nóng chuẩn bị đầy đủ, bốn vương muốn dùng."

"Dạ, Vương gia." Thọ Hi nói, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Ngâm suối nước nóng đối với Tần Dục có chỗ tốt, đáng tiếc thân thể hắn bất tiện, hắn không muốn thân thể lỏng lẻo trước mặt nhiều người, nên trước nay cực kỳ bài xích chuyện này.

Trước kia Tần Dục xác thật không thích ngâm suối nước nóng, chán ghét bị người khác sắp đặt, nhưng hiện giờ hắn đã nghĩ thông suốt.

Hắn đúng là người tàn phế, việc gì phải trốn tránh? Nếu ngâm suối nước nóng có lợi cho thân thể, vì sao lại không làm?

Trước khi hắn chết đời trước, bởi vì quá lạnh, đầu ngón chân đều bị đông cứng muốn hỏng, trời mới biết khi đó hắn muốn được ngâm mình trong suối nước nóng đến cỡ nào.

Suối nước nóng trong thôn trang dùng tường rào vây lại, nước trong suối có chút nóng, vì vậy đào cái ao nhỏ ở bên cạnh để tắm rửa, xung quanh bờ ao, trồng đầy hoa quả cùng rau dưa, rau xanh đám người Tần Dục ăn mấy ngày nay chính là được cung cấp từ chỗ này.

Ao nhỏ bên cạnh suối có xây bậc thềm, bên trong còn đặt ghế đá, sau khi Tần Dục đến, liền có người bưng tới chậu than, sau đó giúp hắn cời quần áo.

Quần áo cời xong, Tần Dục thấy rõ thân thể mình. Hắn rất gầy, đặc biệt là hai chân, căn bản không có chút thịt, nhìn đặc biệt khó coi.

"Đỡ ta xuống dưới." Tần Dục nói, trên người hắn chỉ còn lại một cái quần tới đầu gối, mà quả thật hắn không định cời hết quần áo... Lục Di Ninh vẫn luôn bên cạnh nhìn hắn chăm chăm kia.

Hai thái giám đỡ Tần Dục, thật cẩn thận đặt hắn vào suối nước nóng, để cho hắn ngồi trên ghế đá, chỉ lộ ra nửa ngực.

Đợi đến lúc ngồi xong, Tần Dục nhìn về phía Lục Di Ninh cười nói: "Nàng muốn ngâm mình không?"

Lục Di Ninh rồi rầm nhìn Tần Dục, "Bùm" một cái nhảy vào trong nước.

Ao này rất nông, Lục Di Ninh đứng ở trong ao, nước chỉ tới eo nàng, nàng có chút mờ mịt nhìn Tần Dục, tựa hồ không biết tiếp theo nên làm cái gì mới phải.

"Các người lui xuống," Tần Dục phân phó thái giám bên người, chờ bọn họ đi hết, mới nói với Lục Di Ninh: "Nàng cởi quần áo ra."

Tần Dục vừa dứt lời, Lục Di Ninh rất sáng khoái mà bắt đầu cởi quần áo của mình, cởi áo ngoài, trung y vẫn chưa thấy đủ, nàng còn duỗi tay muốn tháo luôn yếm =_=!!!!

Rốt cuộc vẫn là nam nữ khác biệt, trước kia ở trong phủ, tuy rằng có lúc Tần Dục sẽ giúp Lục Di Ninh mặc quần áo, nhưng chủ yếu vẫn là vú giả phụ trách tắm rửa cho nàng, lúc này Tần Dục cũng không nhìn chăm chăm nàng, kết quả vừa không chú ý, khi quay đầu lại, liền thấy trên người Lục Di Ninh ngoại trừ một khối ngọc bội thì đã không còn mảnh áo che thân.

Tần Dục: "..."(=_=)???

Lục Di Ninh rất gầy, thân thể không được chăm sóc tốt, bộ dáng nàng ngây thơ như đứa trẻ khiến Tần Dục không thể nào nổi lên ý niệm xấu, dứt khoát mặc kệ, chỉ ghé đá bên cạnh mình nói: "Tối, ngồi xuống."

Lục Di Ninh ngồi trên ghế đá bên người Tần Dục, nàng hơi lùn, sau khi ngồi xuống nước trong ao đã cao tới cổ.

"Nếu thấy khó chịu thì đứng lên hít thở không khí một chút." Tần Dục nói, hẳn có kinh nghiệm ngâm suối nước nóng, nếu ở trong nước chỉ hờ ra mỗi đầu, sợ là không bao lâu sẽ cảm thấy ngực buồn bực khó chịu.

Lục Di Ninh gật gật đầu, lại đưa tay bắt được bàn tay Tần Dục.

Lục Di Ninh rất thích đụng chạm với mình, Tần Dục sớm biết điều này, cũng mặc kệ nàng nghịch tay của mình, không nghĩ đến hẳn để mặc lại khiến Lục Di Ninh được voi đòi tiên, sau khi bắt lấy tay hắn sờ soạng một hồi, nàng đột nhiên đứng lên, duỗi tay sờ ngực hắn. (°_°)!!!!

Trong mắt Lục Di Ninh tràn đầy hồn nhiên, Tần Dục ngược lại không thể trách cứ gì, chỉ có thể kéo tay nàng ra: "Trên người không thể sờ loạn, biết không?"

Lúc này Lục Di Ninh khó khăn gật đầu một cái, sau đó... Nàng đột nhiên duỗi tay hướng về phía chân Tần Dục.

Chân Tần Dục không có cảm giác, sau khi bị sờ hắn hơi hơi ngẩn người, tinh thần vẫn chưa phục hồi lại, đến khi định vươn tay ngăn cản, Lục Di Ninh đã dừng tay, đang nghiêm mặt nhìn hắn.

"Có thấy đáng sợ không?" Tần Dục cười nói.

Lục Di Ninh không nói lời nào, nàng đứng thẳng thân thể sờ sờ chân mình một chút, tiếp theo lại sờ chân Tần Dục thêm một lần nữa.

Tần Dục nhìn nàng, đột nhiên muốn nói hết cho nàng nghe: "Trước kia ta chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ không còn hai chân, nhưng qua nhiều năm như vậy, ngược lại đã thành thói quen." Suối nước nóng sương mù bao phủ, thanh âm hắn không khỏi nhuộm màu cô đơn.

Lục Di Ninh nhăn mày, tựa như có chút rối rắm, Tần Dục sờ đầu nàng, lại nói: "Không có việc gì, hiện tại cơ thể ta tốt hơn nhiều, cũng sẽ không đau nữa."

Cũng không biết Lục Di Ninh nghe có hiểu hay không, chỉ thấy nàng vươn tay, lại sờ sờ chân Tần Dục.

Tần Dục bị sờ vài lần, rốt cuộc cũng quen, lại không nghĩ đến lần này nàng sờ, càng sờ càng lên cao...

Mặc dù Tần Dục không cảm giác được gì, nhưng có thể nhìn thấy cánh tay Lục Di Ninh hướng lên, hẳn cơ hồ là theo bản năng, một phát bắt được tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Ngâm ôn tuyền (3)

Edit: Rika

Beta: Dao

Trước khi xảy ra tai nạn Tần Dục cũng chưa từng gần gũi nữ sắc, đây là lần đầu bị nữ nhân động chạm, nhưng từ đầu tới cuối, ngay cả một điểm ái muội

đều không có, bởi vì Lục Di Ninh giống như một đứa trẻ lớn xác, cũng vì hần là một phé nhân.

Cho dù người trước mắt khiêu khích mình, là một đại mỹ nhân hoạt sắc sinh hương (*), thì lấy tình huống của thân thể hần bây giờ, cái gì cũng đều không làm được.

(*) Hoạt sắc sinh hương: miêu tả nhan sắc xinh đẹp diễm lệ của người phụ nữ (ẩn dụ).

Lòng Tần Dục không khỏi trở nên nặng nề. Là một người nam nhân, thể nhưng không thể viên phòng, đối với hần mà nói, đả kích này so việc có hai chân không thể đứng lên còn lớn hơn rất nhiều.

Nhưng ngay sau đó, hần liền thu lại tâm tình không tốt của mình, nhìn Lục Di Ninh lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Ngăn Lục Di Ninh đang sờ mó lung tung lại, để nàng ngoan ngoãn ngồi xuống cái ghế bên cạnh, Tần Dục để đồ ăn mà hạ nhân đã chuẩn bị ở bên cạnh Lục Di Ninh cho nàng để ăn.

"Giữa suối nước nóng rất nhiệt độ cao, có thể làm chín trứng gà, lúc nhỏ khi ta đến đây, thích nhất là để người khác làm chín trứng gà cho ta ăn." Tần Dục cười cười đưa cho Lục Di Ninh một cái trứng gà đã lột. Chăm sóc mấy tháng, hiện tại Lục Di Ninh đã có thể ăn hầu hết mọi thứ, nhưng những món có quá nhiều dầu mỡ, hoặc là gạo nếp không dễ tiêu hoá thì không nên ăn nhiều.

Lục Di Ninh cầm trứng gà, nhanh chóng ăn sạch sẽ, Tần Dục cười cười, lại lột cho mình một cái, sau đó từ từ ăn.

Suối nước nóng không thể ngâm lâu được, qua nửa canh giờ, Tần Dục liền giúp Lục Di Ninh mặc quần áo, để nàng đơn giản che được thân thể của mình, hần liền kêu thái giám cùng với bà vú hầu hạ Lục Di Ninh tới, để hai bà vú kia đi chăm sóc Lục Di Ninh, lại để thái giám hầu hạ mình.

Lục Di Ninh có chút không vui khi rời khỏi Tần Dục, nhưng rốt cuộc vẫn phải đi theo bà vú, một lát sau, nàng liền mặc nam trang đi tới cạnh Tần Dục, đầu tóc ướt đầm đề rối tung, trên tóc còn tản ra mùi hương thanh khiết của dược liệu, hiển nhiên là những bà vú đã giúp nàng gội sạch đầu.

"Ngồi xuống." Tần Dục chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình, chờ Lục Di Ninh ngồi xuống, liền lấy khăn tới giúp nàng lau tóc.

Tóc Lục Di Ninh có chút khô vàng, lớn lên chất tóc cũng không tốt, Tần Dục lau qua một lúc, lại giúp nàng bôi một lớp cao dưỡng tóc (*), sau khi làm xong việc này, hai tay của hần cũng đã dính cao, nhưng tâm tình không biết sao lại cảm thấy tốt lên.

(*) Dầu dưỡng tóc hoặc thuốc dưỡng tóc, để cao cho có vẻ cổ đại.

Ngày đầu tiên ở thôn trang suối nước nóng, Tần Dục liền đi ngủ sớm, ngày hôm sau, đoàn người phong trần đầy mệt mỏi mà vào thôn trang suối nước nóng.

Tần Dục đột nhiên ra khỏi thành, ngoại trừ nhìn xem suối nước nóng ở ngoài thành đã dưỡng những hải tử bên ngoài thế nào, còn có một mục đích, đó chính là để hần gặp một người, đó một thương nhân lớn.

Tần Dục có ký ức của mười năm tiếp theo, sau khi chết lại biến thành quỷ hồn lưu lại Đao Vương phủ mười năm, bởi vì người ở tại Đao Vương phủ trong mười năm hần biến thành quỷ hồn là một vị quý tộc người Nhung, cho nên hần biết rất nhiều việc, trong đó bao gồm cả việc người nào vẫn luôn muốn chống lại người Nhung khôi phục Đại Tần.

Bên trong những người này, có quan văn có quan võ, còn bao gồm một ít thương nhân, mà trong số những thương nhân đó, Tần Dục ấn tượng sâu sắc nhất, là một người gọi là Du Hằng.

Du Hằng là người Giang Nam, tổ tiên bắt đầu từ việc kinh doanh muối, có quan hệ rất tốt với người trên quan trường, cũng tích cóp thành một gia tài lớn, sau này lại bắt đầu kinh doanh sang vải vóc, họ mua vụn mẫu ruộng dâu cho người nuôi tằm dệt vải tại Giang Nam, càng về sau, bọn họ còn có đội tàu của chính mình.

Du gia càng ngày càng giàu có, không bao lâu trước khi Vĩnh Thành Đế đăng cơ, nhà hần là thương gia giàu có nhất Giang Nam, nhưng Du gia lại không cam tâm tình nguyện chỉ làm thương nhân, một lòng muốn làm quan.

Phụ thân Du Hằng đi tìm quan hệ ở khắp nơi, cuối cùng tìm tới Vĩnh Thành Đế lúc ấy vẫn là Thái tử, sau đó dùng rất nhiều tiền, nhờ Vĩnh Thành Đế mà mua được một chức quan.

Không sai, Vĩnh Thành Đế trải qua việc mua bán chức quan, cho nên lúc trước hần nghe nói Tần Dục thu tiền Hoắc gia, mới có thể không chút để ý nào.

Sau đó phụ thân Du Hằng có được một chức quan trên danh nghĩa, ước chừng là đã có được một chút lợi ích, càng thêm ham mê việc làm quan, về sau Du gia lại bắt đầu mua thêm một vài chức để làm.

Còn vì sao muốn mua chức quan..... Thật sự là người của Du gia đều có làm đầu óc buôn bán, lại đều không có thiên phú trong việc thi cử, có một lần một dòng nhỏ của Du gia có người thi đậu cử nhân, toàn bộ Du gia liền vui mừng khôn xiết, chiêu đãi bữa tiệc lớn kéo dài tận ba ngày, sau đó..... Tiêu tiền mua một chức quan cho người họ —— vì cái người Du gia may mắn cuối cùng cũng đậu kia, biết rõ ràng mình vô lực không thể thi lên cao hơn được nữa.

Cả gia đình Du gia đều là những người mê làm quan, Du Hằng cũng thế, mà hần thân là con trai độc nhất của gia chủ Du gia, sau này là người người đứng

đầu Du gia, có thể vận dụng tiền tài là nhiều nhất.

Hiện giờ trừ vị (*) chưa định, Du gia vẫn luôn rất luôn cúi, một người hoàng tử cũng đều không tiếp xúc, nhưng ở một đời kia, Tàn Diễn đăng cơ sau này Tàn Dục làm Nhiếp Chính Vương, Du Hằng đã đi từng nơi để tìm quan hệ, xuất không ít tiền để đi tìm Tàn Dục.

(*) Vị trí của người kế thừa, ở đây chỉ ngôi Thái tử.

Lúc ấy Đại Tàn đã suy sụp, không có tiền phát quân lương, Giang Nam vẫn luôn không an ổn, thu nhập từ việc thu thuế cũng không được..... Tàn Dục hạ quyết tâm, dứt khoát liền bán một tước vị cho Du Hằng, lại cho hắn một cái chức ở Giang Nam, cũng nhân việc này thu một món tiền lớn của Du gia để vận chuyển lương thảo từ Giang Nam tới.

Đã giúp Tàn Dục vượt qua một cửa ải khó khăn, nhưng lúc ấy Tàn Dục đối với Du Hằng có ấn tượng cũng không tốt, bởi Giang Nam nổi lên phản loạn, một nửa đều do thương nhân cùng với mấy gia tộc ở Giang Nam tạo nên, bọn họ ở Giang Nam chia đất cai trị, hoàn toàn không đem triều đình để vào mắt.

Tàn Dục vẫn luôn cảm thấy Du gia hắn cũng sẽ như vậy, nhưng không nghĩ rằng họ hoàn toàn không phải.

Sau này người Nhung tấn công Giang Nam, rất nhiều thương nhân phú hào thậm chí thế gia vọng tộc, đều giong tay đầu hàng, sau cùng triều đại thay đổi, bọn họ đều đi theo, nhưng lại không có Du gia.

Du gia vẫn luôn giúp đỡ nghĩa quân kháng Nhung, còn có rất nhiều đệ tử Du gia trực tiếp gia nhập nghĩa quân, một lòng muốn khôi phục Đại Tàn, sau lại lúc đại thế đã mất, bọn họ cũng bởi vì không muốn chiều hàng Nhung tộc, mà mang theo rất nhiều tài vật giương buồm ra biển, nghe nói là đi Lưu Cầu (*).

(*) Chú thích khi hết chương, xem để biết thêm

Một gia tộc trung thành với Đại Tàn như vậy, Tàn Dục rất quý trọng, nghĩ đến lúc ấy trong kinh người Nhung đối với Du gia vừa thêm nhỏ dãi vừa phần hận, hảo cảm càng tăng thêm.

Lại nói, Du Hằng xác thật là một người thông minh, hắn vẫn luôn cùng người Nhung đối nghịch, nhưng ít ra vẫn đảm bảo gia tộc an toàn chạy trốn tới hải ngoại, còn những người đầu hàng Nhung tộc..... Bộ những gia tộc khá tốt đó thiếu chút tiền mà đám người Nhung đưa cho sao?

Sau này Tàn Dục trọng sinh, liền liên lạc Du Hằng, cũng mong thấy mặt Du Hằng.

Du gia không muốn bị cuốn vào đấu tranh giành trừ vị, nhưng Tàn Dục tin vào cách thu phục của bản thân, khẳng định Du Hằng sẽ đến gặp mình, cuối cùng hắn cũng không đắc tội nổi với một vị Vương gia. Quả nhiên, Du Hằng đã vào kinh....

Tàn Dục đã cho người dọn dẹp thư phòng ở thôn trang, lúc sau đoàn người của Du Hằng tới, lập tức liền có người dẫn Du Hằng đến thư phòng.

Lúc Du Hằng vào cửa, Tàn Dục đang pha trà, nhất cử nhất động đều có vẻ quý khí mùi phàn, rõ ràng chỉ là một người thanh niên gầy yếu ngồi trên xe lăn, nhưng từ trong lòng Du Hằng liền không dám coi thường đối phương, hắn vốn luôn mang theo ba phần cẩn thận, nay lại càng cân trọng hơn.

"Thảo dân Du Hằng gặp qua Đao Vương." Du Hằng vừa tiến đến, liền quỳ xuống đất hành đại lễ. Du gia hiện tại phỏng chừng so hoàng thất còn giàu có hơn, nhưng hai bên địa vị tuyệt đối khác nhau như trời với đất, mà đối với hoàng quyền kính sợ, cũng là việc đã được khắc trong xương cốt của người dân ở Đại Tàn.

"Du chương quỳ xin đứng lên." Tàn Dục nói, đánh giá Du Hằng một chút. Lúc này Du Hằng bất quá cũng chỉ hai mươi tuổi, trẻ hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn, Du Hằng lớn lên cũng không đẹp, có chút đen, một bộ dáng hiền lành, nhưng rất cuộc là thật sự hiền lành hay là giả hiền lành, thì không ai biết.

"Tạ vương gia." Du Hằng từ trên mặt đất đứng dậy, cung cung kính kính mà đứng ở trước mặt Tàn Dục.

"Du chương quỳ ném thử trà này xem". Tàn Dục đem trà trên tay đẩy đến trước mặt Du Hằng.

Bộ dáng Du Hằng thụ sùng nhược kinh, nâng trà lên uống một ngụm, lại khó hiểu mà nhìn về phía Tàn Dục. Lúc hắn nhận được thư của Đao Vương gửi đến, có thể nói đầu đầy mơ hồ, nghĩ thế nào cũng không hiểu Đao Vương vì sao mà tìm mình..... Du gia bọn họ tuy rằng mỗi năm đều sẽ tặng lễ vật cho Đao Vương, nhưng theo lý sẽ không đến mức khiến cho Đao Vương chú ý, cuối cùng thì bọn họ cũng chỉ là thương nhân mà thôi.

Đao Vương tìm mình, chẳng lẽ là vì đòi tiền? Du Hằng đã bắt đầu tính toán mình sẽ chi bao nhiêu tiền, mới có thể khiến Đao Vương vừa lòng.

"Du chương quỳ, bốn vương có một chuyện muốn nhờ." Tàn Dục nói.

Du Hằng nhìn thấy Tàn Dục nhờ mình, càng thêm khẳng định Tàn Dục nhớ tới mình là vì đòi tiền: "Vương gia cứ việc nói, thảo dân nhất định tận lực!"

"Bốn vương muốn mượn thương đội Du gia dùng một chút, hỗ trợ đưa vài thứ đi Tây Bắc." Tàn Dục nói.

Khi này Du Hằng cho rằng Tàn Dục muốn đòi tiền hắn, trong lòng cực kỳ nhẹ nhàng, suy cho cùng Du gia không thiếu tiền, tốn chút tiền tránh được tai họa không coi là cái gì, nhưng nghe đến lời Tàn Dục nói, sắc mặt liền biến đổi, hắn nhanh chóng nhận xuống, cười nói: "Không biết Vương gia muốn đưa

cái gì đi Tây Bắc? Bên kia chính là nơi khó khăn lạnh lẽo, còn có người Nhung hung ác khắp nơi cướp bóc, không an toàn."

Du Hằng trên mặt mang ý cười, nhưng trong lòng cũng đã vô cùng sốt ruột, Đao Vương này, không phải là muốn mượn Du gia để làm việc buôn bán cùng với người Nhung chứ?

Làm ăn buôn bán với người Nhung đúng là có thể kiếm không ít, nhưng những người Nhung đó..... Du Hằng từng đi Tây Bắc, chính mắt gặp qua một thôn bị người Nhung cướp sạch không còn gì, đối với người Nhung ấn tượng đặc biệt xấu.

"Đưa vàng bạc." Tần Dục nói.

Du Hằng sững sốt, hẳn biết Đại Tần có rất nhiều người cùng người Nhung có quan hệ, nhưng những người đó đều là trộm bán đồ sắt vũ khí muối ăn lính tinh cho người Nhung, để đổi lấy vàng bạc, còn đây lại là đưa vàng bạc đi Tây Bắc.....

"Không dối gạt Du chương quây, bốn vương tính toán sau này lựa chọn đất phong ở Tây Bắc." Tần Dục nói.

Du Hằng càng kinh ngạc, Đao Vương tuy rằng đã thành phế nhân, nhưng cũng không đến mức bị phân phong đến nơi khổ cực như thế..... Thậm chí nguyên nhân chính là vì Đao Vương là một phế nhân, về sau sẽ không có con nối dõi, Vĩnh Thành Đế hẳn là sẽ cho hẳn một phần đất phong tốt chút, vì sau này chỉ cần hẳn chết, đất phong liền có thể thu hồi.

"Người Nhung bên Tây Bắc kia vẫn luôn không an phận, bốn vương thực không yên tâm, liền muốn đi sang bên kia nhìn một chút." Tần Dục lại nói. Sống lại một lần, hẳn sớm đã có tính toán, tính toán đi Tây Bắc.

Kiếp trước Tần Nhạc đi Tây Bắc, là để cầu kết với người Nhung, dẫn sói vào nhà, hẳn lại muốn ngăn người Nhung ở ngoài quan ngoại (*), nếu có thể, lại ở đó bồi dưỡng thế lực của mình.

(*) Quan ngoại: vùng ngoài biên cương.

Hắn là một hoàng tử tàn phế, nếu cứ lưu tại kinh thành, tuyệt đối sẽ không có thành tựu lớn, ít nhất triều đình trên dưới, không ai sẽ để hắn đăng cơ, nhưng ra ngoài kinh, lại là biển rộng tuy cá lợi, trời cao mặc chim bay.

Một đường này tràn ngập nguy cơ, lại cũng là con đường sống duy nhất của Đại Tần, mà muốn đi tốt con đường này, hẳn cần rất nhiều trợ lực, Du gia này, hẳn phải từng chút từng chút kéo bọn họ lên thuyền.

Du Hằng nghe lời Tần Dục nói, lập tức nghiêm nghị suy tính.

Hắn đã biết trước Đao Vương là người nhân hậu, lại không nghĩ lại còn lo quốc lo dân!

Nếu là Du Hằng của mười năm sau, lúc này sợ là sẽ còn nghĩ ngợi nhiều, nhưng hiện giờ Du Hằng vẫn còn chút chút trẻ người.

Thời gian sau, Tần Dục cùng Du Hằng hợp tác với nhau, hai người thảo luận về tình huống của Tây Bắc, Tần Dục cũng từ chỗ Du Hằng, biết thái độ của Du gia đối với người Nhung tộc là vì có nguyên nhân.

Kỳ thật Du gia cũng có cùng người Nhung làm buôn bán, bọn họ bán trà bánh cho Nhung tộc, nhưng đối với người Nhung, Du gia cũng không thích, thậm chí gần đây nhất đã tính toán chặt đứt con đường này.

"Vương gia, trong nhà thảo dân có rất nhiều người quen thuộc với tình huống của Tây Bắc, nếu Vương gia muốn đi Tây Bắc, thảo dân liền để cho bọn họ đi thử trước tiên." Du Hằng cười nói.

Tần Dục chính là Vương gia, tương lai sẽ có đất phong của Vương gia, quan hệ tốt với Tần Dục, tương lai của Du gia khẳng định có thể sẽ được nâng cao thêm một bước.

Nghĩ đến tương lai mình có thể sẽ được đến đất phong của Tần Dục, Tần Dục là lớn nhất tại đó chống lưng cho mình, Du Hằng liền không khỏi càng thêm nhiệt tình.

"Vậy làm phiền Du chương quây." Tần Dục cười rộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tặng thuốc trị thương (1)

Beta: Dao

Du Hằng là lén đến gặp Đoan Vương, nên sau khi vừa nói chuyện với Tần Dục xong liền rời đi. Trước khi đi, hắn đã đáp ứng sẽ mang những người trong thương đội từng đi Tây Bắc đem đến cho Tần Dục dùng.

Mấy thương đội chuyên đi Tây Bắc tuy rằng cũng là hạng mục kiếm ra tiền, nhưng Du gia không thiếu những hạng mục khác dư sức kiếm được nhiều lợi nhuận hơn thế nhiều, cho nên đối với Du gia, hiện tại nó đã sớm thực chi vô vị [1] bỏ thì lại tiếc chút râu ria. Cho nên giao nhóm người này cho Tần Dục, bọn họ cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Bởi đối với Tần Dục mà nói, đây lại là đại ân giúp đỡ cho hắn.

[1] Thực chi vô vị: Ăn vào không có vị gì, không có cảm giác. Ở đây có thể hiểu đường dây thương đội chuyên đi Tây Bắc bỏ đi thì tiếc nhưng giữ lại thì cũng không được bao nhiêu công dụng, tựa như thức ăn ăn vào không có vị nhưng bỏ thì lại thấy phí.

Nếu Tần Dục quyết định muốn đi Tây Bắc, vậy thì chắc chắn phải an bài bên kia một chút. Mà thương đội Du gia, chính là lựa chọn tốt nhất, nếu hoạt động tốt, nói không chừng những vật tư mà hắn đưa đi Tây Bắc không những không bị tổn kém tiền bạc mà còn có thể kiếm được một mớ lợi từ bên đó.

Tần Dục gấp rút họp tác làm ăn với Du gia, sau đó lại đi gặp vài người, trong đó phần lớn đều là quang minh chính đại (đường hoàng) đi gặp. Suy cho cùng, những người hắn gặp, nhiều người trong số đó là vài nhân vật nhỏ ở hiện tại.

Chỉ là, những tiểu nhân (người nhỏ, nhân vật nhỏ) này sau mười năm, đều sẽ trưởng thành trở nên cường đại.

Tần Dục rất bận, không có thời gian đi tắm suối nước nóng. Lúc hắn bàn chuyện với người ta không thể để Lục Di Ninh ở bên cạnh, chỉ có thể dụ dỗ Lục Di Ninh, bảo nàng đi chơi với Chiêu Dương.

Lục Di Ninh có chút không tình nguyện, nhưng hiện giờ nàng đã hiểu chuyện hơn nhiều. Sau khi chung đụng với Chiêu Dương hơn hai tháng, ít nhiều cũng nguyện ý thân cận một chút với Chiêu Dương, cho nên cuối cùng vẫn đi theo Chiêu Dương.

Vì thế, vào lúc Tần Dục bận phát hoảng, Lục Di Ninh và Chiêu Dương lại đi dạo chơi hết mọi khắp ngõ ngách của thôn trang. Mặc dù thôn trang vào đông không có gì để chơi, nhưng Chiêu Dương chưa bao giờ đi ra ngoại thành nên cũng vô cùng hứng thú, ngay cả mấy cọng cỏ khô cũng có thể chơi hết cả buổi sáng.

Mấy nữ hài (bé gái) được gọi tới để bồi hai vị nữ quyền (tức Chiêu Dương và Lục Di Ninh á) hôm nay dẫn Chiêu Dương và Lục Di Ninh đi du ngoạn tìm được một hang thờ hoang ở một mảng cỏ dại.

"Công chúa, đây là động của thờ hoang, trong động có thờ hoang đó." Một nữ hài mười mấy tuổi nói với Chiêu Dương, ai ai trong thôn trang đều cũng muốn lấy lòng Chiêu Dương và Lục Di Ninh, cho nên tìm được cái động thờ hoang này, sau khi xác định bên trong có thờ hoang lại không trực tiếp đi bắt, mà lại tìm Chiêu Dương đến.

Chiêu Dương xác thật rất cảm thấy hứng thú với thờ hoang: "Trong động thật sự có thờ?" Nàng đã thấy qua mấy con thờ trắng trắng mềm mại (*) được người ta nuôi, nhưng còn chưa gặp qua loại thờ hoang này nha!

(*) Chỗ này bạn editor để mềm mại, nhưng beta lại cảm thấy mềm mại nghe cute hơn. Mềm mại là mềm nhũn á, có cảm giác như con thờ mập nên thịt da lông gì đó chảy xuống trên tay mình lúc mình ôm nó đó, ai từng có ôm mấy con mèo cún thờ thì chắc biết há, hơi khó diễn tả.

"Khẳng định có, có một con." Một nữ hài từ nói, lại có chút hăm mộ mà liếc mắt nhìn Chiêu Dương một cái. Ở trong mắt những nông hộ bọn họ, lớn lên tròn trịa là có phúc khí, mọi người đều ước mình lớn lên có thể tròn một chút. Cho nên không những không có ai ghét bỏ Chiêu Dương, đại đa số còn rất hăm mộ nàng.

Xưa nay Chiêu Dương khá miễn cảm, rất dễ dàng cảm giác được thái độ của những người chung quanh đối với mình, càng thêm thả lỏng cao hứng: "Vậy có thể bắt được thờ hoang không?"

"Có thể!" Những nữ hài đó nói.

Nữ hài từ trong nông hộ đều là chơi đùa ở trong đồng ruộng, tuy là nữ hài từ, nhưng bắt thờ hoang đối với các nàng mà nói thật sự không tính là gì. Huống chi mấy cái động thờ hoang bên này, đã có thợ săn trong thôn trang đến điều tra qua.

Động của thờ hoang đều giống nhau, đều có hai cửa động. Đám nữ hài mang củi lửa tới trước cửa động đốt lửa, không ngừng quạt để khói bay vào trong động thờ, lại chia vài người đi canh giữ cửa khác của động.

Củi cháy trong chốc lát, mấy con thờ đột nhiên vọt ra từ cửa động bên kia, chạy ra phía bên ngoài. Hiển nhiên là khói trong huyết động quá nhiều, không chịu nổi nữa.

Mấy nữ hài canh giữ cửa động nhanh tay lẹ mắt, một gậy hạ xuống đã đánh con thờ chạy ra đầu tiên ngã xui, sau đó dùng tay bắt lấy. Không bao lâu, đồng tâm hiệp lực bắt được vài con thờ.

Nơi này toàn là bùn đất, củi ướt đốt lên tạo ra khói có chút khó chịu, nhưng Chiêu Dương một chút cũng không nề hà, vẫn hưng phấn như trước, hai mắt

sáng lấp lánh.

Nàng cảm thấy nặng lớn như vậy, nhưng đến bây giờ vẫn chưa từng vui vẻ đến thế. Tuy rằng không có tham gia, nhưng bây giờ vẫn vô cùng thú vị!

"Có một con chạy kia!" Đúng lúc này, đột nhiên có người hô lên.

"A!" Chiêu Dương kinh ngạc hô một tiếng, lúc này mới phát hiện có một con thỏ nhỏ trốn khỏi vòng vây, sau đó chạy về phía xa.

Nhưng con thỏ này cuối cùng cũng không có thể chạy thoát. Nó vừa mới chạy không bao xa, bên cạnh đột nhiên có một người lao tới, một phát đè nó lại, sau đó túm lấy lỗ tai nó nhấc lên.

"Hoàng tẩu?" Chiêu Dương kinh ngạc nhìn người cầm con thỏ, không phải Lục Di Ninh thì là ai? Hoàng huynh nàng có việc, nên bảo nàng dẫn Lục Di Ninh cùng nhau đi chơi. Hai ngày nay Lục Di Ninh đúng là vẫn luôn đi theo nàng, nhưng lại luôn im lặng. Chiêu Dương thật không nghĩ tới Lục Di Ninh sẽ đột nhiên lao ra bắt con thỏ kia.

Động tác của Hoàng tẩu rất nhanh, vì nàng gầy sao? Chiêu Dương có chút hâm mộ mà nhìn Lục Di Ninh. Lục Di Ninh xách con thỏ trên tay mình nhìn một hồi, nhưng không lên tiếng mà bắt đầu đi về, hai vú già chăm sóc chiếu cổ nàng cũng phải vội vàng đi theo.

"Bắt được thỏ rồi, chúng ta trở về đi! Lát nữa ta sẽ ban thưởng cho các ngươi!" Chiêu Dương nhìn thấy Lục Di Ninh đi rồi, vội vàng nói với những hài tử bắt thỏ giúp, sau đó liền mang theo nha hoàn thị vệ vội vàng trở về.

Chiêu Dương đi rất nhanh, không lâu sau liền thở hổn hển, nhưng tâm trạng nàng lúc này cực kỳ tốt. Lại nói tiếp, đến hiện tại nàng mới hiểu rõ, trước kia nàng có rất nhiều rất nhiều tiền, nhưng xài thế nào tiền cũng không biết, đồ vật của mình hay bị ma ma nha hoàn bên người lấy đi, nhưng hiện giờ đã không giống như trước. Hiện tại nàng biết, mấy lượng bạc, cũng đã có thể giúp cho một hộ gia đình sống khá thư thái thoải mái hơn một tháng.

Gia đình nông dân không cần phải mua lương thực, thậm chí một năm cũng không tiêu hết mấy lượng bạc.

Cả ngày chạy khắp nơi, Chiêu Dương không thấy mệt mỏi, mà tinh thần lại càng phấn chấn, nhìn thấy thân hình gầy ốm bọc trong áo lông cừu của Hoàng tẩu ở phía trước, căn răng một cái, bước chân lại nhanh thêm.

Lục Di Ninh xách theo thỏ hoang, một đường đi như bay, không bao lâu đã đến tòa viện lớn nơi bọn họ ở. Sau đó, nàng lại quen cửa quen nẻo đi về phía thư phòng của Tần Dục.

Nhìn thấy Thọ Hi đang ở trước cửa thư phòng chờ, tin chắc Tần Dục đang ở bên trong, Lục Di Ninh không tiếp tục đi nữa, cầm con thỏ đứng ở cửa, nhìn chằm chằm cửa phòng.

Con thỏ còn sống, không ngừng duỗi chân quấy đạp, nhưng Lục Di Ninh tóm nó rất chặt, căn bản nó không thể phản kháng, cuối cùng chỉ có thể ngừng giãy giụa, bỏ cuộc nhận mệnh mà bất động.

"Vương gia, Vương phi đã trở lại." Thọ Hi nhìn thoáng qua con thỏ kia, lại cười với Lục Di Ninh, sau đó gõ cửa phòng. Mấy người bọn họ hầu hạ Tần Dục, ban đầu không thích Lục Di Ninh, cảm thấy nàng không xứng với Vương gia bọn họ, nhưng tiếp xúc lâu, thấy Tần Dục rất thích Lục Di Ninh, nên đối với vị Vương phi này cũng càng ngày càng cung kính, thậm chí càng ngày càng thích.

"Di Ninh, vào đi." Tần Dục nói, sau đó liền nhìn thấy Lục Di Ninh xách theo một con thỏ, từ bên ngoài chạy như bay vào trong.

Lục Di Ninh từ bên ngoài tiến vào mang theo một luồng gió lạnh, còn có mùi hương nhẹ nhàng của cỏ cây, mà nàng vừa chạy đến, đã vọt tới bên người Tần Dục, sau đó nhét con thỏ trên tay vào lòng Tần Dục.

Tần Dục có chút ngỡ ngàng, mà sau khi Lục Di Ninh thả con thỏ kia ra khỏi tay, nó lập tức nhảy từ trên đùi Tần Dục xuống, chạy ra ngoài.

Tốc độ của con thỏ rất nhanh, nhưng Lục Di Ninh còn nhanh hơn, mắt thấy con thỏ sắp chạy đi, Lục Di Ninh đột nhiên nhào qua, chụp được nó. Nhưng lúc này nàng không nắm lỗ tai con thỏ xách lên, mà là túm lấy lông mao ở gáy nó. Xách theo con thỏ, nàng lại đưa cho Tần Dục.

Lần này Tần Dục giữ được con thỏ, hẳn có chút dờ dạc cười mà nhìn con thỏ xám xịt rất dơ trên tay: "Ngươi đưa thỏ cho ta?" Vừa rồi hình như là Lục Di Ninh muốn đưa con thỏ này cho hắn, chỉ là... Có thể đưa một con thỏ dơ thế này cho người ta sao?

"Cho ngươi, ăn!" Lục Di Ninh đột nhiên nói.

Tần Dục sững sốt, Lục Di Ninh không thích nói chuyện, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy nàng nói câu khác ngoài "Tần Dục" ra. Mà càng làm cho hắn bất ngờ hơn là Lục Di Ninh lại đưa con thỏ này cho hắn ăn.

Tần Dục đột nhiên nhớ tới những chuyện ở đời trước, đoạn thời gian cuối cùng của hắn, có thể nói là hoàn toàn dựa vào Lục Di Ninh đưa đồ ăn cho, mới có thể sống sót.

Đối với Lục Di Ninh mà nói, đồ ăn hắn là rất trân quý, nhưng mỗi lần nàng đều nguyện ý chia sẻ với mình.

Con thỏ mà Lục Di Ninh bắt đem về, cuối cùng biến thành một tô thịt thỏ kho tàu.

Tần Dục rất thích món này, Lục Di Ninh cũng rất thích, cuối cùng hai người gặm sạch sẽ con thỏ, chỉ chừa cho Chiêu Dương một cái đuôi thỏ nhỏ.

Hôm nay Tần Dục tính hết số tiền đang có trong tay một lần, nên buổi tối ngủ hơi trễ.

Mấy ngày nay thật sự rất bận rộn, hần cực kỳ mệt mỏi, kết quả càng mệt mỏi lại càng là không thể ngủ được, không ngừng nhớ những chuyện của đời trước.

Mà đến ban đêm khi bên ngoài có gió lớn thổi đến, hần lại càng thêm không ngủ được, mãi cho đến sau nửa đêm, cuối cùng mới mơ mơ màng màng ngủ.

Tần Dục bị đau tỉnh.

Miệng vết thương của hần tuy rằng đã lành, nhưng ngày thường phần eo vẫn đau nhức, ngẫu nhiên còn đau đốn khó nhin, nhưng không có biện pháp giảm bớt.

Lúc trước hần muốn ra khỏi thành, nói với Vĩnh Thành Đế là sợ sẽ phát bệnh, muốn ở suối nước nóng thôn trang tu dưỡng, không nghĩ tới nói xong lại phát tác.

Nắm lấy khăn trải giường, Tần Dục bắt đầu nghĩ chuyện khác, nỗ lực để khiến mình quên đi đau đốn trên người, nhưng không có hiệu quả. Trong chốc lát, hần đã đổ mồ hôi đầm đìa, thậm chí không kìm chế được mà phát ra tiếng rên rỉ.

"Tần Dục?" Thanh âm Lục Di Ninh vang lên, đồng thời, đưa tay nắm lấy tay Tần Dục. Sau khi phát hiện tình trạng của Tần Dục có chỗ không đúng, nàng bắt đầu lo lắng: "Tần Dục, Tần Dục..."

Tần Dục lúc này, ngay cả sức lực để trả lời cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tặng thuốc trị thương (2)

Edit: Tina Kathy

Beta: Dao

"Ta không sao, bệnh cũ tái phát mà thôi." Tần Dục an ủi Vương phi của mình. Trong bóng tối, hần không thấy rõ vẻ mặt của Lục Di Ninh, nhưng Lục Di Ninh không nói chuyện, cũng buông tay hần ra.

Thấy tay mình bị buông ra, tự dưng Tần Dục có chút mất mát, hần không muốn bị yếu thế trước mặt người khác, nhưng lại hy vọng, lúc bản thân thống khổ có thể có một người bên cạnh mình.

Cho dù chỉ là làm bạn đơn thuần.

Tuy là trong lòng nghĩ như thế, Tần Dục vẫn nuốt xuống tất cả đau đốn, ngậm miệng không lên tiếng. Lục Di Ninh không biết gì, hần không thể làm nàng lo lắng.

Hít một hơi thật sâu, Tần Dục buộc mình nghĩ tới chuyện xảy ra ở Giang Nam.

Trước đó gặp Du Hằng, Tần Dục đã biết được không ít tin tức về chuyện ở Giang Nam. mấy ngày trước gặp một vài người có liên quan đến Giang Nam thì cũng xem như là có một ít hiểu biết về tình huống hiện nay ở Giang Nam. Nhưng cái này đối với hần mà nói, đúng là một đống rối loạn khó hiểu. Coi như tình huống về Giang Nam đến nay xem như có được một cái lý giải.

Giang Nam... Hiện tại mặc dù chưa nổi lên phản loạn, nhưng đã sớm không còn nằm dưới sự khống chế của triều đình nữa, mà dấu hiệu của việc này cũng đã xuất hiện mấy chục năm trước.

Ở Đại Tàn hiện nay có một câu nói: Hồ Quảng được mùa, thiên hạ ấm no.

Lời này có ý nói chỉ cần vùng trồng lương thực Hồ Quảng được mùa, thiên hạ sẽ không thiếu thức ăn, tức xem hồ Quảng Thực như kho lúa của Đại Tàn. Nhưng trên thực tế, nơi thích hợp cho việc trồng trọt nhất ở Đại Tàn, vẫn là Giang Nam.

Phương bắc đất đai cằn cỗi, mười mẫu đất cũng không thể nuôi nổi một người trưởng thành, nhưng ở Giang Nam, chỉ một mẫu đất cũng có thể nuôi sống một người.

Thế nhưng Giang Nam lại không chịu chuyển lương thực ra ngoài, thuế thu được ở Giang Nam thì càng ngày càng ít, năm nào cũng thiếu. Triều đình phải

quan đi Giang Nam, nhưng không có cách nào nắm lại quyền hành, thường chỉ có thể dựa vào những hào môn vọng tộc ở đó. Thậm chí một vài quan tri huyện tiền nhiệm sau khi nhận chức hoàn toàn nghe theo huyện thừa (*).

(*)Huyện thừa (cửu phẩm): lo công văn, sổ sách trong huyện, phụ giúp Tri huyện.

Sau khi trọng sinh, lý do Tần Dục chọn đi Tây Bắc mà lại không đi Giang Nam chính là vì tình huống ở Giang Nam quá mức phức tạp. Hắn chắc chắn rằng sau khi đi Giang Nam sẽ bị mất hơn phân nửa quyền lực.

Hắn.....nói cho cùng cũng chỉ là một người tàn phế, đã không có quân quyền mà cũng không có người ủng hộ.

Chẳng qua, tuy Giang Nam phức tạp, hắn vẫn phải liên lạc nhiều với bên đó mới được. Vì nếu làm như thế thì ít nhất trong tương lai, khi hắn đi Tây Bắc cần lương thực nuôi binh, cũng chỉ có thể dựa vào Giang Nam.

Chỉ có Du gia là không đủ, còn ai có thể liên lạc được nữa? Tần Dục muốn suy nghĩ để dời lực chú ý đi, nhưng hắn phát hiện ra phần dưới của hắn đang cực kỳ đau đớn, bản thân khó có thể tỉnh táo, không có cách nào tập trung tinh lực lại mà suy nghĩ.

Đúng vào lúc này, Tần Dục cảm thấy có một bàn tay đặt trên eo mình.

Hôm nay trời lạnh, hắn mặc trung y dày, nhưng vẫn có thể cảm giác rõ ràng cái tay đang đặt trên eo mình là của Lục Di Ninh. Cái tay kia rất nhỏ, còn nóng hầm hập, đặt ở trên eo hắn, làm phần eo của hắn cũng nóng lên, dường như không còn đau như ban đầu.

Chỉ tiếc, ước chừng là do người hắn quá lạnh, cái tay kia rất nhanh đã hạ nhiệt xuống, đau đớn lại đến lần nữa.

"Ngoan, ngủ đi." Hàm răng Tần Dục không nhin được mà run lên, hắn duỗi tay ôm lấy Lục Di Ninh, nhẹ nhàng vỗ về nàng, không suy nghĩ chuyện tương lai nữa.

"Ngoan, ngủ đi" Thanh âm của Lục Di Ninh vang lên ngay sau đó, tiếp theo, nàng lại học Tần Dục, nhẹ nhàng vỗ lên bả vai của hắn.

Tất cả động tác của Lục Di Ninh mặc dù đều bắt chước hắn, nhưng vẫn làm Tần Dục cảm thấy ấm áp, trong những cái vỗ về của Lục Di Ninh, hắn cố nén cơn đau ở phần eo, cũng không biết đã qua bao lâu, cuối cùng vẫn dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, lúc Tần Dục thức dậy, trời đã sáng rõ.

"Di Ninh....." Tần Dục nhìn về phía mà đứng ra có người chờ đang chờ mình tỉnh lại, lại phát hiện đứa bé hay dính lấy mình đã không còn ở đó nữa.

"Thọ Hi." Tần Dục kêu một tiếng.

Thọ Hi nhanh chóng từ bên ngoài đi vào. Tuy là có tấm bình phong che chắn nhưng khi hắn tiến vào vẫn mang theo hơi lạnh tràn tới.

"Vương phi đang ở đâu?" Nhìn thấy Thọ Hi, Tần Dục lập tức hỏi.

"Bẩm Vương gia, Vương phi đã mang theo người ra ngoài rồi ạ." Thọ Hi nói. Hôm nay Vương phi rất hiếm thấy mà không chờ Vương gia thức cùng, sáng sớm đã dậy, sau đó muốn đi ra ngoài.

Tần Dục từng nói không cần quản lý Vương phi quá chặt, chỉ cần phái người đi theo là được. Dù sao thì thôn trang này cũng không có gì nguy hiểm, cho nên chỉ cần gọi người đi theo Vương phi là được, không ngăn cản nhiều.

"Tôi hôm qua tuyết rơi, Vương phi chắc là muốn đi ra ngoài xem tuyết."

Tôi hôm qua gió rất lớn, không ngờ là còn có tuyết rơi.....

Tần Dục từ nhỏ đến lớn chưa từng nghịch tuyết lần nào, nhưng hắn có Ngũ hoàng đệ bị Thực phi chiều tới vô pháp vô thiên nên cũng biết qua người khác nghịch tuyết như thế nào.

"Đừng để Vương phi bị cảm lạnh." Tần Dục nói. Sau đó bảo Thọ Hi mời Hồ đại phu đến.

Làm đại phu chuyên dụng của Tần Dục, tất nhiên khi Tần Dục ra ngoài thành sẽ có Hồ đại phu đi theo, hắn đến chỗ Tần Dục rất nhanh, sau đó chẩn mạch cho Tần Dục.

"Tôi hôm qua Vương gia lại phát tác sao?" Hồ đại phu cả kinh. Trước đó vài ngày mạch tượng của Tần Dục vẫn ổn định, hôm nay lại có chút hỗn loạn.

"Đúng vậy." Tần Dục nói.

Nghe Tần Dục thừa nhận, dù là Hồ đại phu hay là Thọ Hi đều hoảng sợ đến cầm nín. Mỗi lần phát tác Vương gia đau đớn như thế nào bọn hắn cũng biết, nhưng không ngờ hắn lại im lặng nhin xuống.

"Lần sau mà tái phát, Vương gia nhất định phải nhanh chóng gọi thảo dân đến đây." Hồ đại phu nói.

"Không phải cũng đau như nhau sao?" Tần Dục cười cười. Đến lúc chết có lẽ hắn vẫn chưa thoát khỏi sự đau đớn này.....Bất quá sau này khi tứ chi của hắn đã hoàn toàn hoại tử thì chắc là cũng không còn đau như bây giờ nữa.

Hồ đại phu thờ dài, không nói tiếp. Hai chân Tần Dục huyết mạch tắc nghẽn, phần eo cũng bị ảnh hưởng nên mới đau đớn, mà hắn lại không có cách chữa trị, chỉ có thể cho Tần Dục uống thuốc không ngừng nghỉ, cũng là một biện pháp để khơi thông mạch máu.

"Vương gia có rảnh rồi thì nên đi ngâm suối nước nóng, không được để bản thân quá mệt mỏi." Hồ đại phu kê đơn thuốc cho Tần Dục, lại dặn dò thêm.

Tần Dục gật đầu, để Hồ đại phu đi nấu thuốc, lại dùng ngón tay miết lên mi tâm đang nhăn nhó của mình. Cái thân tàn này của hắn nhất định sẽ sớm chết, hiện giờ xem ra, ngoại trừ tiến hành kế hoạch của mình, tốt nhất vẫn phải chọn người thừa kế để bồi dưỡng. Chỉ là người thừa kế này.....

Hắn đã sớm thất vọng với Tần Diễn nhưng những người khác thì cũng không có ai thích hợp, chí ít là trong số những đứa nhỏ trong dòng họ, hắn chẳng thích đứa nào.

Nếu như tương lai Chiêu Dương tìm được một người tình đầu ý hợp, lại có nhiều con, hắn rất sẵn lòng nuôi dưỡng một đứa. Nhưng hắn sợ rằng mình không đợi được đứa nhỏ kia lớn lên kịp.

"Thọ Hỉ, thay quần áo cho ta, ta muốn đến xem mấy đứa nhỏ ở thôn trang một chút." Tần Dục lại đột nhiên hỏi: "Vương phi đã về chưa?"

Lục Di Ninh còn chưa trở về. Nhưng khi Tần Dục đã mặc quần áo chỉnh tề, nàng lại từ bên ngoài lao vào.

Hôm qua, sau khi bắt thỏ trở về, trên người Lục Di Ninh cũng còn khá sạch sẽ, nhưng hôm nay lại trông rất chật vật, áo choàng bên ngoài đã ướt sũng dưới ống quần dính đầy bùn và vụn cây.

"Nàng đi nghịch tuyết?" Tần Dục cười hỏi. Hắn cũng không mong Lục Di Ninh trả lời, nhưng không ngờ khi nghe hắn hỏi, Lục Di Ninh lại lắc đầu.

"Cho...ngươi." Lục Di Ninh hơi ngập ngừng nói, sau đó vươn tay đến chỗ Tần Dục, trên tay nàng là khoảng bảy tám cái rễ cây.

"Cho ta ăn à?" Tần Dục duỗi tay muốn cầm. Tuy nói việc đào đồ ăn này làm bùn dính đầy trên mặt nhìn rất buồn cười, nhưng dù sao cũng là một mảnh tâm ý của Lục Di Ninh. Kiếp trước, Lục Di Ninh cũng từng đào lung tung Đao Vương phủ của hắn, sau khi đào ra được vài thứ thì cho hắn ăn: "Di Ninh thật lợi hại, có thể nói chuyện rồi."

Lục Di Ninh nghe được khen thì dường như có chút vui vẻ, nhưng sau khi ánh mắt dừng lại trên đùi Tần Dục liền ảm đạm. Nàng muốn đem những cái rễ cây này đặt lên tay của hắn, nhưng nhìn thấy đôi tay sạch sẽ của Tần Dục thì dừng động tác của mình lại.

"Vương gia, đến giờ uống thuốc rồi." Hồ đại phu mang theo thuốc từ bên ngoài tiến vào. Vừa đến bên người Tần Dục liền nhìn thấy vật trên tay Lục Di Ninh: "O?"

"Hồ đại phu nhận ra cái rễ cây này à?" Tần Dục hỏi. Hay là cái cây Lục Di Ninh đào lên không thể ăn được? Nếu là như vậy thì hắn cần phải trông chừng Lục Di Ninh kỹ chút. Hắn biết Vương phi của hắn, ấy, toàn trực tiếp dùng miệng nếm thử thảo dược thôi.

"Bẩm Vương gia, đây là một loại thuốc trị thương" Hồ đại phu nói. Thứ Vương phi đang cầm trên tay là một vị thuốc chữa thương thông thường, có công hiệu lưu thông máu tụ (hoạt huyết tiêu ứ). Chẳng qua, dù là vị thuốc thường thấy, trong mùa đông đào ra thứ này cũng không phải việc dễ dàng.

Nghe Hồ đại phu nói, Tần Dục có chút kinh ngạc nhưng không biểu lộ trên mặt. Lục Di Ninh..... Vì sao lại tặng hắn thuốc trị thương? Nàng đây là không biết gì, xem thuốc trị thương là đồ ăn như con thỏ mà tặng, hay là có ý tặng đây?

Tần Dục đang còn nghi hoặc thì thấy Lục Di Ninh nhìn nhìn Hồ đại phu, khịt mũi ngửi ngửi, sau đó lại rút tay về.

Có rất nhiều người ở đây, Tần Dục không tiện hỏi nhiều, nhưng trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Lục Di Ninh hẳn là cố tình đào thuốc trị thương đưa cho hắn, nếu không vì sao sớm không đưa muộn không đưa mà lại cố tình đưa vào lúc này?

Hơn nữa.....Lục Di Ninh không thích mùi thuốc. Nàng sẽ không xem thảo dược là đồ ăn. Nhưng nếu là như thế, Lục Di Ninh nhận ra thảo dược bằng cách nào?

Nàng bị Vinh Dương trưởng công chúa giam lại nhiều năm như vậy, theo lý mà nói thì không thể nào có cơ hội nhận biết được thảo dược.

Tần Dục càng nghĩ càng thấy không phù hợp, lúc nhìn Lục Di Ninh, trong mắt không khỏi dâng lên chút hoài nghi, nhưng rất nhanh hắn đã áp xuống sự nghi ngờ này.

Lục Di Ninh có rất nhiều điểm đáng nghi, nhưng hắn có thể chắc chắn một điều, đó chính là Lục Di Ninh đang đứng trước mặt hắn chắc chắn là vị vương phi đã luôn ở bên hắn trong kiếp trước.

Mặc kệ Vương phi của hắn như thế nào, chỉ cần vẫn là nàng thì tốt rồi.

Suy nghĩ như vậy, Tần Dục không bối rối nữa, nhưng Lục Di Ninh nhìn Tần Dục uống thuốc, bàn tay của nàng gắt gao nắm chặt lại. Nàng biết khi xương cốt bị chặt đứt đau đến bao nhiêu, cho nên nàng không muốn để Tần Dục đau như thế.

Chỉ là.....Nàng thật sự rất vô dụng, căn bản là không nghĩ ra cách nào.

Nhìn Tần Dục uống thuốc mà mặt không đổi sắc, Lục Di Ninh đột nhiên nói: "Đừng sợ, không đau."

Nghe Lục Di Ninh nói, Tần Dục không khỏi bật cười, đứa nhỏ này....Đây là đang an ủi hần?

Từ từ....Tần Dục nhìn về phía Lục Di Ninh. Hần nói chuyện với Lục Di Ninh rất nhiều, nhưng những câu an ủi như "Không đau" này, hình như chưa từng nói.

Trước đây hần vẫn luôn cho rằng Lục Di Ninh không hiểu lời hần nói, hiện tại thật sự là như thế sao? Nhưng nếu nàng không ngốc, Vinh Dương công chúa sao lại đối xử với chính nữ nhi ruột thịt của mình như thế?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tặng thuốc trị thương (3)

c

Editor: Galina

Beta: Dao

Trong lòng Tần Dục nghi hoặc, nhưng nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt Lục Di Ninh tràn ra thì lại một lần cảm thấy mình suy nghĩ nhiều.

Không quan tâm kết quả thế nào, chỉ cần người trước mắt vẫn là Lục Di Ninh là được, hơn nữa nàng không ngốc là một chuyện tốt, như thế thì hần có thể dạy nàng nhiều thứ hơn.

"Lại đây." Tần Dục cười nói với Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh chạy nhanh đến bên cạnh Tần Dục, nàng nhìn chăm chăm Tần Dục một hồi, nghĩ rằng có thể Tần Dục muốn sờ sờ đầu mình nên liền ngồi xổm xuống đem đầu mình đưa tới như lúc trước.

Tần Dục lại bật cười lần nữa, hần sờ đầu Lục Di Ninh rồi nắm lấy tay nàng.

Tay Lục Di Ninh rất lạnh, trên tay có nhiều vết xước, bên trong móng tay cũng đầy bùn đất, nhìn bộ dạng này thì sợ là mấy vị thuốc trị thương kia là do nàng tự tay đào.

Tay nàng rất lạnh, nhưng lòng Tần Dục lại ấm áp.

Người hầu hạ bên cạnh hần đều là người thông minh, lúc Lục Di Ninh ướp nhẹp trở về thì đã có người đưa nước nóng tới, còn có người mang canh gừng tới nữa, bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này thì lập tức có người bưng nước nóng lên.

Tần Dục cầm tay Lục Di Ninh, rửa sạch tay cho nàng, lại bưng canh gừng cho nàng: "Uống canh gừng xong rồi nàng đi thay quần áo đi, nữ hài tử không thể bị lạnh." Lục Di Ninh đã mười tám tuổi, nhưng có lẽ cuộc sống trước kia quá kém nên quý thủy vẫn chưa đến, Tần Dục rất chú ý về thân thể của nàng nên tất nhiên không muốn nàng bị cảm lạnh.

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục cười, cảm thấy có chút choáng váng khó hiểu (°Δ°)????, nàng vui sướng nhìn tay mình đã ấm áp hơn không ít, ngoan ngoãn uống thuốc.

Nàng rất muốn ôm Tần Dục, nhưng nhìn thấy quần áo mình như vậy thì lại không dám.

Lục Di Ninh thay một bộ quần áo khác rồi khoác thêm một chiếc áo choàng da chồn lớn mà mấy năm trước Tần Dục mặc, bao bọc toàn bộ cơ thể mình thật kín đáo, chỉ để lộ gương mặt nhỏ nhắn mà thôi.

Tần Dục dẫn Lục Di Ninh đến nơi những cô nhi ở cách đó không xa, còn gọi cả Chiêu Dương theo.

Lúc bọn họ đi qua thì những cô nhi làm áo bông mới cho Tần Dục mặc đang quét tuyết, bọn họ làm việc rất vất vả, không có ai nhàn hạ, hai bên phòng đã có hai đống tuyết lớn.

Lúc Tần Dục đi vào thì mới đầu mấy đứa nhỏ còn có chút mờ mịt, nhưng khi có người quý xuống thì không bao lâu sau tất cả đều quý đầy đất.

"Đứng lên đi, không cần quỳ." Tần Dục nói, ánh mắt liếc qua người đám nhỏ.

Thu nhận sáu trăm người, nhưng không phải tất cả đều được nuôi dưỡng ở đây. Những người đã trưởng thành hoặc đã già thì đều bị đưa đến nơi khác, sắp xếp công việc cho bọn họ làm, còn ở đây thì phần lớn đều là hài tử. Ngày nào đám nhỏ này cũng muốn cùng hần đi tìm người học này học nọ, cũng muốn phụ trách chăm sóc những đứa trẻ nhỏ hơn hoặc thậm chí là em bé sơ sinh, nhiệm vụ cũng không nhẹ nhàng nhưng nhìn chúng đều rất vui vẻ và đầy tinh thần.

Chuyện này cũng không ngoài ý muốn của Tần Dục, đối với đám nhỏ này mà nói, chỉ sợ hần không khác gì phụ mẫu tái sinh... Năm xưa vào mùa đông sẽ có vài người trong đám nhỏ này chết, nhưng bây giờ bọn họ đều có thể sống sót.

Tần Dục để Thọ Hi đẩy mình vào, vừa đi vừa kêu vài đứa bé lại để hỏi tình hình của bọn chúng và ba bữa cơm mỗi ngày.

Nhìn thấy Tần Dục hỏi rõ ràng như vậy, quản gia cũng cảm thấy may mắn, may mắn vì mình không bạc đãi bọn chúng.

Không biết tại sao Vương gia lại coi trọng một đám hài tử không cha không mẹ như vậy.

"Sao lại không thấy mấy bé gái đâu?" Tần Dục đột nhiên hỏi.

"Bẩm Vương gia, mấy bé gái đó đều đang chăm sóc trẻ sơ sinh." Quản gia lập tức nói.

Tần Dục hiếu kỳ nhìn qua thì đã hiểu được, thì ra vì thu nhận rất nhiều trẻ sơ sinh nên quản gia đã sắp xếp mấy đứa bé gái đi chăm sóc bọn chúng, thậm chí cũng không để cho các nàng học chữ giống như người khác.

"Mấy đứa bé sơ sinh đó cứ để người lớn chăm sóc là được rồi, tất cả những đứa trẻ từ bảy tuổi đến dưới mười sáu, không cần biết là nam hay nữ đều phải được đọc sách học chữ." Tần Dục nói, Tây Bắc thiếu người, cũng rất ít người biết chữ, nếu thật sự không có ai để dùng thì dù là nữ nhân hần cũng muốn dùng.

Lúc Nhung tộc vừa mới đánh vào Kinh thành hần đã thấy được, có vài nữ nhân Nhung tộc nắm quyền cưỡi ngựa bắn tên, về phương diện đó thậm chí không hề thua kém nam nhân.

Dù cho những nữ nhân trưởng thành hần thu dưỡng không thể làm việc cho hần nhưng để các nàng gả cho tướng lĩnh trong quân đội thì cũng có thể giúp hần không chế binh quyền.

Đương nhiên, hần muốn làm như vậy thì trước hết phải khiến họ trung thành với hần trăm phần trăm.

Nghĩ như vậy nên Tần Dục liền kêu Thọ Hi chọn ra một ít thái giám nha hoàn thay phiên nhau đến đây dạy dỗ đám nhỏ này, lập đi lập lại cho bọn chúng nghe là Đao vương nhân từ nên mới cho bọn họ một cuộc sống tốt như vậy.

Cuối cùng, Tần Dục gọi Triệu Nam tới, kêu hần phái người đi cùng đội ngũ thương nhân của Du gia đến Tây Bắc một chuyến, thuận tiện gặp Lý Sùng An một lần.

Kiếp trước Lý Sùng An bị tướng cai ngục chém đầu ở Tây Bắc, người này năng lực không tệ, cũng rất trung thành với Hoàng đế, nếu không phải như vậy thì một vị Tướng quân được người người kính yêu sẽ không bị cai ngục chém đầu.

Hiện tại hần cũng đã rất nổi bật ở Tây Bắc, nhưng vẫn không phải là người đứng đầu, Tần Dục phái người đi gặp hần là vì muốn thương nghị.

Hàng năm quân đội Tây Bắc đều sẽ chiến đấu với Nhung tộc, hàng năm đều có người bị thương xuất ngũ, tuy rằng gia đình của đa số quân Tây Bắc đều được sinh ra ở Tây Bắc, nhưng thương binh tàn tật hoặc là binh lính tuổi già xuất ngũ nếu không cưới vợ sinh con thì đều sống không được tốt, hơn phân nửa sẽ bị người nhà ghét bỏ.

Tần Dục kêu Triệu Nam phái người đi tìm Lý Sùng An, không phải vì lý do gì khác mà là muốn mời những thương binh tàn tật về để bọn họ giúp huấn luyện những đứa nhỏ trong thôn trang.

Trừ việc này ra thì Tần Dục lại sắp xếp một vài chuyện khác như đặt ra quy định về phần thưởng và hình phạt trong thi cử. Ví dụ mỗi ngày lấy ra một trăm trái trứng gà để làm phần thưởng, đứa trẻ nào học nhanh, biểu hiện tốt thì sẽ lấy được một trái trứng gà, nhưng nếu không nghe lời thì sẽ bị đuổi ra ngoài.

Việc này Tần Dục để quản gia đi sắp xếp rồi lại phái thái giám giám sát, làm xong tất cả thì hần mới rời khỏi nơi này, để Chiêu Dương và Lục Di Ninh ở lại, cho các nàng chơi đùa cùng với đám nhỏ này.

Lục Di Ninh có chút luyến tiếc Tần Dục, nhưng Chiêu Dương thì ngược lại, nàng rất vui vẻ ở lại chăm sóc đám nhỏ này.

Vài ngày sau đó, Tần Dục vẫn rất bận rộn như trước, mà Chiêu Dương và Lục Di Ninh thì ngày nào cũng đều ở cùng mấy đứa nhỏ cô nhi.

Trong đám nhỏ này cũng có người tính tình không tốt, ví dụ như có một bé trai mười tuổi đi trộm đồ, còn cướp trứng gà của người khác, nhưng đa số đều được công nhận là thành thật an phận, cũng rất mang ơn Tần Dục.

Người Tần Dục tìm đến dạy bọn chúng đọc sách nhận chữ không phải là tú tài gì mà chỉ là học trò, nhưng đám nhỏ này lại học rất nghiêm túc, cũng rất

tôn kính thầy giáo.

Chuyện trong thôn trang đi vào quỹ đạo, đồng thời cũng có người báo lại tình huống bên này vào Kinh thành.

Tiêu quý phi sai một thái giám ra cung đi mua đồ cho mình, khi thái giám kia trở về thì liền biết được chuyện Tần Dục làm.

Một lão ma ma bên cạnh Tiêu quý phi nghe thái giám bẩm báo thì liền nói ngay: "Nương nương, Đoan vương nuôi dưỡng nhiều người ở bên ngoài như vậy, nếu nói cho Hoàng Thượng..."

"Dù nói cho bệ hạ thì sao? Người ta nuôi dưỡng một đám hài tử!" Tiêu quý phi tức giận nhìn lão ma ma, từ khi Tần Dục sinh ra thì bà luôn cố gắng bắt thóp Tần Dục, nhưng mà mãi vẫn không tìm thấy.

Lần này nghe nói Tần Dục nuôi dưỡng rất nhiều người trong thôn trang ở ngoài thành, bà tính chụp cho Tần Dục một tội danh mưu đồ gây rối, cũng muốn Vĩnh Thành để có thành kiến với Tần Dục, kết quả phái người đi thăm dò một hồi lâu lại phát hiện những người Tần Dục nuôi dưỡng lại là một đám hài tử.

Sao bà có thể nói cho Vĩnh Thành để là Tần Dục muốn nuôi một đám hài tử để mưu phản được chứ?

Ma ma bị Tiêu quý phi nói thông suốt thì không dám nhiều lời nữa, lúc này Tiêu quý phi lại hỏi về chuyện của Duệ vương: "Diệu nhi gần đây thế nào?"

"Gần đây tâm trạng Vương gia vẫn không tốt." Ma ma nói, sau lần trước xung đột với Tần Dục thì Vĩnh Thành để liền hạ lệnh không cho phép Tần Diệu ra khỏi phủ, sau này mới biết được người Tần Diệu thu ở chỗ Hoắc nhị gia vốn dĩ được chuẩn bị để dâng lên cho hần thì càng tức giận, thế cho nên đến bây giờ Tần Diệu vẫn không thể ra khỏi Duệ vương phủ, vẫn bị cấm túc như trước.

"Người đến Duệ vương phủ một chuyến, đưa chút điểm tâm cho Diệu nhi dùng, kêu hần đừng sốt ruột." Tiêu quý phi nói, "Dù sao đến cuối năm thì bệ hạ cũng sẽ thả hần ra."

"Dạ, nương nương." Ma ma lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, Tần Diệu liền nhận được đồ mà Tiêu quý phi đưa tới.

"Gần đây Đoan vương đang làm cái gì?" Tần Diệu biết mình sẽ không được thả ra ngoài nên không thèm nhìn mấy món đồ trong cung đưa tới, ngược lại sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm lão ma ma trước mặt mình.

Ma ma lập tức nói hết chuyện của Tần Dục ra.

"Hần thật thoải mái!" Sắc mặt Tần Diệu đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi, hần mất rất nhiều công sức mới được Hoắc gia giúp sức nhưng lại bị Tần Dục phá đám, sau đó trong lúc hần ở trong phủ khó chịu thì Tần Dục lại đi hưởng thụ ôn tuyền ở ngoài thành.

Tần Diệu lười để ý tới ma ma, thờ hồn hèn đi vào trong.

Mỹ nữ Hoắc gia đưa tới hần đã đuổi đi, nhưng hôm qua hần đã nhận một mỹ nhân Tiêu quý phi ban cho, bây giờ muốn đi tận hưởng một chút.

Nhưng mà còn chưa tới hậu viện thì Tần Diệu đã nghe thấy mỹ nhân kia kêu thảm thiết, giọng nói nũng nịu mọi khi giờ đây có thêm mấy phần thê lương: "Vương phi tha mạng..."

"Quách Phúc, ngươi đang làm gì!" Tần Diệu kinh sợ, lập tức chạy vào.

"Ta đang đánh người, vương gia không thấy sao?" Tam hoàng tử phi ném cây roi trong tay xuống đất, cười lạnh nhìn Tần Diệu, mà bên cạnh nàng là một nữ nhân đáng người đầy đặn với khuôn mặt toàn dấu roi.

Mỹ nhân bị đánh một trận, máu tươi và nước mắt hòa vào làm một trên mặt, nhìn Tần Diệu với ánh mắt cầu cứu.

"Quách Phúc!" Tần Diệu nhìn thấy bộ dáng thảm hại và hoảng sợ của nàng ta thì nói: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?!" Hần mới ra nhà trước một một chuyến thôi mà người của mình đã bị Quách Phúc đánh thành như vậy, sợ là sau này sẽ bị hủy nhan.

Mất một mỹ nhân Tần Diệu không thấy đáng tiếc nhưng Quách Phúc không cho hần mặt mũi như vậy thì lại khiến hần tức đến không nhận được.

"Ta là Vương phi, chẳng lẽ không thể dạy dỗ nha hoàn trong phủ sao?" Quách Phúc chống nạnh nhìn Tần Diệu, phụ thân nàng là Tổng đốc Hồ Quảng, tổ phụ là nhà tri thức đương triều, lúc trước Tiêu quý phi vì muốn Tần Diệu cưới được nàng nên đã chi rất nhiều tiền, mà lúc đầu nàng cũng có tình cảm sâu sắc với Duệ vương, cho đến khi phát hiện ra chuyện đó...

"Quách Phúc, ngươi làm vậy là không để bổn vương vào mắt!"

Quách Phúc chằm chọc nhìn Tần Diệu: "Vậy Vương gia phạt ta đi! Hừ ta rồi cưới con hồ ly mà ngươi ngày nhớ đêm mong về nhà đi!"

Lúc này Tần Diệu còn tức giận không chỗ phát tiết, nhưng nghe thấy Quách Phúc nhắc tới "Hồ ly tinh" thì biểu cảm lại thay đổi, thái độ cũng dịu bớt đi: "Ta và nàng ta thật sự không có gì, ngươi đừng nghĩ bậy."

Quách Phúc cười lạnh một tiếng, nhưng quả thật không truy cứu nữa mà lại nói: "Mẫu phi kêu chúng ta mau chóng sinh con."

"Ta biết, mấy ngày tiếp đây ta sẽ đến phòng ngui, không đi chỗ khác nữa." Tần Diệu vội vàng đỡ nàng. Hắn muốn áp chế Tần Dục thì phải dựa vào sự giúp đỡ của Quách gia, nếu vậy thì không thể đắc tội Quách Phúc, huống chi Quách Phúc còn bắt được thóp của hắn.

Quách Phúc xoay người trở về phòng, Tần Diệu vội vàng đi theo, hai người đi một trước một sau, mỹ nhân bị Quách Phúc đánh một trận không dám tin nhìn Tần Diệu rời đi, rốt cuộc nhìn không được nữa khóc òa lên.

Bên kia, Vinh vương phủ.

Mấy ngày nay, tâm trạng Vinh vương Tần Nhạc cũng không được tốt, lúc trước hắn vẫn luôn ẩn náu đứng một bên nhìn Tần Diệu và Tần Dục tranh đấu, nhưng bây giờ... Hắn nhảy bén nhận ra hình như Tần Dục có chỗ kỳ lạ.

Sao Tần Dục lại đột nhiên thay đổi như vậy? Tần Nhạc có chút khó hiểu nhưng lại không có chút manh mối.

Hắn cũng biết mình nghĩ nhiều cũng vô dụng nên dứt khoát cầm tiền ra ngoài —— hắn vẫn hay qua lại với rất nhiều người trẻ tuổi trong kinh nên hôm nay mới hẹn họ cùng đi uống rượu.

Nhưng mà hôm nay Tần Nhạc ra ngoài thì lại gặp phải một chút phiền phức nhỏ.

"Vương gia!" Hoắc Thọ chờ ở cửa Vinh vương phủ, thật vất vả lắm mới đợi được Tần Nhạc đi ra nên lập tức đi lên gọi Tần Nhạc: "Vương gia!"

Tần Nhạc hơi nhăn mày, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh, dừng bước chân lại: "Hoắc Thọ? Gần đây ngui thế nào?"

"Bẩm vương gia, ta..." Hoắc Thọ còn chưa nói xong, nhưng nhìn cách hắn ăn mặc thì có thể nhận ra hắn sống không tốt.

Đại thiếu gia từng được nhiều người săn đón ở Kinh thành, lúc này đầu tóc còn không chỉnh tề.

"Hoắc Thọ, tình trạng của bốn vương ngui cũng biết, vốn không dám đối đầu với hoàng huynh, ngui đắc tội hoàng huynh thì bốn vương cũng bất lực, nơi này có một trăm lượng bạc, ngui cầm lấy dùng trước đi." Tần Nhạc nói rồi kêu hạ nhân bên người cho Hoắc Thọ một trăm lượng bạc rồi thở dài một hơi, sau đó mới lên kiệu rời đi.

"Về sau đừng để cho người này tới gần Vương phủ nữa." Kiệu đi được một đoạn đường thì Tần Nhạc lúc này còn đồng tình với Hoắc Thọ đột nhiên nói, Hoắc gia đã sa ngã, Hoắc Thọ cũng không còn dùng được, hắn không muốn phí thời gian và tiền tài với mấy người này.

Một trăm lượng bạc này hắn bỏ ra là để cho người khác xem.

Kinh thành không ít người lo lắng cho mình, mà lúc này Tần Dục làm theo những gì đã dạy Lục Di Ninh.

Phát hiện Lục Di Ninh thông minh hơn so với hắn nghĩ, Tần Dục càng dốc lòng chỉ bảo Lục Di Ninh, Lục Di Ninh cũng học rất nghiêm túc.

Lúc trước khi hắn dạy Lục Di Ninh nói chuyện thì Lục Di Ninh không mở miệng, nhưng đến nay thì chỉ cần hắn nói một câu Lục Di Ninh sẽ khập khiễng đáp lại.

Dạy dỗ như vậy khiến Tần Dục cảm thấy có thành tựu, đáng tiếc là thân thể hắn vẫn không được tốt.

Chỉ chớp mắt đã tới lúc hồi kinh.

Một ngày trước khi hồi kinh, Tần Dục đến ngâm ôn tuyền, sau đó sớm đi nghỉ ngơi, mà hắn vừa nằm nghỉ không bao lâu thì Lục Di Ninh liền chui vào ổ chăn nằm bên cạnh hắn, đồng thời đưa đôi tay nhỏ đặt lên eo hắn.

Tay Lục Di Ninh nóng hổi, đặt trên eo hắn làm ngay cả eo hắn cũng nóng theo, đáng tiếc không bao lâu sau thì Lục Di Ninh liền bỏ tay ra.

Trên thắt lưng không có chút độ ẩm, Tần Dục thấy có chút mát mát, hắn nhìn Lục Di Ninh bên cạnh, phát hiện Vương phi mình nằm thẳng tắp, hơi thở cũng đều đều.

Nàng xoay người lại liền ngủ sao? Tần Dục không làm gì nữa, cũng nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Hôm nay Tần Dục ngủ không ít, nhưng đến nửa đêm Lục Di Ninh nằm bên cạnh hắn lại mở to mắt, đặt tay lên eo hắn.

Một lát sau, Lục Di Ninh lại buông tay ra, sau đó ôm lấy một cánh tay của Tần Dục, còn cẩn thận không dè lên chân Tần Dục.

Ngày hôm sau, Tần Dục liền dẫn Lục Di Ninh trở về Kinh thành, nhưng lại để Chiêu Dương ở lại.

Lúc này Chiêu Dương đến kinh thành thì sẽ không tránh khỏi những lời đồn đãi, hắn dứt khoát dâng một cuốn tấu chương cho Vinh Thành đế, xin Vinh Thành đế cho Chiêu Dương tiếp tục ở ngoài thành giải sầu.

Vĩnh Thành để cũng không để ý đến nữ nhi Chiêu Dương này đi đâu nên liền vung tay đồng ý, Chiêu Dương cũng liền có thể ở lại thôn trang ngoài thành.

Mấy ngày nay Lục Di Ninh chơi khá hợp với Chiêu Dương, phát hiện Chiêu Dương không đi cùng bọn họ thì lại có chút không nỡ nên không ngừng quay đầu nhìn.

"Nàng cũng muốn ở lại sao?" Tần Dục hỏi. Mà hắn vừa dứt lời thì Lục Di Ninh liền nắm chặt tay hắn không chịu buông ra.

Tần Dục nhìn không được nở nụ cười.

Đoan vương phủ vẫn như cũ, không có thay đổi gì, mà sau khi trở lại Đoan vương phủ, Tần Dục liền nhận được rất nhiều bái thiếp.

Ngày đầu năm hằng năm, bọn quan viên luôn thăm viếng lẫn nhau, trước kia Tần Dục sợ bị Tiêu quý phi nắm thóp, bản thân hắn lại có chút thanh cao nên từ xưa đến nay không muốn tham dự vào chuyện này, vì vậy thường từ chối thiếp mời của mọi người, nhưng từ khi Chiêu Dương qua đời, hắn lại không như vậy nữa.

Lúc này hắn liền cho người cảm hết bái thiếp của mọi người, sau đó đều đồng loạt xem qua, chọn giữ lại một vài cái để thăm.

Mà lễ vật hằng năm mấy vị quan viên kia đưa tới hắn cũng không trả về giống như trước kia mà ngược lại thu nhận tất cả.

Thái độ của hắn quá thanh cao nên sẽ không khiến Vĩnh Thành để xem trọng hắn, chung quy Vĩnh Thành để cũng không phải là một người thanh cao.

Ngày đầu tiên hồi phủ, Tần Dục bận rộn rất lâu, buổi tối trở về phòng đã là rất muộn, mà khi hắn về đến thì liền nhìn thấy Lục Di Ninh đang chờ mình.

"Cho ngồi." Lục Di Ninh đưa cho Tần Dục một chén canh gừng.

Tần Dục vẫn ngồi như vậy không thể nhúc nhích, có chút không thoải mái, nhưng uống canh gừng xong thì cả người lại thoải mái hơn rất nhiều.

"Ta," Lục Di Ninh đột nhiên chỉ chính mình, "Muốn vài món đồ, được liệu."

Tần Dục nhìn Lục Di Ninh, sự kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt rồi lại biến mất. Không ngờ Lục Di Ninh lại muốn xin hắn vài thứ, hơn nữa đó lại là được liệu.

Vương phi hắn quả nhiên hơi lập dị, thật không biết nên đáp lại thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Trừ tịch* yến(1)

Edit: Thỏ

Beta: Dao

*Trừ tịch: Giao thừa

Tần Dục dẫn Lục Di Ninh đến nơi ở của Hồ đại phu.

Hồ đại phu và Hồ phu nhân không có con cái, chỉ nhận vài đồ đệ, những đồ đệ đó đều do Tần Dục đưa đến, vì vậy Tần Dục đối với vợ chồng Hồ đại phu hết sức tín nhiệm, mà hai người họ cũng không phụ lòng tin của hắn. Lúc trước Đoan Vương phủ bị Tần Diễn cho người bao vây, chính họ kiên quyết không chịu rời đi.

Nhưng Tần Diễn sao có thể cho phép hai đại phu ở lại? Cuối cùng phải đuổi bọn họ ra ngoài, nơi ở cũng bị một mối lửa thiêu rụi sạch sẽ.

Đương nhiên, lúc này viện vẫn còn rất tốt, ngoài phòng đầy ắp dược liệu đang phơi nắng không nói, ở trong phòng, còn có từng hàng tủ lớn chuyên cất giữ thảo dược.

Rất nhiều loại dược không để được lâu, cho nên dược liệu ở đây tuy nhiều loại, nhưng mỗi loại số lượng rất ít, rất nhiều loại ngày thường Hồ đại phu căn bản không dùng đến, thu vào phòng khi cần thiết dùng mới tới mà thôi.

Lục Di Ninh chủ động nói muốn đi dược liệu, nhưng sau khi Tần Dục đưa nàng tới sân viện của Hồ đại phu, nàng lại trốn phía sau kéo tay áo hắn, còn không kìm chế được mà hơi hơi phát run.

"Làm sao vậy?" Tần Dục phát hiện Lục Di Ninh khác thường, lo lắng nhìn nàng.

Thế nhưng Lục Di Ninh lắc đầu, nghiêm túc nhìn hắn: “Ta không sao, đừng... Đừng lo lắng.”

Ngoài miệng nói mình không sao, nhưng trong mắt hoảng sợ rõ ràng, bộ dạng không có chuyện gì nào phải như vậy... Tần Dục thấy Lục Di Ninh như thế, đầu tiên là đau lòng, ngay sau đó lại nhin không được nghi ngờ —— Lục Di Ninh, nàng đang sợ cái gì?

“Đừng sợ.” Tần Dục cầm tay Lục Di Ninh trấn an (1) nàng.

(1) Trấn an: làm yên lòng, vỗ về, động viên.

Lục Di Ninh thoáng nhìn Tần Dục, hít sâu một hơi, rốt cuộc không còn run nữa, nhưng ánh mắt vẫn lảng tránh, bộ dáng chim sợ cành cong (2).

(2) Chim sợ cành cong (Kính cung chi điều): chim bị cung tên bắn trượt nên sợ cành cong, vì cành cong giống cây cung, hàm ý chỉ sự lo sợ, hoảng hốt

Đồ đệ Hồ đại phu thấy Tần Dục tới, lập tức đi tìm người.

“Vương gia có việc gì?” Hồ đại phu khó hiểu nhìn Tần Dục, bình thường Đaoan Vương sẽ không đến chỗ này.

“Đi xem một chút.” Tần Dục nói, đem Lục Di Ninh kéo đến trước mặt: “Trước tiên Hồ đại phu hãy bắt mạch cho Vương phi.”

Đã vài ngày Hồ đại phu chưa bắt mạch cho Lục Di Ninh, nghe Tần Dục nói vậy, liền chẩn mạch cho nàng, ngay sau đó kinh ngạc: “Vương gia, thân thể Vương phi đã khôi phục hoàn toàn.”

Lần đầu bắt mạch cho Lục Di Ninh, thân thể nàng hư tổn nặng nề, vẫn nghỉ phải điều dưỡng ít nhất vài năm mới có thể tốt lên, nhưng chỉ qua mấy tháng, không ngờ đã khôi phục như người thường.

Hiện tại thân thể Đaoan Vương phi dù không quá khỏe mạnh, nhưng vẫn hơn những tiểu thư mỏng manh yếu đuối ở kinh thành.

Tần Dục không học y, nhưng đối với y thuật xem như biết chút ít, hiểu rằng thân thể Lục Di Ninh tốt lên nhanh như vậy chắc chắn có chỗ không bình thường.

Nhưng coi như trên người Lục Di Ninh có nhiều điểm đáng ngờ, hắn vẫn tin tưởng nàng, không chỉ vì đòi trước nàng liều mình cứu giúp, mà còn vì thời gian chung sống vừa qua.

“Từ nay nàng muốn ăn gì thì ăn, vui không?” Tần Dục xoa đầu Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh vốn đang bất an, lúc này nghe được Tần Dục nói cho mình ăn, chút ít không an lòng lập tức bay đi hết: “Ta muốn ăn thịt!”

“Về sau mỗi ngày đều cho nàng ăn thịt.” Tần Dục nói.

Lục Di Ninh rất vui mừng, nàng sờ tay Tần Dục, chỉ ra chỗ được liệu đang được phơi khô: “Ta, muốn đi xem.”

“Ta đi cùng nàng.” Tần Dục nói, hắn không biết vì sao Lục Di Ninh sợ hãi, nhưng có hắn bên cạnh, chắc nàng sẽ bớt sợ hơn nhiều.

Lúc trước đều là Lục Di Ninh đi theo Tần Dục, lần này lại là Tần Dục theo sau Lục Di Ninh. Hắn thấy nàng cầm rễ tre, nhìn từng loại dược liệu đang phơi, thỉnh thoảng nhặt lên vài thứ cho vào rổ.

Nhưng nhìn hết một vòng mấy chục loại dược liệu trong sân, nàng cũng chỉ lấy năm, sáu loại mà thôi, lấy hết rồi, nàng lại nhìn về phía dược phòng cách đó không xa.

“Vương phi hiểu biết dược liệu?” Hồ đại phu có chút tò mò nhìn dược liệu trên tay Lục Di Ninh, những loại dược bị vị Vương phi này cho vào rổ, phần lớn đều trị thương, ngoài ra còn có tác dụng lưu thông máu, hiển nhiên không phải nhặt bừa. Chẳng qua là... không phải Vương phi là người ngốc sao? Tại sao nàng lại am hiểu dược liệu?

“Hồ đại phu.” Tần Dục đột nhiên kêu một tiếng: “Chuyện của Vương phi, không được nói cho người khác.”

“Dạ, Vương gia.” Hồ đại phu lập tức trả lời.

“Nếu Vương phi nguyện ý muốn học, nhờ người dạy nàng y thuật.” Tần Dục lại nói.

Tần Dục nói vô cùng khách khí, Hồ đại phu đương nhiên đáp ứng, sau đó lại tò mò không kìm được liếc nhìn Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh không ở lại nghe Tần Dục nói chuyện cùng Hồ đại phu, nàng thật cẩn thận vào dược phòng chuyên dùng để cất giữ dược liệu, tỉ mỉ nhìn từng cái, cuối cùng lấy ra hơn mười loại.

Lấy xong, tất cả dược liệu đã đựng hơn nửa rổ.

“Được chưa? Có muốn lấy cái khác không?” Tần Dục hỏi.

“Có.” Lục Di Ninh gật đầu, nhưng rất nhanh lại lắc lắc: “Ta không biết... Cần loại nào.” Trước kia nàng đã chịu qua đủ loại tổn thương, từng bị người nọ đem mỗi một tấc xương đánh gãy, mà sau khi nàng bị thương, người đó luôn có cách chữa khỏi cho nàng.

Trong quá trình cứu chữa, nàng ghi nhớ không ít thứ, chỉ là sau này luôn mơ hồ không rõ, dần dần suốt một thời gian dài, rất nhiều thứ không còn nhớ được, vậy nên không có bản lĩnh chữa khỏi cho Tần Dục.

Nếu nàng nhớ rõ những thứ đó chưa chắc có thể chữa khỏi cho Tần Dục, nhưng có thể giúp hắn dễ chịu một chút... Nàng không muốn thấy Tần Dục phải chịu khổ.

Bây giờ ngay cả việc tìm đủ tất cả các loại dược liệu Lục Di Ninh cũng không làm được, nàng chỉ nhớ rõ mùi vị của chúng, lại không biết chúng có hình dạng như thế nào.

Nhưng thật may mắn, cho dù dược liệu không đầy đủ thì chỉ khiến cho hiệu quả giảm một chút, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

“Có muốn ta dẫn nàng ra bên ngoài dược phòng để tìm không?” Tần Dục hỏi.

“Nếu ở đây không có, bên ngoài phòng chừng cũng không có.” Hồ đại phu nói, hắn có thói quen cất giữ dược liệu, trong tay hắn gần như có hết các loại: “Vương phi lấy mấy thứ này để làm gì?”

Lục Di Ninh có chút đề phòng liếc mắt nhìn Hồ đại phu, lại nhìn về phía Tần Dục: “Nấu thử một chút.” Đã là dược liệu, đương nhiên phải đun lên trước.

Dựa theo yêu cầu của Lục Di Ninh, Tần Dục cho người mang tới một cái nồi rất lớn, sau đó đổ hết rễ thảo dược khi nãy vào đun.

“Trong chỗ này có huyết nhân sâm được đưa tới từ tận Nam Cương ngàn dặm xa xôi, Vương gia...” Hồ đại phu đau lòng nhìn một nồi dược liệu, chỉ cảm thấy Vương phi phí phạm của trời.

Nhiều thứ nấu chung với nhau như vậy, cũng không biết sẽ nấu ra cái gì...

“Không có việc gì, Vương phi vui là được.” Tần Dục nói, sau đó nhìn về phía Hồ đại phu: “Những dược liệu này nấu chung có độc hay không?”

“Mấy thứ này không mang độc tính, nhưng nếu nấu lên để ăn, dễ bị đau bụng.” Hồ đại phu nói, bình thường đại phu bọn họ muốn bốc một phương thuốc, phải thử thật lâu mới dám dùng, mà vị Vương phi này cứ tùy tiện chọn thảo dược như vậy... Quả thật trước nay hắn chưa từng thấy qua phương thuốc nào như thế.

“Không có độc là được.” Tần Dục nói.

Hồ đại phu nghe được lời Tần Dục trong lòng cả kinh, Đoan Vương... Chẳng lẽ ngài ấy định uống thử thuốc mà Vương phi nấu linh tinh kia?

Quả thật Tần Dục đã tính toán liều mình bồi quân tử uống thang thuốc này. Nếu bắt hắn uống cả nồi kia thì chắc chắn không thể được, nhưng nếu chỉ uống một chén thì không thành vấn đề.

Nhưng mục đích của Lục Di Ninh không phải để hắn uống nồi thuốc kia, nàng khoa tay múa chân nói muốn một thùng gỗ thật lớn, sau đó đem tất cả dược liệu đã được đun một canh giờ đổ vào, còn định tự mình đi xách thùng gỗ.

Tần Dục sao có thể để một tiểu cô nương đi xách cái thùng to như vậy? Hắn sai thị vệ khênh thùng gỗ lên, mang tới chỗ hắn tắm rửa thường ngày.

Một nồi thuốc này, dùng để tắm?

Nồi thuốc này quả thật dùng để ngâm mình. Nếu cho Tần Dục uống mà hắn còn không để ý, thì thuốc này để ngâm mình đương nhiên không thành vấn đề. Đến khi trời tối, Tần Dục ngâm trong thùng thuốc nửa canh giờ, cả một tảng da đều nhẵn hết lại.

Ngâm lâu như vậy, Tần Dục không cảm thấy có gì đặc biệt, mà Lục Di Ninh luôn ở bên cạnh, nên hắn có thể vừa ngâm mình vừa dạy nàng nói chuyện, xem như không lãng phí thời gian.

Thời gian qua mau, chớp mắt đã gần đến cuối năm, lúc này Tần Dục vô cùng bận bịu, nhưng dù có bận thế nào đi nữa, hắn vẫn cố dành một khoảng thời gian ban tối để ngâm dược, vừa lúc có thể cùng Lục Di Ninh nói chuyện.

Sau đó, hắn phát hiện Lục Di Ninh gần như lấy tốc độ kinh người tiếp thu các loại tri thức, rõ ràng không lâu trước đây, nàng là đứa ngốc không mở miệng nói một lời, lúc này đã có thể cùng hắn nói vài câu đơn giản.

Thấy Lục Di Ninh như vậy, Tần Dục không khỏi áy náy, đời trước của Lục Di Ninh, có lẽ nàng không hề ngu dại, bằng không sao lại có năng lực tìm ra nhiều đồ ăn cho hắn như vậy, đáng tiếc lúc trước hắn đối với thế tử này có thành kiến, lại bỏ mặc không quan tâm, khiến nàng không có cơ hội được dạy dỗ trưởng thành.

Đĩ nhiên, có lẽ nàng cũng học được vài thứ, nhưng dưới sự chỉ dạy của hai bà vú già, thế giới của nàng vẫn luôn thật nhỏ... Tần Dục đột nhiên nhớ tới,

hắn an bài cho Lục Di Ninh hai bà vú già, hai người này ngày thường luôn ở trước mặt nàng nói lời hay về hắn, có phải bởi vì như vậy, nàng mới có thể lựa chọn không rời không bỏ hắn?

Mặc kệ là nguyên nhân gì khiến Lục Di Ninh liều chết cứu hắn, phần ân tình đó Tần Dục sẽ không quên, sống lại một đời vẫn ở bên cạnh nàng, hắn đã xem nàng như người thân của mình, thậm chí so với những người được xem là ruột thịt còn thân cận hơn.

Tối hôm nay lúc Lục Di Ninh sờ vào eo Tần Dục, hắn liền cầm tay nàng.

Lục Di Ninh quả thực một chút cũng không muốn xa rời Tần Dục, hắn sao có thể không luyến tiếc phần tình cảm này?

Tuy rằng Tần Dục hành động bất tiện, nhưng ngày nào cũng phải ra ngoài, đến khi hắn đi rồi, Lục Di Ninh sẽ đến chỗ Hồ đại phu.

Mới đầu nàng rất đề phòng Hồ đại phu, nhưng qua mấy ngày, phát hiện Hồ đại phu luôn đối xử cung cung kính kính với mình, liền bỏ đi phòng bị, chỉ là những lúc không có Tần Dục bên cạnh thì sẽ không nói chuyện cùng Hồ đại phu.

Mấy ngày này, quả thật qua rất nhanh, cơ hồ chớp mắt một cái đã đến giao thừa.

Ngâm thảo được suốt nửa tháng, hai chân Tần Dục vẫn như cũ không có cảm giác, nhưng cũng không xảy ra vấn đề gì, ít nhất có thể chứng minh thuốc này không gây hại cho thân thể, hắn dứt khoát quyết định sau này mỗi ngày đều kiên trì sử dụng, được một thời gian, hắn cảm thấy tình trạng giấc ngủ so với khi trước tốt hơn nhiều.

Ngày lễ trừ tịch, tất cả hoàng tử, còn có tôn thất (3) ở kinh thành, tất cả đều phải tiến cung thỉnh an Vĩnh Thành Đế, nhân tiện mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, chắc chắn Tần Dục phải đi, hắn đã thành thân, còn phải dẫn thê tử mình cùng đến.

(3) Tôn thất: người trong hoàng tộc, dòng họ nhà vua.

Sáng sớm hôm nay, sau khi thức dậy Tần Dục liền sai người trang điểm cho Lục Di Ninh: “Hôm nay nàng theo ta vào cung, không cần làm cái gì, cũng không cần để ý người xung quanh, nhưng nhất định phải theo sát ta.”

Lục Di Ninh gật đầu, Tần Dục lại nói: “Nàng không được tùy tiện căn người giống như lúc trước biết chưa? Những người đó rất bẩn.”

Lục Di Ninh lại gật đầu.

Tần Dục dặn dò nàng rất nhiều thứ, nhưng không hề dạy nàng quy củ, Vương phi của hắn, cho dù không biết quy củ lễ nghi, vẫn là tốt nhất.

So với lúc trước thì thần sắc Lục Di Ninh đã tốt lên rất nhiều, vẻ xinh đẹp cũng hiện rõ hơn, chỉ là bình thường nàng luôn mặc nam trang, nên mới không nhận thấy.

Lần này Tần Dục để nàng mặc xiêm áo do chính hắn đặt người làm, lại sai nha hoàn chải một búi tóc thật cao, đeo thêm trang sức, lập tức biến nàng thành một tiểu mỹ nhân.

“Thật xinh đẹp.” Tần Dục cười nói.

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục, mi mắt cong cong: “Ngươi, xinh đẹp.”

“Chúng ta đều đẹp.” Tần Dục cười nói, dẫn Lục Di Ninh ra ngoài, không ngờ xe lăn vừa mới đi được không bao xa, Lục Di Ninh luôn bên cạnh hắn đã không cẩn thận dẫm lên lán vấy, suýt chút nữa té ngã.

Tần Dục: “...”

Vì đón chào năm mới, cả hoàng cung được quét dọn sạch sẽ, đến nỗi mỗi một mảnh ngói cũng đều bóng loáng, ánh nắng chiếu rọi xuống tựa hồ cũng sẽ sáng lên. Dưới hành lang treo đầy đèn lồng, trên mỗi nhánh cây khô đều dùng lụa hồng làm thành những đóa hoa nhỏ, có thể thấy khắp nơi tinh xảo rực rỡ.

Tần Dục có ý định nói cho Lục Di Ninh biết vài thứ, nhưng nghĩ tới tình huống ở đây, cuối cùng cũng không mở miệng.

“Hoàng huynh, mẫu hậu bảo ta tới chờ ngươi.” Tần Dục vào hoàng cung không bao lâu, liền gặp Tần Diễn.

“Ngươi dẫn đường đi.” Tần Dục liếc mắt nhìn Tần Diễn, nói.

Thấy Tần Dục tỏ ra lạnh nhạt, trong lòng Tần Diễn không khỏi để ý, nhưng lại không dám hỏi nhiều, chỉ đành ngoan ngoãn đi trước dẫn đường.

Chỉ là, tuy hắn đi ở phía trước, thế nhưng ánh mắt không hề né tránh liếc về đằng sau.

Vị hoàng tẩu kia của hắn so sánh với lần trước, có thay đổi quá lớn, khiến hắn hoài nghi nàng đã bị người khác đổi thành rồi.

Ai có thể nghĩ đến, tiểu mỹ nhân đáng người nhỏ nhắn nhẹ nhàng phiêu dật trước mắt, thực chất là một nữ nhân đàn độn?

Cảm thán thật sâu, Tần Diễn kim lòng không được bất chấp quay đầu lại, đập vào mắt hắn chính là thân ảnh nữ nhân đang lao đảo, suýt chút nữa đã ngã chống vó.

Xiêm váy của nàng không phải quá dài, ở đây lại là mặt đất bằng phẳng, ấy vậy mà lại suýt bị té ngã? Tần Diễn trầm mặc.

Thấy thời gian còn sớm, Tần Dục đến chỗ Triệu Hoàng hậu trước.

Triệu Hoàng hậu đối với Tần Dục trước giờ luôn dè dặt cẩn trọng, đối với Lục Di Ninh thì coi thường không để ý đến.

Nếu là người khác, bị người ta hết mực khinh thường như vậy tất nhiên trong lòng sẽ không thoải mái, nhưng còn Lục Di Ninh... Lúc này nàng đang vô cùng cao hứng đem toàn bộ điểm tâm trên bàn ăn sạch sẽ, cũng không hề quên Tần Dục mà thỉnh thoảng sẽ vui vẻ đút hắn một miếng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Trừ tịch yến(2)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Triệu Hoàng hậu thấy nhi tử của mình ăn hết đồ ăn do Lục Di Ninh đưa qua, trong mắt chợt lóe lên sự kinh ngạc. Xưa nay nhi tử của bà không thân cận với người khác, còn rất nhỏ đã tự mình ăn, phép tắc ăn uống cũng tuân thủ nghiêm ngặt, không ngờ bây giờ sẽ ăn đồ ăn từ trên tay người khác.

Triệu Hoàng hậu lặng lẽ thờ dài một hơi, lại hỏi: "Chiêu Dương sao rồi?"

"Muội ấy rất tốt." Tần Dục nói, hiện tại Chiêu Dương đã tốt, tin rằng về sau sẽ càng tốt hơn.

"Chiêu Dương và Hoắc Thọ..." Chân mày Triệu Hoàng hậu cau lại: "Con đối với Hoắc gia có độc ác quá hay không?" Triệu Hoàng hậu đối với Hoắc gia hận vô cùng, nhưng dù sao Hoắc Thọ cũng là trượng phu của Chiêu Dương.

Ý định ban đầu của Triệu Hoàng hậu, vốn là đem nữ nhân Hoắc Thọ nuôi ở bên ngoài đuổi đi, cho Hoắc gia một ít giáo huấn, để Hoắc gia đối đãi tốt hơn với nữ nhi của mình. Ai ngờ nhi tử của bà trực tiếp diệt luôn Hoắc gia, ngược lại khiến bà có chút trở tay không kịp.

Hiện tại Hoắc gia đã không còn, nữ nhi của bà...

"Mẫu hậu, trên đời này không chỉ có mình Hoắc Thọ là nam nhân." Tần Dục cười cười nhìn mẫu hậu của mình. Sau khi chứng kiến cảnh nước mất nhà tan, đối với nhiều chuyện, hắn đã trở nên đặc biệt cởi mở.

Với Tần Dục mà nói, cho dù tương lai có xảy ra điều gì đi chăng nữa, chỉ cần Chiêu Dương còn sống là được. Quan trọng hơn, nam nhân hoàn hảo[1] như Hoắc Thọ thì có gì hiếm lạ?

[1]: (纨绔) quần lụa mịn: Chỉ quần áo đẹp con em quý tộc ngày xưa, sau này dùng để chỉ con em nhà giàu sang.

Triệu Hoàng hậu kinh ngạc, muốn phản bác nhưng không thể không thừa nhận với tình huống trước mắt, đúng là Chiêu Dương có thể tìm một người tốt hơn Hoắc Thọ: "Thanh danh của Chiêu Dương..."

"Mẫu hậu yên tâm, con sẽ che chở cho Chiêu Dương." Tần Dục cười nói.

Cuối cùng Triệu Hoàng hậu cũng yên lòng, khuôn mặt lần nữa trở nên nghiêm túc.

Bên này Tần Dục đến gặp Triệu Hoàng hậu thì bên kia, Tần Diệu mãi mới được cho phép rời khỏi Duệ Vương phủ cũng đi gặp Tiêu Quý phi.

"Mẫu phi, nghe nói tên Tần Dục kia mang Vương phi của hắn vào cung, đội đũa..." Khóe miệng của Tần Diệu cong lên, lúc này đã có chủ ý thiết kế Lục Di Ninh, khiến cho Lục Di Ninh trở nên xấu xí.

"Con đừng có làm gì." Tiêu Quý phi nhìn một cái đã nhận ra được tính toán của Tần Diệu, lập tức lạnh lùng nói.

"Vì cái gì? Mẫu phi?" Tần Diệu khó hiểu.

"Phụ hoàng con từ hôn cho hắn một vị Vương phi như vậy, mới đầu tuy khoái chí nhưng hiện tại cũng đã hối hận, nhìn Vương phi của hắn xấu mặt, chỉ sợ đối với hắn sẽ càng thêm đau lòng, tính toán này của con không phải hại Tần Dục mà là giúp đỡ Tần Dục." Tiêu Quý phi cau mày nhìn nhi tử của mình, bà vẫn đang vì nhi tử mà bảo hộ hắn, kết quả đã khiến cho tâm trí cùng thủ đoạn của nhi tử trở nên rất thâm thù.

Lục Di Ninh xấu mặt ở trước mặt mọi người, quả thật là vút hết mặt mũi của Tần Dục, nhưng Vĩnh Thành để cũng sẽ mất mặt theo.

"Vậy chúng ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn Tần Dục càng ngày càng được phụ hoàng yêu thích?" Tần Diệu nôn nóng không thôi.

"Đừng lo lắng." Tiêu Quý phi trấn an nhi tử: "Mẫu phi(*) đã có biện pháp."

(*Trong bản raw tác giả để là mẫu hậu nhưng đoạn trên lại để là mẫu phi, mình nghĩ chắc do tác giả nhầm nên sửa đổi cho phù hợp.)

Từ xưa đến nay Tần Diệu vô cùng tín nhiệm mẫu phi của mình, nghe mẫu phi nói có biện pháp, nôn nóng nhất thời đã được ép xuống.

"Diệu nhi, mẫu phi đã gọi thái y đến để bắt mạch cho Vương phi của con." Đột nhiên Tiêu Quý phi lảng sang chuyện khác, hiện tại bà ngày mong đêm mong, ngóng trông Tần Diệu sớm có hài tử.

Đối với chuyện phải sinh hài tử với Quách Phúc, Tần Diệu có chút oán hận, nhưng căn bản không thể phản kháng, chỉ có thể đồng ý.

Đền hoa rực rỡ sáng lên, con cái của Vĩnh Thành đến, và cả những dòng họ tôn thất được Vĩnh Thành để yêu thích đều vào cung.

Trừ tịch là ngày quan trọng để cả nhà đoàn viên, nhưng quan trọng đến mấy thì cũng chỉ thước đo xem Vĩnh Thành để có bao nhiêu sủng ái, dấu cho Vĩnh Thành để bị xem là ngu ngốc.

Chính vì vậy, nên chỉ cần có cơ hội tiến cung, tất cả đều mang theo cả gia quyến của mình.

Lúc Tần Dục và Triệu Hoàng hậu cùng nhau đi đến nơi tổ chức cung yến, mọi người đều đã ngồi đông đủ.

Những người này Tần Dục đều biết, nhưng cũng không thích, Đại Tần quy định tôn thất không thể làm quan, chỉ có thể lấy bổng lộc triều đình. Rất nhiều Phiên vương dựa vào gốc rễ của mình để hô mưa gọi gió, những tôn thất ở Kinh thành, tiến bộ cũng không được mấy người.

Đương nhiên bọn họ sẽ như vậy, chủ yếu cũng là vì Vĩnh Thành để vẫn chưa cho bọn họ cơ hội tiến bộ mà thôi.

Tần Dục đang quan sát những người đó, thì bọn họ cũng đang quan sát lại Tần Dục, nhìn Lục Di Ninh ở phía sau Tần Dục, Đoan vương cưới một Vương phi gốc nghèo, không có mấy người đã từng thấy qua cho nên đại đa số đối với Lục Di Ninh vô cùng hiếu kỳ.

Mọi người có nghe qua một ít tin đồn, biết vị Vinh Dương trưởng Công chúa kia có một trường nữ điên điên khùng khùng, cho nên đáy lòng đã khắc họa hình tượng của một nữ tử ngốc miệng chảy nước miếng, không ngờ Đoan Vương phi so với trường tượng của bọn họ lại không hề giống nhau.

Dáng vẻ của Vinh Dương trưởng Công chúa vô cùng mỹ diệu[2], mà Đoan Vương phi giống bà, tất nhiên cũng sẽ xinh đẹp, nhưng nói về khí chất thì hoàn toàn khác biệt.

[2]: Đẹp rực rỡ làm mê hoặc.

Khí chất của Vinh Dương trưởng Công chúa là trường dương[3], tựa như vẻ đẹp của hoa hồng, còn Đoan Vương phi thoát nhìn lại vô cùng thanh thuần, sạch sẽ như trẻ con, hai mắt của nàng diễm lệ[4], kết hợp cùng dung mạo tạp thành vẻ mẫu thuần xinh đẹp.

[3]: to lớn, phô trương

[4]: Diễm lệ - 豔麗: tươi đẹp, đẹp lộng lẫy.

Có lẽ vì bị nhiều người nhìn, nàng rút lại phía sau Đoan vương, khuôn mặt ngây thơ càng khiến nàng trở nên mĩ mạo hơn trong mắt mọi người.

Đương nhiên, cũng để người khác nhìn ra... Nàng xác thực không bình thường.

Vinh Dương trưởng công chúa thấy nữ nhi như vậy, khuôn mặt không thể tránh được tối sầm, còn Lục Quốc công mang vẻ mặt phức tạp nhìn trường nữ của mình.

Tình cảm của ông với Vinh Dương trưởng Công chúa lúc tân hôn vô cùng tốt, Lục Di Ninh được sinh ra chính là hài tử đầu tiên của ông. Đã từng, ông đối với nữ nhi này vô cùng yêu thương, vô số lần nghĩ tới tương lai của con bé, không nghĩ tới sau này lại phát hiện hài tử của mình không thể dùng được.

Khi đó ông đã thôi không nghĩ về tương lai của hài tử này nữa, nhưng hiện tại đứng bên cạnh người nữ nhi là Đoan vương, lại khiến ông nhớ tới lúc ông âm thầm nghĩ về viễn cảnh tương lai của nữ nhi.

Rốt cuộc Lục Quốc công cũng không ngồi tiếp nữa, đứng dậy đi về phía Đoan vương ở bên kia.

Vinh Dương trưởng công chúa phát hiện ra động tác của ông, thần sắc lạnh đi mấy phần, trong lòng đối với trường nữ của mình càng thêm chán ghét không thôi --- chính nữ nhi này đã khiến cho bà trở thành trò cười!

"Di Ninh..." Lục Quốc công hàn huyên hai câu với Tần Dục, rồi khẩn thiết nhìn nữ nhi của mình.

Nhưng mà Lục Di Ninh hoàn toàn không quen biết ông, nàng hiểu kỳ đánh giá Lục Quốc công một lượt, rồi ánh mắt lại dừng trên người Tần Dục.

Lục Quốc công ngăn người, phản ứng vừa rồi của nữ nhi sợ là căn bản không hề quen biết mình, nhất thời trong lòng vô cùng thất vọng, nhưng nhìn thấy sự quyến luyến trong mắt nữ nhi đối với Tần Dục, ông lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lục quốc công cảm kích Tần Dục, rất nhiều tôn thất thấy được một màn này, cũng không thể tránh khỏi việc sinh ra hảo cảm với Tần Dục, đồng thời nhận không được thờ dài, Đoan vương...sao có thể như vậy bị phế đi?

"Hoàng huynh." Ở phía sau Lục Quốc công, Vinh Dương Tần Nhạc đi tới trước mặt Tần Dục, hần cung kính hành lễ với Tần Dục, lại gọi Lục Di Ninh một tiếng: "Hoàng tẩu."

"Nhị hoàng đệ không cần đa lễ." Tần Dục đánh giá Tần Nhạc một phen, Tần Nhạc hiện tại so Tần Nhạc mười năm sau thì còn non nớt hơn rất nhiều, nhưng khoảng nguyệt trang thì đã học xong.

Hắn cũng lười nói nhiều lời với Tần Nhạc, tạm thời không tính toán đối phó với hắn ta, Tần Dục khẽ gật đầu với Tần Nhạc, rồi đi lên chỗ ngồi của mình.

Tần Nhạc đối với chuyện này cũng không ngoài ý muốn, hai năm nay hắn khắp nơi lấy Tần Diệu làm chủ, sai đâu đánh đó, Tần Dục không thích hắn thì cũng là chuyện bình thường, mang theo Vương phi của mình, Tần Nhạc ngồi bên cạnh Tần Dục.

Lúc này Tần Dục lại nhìn thoáng qua Tần Nhạc, chính xác hơn là nữ nhân bên người Tần Nhạc.

Vương phi của Tần Nhạc, chính là người từng định thân với hắn, Tô Minh Châu ấu nữ của Tô Thủ phụ (*tên chức quan).

Tô Minh Châu là con một của Thủ phụ, đáng về mỹ mạo còn rất có tài hoa, từng nổi tiếng là danh môn khuê tú trong Kinh thành, không chỉ thế, nàng ta với Đại tiểu thư Triệu gia - chất nữ của Triệu Hoàng hậu còn là bạn tốt với nhau.

Triệu hoàng hậu rất thích nàng ta, cho nên tuyển nàng ta làm Thái tử phi, thậm chí Tần Dục đã gặp qua nàng ta vài lần ở Triệu gia, đáng tiếc còn chưa đợi hai người thành thân thì Tần Dục đã xảy ra chuyện.

Tuy rằng Tô Thủ phụ có hảo cảm với Tần Dục, nhưng cũng luyến tiếc nữ nhi của mình chịu khổ, tất nhiên không muốn duy trì hôn ước này nữa, đúng lúc này, Tần Dục chủ động đưa ra giải trừ hôn ước.

Lúc ấy Tần Dục không muốn hủy hoại một nữ nhân, chung quy nếu Tô Minh Châu không gả cho hắn, thì sẽ có nhiều lựa chọn tốt hơn, cũng có thể trở thành mẫu thân.

Tô gia đồng ý cùng hắn giải trừ hôn ước, nhưng ai cũng không ngờ rằng, Tiêu Quý phi lại tạo áp lực với Tô gia, khiến cho Tô Thủ phụ phải đem Tô Minh Châu gả cho Nhị hoàng tử Tần Nhạc.

Tuy rằng Tô Thủ phụ là một Thủ phụ, nhưng cũng chỉ xuất thân nhà nghèo, nữ nhi của ông ta khiến Tiêu Quý phi chú ý, cho nên đem Tô Minh Châu gả vào nhị hoàng tử Tần Nhạc, mà Tô Thủ phụ có thể lên làm được Thủ phụ là vì ông ta làm người có chút nhất gan....Cảm thấy để cho nữ nhi gả cho Tần Nhạc, tương lai làm một Phiến Vương phi cũng không tệ, cuối cùng dưới áp lực của Tiêu Quý phi ông ta đã đồng ý.

Điều này đối với Tần Dục mà nói, không thể nghi ngờ đây chính là một loại vũ nhục, Tô Minh Châu gả cho ai cũng được, còn hơn gả cho đệ đệ tốt của hắn.

Tuy nhiên, Tần Dục cũng không phải loại giận chó đánh mèo, phần nô thì phần nô nhưng vẫn chưa đụng tới Tô gia, sau này thậm chí không liếc nhìn Tô Minh Châu một cái, hắn hi vọng tương lai của Tô Minh Châu có thể trôi qua tốt đẹp.

Có điều tình hình của Tô Minh Châu sau đại hôn thì càng ngày càng tệ, tuổi trẻ đã qua đời, chết ở Tây Bắc, lúc nàng ta qua đời còn phái người gửi một phong thư cho Tần Dục.

Chính phong thư kia nói cho Tần Dục biết rằng nàng ta đã hạ tuyệt dục dược[5] Tần Nhạc, cũng nói cho Tần Dục biết về một ít sự tình trong cái chết của Chiêu Dương là nhằm vào Tần Dục, tất cả đều là bút tích của Tần Nhạc làm ra, thậm chí Tần Nhạc còn ngầm đối phó với Tần Diệu.

[5]: thuốc vô sinh

Lúc ấy Tần Dục rất khiếp sợ, hỏi người được Tô Minh Châu phái tới mới biết lý do vì sao Tô Minh Châu làm như vậy.

Cũng không biết Tần Nhạc vì chuyện gì mà đã hạ tuyệt dục dược với Tô Minh Châu, tước đoạt quyền làm mẫu thân của Tô Minh Châu, nàng ta hận hắn vô cùng, cho nên hạ dược lại hắn.

Nữ nhân một khi tàn nhẫn thì cái gì cũng có thể làm ra được, không biết hiện nay tình cảnh hai người đã đến mức nào rồi.

Đối với Tô Minh Châu, Tần Dục không có cảm tình đặc thù gì, mà hắn xác định Tô Minh Châu với mình cũng không có tình cảm vãn vương, chung quy là sau khi đính ước cũng chỉ thấy qua hai ba lần mà thôi.

Ngay cả lúc từ hôn, Tô Minh Châu cũng không nói là muốn hay không muốn, mấy năm ở Kinh thành chưa bao giờ liên hệ với hắn.

Vì thế, sợ là sau khi đại hôn, nhất là lúc đi Tây Bắc, Tô Minh Châu gặp được chuyện gì nên mới làm như vậy.

Xem như đền đáp cho việc Tô Minh Châu hạ thuốc Tàn Nhạc, Tàn Dục sẽ xem tình hình mà giúp đỡ nàng ta.

Mang theo tâm tình như vậy, Tàn Dục dùng khước mắt dư quang nhìn Tô Minh Châu một cái, phát hiện khí sắc của nàng ta không quá tốt, y phục cũng đặc biệt dày hơn.

"Tàn Dục." Lục Di Ninh kêu Tàn Dục một tiếng, mắt lại nhìn trái cây trên bàn, chỗ đó(*chỗ của kiếp trước và chỗ ở về sau của nữ chính, chủ yếu là do không được cho ăn no) cũng không thường thấy mấy thứ hoa quả này.

Đoán chừng nàng muốn ăn lại không biết ăn như thế nào, cũng không dám ăn... Tàn Dục cầm một quả dâu tây, nhét vào trong miệng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trừ tịch yến (3)

Edit: Từ Lam + A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Tàn Dục không thích ăn trái cây, cho nên ngày thường Đoan vương phủ không chuẩn bị mấy thứ này, nhưng Lục Di Ninh lại rất thích.

Đột nhiên được ăn trái cây, hai mắt nàng sáng lên, Tàn Dục đẩy trái cây đến trước mặt nàng, bảo nàng từ từ ăn... Đương nhiên, Lục Di Ninh không thể ăn chậm được.

Lục Di Ninh ăn rất nhanh, không lâu sau đã ăn sạch trái cây trên bàn.

Xung quanh có rất nhiều người đang nhìn Lục Di Ninh và Tàn Dục, thấy một màn này thì có chút tiếc hận. Một nữ hài nhi xinh đẹp vậy mà lại bị ngốc...

Có người tiếc hận, có người hưng phấn. Thời điểm Tàn Diệu mang theo Vương Phi Quách Phúc và Tiêu Quý Phi đến vừa vặn thấy được một màn này, khước miệng Tàn Diệu nhìn không được mà cong lên: "Hoàng tẩu rất thích hoa quả sao? Người đến, mang trái cây trên bàn chúng ta cho hoàng tẩu."

Sau khi hắn nói xong, lại nhìn về phía Tàn Dục: "Hoàng huynh, hoàng tẩu thật đúng là thiên chân vô tà[1]. Nhưng lễ nghi này, có phải huynh cũng nên dạy hoàng tẩu một chút không?"

[1] Thiên chân vô tà: Ngay thơ (Chỉ vậy thôi >.<).

"Nếu đệ biết lễ nghi thì đã không có ý kiến với người lớn hơn." Tàn Dục thần nhiên nhìn về phía Tàn Diệu, ở đâu ra đệ đệ chỉ trích tẩu tẩu của huynh trưởng?

Sắc mặt Tàn Diệu khê đỏ, nhìn thấy cung nữ dọn trái cây trên bàn bọn họ đưa đến trước mặt Tàn Dục. Nhưng Tàn Dục không nhìn hắn nữa, ngược lại là chậm rãi ăn trái cây.

Tàn Diệu mưu đồ muốn nhìn Lục Di Ninh mất mặt vì bị dính nước hoa quả ra mặt, nhưng thái độ Tàn Dục như vậy khiến cho hắn nhất thời cảm giác bị đè nén không thôi, muốn nói thêm vài lời thì Vĩnh Thành đế đã đến, tiệc Trừ Tịch bắt đầu.

Hành lễ xong, trong lòng Tàn Diệu tràn đầy không muốn nhưng chỉ có thể ngồi trở lại vị trí của mình, vừa ngồi xuống thì Vương phi Quách Phúc của hắn liền mượn ống tay áo che lại, hung hăng néo một cái bên eo hắn.

Trong mắt Tàn Diệu dâng lên sự tức giận, cuối cùng cực lực ép xuống, nhưng vẫn cố chấp nhìn về phía Vương phi của mình: "Người lại làm sao đây?"

"Đang yên đang lành, tự dưng đem hoa quả tặng người ta làm gì?" Sắc mặt của Quách Phúc không tốt nhìn Tàn Diệu, trời mùa đông hoa quả không được nhiều, gần đây khẩu vị của nàng không tốt, khó có lúc muốn ăn ít hoa quả, kết quả chỉ trong chớp mắt đã bị chính trượng phu của mình đưa cho người khác.

"Chỉ vì cái này hà?" Tàn Diệu nhún mày, không phải chỉ là một đĩa hoa quả thôi sao?

"Giả mà chỉ vì cái này chứ? Người nhớ thương người khác, sao lại không nhớ thương ta đi?" Quách Phúc nói.

Hai người vụng trộm nói qua lại vài câu, trong nhất thời không muốn nói thêm lời nào, mà hai vợ chồng Tàn Nhạc và Tô Minh Châu cũng giống vậy, từ lúc bước vào đến nay vẫn vô cùng im lặng, cùng bàn chỉ thấy Đoan vương dụ dằng thắm thiết nhìn Đoan Vương phi, dứt cho nàng ăn, mà Đoan Vương phi có thể ăn rất tốt, không bao lâu sau lại ăn thêm một đĩa hoa quả mới.

Vĩnh Thành để không có kiên nhẫn dằng dãi lòng vòng, tùy ý nói vài câu rồi cho người tiến lên biểu diễn ca múa, sau đó thì đắm chìm trong biểu diễn, còn tìm thêm hai tiểu mỹ nhân mới ngồi hầu hạ cạnh mình.

Đối với đức hạnh của Vĩnh Thành đế, Triệu Hoàng hậu biết rất rõ ràng, sớm đã an bài mọi chuyện, chỉ trong chớp lát, có thái giám cung nữ đem sùi cảo vừa nấu xong mang lên, chuẩn bị để ban cho tôn thất ở đây ăn.

Nhất thời, trong yến hội là một cảnh tượng ấm áp, Vĩnh Thành đế trước đây không thích Tần Diệu, lúc này cũng thay đổi thái độ, thậm chí còn cố ý hỏi han vài câu.

Tần Dục đối với chuyện này không cảm thấy ngoài ý muốn, Tiểu Quý phi cho người đưa tới một ít bảo vật là bút tích của một vị thư pháp nổi tiếng mấy trăm năm trước cho Vĩnh Thành đế, tất nhiên là muốn Vĩnh Thành đế thay đổi thái độ với Tần Diệu.

Triệu Hoàng hậu không quen việc bộ dáng phụ tử từ từ hiếu của Vĩnh Thành đế và Tần Diệu, vốn định châm chọc vài câu, nhưng nhớ tới nhắc nhở trước đó của Tần Dục, nên đành nhịn xuống.

Năm nay tiệc Trừ tịch khó được gió êm biển lặng, cho đến khi bọn thái giám mang sùi cảo lên.

Sùi cảo nhân thịt bò, Lục Di Ninh rất thích, vừa đưa đến tay đã không sợ nóng mà ăn một cái. Đúng lúc này, Duệ Vương phi Quách Phúc che ngực nôn khan.

"Làm sao đây?" Vĩnh Thành đế buông đũa trên tay xuống, nhíu mày về mặt đầy mắt hừng.

Sùi cảo này bản thân ông không thích ăn, hiện tại có người nôn khan thì càng không muốn ăn dù chỉ một miếng.

Tần Dục chậm rãi ăn một miếng sùi cảo, ánh mắt dừng ở trên người Quách Phúc, vị Duệ Vương phi này sợ là đã có thai.

"Phụ hoàng thứ tội, con đâu..." Quách Phúc quỳ xuống đất thỉnh tội, sau đó lại nôn mửa mà đứng lên.

"Được rồi, người ngồi xuống đi, người đâu, gọi Thái y đến cho Duệ Vương phi." Vĩnh Thành đế phân phó một câu xong cũng lười để ý Duệ Vương phi, cho đến khi thái y tới bắt mạch cho Duệ Vương phi, hướng về Vĩnh Thành đế chúc mừng --- Duệ Vương phi, đây là mang thai rồi!

Vĩnh Thành đế luôn thích có nhiều con cháu, biết được Duệ Vương phi vì có thai mà thất lễ trước mặt vua, những bất mãn trước đó đã biến mất không còn gì, còn gọi người ban thưởng cho Duệ Vương phi rất nhiều.

Đây là đứa cháu đầu tiên của ông, đối với hài tử này ông tràn ngập sự chờ mong.

Quách Phúc sớm đã biết được tin vui này rồi, nhưng hiện tại vẫn như cũ vô cùng hưng phấn, khuôn mặt đỏ ửng lên.

Trong ba vị Vương phi, dáng vẻ của Quách Phúc là bình thường nhất, nhưng nay, gương mặt đỏ ửng lại làm cho nàng ta tăng thêm được mấy phần nhan sắc, ngược lại khiến cho Tần Diệu nhìn cũng phải ngẩn ngơ.

Quách Phúc nhìn thấy bộ dạng này của Tần Diệu, buồn bực trong ngực trước đó tiêu tán hơn phân nửa.

Quách Phúc từ nhỏ đến lớn cái gì cũng muốn tốt nhất, hiện tại được nổi bật cho nên tâm tình cực kỳ không tệ, nhưng nhìn đến hai vị hoàng tẩu kia, mọi thứ không bằng mình lại ngồi ở phía trên, trong lòng không khỏi có chút tức giận.

"Thái y không bằng chẩn mạch cho Hoàng tẩu luôn đi? Đại Hoàng tẩu đã thành thân vài tháng rồi, không chừng cũng có hài tử." Quách Phúc cười nói, rồi nhìn Tô Minh Châu: "Còn có Nhị Hoàng tẩu, khí sắc của Nhị Hoàng tẩu không tốt, nên để cho ngự ý mở phương thuốc điều dưỡng mang thai đi."

Nghe được lời của Quách Phúc, trong mắt Tần Dục lóe lên sự tức giận: "Duệ Vương phi vẫn là biết quan tâm người khác."

Tình huống thân thể của hân đã sớm bị Tiểu Quý phi truyền cho mọi người đều biết, lời của Quách Phúc rõ ràng là đang chê cười: "Chẳng qua không phiền Duệ Vương phi, mỗi ngày bốn vương đều đều cho người tới thỉnh mạch sức khỏe cho Vương phi, cũng không giống một vài người có bầu từ sớm, nhưng đến tiệc Trừ tịch mới lộ ra."

Giọng nói Tần Dục thản nhiên, nhưng lại ám chỉ việc nôn mửa của Duệ Vương phi là cố ý, mục đích lộ ra chuyện mình mang, thật đáng xấu hổ.

May là lúc này, Tần Nhạc - người cùng phe phái với Duệ Vương hạ bậc thang đi xuống cho Duệ Vương phi: "Khí sắc Hoàng tẩu và khẩu vị ăn uống rất tốt, tất nhiên không cần người bắt mạch rồi, Vương Ngự Y không ngại đến xem Vương phi của ta, mấy ngày gần đây thân thể của nàng không được khỏe, gầy đi rất nhiều."

Vương Ngự Y nghe được Tần Nhạc nói vậy liền thở nhẹ nhõm, đi về phía Tần Nhạc, đột nhiên Tô Minh Châu cầm tay Tần Nhạc nói: "Vương gia, thân thể của ta cũng không có gì không khỏe cả."

"Bắt mạch thử cũng không sao." Tần Nhạc trấn an thế tử đang bất an của mình

Tô Minh Châu còn muốn nói thêm, đột nhiên phát hiện bản thân đã thành tiêu điểm của mọi người, nàng cắn chặt răng, đến cùng vẫn phải vờ tay cho

người ta bắt mạch.

"Chúc mừng Vinh vương, chúc mừng Vinh vương, Vinh vương phi đã có thai hơn bốn tháng rồi." Vương thái y cười chúc mừng Tần Nhạc, lại nói: "Có đều thân thể Vinh vương phi hơi yếu, thai nhi có chút không ổn, tốt nhất vẫn là nên uống thuốc an thai để bồi dưỡng thân thể."

Quách Phức chẳng qua cũng chỉ có thai hai tháng mà thôi, hiện tại biết được Tô Minh Châu đã có thai những bốn tháng rồi, nhất thời oán độc nhìn qua, Lục Di Ninh không đủ gây sợ hãi gì, vừa rồi nàng nhằm vào Lục Di Ninh, cũng chỉ vì Tần Nhạc chán ghét Tần Dục mà thôi, nhưng Tô Minh Châu thì không giống...

Vinh vương ngẩn ngơ, sau đó kinh hãi nhìn về phía Tô Minh Châu: "Quá tốt, quá tốt..." Chân tay của hắn có chút luống cuống, lại không thể che lấp sự thỏa mãn vui sướng tràn đầy trong lòng mình.

Tô Minh Châu thấy thế, rút cuộc thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

"Hôm nay quả nhiên là song hỷ lâm môn!" Tâm tình của Vinh Thành đế rất tốt, đối chiếu với đồ đã ban trước đó cho Quách Phức, ban thêm một phần cho Tô Minh Châu, Vinh vương và Vinh vương phi về mặt thụ sủng nhược kinh, vội vàng tạ ơn.

Lúc này Tần Dục nhìn không được nhũ mảy. Quách Phức có thai hẳn đã sớm đoán được, chỉ là Tô Minh Châu... Theo lý cho đến khi hắn chết đi, Tô Minh Châu cũng không có con trai con gái, hơn nữa trước đó Tô Minh Châu cố ý che giấu chuyện mình có thai, rốt cuộc là vì sao?

Tuy rằng Tần Dục hiểu kỳ, nhưng dù sao cũng là chuyện nhà người khác, hắn muốn quản cũng không quản được.

Gắp một miếng sủi cảo lên, Tần Dục chậm rãi đưa vào trong miệng mình, sau đó phát hiện Lục Di Ninh đã đem chén sủi cảo trên bàn cùng đồ ăn đã ăn sạch không còn một mảnh.

Khẩu vị của nàng vô cùng tốt, nhưng mà ăn nhiều làm cái bụng nhỏ phồng lên, khiến Tần Dục không khỏi có chút buồn cười.

Bởi vì hai vị Vương phi có thai, trên mặt ai ai cũng vui sướng, nhưng tươi cười đến cùng có mấy phần thật, chỉ có bọn họ mới biết.

Dù trong lòng nghĩ gì, tươi cười trên mặt mọi người đều vô cùng chân thành tha thiết.

Tại thôn trang ôn tuyền của Tần Dục ở ngoài thành, vài đứa nhỏ được Tần Dục thu nhận cũng đang ăn sủi cảo.

Tần Dục đối với đám hài tử này rất hào phóng, cho người mua mười con heo mập để bọn họ dùng qua năm. Lúc này bọn nhỏ có thịt heo băm và cải trắng trộn chung, dùng ít bột mì nữa để làm sủi cảo, làm rất nhiều, mọi người tụ lại một chỗ chờ qua năm.

Trong đó có Lưu Tam, là một nam hài mười hai tuổi, nhà ở Kinh Thành nhưng ngày ngày trôi qua đều khó khăn, bởi vì hắn có một phụ thân "tốt" vô cùng.

Phụ thân đem đồ trong nhà thua sạch không còn gì, còn đem cả lão bà cược thua, Lưu Tam vì thế đánh nhau với ông ta, bị đánh gãy một chân rồi đuổi ra khỏi cửa.

Không được chữa trị đúng lúc cho nên chân của Lưu Tam bị què, trở thành một tên ăn xin.

Hắn làm ăn xin đã được ba năm, trong ba năm này, con ma bài bạc - phụ thân hắn bị người đòi nợ đánh vỡ đầu, sau đó không tỉnh lại nữa, còn mẫu thân hắn thì hoàn toàn không có tung tích.

Lưu Tam cũng được xem là người thông minh, nhưng lại bị què, muốn tìm chút việc làm cũng tìm không được, hắn vốn tưởng rằng bản thân sẽ phải làm ăn xin cả đời, lại không nghĩ tới có một ngày nghe được tin Đoàn vương thu nhận cô nhi không có nhà để về.

Ban đầu, Lưu Tam vẫn cảm thấy Đoàn vương không có lòng tốt như vậy, đoán rằng Đoàn vương làm vậy tất có bí mật không muốn ai biết. Nhưng hắn nghĩ tới bộ dạng khó coi của bản thân, lại là người què, đến cùng vẫn quyết định liều mạng một phen, chủ động đi đến sơn trang kia--- sắp đến mùa đông, hắn thật sự không muốn bị lạnh rồi chết đói.

Lưu Tam từng có rất nhiều suy đoán, nhưng không đoán được Đoàn vương thật sự dụng tâm nuôi dưỡng bọn họ, càng không nghĩ tới Đoàn vương không chỉ nuôi dưỡng, mà còn dạy chữ cho bọn hắn.

Hắn một cái người què, vậy mà còn có thể biết chữ!

Lưu Tam đối với Đoàn vương là hết sức cảm kích, học chữ rất nghiêm túc, không biết có phải vì đầu óc thông minh hay không, mà hắn học vô cùng giỏi, mỗi ngày đều có phần thưởng là một quả trứng gà.

Trước đây vào ngày sinh nhật, mẫu thân sẽ cho hắn một quả trứng gà, nhưng phải vụng trộm ăn, không thể cho phụ thân nhìn thấy. Sau này trong nhà càng lúc càng khó khăn, hắn cũng không có trứng gà mà ăn nữa, khi làm ăn xin thì càng không có khả năng.

Mà hiện tại, hắn chỉ muốn đọc sách cho thật tốt, để mỗi ngày có thể ăn trứng gà.

Vương gia cho người dạy bọn hắn đọc sách thì cũng thôi đi, đằng này đọc sách tốt còn được cho trứng gà, quả thật là coi tiền như rác.

Nhưng coi tiền như rác trong chuyện này, tuyệt đối chính là việc tốt nhất trên thế gian.

Người được mùi đồ ăn tràn ngập trong không khí, Luru Tam cực kì kích động. Dù là một người què, hắn vẫn quyết trở thành người hữu dụng để đền đáp Doan vương!

Sủi cào rất nhanh đã nấu xong, hài tử bảy tuổi trở lên có thể dùng bát cơm của mình lĩnh mười cái sủi cào, nhỏ hơn thì dựa theo tình huống để chia --- cho quá nhiều cũng ăn không hết.

Luru Tam cầm bát lĩnh mười cái sủi cào, rồi sang bên cạnh lĩnh một muôi canh thịt nấu đậu tương, một cái bánh bao và dưa muối.

Mấy thứ này, mùi thật sự rất thơm!

Luru Tam có hai bát cơm, cả hai đều là làm bằng gỗ. Hắn ăn một miếng thịt heo, lại ăn thêm một cái sủi cào, cực kỳ quý trọng ăn hết đồ ăn, sau đó dùng bát không múc một chén lớn dưa muối, thậm chí còn vớt cả những miếng vụn trong lớp cặn, rồi ăn cùng bánh bao.

"Tam ca, Vương gia thật tốt nhĩ, muối chưa từng được ăn đồ ngon như thế này." Một nữ hài tử nhỏ gầy nói với Luru Tam, nữ hài tử này bị cha mẹ vứt bỏ, trong nhà quá nghèo, nàng thân là nữ hài tử, trước bàn có đồ ăn thịt cũng không cho nàng động đũa, cho đến khi tới đây, nàng mới được ăn thịt, vốn dĩ nàng không thể thấy bất cứ thứ gì vào ban đêm, nhưng bây giờ có thể từ từ thấy được mọi thứ.

Trước đây bọn họ đều là cách ba bốn ngày mới có thể được ăn no một bữa, số lượng còn không nhiều, bây giờ được ăn no làm cho bọn họ càng thỏa mãn.

"Ủm." Luru Tam trả lời một tiếng, đúng lúc này, có hài tử đứng lên kêu: "Công chúa đến đây!"

Công chúa đến đây, công chúa đến đây xem bọn họ! Luru Tam hưng phấn đứng lên, xa xa nhìn công chúa đến gần, chỉ cảm thấy công chúa xinh đẹp như thần tiên hạ phàm.

Ừ, công chúa hẳn là thần tiên, Bỏ Tát trong miếu không phải rất giống công chúa sao?

Chiêu Dương cũng không biết dáng người béo mập bị người người ghét bỏ của mình, ở nơi này lại được xem như Bỏ Tát, lần này nàng đến xem mấy hài tử, chỉ vì cảm thấy trải qua năm mới một mình thì hơi vắng lặng.

Nàng cảm thấy quá cô tịch, cho nên đến xem các hài tử, không ngờ lại được các hài tử ở nơi này nhiệt liệt hoan nghênh.

Nàng đã từng rất tự ti, nhưng đối mặt với ánh mắt sùng bái của các hài tử này, thì hoàn toàn không hề có chút tự ti nào --- ở trong mắt hài tử, mọi thứ của nàng đều hoàn hảo, ngược lại càng giúp nàng càng ngày càng tự tin.

Chiêu Dương đến nơi này, tất nhiên sẽ không chỉ đơn thuần nhìn xem... Nàng gật đầu với mấy nha hoàn bên cạnh, các nàng ấy liền đi về phía bọn nhỏ, để một ít hài tử vây trong quanh mình, bắt đầu kể chuyện xưa cho bọn chúng.

Năm nay cũng không có người thân ở cạnh, nhưng không biết vì sao, Chiêu Dương cảm thấy rất vui vẻ.

Hôm nay là Trừ tịch cho nên tôn thất đều ở trong cung, ngày hôm sau cùng Vĩnh Thành để đi bái tế một hồi nữa.

Cứ như thế xong một lượt, mọi người đều vô cùng mệt mỏi, ngay cả khi Tần Dục được Triệu Hoàng hậu quan tâm ngủ hai canh giờ, vẫn như cũ vẫn cảm thấy khó chịu, ngược lại không biết vì sao thần thái của Lục Di Ninh vẫn sáng láng như cũ (★≥▽^))★☆.

Tần Dục càng khẳng định trên người nàng có bí mật, chỉ là hài tử này hoàn toàn không che dấu, khiến cho hắn không thể không nghĩ biện pháp giấu diếm giúp nàng.

Sau đó...Lục Di Ninh rất ghét son phấn, đã bị Tần Dục bôi trét đồ trên mặt để che đi tinh thần quá mức sáng chói.

Người khác dùng son phấn vì muốn bản thân thoát nhìn có tinh thần, Lục Di Ninh lại hoàn toàn tương phản, dùng son phấn chỉ vì muốn mình nhìn tiêu tụy...

Nàng rất không quen mùi son phấn, không chỉ thỉnh thoảng hắt xì, trong mắt còn tràn đầy nước mắt, hiệu quả này vô cùng tốt, Vĩnh Thành để nhìn nàng vài lần, quả nhiên đã để cho Tần Dục trước mặt nàng trở về đã.

Vĩnh Thành để làm vậy là vì lo lắng Lục Di Ninh sẽ náo loạn trong khi bái tế, nhưng thực tế lại giúp Tần Dục.

Lục Di Ninh còn có thể chống, ngược lại Tần Dục thật sự có chút chống đỡ không nổi.

Sau ngày mùng một trở về, nhiệt độ cơ thể của Tần Dục vẫn tăng cao, cả người đau mỏi, hắn cho rằng bản thân sẽ phát tác bệnh một phen, không nghĩ tới cuối cùng chỉ nóng ba bốn ngày thì đã khôi phục.

Đội thân thể khôi phục tốt, Tần Dục liền gọi người, tiếp tục bố trí vài thứ.

Hắn đã từng tiêu tốn đại đa số tinh lực của mình ở chuyện chính sự, bây giờ thì không cần, hắn cũng rảnh an bài ít chuyện khác.

Giang Nam bên kia đã sớm không chịu khống chế, chẳng qua là duy trì hòa bình ngoài mặt mà thôi, Tần Dục dứt khoát không phải quan đến bên kia giống kiếp trước, ngược lại tìm một ít người ngầm tiếp xúc với bên kia, tranh thủ tạo quan hệ tốt, tương lai có thể mua nhiều lương thảo.

Tần Dục bề bộn nhiều việc, Tần Diệu vừa được ra khỏi Duệ Vương phủ càng bận rộn hơn, suốt thời gian đầu năm, hắn cũng không biết người mình còn bao nhiêu.

Trừ hai người Tần Dục Tần Diệu, còn có một người cũng bề bộn không kém, đó chính là Tần Nhạc.

Biết được chuyện Tô Minh Châu mang thai, chứng thân trong triều đột nhiên phát hiện, bọn họ đã xem nhẹ một vị Hoàng tử rồi.

Vinh vương Tần Nhạc cưới con gái của Tô thủ phụ, nói không chừng không lâu sau sẽ sinh hạ Hoàng tử, trước đây tuy rằng hắn khiêm tốn, nhưng các mặt đều không kém so với người khác...

Vài đại thần kia không nhất định muốn đề cử hắn tranh đoạt vị trí Thái tử với Tần Diệu, nhưng cũng muốn cùng hắn giao hảo, nên cho người đưa lễ vật sang cho hắn.

Nhưng mấy thứ này, Tần Nhạc không dám thu.

Gần đây hắn quá mức hấp dẫn chú ý của người khác, đã chọc cho Tần Diệu không vui, lấy tình huống hiện tại, nếu hắn mất đi tín nhiệm của Tần Diệu, rất có khả năng sẽ hai bàn tay trắng, tương lai chỉ có thể làm một Nhân vương[2]

[2]Nhân vương: vị vương giả không có năng lực nhúng tay về chính trị lẫn quân sự, chỉ ăn rồi chờ chết.

Như vậy sao hắn có thể cam lòng!

Bưng một chén dược, Tần Nhạc đi về phía phòng Vương phi của mình.

"Vương gia." Tô Minh Châu thấy Tần Nhạc đến, trong mắt chợt lóe lên sự vui mừng.

"Minh Châu, nên uống thuốc." Về mặt Tần Nhạc có chút tiêu tụy, cầm chén thuốc đưa cho Tô Minh Châu.

Tô Minh Châu bưng lấy cái bát, uống một ngụm thì nhủ mảy: "Sao dược hôm nay không giống mọi khi vậy?"

"Đây là thuốc phá thai." Tần Nhạc nói.

Tay của Tô Minh Châu run lên, cái bát trên tay rơi xuống đất, thuốc chưa uống hết trong bát chảy đầy ra, nàng kinh ngạc nhìn Tần Nhạc, điên cuồng giơ tay đánh hắn.

"Tần Nhạc, đây là hài tử của ngươi! Hài tử của ngươi!" Tô Minh Châu khóc không ngừng.

"Minh Châu, xin lỗi...xin lỗi, nhưng chúng ta thật sự không thể có hài tử này." Tần Nhạc ôm lấy Tô Minh Châu: "Tiêu Quý phi sẽ không để cho chúng ta sinh hạ Hoàng tử, nếu giữ lại hài tử này, nói không chừng tính mạng của chúng ta cũng không bảo đảm."

"Đây là hài tử của chúng ta!" Tô Minh Châu không ngừng lặp lại câu nói, nước mắt từ hốc mắt tiếp tục chảy ra.

"Minh Châu, là ta có lỗi với nàng, lại để cho nàng chịu khổ." Tần Nhạc ôm lấy Tô Minh Châu, mới đầu hắn chán ghét Tô Minh Châu từng định thân với Tần Dục, chỉ là Tô Minh Châu dù sao cũng là ấu nữ mà Tô thủ phụ sủng ái, hắn không thể tệ bạc với Minh Châu.

Sớm ngày cận kề nhau, hắn thậm chí đã có hảo cảm với nàng, nhưng mà...

Chuyện đến nước này, dù thế nào cũng không thể để Tô Minh Châu sinh hạ hài tử, bây giờ phải ổn định Tô Minh Châu trước, tạm thời hắn không thể xé rách mặt với Tô thủ phụ.

Tô Minh Châu khóc thật lâu mới ngừng, thuốc phá thai nàng chỉ uống một ngụm, cũng không hoàn toàn giết chết hài tử năm tháng, nhưng sau đó, nàng sai phòng bếp nấu thêm một chén thuốc mang lên.

"Minh Châu, sau này sẽ lại có hài tử, nàng yên tâm." Tần Nhạc trấn an thế tử của mình, hôn môi và hai má của Tô Minh Châu.

Tô Minh Châu nhìn Tần Nhạc, cắn chặt môi mình, từ khi có thai, nàng đã cảm giác được nguy hiểm cho nên mới không nói cho người khác, không ngờ đến lúc này vẫn không giữ được hài tử.

Máu tươi từ dưới thân trào ra, hài tử trong bụng kịch liệt chuyển động, giống như đang cầu cứu, chỉ là đến cùng, nó vẫn không thể sống sót mà chào đời.

Nằm ở trên giường, đột nhiên Tô Minh Châu có chút mờ mịt, Tần Nhạc đối xử với nàng khá tốt, nhưng đi theo Tần Nhạc, nàng thật sự chịu rất nhiều đau khổ...

Nếu người nàg gả cho là Tần Dục, nếu lúc trước nàng kiên trì với hôn ước, có phải sẽ không cần phải trải qua cảm giác thống khổ mất đi hài tử hay không?

"Minh Châu." Tần Nhạc vuốt ve mặt Tô Minh Châu, trong mắt tràn đầy ân cần.

Tô Minh Châu phục hồi tinh thần, nàng không nên có suy nghĩ kia, Tần Nhạc đã đủ khổ rồi...

Ngày mười bốn tháng giêng đó, Vinh vương phi sinh non, nghe nói sinh ra một nam thai đã thành hình.

Thời điểm biết được tin tức này, tay của Tần Dục run run, hẳn biết Tô Minh Châu sẽ không có hài tử, lúc trước còn nghĩ mọi chuyện đã biến hóa, không ngờ hài tử cuối cùng vẫn không có.

Đây... Là Tần Nhạc ra tay?

Tiêu Quý phi không phải người tốt, nhưng hài tử còn chưa sinh ra, là nam hay nữ đều không biết, bọn họ sẽ không đi đối phó với Tô Minh Châu, nếu vậy hài tử của Tô Minh Châu...

Tần Nhạc ngay cả hài tử của mình cũng có thể xuống tay, Tần Dục ngược lại có chút bội phục.

Nếu hắn có thể có hài tử, hài tử muốn gì hắn cũng sẽ cho, hắn nguyện ý sùng con mình lên trời, ngay cả tính mạng của mình cũng tình nguyện... Đáng tiếc, hắn không thể có hài tử.

Đột nhiên Tần Dục nghĩ đến đời trước...đời trước, không chừng Tần Nhạc cũng làm chuyện như vậy, không biết sau này lúc không thể có hài tử, hắn có từng hối hận hay không.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Có thể khởi hân (1)

Edit: halina

Beta: Dao

Chuyện Vinh vương phi không có con cũng không tạo ra sóng gió gì trong Kinh thành cả, sau khi Vĩnh Thành để biết chỉ bất mãn nói một câu xui xẻo. Chuyện không có con như vậy thì cũng sẽ nhanh chóng bị mọi người hoàn toàn lãng quên.

Người nghe thấy tin tức này chủ yếu cũng chỉ nói vài câu rồi cũng không quan tâm nữa, ngày hôm sau là mười lăm tháng giêng, toàn bộ Kinh thành vẫn giăng đèn kết hoa như cũ.

Hội đèn lồng của Tết nguyên tiêu cực kỳ đẹp, Tần Dục nghĩ có lẽ Lục Di Ninh chưa bao giờ nhìn thấy nên liền đến gặp nàng nói muốn dẫn nàng ra ngoài chơi.

"Hội đèn lồng sao?" Lục Di Ninh hiếu kỳ nhìn Tần Dục, nàng hoàn toàn không biết gì về cái này cả.

"Có phải đèn lồng trong phủ rất xinh đẹp hay không? Trong hội đèn lồng, nơi nơi đều là đèn lồng, còn có rất nhiều loại khác nhau nữa." Tần Dục cười nói. Gần đây Đoan vương phủ vẫn cắt giảm chi phí, số lượng đèn lồng trong phủ đều giảm bớt, nhất định là không thể so với cảnh tượng náo nhiệt của hội đèn lồng rồi.

Lục Di Ninh vốn đã rất thích những đồ vật sáng long lanh, nghe thấy Tần Dục nói như vậy thì lập tức cảm thấy hiếu kỳ về hội đèn lồng: "Ta muốn đi xem."

"Ta dẫn nàng đi." Tần Dục cười nói, khi ở một chỗ với Lục Di Ninh, mỗi phút mỗi giây hắn đều thấy rất vui vẻ, hiện tại hắn rất thành thạo nên thích tranh thủ toàn bộ thời gian để ở cùng Lục Di Ninh.

Dù chỉ là trò chuyện cùng với Lục Di Ninh thì cả thể xác và tinh thần đang căng thẳng của hắn cũng có thể thả lỏng.

Tần Dục không thể ra ngoài như vậy, người trong Kinh thành quen biết hắn không nhiều nhưng người biết Đoan vương không thể đi lại được thì vô cùng nhiều, nếu hắn cho người đẩy xe lăn đi xem đèn thì nhất định sẽ bị nhận ra, không chừng còn gặp phải phiền phức.

Bởi vậy Tần Dục hay cho người mang một cái kiệu nhỏ hai người nâng đến, sau khi đến nơi xuống xe ngựa rồi thì hắn liền ngồi vào trong kiệu, sau đó để cho người ta nâng đi ở bên cạnh Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh mặc nam trang, hiếu kỳ nhìn đèn lồng đầy màu sắc ở xung quanh, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên nàng đang rất vui vẻ, nhưng mà khi mắt liếc nhìn qua Tần Dục đang ngồi trên kiệu cạnh mình thì lại có chút buồn bực -- Tần Dục sao lại không thể cùng đi bộ với nàng chứ?

Nhìn không thấy Tần Dục, nàng có chút sợ hãi... Lục Di Ninh nhích lại gần cổ kiệu của Tần Dục theo bản năng.

Lục Di Ninh cảm thấy hiếu kỳ với tất cả mọi thứ, nhưng ngược lại Tần Dục lại không thấy hội đèn lồng này thú vị, hắn ngồi ở trong kiệu và đang nghĩ về chuyện của Tây Bắc.

Nghĩ một lát, Tần Dục liền nghĩ đến nhập thần, cho đến khi có một bàn tay nắm lấy quần áo hắn—— Vương phi của hắn, vươn tay từ cửa sổ nhỏ bên cạnh kiệu vào trong bắt lấy hắn.

Bàn tay trắng nõn mềm mại nắm chặt quần áo của mình, thể hiện rõ ràng cảm xúc bất an của Lục Di Ninh... Tần Dục vươn tay cầm lấy bàn tay đó.

Lúc mới thành thân thì cực kỳ thô ráp, trên bàn tay còn có rất nhiều vết sẹo, nhưng lúc này thì đã trở nên cực kỳ mềm mại, có thể nói là làn da như mỡ đông, thật không biết là Vương phi hắn làm như thế nào... Tần Dục nắm một bàn tay như vậy thì đột nhiên không nghĩ đến chuyện Tây Bắc nữa.

Chiếc kiệu hơi nghiêng qua một bên, bởi vì Lục Di Ninh vươn tay vào nên màn che hơi xốc lên một ít, Tần Dục nhìn cảnh tượng bên ngoài, nhưng chủ yếu là nhìn Lục Di Ninh.

Rất nhiều quý nữ trong kinh đều đi ra ngoài rước đèn hội vào Tết nguyên tiêu hôm nay, những nữ tử bên ngoài đều không thu hút sự chú ý của mọi người nhưng lại có rất nhiều người chú ý tới Lục Di Ninh như cũ.

Tuy Lục Di Ninh mặc nam trang nhưng thân hình nàng nhỏ gầy lại xinh đẹp như vậy, người chung quanh liếc mắt một cái đều có thể nhận ra nàng không phải nam tử mà là một mỹ nữ, nên không tránh khỏi việc bị nhìn nhiều lần.

Bị người chung quanh không ngừng đánh giá, Lục Di Ninh có chút khó chịu, nhưng Tần Dục vẫn nắm chặt tay nàng nên nàng cũng không quá sợ hãi, nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn lại hơi cứng ngắc, trông cực kỳ nghiêm túc.

Đi về phía hội đèn lồng, có rất nhiều thương gia (1) đã chuẩn bị một ít hoa đăng để tặng cho người đoán trúng câu đố trên đèn, Lục Di Ninh chưa đi được bao nhiêu xa đã đụng phải một thương gia như vậy.

(1) Thương gia: con buôn, nhà buôn (người làm ăn buôn bán)

Rất nhiều người vây quanh chủ quán, tranh nhau đoán đố đèn, tất cả những gì họ nói Lục Di Ninh đều nghe không hiểu, nên trên mặt nàng cũng đầy vẻ hiếu kỳ.

"Muốn hoa đăng sao?" Tần Dục hỏi.

"Muốn." Lục Di Ninh gật đầu.

"Muốn cái nào?" Tần Dục lại hỏi.

"Cái đèn lồng có con thỏ nhỏ." Lục Di Ninh chỉ vào cái hoa đăng có hình con thỏ nhỏ trông khá bình thường mà lại là loại có nhiều nhất trong cửa hàng, con thỏ trắng trắng mập mập nhìn qua trông rất đáng yêu, vì vậy nên khiến nàng cũng muốn ăn thịt thỏ...

"Gọi người đi mua cho Vương phi một cái." Nhìn thấy cái hoa đăng hình con thỏ mà Lục Di Ninh muốn, Tần Dục liền cười sai người đi mua.

Thọ Hi đi mua đèn lồng, Tần Dục dẫn Lục Di Ninh chờ ở bên cạnh, đúng lúc này có một thư sinh trẻ tuổi khoảng mười bảy mười tám tuổi đột nhiên đi tới trước mặt Lục Di Ninh: "Cô nương muốn đèn lồng sao? Ta đoán đố đèn thắng mấy cái, cho người một cái chịu không?"

Lúc thư sinh này nói chuyện thì mặt còn đỏ bừng, mắt càng không ngừng liếc nhìn Lục Di Ninh, tỏ vẻ yêu thích ngưỡng mộ.

Hội đèn lồng của Tết Nguyên Tiêu còn có một ý nghĩa nữa, nó được coi như là cơ hội để gặp mặt nhau, những nam nữ chưa kết hôn thì lại đợi đến ngày này để chọn đối tượng mình thích, thế cho nên sau lễ Nguyên Tiêu, người định thân cũng rất nhiều. Mà trước mắt đã có người coi trọng Lục Di Ninh.

Tần Dục thấy tình huống này thì đầu tiên là vui vẻ vì cảm thấy người này có mắt nhìn, nhưng lại nhan chóng có một vị chua chát dâng lên trong lòng.

Kể từ kiếp trước tới giờ thì hắn đã sống rất nhiều năm, nhưng Lục Di Ninh chỉ là một đứa trẻ, mà một đứa trẻ dù có cha mẹ yêu chiều đến mấy cũng có ngày phải rời khỏi cha mẹ mình.

Có phải cũng sẽ có một ngày Lục Di Ninh sẽ không muốn ở bên hắn nữa không? Hắn có phải lo tính cho tương lai của nàng, tìm người chăm sóc nàng hay không?

Tần Dục nghĩ đến đây thì lại có chút mất mát nhưng lại lập tức nhớ đến một chuyện.

Trên người Lục Di Ninh có bí mật, lúc nàng còn chưa học được cách sống chung với người khác, lúc nàng còn chưa tự che giấu được thì không thể tiếp xúc với người khác được.

Vừa nghĩ thế, Tần Dục vén màn cửa kiệu lên.

"Cô nương, hoa đăng của ta rất nhiều, cầm cũng không để làm gì nên cho người một cái..." Nam tử kia thấy Lục Di Ninh không phản ứng thì lại đỏ mặt nói: "Người... Người thích cái nào?"

Lục Di Ninh vẫn không nói lời nào, hiện tại nàng đã biết nói rất nhiều món đồ nhưng đối với người không quen thì lại rất đề phòng, không muốn nói chuyện với bọn họ.

"Ta đã cho người đi mua hoa đăng cho phu nhân ta rồi." Tần Dục đột nhiên nói, mỉm cười nhìn nam tử.

Lúc nam tử kia chú ý tới Lục Di Ninh thì tất nhiên cũng chú ý tới bên cạnh nàng có một cái kiệu, ban đầu hắn cho rằng người ngồi trong kiệu là nữ trưởng bối của Lục Di Ninh nhưng không ngờ bên trong lại là nam tử, càng không ngờ nam tử này lại gọi Lục Di Ninh là phu nhân.

Vị cô nương này nữ phần nam trang nhìn cũng không lớn, thì ra là đã thành thân...

Lúc nam tử trẻ tuổi rời đi, cơ hồ là hồn bay phách lạc.

Lục Di Ninh cũng không biết vừa rồi có người coi trọng mình, lúc này người mà Tần Dục sai đi mua đèn lồng hình thỏ đã trở lại, nàng cầm đèn lồng trong tay vô cùng vui vẻ ngắm nhìn, ngoại trừ Tần Dục ra thì chẳng quan tâm đến ai.

Nhìn Lục Di Ninh như vậy, Tần Dục lại nở nụ cười, mà trên một lầu cách đó không xa, có người đã nhìn hết cảnh tượng này từ đầu đến cuối, ánh mắt lóe sáng.

"Tần Dục rất đề ý đến Vương phi ngu ngốc kia của hắn sao?" Tần Diệu uống một ngụm rượu, lúc trước hắn vẫn cho rằng Tần Dục đối xử tốt với kẻ ngốc này chỉ là diễn trò nhưng không ngờ lại không phải như vậy.

Sợ nói lỡ lời, không có ai trả lời câu hỏi của Tần Diệu mà bản thân Tần Diệu cũng không cần người khác trả lời, một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, đột nhiên hắn có một ý nghĩ.

Nếu kẻ ngốc đó xảy ra chuyện thì nhất định sắc mặt Tần Dục sẽ rất khó coi.

Mẫu phi nói nàng có cách đối phó với Tần Dục nhưng lại vẫn không thấy động tĩnh gì, hắn nghĩ chính mình cũng nên nghĩ cách.

Kinh thành không có lệnh cấm ban đêm vào ngày Tết nguyên tiêu nên rất nhiều người đều ở ngoài đường đến tối muộn, nhưng Tần Dục nhìn thời gian không còn sớm nên dẫn Lục Di Ninh hồi phủ.

Buổi tối, Tần Dục ngâm nước thuốc như cũ, hắn đã tắm nước thuốc liên tục một tháng, mới đầu không cảm thấy nó có tác dụng hay là có gì khác thường nhưng bây giờ hắn chắc chắn là thuốc này có lợi với hắn.

Trong suốt một tháng này thời tiết vẫn luôn rất lạnh, nhưng bệnh của hắn lại chưa từng phát tác, giấc ngủ chập chờn vì thân thể không khỏe lúc trước cũng đã được cải thiện, mấy ngày nay hắn ngủ rất ngon.

Nước thuốc này không chắc là có thể chữa khỏi hai chân tàn phế của hắn nhưng nhất định có lợi với thân thể hắn, chỉ với điểm này thôi thì dù ngâm nước thuốc phiền phức đến mấy Tần Dục cũng sẽ kiên trì.

Ngâm nước thuốc xong Tần Dục sai Thọ Hi dùng nước ấm rửa sạch mùi thuốc trên người mình, mặc quần áo vào rồi để hai thái giám đỡ lên giường. Ở trên giường, Lục Di Ninh đã nằm ngửa mặt lên trời không động đậy, nàng vẫn chưa ngủ, nhưng tư thế thì lại rất chính tề, hơi thở cũng vững vàng.

"Di Ninh, ngủ đi." Tần Dục sờ đầu Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh mở to mắt nhìn Tần Dục, sau đó đột nhiên chui đầu vào lòng hắn, tay nhỏ cũng đặt trên eo Tần Dục.

Tần Dục cười, ôm nàng vào trong ngực, sau đó liền cảm thấy eo mình nóng lên.

Tay Vương phi hắn thật là nóng... Tần Dục nhớ lại lúc trước, chờ lát nữa Lục Di Ninh vươn tay nắm lấy quần áo hắn, hắn dùng tay mình bao trùm lấy tay Lục Di Ninh theo bản năng.

Thiếu nữ hơi lạnh... Tần Dục nhướn mày, đột nhiên nhận thấy có gì đó không đúng.

Trong một tháng qua, trước khi ngủ Lục Di Ninh đều sẽ sờ eo hắn, thậm chí còn nhẹ nhàng ấn mấy cái, lúc trước hắn không nghĩ nhiều nhưng bây giờ lại nghĩ ngờ.

Rõ ràng tay Lục Di Ninh lạnh nhưng vì sao hắn lại cảm thấy ấm áp? Vì sao eo hắn lại nóng hổi?

Cảm giác nóng hổi kia biến mất thì Lục Di Ninh liền rút tay về, Tần Dục lại đột nhiên bắt được tay nàng: "Di Ninh, vừa rồi nàng làm cái gì?"

Lục Di Ninh sẽ không lừa mình cho nên Tần Dục trực tiếp hỏi.

"Chữa bệnh." Lục Di Ninh nhìn Tần Dục, về mặt chân thành.

"Chữa như thế nào?" Tần Dục lại hỏi.

"Ta có cách." Lục Di Ninh nói: "Ta nhất định sẽ chữa khỏi cho ngươi!" Nàng nghĩ tới lúc mình còn nhỏ, mấy năm kia vô cùng đau khổ khiến nàng từng nghĩ muốn quên sạch sẽ những ký ức đó, tuy rằng vẫn cảm thấy thế giới này cực kỳ xa lạ như trước nhưng bây giờ đã biết rất nhiều chuyện rồi.

Tần Dục bất giác dùng sức nắm tay Lục Di Ninh, sau lần trước phát hiện nước thuốc có hiệu quả thì hẳn liền tưởng Lục Di Ninh muốn chữa bệnh cho hắn, nhưng lại không ngờ rằng trừ nước thuốc thì nàng còn dùng một cách khác để giúp hắn nữa.

Rốt cuộc dòng nhiệt nóng này là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Có thể khỏi hẳn (2)

Edit: Vi Đình

Beta: A Cảnh + Nhục Vy

"Đau!" Tay bị Tần Dục nắm chặt, Lục Di Ninh kêu khê.

Lúc này Tần Dục mới phát hiện ra thiếu chút nữa mình đã làm Lục Di Ninh bị thương, lập tức buông tay nàng ra.

Sức lực của Tần Dục không lớn, thực ra Lục Di Ninh cũng không cảm thấy quá đau, khi bị Tần Dục buông ra, nàng có chút luyến tiếc nên đem tay mình nhét lại vào tay Tần Dục: "Xoa xoa." Trước đây, khi nàng không cẩn thận té ngã thì Tần Dục vẫn luôn xoa tay cho nàng như vậy.

Tần Dục cầm lấy tay nàng, chậm rãi xoa nhẹ lên: "Di Ninh, nàng làm điều này bằng cách nào?"

Tuổi đời của Lục Di Ninh chỉ có mười tám năm ngắn ngủi, Tần Dục đã sớm đã điều tra rõ ràng. Trước đây nàng chưa từng nói được lời nào, còn bị nhốt trong viện dành cho nữ hài tử cho nên không thể nào hiểu rõ thảo dược được, nghe nàng nói có thể chữa được bệnh bằng khí nóng thì càng cảm thấy kì lạ.

"Ta vẫn luôn làm được." Lục Di Ninh tự hào nói.

"Di Ninh, nàng từ đâu đến?" Tần Dục tiếp tục hỏi, lúc này hẳn đã khẳng định, hơn phân nửa lai lịch của Lục Di Ninh không bình thường. Nàng ngây thơ không hiểu chuyện nhưng lại biết rất nhiều thứ, chẳng lẽ bên trong vốn là một con vật hoang dã?

Đương nhiên Tần Dục hơi sợ hãi, nhưng bản thân lại vô cùng không muốn xa rời nữ nhân này, cuối cùng vẫn sợ mà không tách ra.

"Ta cũng không biết." Lục Di Ninh căn bản không biết suy nghĩ của Tần Dục, nghe Tần Dục hỏi thì ăn ngay nói thật: "Ta đột nhiên đã ở chỗ này."

Đột nhiên đã ở chỗ này? Việc này có gây ra rắc rối cho nàng không? Tần Dục theo bản năng siết chặt tay nàng, rồi lại có chút hoảng loạn. Vương phi này của hắn, cuối cùng là từ đâu tới? Có hay không... sẽ trở về? Sẽ biến mất vô tung vô ảnh[1]?

[1] vô tung vô ảnh: không rõ dấu vết, hành tung

Tần Dục không nói gì, đột nhiên bị hỏi về chuyện trước đây, sau khi nói về lai lịch, Lục Di Ninh gấp đến nỗi muốn kể hết tất cả chuyện trước kia của mình.

Từ trước đến nay nàng đều nghĩ sao thì nói vậy, cho nên khi nghĩ đến chuyện này thì lập tức chậm rãi nói: "Ta cho rằng ta sắp chết, đau, vô cùng đau, cũng không ngờ bản thân sẽ biến thành một người khác."

Ở bên Tần Dục đã mấy tháng, Lục Di Ninh gần như nói được phần lớn các từ ngữ phổ biến, tuy rằng lúc này nàng nói không trôi chảy lắm, nhưng cũng có thể biểu đạt ý tứ rõ ràng.

Tần Dục nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi lại vài câu, nhanh chóng hiểu cơ bản tình hình trước đây của Lục Di Ninh.

Cuộc sống lúc nhỏ của Lục Di Ninh có lẽ cũng rất hạnh phúc, được cha mẹ yêu thương, nhưng lúc nàng còn nhỏ, cả nhà nàng đã bị người khác giết hại, rồi bắt nàng đi, ép nàng uống rất nhiều loại thuốc.

Trách không được tại sao nàng lại ghét uống thuốc như vậy, còn rất ghét vị của thuốc, trách không được nàng không hiểu cái gì khác, lại hiểu rõ thảo

được.

Lục Di Ninh chưa hề nói nhiều về chuyện đã trải qua, nhưng mặc dù chỉ nói vài điều, Tần Dục cũng hiểu rằng nàng đã chịu nhiều cực khổ, thậm chí bởi vì vẫn luôn bị tách biệt với người đời nên có rất nhiều chuyện nàng hoàn toàn không biết, những ngày như vậy, ước chừng nàng đã phải trải qua gần mười mấy năm.

Trong mười mấy năm này, kể cả khi thì dùng nàng để thử thuốc, khi thì đánh chửi nàng không thôi, ngẫu nhiên hẳn sẽ trò chuyện với nàng, dạy cho nàng vài thứ...Đương nhiên, dù vậy thì cũng không thể che dấu sự cảm thụ của người nọ.

Sau đó nàng hôn mê bất tỉnh, hoặc nói chính xác là đã chết, thế nhưng nàng lại có thể tỉnh dậy, trở thành nữ nhi của Vinh Dương trưởng Công chúa đã bị lãng quên, bị bỏ đói đến chết - Lục Di Ninh.

Trước đó Tần Dục thật sự lo lắng rằng Lục Di Ninh là sơn tinh yêu quái, bất kể lúc nào cũng có thể rời khỏi hắn, nhưng giờ khác này, hắn chỉ mong nàng là yêu quái, chứ không phải một nữ nhân chịu nhiều trắc trở như vậy.

"Nơi này rất tốt, người cũng rất tốt" Lục Di Ninh cuối cùng lên tiếng, giọng điệu tràn đầy ý tứ không muốn xa rời.

Trong lòng Tần Dục không khỏi tràn lên sự áy náy, hắn đã từng đối với Lục Di Ninh không tốt, nhưng cuối cùng Lục Di Ninh lại vì cứu hắn mà chết: "Nàng nha...Những lời này, ngoài trừ ta ra thì về sau không thể nói với người khác, biết không?"

Nếu kiếp trước cũng có người nói chuyện với Tần Dục như vậy, khẳng định Tần Dục sẽ không tin tưởng, chỉ cảm thấy người nọ điên rồi, nhưng hiện giờ, chuyện thần kỳ như vậy cũng xảy ra trên chính bản thân hắn.

Hắn hi vọng có thể trở lại rất nhiều năm trước, lúc Lục Di Ninh sống lại trong thân xác của người khác, dĩ nhiên cũng không phải xảy ra chuyện khó lý giải như vậy.

Có điều là, việc này cần thiết phải bảo mật, nhất định không thể để cho người khác biết, bằng không Lục Di Ninh sẽ rước lấy rắc rối lớn.

"Ta sẽ không nói" Lục Di Ninh đáp lại, ngoại trừ Tần Dục, cơ bản nàng chưa từng nghĩ đến chuyện cùng người khác nói chuyện.

"Về sau ta sẽ che chở cho nàng," Tần Dục hứa với nàng.

"Ta cũng che chở cho người. Ta có học công phu, rất lợi hại." Lục Di Ninh nói với Tần Dục: "Trước kia ta bị thương, luyện một cái thì tốt rồi, sau này người cũng sẽ tốt."

Nàng thực sự thích Tần Dục, hận không thể đem những điều tốt nhất cho Tần Dục thì mới cảm thấy bằng lòng, đối với Tần Dục tự nhiên sẽ biết gì nói vậy, không nửa lời gian dối, cũng hy vọng Tần Dục có thể tốt hơn.

Từ nhỏ nàng đã được cha mẹ dạy cho một môn công phu, sau đó khi người nọ thử thuốc trên người nàng cũng có nói qua, nói công phu của nàng không thể làm người khác bị thương mà để trị thương.

Trước kia nàng đã chịu nhiều thương tích, rất nhiều lần phải dựa vào công phu đó mà đã khỏi hẳn, chắc là Tần Dục cũng có thể khỏi.

Chỉ là...Hiện tại chỉ một chút công phu ban đầu là ổn, nàng muốn luyện lên thì còn rất chậm, cũng không biết là bao lâu mới có thể luyện thành thực, rồi phải đợi bao lâu, mới có thể chữa bệnh cho Tần Dục.

Hiện tại thì nàng thật sự quá vô dụng..... Lục Di Ninh ngưng ngưng nhìn thoáng qua Tần Dục, trong lòng tràn đầy áy náy.

Tần Dục cho nàng ăn, cho nàng mặc, còn không hề đánh nàng, đối xử với nàng tốt như vậy, nàng lại không thể giúp được Tần Dục...Thực sự có chút không hay.

Tới phủ Đoan Vương, sau đó thì có ăn có uống, Lục Di Ninh cơ bản là hoàn toàn quên đi việc luyện công, cuối cùng thì nàng cũng không cần môn công phu này để giữ mạng sống nữa. Nhưng nhìn thấy Tần Dục bị khi dễ, nàng rất tức giận, cũng bắt đầu nỗ lực luyện công, đáng tiếc luyện lại rất rất chậm.

Lục Di Ninh nói về việc chữa trị chân, Tần Dục nghe được, trong lòng lại giống như sông cuộn biển gầm.

Chân của hắn, thật sự có thể trị được?

Chỉ có Tần Dục mới biết, hắn có bao nhiêu hy vọng với việc có được một cơ thể mạnh khỏe, cũng luôn hi vọng một ngày nào đó có thể một lần nữa đứng lên bằng đôi chân của mình.

Có đôi khi con người mất đi một thứ mới biết nó là thứ là đáng trân quý thế nào, mà hắn là sau khi mất đi đôi chân mới hiểu được sự quan trọng của chúng.

Nếu hắn có một thân thể hoàn hảo thì Tần Diệu, Tần Nhạc có là gì so với hắn? Nên rõ là khi hắn tiếp thu Nho giáo, bị Vinh Thành Đế mang thượng triều, Tần Nhạc vẫn là đứa trẻ không biết gì trong hậu cung, Tần Diệu còn ở phía sau Tiêu Quý phi được che mưa tránh bão.

Nếu hắn có thể khỏi hẳn.....

Sau khi sống lại một lần nữa, Tần Dục cho mình một con đường, dù là tràn ngập chông gai, hấn là một phé nhân vẫn rất cố gắng, nhưng nếu có thể khỏi hấn...

Tần Dục không khỏi gia tăng nhiệt huyết, thậm chí còn muốn hỏi Lục Di Ninh đến cùng, hi vọng một điều hứa hẹn từ Lục Di Ninh, nhưng nghĩ kĩ, hấn rút cuộc vẫn không làm vậy.

Hi vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn, không bằng ngay từ đầu đã không ôm hi vọng lớn như vậy, còn có...Hấn không muốn tạo áp lực cho Lục Di Ninh.

"Thật sự thì ta đã sớm quen việc này rồi, không có gì khó khăn cả." Tần Dục duỗi tay xoa đầu Lục Di Ninh.

"Vậy à....." Lục Di Ninh nói, Tần Dục đã quen thật sao? Nhưng nàng vẫn muốn Tần Dục đứng lên, hấn mà đứng lên được thì nhất định rất đẹp.

Nghĩ vậy nên Lục Di Ninh nhắm mắt lại, bắt đầu nỗ lực điều động cỗ nhiệt lưu đã tu luyện trong cơ thể.

Tần Dục cảm giác được hô hấp của người bên cạnh trở nên vững vàng, chính mình lại không hề buồn ngủ, hấn nằm đến nửa đêm, đột nhiên bị một cánh tay nhỏ chạm vào eo, ngay sau đó là một cỗ nhiệt lưu nữa tiến vào thân thể hấn.

Trong lòng nhin không được run rẩy, Tần Dục nhắm mắt lại, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau Tần Dục có chút uể oải, nhưng thần thái của Lục Di Ninh rất sáng láng.

Tần Dục vào cung như thường lệ, xử lý chính sự với các đại thần trong triều, đồng thời nghe được một tin tức.

Một huyện ở Giang Nam đã xảy ra phản động.

Nguyên nhân gây ra phản động là do tá điền trong địa phương bị địa chủ ức hiếp quá mức.

Ngoại trừ việc phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì dường như phần lớn người dân Đại Tần thuộc loại đã giàu lại càng giàu hơn, đã nghèo thì vẫn thêm nghèo. Người giàu còn luôn bày đủ kế để có được ruộng từ tay người nghèo làm ra.

Trong huyện này, có một vài phú hộ nắm giữ phần lớn đồng ruộng, sau đó thuê người nghèo đi làm thuê cho họ.

Trồng lương thực thì thu được tiền lời ít hơn so với việc trồng dâu nuôi tằm, cho nên các phú hộ sai tá điền đi trồng dâu để nuôi tằm dệt vải... Việc này cũng không có gì, nhưng có phú hộ muốn kiếm thêm chút tiền, nên trả thù lao cho tá điền ít đi, các tá điền ở đó làm cực lực một năm nhưng cơm cũng ăn không đủ no, cuối năm trước gặp mùa đông lạnh nên rất nhiều người chết.

Chỉ cần tìm được đường sống, người dân Đại Tần liền nguyện ý nghe lời, những người này lại không muốn cho tá điền con đường sống, phú hộ trong toàn huyện liên kết để khắt khe với tá điền hơn...Cuối cùng, những tá điền đã lớn gan mà đốt giết cướp bóc một phen, lấy được những lương thực và ngân lượng bị lũ phú hộ giấu đi hồi năm trước.

Một loạt chuyện xảy ra như vậy, quan huyện địa phương muốn bao che nhưng bị quân đóng lân cận nghĩ là phản động nên lập tức báo lên triều đình, còn hy vọng triều đình phân phát lương thảo để bình định.

Vậy mà kiếp trước, khi Tần Dục biết có phát sinh bạo loạn thì vô cùng tức giận, trách phạt viên quan địa phương, phân phát lương thảo rồi phái quân đi bình định...

Cách làm như vậy cũng không phải là sai, nhưng sau đó khi biết được nhiều việc hơn, biết được lần này bạo loạn có quy mô ngày càng phát triển thì Tần Dục cảm thấy chính mình rất ngu ngốc.

Một đám tá điền đứng lên tạo phản không phải là nhiều, cũng chỉ hơn trăm người mà thôi, sau khi giết phú hộ, phần lớn đã lấy tiền về nhà, tiếp tục trồng trọt, căn bản thành không được sự kiện lớn như vậy, nguyên nhân là do những quân doanh..... Là loạn quân mà đòi trước khiến cho Đại Tần sút đầu mẻ trán, đều là các nơi đóng quân trước đây được Đại Tần nuôi.

"Vậy mà có kẻ dám bạo loạn! Điện hạ, ta nên lập tức phái binh đến, giết sạch những loạn dân đó!" Một vị đại thần nội các nói, râu khể nhếch lên.

Tần Dục: "Bốn vương có hai tấu chương từ Giang Nam, đã giải thích rõ ràng việc này, căn bản là quan bức dân phản, bốn vương đã xem qua, so với việc phái người tiến đến bình định thì không bằng ta cho người tiến đến trấn an."

"Vương gia, như vậy sẽ làm cho bọn dân ngu đó được nước làm tới!" Tô thủ phụ nhú mày, dựa theo phương châm trước gờ của Đại Tần, gặp được chuyện như vậy đều sẽ loạn quân giết sạch.

"Nhưng quốc khó không có bạc." Tần Dục buông bút, đòi trước hấn đã mang ngân lượng của mình quyền ra để có thể bình ổn bạo loạn, kết quả thế nào? Thuế ruộng giảm nhiều vô số kể cuối cùng lại bị bọn quân lính cướp bóc, giết chết mấy ngàn người dân vô tội, thuận tiện gom tiền của họ.

Loại phương thức bình định này, cũng sẽ làm cho bạo loạn xảy ra càng nhiều, thà rằng không bỏ tiền ra.

Tần Dục vừa dứt lời, các đại thần nội các đều trầm mặc.

Ngân khố quốc gia..... Quả thật là không đủ.

Có điều, sao có thể để cho những điều dân kia ung dung ngoài vòng pháp luật?

"Năm trước, bôn vương đã phái một vị khâm sai đến Giang Nam, việc này, không bằng giao cho khâm sai kia đi dẹp yên." Cuối cùng, Tần Dục nói, hần đã sớm phái người đi Giang Nam, chỉ cho người nọ đường lối đã định, trước mắt có lẽ đã ở gần huyện kia, người nọ cũng không phải ngu ngốc, hiển nhiên có chút thông minh, hần đoán người nọ có thể xử lý tốt cuộc phản động này.

Những ngân lượng mà kiếp trước bọn quân lính đóng quân ở phụ cận lấy được từ phú hộ, không chừng lần này sẽ rơi vào tay hần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Có thể khởi hần (3)

Edit: Tina Kathy

Beta: Nhược Vy

Sau khi trải qua nhiều chuyện, Tần Dục cảm thấy bản thân cực kỳ thiếu tiền. Chút tiền ít ỏi trên tay hần căn bản không nuôi nổi bao nhiêu binh lính.

Nhưng kiếm tiền đâu phải chuyện dễ dàng. Kinh thành đã có nhiều cửa hàng, hần có mở thêm cũng không kiếm được bao nhiêu. Không chừng còn khiến Vĩnh Thành Đế chú ý rồi mượn tiền.

Đó là chuyện phụ hoàng hần tuyệt đối có thể làm được, hơn nữa chắc chắn là mượn không trả.

Thật ra thân là Hoàng tử, Tần Dục có một phương pháp kiếm tiền cực tốt, chính là nhận hối lộ. Nhưng làm vậy thì sẽ tạo ra một đám quan tham, Tần Dục đương nhiên không làm.

Tuy nhiên, không thể lấy tiền từ quan viên thì cũng có thể lấy từ huynh đệ của mình, hần sẽ không mềm lòng với mấy người này.

Hôm nay, sau khi trở lại Đoan Vương phủ, Tần Dục bỏ lại thái giám bên người là Thọ Hi, gọi một thái giám thiếp thân khác là Thọ An vào: "Mấy ngày này hai người kia có động tĩnh gì không?"

"Bẩm Vương gia, có." Thọ An nói, sau đó lập tức đưa cho Tần Dục một quyển sổ: "Vương gia, đây là ghi chép về các giao ước ngày trước và hiện tại".

Mặt trước mỗi tờ giấy là tin tức có liên quan đến Đoan Vương phủ, mặt sau là số ngân lượng thu được.

Ví dụ như mặt trước viết Đoan Vương muốn mang Đoan Vương phi đi tham gia lễ hội hoa đăng Tết Nguyên tiêu thì mặt sau tờ giấy viết hai con số, đó là một nghìn hai trăm lượng bạc và bốn trăm hai mươi lượng bạc.

Duyệt Vương Tần Duyệt và Vĩnh Vương Tần Nhạc đều xếp người vào Đoan Vương phủ. Hai người này làm việc rất cẩn thận, trước khi trọng sinh, Tần Dục phải mất đến năm năm mới phát hiện ra. Hiện tại thì...

Sau khi trọng sinh, Tần Dục giao cho Thường Hi chú ý đến những người này, tìm cách khống chế bọn họ, đề bạt cả hai người hai phe lên, để bọn họ có cơ hội tiếp cận thái giám thiếp thân của hần là Thọ An.

Thọ An không xem hần là trung tâm giống Thọ Hi, đời trước vẫn rời đi, nhưng cũng là người có thể dùng. Quan trọng hơn, tên Thọ An này có một đệ đệ bảo bối. Chỉ cần Tần Dục nắm đệ đệ hần trong tay, Thọ An chắc chắn sẽ nghe lời.

Tần Dục an bài cho đệ đệ của Thọ An một công việc ổn định, rồi giao cho Thọ An nhiệm vụ bán các tin tức của hần.

Giả vờ tham lam lại ghen ghét Thọ Hi, Thọ An nhanh chóng cùng hai người kia phối hợp trình báo tin tức lên. Sau đó, theo sự an bài của Tần Dục, đem rất nhiều tin tức của Tần Dục bán cho hai người kia, cầm được trong tay không ít tiền của Duyệt Vương và Vĩnh Vương. Xét giữa hai bên thì Duyệt Vương trả tiền khá hào phóng, trong khi Vĩnh Vương trả rất ít.

Tất nhiên, tin tức Tần Dục bán đều là những tin có thể bán. Chuyện không thể cho những người đó biết, hần tuyệt đối sẽ không để lộ. Ví dụ như chuyện hần ở thôn trang bồi dưỡng một đám trẻ con, Duyệt Vương và Vĩnh Vương sớm muộn gì cũng biết, hần liền bán nó ra ngoài, mà chuyện hần từng gặp Du Hằng thì lại giấu thật kín kẽ.

Không thể không nói, những tin tức này rất được giá. Mới vài tháng mà Tần Dục đã lời mấy vạn lượng, chỉ dựa vào việc Tần Dục có muốn bán tin hay

không thôi. Một chút chuyện trong triều đối với hắn chỉ là râu ria nhưng với một số quan viên trong triều lại là tin tức quan trọng nhất.

Đương nhiên, cho dù hắn có ý tưởng này, đám người đó cũng chỉ có thể tới cầu cửa.

"Hôm nay làm ăn thế nào?" Tần Dục hỏi

"Nhất Hào bên kia muốn biết chuyện của Vương phi." Thọ An nói.

Biểu cảm của Tần Dục lập tức lạnh đi: "Hắn muốn biết cái gì?"

"Hắn muốn biết tất cả.". Người đó gửi năm trăm lượng bạc và ngân phiếu tại một tiền trang (ngân hàng) ở kinh thành, nói là muốn biết tất cả tin tức về ăn, mặc, ở, đi lại của Vương phi.

"Tin tức của Vương phi đều phải để ta xem qua rồi mới đưa cho hắn." Tần Dục nói. Nhất Hào chính là người mà Duệ Vương Tần Diệu phái đến. Người này...Sao đột nhiên lại hỏi thăm tin tức của Lục Di Ninh?

Tần Diệu đây là muốn đem người bên cạnh hắn nắm trong tay?

Tần Dục suy nghĩ, lại nói: "Người đích thân sàng lọc lại hậu viện một lần nữa. Bên người Vương Phi không thể xuất hiện người có tâm bất chính.

"Dạ, Vương gia." Thọ An đáp một tiếng.

Giải quyết xong chuyện của Thọ An, Tần Dục gọi con trai của Triệu quân gia đến. Con trai của Triệu quân gia hiện đang làm quan sự ghi chép trong phủ Tần Dục, rất nhiều chuyện bên ngoài đều giao cho hắn làm

"Người được phái đi Tây Bắc có truyền tin tức gì về không?" Tần Dục hỏi. Kể từ khi gặp Du Hạng, hắn đã tìm một vài người theo thương đội của Du gia đi Tây Bắc, còn mang theo rất nhiều hàng hóa, dự định nếu tình huống ở Tây Bắc thuận lợi thì sẽ thực hiện buôn bán.

"Bẩm Vương gia, không có." Triệu quân sự khom lưng, cẩn thận nói.

"Người giao cho người tìm, đã tìm được chưa?" Tần Dục lại hỏi. Năm trước hắn để Triệu quân gia đi tìm vài người khuôn vác từng đi theo đám thương nhân về, nhân tiện tìm thêm mấy người nguyên ý buôn bán lương thực giúp hắn.

"Bẩm Vương gia, đã tìm đủ rồi ạ."

"Tìm người đi Nam Cương một chuyến. Đầu tiên mua hàng hóa ở kinh thành đem đi bán ở Giang Nam, sau đó mang hàng hóa ở Giang Nam đi Nam Cương bán, đổi đi Nam Cương xong... thì mua được liệu về." Tần Dục đáp.

Tần Dục chỉ thêm một vài nơi nữa, sai Triệu quân sự phái người đến đó xem thử có thuận tiện cho việc buôn bán hay không.

Đầu năm nay, chỉ cần không gặp cường đạo thổ phi thì buôn chắc chắn có lãi. Dưới tay Tần Dục cũng có những người có thể phái đi bảo vệ các thương nhân.

Triệu quân sự một mực ghi nhớ.

Sau khi xử lý xong tất cả mọi việc trong Vương phủ, Tần Dục kêu Thọ Hi tới.

Thọ Hi đẩy Tần Dục vào hậu viện, để lại một gói đồ rồi rời đi.

"Đây là cái gì?" Lục Di Ninh mang theo một mớ dược liệu mà Tần Dục vô cùng quen thuộc từ trong phòng đi ra, tò mò nhìn cái gói mà Thọ Hi để lại.

"Tiền giấy." Tần Dục nói.

Vương phi của hắn chiếm lấy thân thể người khác mà sống. Tuy Lục Di Ninh thật có lẽ đã chết đối, Vương phi của hắn không sát hại tính mạng của ai nhưng chuyện này cũng không tốt đẹp gì, Tần Dục bèn sai người mua tiền giấy về, định thiêu cho Lục Di Ninh ban đầu.

Lục Di Ninh không biết tiền giấy dùng để làm gì, Tần Dục cũng không giải thích, chỉ cùng nàng đốt tiền giấy.

Sau khi trọng sinh, Tần Dục không thay đổi gì nhiều so với trước kia. Ngày nào cũng xử lý chính sự, cùng Tần Diệu đối chọi gay gắt một phen, đồng thời nghĩ cách mượn sức một ít triều thần, mỗi ngày trôi qua cực kỳ bận rộn.

Bởi vì tất cả những chuyện này trước kia đã trải qua một lần, hắn làm việc càng thêm thành thạo. Trong cuộc tranh đấu với Tần Diệu, Tần Diệu vốn chiếm thế thượng phong, nhưng cuối cùng vẫn bị thế lực của Tần Dục thao túng.

Đương nhiên, hắn không định ép Tần Diệu vào chỗ chết, thậm chí có khi còn cố ý chịu thua thiệt.....Tuy hắn hận Tần Diệu và Tần Nhạc thấu xương, nhưng trước mắt vẫn còn muốn để cho bọn chúng nhấy nhót.

Đông đi xuân đến, đào mất một cái, khắp nơi ở kinh thành đã ngập tràn ý xuân, hoa mai, hoa đào nở rộ đầy cảnh.

Quý tộc Đại Tần có thói quen du xuân. Gần như ngày nào cũng có người ra ngoại thành ngắm cảnh. Cho dù là Vĩnh Thành đế cũng ngồi không yên.

Đại thần trong triều không khó chịu việc Vĩnh Thành đế ăn chơi đàng điếm trong nội cung, nhưng không muốn Hoàng đế xuất cung nên hết sức khuyên bảo.

Tất nhiên, Vĩnh Thành đế không phải là người chịu nghe lời khuyên bảo.

Đầu tháng ba, Vĩnh Thành đế đến nông đàn hiến tế, rồi tự thân đi cày. Sau khi hoàn thành một loạt nghi thức liền đem theo rất nhiều người, huyên náo long long xuất cung, đi đến hành cung dưới chân núi Tần An.

Vài năm trước, hành cung này đã được lão nhị Hoắc gia tu sửa lại. Thật ra, so với việc rời kinh thành để tới hành cung cực gần này, Hoàng đế càng muốn đi Giang Nam hơn. Chỉ là tình thế của Đại Tần hiện giờ không yên bình, ông lại tham sống sợ chết, đương nhiên sẽ không dám rời kinh thành quá xa.

Núi Tần An là do Thái tổ Hoàng đế Đại Tần tự mình ban tên. Ngày xưa, khi Thái tổ Hoàng đế còn đang chinh chiến nơi sa trường gầy dựng giang sơn thì gặp phải nguy hiểm, cuối cùng thất bại, phải chạy chối chết.

Khi ấy, bên cạnh ông có khoảng mười người, vì mạng sống mà xông vào một ngọn núi lớn. Vốn nghĩ phải táng mệnh tại đó, không ngờ cuối cùng có thể dựa vào sản vật phong phú trên núi mà sống tiếp. Ở trong núi gặp phải một đám thổ phỉ, không những không thua mà còn thu phục được chúng, có thêm binh lực thì Đông Sơn tái khởi[1].

[1] Đông Sơn tái khởi: hay Đông Sơn phục khởi được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người đã thất thế nhưng có thể trùng hưng, vực dậy lại.

Khi ấy, Thái tổ Hoàng đế tán thưởng ngọn núi này là một bảo sơn (núi quý). Sau đó, ngọn núi này tiếp tục cứu ông lần thứ hai.

Lúc thiên hạ sắp bình định xong thì Thái tổ Hoàng đế đột nhiên nhiễm bệnh, suýt nữa không chống đỡ nổi mà qua đời. Đúng lúc này thì ông gặp một vị hòa thượng trên núi Tần An, được hòa thượng đó dùng thảo dược trên núi trị hết bệnh.

Bởi vì vậy, Thái tổ Hoàng đế cảm thấy núi Tần An chính là phúc địa của ông. Sau khi dời đô liền ban cho núi này cái tên Tần An, xây chùa Tần An trên núi để vị hòa thượng trị bệnh cho ông làm chủ trì.

Hàng trăm năm trôi qua, đến bây giờ, núi Tần An vẫn còn vang danh bốn bể, chùa Tần An hương khói cường thịnh, ngay cả hành cung dưới chân núi cũng ngày càng xa hoa.

Vĩnh Thành đế đi núi Tần An, Tần Dục bị giữ lại kinh thành. Vì sắp xếp cho tốt ngày xuất cung của Vĩnh Thành đế, hần bận rộn không ngơi tay. Bình thường phải đến khi bầu trời tối đen như mực mới quay về Đoan Vương phủ, cho nên thời gian dạy dỗ Lục Di Ninh càng ít ỏi hơn.

Vội vàng như vậy hơn nửa tháng, Tần Dục vốn nghĩ mình sẽ bị bệnh, không ngờ chỉ là mệt mỏi một chút.

Thân thể hần...tốt hơn?

Nghĩ đến điểm này, Tần Dục có thể nói là mừng như điên.

Chỉ là, thân thể hần tốt lên, trên người càng thêm khó chịu, phần eo vừa đau vừa ngứa, thỉnh thoảng hần không chịu nổi, đành phải dùng sức nhéo vào cánh tay mình, dùng đau đón làm bản thân quên đi những nơi khó chịu.

Cũng may, chờ dần xếp ổn thỏa cho Vĩnh Thành đế ở dưới chân núi Tần An, hần cũng nhẹ nhõm hơn, có thể về nhà sớm.

Tần Dục không thể đi lại, trước kia cả ngày đều ngồi yên, Lục Di Ninh mềm giọng bảo hần nằm xuống. Chờ cho Tần Dục phát hiện nằm trên giường thật sự có thể làm bản thân dễ chịu hơn, liền tạo thành thói quen ngay khi vừa về Vương phủ thì lập tức đi nằm nghỉ.

Hôm nay, sau khi ăn cơm rồi ngâm thuốc sớm xong, Tần Dục tiếp tục nằm nghỉ.

Trong phòng được thắp nhiều nến nên rất sáng sủa, Tần Dục dựa vào ánh nến để đọc sách. Lục Di Ninh thì hai tay đặt trên thắt lưng hần, chậm rãi ấn xuống. Đồng thời, một luồng nhiệt chậm rãi chảy vào thân thể Tần Dục.

Tần Dục đã hỏi Lục Di Ninh, biết được Lục Di Ninh cung cấp nhiệt lượng cho hần cũng không ảnh hưởng đến thân thể nàng, cho nên rất vui vẻ tiếp nhận. Rốt cuộc thì hần vẫn hi vọng bản thân có thể khỏi hần.

Luồng nhiệt này tụ tập ở phần eo làm cho Tần Dục vô cùng thoải mái. Vì quá mức thoải mái, nên cuối cùng một người quen với đau đớn như hần không có cách nào tập trung xem sách.

Buông quyển sách trên tay xuống, Tần Dục nhắm mắt hưởng thụ.

Cảm giác này thật sự là cực kỳ, cực kỳ thoải mái...Tần Dục đang hưởng thụ thì ngay lúc này, Lục Di Ninh bỗng nhiên cả kinh nói: "Tần Dục, ngươi không sao chứ?"

"Ta không sao, sao vậy?" Tần Dục nói theo bản năng.

"Người bị súng rồi!" Lục Di Ninh mặt đầy lo lắng mà nhìn vào hạ bộ của hắn. Nơi đó bỗng nhiên sưng phồng lên...Không phải nòng đã ấn hòng Tần Dục rồi chứ? Bằng không đang tốt đẹp, sao lại đột nhiên sưng lên? Còn sưng lớn như vậy?

Nghĩ như thế, Lục Di Ninh lập tức vươn tay đến, định sờ lên đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Núi Tần An(1)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Tần Dục thấy cơ thể mình có phản ứng, ngay lập tức kinh sợ.

Đối với việc thân thể đột nhiên có phản ứng, hắn không phải quá xa lạ, dù sao trước khi xảy ra chuyện hắn đã mười sáu tuổi, thậm chí nếu không phải hắn thường xuyên bận rộn lại không ham mê nữ sắc, sợ là đã sớm thu mấy cung nữ vào phòng.

Nhưng có phản ứng như vậy, quả thật đã là chuyện từ rất lâu rồi.

Kể từ khi hắn bị thương, từ phần eo trở xuống hoàn toàn mất cảm giác, ngay cả mỗi lần đi vệ sinh cũng không có cảm giác gì, khiến hắn vô cùng hận bản thân, về sau tuy chuyển biến tốt hơn, nhưng cũng không thể hoan ái.

Mà chuyện này, do có người cố tình truyền ra ngoài nên mọi người ai cũng biết.

Mỗi ngày Tần Dục đều ngâm thuốc tắm, làm theo phương pháp trị liệu của Lục Di Ninh, mấy thứ này xác thật khiến thân thể hắn có biến chuyển tốt đẹp, nhưng dù sao hắn cũng không dám ôm hy vọng quá lớn, ai ngờ vào giờ khắc này...

Biểu cảm trên mặt Tần Dục sớm đã cứng đờ, trong lòng lại ngập tràn vui sướng, có thể nói là mừng rỡ như điên.

Thân thể hắn, phải chăng thật sự có thể bình phục?

Trong lòng Tần Dục vừa vui mừng vừa kích động, nhưng một động tác của Lục Di Ninh lập tức làm cho tâm trạng hắn khôi phục hoàn toàn.

Lúc này nàng đang cẩn thận từng chút một sờ vào nơi đã sớm sưng lên của hắn.

Tần Dục sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cảm thấy ngượng ngùng, khuôn mặt đỏ bừng như phát sốt, giống như tất cả lửa nóng toàn thân đều xông lên đỉnh đầu.

Theo bản năng, Tần Dục đem tay Lục Di Ninh đẩy ra, sau đó túm lấy cái chăn bên cạnh trùm lên người, che đậy chuyện không tốt của bản thân.

"Có phải rất đau không?" Lục Di Ninh nhìn Tần Dục, trên mặt tràn đầy áy náy, Tần Dục đột nhiên đẩy nàng ra như vậy, chắc hẳn là vì rất đau?

Nàng không chỉ làm cho nơi nào đó của Tần Dục bị sưng lên, còn khiến hắn phải chịu đau đớn?

"Ta không sao." Tần Dục nói, tuy rằng hắn có phản ứng, nhưng thật ra không phải là khoái cảm, hiện giờ Lục Di Ninh khiến cảm xúc của hắn bị phân tán, một chút phản ứng vừa có đã biến mất không còn lại gì.

Điều này làm hắn sinh ra chút mất mát, đồng thời trong lòng cũng dâng lên vô hạn hy vọng, có lẽ một ngày không xa, hắn có thể khôi phục hoàn toàn.

Trước đó hắn làm nhiều việc như vậy, chỉ vì không muốn để cho người Nhung cướp đi giang sơn Đại Tần, giết hại con dân Đại Tần, một lòng mong muốn bảo hộ giang sơn vững mạnh không bị người ngoài giẫm đạp, chưa từng nghĩ đến tương lai mình sẽ ra sao, nhưng bây giờ...

"Tần Dục... Người thật không có việc gì chứ?" Lục Di Ninh khó hiểu nhìn hắn.

"Ta thật sự không có việc gì." Tần Dục cầm tay Lục Di Ninh: "Di Ninh, Tần Dục ta ngay tại đây xin thề, nhất định bảo hộ nàng một đời bình an vui vẻ, vinh hoa phú quý."

Kể cả kiếp trước hay kiếp này, Lục Di Ninh đã vì hắn mà làm quá nhiều việc, hắn là người có ơn tất báo, nên tương lai càng phải đối xử với nàng thật tốt.

Lục Di Ninh không để ý lời thề của Tần Dục, vẫn đang lo lắng cho thân thể hắn: "Nếu không, ta chữa cho ngươi thêm một lúc nữa?"

"Không cần, hôm nay không vội." Tần Dục ngăn cản ý định muốn nhào tới của Lục Di Ninh: "Chúng ta đi ngủ sớm một chút, ngày mai lại tiếp tục chữa bệnh." Lúc này hắn cần có thời gian để gỡ rối tâm tình phức tạp của mình.

Lục Di Ninh mù mờ liếc mắt nhìn Tần Dục, gật gật đầu.

Tần Dục sờ đầu nàng, cười một tiếng.

Kiếp trước dù sao trong lòng hắn cũng có thành kiến quá sâu, tuy chưa từng khắt khe với Lục Di Ninh, nhưng cũng không muốn tiếp xúc với nàng, có lẽ bởi vậy nên hắn đã bỏ lỡ cơ hội được phục hồi.

Nếu kiếp trước hắn đối xử với nàng tốt hơn một chút... Vừa nghĩ tới điều này, Tần Dục ngay lập tức cười khổ, hắn khi đó, quả thật đã làm sai rất nhiều chuyện.

Đêm nay, Tần Dục có giấc ngủ tốt nhất từ trước đến giờ, chờ đến tối ngày hôm sau, hắn cố ý cùng Lục Di Ninh trao đổi một phen.

"Chuyện xảy ra hôm qua là hiện tượng hết sức bình thường, nàng không cần để ý đến nó, nhưng cũng đừng chạm vào, là một cô nương thì không thể đụng vào chỗ đó của nam nhân. Biết không?" Tần Dục dạy dỗ Lục Di Ninh, từng câu từng chữ cực kỳ gian nan.

Trước kia hắn chưa từng nghĩ tới, có ngày mình phải dạy dỗ một nữ tử về mấy vấn đề tẻ nhị này.

Tần Dục nói một cách gian khổ, Lục Di Ninh đối với những lời hắn nói lại hết sức tin tưởng, nàng gật đầu, không để ý mấy chuyện đó nữa, tiếp tục vì hắn mà chữa bệnh.

Tần Dục không ngoài dự liệu lại có phản ứng, nhưng rất rõ ràng, cơ thể hắn vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, cho nên không có dục vọng, dù sao thì cũng đã biến chuyển tốt hơn.

Một thời gian sau đó, tâm tình Tần Dục cực tốt, mỗi ngày đều tràn đầy hăng hái, nhưng thấy Tần Dục như vậy, trong lòng Tần Diệu không thể tốt được.

Từ khi bị Vĩnh Thành Đế đưa đến hành cung ở núi Tần An, mỗi ngày Tần Diệu đều nóng nảy khó chịu, hắn một lòng muốn được xử lý chính vụ, kết quả như thế nào? Vĩnh Thành Đế để cho Tần Dục giám quốc [1], lại mang Tần Diệu hắn đi cùng!

[1] Giám quốc: thay mặt vua xử lý, trông coi công việc trong triều đình khi vua vắng mặt.

Tần Diệu không muốn Tần Dục được ở lại giám quốc, Tiểu Quý Phi cũng giống vậy, hai người suy nghĩ thật lâu, nhất trí cho người ở trước mặt Vĩnh Thành Đế ra sức khen ngợi Tần Dục.

Vĩnh Thành Đế đối với Tần Dục rất vừa lòng, nhưng không hy vọng người khác tán thưởng Tần Dục như vậy... Ông lập tức hạ lệnh cho Tần Nhạc trở về, để Tần Dục tới hành cung trên núi Tần An điều dưỡng thân thể.

Vĩnh Thành Đế làm như vậy, bên ngoài nói vì muốn tốt cho sức khỏe Tần Dục, nhưng rốt cuộc trong lòng nghĩ như thế nào, bản thân ông ta hiểu rõ, Tần Dục lại càng hiểu rõ ràng hơn.

Trọng sinh quá nửa năm, những chuyện nên làm cũng đã làm xong, đối với binh quyền trên tay, Tần Dục không để ý quá nhiều, hắn biết rõ muốn làm nên chuyện thì không thể hấp tấp, vì vậy liên thu thập đồ đạc, dẫn theo Lục Di Ninh lên đường tới núi Tần An.

Rất lâu rồi Lục Di Ninh không được ra ngoài du ngoạn, lúc này có cơ hội mang nàng đi thăm thú một chút, ngược lại cũng không tệ.

Thân thể Tần Dục không tốt, xe ngựa đi rất chậm, sau khi ra khỏi thành, thuận tiện ở lại thôn trang của hắn nghỉ ngơi vài ngày.

Tần Dục vẫn chưa dừng lại việc thu dưỡng cô nhi, hiện giờ đã tiếp nhận hơn một nghìn đứa trẻ, còn có rất nhiều lưu dân từ khắp nơi đến cậy nhờ, hắn đều thu nhận, nhưng số lượng quá nhiều, hắn phải an bài họ tới những địa phương khác.

Trong thôn trang Tần Dục cho xây lên rất nhiều phòng, tuy bề ngoài không đẹp nhưng khá chắc chắn, ở được lâu dài. Bên trong phòng đặt rất nhiều giường có kích thước lớn, đây là chuẩn bị cho đám trẻ kia vào ở.

Mới vừa vào thôn trang, từ xa Tần Dục đã nhìn thấy dãy phòng đó, đồng thời hắn cũng thấy được một người vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Nói quen thuộc, bởi vì người này chính là muội muội hắn, Chiêu Dương công chúa Tần Lạc, còn nói xa lạ... là vì Chiêu Dương gầy hơn trước rất nhiều.

Hiện giờ thân thể Chiêu Dương vẫn có chút mượt mà, nhưng chỉ là mượt mà mà thôi, không giống bộ dáng mập mạp trước kia, vừa mập vừa không khỏe mạnh. Mới có mấy tháng gần ngủ, muội muội hắn giống như biến thành một người khác.

"Chiêu Dương?" Tần Dục có chút kinh ngạc nhìn sang.

"Hoàng huynh!" Chiêu Dương thấy Tần Dục, hai mắt sáng rực lên, sau đó lại ngượng ngùng cúi đầu.

Nàng gầy hơn rất nhiều, quần áo trước kia đều quá rộng, lúc này không còn vừa người, không biết hoàng huynh thấy được có răn dạy nàng không đây...

"Chiêu Dương xinh đẹp lên nhiều." Tần Dục cười nói, muội muội hẳn thay đổi quá lớn, chắc chắn về sau nàng sẽ hoàn toàn thoát khỏi bi kịch đã từng xảy ra.

Chiêu Dương được Tần Dục khen như vậy, mặt lập tức đỏ lên, nàng chưa từng được người khác khen xinh đẹp như vậy đâu.

"Bây giờ muội không mập, hàng ngày hãy cùng những đứa trẻ đó chạy bộ, như vậy thân thể cũng khỏe mạnh." Tần Dục lại nói. Còn nhớ rõ kiếp trước lúc người Nhung đánh vào kinh thành, rất nhiều nữ tử nhà quyền quý không có sức phản kháng bị bắt đi, có vài người theo người hầu chạy trốn, thế nhưng người hầu chạy được, các nàng lại quá yếu ớt, không có sức lực nên không chạy nổi.

Ngược lại, nữ tử người Nhung rất khỏe mạnh, thậm chí các nàng còn có thể lên ngựa giết địch.

Hắn không cầu muội muội mình có thể lợi hại giống như nữ tử người Nhung, nhưng không hy vọng nàng quá mức yếu đuối nhu nhược, dù sao tương lai khi hắn đi Tây Bắc, đã tính toán sẽ mang Chiêu Dương theo.

"Được." Chiêu Dương đồng ý, nhưng không dám nói mình đã chạy bộ từ lâu... Tiếp xúc với những người ở thôn trang một thời gian, nàng đã tự tin hơn rất nhiều, nhưng đứng trước huynh trưởng nhà mình, lại lo lắng bản thân chưa làm tốt.

Hoàng huynh lợi hại như vậy, mà nàng thì quá vô dụng...

Tần Dục đến thôn trang, lấy cơ thân thể không khỏe ở lại thêm mấy ngày. Đối với việc này Tần Diệu không quan tâm, dù sao Tần Dục đã chịu buông bỏ quyền lực, mà Vĩnh Thành Đế càng không thêm đề ý, không có ai nhắc tới, nên rất nhanh sau đó ông đã đem chuyện Tần Dục đặt sang một bên.

Tần Dục ở trong thôn trang, có gặp Du Hằng một lần, giao cho Du Hằng xây dựng vài tòa nhà ở Tây Bắc.

Cùng lúc đó, hắn cũng gặp được những người trước kia là thuộc hạ Du gia mới từ Tây Bắc trở về, bây giờ đã gia nhập thương đội của hắn.

Mặc dù hắn đã cho người bảo vệ nhưng thương đội vẫn gặp một chút nguy hiểm, may mắn giờ đã an toàn trở lại, còn mang về rất nhiều hàng hóa ở Tây Bắc.

Đủ loại da thú, thảo dược, tài vật quý hiếm, còn có đá quý các loại... Một lần đi này, ban đầu Tần Dục phải bỏ ra rất nhiều, giờ tiền kiếm được phải tăng gấp bội.

Quả nhiên làm ăn buôn bán là cách kiếm tiền nhanh nhất.

Xem qua những thứ đó, để cho người ở kinh thành bán ra, sau đó Tần Dục quyết định đem việc buôn bán mở rộng hơn nữa, có lẽ, dựa vào việc làm ăn này, hắn sớm có thể khống chế được Tây Bắc.

Tần Dục ở lại thôn trang năm ngày rồi mới lên đường đến núi Tần An, thêm một ngày đi xe ngựa với tốc độ không sai biệt lắm so với người đi đường, cuối cùng cũng tới chân núi.

Lần này đến núi Tần An, Tần Dục không để Chiêu Dương đi cùng, hắn làm như vậy, cũng là suy nghĩ đến sự an toàn của Chiêu Dương, đời trước nàng lặng yên không một tiếng động mà chết đi, khiến hắn có chút sợ hãi.

Khi Tần Dục tới hành cung, thời gian đã không còn sớm, lúc này Vĩnh Thành Đế đang trầm mê hương sắc, hắn không cần kiên trì đi thỉnh an, nên nhanh chóng về sân viện nơi mình ở.

Hành cung trang trí cực kỳ hoa mỹ, sân viện này lại càng xa hoa lộng lẫy hơn, Tần Dục nhìn một vòng, cũng không biết có phải gần đây hắn tính toán quá nhiều hay không, nhận không được so sánh những thứ ở hành cung với các vật phẩm giá trị trong cung.

Thật không nghĩ tới, chính mình lại có ngày trở nên tục khí như vậy.

Sau khi thu xếp ổn thỏa, việc đầu tiên cần làm là nấu thảo dược làm thuốc tắm, chỉ trong chốc lát, khắp viện liền lan tỏa mùi dược liệu nồng đậm.

Triệu Hoàng Hậu không theo Vĩnh Thành Đế tới hành cung, mà ở lại trong cung chủ trì đại cục, nhưng Tần Diễn có đi cùng, ở bên cạnh sân viện của Tần Dục, Ngũ hoàng tử Tần Tề chưa lập gia thất cũng ở cùng hắn.

Hôm nay, Tam hoàng tử Tần Diệu còn tới nơi này thăm đệ đệ.

Ngũ hoàng tử Tần Tề là bảo bối bên người Thục phi, tuy nói ở tại viện này, nhưng đại đa số thời gian đều ở chỗ Thục phi, cho nên Tần Diệu tới nơi này chỉ có thể gặp được Tần Diễn.

"Đệ đi bái phỏng [2] vị hoàng huynh tốt kia sao?" Trông thấy Tần Diễn, Tần Diệu cười hỏi. Mấy tháng trước, Mẫu phi hắn nói có phương pháp để đối phó Tần Dục, mới đầu hắn còn nghi hoặc, sau đó mới biết thì ra Mẫu phi đã sớm kết giao với vị Lục hoàng tử này.

[2] Bái phỏng: thăm hỏi, thể hiện sự tôn trọng, kính cẩn.

Triệu Hoàng Hậu đối xử với Tần Diễn không tồi, nhưng Tần Diễn lại cố tình không phục mà ngấm ngấm lật đổ bọn họ (Triệu Hoàng Hậu + Tần Dục)... Trong lòng Tần Diệu đối với loại người này có chút khinh thường, nhưng hắn vẫn sẽ như cũ qua lại thân thiết cùng Tần Diễn.

"Hoàng huynh nói thân thể mệt mỏi, không gặp được." Tần Diễn cắn chặt răng, dâng lên cảm giác không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Núi Tần An(2)

Edit: Từ Lam

Beta: Nhược Vy

"Hoàng huynh đối xử với đệ đúng là càng ngày càng tệ nha..." Tần Diệu nhìn Tần Diễn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc.

Thấy nụ cười kia của Tần Diệu, trong lòng Tần Diễn vốn đã khó chịu nay lại khó chịu thêm. Tần Diệu nói không sai, Tần Dục đối với hắn càng ngày càng tệ, mấy tháng nay, hắn đi tìm Tần Dục cả chục lần nhưng Tần Dục vẫn luôn kiên trì không gặp.

Rốt cuộc Tần Dục có chuyện gì?

Tần Diễn càng nghĩ càng hận, thời điểm lần cuối Tiêu Quý Phi sai người đi tìm hắn, hắn đã đáp ứng với Tiêu Quý Phi.

Tần Diệu thu biểu tình của Tần Diễn vào trong mắt, trong lòng cười nhạo một tiếng.

Đều đã mười bốn, nhưng vẫn ngu xuẩn như vậy... Tần Diệu luôn bị cho là ngu ngốc hơn Tần Dục một chút, nhưng lúc đối mặt với Tần Diễn, đột nhiên phát hiện chính mình cực kì thông minh.

Tần Dục đang ngấm ớn tuyên đã biết chuyện Tần Diệu và Tần Diễn tiếp xúc với nhau.

Hắn cũng cảm thấy Tần Diễn thực sự ngu.

Hậu cung của Vĩnh Thành Đế, nữ nhân có thân phận cao không nhiều, cũng chỉ có Triệu Hoàng Hậu, Thục phi và một vị khác có cùng thân phận với Uyển Phi. Thậm chí ngay cả Tiêu Quý Phi, trước khi tiến cung, phụ thân cũng chỉ là một cử nhân chủ bộ ở huyện nha mà thôi, Vĩnh Thành Đế vẫn luôn cảm thấy nữ nhân có thân phận cao "dùng" không thoải mái.

Ngày thường Vĩnh Thành Đế sủng hạnh nữ nhân, cơ bản đều là nữ nhân tuyển tú ở nhiều nơi, trong đó không thiếu những nông gia nữ (con gái của nông gia) không biết lớn nhỏ.

Dưới tình huống như thế, thân phận của mẫu phi Tần Diễn đương nhiên cũng không có khả năng cao... Nàng là con gái của một thương nhân, từ nhỏ diện mạo xuất chúng, thương nhân kia tôn tại ý niệm thấy người sang bắt quàng làm họ[1], không xem trọng nữ nhi, nên đã tặng cho bọn thái giám khi đang chọn mua tú nữ.

[1] Thấy người sang bắt quàng làm họ: Gặp người "sang" (quyền quý, giàu có, quyền lực) thì chạy đến xum xuê, giả vờ là người có quen biết. Ý trong đoạn này: Ý định muốn chim sẽ biến thành Phượng Hoàng nhờ mưu kế.

Khi vừa tiến cung, nàng vốn hầu hạ Triệu Hoàng Hậu, sau đó thành người của Vĩnh Thành Đế, sinh hạ được Tần Diễn thì cũng qua đời.

Vì thời điểm mẫu thân Tần Diễn còn sống rất an phận, Triệu Hoàng Hậu lại muốn bồi dưỡng vài nhân thủ cho con mình - trưởng tử Tần Dục, nên đã giữ Tần Diễn ở bên cạnh nuôi dưỡng.

Trước khi Tần Dục củng cố địa vị không có chuyện gì xảy ra, cho nên Triệu Hoàng Hậu đương nhiên sẽ không có khả năng đi phòng bị một tiểu hài tử chưa đến mười tuổi, đối với Tần Diễn cực kì tốt.

Chờ đến khi Tần Dục xảy ra chuyện, trong lòng Triệu Hoàng Hậu nảy sinh ý niệm nâng đỡ Tần Diễn đăng cơ để tương lai có thể che chở Tần Dục, vì thế Triệu Hoàng Hậu vẫn đối xử với Tần Diễn tốt như cũ.

Kết quả, bọn họ lại nuôi một bạch nhãn lang[2], con sói này còn rất vụng về.

[2] Bạch nhãn lang: Vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Nhưng là, điều này cũng không trách được Tần Diễn, thượng bất chính hạ tắc loạn[3]. Vĩnh Thành Đế chỉ lo cho chính mình, đối với chuyện quản giáo

của mấy Hoàng Tử chưa bao giờ để bụng, bọn họ đương nhiên cũng chỉ có thể dựa vào sức của mình.

[3] Thượng bất chính, hạ tắc loạn: Thượng (trên), hạ (dưới), bất chính (không ngay thẳng), tắc (thì), loạn (lộn xộn). Người trên mà làm bậy thì cấp dưới không thể nghiêm chỉnh được.

Tần Dục từ nhỏ đã được phong là Thái Tử, dạy dỗ hẳn đều là đại nho, Triệu Hoàng Hậu đối với hắn cực kỳ nghiêm khắc. Những Hoàng Tử khác thì không giống vậy, Đại Tần vẫn luôn suy nghĩ biện pháp nuôi các phiên vương thành heo.

"Nói việc này cho mẫu thân đi." Tần Dục nói.

Hắn đột nhiên lãnh đạm với Tần Diễn, đã cho Triệu Hoàng Hậu một cái lý do là thử Tần Diễn có đáng giá để hắn nâng đỡ hay không.

Sau khi hắn nói như vậy, chính mình vẫn luôn lãnh đạm Tần Diễn, còn bảo Triệu Hoàng Hậu cũng lãnh đạm với Tần Diễn. Quả nhiên, không bao lâu sau Tần Diễn đã đáp ứng với bên Tiêu Quý Phi kia.

Triệu Hoàng Hậu đối với Tiêu Quý Phi hận thấu xương, kể từ đó, đương nhiên đối với Tần Diễn cũng hoàn toàn thất vọng.

Người bên cạnh Tần Dục lĩnh mệnh đi xuống, Tần Dục dưới sự trợ giúp của Thọ Hi đã ra khỏi ôn tuyền, mặc quần áo lên giường.

Trên giường, Lục Di Ninh đang chờ chữa bệnh cho hắn.

Tần Dục mới vừa nằm lên giường, đã cảm giác được ánh mắt của Lục Di Ninh dừng trên bộ phận đang sưng lên của mình, không khỏi đỏ mặt, cuối cùng lạnh mặt lấy chăn quấn lên người.

Nhìn thấy Tần Dục che đậy thân thể của mình, Lục Di Ninh mặt đầy nuối tiếc. Nàng rất hiểu kì không biết Tần Dục bị gì mà sưng lên, muốn nhìn thử... đáng tiếc Tần Dục không cho nàng xem, cũng không để cho nàng sờ.

(Tứ Lam: Em lạy tác giả, em trong sáng lắm đừng nhúng chàm em ~)

Tần Dục mặt không biểu tình, vô cùng trấn định.

Ngày hôm sau, Tần Dục đi thỉnh an Vĩnh Thành Đế, thuận tiện thỉnh tội... Vì thân thể hắn không khoẻ, tới núi Tần An trễ vài ngày.

Mấy tháng nay, lúc nào Vĩnh Thành Đế gặp Tần Dục cũng ngửi được một cỗ mùi thuốc. Điều này khiến ông ta biết rõ thân thể của nhi tử thực sự không tốt, đương nhiên sẽ không vì vậy mà trách tội.

Chỉ là ông ta chịu không nổi mùi thuốc nồng nặc trên người Tần Dục, cho nên tùy ý dò hỏi vài câu đã bảo Tần Dục lui xuống, tiếp đó lập tức sai người mang huân hương tới.

Tần Dục quay đầu lại nhìn thoáng qua hành cung tĩnh xảo, cười khẽ một tiếng.

Sinh hoạt trong hành cung cực kì an nhàn, Tần Dục thông thả nghỉ ngơi hai ngày, thời thời khắc khắc ở bên Lục Di Ninh. Mà sau hai ngày, Vĩnh Thành Đế đột nhiên nổi hứng, muốn đi chùa Tần An dâng hương.

Chùa Tần An nằm trên đỉnh núi Tần An, lên núi cũng không dễ dàng. Chùa là nơi Phật môn thanh tịnh, không thể tìm hoan mua vui. Cho nên Vĩnh Thành Đế rất không thích lên núi, tới hành cung đã một tháng nhưng chưa từng nghe nói đến việc này một lần.

Mà lần này ông đột nhiên muốn lên núi, dựa theo tin tức Tần Dục biết được, là vì bị hắn quấy rầy không chịu nổi, cùng một số lí do như... Thân thể của Vĩnh Thành Đế không phải làm bằng sắt, mỗi ngày "vui vẻ" với nhiều nữ nhân như vậy, chịu không nổi là chuyện hết sức bình thường. Nếu tạm thời không thể gần nữ sắc, ông liền tính toán đi lên núi một chút.

Không, cũng không thể nói là "đi một chút". Căn bản Vĩnh Thành Đế không có đi bộ, mà là sai người khiêng ông đi. Nghe nói lúc ông còn trẻ, Tiên đế dẫn ông tới hành cung, bảo ta đi lên đỉnh núi cầu phúc, lần đó ông ta đi suốt một ngày, sau này không muốn đi bộ nữa.

Vĩnh Thành Đế sai người nâng lên, Tần Dục cũng vậy. Xe lán của hắn di chuyển trên mặt đất bằng phẳng đã không tốt, lên núi thì hoàn toàn không có khả năng.

Mà có Vĩnh Thành Đế và Tần Dục tiên phong, những quý nhân đi cùng cũng không cần tỏ vẻ thành kính mà đi bộ nữa, một đường được nâng đến đỉnh núi, đến nơi mới dừng tới hai chân của mình.

Nghe nói tháng tư nhân gian hoa cỏ tỏa hương, hoa đào trên sơn chùa nở rộ.

Thời điểm đến núi Tần An vừa đúng là tháng tư, trên núi có không ít cây đào còn chưa bung nở, nơi tàng cây, hoa đào rơi đầy xuống đất.

Tần Dục ngắm nhìn cảnh sắc chung quanh, vốn định chia sẻ với Lục Di Ninh, nhưng khi quay đầu lại phát hiện Lục Di Ninh đang nhìn đám cỏ dại bên cạnh.

"Nàng đang nhìn gì?" Tần Dục hỏi.

"Cái này người có thể ăn!" Lục Di Ninh đột nhiên ngồi xổm xuống, nhỏ một cây cỏ có hình dạng kỳ quái, đưa đến trước miệng Tần Dục.

Là cỏ dại ven đường, hay là thuốc? Tần Dục liếc mắt nhìn Lục Di Ninh một cái, mở miệng, ngay sau đó trong miệng đã bị nhét vào gì đó.

Tần Dục khép miệng lại, yên lặng mà nhai. Hắn thường xuyên uống thuốc, cho dù là thuốc đắng bao nhiêu cũng không thay đổi sắc mặt mà nuốt vào, nhưng cây thuốc này...

Hương vị đặc biệt khó nuốt, làm miệng hắn vô cùng khó chịu, nói gì đến người bình thường.

Tần Dục cố nén xúc động muốn phun cây thuốc trong miệng ra ngoài, một màn này, không có gì bất ngờ lọt vào tầm mắt của người có "tâm".

Đoan Vương Phi tùy tiện nhỏ một cây cỏ cho Đoan Vương ăn, Đoan Vương cũng nghe lời nuốt vào... Đoan Vương, chẳng lẽ thật sự quan tâm đứa ngốc này?

"Hoàng huynh, sao huynh có thể tùy tiện ăn thứ đó? Không sợ bị đau bụng sao?" Ngũ Hoàng Tử Tần Tề hét lên, bất mãn mà liếc nhìn Lục Di Ninh. Đứa ngốc này thực sự ngốc hết thuốc chữa, lại bắt hoàng huynh ăn cỏ!

"Không có việc gì." Tần Dục nói, hần tin tưởng Lục Di Ninh.

"Hoàng huynh, huynh đâu phải bò, sao lại đi ăn cỏ!" Ngũ Hoàng Tử hừ hừ hai tiếng, trừng mắt nhìn Lục Di Ninh rồi chạy đến chỗ Thục phi.

Tần Tề bằng tuổi Tần Diễn nhưng lớn thảng hơn. Vóc dáng hắn cao lớn, mặt mày mang đầy nét trẻ con, nhưng luận về đầu óc, một chút cũng không thua Tần Diệu.

Chỉ là, Thục phi vẫn xem hắn như hài tử, lúc này áy náy nhìn Tần Dục, sai người mang nước mật ong đến tặng cho Tần Dục coi như bồi tội.

Tần Dục quả thực cần mật ong để giảm bớt hương vị trong miệng, cho nên cũng không cự tuyệt, bưng bình lên uống giống Tần Tề.

Có lẽ trong mật ong của Thục phi còn bỏ thêm thứ khác, hương vị cực tốt. Nghĩ đến Lục Di Ninh thích ăn ngọt, sau khi Tần Dục uống một ít liền đưa bình trên tay bình cho nàng.

Lục Di Ninh không khách khí uống hết nước mật ong, cách đó không xa, ánh mắt Tần Diệu lóe lóe.

Sau Tết Nguyên Tiêu, hắn không còn thấy Lục Di Ninh, hiện tại gặp lại... Đứa ngốc này xinh đẹp thêm rất nhiều.

Dung mạo xinh đẹp, nhưng không hiểu sao lại ngốc thế... Nữ tử như vậy, ai lại không muốn "ăn"? Hoàng huynh hắn đại khái cũng là người thường.

Thậm chí ngay cả hắn, cũng không nhận được mà muốn tra tấn ngốc tử này, nhìn nàng lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Trong mắt Tần Diệu hiện lên một tia ác ý.

Chùa Tần An cực kì được tôn sùng ở Đại Tần, Vĩnh Thành Đế không đến thì thôi, nếu đã đến thì không khỏi muốn trò chuyện với phương trượng và bái lạy thần Phật.

Vĩnh Thành Đế không thích đi một mình, quyết định dẫn tất cả Hoàng tử đi theo. Mà nơi đó không phải nơi nữ quyến có thể đi, cho nên Tần Dục không thể ở cùng Lục Di Ninh.

Dặn dò Lục Di Ninh vài câu, Tần Dục theo Vĩnh Thành Đế rời đi, Lục Di Ninh và nhóm nữ quyến được tiểu sa (chú tiểu) dẫn đến dãy sương phòng phía sau.

Núi Tần An có rất nhiều sương phòng, cũng có rất nhiều sân. Tiêu Quý Phi và Thục phi có phân vị cao nên ở một mình một sân, mấy Vương gia Vương phi cũng vậy.

Vĩnh Thành Đế tính toán ở trên núi thanh tu mấy ngày, vì vậy mọi người đều mang theo rất nhiều nha hoàn, thái giám và thị vệ, Lục Di Ninh được đưa tới sân sau nơi nàng và Tần Dục sẽ ở, cung nhân hầu hạ bắt đầu dọn dẹp phòng ốc.

Nàng không hiểu những thứ đó, chỉ có thể nhàm chán mà nhìn mọi người xung quanh bận rộn. Đúng lúc này, thái giám Thọ An bên người Tần Dục đi đến: "Vương phi, cảnh sắc phía sau chùa Tần An cũng khá tốt, Vương phi có muốn đi xem không?"

Vừa nãy tìm được một cây thuốc cho Tần Dục, Lục Di Ninh muốn tìm thêm nên lập tức gật gật đầu, sau đó có chút do dự... Tần Dục không thích nàng đi ra ngoài.

"Hiện giờ chùa Tần An đã được thị vệ vây quanh, rất an toàn, Vương phi không cần lo lắng." Thọ An cười nói: "Vương gia cũng nói, Vương phi có thể đi giải sầu."

Lục Di Ninh nghe nói là Tần Dục đồng ý, không nói lời nào mà trực tiếp ra ngoài, thực sự đi ra phía sau chùa Tần An. Chờ đến khi nàng đi, Thọ An liền

gật đầu với một thái giám: "Vương phi đã đi qua đó."

"Đây là của người." Thái giám đưa mấy tờ ngân phiếu cho hắn.

Thọ An nhìn thấy ngân phiếu trên tay, mặt lập tức lộ vẻ tươi cười.

Cùng lúc đó, bên trong núi giả phía sau chùa Tần An, một nam tử đang đứng chờ. Hắn đã chờ đến mức không còn kiên nhẫn, đến hỏi người bên cạnh: "Sao còn chưa đến?"

"Chờ một chút." Bên cạnh hắn là một nữ nhân cải trang thành nha hoàn.

"Sau đó... Ta thật sự sẽ không có việc gì?" Nam nhân kia có chút bất an.

"Còn có thể có chuyện gì? Nữ nhân xảy ra loại chuyện như vậy, sao dám nói với người ngoài đây?" Nữ nhân cải trang thành nha hoàn lại nói.

Nam tử kia nghĩ thấy cũng đúng, nhớ đến chính mình còn nhận được bạc nên lập tức vững tâm. Đúng lúc này, Lục Di Ninh mang theo hai ma ma, chậm rãi đi về phía này.

Nàng một lòng tìm thảo dược, đầu vẫn luôn cúi, mà hai ma ma kia thì nhắm mắt theo đuôi nàng.

"Đến đi, chính là nàng ta." Nữ nhân ăn mặc giống nha hoàn nói.

"Nữ nhân kia sao?" Nam nhân sau núi giả ngạc nhiên nhìn Lục Di Ninh, nữ nhân xinh đẹp như thế, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

"Ta dẫn hai ma ma đi, người chờ ở nơi này!" Nữ nhân ăn mặc giống nha hoàn chạy về phía Lục Di Ninh: "Không xong rồi, đã xảy ra chuyện!"

Nam tử trong núi giả mở to hai mắt nhìn tình huống bên ngoài, dựa theo mưu tính của bọn họ, sẽ có người dẫn dắt hoặc giải quyết người bên cạnh mỹ nhân đi, sau đó hắn có thể lên sân khấu.....

Nữ quyền thế gia bị thua thiệt cũng không dám ra nói ra, nếu hắn làm xong chuyện, chắc hắn ngoài nhận được tiền còn có thể moi thêm từ nữ nhân kia một chút.

Nam tử này là một con ma cò bạc, trước kia thua một đồng tiền, không trả dứt sẽ bị chặt đứt hai tay nên mới đáp ứng việc này. Hiện tại, hắn đã bắt đầu ảo tưởng đến tương lai tốt đẹp về sau.

Chỉ là hắn vừa nghĩ đã thấy cổ mình đau rát, sau đó mất đi ý thức, người đánh ngất hắn khiêng hắn đến chỗ Tiêu Quý Phi.

Cùng lúc đó, lại có người giải quyết những người đang ản núp của nam nhân và nữ nhân cải trang thành nha hoàn kia.

Làm xong mọi chuyện, bọn họ tiếp tục ản nấp, thời thời khắc khắc chú ý Lục Di Ninh. Vương gia nhà bọn họ nói, một sợi lông của Vương phi cũng không thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Núi Tần An (3)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhục Vy

Lục Di Ninh ra sau núi không vì điều gì khác, đơn thuần là xem thử có thảo dược nào dùng được cho Tần Dục không, cho nên lúc người khác ngẩng đầu ngắm cảnh thì nàng vẫn cúi đầu, thỉnh thoảng tìm kiếm trong bụi cỏ khiến cả hai tay đều dính đầy bùn, cũng không có ý chê bần.

Nàng tận tâm tận lực tìm thảo dược ở góc đằng kia, trong mắt người khác lại là một đứa ngốc đang lắc lư trong đồng cỏ đại...

Một đường đi tới, Lục Di Ninh tìm được vài loại thảo dược, nhưng đều là loại thông thường hoặc ở chỗ Hồ đại phu cũng có, nàng không hái thảo dược xuống ngay, ngược lại tìm được vài đóa hoa nhìn rất xinh đẹp, cài lên trên đầu của mình. Cảm thấy hoa này so với những trang sức mà đôi khi Tần Dục cho nàng còn đẹp hơn.

Tần Dục dễ nhìn như vậy, nàng cũng muốn bản thân dễ nhìn một chút.

Đang chuyên tâm tìm thảo dược thì đột nhiên có người hướng về phía mình nói: "Không hay, đã xảy ra chuyện rồi!"

Xảy ra chuyện? Đã xảy ra chuyện gì? Lục Di Ninh khó hiểu nhìn về phía cung nữ đang chạy tới, hai vú già phía sau nhanh chóng tiến lên chắn trước mặt nàng --- Lời của Vương gia chính là đạo lý, không thể để cho người khác tới gần Vương phi.

"Đột nhiên nương nương của chúng ta ngắt đi, ta không đỡ nổi ngài ấy, vị ma ma này, xin người giúp ta một chút đi." Nha hoàn kia khóc lóc nói.

Hai vú già của Lục Di Ninh cự tuyệt ngay lập tức: "Người nhanh đi tìm người đi, chúng ta không thể rời khỏi Vương phi của chúng ta được!"

"Van cầu các người, nếu như nương nương chúng ta xảy ra chuyện, ta nhất định sẽ bị đánh chết!" Người này khóc lên, nhìn cực kỳ đáng thương.

Hai vú già có chút đồng tình, Lục Di Ninh lại nghi ngờ nhìn về phía nha hoàn kia --- trên người của nàng ta có một mùi...là mùi của mê dược.

Thân thể này của nàng có hai chỗ tốt rất lớn, một là tốc độ khôi phục đặc biệt nhanh, cái khác chính là mũi cực thính.

Đồ vật như mê dược không phải là thứ tốt, mà Tần Dục từng dặn qua, nếu có người dám gây bất lợi với nàng, nàng hãy đánh cho người kia một trận!

Đột nhiên Lục Di Ninh xông lên, hướng về phía mũi nha hoàn kia đánh một quyền.

Nha hoàn kia rất thông minh, cho nên mới được giao cho nhiệm vụ như vậy, thậm chí chủ tử sau lưng nàng ta luyện tiếu nàng ta sẽ bị hủy trong nhiệm vụ, vì vậy đã an bài đường lui cho nàng ta.

Nhưng nàng ta chung quy vẫn là một nữ tử bình thường, dù thân thủ so với người thường linh hoạt hơn một chút, cũng không linh hoạt đến nơi đến chốn.

Lục Di Ninh không giống vậy, sau khi luyện công phu đó, tuy rằng không đến mức có bản lĩnh đánh ngàn quân nhưng khí lực của nàng trở nên mạnh hơn rất nhiều, cộng thêm vô số lần phải chạy trốn đã khiến cho thân thủ của nàng nhanh nhẹn hơn so với người thường.

Hướng chi...thời điểm nàng làm việc thường sẽ quên đi việc mình có thể bị thương, không quản cũng không để ý.

Giống như hiện tại, nàng không chút do dự xông lên đánh người.

Một quyền của Lục Di Ninh nện xuống, mũi của nha hoàn kia lập tức bị gãy, máu mũi phun ra, khiến cho khuôn mặt của nàng ta thoát nhìn đầy máu me nhầy nhụa rất đáng sợ.

"Vương phi!" Nha hoàn kia bị đánh đến tỉnh, đây là có chuyện gì, sao người này vừa tới đã đánh người?

Đi nhiên Lục Di Ninh sẽ không quan tâm đến lời nói của nàng ta, nàng nâng chân, tiếp tục đá một cước vào bụng người nha hoàn kia, trực tiếp đập ngã, rồi còn xông tới ngồi lên người nàng ta...

Đám người cách đó không xa chuyên bảo hộ cho Lục Di Ninh vốn đã nhìn chằm chằm nha hoàn kia, tránh để cho nàng ta nóng lên đánh người bị thương, không ngờ có thể thấy một màn như vậy, trong lúc nhất thời đều ngây ngẩn cả người. (ㄟ ;)

Vương phi của bọn, thật sự quá lợi hại...(° □ °)

Chẳng qua là vì sao Vương phi lại đánh người? Theo lý thì nàng hẳn không biết được nha hoàn kia có vấn đề Description: ୯.୯Q_0?.Description: ୯ ...Quả nhiên kẻ điên và đứa ngốc đều không thể trêu vào.

Lục Di Ninh cũng không biết xung quanh mình còn có người bảo hộ, mấy quyền của nàng giáng xuống đã khiến người ta hôn mê, lúc này đây trên nắm tay nàng đã tràn đầy vết máu.

Tay của nàng có chút đau, nhưng không có Tần Dục bên cạnh, sẽ không có ai vì vết thương nhỏ của nàng mà đau lòng không thôi, nàng cũng không để tâm đến.

Đá kẻ hôn mê sang một bên, Lục Di Ninh bắt đầu tìm xem chỗ vừa bị nàng ta ép có thảo dược dùng được hay không.

"Vương... Vương phi..." Mắt của hai vú già kia đều tròn tròn lên, chẳng qua nha hoàn này đến xin giúp đỡ mà thôi, sao Vương phi lại đánh người ta thành như vậy?

"Người, người giết người rồi phải không? Đến cùng là người muốn làm gì?" Đúng lúc này, đột nhiên có người từ bên cạnh nhảy bổ ra, không phải Ngũ hoàng tử Tần Tề thì còn ai?

Ngũ Hoàng tử Tần Tề vô cùng nghịch ngợm, hay gây sự lại không thích đọc sách, chuyện duy nhất khiến hắn vui vẻ chính là chuyện cười ngra bẩn tên, tất nhiên là không kiên nhẫn lắng nghe một lão hòa thượng lái nhai giảng kinh.

Hắn cảm thấy rất phiền, dứt khoát lấy cơ đi nhà xí mà chạy ra ngoài.

Tuổi hắn còn nhỏ, Vinh Thành đế và Thục phi lại không quản, cho nên đi ra thì sẽ không trở về, tính toán đi xem nữ nhân ngốc dám dút cỏ dại cho Đại hoàng huynh.

Vừa vặn Lục Di Ninh đang đi ra phía sau, ở xa xa hắn đã nhìn thấy nên cũng đi theo, chỉ là trên đường đột nhiên có người ngăn lại, nói có nương nương phía trước, không cho hắn đi qua, cho nên mới bị trì hoãn một hồi lâu.

Không phải chỉ là một nương nương thôi sao? Ở trong cung hắn gặp được còn thiếu à? Tần Tề sai thái giám bên người đẩy cung nữ đang ngăn cản hắn rồi đuổi theo, kết quả vừa lúc nhìn thấy Lục Di Ninh đang đánh người.

Vẫn luôn sống dưới sự bảo hộ của Thục phi, cho nên khi Ngũ Hoàng tử nhìn thấy mặt nha hoàn kia chảy đầy máu thì bị dọa sợ, mãi đến khi người vú già ở bên người Lục Di Ninh mở miệng, mới dám nhảy ra một cách đầy chính nghĩa.

Hắn cảm thấy nữ nhân này thật đáng sợ, dứt khoát bày bả cho Đại hoàng huynh thì thôi đi, đã vậy còn đem nha hoàn đánh thành như vậy, nữ nhân kia có thể làm tẩu tử của hắn ư? Nào có xứng đôi với Đại hoàng huynh của hắn.

Lại nói tiếp, thuở nhỏ Tần Tề đã bị Thục phi chỉ bảo phải học tập Tần Dục, cho nên hắn không thích Tần Dục, nhưng cũng sùng bái Tần Dục vô cùng.

Ngũ Hoàng tử đột nhiên xuất hiện, Lục Di Minh chỉ thần nhiên quét mắt nhìn thoáng qua một cái, không để tâm mà tiếp tục xem xét thảo dược.

"Này, ta đang nói chuyện với người đấy!" Tần Tề đi tới bên người Lục Di Ninh, lay lay tay của nàng.

Lục Di Ninh lách người nhanh chóng né tránh, rồi đề phòng nhìn hắn, vòng xung quanh lồng mày gắt gao nhăn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn thoát nhìn rất nghiêm túc.

Trước đó lúc Tần Tề nhìn thấy Lục Di Ninh đánh người thì đã bị Lục Di Ninh làm cho hoảng sợ, hiện tại nhìn Lục Di Ninh đang ở ngay trước mặt hắn so ra còn thấp hơn cả một cái đầu, đáng vẻ, khuôn mặt đó, khiến hắn không cảm thấy sợ nữa, chẳng qua đối với nữ nhân này vẫn chán ghét như trước.

"Người, cái đứa ngốc này, dựa vào cái gì mà gả cho Đại hoàng huynh, người...A!" Tần Tề nói còn chưa dứt lời, đã bị Lục Di Ninh đá cho một cước, nhất thời kêu lên, vừa tức giận chỉ vào Lục Di Ninh: "Người lại dám đánh ta!"

Vì cái gì mà ta không dám đánh người? Lục Di Ninh nhìn Tần Tề, chỉ cảm thấy thấy người này có chút kì lạ.

"Người, đứa ngốc này..." Tần Tề nói, nhưng tiếp tục chưa dứt lời thì Lục Di Ninh đá thêm một cước, khiến hắn đem câu nói kể tiếp nuốt ngược trở vào.

Tần Dục đã nói qua, nếu có người nói nàng ngốc thì nàng cứ việc đánh, mà nàng vẫn luôn nghe lời Tần Dục...hành động của Lục Di Ninh là đúng lý hợp tình.

Tần Tề thân là Hoàng tử, chưa từng bị đánh lần nào, hiện tại bị đá hai cái...Ban đầu còn nghĩ rằng không thể đánh nữ nhân, lúc này nổi giận, vùng quyền đánh về phía Lục Di Ninh.

Hắn đối với bản thân rất có tự tin, một người có thể đánh hai thị vệ, bảy tám tên thái giám như hắn mà không đánh lại một nữ nhân nhỏ bé sao?

Tần Tề... thật sự đánh không lại Lục Di Ninh.

Trước đây lúc đánh nhau cùng đám thị vệ và thái giám, những người kia có ai dám đánh hắn? Thứ công phu hắn học cùng bọn họ cũng chỉ là thứ màu mè bày vẽ cho có.

Lục Di Ninh đánh người không có phương pháp gì, nhưng nàng vẫn biết đánh chỗ nào gây đau, đánh nơi nào khiến cho người khác chịu không nổi phải cầu xin tha thứ...

Tần Tề chỉ ăn hai cái nhẹ thôi đã ôm bụng ngã xuống. Thật ra vận khí của hắn rất tốt, vừa rồi Lục Di Ninh dùng quyền đánh vào mặt người ta thì tay đã bị thương, cho nên không trực tiếp đánh vào mặt nữa, mặt mũi hắn mới có thể bảo toàn.

"Người, độc phụ này, người..." Tần Tề ôm bụng đau đến muốn khóc, thật sự rất đau được không!

Lục Di Ninh không hiểu "Độc phụ" là gì, nhưng không tiếp tục đánh hắn nữa, ngồi ở một bên, quay trở lại công việc tìm thảo dược.

Hai vú già của Lục Di Ninh vốn lá gan đã không lớn, lúc này mặt mũi lại càng trắng bệch, Vương phi của các nàng vậy mà dám đánh một Vương gia, này...này....Đột nhiên các nàng cảm giác bản thân sắp mất mạng tới nơi.

Sắc mặt vài thị vệ che chở cho Lục Di Ninh cách đó không xa cũng giống vậy, vô cùng trắng bệch, không biết nói gì hơn, Vương phi lợi hại như vậy, nào cần người khác bảo hộ. Cho nên, đến cùng là bọn họ đến đây để làm gì?

Những người này còn đang nghi hoặc, phía trước đột nhiên có người đến nói: "Tiêu Quý phi và Thục phi sắp tới đây, rút lui!"

Thân phận Vương phi của bọn họ rất tốt, Tiêu Quý phi và Thục phi cũng không thể làm gì nàng, hai vị nương nương kia đến đây, cũng không có khả năng giở thủ đoạn gì, bọn họ có thể rút lui được rồi.

Những người này rồi đi rất nhanh, mà Tiêu Quý phi và Thục phi cũng đến rất nhanh.

Thời điểm hai người đi tới, Lục Di Ninh đã tìm thấy thảo dược có thể dùng dưới một gốc cây, nàng cầm nhánh cây bắt đầu đào, mà bên cạnh nàng, Ngũ

Hoàng tử Tần Tề còn đang hồ "Độc phụ".

Chuyện lần này là do Tần Diêu an bài, nhưng Tiêu Quý phi cũng biết, thậm chí còn phối hợp với sự an bài của Tần Diêu, cho nên mới cố ý đến đây, bà vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy kẻ ngốc Đao Vương phi kia bị vũ nhục, không ngờ tới...

Bà nhìn thấy gì? Đây là có chuyện gì?

"Mẫu phi! Nàng đánh ta, nàng còn giết người!" Trước đó Ngũ Hoàng tử Tần Tề còn đau đến không chịu được, đột nhiên hiện tại không còn đau nữa, hần chống người lên, chạy về phía Thục phi, cảm thấy ủy khuất vô cùng.

Hắn từng này tuổi rồi, còn chưa bị đau vậy bao giờ!

Giết người? Tiêu Quý phi và Thục phi cùng nhìn về phía người đang nằm bên cạnh Lục Di Ninh, mà khi Tiêu quý phi nhìn thấy trang phục của người kia, một khuôn mặt được đường nét như vậy lại méo mó, ai nói cho bà biết đến cùng là đã xảy ra chuyện gì được không? Người bà phải tới sao lại hôn mê?

Tần Tề kể rõ mọi chuyện.

"Mẫu phi, Tiêu Quý phi, nữ nhân này thật sự là người điên, nàng bắt ngờ đánh chết một nha hoàn, còn đánh ta!" Lúc này Tần Tề đã hận Lục Di Ninh đến ghê rợn.

"Hai...hai vị nương nương, nàng ta không chết." Một vú già bên người Lục Di Ninh nói, vừa rồi các nàng đã nhìn qua nha hoàn kia, còn sống, chưa chết.

Sợ chủ tử nhà mình phải gánh tội danh giết người trên lưng, vú già còn lại đá một cước vào nữ nhân đang hôn mê kia, quả nhiên nữ nhân kia động đậy, chậm rãi mở mắt.

Hai vú già nhẹ nhàng thở dài một hơi, mà bên kia, Lục Di Ninh còn đang đảo mắt.

Nhi tử của mình bị đánh, Thục Phi rất tức giận, nhưng chỉ nhìn bề ngoài Tần Tề thì thật sự không nhìn ra vết thương nào, hiện tại còn đang nói chuyện mười phần mạnh mẽ...

Huống chi, nhi tử nàng bị một ngốc tử vừa gầy vừa nhỏ đánh, chẳng lẽ bà còn có thể đi tìm đứa ngốc kia để răn dạy? Cuối cùng, Thục phi chỉ có thể nhìn.

Tiêu Quý phi cũng không thể làm gì, lần này bà vốn đến xem kịch vui, không ngờ trò hay này lại thành ra như này...

Đáy mắt Tiêu Quý phi chợt hiện lên tia sáng, hiện tại bà muốn đem tất cả dấu vết xóa hết, nhất là nam nhân kia, càng phải giải quyết sạch.

Mà bên kia, hai thị vệ khiêng một nam nhân đến sân viện của Tiêu Quý phi, đột nhiên phát hiện nơi này phòng thủ cực kỳ lỏng lẻo.

Chuyện lần này đột nhiên đến, tuy bên trên phân phó nghĩ cách vu oan Tiêu Quý phi, nhưng tình huống có chút khó khăn, cho nên bọn họ chỉ tính toán đem nam nhân kia ném ở chỗ bên cạnh sân viện Tiêu Quý phi.

Nhưng hiện tại... dường như Tiêu Quý phi không có ở trong sân viện, phòng thủ cực kỳ lỏng lẻo.

Treo lên tường sân viện, hai người kia đem nam nhân trên lưng ném xuống.

Vốn dĩ nam nhân kia đang ngất, bị ném như vậy thì tỉnh ngay.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tần An tự* (1)

[*]chùa

Edit: A Cảnh

Beta: Nhục Vy

Tần Dục ở cùng Phương trượng nghe giảng kinh.

Thật ra Tần Dục không tin Phật, nhưng hắn đã từng sao chép kinh thư cho tổ mẫu, cũng chính là mẫu thân của Vĩnh Thành đế - Trương Thái hậu khi bà còn sống, sau đó cho đến lúc bản thân thành phế nhân, cũng xem qua một ít kinh văn để tĩnh tâm, cho nên vẫn biết một ít.

“Đoan Vương điện hạ có tuệ căn.” Phương trượng chùa Tần An đã hơn bảy mươi tuổi, lông mi trắng phau, mặt mũi hiền lành, sau khi trò chuyện với Tần Dục thì vô cùng tán thưởng hẳn.

“Phương trượng quá khen rồi, ta chỉ là một tục nhân mà thôi.” Tần Dục nói, bởi vì hắn đã trải qua nhiều điều, hiểu ra không ít chuyện, nhưng rất nhiều suy nghĩ đến cùng vẫn là đi ngược lại với Phật giáo.

Phương trượng cười cười, rồi chiêu đãi mọi người đi dùng cơm chay, ông đã nhìn ra Vĩnh Thành để không kiên nhẫn, dĩ nhiên sẽ không có không biết tốt xấu mà lôi kéo Vĩnh Thành để để lại nhai.

Tuy chùa Tần An có địa vị khá cao, nhưng địa vị đó cũng do người Tần gia ban cho, đối với người Tần gia là phải luôn tôn trọng.

Cơm chay của chùa Tần An vô cùng nổi danh, thậm chí có người không ngần ngại ngần dậm xa xôi đến đây chỉ vì muốn ăn một bữa. Bởi thế, tất nhiên người bình thường không có cơ hội ăn được, nhưng người Hoàng gia đến đây thì tuyệt đối không có khả năng không được ăn.

Lúc Vĩnh Thành đến chùa Tần An, xung quanh chùa đã bị binh lính vây quanh, những người không khéo đến dâng hương chỉ có thể yên lặng rời đi.

Dầu(thực vật) hầm măng xuân, rau trộn, canh nấm, cải ngọt xào...còn có rất nhiều mỹ thực làm từ đậu hũ được đặt đầy trên bàn.

“Bệ hạ, đồ chay này có dùng một chút dầu hạt chè để nấu, mang theo hương trà, còn lại là dùng dầu đậu phộng hoặc dầu vừng, món nấm này là đặc sản của núi Tần An, tìm cả ngọn núi cũng chỉ kiếm được mấy cây, tươi ngon dị thường.” Một hòa thượng mập mạp của chùa Tần An đứng bên cạnh Vĩnh Thành để giới thiệu các loại đồ chay, hắn giới thiệu đến đâu thì Đại thái giám bên người Vĩnh Thành để ném đến đấy, thỉnh thoảng đôi đũa gấp một ít bỏ lên đĩa cho Vĩnh Thành để.

Chỉ là Vĩnh Thành để rõ ràng không có hứng thú với những đồ ăn này.

Xưa nay Vĩnh Thành để yêu thích hưởng lạc, bữa nào cũng món ngon rượu ngon, khẩu vị càng ăn càng nặng, những món ăn này đa phần là món ăn thanh đạm, chú ý đến độ tươi ngon, dĩ nhiên là ông không quá thích.

Nhưng mà món dầu hầm măng xuân, ngược lại ông vẫn nguyện ý ăn.

Dầu hầm măng xuân này chỉ chọn những đoạn măng non ở giữa, những phần còn lại e là vứt đi, món khác cũng tương tự vậy, giống như đĩa rau dại, chỉ lấy chồi mà thôi.

Tần Dục từng bị đối một thời gian dài, đối với sự lãng phí như vậy không quá hài lòng, nhưng chưa từng biểu hiện ra ngoài, hơn nữa...Không thể không nói, hương vị của mấy món này rất tuyệt.

Xưa nay Lục Di Ninh yêu mỹ thực, không biết hiện tại đã ăn hay chưa, còn có chuyện do Thọ An báo...

Trước khi lên núi, Tần Dục biết hôm nay Tần Diệu sẽ làm một vài chuyện mờ ám, nhưng cụ thể là gì thì không biết, cuối cùng quyết định an bài vài người bảo hộ Lục Di Ninh, rồi dặn Lục Di Ninh mang theo chút được phòng theo bên người.

Sau khi biết được Lục Di Ninh không ngốc, hắn đã chuẩn bị không ít đồ phòng thân cho Lục Di Ninh, hẳn là nàng không có việc gì.

Tuy rằng tự nói với bản thân như vậy, nhưng một đã lúc lâu chưa thấy Lục Di Ninh, Tần Dục không thể tránh được việc càng ngày càng nóng lòng, càng ngày càng lo lắng.

“Sao hôm nay tinh thần Hoàng huynh không tốt vậy? Chẳng lẽ có điều gì phiền muộn ư?” Tần Diệu nhìn về phía Tần Dục.

“Tam Hoàng đệ nghĩ nhiều rồi, ta đang lo lắng cho Vương phi của ta, sợ không có người nhìn sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Tần Dục nói, thời điểm nói chuyện vẫn nhìn Tần Diệu, chợt thấy trong mắt Tần Diệu lóe lên vẻ sung sướng khi người khác gặp họa.

Tâm của Tần Dục lập tức trầm xuống, ánh mắt nhìn Tần Diệu lạnh thêm mấy phần.

Đúng lúc này, bên ngoài có thái giám tiến vào, đến chỗ Phúc Quý bẩm báo vài câu.

“Xảy ra chuyện gì?” Vĩnh Thành để đã ăn không ít, lập tức buông đũa xuống.

“Bẩm Hoàng Thượng, bên ngoài có chút chuyện.”

Tần Dục cả kinh, lập tức lo lắng nhìn qua, trong mắt của Tần Diệu là sự sung sướng khi người gặp họa càng thêm đậm.

“Đoan Vương phi đánh Ngũ hoàng tử, hiện tại Ngũ Hoàng tử đang làm loạn không chịu bỏ qua.” Phúc Quý lại nói.

Chỉ là đánh Ngũ Hoàng tử? Lúc này Tần Dục thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Sao lại đánh Ngũ Hoàng tử chứ? Tần Diệu buồn bực vô cùng.

“Không phải lão Ngũ cả ngày nói muốn làm Đại tướng quân sao? Sao lại bị nữ nhân đánh thế?” Vĩnh Thành đề hỏi: "Nó không có sao chứ?."

“Thực phi nương nương đã gọi Thái y đi rồi ạ.” Phúc Quý nói, cũng chưa nói thêm gì khác, chung quy hắn vẫn luôn ở cạnh Vĩnh Thành để, không biết rõ tình huống ra sao.

Vĩnh Thành đề đối với Ngũ Hoàng tử hoạt bát khả ái này của mình cũng rất thích, lập tức nói: “Trẫm đi nhìn xem.”

Vĩnh Thành đề muốn đi, dĩ nhiên Tần Dục chờ người cũng sẽ đi cùng, Tần Dục đi phía sau, không khỏi có chút buồn cười.

Nói đến các đệ đệ của hắn, cũng có vài người có chút bản lĩnh, Tần Nhạc là một trong số đó. Tâm cơ Tần Nhạc thâm trầm, bởi vậy đời trước Tần Dục ăn không biết bao nhiêu mệt từ hắn, nếu không phải Tần Diệu được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa Triệu Hoàng hậu, danh phận cao hơn, thì sau khi Tần Diệu rơi đài, ngôi vào để vị nói không chừng chính là hắn, mà trừ Tần Nhạc, thì Ngũ Hoàng tử Tần Tề thật ra cũng không tệ.

Vị Ngũ Hoàng đệ này của hắn từ nhỏ đã nghịch ngợm, gây chuyện không quan tâm đến chính sự, một phần cũng là do Thực phi dẫn đường, Thực phi chỉ muốn nhi tử của mình làm người phú quý nhân rồi, cho nên vẫn luôn chiều nhi tử của mình.

Mà cách làm như vậy tính ra không có sai, đời trước sau khi Tần Diễn đăng cơ, Tần Tề có đất phong dồi dào, làm một Phiên vương giản đơn không cần bận tâm cái gì hết --- Đại Tần dựa theo những chuyện xảy ra qua từng đời nhiều mà ban bố rất nhiều hạn chế cho Phiên vương, cho đến nay quyền lợi của Phiên vương càng ngày càng nhỏ.

Chỉ là, Đại Tần không yên ổn.

Trước có Giang Nam loạn cả lên, sau có Trung Nguyên xuất hiện loạn đảng, còn có người đang đánh chiếm rất nhiều tỉnh..

Vài loạn đảng kia thù hằn rất lớn với Hoàng thất Đại Tần, đất phong của Tần Tề cũng bị công kích, chính lúc này Tần Tề đứng dậy, tự mình chống lại đám loạn đảng kia.

Trước đây, Tần Tề vẫn luôn ồn ào muốn làm Tướng quân, nhưng không ai để ý đến chuyện của hắn, Thực phi yêu thương hắn nhất nghe qua cũng chỉ cười cười, vậy mà sau này, Tần Tề thật sự trở thành một Tướng quân.

Hắn và loạn đảng giằng co rất lâu, bảo vệ Thực địa thái bình, sau này còn đánh chiến với người Nhung hơn một năm, đáng tiếc bên người hắn có phản đồ, cuối cùng chết dưới tay tên phản đồ đó.

Khi đó đã là thời điểm Tần Dục qua đời, từ cuộc trò chuyện của người Nhung mới biết được tin tức, trong lòng chợt thổn thức không thôi.

Dưới sự rèn luyện trong chiến tranh, vị Ngũ Hoàng đệ của mình trở thành một nhân vật dù người Nhung nhắc tới vẫn kính ngưỡng mấy phần, đáng tiếc đến cùng hắn vẫn không sống được.

Đương nhiên, bây giờ hắn còn trẻ, không phải là Tần Tướng quân sau này.

Vĩnh Thành đề đi chỗ của Thực phi, đúng lúc thái y bắt mạch xong cho Tần Tề.

Tần Tề ồn ào, nói mình bị Lục Di Ninh ám toán, chỉ sợ đã trọng thương, nhưng thái y chẩn đoán qua, tỏ vẻ hắn không có chuyện gì cả.

Sau đó Thái y chuyên dụng bảo hắn bôi xiêm y, kiểm tra thân thể cho hắn, cũng chỉ tìm thấy vài chỗ bầm đen trên chân mà thôi.

Bầm đen kia nhìn có chút đáng sợ, nhưng bôi được nghỉ ngơi mấy ngày thì khẳng định ngay cả một chút cũng không nhìn ra.

Vừa mới bắt đầu Thực Phi đã có định kiến rất lớn với Lục Di Ninh, sau khi biết chuyện này thì không khỏi đỏ mặt.

Hung hăng liếc nhìn nhi tử đang xoa cánh tay một phen, Thực phi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Xú tiểu tử, con giỏi thật đấy! Đi trêu chọc Hoàng tẩu bị đá cho hai phát, liền ồn ào như nương chết vậy.”

“Mẫu phi, có người nào tự nguyện rửa mình như người? Còn có, trước đó con thật sự rất đau, không chừng đứa ngốc kia đã sử dụng yêu pháp gì đối với con rồi!” Tần Tề nói, lúc trước hắn thật sự rất rất rất đau, chỉ muốn ngắt cho lẹ thôi!

Thực phi cách lớp quần áo véo thịt nhi tử, còn dùng hết lực vặn một cái.

Thường thường khi Tần Tề bị mẫu phi dạy dỗ, chỉ cần nửa thật nửa giả kêu đau thì Thực phi sẽ thả hắn ngay.

“Sao tiểu Ngũ lại kêu lợi hại vậy chứ?” Vĩnh Thành đề vừa tiến đến liền nghe được tiếng kêu của Tần Tề, trong lòng càng lo lắng.

"Hoàng Thượng, tiểu Ngũ không có việc gì." Thực phi lập tức nói.

"Phụ hoàng, nhi thần không có việc gì." Tần Tề cũng từ trên giường đứng lên hành lễ, hắn thua Lục Di Ninh, đã thế còn bị đánh lại, đối với Lục Di Ninh hận đến mức không hận không được, nhưng cũng khinh thường ở trước mặt Vĩnh Thành đề cáo trạng một đứa ngốc... Vậy cũng quá mất mặt rồi!

Sắc mặt Tần Tề hồng hào, quả thực không giống bị thương, từ chỗ Thái y Vĩnh Thành đề mới biết là chỉ bị đá hai cái, ông cũng yên lòng, lại hơi bất mãn:

“Sao đưa ngọc kia dám đá Hoàng tử?”

Vĩnh Thành để có chút tức giận, không ngờ lúc này Tần Tề đột nhiên nói: "Bởi vì con kêu nàng là đưa ngọc... Con kêu một tiếng, nàng liền đá con một cước."

Vĩnh Thành đế: "... " Vừa rồi ông còn đối với Lục Di Ninh vạn phần không thích, hiện tại nghe nhi tử mình nói vậy, sao có cảm giác nhi tử mình tự làm tự chịu vậy nhỉ?

“Ngũ Hoàng đệ, không quản Hoàng tẩu đệ thế nào, tóm lại nàng cũng là Hoàng tẩu của đệ.” Tần Dục nhăn mày, sau đó tiếp tục nói: “Nhưng mà nàng cũng có sai, huynh thay nàng xin lỗi với đệ.”

"Không cần không cần, đệ không sao." Tần Tề liên tục cự tuyệt.

Vĩnh Thành để nhìn thoáng qua Tần Dục, có chút chột dạ, sao lúc trước ông lại ban cho nhi tử một Vương phi như vậy?

Tần Tề không có việc gì, tâm tư của Thục phi thì hoàn toàn đặt trên người nhi tử mà không có tiếp đón mình, Vĩnh Thành để có chút không vui, tùy ý nói vài câu rồi đi ra ngoài.

Mấy ngày nay, ông không thể gần nữ sắc nhưng thật sự chuyện này khiến ông có chút không quen...Nghĩ nghĩ, Vĩnh Thành để dứt khoát đến chỗ Tiêu quý phi.

Nhiều năm qua, nữ nhân bên người ông đến đến đi đi không một ngàn cũng là tám trăm, tiếp xúc với bao nữ nhân như vậy, ông vẫn thích Tiêu Quý phi nhất.

Về ngoài của Tiêu Quý phi quả thật chính là mẫu người ông yêu thích, nói chuyện dịu dàng động lòng người, đến nay chỉ có làn da là không tốt như lúc trẻ, nhưng ông vẫn rất thích bà.

Yêu ai thì yêu cả đường đi, Tần Diệu là nhi tử ông thích nhất, đương nhiên bên trong còn có ẩn tình...

Những nữ nhân khác có con thì không lắc lư ở trước mặt ông nữa, nhưng Tiêu Quý phi thì ngược lại, lúc bà nhô bụng vẫn quần ông, thậm chí thân thể vì mang thai mà giống như mật ngọt, càng thêm mê người...Coi như ông nhìn Tần Diệu từng chút từng chút lớn lên, tự nhiên sinh ra cũng chú ý hơn mấy phần.

Vĩnh Thành để đến tìm Tiêu Quý phi, lúc này Tiêu Quý phi lại rất sốt ruột---nhi tử của bà tìm không thấy nam nhân kia!

Vừa bắt đầu chuyện này bà không tán thành, nhưng nhi tử đã đem mọi chuyện sắp xếp xong, bà chỉ có thể giúp che giấu, nhưng hiện tại người không thấy!

Chẳng lẽ trước đó nhìn thấy đưa ngọc kia đánh người, bị dọa đến mức bỏ chạy?

Tuy rằng bọn họ phái người khác thương lượng với nam nhân kia, nhưng lưu lại nam nhân này đến cùng vẫn là một tai họa.

Trong lòng có chuyện, thời điểm Vĩnh Thành đế tới, Tiêu Quý phi không có tinh lực ứng phó như ngày thường, nhưng bà đã quá quen với tính tình của Vĩnh Thành đế, nói chuyện một lúc, tìm thoại bản mà nhi tử mang tới đưa cho Vĩnh Thành đế cũng khiến Vĩnh Thành đế rất cao hứng.

Nhưng mà chỉ cao hứng một hồi, bên ngoài đã truyền đến tiếng kinh hô.

"Lại làm sao?" Vĩnh Thành đế đang cao hứng xem thoại bản, nghe được âm thanh lộn xộn kia thì không khỏi nhíu mày.

"Hoàng Thượng, có người ở chỗ Trương Tài nhân tìm được một nam nhân!" Sự việc trọng đại, Phúc Quý căn bản không dám giấu diếm.

Vĩnh Thành đế nhảy dựng lên.

Đừng xem Vĩnh Thành đế ăn chơi hoang đường, nữ nhân không mặc y phục ngồi đợi ông ‘chơi’ không thiếu, nhưng đến cùng ông vẫn là một nam nhân, đương nhiên không thể chịu nổi việc nữ nhân của mình cấu kết với nam nhân khác.

"Trương Tài nhân ở đâu?" Vĩnh Thành đế lạnh mặt.

Phúc Quý cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn sắc mặt Vĩnh Thành đế: "Ngay trong viện này."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngọc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tản An tự (2)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

Trương Tài nhân là đào kép đến từ Giang Nam mà Vĩnh Thành Đế thuận tiện thu nhận lúc tứ hôn cho Tản Dục vào Trung thu năm ngoái.

Lúc đầu nàng rất được sủng ái, Vĩnh Thành Đế cực kỳ yêu thích nàng. Nhưng một thời gian sau, vì nàng có ý bôi nhọ Tản Dục trước mặt Vĩnh Thành Đế, khiến ông bất mãn nên lạnh nhạt nàng một thời gian.

Suy cho cùng thì nàng cũng có chút bản lĩnh, diễn kịch ca hát rất tốt. Khi Vĩnh Thành Đế bắt gặp nàng hát tuồng ở Ngự Hoa viên, nàng lại tiếp tục được sủng ái, lần lên núi Tản An này cũng dẫn nàng theo.

Thế nhưng việc nàng có thể đến chùa Tản An không phải nhờ Vĩnh Thành Đế, mà là nhờ vào Tiêu quý phi. Trương Tài nhân đã tìm đến Tiêu Quý phi, nàng vốn dĩ đã là người của Tiêu Quý phi, Tiêu Quý phi đương nhiên không thể bạc đãi nàng, vì vậy mới dẫn theo nàng lên chùa.

Dù ở trên núi không thể nhận sủng ái, nhưng lúc Vĩnh Thành Đế nhàm chán, nàng có thể xướng vài điệu dân ca cho Vĩnh Thành Đế nghe, để lại ấn tượng tốt trong lòng Vĩnh Thành Đế.

Ai ngờ lúc này lại xuất hiện chuyện ngáng chân.

Vĩnh Thành Đế đến chỗ Tiêu Quý phi, vài tên thị vệ cũng theo Vĩnh Thành Đế mà đến, thậm chí bao vây toàn bộ sân theo thói quen thường ngày, khám xét một lượt thật kỹ.

Từ trước đến nay, tuy Vĩnh Thành Đế là người không có mục đích sống rõ ràng, nhưng lại rất coi trọng tính mạng của mình. Ngày thường sống quá thoải mái nên ông ta luôn luyến tiếc rời khỏi thế gian phồn hoa này.

Vốn dĩ bọn thị vệ chỉ làm theo mệnh lệnh thôi, không ngờ lúc lục soát căn phòng đầu tiên thì nghe thấy vài âm thanh không đúng, vừa phá cửa vào đã nhìn thấy cảnh tượng khiến họ hận không thể lập tức khoét mắt mình ra.

Phi tử của Vĩnh Thành Đế yêu đương vụng trộm ở một nơi như chùa Tản An!

Trương Tài nhân, người luôn ra oai mấy tháng qua, thậm chí Triệu Hoàng hậu cũng không để vào mắt, hiện tại y phục không chỉnh tề quỳ trước mặt Vĩnh Thành Đế, khóc lóc kể lể: "Bệ hạ, không phải thần thiếp tự nguyện, là hần cưỡng bức thần thiếp, bệ hạ..."

Trương Tài nhân hoảng hốt không thôi, nàng đang đợi trong phòng thì đột nhiên có một nam nhân xông vào, dùng sức mạnh áp chế nàng còn chưa tỉnh, lại còn bị người ta bắt gặp...

Rốt cuộc là thế nào? Không phải chùa Tản An đã bị vây kín rồi sao? Vì sao trong này có thể xuất hiện một nam nhân? Trương Tài nhân rất thông minh, nếu không cũng không thể bám dính Vĩnh Thành Đế lâu như vậy, lúc này trong lòng nàng có một suy đoán xuất hiện, nhưng không dám nói lung tung, chỉ muốn cầu xin tha thứ để giữ được một mạng.

Trương Tài nhân khóc không ngừng, tên nam nhân kia cũng đã bị dọa sợ mà tỉnh mộng, hần không ngờ nữ nhân mình ngủ chung lại là nương nương trong cung của Hoàng đế.

Mấy ngày trước đây có người tìm đến hần, sau đó hần liền bị bịt kín mắt đưa đến đây, nơi này là đầu hần hoàn toàn không biết, chỉ biết là mình cần phải ngủ chung với một nữ nhân.

Kết quả khi hần nhìn trúng được một nữ nhân, đang tính đi lên thì bị ngắt xiú một cách khó hiểu, đến lúc tỉnh lại, người đã ở trong một tiểu viện.

Trước khi hần ra tay cũng đã nghĩ, nếu thật sự có ngủ với nữ nhân nào, e là nàng ta không những không dám tố giác mà còn cho hần tiền để giữ kín bí mật này, chung quy thì tiểu thư danh gia vọng tộc không thể để cho người khác biết mình thất trinh.

Với suy nghĩ này, hần liền đi dạo quanh viện, tìm một nữ nhân để ngủ cùng.

Chỗ nhiều người hần không dám đi nên hần đến chỗ ít người, cuối cùng cũng gặp được một mỹ nhân.

Tuy bên cạnh mỹ nhân không có người hầu hạ, nhưng nữ trang trên người đều là thứ tốt... Chỉ cần tùy tiện lấy vài món trang sức trên người nàng ta thì đã đủ cho hần ăn uống rất lâu, nữ nhân này còn mê người hơn những người trước đó...

Hần trực tiếp xông đến.

Quả nhiên nàng ta không dám để cho người khác biết nên không kêu cứu, hần cũng bắt đầu ra tay, nhưng mới làm được một nửa thì lại có người phá cửa đi vào...

Không ngờ nàng ta là nương nương trong cung, vậy thì sợ là thân phận của mấy người lúc này cũng không tầm thường... Hiện tại mặt hần với màu đất

giống nhau.

"Nam nhân này từ đâu đến? Sao lại trà trộn vào đây được." Vĩnh Thành Đế nhíu mày nhìn hắn.

"Bẩm Hoàng Thượng, còn chưa tra ra." Thị vệ nói.

"Hoàng Thượng, là có người..." Nam nhân kia muốn la lên nhưng nói được một nửa thì bất thành linh run rẩy.

Trước khi dẫn hắn đến đây, người kia đã dặn là phải nói mình tự xông vào, nếu dám nói bị người khác đưa đến thì cả nhà hắn sẽ mất mạng.

Hắn quả thật là một tên khốn nhưng vẫn rất quan tâm đến phụ mẫu và nhi tử của mình, bây giờ chính mình không thể sống nữa cũng không thể khiến bọn họ chôn cùng.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, oan uổng quá, ta không biết đây là nương nương, ta..." Nam nhân không nhịn được khóc lên.

Vĩnh Thành Đế không còn hứng thú nữa, cũng lười nhìn hai người này khóc lóc trước mặt mình, cuối cùng phát tay: "Đủ rồi, kéo hai người này xuống, loạn côn đánh chết."

Mặc kệ chân tướng chuyện này là thế nào, hai người này chắc chắn sẽ gây ra gièm pha. Vĩnh Thành Đế quyết định nhắm mắt làm ngơ, trực tiếp đánh chết bọn họ.

Tuy rằng lúc đầu ông rất tức giận, nhưng rồi ngẫm lại nữ nhân mình có không thể đếm xuê, thiếu đi một người cũng chẳng sao.

Loạn côn đánh chết? Nam nhân kia đã sớm chuẩn bị, nhưng vẫn vô cùng hối hận vì mình bị ma quỷ nhập, Trương Tài nhân thì lại sùng sốt.

Vĩnh Thành Đế đối xử với nàng rất tốt, nàng cho rằng có lẽ mình có thể giữ lại một mạng, mặc dù bị biếm vào Lãnh cung cũng được, chỉ cần có thể sống.

Nhưng Vĩnh Thành Đế lại muốn đánh nàng tới chết!

"Hoàng Thượng, có người hãm hại ta, nhất định là Tiêu Quý phi hãm hại ta, người bình thường sao có thể đi vào viện này được?" Trương Tài nhân khóc lóc: "Hoàng Thượng, ta chỉ là một Tài nhân, không có người thân ở Kinh thành, làm sao có bản lĩnh kéo tên nam nhân này vào đây?"

Gần đây Trương Tài nhân được chút sủng ái nên có ý nghĩ rời xa Tiêu Quý phi, miễn cho bị Triệu Hoàng hậu đối phó, kết quả nàng còn chưa hành động thì đã gặp phải chuyện như vậy...

Vĩnh Thành Đế đến chùa Tần An là ý của Tiêu Quý phi, chỗ này cũng do Tiêu Quý phi bố trí. Thử hỏi trừ Tiêu Quý phi ra, còn ai có thể đưa nam nhân vào đây một cách thần không biết quỷ không hay như vậy?

Từ nhỏ Trương Tài nhân đã được gánh hát nhận nuôi, là đào kép không thân thích, hiện tại sắp phải chết thì đương nhiên không còn gì phải sợ, dù có chết cũng phải khiến người hại mình chịu báo ứng.

Suy đoán của Trương Tài nhân không sai, đúng thật là ngoại trừ Tiêu Quý phi thì không ai có thể dẫn một nam nhân vào chùa Tần An, nhưng Tiêu Quý phi tuyệt đối không muốn hại nàng ta, dù sao lúc này Tiêu quý phi vẫn muốn dựa vào việc nàng ta được sủng ái để làm việc cho mình.

Nàng vừa nói xong thì Tiêu Quý phi biến sắc, Vĩnh Thành Đế cũng đen mặt.

Vĩnh Thành Đế vẫn luôn biết nữ nhân trong hậu cung của mình tranh đấu không ngớt, nhưng chỉ cần bọn họ không tranh đấu trước mặt ông thì ông cũng không để ý.

Lúc trước ông chán ghét Triệu Hoàng hậu cũng chỉ vì Triệu Hoàng hậu đứng trước mặt ông nói xấu Tiêu Quý phi, khiến ông cảm thấy phiền mà thôi.

Giữa một người xấu xí suốt ngày đứng trước mặt mình oán này oán nọ, còn một người khác xinh đẹp hơn lại chưa bao giờ oán giận ai, tất nhiên là ông thích người sau.

Ông vẫn cảm thấy Tiêu Quý phi là người có chừng mực, nhưng bây giờ...

Vĩnh Thành Đế phát tay, xoay người bỏ đi.

"Hoàng Thượng!" Tiêu Quý phi vừa vội vàng đuổi theo vừa hung tợn trừng mắt nhìn Trương Tài nhân.

Chuyện phát triển đến đến nước này bà cũng bất ngờ, sau khi nghe nói nam nhân kia bị phát hiện ở chỗ Trương Tài nhân thì bà đã muốn giết chết cả hai, nhưng dưới mí mắt của Vĩnh Thành Đế, bà vẫn không thể làm gì được.

Tiêu Quý phi bị Phúc Quý cản lại: "Nương nương, Hoàng Thượng kêu ngài ở lại trong viện để suy ngẫm."

Tiêu Quý phi vội vàng đưa ngân phiếu cho Phúc Quý: "Công công, ngài nhất định phải nói tốt cho ta vài câu trước mặt Hoàng thượng, sao ta có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy được? Ta bị người khác gài bẫy."

Phúc Quý cắt ngón phiếu của Tiêu Quý phi vào trong ngực, cười nói: "Nương nương yên tâm, không chừng mới được một lát bệ hạ đã nguôi giận rồi."

Phúc Quý nhanh chóng đi tìm Vĩnh Thành đế, hẩn thu bạc của Tiêu Quý phi nhưng không tính nói giúp Tiêu Quý phi. Hiện tại bệ hạ đang nổi nóng, nếu hẩn còn nói giúp Tiêu Quý phi thì chẳng phải m bản thân cũng bị vạ lây hay sao?

Chờ bệ hạ bớt giận một chút, Tiêu Quý phi lại đưa thêm bạc thì hẩn sẽ nói vài câu tốt đẹp về Tiêu Quý phi.

Lúc Tiêu Quý phi xảy ra chuyện thì Tần Dục đang bôi thuốc cho Lục Di Ninh.

Trước đây hẩn đã nói nếu gặp phải người xấu thì có thể thẳng tay đánh họ, nhưng hẩn nói vậy là vì lo lắng Lục Di Ninh sẽ bị ức hiếp, ai ngờ rằng thê tử của mình thật sự ra tay?

"Sau này không được làm mình bị thương nữa." Tần Dục nhìn vết thương trên tay Vương phi của mình, thở dài.

Lục Di Ninh lại không hiểu cho lắm, vết thương này thật sự rất nhỏ, nàng cũng đã không để ý đến nữa... Nhưng Tần Dục bôi thuốc giúp nàng thật tốt...

Lục Di Ninh còn đang nghĩ xem sau này có nên tiếp tục tạo ra vết thương nhỏ như vậy để Tần Dục bôi thuốc cho mình hay không, thì Tần Dục đã nắm lấy tay nàng: "Ta cắt móng tay cho nàng, nàng đừng lộn xộn."

Hôm nay Lục Di Ninh chạy đi đào bới đất, bên trong móng tay dính đầy bùn đen. Tuy rằng đã rửa tay nhưng trong móng tay không rửa sạch sẽ được, Tần Dục lấy một cây kéo nhỏ rồi chậm rãi cắt móng tay cho nàng.

Cắt xong móng tay, Tần Dục lại thuận tiện cắt luôn móng chân.

Lúc đầu, hẩn phát hiện móng tay của Lục Di Ninh rất dài, lo lắng nàng sẽ tự làm mình bị thương, nàng lại chỉ để cho người nào thân cận cắt móng, sau đó... Tuy rằng biết Lục Di Ninh không ngốc, nhưng hẩn làm đã thành thói quen nên không ngừng lại.

Huống chi Lục Di Ninh có đại ân với hẩn, những gì hẩn làm đều cam tâm tình nguyện.

Chân Lục Di Ninh nhỏ nhắn, trắng nõn mềm mại, Tần Dục đang giúp nàng cắt móng tay thì thấy hai mắt nàng lấp lánh nhìn mình, tâm trạng đột nhiên trở nên vô cùng tốt: "Muốn ta ngoáy lỗ tai cho nàng không?"

Cũng không biết sao lại thế này, hẩn thích chăm sóc Lục Di Ninh một cách khó hiểu, thậm chí có người cần hẩn chăm sóc như vậy thì cảm giác cô đơn cũng từ từ biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời hẩn.

"Muốn!" Lục Di Ninh lập tức gật đầu.

Tần Dục lại nở nụ cười.

Nhưng mà hẩn còn chưa kịp ngoáy lỗ tai cho Lục Di Ninh, thì ngoài cửa đã đột nhiên vang lên giọng của Ngũ Hoàng tử Tần Tề, vị Ngũ Hoàng đệ của hẩn đang âm ỉ muốn đi vào.

Tần Dục rất có cảm tình với vị Hoàng đệ này của mình, tuy nhiên sau khi trùng sinh trở lại thì chưa từng đụng mặt, bởi vì hẩn biết rõ Thục phi sẽ không để cho Tần Tề can thiệp vào chuyện giữa hẩn và Tần Diêu.

Hơn nữa... Hiện tại Tần Tề khác hoàn toàn vị Tần Tướng quân sau này.

"Người xấu đến đây!" Lục Di Ninh nghe thấy giọng Tần Tề thì nhú mày, tên kia gọi nàng là đứa ngốc, nàng cũng không thích hẩn.

"Ta sẽ dạy dỗ lại hẩn." Tần Dục sờ tóc Lục Di Ninh, đột nhiên nghĩ, có lẽ hẩn có thể khiến Tần Tề lột xác thành Tần Tướng quân của tương lai sớm hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tần An tự (3)

Edit: Halina

Beta: Nhục Vỵ

Sau khi Tần Tề bị tố tội, lúc đầu còn hận Lục Di Ninh đến nghiến răng, nhưng rồi không nhịn được mà hiếu kỳ — rốt cuộc đứa ngốc này đã đánh bại hẩn như thế nào, còn làm hẩn đau nhức vậy nữa?

Tần Tề càng nghĩ càng hiếu kỳ, suy nghĩ đến mức khó chịu vẫn không ra, cuối cùng không thể kiềm chế được mà đi tìm Tần Dục.

Lục Di Ninh là đứa ngốc, hẳn cảm thấy chắc hẳn sẽ không hỏi được gì, nhưng hoàng huynh của hắn thông minh như vậy, chắc là biết tại sao chứ?

Tần Dục mang vớ và giày cho Lục Di Ninh xong rồi mới gọi Tần Tề vào.

"Hoàng huynh!" Tần Tề vừa vào đã hành lễ với Tần Dục trước, sau đó trừng mắt nhìn Lục Di Ninh.

Sắc mặt Tần Dục lập tức lạnh hẳn: "Nàng là hoàng tẩu của đệ."

Tần Tề thấy sắc mặt của Tần Dục thì lập tức sùng sốt rồi cảm thấy uất ức, hẳn không hiểu vì sao Hoàng huynh buộc phải cưới một nữ nhân như vậy, đã thế còn không hề tức giận mà đối xử với nàng rất tốt.

"Thái độ của đệ với Nhị Hoàng tẩu và Tam Hoàng tẩu cũng giống vậy sao?" Tần Dục lại nói.

Cách hành xử của Tần Tề với Tô Minh Châu và Quách Phúc cũng không được coi là kính trọng, nhưng lễ nghi ngoài mặt vẫn có, nhưng mà... Hai người họ không ngu ngốc giống Lục Di Ninh...

"Đệ khinh thường hoàng tẩu đệ, có phải cũng khinh thường hoàng huynh của đệ hay không?" Tần Dục nhìn về phía Tần Tề đang còn hơi bất mãn.

"Hoàng huynh!" Tần Tề nghe vậy thì kinh sợ, hẳn tuyệt đối không có ý nghĩ này! Nhưng mà... Hoàng huynh nói cũng có chút đạo lý, hẳn bất kính với Hoàng tẩu, trong mắt người khác chỉ sợ cũng là bất kính với Hoàng huynh đi?

Tần Tề lập tức hành lễ với Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục răn dạy hắn, lại thấy hắn hành lễ với mình mà không hề tức giận, tuy rằng lúc trước nàng bị mắng, nhưng đã đánh lại được người ta, tính ra nàng cũng không chịu thiệt đúng không?

"Sau này hành xử cung kính với hoàng tẩu đệ một chút." Tần Dục lại nói: "Đừng để cho huynh biết đệ ức hiếp Vương phi của huynh."

"Đệ sẽ không ức hiếp hoàng tẩu!" Tần Tề nói, hẳn khinh thường ức hiếp một kẻ ngốc!

"Phải không?" Tần Dục nhìn Tần Tề.

Tần Tề nhìn vào ánh mắt của Tần Dục rồi nhanh chóng dời đi, cúi đầu: "Hoàng huynh, sau này đệ không mắng hoàng tẩu nữa." Lúc trước hắn mắng chửi người, thật sự không được tốt lắm.

Tần Tề có chút bướng bỉnh, nhưng Thực phi đã dạy dỗ hắn rất tốt. Thấy hắn thật lòng nhận sai, Tần Dục cũng không truy cứu nữa: "Lần này đệ đến đây là muốn biết vì sao mình thua phải không?"

"Hoàng huynh, sao huynh biết?" Tần Tề kinh ngạc nhìn Tần Dục.

Đương nhiên là đoán được. Tần Dục cười không trả lời hắn, chỉ nói: "Lúc trước những gì đệ học được trong cung chỉ là một ít động tác võ thuật đẹp mắt mà thôi, đi ra ngoài sợ còn đánh không lại mấy tên du côn."

"Không thể nào! Đệ có thể dùng một đòn đánh ngã hai tên thị vệ!" Tần Tề nói.

"Đó là do người khác nhường đệ... Hơn nữa, đệ cho rằng mấy tên thị vệ lợi hại đến cỡ nào?" Tần Dục nói.

"Cấm Vệ quân là mạnh nhất ở Đại Tần!" Tần Tề đáp trả.

Tần Dục cười khẽ một tiếng: "Ai nói?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Tần Tề có chút khó hiểu, tất cả cấm vệ quân bảo vệ hoàng cung đều xuất thân không thấp, thân hình cao lớn, cũng được trang bị vũ khí tốt nhất.

"Cấm Vệ quân chỉ là một cái gối thêu hoa, chẳng khác gì lính canh đâu." Tần Dục nhàn nhạt đáp, hẳn cũng từng có cùng suy nghĩ với Tần Tề, cho rằng Cấm vệ quân rất lợi hại, nào hay sự thật hoàn toàn ngược lại.

Khi thực sự phải chiến đấu, đám Cấm Vệ quân trong Kinh thành thoạt nhìn có vẻ rất mạnh, nhưng thật ra sức chiến đấu cũng chỉ hơn mấy tên tráng đinh[1] của đám loạn đảng mạng tới một chút mà thôi.

[1]tráng đinh: trai tráng, thanh niên khỏe mạnh.

Đám binh lính đó ở nhà sống an nhàn sung sướng, sau khi làm Cấm Vệ quân vẫn tiếp tục sống như vậy, chưa bao giờ trải qua thao luyện thật sự. Nếu đám binh lính đó ở trong thời bình, không phải ra ngoài chiến đấu thì xem như không tệ, nhưng khi phải chiến đấu thì...

Đại đa số bọn họ thậm chí ngay cả dùng khí đánh giặc còn không có, chỉ muốn bảo vệ mạng mình, nhìn thấy kẻ địch liền vắt giò lên cổ mà chạy trốn.

Tần Tề vốn cảm thấy thị vệ thuộc Cẩm Vệ quân rất lợi hại, cũng rất sùng bái mấy tên thị vệ đó, bây giờ nghe thấy Tần Dục đánh giá bọn họ như vậy thì rõ ràng không quá tin tưởng.

Tần Dục lại cười: "Đám Cẩm Vệ quân đó đều là người trong các đại gia tộc, có số mệnh kim tôn ngọc quý, đệ cảm thấy bọn họ tình nguyện liều mạng vì người khác sao? Mà ở trên chiến trường, muốn biết có đủ mạnh hay không, đôi khi phải xem họ có dám liều mạng không đã."

Tần Dục xử lý chính vụ thuận buồm xuôi gió, nhưng đối với tình hình quân đội thì không hiểu được bao nhiêu, chung quy là do hấn chưa từng dẫn binh đánh giặc lần nào.

Dù sao chưa ăn thịt heo cũng thấy qua heo chạy, hấn đã có kha khá kinh nghiệm, chỉ cần nói hai ba câu đã dư sức khiến Tần Tề lung lay.

Tần Dục kéo Tần Tề nói một lúc, phân tích vài cuộc chiến trong lịch sử, không bao lâu đã có thể khiến Tần Tề quỳ rạp bội phục: "Hoàng huynh, không ngờ huynh lại lợi hại như vậy! Nếu như huynh không bị... Nhất định có thể trở thành một đại tướng quân."

Thân là hoàng tử mà lại muốn làm tướng quân, coi như Tần Tề là một người quái dị đi.

Tần Dục sợ nếu còn nói nữa sẽ bị lộ tẩy, nên không tiếp tục nói về binh pháp mà bắt đầu nói về cách để rèn luyện cơ thể trở nên mạnh mẽ: "Binh lính đều được rèn luyện mà ra, thân là tướng lĩnh nếu muốn trở nên mạnh mẽ thì cũng phải rèn luyện."

"Phải luyện như thế nào?" Hiển nhiên Tần Tề cảm thấy rất hứng thú với chuyện này.

"Kéo cung bắn tên, luyện võ cưỡi ngựa, những thứ này đều là rèn luyện." Tần Dục nói: "Hấn là bây giờ đệ chỉ có thể nhắc được tảng đá một trăm cân lên xuống mười lần, nhưng ngày ngày luyện tập thì tương lai nhất định có thể nhắc được hai mươi, ba mươi lần. Không chừng tảng đá hai trăm cân cũng có thể nâng lên được."

"Bây giờ đệ cũng không nâng nổi tảng đá một trăm cân..." Tần Tề đột nhiên đỏ mặt.

"Huynh chỉ đưa ra ví dụ thôi, nếu đệ thật sự muốn làm đại tướng quân thì phải luyện tập nhiều vào, cũng xem binh thư thật nhiều... Ở chỗ huynh có mấy cự chiến binh trở về từ chiến trường, có thể chỉ dạy đệ một chút." Tần Dục nói, hấn phái người đến Tây Bắc đưa vài thương binh tàn tật về đây, mà trong những người đó lại không ít người có bản lĩnh.

Một người là quân do thám chạy rất nhanh, một người có sức lực cực lớn vì ngày nào cũng đi dời đá tảng, còn có người vì muốn luyện được tài bắn cung tốt nên mỗi ngày đều kéo cung bắn tên mấy trăm lần.

Tần Dục chỉ chọn vài người để nói đã có thể khiến Tần Tề nâng cao tinh thần, hấn không thể lập tức đi gặp mấy cự chiến binh kia.

Nhưng mà hấn còn là một hoàng tử chưa có phủ đệ, muốn xuất cung cũng không dễ dàng như vậy.

"Lần này huynh cũng có dẫn theo mấy người có bản lĩnh, đệ có thể học cùng bọn họ." Tần Dục lại nói, trong mấy tháng nay, thị vệ trong phủ đã bị hấn thay đổi khá nhiều, mà người hấn đề bạt vào vị trí đó đều là người có chút bản lĩnh.

Tần Dục phái hai thị vệ đi với Tần Tề rồi không quản nữa.

Chuyện này Thực phi không để ý, chỉ cho là nhi tử mình đi chơi với hai người bạn, từ trước cho tới nay nhi tử nàng đều thích chơi như vậy, nhưng Tần Diệu và Tiêu Quý phi lại cực kỳ để ý đến chuyện này.

Tần Dục đột nhiên tiếp cận Tần Tề... Chẳng lẽ Triệu Hoàng hậu muốn liên thủ với Thực phi? Bọn họ tính vứt bỏ Tần Diễn, ủng hộ Tần Tề sao?

Mẫu phi của Tần Tề có thân phận rất cao, tên Tần Tề này cũng dễ khống chế, đối với hai mẫu tử Triệu Hoàng hậu mà nói thì thật sự tốt hơn so với một bạch nhãn lang[2] như Tần Diễn.

[2] Bạch nhãn lang: người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân bội nghĩa.

Lúc trước Tiêu Quý phi hao hết tâm tư lôi kéo Tần Diễn, vốn để Tần Diễn đâm sau lưng Tần Dục một dao khiến Tần Dục gặp khó khăn, kết quả Triệu Hoàng hậu và Tần Dục lại hoàn toàn không để ý tới Tần Diễn, đối với Tiêu Quý phi thì Tần Diễn đã không còn tác dụng gì nữa rồi.

"Mẫu phi, hiện tại chúng ta phải làm thế nào?" Tần Diệu lo lắng nhìn Tiêu Quý phi.

"Đề ta nghĩ đã." Tiêu Quý phi nói, lúc trước Tần Dục bị Tần Diệu hại mà còn có thể trở mình, hiện tại sớm muộn gì bà và nhi tử cũng có thể! Nhưng mà mấy năm nay khí sắc của bà càng ngày càng kém, không được xinh đẹp như trước kia... Trong lòng Tiêu Quý phi sôi ruột chốc lát rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Tuy rằng Vĩnh Thành để thích hưởng lạc nhưng vẫn có giới hạn, nhiều năm trôi qua chưa bao giờ đề cập đến việc phế Hậu, chỉ điều này đã có thể nhìn rõ suy nghĩ Vĩnh Thành để.

Triệu Hoàng hậu sinh được Hoàng tử nên Vĩnh Thành để sẽ không tệ bạc đến mức phế bà ta đi, bà cũng có cơ hội để bàn bạc kỹ hơn.

"Mẫu phi, hai ngày nay phụ hoàng đều không muốn gặp nhi tử, nếu còn tiếp tục như vậy..." Tần Diêu nghĩ đến cách mình bị đối xử trong mấy ngày nay thì có chút khó chịu.

"Yên tâm, mẫu phi có cách." Tiêu Quý phi nói, bà có nuôi dưỡng một người ở Tiêu gia, vốn dĩ không tính sử dụng hần nhanh như vậy, nhưng bây giờ không thể không dùng.

"Mẫu phi, là cách gì?" Tần Diêu lại hỏi.

"Đề Thanh Vân đạo trưởng tiến cung." Tiêu Quý phi nói. Là người thân cận với Vĩnh Thành đế nhất, bà đã sớm biết rõ một chuyện, thân thể Vĩnh Thành đế bắt đầu yếu dần rồi.

Mười năm nay, trong cung không có hài tử nào được sinh ra, thậm chí không có người nào mang thai, điều này đương nhiên không thể do thân thể của tất cả nữ nhân trong cung có vấn đề được, mà là vì thân thể Vĩnh Thành Đế đã không được nữa.

Đừng thấy Vĩnh Thành đế ngày nào cũng hưởng lạc đủ kiểu mà lầm, tất cả đều phải dựa vào những loại dược tốt của ngự y... Việc này bà biết, Vĩnh Thành Đế cũng biết.

Bà rất hiểu Vĩnh Thành Đế, biết rõ người này sợ chết nhất, mà chính vì sợ chết nên khi Vĩnh Thành Đế nhận thấy thân thể mình càng ngày càng không tốt thì đã có vô số suy nghĩ không nên có, ví dụ như cho người luyện chế đan dược trường sinh bất lão...

Ngẫu nhiên một lần nhìn thấy Vĩnh Thành Đế đang đọc quyển sách như vậy, bà liền nảy sinh một chủ ý.

Bà cho người tìm một đạo trưởng có phong thái thần tiên, nói cho hần biết những thứ Vĩnh Thành Đế yêu thích, tình huống trong triều đình, nuôi hần ở Tiêu gia, xem hần như vũ khí bí mật của mình vậy.

Trước Vĩnh Thành Đế, Hoàng đế trầm mê trong việc luyện đan dược cũng không ít, tuy rằng tất cả những Hoàng đế đó đều bị hậu thế đánh giá là ngu ngốc nhưng Tiêu Quý phi vẫn hi vọng Vĩnh Thành Đế có thể ngu ngốc một chút.

Nếu Thanh Vân đạo trưởng có thể lấy được sự tin tưởng của Vĩnh Thành Đế thì... Bà và nhi tử của nàng còn phải lo lắng sẽ thất sủng sao?

Lúc Tiêu Quý phi đưa ra quyết định này, Tần Dục cũng đang lo lắng một việc.

Đại Tần sẽ xảy ra phản loạn liên tiếp, có nguyên nhân bên trong, cũng có nhân tố tác động bên ngoài. Nguyên nhân bên trong là do đại đa số quan viên Đại Tần đều hủ bại, không được bao nhiêu người có tài thật sự, còn về nhân tố bên ngoài...

Trong mấy năm nữa, Đại Tần sẽ xuất hiện rất nhiều thiên tai, dù là Giang Nam, nơi ít xảy ra thiên tai cũng bị mấy trận lũ lụt.

Gần nhất sẽ là trận hạn hán ở vùng Trung Nguyên.

Trận hạn hán này không phải chỉ xuất hiện một năm, mà kéo dài đến ba năm, đến năm thứ ba, còn xuất hiện nạn châu chấu.

Cũng chính vì nạn châu chấu tàn phá bừa bãi khắp Trung Nguyên, nên nơi đó lập tức xuất hiện mấy nghĩa quân, mặc dù sau này nghĩa quân đó bị đàn áp xuống, nhưng sự thật chứng minh, đó chỉ là bước chuẩn bị cho một trận nổi loạn lớn hơn thôi.

Tần Dục có ý muốn thay đổi triều đại, nhưng lại không hi vọng mọi chuyện tái diễn, không hi vọng con dân Đại Tần bị đói khát đến chết...

Có cách nào để giảm bớt tổn thất cho dân chúng hay không?

Tần Dục cau mày lại, đúng lúc này, hần đột nhiên nghĩ đến một người, Thanh Vân đạo trưởng được Tiêu Quý phi đưa đến bên cạnh Vĩnh Thành Đế để giả thần giả quỷ.

Tiêu Quý phi có thể tìm người đến giả thần giả quỷ, đương nhiên hần cũng có thể làm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thơ tiên tri (1)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Nhược Vy

Đòi trước Tần Dục có thể lật đổ Tiêu Quý Phi và Tần Diêu, thậm chí khiến cho Tần Diêu không thể không tự sát trong thiên lao, những chuyện này phải kể đến công lao của Thanh Vân đạo trưởng – người mà Vĩnh Thành để tin tưởng nhất.

Từ khi Vĩnh Thành để gặp Thanh Vân đạo trưởng, chỉ sau một thời gian ngắn hẳn đã có được sự tin tưởng của Vĩnh Thành để, hơn nữa còn được phong làm quốc sư, chuyển vào trong hoàng cung ở.

Lại nói, Thanh Vân đạo trưởng này cũng có chút bản lĩnh, không những có thể luyện ra đan dược giúp thân thể Vĩnh Thành để chuyển biến tốt hơn, mà còn có thể đưa ra nhiều sáng kiến hay giúp Vĩnh Thành để xử lý chính vụ.

Vĩnh Thành để càng ngày càng nể trọng hẳn, một thời gian sau đã đến mức hẳn nói gì cũng nghe.

Trong lúc đó Tần Dục luôn bị chèn ép, nhưng hẳn nhìn! Thậm chí hẳn còn chủ động từ bỏ rất nhiều quyền lợi trong tay để Tiêu Quý Phi loi lóng cảnh giác với mình. Tần Diêu thì hoàn toàn ngược lại.

Nghe Thanh Vân đạo trưởng nói Tần Diêu là quý nhân của Vĩnh Thành để, trên người có long khí, Vĩnh Thành để liền xem Tần Diêu là người thừa kế của mình. Thậm chí ông còn từng có ý sẽ thoái vị, làm Thái Thượng Hoàng tu đạo hưởng thụ hoan lạc, để Tần Diêu sớm được đăng cơ.

Sau khi biết được chuyện này, Tần Dục biết cơ hội của mình đã tới.

Thanh Vân đạo trưởng này là người của Tiêu Quý phi, việc này hẳn đã sớm đoán được. Trừ việc đó ra, hẳn còn biết thêm một chuyện, chính là đan dược của Thanh Vân đạo trưởng không những không thể làm Vĩnh Thành để trường sinh bất tử, mà ngược lại còn khiến ông sớm bỏ mạng.

Nhưng hẳn không nói gì cả.

Lúc ấy Chiêu Dương đã chết, sau khi hẳn và Triệu Hoàng hậu bí mật bàn bạc, hẳn quyết định giúp đỡ Thanh Vân đạo trưởng che giấu chuyện này. Chẳng những vậy, còn xúi giục Thanh Vân đạo trưởng tăng công hiệu hiện tại của thuốc thêm một ít.

Đến khi thân thể Vĩnh Thành để đã vô cùng suy yếu, trong lòng ông mới dâng lên sự nghi ngờ, Tần Dục đã sớm dặn dò người ở ngự thiện phòng động tay động chân, dẫn ra đan độc trong cơ thể Vĩnh Thành để.

Vĩnh Thành để liên tục thổ huyết, thậm chí là không dậy nổi khỏi giường, muốn tin cũng khó mà tin nổi lời của Thanh Vân đạo trưởng, "học máu chỉ là phun những thứ ô uế trong thân thể ra", cuối cùng cũng triệu ngự y đến.

Ngự y chẩn Vĩnh Thành để chỉ còn sống được mấy ngày.

Đúng lúc này Tần Dục lại tiến cung thỉnh an, đem chứng cứ chứng minh Thanh Vân đạo trưởng có quan hệ mật thiết với Tiêu Quý phi giao lại cho Vĩnh Thành để. Hơn nữa còn cung cấp thêm một vài chứng cứ chứng minh Tần Diêu có liên hệ với các tướng lĩnh trong quân doanh.

Vĩnh Thành để tiếp tục thổ huyết, rơi vào hôn mê. Chờ khi tỉnh lại lập tức ban chết cho Tiêu Quý phi, biếm Tần Diêu làm thứ dân rồi giải vào thiên lao.

Vĩnh Thành để triệu rất nhiều ngự y nhưng không thể trị hết bệnh, cho nên sai người dựng hình với Tần Diêu.

Lúc đó quyền kiểm soát hoàng cung đã rơi vào tay Tần Dục, Tần Dục bèn sai người đánh gãy hai chân và thất lũng của Tần Diêu. Tần Diêu căn bản không chịu nổi những khổ sở như vậy, tất nhiên sẽ tự sát.

Chỉ qua hai ngày, Vĩnh Thành để cũng qua đời.

Lúc đó Tần Dục không biết có nhiều việc Tần Nhạc cũng nhúng tay vào nên không đối phó với hẳn ta, chỉ lo nâng đỡ Tần Diễn đăng cơ, còn mình làm Nhiếp Chính Vương.

Thật ra việc Tiêu Quý phi dùng Thanh Vân đạo trưởng là một nước cờ hay, chỉ tiếc là không đúng thời cơ, hành vi gây sóng gió trong triều của bọn họ đã khiến mình đắc tội với không ít người.

Tần Diêu thay đổi thống lĩnh cấm vệ quân, vốn tưởng rằng mình có thể khống chế cấm vệ quân trong tay, lỡ như Vĩnh Thành để phát hiện ra điều bất thường thì hẳn ta cũng có thể khống chế được hoàng cung, lại không biết từ lâu Phó thống lĩnh cấm vệ quân đã không vừa mắt với bọn họ...

Khi Phó thống lĩnh giết thống lĩnh, y còn đem chứng cứ chứng minh thống lĩnh và Tiêu Quý phi liên hệ với nhau, có ý đồ mưu phản giao hết cho Tần Dục. Lúc này Tiêu Quý phi và Tần Diêu xem như xong đời.

Tần Dục có thể lên làm Nhiếp Chính Vương, công lao của nhóm cấm vệ quân đó không nhỏ, dù như vậy nhưng Tần Dục vẫn không đánh giá cao bọn họ.

Hắn vĩnh viễn không quên được cảnh một đám cấm vệ quân chạy vất vả lên cỏ vì bị người Nhung truy đuổi, thật ra thì cũng có vài người vì bị hại chết thê thảm, quyết định cầm đại đao cột vào đầu gây trúc, chém chết vài người Nhung.

“Thọ Hỉ, mài mực.” Tần Dục nói.

Thọ Hi trải giấy ra cho Tần Dục rồi quay sang mài mực. Lúc này Tần Dục không dùng tay phải mà vờn tay trái ra lấy.

So với tay phải, khi nhỏ Tần Dục thích dùng tay trái hơn, chỉ là không giống mọi người nên sau đó buộc phải dùng tay phải.

Trước đây hẳn chưa từng muốn học cách dùng tay trái viết chữ, cũng không có thời gian. Nhưng lúc Chiêu Dương qua đời, hẳn bị Tần Diệu và Thanh Vân đạo trưởng chèn ép, thậm chí vì tương khắc với Vĩnh Thành để mà bị cấm túc ở trong phủ, khi đó nhân hạ không có việc làm mới bắt đầu học cách dùng tay trái viết chữ.

Sau đó Tần Diễn giam lỏng hẳn trong phủ Đoan Vương, để làm cho mình quên đi cảm giác đói khát nên hẳn ngày ngày cầm bút lông luyện chữ, thậm chí học được cách viết hai tay cùng một lúc.

Chữ hẳn viết bằng tay trái không đẹp mấy nhưng cũng rất có khí thế. Tần Dục cầm bút trầm ngâm một lúc mới múa bút vẩy mực lên giấy.

"Lập hạ tinh vũ thiên, thành Tây hồng kiều đoạn.

Tây Ninh truyền hí tấn, Thái Hồ tường thụ lai.

Thái Sơn cự thạch lạc, Trung Nguyên vô vũ tích.

Một hạn hạn tam thu, hoàng phi thảo mộc suy." [1]

[1] Dịch nghĩa:

Vào ngày hạ trời quang mây nhưng lại có mưa, hồng kiều (*) ở thành Tây vô có gãy.

Tây Ninh truyền tin vui về, Thái Hồ báo điềm lành tới.

Núi Thái Sơn bị sạt lở đá, vùng Trung Nguyên trời không đổ mưa.

Đợt hạn hán này kéo dài tận ba năm, nạn châu chấu khiến cỏ cây chết dần.

(*) Chữ kiều (橋) này có nghĩa là cây cầu, mình giữ nguyên cho xuôi câu thơ, ở những chương sau nếu có nhắc tới thì vẫn là "Hồng kiều" nhé.

Viết xong bài thơ, khi Tần Dục vung tay lên, tuyệt bút lại viết xuống bốn chữ "Thái Bình đạo nhân" lên giấy.

Tần Dục không có ý định tìm một người khác giả mạo giống như cách làm của Tiểu Quý phi, hẳn chỉ hy vọng lợi dụng chuyện quỷ thần để báo trước một vài tai họa cho bá tánh biết.

Nếu để bá tánh biết nạn hạn hán kéo dài suốt ba năm, mọi người sẽ tích trữ thêm chút lương thực, đến lúc đó có lẽ sẽ giảm bớt được số người chết đói.

Đương nhiên, hẳn làm như vậy chủ yếu vẫn hy vọng triều đình có thể chuẩn bị trước, đảm bảo an nguy cho bá tánh Trung Nguyên.

Tần Dục viết xong thì an tĩnh nhìn bài thơ trên giấy. Thơ này hẳn thấy được, mà Thọ Hi đứng bên cạnh mài mực cho hẳn đương nhiên cũng thấy được.

Thọ Hi không biết nhiều mặt chữ lắm, học thức cũng kém, nhưng bài thơ trước mắt không dùng điển cố [2] gì, cho nên hẳn cũng có thể hiểu được ý tứ của bài thơ, này.....

[2]Chú thích thêm cho những bạn chưa biết: Điển cố nghĩa là những tích truyện xưa (cũng gọi là điển tích); thường là kể về các tấm gương hiếu thảo, anh hùng liệt sĩ, các tấm gương đạo đức, hoặc những truyện có tính triết lý nhân văn trong lịch sử, những câu thơ, văn kinh điển trong các tác phẩm văn học có trước (thường là của Trung Quốc). – Nguồn: Wikipedia.

Vương gia viết bài thơ này rốt cuộc có ý gì? Thành Tây thật sự có Hồng kiều, mấy nơi Tây Ninh, Thái Hồ, Thái Sơn này đúng thật có tồn tại, theo như ý bài thơ này, hình như những nơi này sẽ xảy ra chuyện gì đó?

Mặt Thọ Hi đây vẻ khó hiểu, Tần Dục biết chắc những chuyện hẳn viết sẽ xảy ra.

Ngày lập hạ năm nay[3], trong kinh thành mặt trời lên cao nhưng vẫn đổ mưa. Cũng cùng ngày đó Hồng kiều ở thành Tây sẽ gãy.

[3] Lập hạ thường bắt đầu vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 5 dương lịch khi Mặt trời ở xích kinh 45° (kinh độ Mặt trời bằng 45°).

Hồng kiều là một cây cầu rất lớn được làm bằng gỗ, vô cùng xinh đẹp. Bên ngoài nhìn qua khá là kiên cố, nhưng không ai biết thật ra bên trong đã bị vô số con mối ăn đến mục rỗng rồi.

Cũng trong tương lai..... Tây Ninh đại thắng, tin vui truyền đến kinh thành, Vĩnh Thành để vui vẻ thăng quan tiến chức cho tướng lĩnh Tây Bắc – Lý Sùng An. Sau đó, phía Thái Hồ lại báo về điềm lành, làm Vĩnh Thành để càng thêm cao hứng.

Nhưng trong khi mọi người ở kinh thành đều rất cao hứng thì Trung Nguyên lại gặp phải nạn hạn hán.....

Tần Dục nhìn bài thơ trên tay một lần, đốt nó đi, lúc này mới nhìn về phía Thọ Hi: “Việc này là cơ mật.”

Thọ Hi lập tức quỳ rạp xuống đất: “Vương gia, dù nô tài có chết cũng sẽ không tiết lộ nửa lời cho người khác biết.”

“Ta tin tưởng ngươi.” Tần Dục nói.

Thọ Hi vì được Tần Dục tín nhiệm mà mặt mày tỏa sáng, kích động không thôi. Lúc này Tần Dục lại nói: “Tìm hai thợ khắc chữ thủ công miệng kín tít, người nhà của họ cũng phải không chế cho kín miệng.”

Rất nhiều người giàu đều có xưởng in ấn của riêng mình, cũng có thợ khắc chữ thủ công, thi thoảng sẽ cùng vài người trong nhà viết thơ ca văn tập rồi in ấn ra, mà Đoàn Vương phủ cũng có một nơi như vậy.

Tần Dục không thích viết văn làm thơ, trước kia căn bản không cần dùng đến bọn họ, nhưng hiện tại rất cần bọn họ giúp mình làm việc.

Thơ chỉ cho một người xem thì không có hiệu quả, hẳn muốn phát tán ra ngoài cho nhiều người biết tới.

“Vương gia, chuyện này cần phải chờ mấy ngày.” Thọ Hi nói, hiện tại bọn họ đang ở chùa Tần An nên không tiện tìm người.

“Không sao, việc này không vội.” Tần Dục đáp, chỉ cần làm xong chuyện này trước khi lập hạ là được.

Tần Dục còn đang tính toán xem làm cách nào để “Thái Bình đạo nhân” vang danh thiên hạ thì đã tới giờ ăn cơm.

Hắn theo thường lệ ăn cơm cùng Lục Di Ninh, mà hôm nay trên bàn ngoại trừ cơm chay trong chùa thì còn có một chén thuốc đen tuyền.

“Tần Dục, ngươi uống đi!” Lục Di Ninh đẩy chén thuốc kia đến trước mặt Tần Dục.

Vừa rồi Lục Di Ninh không có tới thư phòng tìm hắn, thì ra là đi sắc thuốc. Tần Dục cười cười, bưng chén thuốc lên uống một hơi cạn sạch.

Đoàn người của bọn họ đến chùa Tần An tổng cộng bốn ngày, ngoại trừ ngày đầu tiên bận chuyện bên ngoài thì ba ngày còn lại Tần Dục đều ở cạnh Lục Di Ninh.

Hắn tìm vài thợ vẽ dùng một cái kiệu nhỏ bằng trúc để nâng mình lên, cùng với Lục Di Ninh đi dạo xung quanh chùa Tần An. Cuối cùng thật sự đã tìm được vài loại thảo dược nghe nói là có lợi cho hắn, sau đó hằng ngày hắn đều uống mấy chén thuốc có hương vị rất kỳ lạ.

Vừa uống thuốc vừa tắm bằng thảo dược, Tần Dục cảm thấy trên người mình toàn mùi thuốc.

Bốn ngày sau, Vĩnh Thành đế vốn yêu thích ngắm cảnh hưởng lạc không muốn ở lại chùa nữa, trực tiếp hạ lệnh xuống núi, mọi người liền thu thập đồ đạc rồi đi xuống theo con đường đã đi lên.

Đều nói lên núi lên thì dễ, xuống núi mới khó, nhưng thực tế khi bọn họ xuống núi thì tương đối nhẹ nhàng hơn rất nhiều, chỉ là người ngồi trên kiệu khi nhìn xuống chân núi sẽ cảm thấy hơi đáng sợ.

“Vương gia, Hoàng Thượng hạ lệnh vào đình ở lưng chừng núi nghỉ ngơi trong chốc lát.” Có thái giám đến bên cạnh Tần Dục bẩm báo.

Cái đình này nằm tại sườn núi chùa Tần An, nghe nói Thái Tổ Hoàng đế đã gặp được một vị hòa thượng có thể chữa khỏi ốm đau trên người tại nơi này.

Đoàn người dừng lại trước đình nơi lưng chừng núi, có người uống nước ăn vặt, có tới tở hầu hạ chủ nhân thay y phục trong kiệu. Lúc mà mọi người đang vội vàng thì một thanh âm vang dội đột nhiên từ xa truyền đến, người nọ đang niệm Đạo Đức Kinh.

“Là ai?” Thợ vẽ đề phòng nhìn về phía âm thanh truyền đến, núi Tần An này đã bị thợ vẽ bao vây, theo lý là không nên có người xuất hiện ở đây mới phải.

Dưới ánh mắt phòng bị của bọn thợ vẽ, một đạo nhân hạc phát đồng nhan [4], cốt cách như tiên đột nhiên từ trong rừng đi ra. Núi rừng cỏ cây tươi tốt nhưng mỗi một bước chân của hắn đều vô cùng vững chắc.

[4] Hạc phát đồng nhan (鶴發童顏): tóc bạc mặt hồng hào; già nhưng vẫn trắng kiện.

Người này đột nhiên xuất hiện, khoảnh khắc nhìn thấy hắn, trong lòng mọi người đều xuất hiện hai chữ “Cao nhân”.

Tần Dục kinh ngạc như ong mảy, người này... Là Thanh Vân đạo trưởng vốn dĩ hai năm sau mới xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Thơ tiên tri (2)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhục Vy

Bề ngoài Thanh Vân đạo trưởng cực kỳ có tính lừa gạt, cộng thêm với tài ăn nói, cho nên tuy hắn xuất hiện đột ngột nhưng sau khi nói chuyện với Vĩnh Thành để xong, chẳng những không bị trách tội mà còn được phép gia nhập vào đội ngũ.

Điều này Tàn Dục sớm đã đoán trước được, cũng không ngăn cản, tùy ý để Vĩnh Thành để và Thanh Vân đạo trưởng trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Đời trước hắn đã giết chết Tàn Diệu một lần, thế nên hận thù đối với Tàn Diệu không còn nhiều như trước đây, nhưng nếu Tàn Diệu vẫn tự mình tìm chết, thì Tàn Dục đây cũng rất vui vẻ đập hắn ta một cước.

Về phần Vĩnh Thành để... Trải qua quá nhiều chuyện, hắn rất khó có thể tôn trọng hay thương yêu ông, cho dù biết việc trầm mê luyện đan sẽ khiến cho Vĩnh Thành để càng nhanh chết, hắn cũng không tính toán ngăn cản.

Sau khi rời khỏi chùa Tàn An, Vĩnh Thành để ở lại hành cung dưới chân núi hai ngày rồi mới lưu luyến không thôi trở về Kinh thành.

Thời điểm trở về, ông còn mang theo một người, chính là Thanh Vân đạo trưởng kia.

“Vương gia, nghe nói mấy ngày này bệ hạ và Thanh Vân đạo trưởng trò chuyện với nhau vô cùng vui vẻ, cũng không sủng hạnh ai trong hậu cung.” Tàn Dục có sắp xếp người ở bên cạnh Vĩnh Thành để, cho nên tin tức của Vĩnh Thành để tự nhiên sẽ có người nói cho hắn.

“Ta biết.” Tàn Dục gật đầu, cho người lui xuống. Thực ra hắn biết, vị Thanh Vân đạo trưởng kia hắn là vừa gặp mặt đã cho Vĩnh Thành để một ít đan dược bổ dưỡng, chẳng qua là người hắn sắp xếp quan sát Vĩnh Thành để không phải là người hầu hạ ở bên cạnh, cho nên chưa từng thám thính đó là gì.

Tàn Dục nhớ cách thời điểm Thanh Vân đạo trưởng đạt được quyền lực còn vài tháng nữa, cho nên tạm thời buông lỏng, không quản chuyện này.

Sau khi hồi kinh, trừ lúc xử lý chính vụ bên ngoài, thời gian còn lại hắn bắt đầu bận rộn chuyện thơ tiên tri, chuẩn bị gây dựng danh tiếng cho Thái Bình đạo nhân.

Chuyện này vô cùng quan trọng, không thể để người khác dễ dàng biết được, tuy Thọ Hi đã tra rành mạch mấy thợ thủ công, nhưng Tàn Dục đến cùng vẫn có chút không yên lòng, chung quy thì những thứ hắn muốn cho mọi người thấy trong tương lai, không phải chỉ có mỗi bài thơ tiên tri này.

Sau khi viết xong thơ tiên tri, hắn hy vọng có thể mượn tay Thái Bình đạo nhân làm ra vài thứ.

Vậy thì, có biện pháp nào khiến mấy thợ thủ công khác chữ không biết bọn họ đang làm cái gì không?

Tàn Dục suy nghĩ thật lâu, đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Nếu để thợ thủ công khắc cả bài thơ, vậy thì họ sẽ biết được nội dung, nhưng nếu để họ khắc từng chữ thì sao? Liệu có cách nào khắc từng chữ không?

Ở Đại Tàn, tất cả những gì liên quan đến in ấn đều được điều khắc bằng tay, như vậy thì khi in ấn mới có thể ngay ngắn chỉnh tề. Tuy chưa bao giờ có người đem từng chữ tách ra điều khắc, nhưng điều này dường như cũng không phải không thể.

Sau khi điều khắc riêng biệt hoàn thành, đem chúng gộp lại một chỗ, so với bản khắc cũng không kém bao nhiêu, không phải sao?

Ở hậu viện tính toán một hồi, Tàn Dục sai thợ thủ công khắc chữ ở đây điều khắc các loại chữ riêng biệt với nhau.

“Phụ thân, người nói xem, vì sao Vương gia bảo một đám chúng ta ở trong này khắc chữ?” Một thợ thủ công khắc chữ khó hiểu nhìn phụ thân cùng mình tới nơi này, tay nghề khắc chữ của bọn họ được truyền đạt qua từng đời, hiện tại hắn đã bắt đầu giúp đỡ phụ thân.

Phụ thân hắn buông đao khắc, ngừng một chút, nhưng không trả lời.

“Trương lão, người biết lý do không? Vương gia trợ cấp chúng ta, cho ăn cho uống, chỉ sai chúng ta khắc vài chữ...Chuyện này khiến ta không yên tâm” Một thợ thủ công khắc chữ khác cũng nói.

Bọn họ đều là những thợ thủ công tầng lớp thấp nhất, đột nhiên Vương gia đem bọn họ tới, cho ăn cho uống đến cùng là vì cái gì? Chẳng lẽ...là muốn làm chuyện to lớn đáng sợ nào đó? Liệu cuối cùng có đem bọn họ diệt khẩu hay không?

Thợ thủ công này càng nghĩ càng sợ, sắc mặt dần trắng bệch.

Nhi tử Trương lão nhìn thấy bộ dáng này của hắn ta, trong lòng cũng không khỏi hốt hoảng.

Trước đây khi chưa bị phân đến Đoàn vương phủ, bọn họ đều thuộc về Hoàng gia, khi đó cũng có một ít nhóm thợ được gọi đi làm việc, nhưng chưa

từng trở về.

Lần này, có phải bọn họ cũng sẽ một đi không trở về không?

"Phụ thân, chúng ta..." Nhi tử của Trương lão nhìn phụ thân mình, tim đập mạnh như trống đánh, hắn còn chưa cưới vợ, không thể cứ như vậy mà mất mạng....

"Các ngươi nghĩ bậy gì đấy!" Đột nhiên Trương lão khiển trách: "Vương gia đang làm chuyện có ích cho nước, có lợi cho dân! Tương lai của chúng ta, không chừng có thể dính chút ánh sáng."

"Chuyện tốt lợi nước lợi dân? Là chuyện tốt gì?" Nhi tử của Trương lão khó hiểu hỏi.

"Trước kia các ngươi khắc chữ, sợ nhất là cái gì?" Đột nhiên Trương lão hỏi.

"Sợ nhất là khắc sai." Nhi tử Trương lão nói. Kỹ thuật của hắn còn chưa đủ tốt, hơi vô ý một chút là khắc sai, mà một khi khắc sai, không chỉ phải khắc lại, mà còn bị răn dạy.

"Không sai, sợ nhất là khắc sai. Một khi khắc sai, toàn bộ tập thơ được khắc coi như vứt đi, dù có khắc đúng, thì đôi khi in ấn vài lần là không dùng được nữa..." Trương lão chậm rãi nói.

Hàng năm xưởng in ấn lãng phí vô số bản khắc, hao phí một đồng tiền bạc không nói, in ấn một quyển sách cũng tiêu phí một thời gian dài... Trước đây hắn vẫn cảm thấy như vậy không tốt lắm, nhưng trừ việc nâng cao tay nghề của mình ra thì không nghĩ được phương pháp nào nữa, cho đến khi Vương gia bảo một đám bọn họ khắc chữ.

Nếu như một đám tách ra khắc, muốn hợp lại thành một bản để dùng, có phải sẽ bớt rất nhiều sức hay không? Khắc tốt còn có thể dùng lại nhiều lần, vậy thì càng tiết kiệm, càng bớt việc!

Trương lão càng nghĩ càng kích động, một lòng nóng như lửa.

Nếu hắn làm tốt chuyện này, không chừng còn có thể lưu lại tên tuổi trong lịch sử! Cho dù không có tự do, bọn họ cũng có thể dựa vào điều này để theo đuổi.

Thợ khắc thủ công xung quanh nghe được lời Trương lão nói, nhất thời kích động đứng lên, tràn ngập nhiệt tình.

Tần Dục vẫn luôn cho người chú ý đám thợ thủ công này, dĩ nhiên biết được suy nghĩ của bọn họ.

Vốn dĩ hắn rất kinh ngạc, sau đó mặt lại lộ vẻ vui mừng.

Ở Đại Tần, sách có giá bán rất cao, một bộ Tứ Thư Ngũ Kinh[1], thường phải tiêu phí hết năm sáu lượng bạc, hơn nữa việc in ấn rất bất tiện.

[1] Tứ Thư Ngũ Kinh: Tứ Thư (gồm Đại học, Trung Dung, Luận Ngữ, Mạnh Tử) và Ngũ Kinh (gồm Kinh Thi, Kinh Thư, Kinh Lễ, Kinh Dịch, Kinh Xuân Thu) hợp lại làm 9 bộ sách kinh điển của văn học Trung Hoa làm nền tảng cho Nho giáo.

Thân là Hoàng tử, Tần Dục chưa bao giờ thiếu sách để xem, nhưng Đại Tần có rất nhiều thư sinh, mà số người có khả năng mua sách để đọc thì không nhiều, chung quy là vì sách rất quý.

Hơn nữa, chỉ đọc Tứ Thư Ngũ Kinh như vậy rồi tham gia khoa khảo, thì làm sao có thể cai trị quốc gia?

Nếu hắn thật sự có thể cải tiến thuật in, từ cao đến thấp trong giới sách, ít nhiều cũng in ấn được một số sách tham khảo.... Đây không những là một việc công đức, mà còn có thể khiến cho người đọc sách trong thiên hạ nhớ rõ hắn, thu phục lòng người.

Chính vì vậy, việc bồi dưỡng nhân thủ trong tương lai cũng thoải mái hơn nhiều.

Tần Dục chẳng qua chỉ nghĩ đến việc in ấn một bài thơ tiên tri mình viết, không ngờ trong lúc vô tình lại có thể gặp được một chuyện tốt như vậy, tâm tình trở nên tốt hơn bao giờ hết.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thời tiết mỗi ngày càng trở nên ấm áp, dường như không bao lâu sẽ tới Lập Hạ.

Còn ba ngày nữa là đến Lập Hạ, trước mặt Tần Dục đặt một chồng dày thơ ca in ấn được hai người Thọ Hi và Lục Di Ninh mang tới.

"Thọ Hi, ngày mai ngươi để cho người khác đi phát tán nó." Tần Dục nói, vì tránh cho phát sinh ngoài ý muốn, cho đến gần Lập Hạ, Tần Dục mới đem thơ này phát ra.

"Vâng, Vương gia." Thọ Hi nói.

Phân phó Thọ Hi làm việc xong, cùng ngày đó, Tần Dục dùng tay trái viết một bài thơ tiên tri, rồi đặt lẫn vào trong đồng tấu chương mình đang xử lý.

"Ừa, ở đây sao lại có một bức thư thế này?" Một vị đại thần nội các lấy ra tờ giấy từ trong sổ con, nhíu mày.

Trước đó những số con này bọn họ đều đã kiểm qua, căn bản bên trong không có thứ này, tại sao hiện tại lại đột nhiên xuất hiện một bài thơ?

Thơ này...đến cùng là cái gì? Là dự báo hay là nguyên rủa?

Từ xưa tới nay, đối với chuyện quỷ thần, mọi người đều không dám khinh thường.

Đại thần nội các tìm thấy một bài thơ kí tên là Thái Bình đạo nhân trong khi đang phê duyệt tấu chương, tất nhiên là không dám cất giữ, đem trình lên cho Vĩnh Thành để trước tiên.

“Một đám nói bậy.” Vĩnh Thành để mắt nhìn thơ trong tay, cười lạnh một tiếng: “Đạo nhân này yêu ngôn hoặc chúng[2]!” Phần trước thì không nói, nhưng Trung Nguyên đại hạn ba năm...Căn bản Vĩnh Thành để không muốn tin tưởng chuyện như vậy sẽ xảy ra.

[2]Yêu ngôn hoặc chúng: dùng lời lẽ xảo biện để mê hoặc dân chúng.

"Bệ hạ, vậy bài thơ này..." Tô thủ phụ hỏi.

"Không cần quan tâm." Vĩnh Thành để nói.

Đơn giản hỏi đến vài câu chính vụ, Vĩnh Thành để liền cho Tô thủ phụ rời đi, chính ông lại đi tìm Thanh Vân đạo trưởng.

Vĩnh Thành để rất thích nói chuyện với Thanh Vân đạo trưởng, chỉ cảm thấy mỗi câu nói của Thanh Vân đạo trưởng đều đúng như những gì trong lòng mình suy nghĩ, hôm nay sau khi nhìn thấy Thanh Vân đạo trưởng, hai người trước hàn huyên, sau đó Vĩnh Thành để liền nhắc tới thơ tiên tri.

"Thanh Vân đạo trưởng, thơ này... Chẳng lẽ là tiên tri thật?"

Thanh Vân đạo trưởng nhìn một lượt bài thơ kia, lúc nhìn xuống phía dưới thấy bốn chữ “Thái Bình đạo nhân”, biểu tình hơi đổi.

Người nhà mình biết chuyện nhà mình, bản thân có bản lĩnh gì, bản thân Thanh Vân đạo trưởng rõ ràng nhất.

Hắn chẳng qua chỉ là một kẻ đạo sĩ hồi hương giả danh lừa bịp, trong lúc vô ý bị người của Tiêu gia phát hiện, mới thành Thanh Vân đạo trưởng, có cơ hội nhìn thấy người tôn quý nhất thế gian này.

Hiện tại hắn một lòng một dạ đặt trên người Vĩnh Thành để để lấy được những ngày phú quý, dĩ nhiên sẽ không bằng lòng đi tranh đấu với “Thái Bình đạo nhân” kia.

Nhưng mà, Thanh Vân đạo trưởng vừa mới vào cung, vẫn còn mấy phần cẩn thận: “Bệ hạ, đây là dò xét chuyện tương lai, ta không có năng lực cao như vậy, chỉ sợ thế gian này chỉ có sự tồn của ta mới ngẫu nhiên biết được một hai thiên cơ...Thái Bình đạo nhân này thế son sắt nói lên chuyện tương lai...”

Cái gì cũng chưa nói xong, nhưng vẻ mặt của hắn thì hoàn toàn là không tin, dừng một chút, hắn nói tiếp: “Huống chi, phúc vận của Đại Tàn hưng thịnh, bệ hạ lại là người mà trời cao đã chọn, sao trời có thể giáng tai họa?”

Vĩnh Thành để vốn có chút lo lắng, hiện tại đã nhẹ nhàng thờ ra: "Lời đạo trưởng nói rất đúng!" Nạn châu chấu không phải thứ tốt gì, sau khi phát sinh thì phải tự mình hạ chiếu tội, hiển nhiên ông không muốn trong thời gian mình tại vị lại phát sinh chuyện này.

Vĩnh Thành để rất nhanh liền vứt bỏ chuyện này không quản, không nghĩ ngày hôm sau, bài thơ đã được truyền khắp Kinh thành.

"Lập Hạ Tinh Vũ thiên, thành tây Hồng Kiều đoạn[3]? Đúng là lời nói vô căn cứ, Hồng Kiều kia xây đã mười năm, vẫn tốt đẹp sao lại gãy được?"

[3] Dịch nghĩa:

Vào ngày hạ trời quang mây nhưng lại có mưa, Hồng kiều ở thành Tây vô có gãy.

"Người này vậy mà nguyên rủa Trung Nguyên đại hạn, quả thực lòng muông dạ thú."

“Nói năng tầm phào, đạo nhân này thật sự đáng chết.”

Một bài thơ vô danh truyền khắp Kinh thành, sau khi xem qua, đại đa số mọi người đều không tin.

Ngẫu nhiên vẫn có số ít người tin tưởng, cũng tính toán chờ hai ngày nữa nhìn kỹ rồi nói tiếp, xem thử thời tiết hôm Lập Hạ có thật sự giống như trong thơ tiên tri hay không.

Nhưng dù như vậy thì hiện giờ, nội dung được đàm luận của đám thư sinh chính là bài thơ này, đối với Thái Bình đạo nhân càng ngày càng có nhiều suy đoán.

Vừa hay, mục đích của Tần Dục đã đạt được, hiện tại chỉ chờ Lập Hạ đến.

Chương 46: Thơ tiên tri (3)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Tâm tình Vĩnh Thành Đế rất không tốt.

Ban đầu ông vốn không coi bài thơ kia ra gì, trớ trêu thay chỉ mới hai ngày ngắn ngủi đã lan truyền khắp kinh thành. Câu từ trôi chảy lưu loát, ý tứ rõ ràng dễ hiểu, đã được rất nhiều tiểu ca nhi truyền bá.

Chẳng qua chỉ mới một hai ngày mà có nhiều người biết đến bài thơ này như vậy, chắc hẳn phía sau có người thúc đẩy?

Hiện giờ Vĩnh Thành Đế cực kỳ chán ghét Thái Bình đạo nhân, sau khi biết được việc này đã nổi trận lôi đình, ngay lập tức cho người đi truyền Thanh Vân đạo trưởng, người mà mấy ngày nay ông hết sức tin tưởng.

“Đạo trưởng, người thấy rốt cuộc thì Thái Bình đạo nhân kia muốn gì?” Vĩnh Thành Đế mặt đầy khó hiểu.

Thanh Vân đạo trưởng nào biết rốt cuộc là Thái Bình đạo nhân muốn gì? Hắn có thể khiến Tiêu gia coi trọng, đương nhiên cũng có một ít bản lĩnh, quan trọng nhất chính là biết xem mặt đoán ý, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, tất cả đều thành thực lưu loát, không gì là không thể.

Hắn chỉ có thể sử dụng chiêu này để lấy lòng Vĩnh Thành Đế, ngoài ra không còn bản lĩnh nào khác, những chuyện dự báo trước như vậy, căn bản là hăn không tin.

Trên đời này làm gì có cao nhân, tất cả đều là giả vờ, làm sao có người thật sự có thể đoán trước được tương lai?

Nhưng nếu đúng là như vậy, thì sao Thái Bình đạo nhân còn viết bài thơ kia? Hắn không sợ sự việc sẽ không phát sinh như lời hăn nói sao?

Hiện giờ Thanh Vân đạo trưởng vẫn chưa được Vĩnh Thành Đế tin tưởng hoàn toàn, không dám nói lời gièm pha trước mặt Vĩnh Thành Đế, cũng không muốn đắc tội với người khác nên lập tức nói: “Bệ hạ, ngày mai chính là lập hạ [1], cứ xem tình hình lúc đó trước đã!”

[1] Lập hạ: là một trong 24 tiết khí trong một năm, thời điểm bắt đầu sang mùa hè, vào khoảng những ngày 5,6,7 tháng 5 dương lịch tùy theo từng năm

“Cũng được...” Vĩnh Thành Đế nói, ngày mai chính là lập hạ, ông muốn xem rốt cuộc thì ngày mai vào lúc trời quang nắng ráo có thể mưa hay không.

“Trừ chuyện này ra, bên phía Hồng kiều [2] bệ hạ cũng nên phái người trấn giữ, tránh cho có kẻ muốn động thủ.” Thanh Vân đạo trưởng nói.

[2] Hồng kiều: kiều nghĩa là cầu, tức cầu Hồng nhưng để Hồng kiều cho nó sang choảnh các thím ạ ^.^

Trên đời này có rất nhiều kiểu gạt người, tỷ như trước kia hăn thể hiện khả năng bắt ma tóm quỷ, thật ra đều là đóng giả đạo sĩ đi truyền thụ bản lĩnh.

Lần đầu tiên gặp Vĩnh Thành Đế từ trong rừng đi ra, hăn có thể biểu hiện phong thái tiên phong đạo cốt[3], mỗi một bước đi hết sức vững vàng khiến lòng người tin tưởng, chẳng qua là vì trước đó đã luyện tập quá nhiều lần.

[3] Tiên phong đạo cốt (仙風道骨): có cốt cách, phong thái của tiên; chỉ vẻ đẹp và phẩm cách cao thượng của người không vướng những điều trần tục

Hắn đã từng thấy qua người chỉ ngược lên trời phun nước liền xuất hiện cầu vồng, ai biết Thái Bình đạo nhân kia thật sự có bản lĩnh đứng dưới mặt trời hô mưa tới hay không?

Còn có Hồng kiều, chỉ cần trước đó động tay động chân một chút, muốn cho nó đổ sập cũng không phải không thể...

Vĩnh Thành Đế nghe vậy, lập tức gật đầu, phân phó người đi xem xét tình hình bên phía Hồng kiều. Trước tiên sẽ phái người cẩn thận kiểm tra Hồng kiều một lần, xem có vết nứt hay không rồi để binh lính bao vây, không cho bất kỳ kẻ nào qua cầu.

Vĩnh Thành Đế làm như vậy, ngược lại khiến cho bài thơ kia càng có nhiều người chú ý.

Ở kinh thành có rất nhiều người rảnh rỗi không có việc làm, ban đầu nhìn thấy bài thơ, họ chỉ tùy ý liếc mắt rồi bỏ qua. Nhưng khi Vĩnh Thành Đế phái binh lính vây kín Hồng kiều đã khiến bọn họ tập trung một chỗ, thương lượng ngày mai đến mấy chỗ gần Hồng kiều xem náo nhiệt.

Một đêm này qua đi, lập hạ đã đến.

Ngày lập hạ hôm nay thời tiết sáng sủa, trời quang nắng ráo, ngay từ sớm, mặt trời từ phía đông nhô lên, chứng tỏ thời tiết hôm nay rất tốt.

Khi vào hạ, quần áo mùa đông cùng với chăn đệm sẽ được mang ra phơi nắng rồi cất đi, hôm nay có không ít dân chúng kinh thành một bên ăn tết khí (khí trong tiết khí), một bên đem quần áo hong khô.

Còn bài thơ kia... Tuy rằng mấy ngày qua bá tính bình dân cũng có nghe nói, nhưng vì không ảnh hưởng lớn đến sinh hoạt hàng ngày của họ, nên chỉ nghe một chút cho biết mà thôi. Một mực đề ý đến bài thơ kia, vẫn là những người có học thức cùng với văn võ bá quan trong triều.

Bên trong tử lâu ở kinh thành, một đám thư sinh tay cầm tờ giấy viết thơ, ngồi chung một chỗ cùng nói chuyện.

Bọn họ đều là học trò ở Quốc Tử Giám, vào hai ngày trước, tờ giấy có viết bài thơ tiên đoán đó không biết vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở Quốc Tử Giám, để cho bọn họ nhặt được.

“Thời tiết hôm nay tốt như vậy, làm sao có thể mưa?”

“Đúng vậy, còn có Hồng kiều, triều đình đã cho những thợ mộc có tay nghề đi xem xét, khẳng định vẫn toàn vẹn không tổn hại gì, có dùng thêm vài chục năm nữa cũng không thành vấn đề.”

“Cũng không biết Thái Bình đạo nhân muốn gì, chẳng lẽ là có người định làm ra thứ tà ma quỷ quái (việc không chính đáng, không đáng hoàng)?”

“Chỉ trong một ngày đã đem bài thơ truyền bá khắp kinh thành, nghe nói trước đó còn đem thơ đưa đến ngự tiền, đứng sau Thái Bình đạo nhân...”

Mọi người bàn luận sôi nổi, đối với việc làm của Thái Bình đạo nhân suy đoán không thôi, nhưng nhìn chung thì đều không tin những gì viết trong thơ.

Những thư sinh này trước nói chuyện thơ ca, sau lại bàn luận sang học vấn, nói từ buổi sáng tới buổi chiều cũng không thấy có hạt mưa nào rơi xuống, càng cảm thấy mấy câu thơ đó chỉ là nói giỡn, hoặc là Thái Bình đạo nhân chính là người điên ăn nói lung tung.

Cùng lúc đó, những binh lính canh giữ ở Hồng kiều, đều là bộ dáng nhàm chán đến cực điểm.

Ngày hôm nay trời nắng gay gắt, vô cùng nóng bức, bọn họ bị nắng chiếu đến nỗi mồ hôi ướt đầm lưng, càng ngày càng có nhiều câu oán hận Thái Bình đạo nhân.

“Thái Bình đạo nhân tùy tiện viết một bài thơ, đã khiến chúng ta phải ở chỗ này phơi nắng một ngày, thật là xui xẻo!”

“Đúng vậy, mặt trời lớn như vậy, sao có thể mưa? Nếu trời mưa thật thì tốt rồi, có thể giúp ta hạ nhiệt.”

“Còn có cây cầu kia, chắc chắn như vậy, sao mà gãy được?”

...

Buổi trưa đã qua, không bao lâu nữa, mặt trời sẽ lặn, nhưng lại không có hạt mưa nào từ trên trời rơi xuống.

Thọ Hi biết đó là thơ Vương gia nhà mình viết, trước nay hẳn luôn một lòng tín nhiệm Vương gia, tuy rằng không biết vì sao Vương gia lại viết ra bài thơ đó, nhưng hẳn cảm thấy những gì viết trên đó nói không chừng sẽ thật sự sẽ xảy ra.

Vậy mà sự thật lại hoàn toàn trái ngược... Thọ Hi cau mày, tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời, một lòng ngóng trông bầu trời có thể đổ mưa xuống.

Vào lúc hán ngẩng đầu thêm lần nữa, ngoại trừ ánh mặt trời chói mắt như cũ, thế nhưng có một giọt nước rơi trúng mặt hán.

“Trời mưa! Trời mưa!” Thọ Hi vừa mừng vừa sợ, nhin không được hô lên, nhưng mới hô được hai tiếng, hán liền kiềm chế sự kích động của bản thân, nhanh chóng đi báo tin cho Tần Dục.

Trong tử lâu, một đám thư sinh đang tiễn biệt nhau, không ngờ vừa mới ra tới cửa, đã có giọt mưa bang bang rơi xuống, nện trên đầu bọn họ.

Này... Trời thật sự mưa? Đám thư sinh không dám tin nhìn lên trời.

Mặt trời tuy rằng đã ngã về tây nhưng chưa lặn hết, còn đang lơ lửng phía cuối trời, vẫn chiếu sáng khắp nơi, dưới ánh nắng chiếu rọi như thế, thế nhưng bầu trời thật sự đổ mưa!

Mưa cũng không lớn, rơi xuống thưa thớt, nhưng đúng là đã mưa.

Tất cả thư sinh ngơ ngác đứng dưới mưa, đột nhiên có người nói: “Chúng ta, có nên đến Hồng kiều xem thử một chút không?”

Cùng lúc đó, những binh lính trông giữ Hồng kiều cũng sững sốt.

Nước mưa rơi xuống bị ánh sáng mặt trời chiếu rọi phản chiếu bóng dáng bọn họ, bọn họ... Vậy mà thật sự gặp được trời mưa giữa ngày nắng!

Trời đang nắng mà lại đổ mưa, còn Hồng kiều... Ánh mắt mọi người đều dừng trên cây cầu, càng ngày càng có nhiều người chạy đến xem.

Lúc hạt mưa rơi xuống, trong lòng Vĩnh Thành Đế đã “lộp bộp” một chút, ông suy tư chốc lát, cuối cùng gọi cấm vệ quân tới, để cho bọn họ đi xem tình hình bên phía Hồng kiều, nếu có động tĩnh gì, lập tức trở về thông báo.

“Dạ, bệ hạ!” Phó thống lĩnh cấm vệ quân lĩnh mệnh rồi đi.

Đường lớn trong kinh thành không cho phép dân chúng bình thường đi, dân chúng chỉ có thể đi ở ven đường trên đường nhỏ, nhưng cấm vệ quân lại có thể cưỡi ngựa chạy băng băng trên đường lớn.

Phó thống lĩnh cấm vệ quân dẫn theo thuộc hạ, cưỡi tuần mã chạy như bay về phía Hồng kiều, mà lúc này, xung quanh Hồng kiều đã tụ tập rất nhiều người, hai bên bờ sông, người đến xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều.

“Cây cầu này không có vấn đề gì, bệ hạ cũng không cho người khác đi lên, chắc sẽ không đột nhiên bị gãy chứ?” Có người nói.

“Cũng chưa biết đâu... Lúc trước ta cảm thấy hôm nay trời sẽ không có khả năng mưa, nhưng bây giờ không phải mưa rồi sao?” Lại có người nói.

Mọi người đều chăm chú nhìn, một hồi sau, đột nhiên có người hô: “Cấm vệ quân tới!”

Xa xa truyền tới tiếng vó ngựa, đều là cấm vệ quân mặc khôi giáp cưỡi tuần mã, chạy nhanh về phía này khiến nền đất chấn động.

Mọi người theo bản năng nhìn về phía cấm vệ quân, đúng lúc này, âm thanh đứt gãy của những tấm gỗ đột nhiên vang lên.

“Hồng kiều bị gãy!” Có người hoảng sợ kêu lên.

Mọi người nhìn qua, chỉ thấy cây cầu gỗ tinh xảo hình vòm, cứ như vậy bị đứt lìa, sụp xuống, những thanh gỗ đều rơi vào trong nước.

Hồng kiều... Bị gãy!

Phó thống lĩnh cấm vệ quân kéo dây cương ngựa, khiếp sợ nhìn cây cầu bị đổ sập cách đó không xa, ngay sau đó hét lên với người bên cạnh: “Mau! Mau trở về báo cho bệ hạ, nói Hồng kiều sập rồi!”

Ngay lập tức có người quay đầu ngựa rồi đi, mà lúc này, những người thợ mộc trước đó đã kiểm tra kỹ lưỡng cây cầu còn đang ngáy ngốc: “Chuyện này là không thể nào, rõ ràng cây cầu này còn dùng được rất lâu...”

Nhóm thợ mộc không thể tin được chuyện vừa xảy ra trước mắt, mà xung quanh cũng có không ít người bị giật mình.

Hai câu thơ đầu đã ứng nghiệm, những cái sau đó, rốt cuộc có phải là sự thật hay không? Có khả năng Trung Nguyên sẽ thật sự gặp phải đại hạn sao?

Trung Nguyên lớn như vậy, làm sao biết địa phương nào sẽ gặp hạn hán?

Trong đầu rất nhiều người đều hiện lên bài thơ kia, mà lúc này, Tần Dục vừa mới nhận được tin Hồng kiều bị gãy.

Quả thật lúc trước hắn cũng có chút lo lắng, lo lắng Hồng kiều bởi vì được bảo vệ cẩn thận nên sẽ không đứt gãy vào ngày hôm nay, cũng may hắn không viết thời gian cụ thể, cho nên Hồng kiều có gãy vào ngày nào đi nữa, cũng không thành vấn đề.

Nhưng quá rõ ràng, chuyện hắn lo lắng là dư thừa, Hồng kiều đã gãy đúng thời điểm.

“Vương gia, thế nhưng Hồng kiều thật sự sập, Vương gia!” Ánh mắt Thọ Hi nhìn Tần Dục giống như đang nhìn một vị thần, lúc này hắn đối với Vương gia nhà hắn chính là sùng bái tới cực điểm rồi —— Vương gia nhà hắn liệu sự như thần, kể cả mấy chuyện ở tương lai cũng có thể biết trước, thật sự quá ghê gớm!

“Ừ.” Tần Dục nhàn nhạt lên tiếng, Hồng kiều đương nhiên sẽ sập, vì bên trong nó đã bị đục rỗng... Nhưng tại sao không ai nhìn ra được... Là vì ở lúc xây dựng cây cầu, mặt ngoài đã quét một lớp sơn chống mối mọt.

Những con mối thật sự đã đục rỗng gỗ bên trong, nhưng vì có lớp sơn bên ngoài, nên mối tưởng thân gỗ vẫn còn tốt không bị tổn hại gì.

Cho đến ngày hôm nay, thân gỗ bên trong cuối cùng cũng không chịu đựng nổi.

“Lập hạ tinh vũ thiên, thành tây Hồng kiều đoạn.”[4] Thế nhưng hai việc này đều đã xảy ra!

[4] Dịch nghĩa:

Vào ngày hạ trời quang mây nhưng lại có mưa, Hồng kiều ở thành Tây vô cớ gãy.

Vĩnh Thành Đế đem bài thơ lúc trước bị mình vứt ở một xó ra, đọc đi đọc lại vài lần, lúc ông nhìn Thanh Vân đạo trưởng, trong mắt hiện rõ nghi ngờ.

Thanh Vân đạo trưởng, thật sự lợi hại giống như những gì hần ta đã nói sao?

Vào thời khắc này, Thanh Vân đạo trưởng vô cùng may mắn vì đã không nói lung tung, cũng chưa từng nói mấy lời trong thơ của Thái Bình đạo nhân là nói bậy.

Hần đột nhiên quỹ gối xuống, kinh ngạc vui mừng nhìn Vĩnh Thành Đế: “Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, bệ hạ đã gặp được cao nhân rồi! Bài thơ mà Thái Bình đạo nhân viết ra nếu đều thành sự thật, sợ là bản lĩnh của hần đã quá mức cao cường!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Trưởng thành (1)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

Có lẽ Thái Bình đạo nhân thật sự là cao nhân, nhưng điều này lại khiến tâm trạng Vĩnh Thành Đế trở nên kém hơn.

Cao nhân này không những không nguyện trung thành với ông giống Thanh Vân đạo trưởng, ngược lại còn giấu ông làm ra loại chuyện có khả năng nhiều loạn dân tâm như vậy, quả thực đáng giận.

Dù tương lai thật sự có hạn hán thì Thái Bình đạo nhân không thể đến tìm ông, âm thầm báo việc này cho ông biết sao? Vì sao phải làm lớn chuyện như vậy?

Vĩnh Thành Đế không hề nghĩ ngợi đã hạ lệnh cho người đi tìm vị Thái Bình đạo nhân kia.

Rất nhiều giấy truy tìm được trải rộng khắp Kinh thành chỉ trong một đêm, ông không tin mình không tìm thấy tung tích của Thái Bình đạo nhân!

Cấm vệ quân lệnh cho sai dịch [1] của nha môn trong Kinh thành đi tìm Thái Bình đạo nhân, nhưng bọn họ không tìm thấy manh mối gì.

[1] sai dịch: nhóm người chuyên đi truy nã, bắt người cho nha môn.

Không ai biết mấy bài thơ kia do người nào in ấn, còn về phần phân phát... Bọn họ tìm được vài người lúc trước đi khắp nơi để phân phát bài thơ này, nhưng những người đó đều chỉ nhận tiền làm việc hoặc bị nắm thóp nên không thể không làm.

Điều khiến người khác không thể nói nổi là bọn họ cũng không biết người đưa tiền, hay nắm thóp mình là ai.

Đương nhiên Thọ Hi biết được động tĩnh bên ngoài, nhưng biết rồi thì lại chỉ cười trừ mà thôi, Đoan vương có mạng lưới tình báo riêng của mình, thông qua mạng lưới này tìm vài tên lưu manh trong Kinh thành giúp hần làm việc, thật sự không có gì đơn giản hơn.

Bên ngoài huyên náo rất lớn, nhiều người đều hiếu kỳ về Thái Bình đạo nhân, mà lúc này, Tần Dục lại đang nói chuyện với vài thợ thủ công.

Lúc trước hần có tìm mấy người thợ thủ công về để khắc những chữ đơn riêng lẻ, tìm những chữ hần cần rồi dán lại với nhau để in thành một bài thơ, nhưng vì dụng cụ dùng để dán không được chọn kỹ càng, sau khi dán thì không thể nào tách ra được nữa, cố gắng tách nó ra thì sẽ chỉ làm những chữ khắc đó bị hư, còn hao phí cả công sức.

Nếu thay đổi kỹ thuật in ấn thì có thể giảm bớt chi phí hao tổn nhưng cũng không thấp hơn bao nhiêu, tất nhiên Tần Dục không mong muốn điều này nên hần muốn bàn bạc kỹ với mấy người thợ thủ công kia.

Trương lão là một thợ thủ công bình thường, chỉ có thể khắc được những chữ đơn nên chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ có thể bái kiến một vị Vương gia.

Ông nhìn Tần Dục, kích động không nói nên lời, đôi bàn tay đầy vết xước chạm khắc, thậm chí ngón tay nắm quần áo của mình còn khê run.

"Ngươi là Trương Đại Dân?" Tần Dục hỏi.

"Dạ dạ." Trương lão lập tức đáp, liên tục gật đầu.

"Nếu kỹ thuật in ấn này có thể cải tiến thì nó sẽ mang lại lợi ích cho quốc gia và người dân, đến lúc đó chắc chắn bốn vương sẽ nhớ công của ngươi." Tần Dục nói: "Sau này ngươi cần gì thì cứ việc nói với quân gia."

"Tạ Vương gia." Trương Đại Dân và nhi tử, đồ đệ liên tục dập đầu đến nỗi trán cũng thâm tím.

Tần Dục không nói gì nữa, nhìn ông ấy rồi dặn dò quản gia sau này mỗi ngày đều cho họ một món ăn mặn, may cho bọn họ mấy bộ đồ rồi rời đi.

Hiện tại vừa mới bắt đầu nghiên cứu, không cần thiết phải ban thưởng cho họ, nhưng nếu để cho họ sống thoải mái một chút thì bọn họ sẽ làm việc tận tâm tận lực.

Lúc Tần Dục rời đi thì còn mang theo một vài bản chữ khắc.

Gần đây hắn đang dạy Lục Di Ninh đọc sách nhận mặt chữ nên mới mang vài chữ khắc về, coi nó như một con dấu để cho Lục Di Ninh chơi, như vậy có thể khiến Lục Di Ninh học nhanh hơn.

Lúc Tần Dục đến thư phòng thì Lục Di Ninh đang viết hai ba chữ đơn giản nhất.

Nàng vừa học viết chữ, viết cũng không tốt lắm, nhưng ít nhất vẫn ra hình dạng... Tần Dục cũng không trông mong nàng trở thành một bậc thầy thư pháp, chỉ muốn nàng có thể nhận mặt chữ, như vậy hắn đã rất vừa lòng rồi.

"Tần Dục Tần Dục, ngươi xem ta viết thế nào?" Lục Di Ninh mở to hai mắt, đầy chờ mong nhìn Tần Dục, hi vọng có thể được Tần Dục khích lệ.

"Không tệ." Tần Dục cười sờ đầu Lục Di Ninh, Vương phi của hắn không ngốc chút nào, ngược lại còn rất thông minh, nếu nàng muốn học thì dù là cái gì cũng đều học rất nhanh, điều này khiến người phụ trách chỉ bảo nàng như Tần Dục cảm thấy có thành tựu.

Đương nhiên, dù là nói chuyện hay viết chữ thì cho tới bây giờ Lục Di Ninh chỉ thể hiện hết ra khi ở trước mặt hắn, còn ở bên ngoài thì nàng vẫn đề phòng với thế gian này như cũ, không muốn nói chuyện với người khác.

Lục Di Ninh như vậy thật ra cũng không tốt lắm, chỉ khi nàng hòa nhập được với thế gian này mới có thể sống tốt, nhưng nhìn Lục Di Ninh ý lại vào mình như vậy, trong lòng Tần Dục có ý nghĩ tư lợi riêng, không muốn chỉ dẫn Lục Di Ninh mở rộng cửa lòng với người khác nữa.

Bây giờ hài tử này còn rất đơn thuần, mặc dù muốn để nàng quen biết một vài người, nhưng vẫn nên chờ đến sau này rồi hẵng nói đi.

Nghĩ như vậy nên Tần Dục nhanh chóng bỏ chuyện này qua một bên, tiếp tục dạy Lục Di Ninh nhận biết vài mặt chữ đơn giản.

Tần Dục đọc một câu, Lục Di Ninh liền đọc theo một câu, hai người nhanh chóng đọc được một trăm chữ, đọc xong thì Tần Dục lại giải thích tỉ mỉ từng chữ một, sau đó lại cùng Lục Di Ninh đọc thêm vài lần.

Một người dạy một người học, thoáng chốc đã qua nửa canh giờ, Tần Dục đang muốn kết thúc buổi học hôm nay thì Lục Di Ninh đột nhiên nói: "Tần Dục... Chữ này viết thế nào?"

"Nàng muốn học viết tên của ta?" Tần Dục cười hỏi, sau đó lấy một tờ giấy đến: "Ta viết cho nàng xem."

Mấy ngày nay Tần Dục đã dạy Lục Di Ninh nhận biết một vài chữ, nhưng về phần viết thì chỉ giới hạn trong ba bốn chữ thôi, tính đợi Lục Di Ninh học cách dùng bút xong thì sẽ dạy nàng viết vài chữ khó.

Nhưng nếu bây giờ Lục Di Ninh muốn biết tên hắn viết như thế nào thì hắn cũng tình nguyện dạy.

Cầm bút chấm một ít mực nước, Tần Dục trực tiếp viết tên mình xuống mặt giấy trước mặt.

Tay phải của hắn tốt hơn tay trái rất nhiều, nhưng chữ viết lại không có được khí chất kiệt ngạo[2] giống tay trái, mà là hơi hướng khéo léo đưa đẩy.

[2] Kiệt ngạo: kiêu ngạo, cương quyết, bướng bỉnh

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục không rời mắt, sau khi Tần Dục viết xong một lượt thì nói: "Ngươi viết thêm một lần nữa đi."

Tần Dục cười khẽ một tiếng rồi viết thêm một lần.

Lúc này Lục Di Ninh cầm lấy tay của Tần Dục, lại nói: "Viết thêm một lần nữa."

Tần Dục quả thực viết thêm một lần nữa, dưới sự yêu cầu không ngừng của Lục Di Ninh, hắn đã viết tên của mình tới mười mấy lần.

"Được rồi! Đến lượt ta viết!" Lục Di Ninh đột nhiên nói, kích động nhìn giấy bút trước mặt Tần Dục.

Tần Dục gật đầu, đưa bút lông trên tay mình cho Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh mới học viết chữ được một hai ngày, Tần Dục không trông mong nàng nhìn mấy lần đã có thể viết được tên mình, không ngờ khi Lục Di Ninh cầm lấy bút, ngồi ở trên ghế thì trông rất đoan chính.

Trông giống một người thường xuyên viết chữ... Trong lòng Tần Dục xuất hiện ý niệm như vậy, sau đó đột nhiên phát hiện động tác lúc này của Lục Di Ninh giống hệt động tác của hắn khi viết chữ.

Vương phi hân đang bắt chước rập khuôn theo động tác của hân. Tàn Dục cười theo bản năng, sau đó liền nhìn thấy Lục Di Ninh cầm bút, rành mạch lưu loát viết lên giấy trắng hai chữ "Tàn Dục".

Hai chữ này còn giống chữ lúc nãy của Tàn Dục y hệt!

Tàn Dục kinh ngạc nhìn Lục Di Ninh, hân thật sự không ngờ Lục Di Ninh có thể lập tức viết được tên mình, còn có thể viết giống y hệt hân.

Dù là chính hân cũng nhìn không ra chữ Lục Di Ninh viết có gì khác so với chữ hân.

"Ta viết rất dễ nhìn!" Lục Di Ninh có chút đắc ý nhìn Tàn Dục, vừa rồi lúc Tàn Dục viết, nàng đã nhìn rõ ràng thấu đáo lực tay của Tàn Dục thế nào, sau đó liền bắt chước rập khuôn theo động tác đó, viết ra tên của Tàn Dục.

"Là rất đẹp mới đúng, Di Ninh thật thông minh." Tàn Dục khích lệ, lúc trước hân còn tưởng nếu muốn Lục Di Ninh luyện viết chữ giỏi thì rất khó, không ngờ trong chớp mắt nàng đã cho hân một kinh hi như vậy.

Lục Di Ninh bắt chước rập khuôn theo động tác của hân, nhưng Tàn Dục không cảm thấy điều này có vấn đề gì, lúc bắt đầu luyện viết chữ ai cũng bắt chước theo người khác, Lục Di Ninh có thể viết lại chữ của hân thì quả thực là chuyện tốt.

Đang hưng phấn nên Tàn Dục dứt khoát dạy Lục Di Ninh luyện chữ thêm nửa canh giờ nữa.

Đào mất một cái mùa hạ đã qua nửa tháng, thời tiết càng ngày càng nóng.

Lục Di Ninh đã biết viết rất nhiều chữ, còn chuyện Vĩnh Thành Đế muốn tìm Thái Bình đạo nhân vẫn chưa có chút manh mối nào, ngược lại số người trong Kinh thành biết đến Thái Bình đạo nhân càng lúc càng nhiều, những tiên sinh diễn thuyết thư [3] luôn nói về Thái Bình đạo nhân.

[3] tiên sinh diễn thuyết thư: người diễn thuyết, kể lại các loại kí khúc như bình thư, bình thoại. (thường ở trong các trà lâu.)

Mà trong những ngày này, đột nhiên có người cưỡi ngựa vội vàng chạy vào Kinh thành.

Những người này tự cưỡi ngựa vào, trông rất phong trần mệt mỏi, nhưng hai mắt lại tỏa sáng, tinh thần vô cùng tốt.

"Cấp báo từ tám trăm dặm! Cấp báo từ tám trăm dặm!" Người cầm đầu hô khàn cổ họng, chạy thẳng một đường vào Kinh thành.

Xuất hiện tin khẩn cấp từ tám trăm dặm, dĩ nhiên Vĩnh Thành Đế muốn đích thân tiếp kiến, không bao lâu sau mấy tên binh lính mặt xám mày tro đã xuất hiện trước mặt Vĩnh Thành Đế.

Mấy tên binh lính đều bị phơi nắng đen thui, phỏng chừng đã cực kỳ mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại tỏa sáng kỳ lạ, bọn họ vừa nhìn thấy Vĩnh Thành Đế đã quý xuống: "Bệ hạ! Tây Ninh đại thắng! Lý tướng quân bắt được mấy ngàn người Nhung!"

Người Nhung vẫn luôn là hiểm họa tiềm ẩn của Đại Tàn, nghe thấy Tây Ninh đại thắng thì Vĩnh Thành Đế hưng phấn đứng dậy, nhưng cũng nhanh chóng nhớ tới câu thơ thứ hai trong bài thơ kia "Tây Ninh truyền tin vui, diêm lãnh to lớn đến".

Tây Ninh quả thực đã truyền tin vui đến.

Đây không phải là lời tiên đoán lúc trước của Thái Bình đạo nhân sao, bởi vì trận đánh này đến bất thành linh, hơn nữa sau khi đã vào hạ mới khai chiến, nên mới thắng trận đã lập tức truyền tin cấp báo từ tám trăm dặm về đây.

Thái Bình đạo nhân kia thật thần kỳ!

Giống như những gì Tàn Dục biết, Vĩnh Thành Đế vẫn phong thưởng cho Lý Sùng An giống như lúc trước, nhưng Kinh thành không rơi vào trạng thái vui mừng điên loạn giống như khi đó.

Đối với việc này, Tàn Dục rất vừa lòng, hân cũng cảm thấy hiện tại không có gì đáng để vui mừng, có thời gian rảnh rỗi để vui mừng thì không bằng dành nhiều thời gian để suy nghĩ một chút cho tương lai.

"Vậy Thái Bình đạo nhân kia thật sự lợi hại!"

"Nghe nói trong cung có Thanh Vân đạo trưởng, không biết rốt cuộc giữa Thanh Vân đạo trưởng và Thái Bình đạo nhân ai lợi hại hơn ai."

"Đương nhiên là Thái Bình đạo nhân rồi, Thanh Vân đạo trưởng cũng không biết trước được tương lai."

"Thái Bình đạo nhân nói Trung Nguyên sẽ xảy ra hạn hán, các người nói xem rốt cuộc có thật hay không?"

...

Người dân cứ người một câu ta một câu nghị luận, mà người ở Kinh thành đang đàm luận về nạn hạn hán ở Trung Nguyên bao nhiêu thì người ở Trung Nguyên lại hoàn toàn không cảm thấy gì bấy nhiêu.

Tất nhiên họ cũng biết chuyện, nhưng cảm thấy chỉ là hạn hán mà thôi, dân chúng sống lâu ở Trung Nguyên có ai chưa từng thấy qua hạn hán? Mặc dù biết nhưng bọn họ không muốn xa xứ, ngược lại còn ra sức chuẩn bị đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Trưởng thành (2)

Edit: Halina

Beta: Nhục Vy

Vùng Trung Nguyên Đại Tần luôn thiếu nước, cứ vài năm thì xảy ra hạn hán một lần, vì thế dân chúng Trung Nguyên cũng không xa lạ gì với nạn hạn hán.

Dân chúng ở đây đều gieo trồng giống cây chống hạn, nên dù có xảy ra hạn hán thì cũng không đến mức không sống nổi. Huống chi không phải mọi nơi ở Trung Nguyên đều thiếu nước.

Bởi vậy nên vào năm đầu tiên của nạn hạn hán, dân chúng Trung Nguyên vẫn có thể vượt qua. Năm thứ hai tuy rằng cuộc sống của bọn họ gian khổ, nhưng vẫn gắng gượng vượt qua được, không ngờ năm thứ ba vẫn còn khô hạn.

Không thể mua được lương thực trong nội thành, thổ phi tung hoành ở nông thôn, cướp đoạt chút đồ ăn còn sót lại của dân làng, ngay cả quan binh cũng đói khát đến mức cướp đoạt từ những nhà giàu trong thôn.

Chờ sau khi nạn châu chấu kéo đến thì ngay cả rễ cây để làm no bụng dân chúng cũng không tìm được, trong lúc nhất thời người chết đói ở khắp nơi.

Vô số nạn dân đến vùng ven Kinh Thành, điều này mang đến một phiền phức lớn cho Đại Tần.

Nghĩ đến chuyện lúc đó thì Tần Dục lại thở dài.

Bây giờ hắn muốn đến Trung Nguyên để xem thử, nhưng đi lại bất tiện, cho dù sắp xếp sớm cũng không đi được, cuối cùng chỉ có thể sai một vài người đến Trung Nguyên, mua lương thực từ Giang Nam đưa đến đó.

Mười ngày sau khi tin chiến thắng được truyền từ Tây Trữ về, có người đến từ Giang Nam, nói là Thái Hồ xuất hiện Tường Thụy [1].

[1]Tường Thụy: điếm lạnh

Những người này không chạy khẩn cấp tám trăm dặm, một vài gia đình lại có người nhanh nhạy nắm bắt được tin báo, nên trước khi đến được Kinh Thành, người dân đã biết chuyện "Thái Hồ Tường Thụy đến".

Đột nhiên biết được việc này, bọn họ liền phát hoảng, thậm chí còn do dự không biết có nên dâng Tường Thụy lên hay không.

Nhưng từ khi Tường Thụy bị phát hiện ở Thái Hồ thì đã gây ồn ào, vì muốn lấy được chiến tích nên Thượng Quan gia bọn họ đã đứng trước mặt mọi người nói đây là Tường Thụy, muốn dâng hiến cho Hoàng đế, dưới tình huống như vậy, sao bọn họ có thể không đưa Tường Thụy đến đây?

Tường Thụy được đưa từ Thái Hồ tới cho Vĩnh Thành Đế là một con rùa lớn.

Tứ chi của con rùa này như cột trụ, trông oai hùng bất phàm còn có chút hung ác, thân hình cực kỳ to lớn, phía trên có hai người đứng mà nó vẫn có thể chậm rãi di chuyển.

Rùa ở Đại Tần có ngụ ý là vận may, con rùa lớn như vậy lại càng hiếm thấy, không phải là Tường Thụy thì là cái gì?

Trong trí nhớ của Tần Dục, khi Vĩnh Thành Đế nhìn thấy Tường Thụy thì mặt rồng cực kỳ vui mừng, thậm chí còn vui mừng hơn khi Tây Trữ truyền tin chiến thắng.

Sau đó Vĩnh Thành Đế nuôi dưỡng con rùa lớn này ở Ngự Hoa Viên, ngày ngày cho ăn ngon, thậm chí còn tìm một người chuyên hầu hạ riêng cho nó nữa.

Con rùa lớn này sống ở Ngự Hoa Viên rất nhiều năm, đến khi Tần Dục lên làm Nhiếp Chính vương. Lúc đó quốc khố thiếu thốn, Tần Dục vô ý phát hiện số tiền dùng để nuôi con rùa này còn nhiều hơn cả số tiền nuôi một vị phi tử và những người hầu hạ xung quanh, hơn nữa con rùa này đã từng làm bị thương vài người phụ trách rửa mai rùa cho nó, vì vậy hắn không thích con rùa này.

Lúc đó Đại Tần đã rối loạn bất an, tất nhiên Tường Thụy cũng không mang đến chuyện gì tốt, vì vậy hắn lấy cớ không thể nhốt Tường Thụy ở trong cung

mãi, tìm người ném con rùa này ra ngoài, nó sống hay chết thì không ai biết, khi đó khu vực Hồ Quảng bị loạn quân chiếm cứ, lương thực ở Giang Nam lại không thể đưa ra ngoài, vùng ven Kinh Thành thiếu lương thực, nói không chừng con rùa lớn này đã bị người ta ăn rồi.

"Quả thật là Tường Thụy!" Vĩnh Thành Đế nhìn thấy con rùa lớn thì cực kỳ cao hứng, nhưng vì đã biết trước chuyện này nên những người đưa Tường Thụy đến không được phong thưởng, thăng quan tiến chức như những gì Tần Dục nhớ.

Tuy nhiên Vĩnh Thành Đế vẫn tán dương người đưa Tường Thụy đến như trước, để cho Hộ Bộ[2] khen ngợi rồi nuôi con rùa lớn này trong hồ nước ở Ngự Hoa Viên, còn tìm rất nhiều người tới để ngắm rùa.

[2] Hộ Bộ: Tên một cơ quan trung ương của triều đình xưa trông coi về thuế má tiền bạc, tương tự như bộ Tài chính ngày nay.

Bây giờ Thanh Vân đạo trưởng không dám nói bậy về Tần Dục nữa, cho nên tất nhiên Tần Dục cũng là một trong số những người được tham gia ngắm rùa, hẳn muốn cho Lục Di Ninh ra ngoài giải sầu nên cũng dắt Lục Di Ninh theo.

Lần đầu tiên Lục Di Ninh tiến cung đã gặp phải Tam hoàng tử Tần Diệu, sau đó đến chùa Tần An thì lại gặp Ngũ hoàng tử Tần Tề, để lại "Uy danh hiển hách" trong lòng tầng lớp đứng đầu Đại Tần, rất nhiều người đều nói sau lưng là năng dân độ, nhưng không ai dám thật sự đắc tội năng.

Bọn họ đều muốn giữ thể diện, vì sao lại phải nhận gánh nặng chỉ vì muốn gây phiền phức cho một đứa ngốc chứ, như vậy không đáng giá!

Mọi người ào ào trốn tránh Lục Di Ninh, ngược lại còn giúp Lục Di Ninh và Tần Dục có được một chỗ tốt để xem rùa.

Nhưng Lục Di Ninh cũng không thích con rùa xấu xí kia, nếu so sánh thì năng càng thích những con cá xinh đẹp, linh hoạt đang bơi lội trong hồ nước hơn.

"Năng thích những con cá này sao?" Tần Dục hỏi.

Lục Di Ninh gật đầu.

"Đáng tiếc ăn không ngon." Tần Dục nhớ lại hương vị của những con cá này, thở dài.

"Rõ ràng trông rất ngon mà." Lục Di Ninh ghé sát vào tai Tần Dục.

"Thật sự không ngon, cá nhỏ không có thịt, cá lớn thì không non mềm." Tần Dục nói, kiếp trước, khi hắn ăn cá trong hồ nước này, chỉ kêu một miếng nhỏ nhưng cũng nhớ chúng rất khó ăn, đương nhiên không loại trừ việc tay nghề bọn họ quá kém.

Tần Dục và Lục Di Ninh đứng một mình một góc, chỉ có Thọ Hi đứng bên cạnh mới nghe được giọng hai người nói chuyện, sau khi nghe được thì Thọ Hi liền thấy có chút bất đắc dĩ.

Vương Gia nhà hắn lợi hại như vậy, thậm chí có thể biết trước tương lai, sao bây giờ lại thảo luận vấn đề cá chép trong ao ăn ngon hay không với Vương phi vậy?

"Tuy chúng nó không ngon nhưng lại rất quý..." Tần Dục nói, nếu giữ mấy con cá chép trong ao này lại thì sớm muộn gì cũng bị con rùa lớn kia ăn sạch, Tần Dục có chút đau lòng.

Phải biết rằng đám cá chép này đều có giá rất mắc, trong đó có mấy con dù là Vạn Kim cũng khó mua.

Tần Dục mới nghĩ như thế thì quả nhiên con rùa lớn kia đã cắn nguyên một con cá chép lớn cỡ cánh tay.

"Không hổ là Tường Thụy, thật lợi hại!" Vĩnh Thành Đế kinh hi nhìn cảnh tượng này, lớn tiếng khen.

"Phụ hoàng." Tần Dục đột nhiên hành lễ với Vĩnh Thành Đế, "Phụ hoàng, theo nhi thần thì sợ là Tường Thụy không thích sinh hoạt chung một hồ với đám cá chép này, không bằng đưa đám cá chép này đi chỗ khác."

Con rùa lớn này được hầu hạ rất tốt nên chắc sẽ không đói, hương vị đám cá chép này không tốt lắm, sau khi nó cắn chết con cá chép thì không ăn mà ngược lại còn ném qua một bên, điều này càng tăng thêm tính xác thực trong lời nói của Tần Dục.

Trước kia Vĩnh Thành Đế rất thích đến đây rải thức ăn cho cá chép, nhưng trước mắt thì Tường Thụy quan trọng với ông hơn.

"Dục nhi nói rất đúng."

"Phụ hoàng, không bằng để nhi thần xử lý đám cá chép này đi." Tần Dục chủ động chờ lệnh.

Việc nhỏ như vậy, tất nhiên Vĩnh Thành Đế không thể không đồng ý, thừa lúc trời còn sáng, Tần Dục kêu đám thái giám vớt hết cá chép lớn nhỏ lên, vận chuyển ra khỏi cung.

Đám cá chép này không chỉ là giống tốt mà còn rất hiếm thấy, chúng đều là cá chép từng sống trong Hoàng cung, từng sống chung hồ nước với Tường Thụy!

Cá chép ở Đại Tàn có ý nghĩa rất tốt, đa số các phủ đều có ao cá trong vườn, trăm phương nghìn kế phải nuôi thêm mấy con, đồng thời giả cá chép cũng không hề thấp hơn các loại kỳ hoa dị thảo khác...

Tần Dục trực tiếp mang đám cá chép này về rao bán với giá cao, cuối cùng thu được hơn mười vạn lượng bạc.

Hắn không nghĩ sẽ đưa đồng bạc trắng này cho Vĩnh Thành Đế tiêu xài lãng phí, chỉ lấy ra vài món đồ trong số những trân phẩm mà mình cất giữ hiến cho Vĩnh Thành Đế.

Vĩnh Thành Đế biết chuyện Tần Dục bán cá cũng không hề tức giận, chỉ cảm thấy đứa con lớn của mình cũng có chút giống mình, chờ khi nhận được vật phẩm mà Tần Dục đưa tới thì càng vừa lòng hơn.

Dựa vào việc đầu cơ trục lợi đám cá chép trong Ngự Hoa Viên mà Tần Dục kiếm được một khoản tiền lớn, tâm trạng vô cùng tốt, kêu người làm một bàn tiệc cá cho mình và Lục Di Ninh.

Đầu bếp làm tiệc rượu không phải người trong phủ mà là một người được Tần Dục mời về từ từ lâu, sinh ra ở Giang Nam nên cực kỳ am hiểu cách làm cá, rõ ràng chỉ là vài loại cá bình thường, nhưng món nào cũng là mỹ vị.

Kho tàu, hấp dấm đường, canh cá, cá viên, cá phi lê, một bàn cá khiến Tần Dục ăn nhiều thêm một chén cơm, điều phiền phức duy nhất là Lục Di Ninh không cẩn thận bị hóc xương ở cổ họng.

Cũng may chuyện này không quá nghiêm trọng, xương cá nhanh chóng bị nàng nuốt xuống: "Ăn ngon thật!"

"Là rất ngon." Tần Dục cười, đột nhiên nói: "Nếu bán thêm một đợt cá chép nữa thì chúng ta có thể ăn ngon hơn như vậy gấp trăm lần."

Lục Di Ninh lập tức sáng mắt: "Trong vườn chúng ta cũng có cá!"

"Ừ, tìm cơ hội mang chúng nó đi bán." Tần Dục nói.

Thọ Hi yên lặng đứng ở bên cạnh, thật sự không biết rốt cục Vương Gia nhà mình đã xảy ra chuyện gì, người không cần chút mặt mũi nào sao?

Lục Di Ninh ăn cá rất vui vẻ, vào ban đêm lúc trị thương cho Tần Dục còn nhớ mãi không quên: "Sau này chúng ta có thể nuôi nhiều cá trong hồ nước một chút..."

Nói được một nửa thì đột nhiên Lục Di Ninh không nói chuyện nữa, thậm chí không tiếp tục trị thương cho Tần Dục mà ngược lại che kín bụng mình.

"Di Ninh, xảy ra chuyện gì?" Tần Dục không hiểu hỏi.

"Ta khó chịu." Lục Di Ninh nói, đột nhiên lại nhìn về phía váy mình: "Ta chảy máu rồi!"

Tần Dục nhìn lại mới phát hiện quả thực Lục Di Ninh đã chảy máu, trên giường chỗ nàng ngồi có một vết máu lớn cỡ đồng tiền.

Đang êm đẹp sao đột nhiên lại chảy máu? Tần Dục kinh ngạc, lập tức muốn xem thử coi có phải Lục Di Ninh bị thương ở đâu không: "Chỗ nào không thoải mái?"

"Chỗ này." Lục Di Ninh chỉ vào bụng mình, chỗ đó có chút đau.

"Di Ninh đừng sợ, ta lập tức tìm đại phu." Tần Dục an ủi Lục Di Ninh, đồng thời rung chuông ở đầu giường để người gác đêm bên ngoài đi gọi Hồ đại phu tới. Mặc dù đã là buổi tối nhưng Hồ đại phu tới rất nhanh, vì chữa bệnh cho Vương phi nên Hồ phu nhân cũng tới theo.

Khi hỏi bệnh trạng của Lục Di Ninh, Hồ đại phu lập tức đi ra ngoài, chỉ có Hồ phu nhân ở lại.

"Rốt cuộc Vương phi xảy ra chuyện gì?" Tần Dục nhíu mày nhìn về phía Hồ phu nhân, đang êm đẹp sao bụng Vương phi của hắn lại đau đến chảy máu? Không phải là trúng độc chứ?

"Vương Gia, Vương phi đến quỳ thủy, nàng đã lớn rồi." Khóe miệng Hồ phu nhân co rút.

Bây giờ Lục Di Ninh đã đầy mười chín, tuổi cũng khá lớn rồi, rất nhiều nữ tử Kinh Thành tuổi này đã sinh con đẻ cái. Trước kia nàng sống không được tốt, quá gầy yếu, cho nên khi đến Đoan Vương Phủ còn chưa có quỳ thủy.

Bây giờ được nuôi dưỡng ở Đoan Vương Phủ nửa năm, nàng không chỉ cao hơn mà ngực cũng bắt đầu lớn, hiện tại quỳ thủy cũng đã đến.

Nhưng mà... Cả Đoan Vương và Đoan Vương phi đều không biết chuyện này, quỳ thủy đến mà còn cho là sinh bệnh...

Tuổi của Hồ phu nhân không nhỏ, lại là đại phu nên không hề mắc cỡ mà giải thích tỉ mỉ tại sao quỳ thủy lại đến cho Đoan Vương nghe.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Trưởng thành (3)

Edit: Thỏ

Beta: Nhược Vy

Trước đây Tần Dục hoàn toàn không biết gì về nguyệt sự của nữ nhân.

Dân chúng Đại Tần luôn xem nguyệt sự của nữ nhân là thứ dơ bẩn, bình thường sẽ không nhắc đến, trong sách cũng không viết, làm sao mà hắn biết được? Huống hồ, từ trước đến nay hắn không hề gần nữ sắc.

Còn chưa trải việc đời thì đã gặp chuyện không may khiến bản thân không thể viên phòng, từ đó bên người không có nữ nhân, cũng sẽ không có người nhắc tới mấy thứ này với hắn, thế nên hắn làm sao biết cứ mỗi tháng thì nữ nhân lại có mấy ngày “đỏ máu” cơ chứ?

Không, theo như lời giải thích của Hồ phu nhân, thứ chảy ra kia không phải là máu mà là thứ dơ bẩn, mỗi khi nguyệt sự tới có rất nhiều việc nữ nhân không thể làm, ví dụ như không thể đụng vào đồ thờ cúng.

“Vương gia, hay là đêm nay để cho Vương phi nghỉ bên sương phòng phía đông?” Hai vú già đang giúp đỡ Lục Di Ninh xử lý, còn có người đổi đệm chăn, Thọ Hi tiến vào nói. Những nhà giàu có ở kinh thành, mỗi khi nữ tử tới tháng sẽ không ngủ cùng trượng phu mà phân phòng, tránh cho trượng phu dính xui xẻo.

Tần Dục nghe lời Hồ phu nhân nói, lại kiểm chứng với mấy chuyện ở hậu cung, mới biết nữ tử mỗi khi nguyệt sự tới khó tránh khỏi sẽ bị kiêng kỵ, nhưng bản thân hắn cũng không quá để ý, liền nói: “Không cần.”

Nhà giàu làm như vậy vẫn gặp xui xẻo như thường, những hộ dân nghèo khổ không có điều kiện chia phòng ngủ, cuộc sống sẽ không thể êm ấm tốt đẹp hay sao? Trước giờ Lục Di Ninh luôn dính hắn, ban ngày hắn đã không thể bỏ nàng, không thể đến buổi tối cũng không ở cùng nàng.

Huống chi Lục Di Ninh còn giúp hắn trị thương... Hắn để Lục Di Ninh trị thương cho mình, sau đó lại đuổi nàng đi, nếu làm như vậy thì thật sự quá đáng ghê, chính hắn cũng thấy khinh thường mình.

“Vương gia, việc này không tốt lắm...” Thọ Hi còn muốn khuyên nhủ, Tần Dục đã cắt đứt lời hắn: “Ý ta đã quyết, người không cần nhiều lời.”

Tần Dục nói như vậy, Thọ Hi không thể ngăn cản nữa. Thế nên tối hôm đó, Tần Dục vẫn ngủ chung với Lục Di Ninh như thường.

Rõ ràng là Lục Di Ninh không thích ứng được với tình trạng hiện tại của bản thân, nàng nằm thẳng đơ trên giường, động cũng không dám động, cả người đều cứng ngắc.

Tần Dục không biết chuyện nguyệt sự, trước kia nàng cũng không biết.

Nàng đã sống qua một đời, cũng sống đến mười bảy mười tám tuổi, nhưng khi đó thân thể nàng chịu đủ loại tàn phá nên nguyệt sự không tới, bây giờ vẫn là lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, chỉ cảm thấy toàn thân chỗ nào cũng không thoải mái.

Vì sợ làm bản y phục và đệm chăn, nên động một cái nàng cũng không dám động.

“Bây giờ bụng còn khó chịu không?” Tần Dục hỏi.

“Không khó chịu.” Lục Di Ninh nói, nàng vừa uống canh gừng đường đỏ, lại sử dụng công lực mình tự luyện được đặt trên bụng, một chút khó chịu cũng không còn.

“Không khó chịu thì tốt.” Tần Dục xoa đầu Lục Di Ninh: “Ngủ đi.”

Lục Di Ninh di chuyển đến sát bên người Tần Dục, đầu nhỏ cọ tới cọ lui trên tay hắn, nhìn thấy Tần Dục muốn đi ngủ, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Nàng còn muốn Tần Dục quan tâm mình hơn một chút... Lục Di Ninh đột nhiên nói: “Tần Dục, bụng ta không thoải mái, người xoa xoa giúp ta.” Mỗi ngày nàng đều xoa chân cho Tần Dục, ấy vậy mà Tần Dục chưa bao giờ xoa giúp nàng đâu!

Lục Di Ninh nói nàng không thoải mái, Tần Dục liền vươn tay định giúp nàng xoa xoa, nhưng đến lúc tay đặt trên bụng Lục Di Ninh, hắn cơ hồ lập tức hối hận.

Lục Di Ninh đem trung y vén lên, cho nên thứ hắn chạm vào không phải quần áo, mà là làn da nhẵn bóng của nàng, Lục Di Ninh còn cố tình bắt lấy tay hắn, để tay hắn sờ soạng trên bụng nàng mấy lần.

Lúc trước trên người Vương phi của hắn toàn là sẹo, nhưng đến giờ đã biến mất hoàn toàn, làn da phấn nộn bóng loáng. Tần Dục cảm thấy có chút phỏng tay.

“Ừm...” Lục Di Ninh đột nhiên thoải mái hừ hừ một tiếng.

Tần Dục gần như không chút do dự rút tay về, tâm tư trở nên rối loạn... Ngay mới vừa rồi, hắn đột nhiên cảm thấy Vương phi của mình có chút mê người.

Đầu óc mình quá hồ đồ rồi, cái gì Vương phi cũng không biết, làm sao hắn có thể nghĩ đến mấy thứ đen tối linh tinh kia chứ?

Tuy rằng Tần Dục nỗ lực nói với bản thân không nên suy nghĩ nhiều, nhưng lại không thể nào quên được cảm giác khi chạm vào làn da của Lục Di Ninh.

“Tần Dục.” Lục Di Ninh từ thân nhìn Tần Dục, Tần Dục đột nhiên rút tay ra, là bởi vì không thích mình sao?

Tuy rằng biểu cảm trên mặt Lục Di Ninh vẫn chưa đầy đủ, nhưng Tần Dục ở chung với nàng đã lâu, liếc mắt một cái là nhìn ra suy nghĩ của nàng, đương nhiên biết lúc này nàng đang uất ức, hơn nữa, chỉ sợ là động tác khi nãy của mình khiến nàng bất an.

Ôm Lục Di Ninh, Tần Dục nói: “Ngủ đi.”

Lục Di Ninh được Tần Dục ôm, rất nhanh quên chuyện không vui lúc trước, cũng quên luôn việc mình còn đang trong thời kỳ “Đỏ máu”, mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp, đôi lại Tần Dục động cũng không dám động, cả người không được tự nhiên.

Trong giây lát phát hiện Lục Di Ninh đã thật sự trưởng thành, mấy ngày sau đó Tần Dục ít nhiều có chỗ không thích ứng được, mỗi lần Lục Di Ninh giúp hắn trị liệu, thân thể hắn đều có phản ứng, khiến bản thân càng thêm xấu hổ.

Đối với chuyện này, hết lần này đến lần khác Lục Di Ninh đều không biết gì cả, lúc nào cũng là bộ dáng hồn nhiên ngây thơ không hiểu sự đời.

Tần Dục chỉ có thể cố gắng đem càng nhiều thời gian để xử lý chính sự, nhưng mới qua một ngày đã thấy hối hận rồi.

Hắn không muốn giảm bớt thời gian ở cạnh Lục Di Ninh, càng không muốn thấy nàng từ thân uất ức.

Không biết từ lúc nào, trong lòng hắn Lục Di Ninh đã trở nên cực kỳ quan trọng.

Trước nay Tần Dục luôn là người quyết đoán [1], tất nhiên biết được bây giờ tâm tư của mình đối với Lục Di Ninh không còn đơn thuần như trước.

[1] Quyết đoán: đưa ra quyết định nhanh, dứt khoát, mạnh mẽ không hề do dự để giải quyết vấn đề nào đó

Kỳ thật Lục Di Ninh là Vương phi của hắn, chính là của hắn, nếu hắn có chút suy nghĩ khác với nàng cũng rất bình thường, thậm chí là có chuyện phải làm, nhưng cái gì Lục Di Ninh cũng không hiểu không biết, có thể nói là một tay hắn dạy dỗ nên, vấn đề này khiến Tần Dục cảm thấy không hợp đạo lý.

Hắn luôn có cảm giác... Đường như chính mình đang dụ dỗ lừa gạt Lục Di Ninh.

Tần Dục trái lo phải nghĩ, vẫn chưa ra được phương pháp giải quyết, chỉ có thể không nghĩ đến nữa.

Theo như lời Lục Di Ninh nói, thân thể hắn muốn khôi phục hoàn toàn sợ là phải chờ thêm hai ba năm nữa, trong hai ba năm này, hắn còn có rất nhiều việc phải làm, ngược lại việc này có thể tạm thời không cần để ý đến.

Trước kia Tần Dục cho rằng cả đời này cơ thể sẽ không tốt lên, cũng cho rằng Lục Di Ninh thật sự nghiệt ngã nên mới nuôi dưỡng nàng như hài tử của mình, nào ngờ đến lúc này hắn có thể tốt lên, Lục Di Ninh cũng không bị nghiệt... Tuy nói sẽ không suy nghĩ tới chuyện này một thời gian, nhưng rốt cuộc Tần Dục vẫn không nhận được chú ý tới Lục Di Ninh, đối với việc dạy dỗ Lục Di Ninh càng thêm dễ bụng.

Mà lúc này, Vĩnh Thành Đế đối với Thanh Vân đạo trưởng, chính là càng ngày càng tin tưởng, càng ngày càng kính trọng, hơn nữa, chuyện này có liên quan đến việc Tần Dục giả dạng Thái Bình đạo nhân.

Trước giờ Vĩnh Thành Đế luôn mong được trường sinh bất lão nhưng trong lòng vẫn có nghi ngờ, lo lắng tất cả mọi thứ đều là giả, sợ rằng kết quả mình sẽ rơi vào con đường u mê luyện đan như những Hoàng đế khác, nhưng Thái Bình đạo nhân lại để ông thấy được bản lĩnh tiên đoán như thần, trên cõi đời này, quả thật còn tồn tại người tài giỏi khác biệt người thường như vậy?.

Thanh Vân đạo trưởng vô cùng thông minh, vào lúc Thái Bình đạo nhân thể hiện bản lĩnh lợi hại, hắn không nói Thái Bình đạo nhân nói bậy, ngược lại kéo da hổ xà đại kỳ[2], lợi dụng bản lĩnh của Thái Bình đạo nhân làm nổi bật bản thân, khiến Vĩnh Thành Đế tin tưởng hắn tuy rằng không có bản lĩnh tiên đoán phi phàm như Thái Bình đạo nhân, nhưng ở lĩnh vực luyện đan lại cực kỳ có thiên phú.

[2] Kéo da hổ xà đại kỳ (拉大旗作虎皮): thành ngữ của Trung Quốc có nghĩa là nhằm đe dọa, lừa gạt khiến người khác sợ hãi

Vĩnh Thành Đế tin, sau khi ăn đan dược Thanh Vân đạo trưởng điều chế ra, cảm thấy thân thể tốt lên rất nhiều, ngự y cũng không tra ra có gì bất thường, đối với Thanh Vân đạo trưởng càng thêm coi trọng.

Tất cả những thứ này, so với những gì kiếp trước Tần Dục trải qua có điểm không giống, nhưng lại tương tự.

Theo như Tàn Dục biết, ngay từ đầu thứ mà Thanh Vân đạo trưởng cho Vĩnh Thành Đế ăn, xác thật là dùng đủ loại dược liệu quý giá chế thành thuốc viên, chỉ là dược liệu có tốt đến đâu đi nữa thì cũng nên sử dụng vừa phải, Vĩnh Thành Đế ăn quá nhiều, hiệu quả không còn mà chuyển biến xấu, sau đó vì để cho Vĩnh Thành Đế có thể oai phong mạnh mẽ, Thanh Vân đạo trưởng đã sử dụng một ít thuốc có dược tính mạnh rất hại thân thể.

Thậm chí, Thanh Vân đạo trưởng càng ngày càng đặc ý, thật sự cho rằng mình có bản lĩnh lớn, dám lấy ra vài loại sách cổ chuyên dùng để luyện đan.

Đối với việc Thanh Vân đạo trưởng có được tín nhiệm của Vĩnh Thành đế, Tàn Dục vô cùng vui vẻ, cùng lúc đó, hắn bắt đầu liên kết với Du gia ở Giang Nam mua thêm nhiều lương thực, chỗ lương thực đó để lại một phần nhỏ ở Trung Nguyên, còn phần lớn đem đến Tây Bắc.

Bởi vì người ở Giang Nam trồng cây bông làm vải càng ngày càng nhiều, nhưng trồng lương thực càng ngày càng ít, lương thực tồn lại giá bán cũng cao hơn, bạc trên tay Tàn Dục liền ra đi nhanh chóng, vô cùng tốn kém, khiến cho hắn không khỏi suy nghĩ về vấn đề tiền bạc.

Đời trước lúc làm Nhiếp Chính Vương hắn luôn phải bận tâm chuyện tiền bạc, hiện tại thêm một đời vẫn phải nhọc lòng chuyện này, Tàn Dục không tránh khỏi có chút bất đắc dĩ.

Bây giờ Vĩnh Thành Đế cả ngày chỉ biết nhớ thương đan dược của Thanh Vân đạo trưởng, thúc giục Thanh Vân đạo trưởng mau mau luyện đan, còn Tàn Dục cả ngày bán của cải đồ vật, trên triều đình lấy một ít tin tức hữu dụng bán cho quan viên để đổi lấy ngân lượng, đúng lúc này, bên Thái Sơn có động tĩnh.

Trên đỉnh núi Thái Sơn có một tảng đá lớn đứng sừng sững, trăm ngàn năm chưa từng thay đổi vị trí, thậm chí được xem là cảnh sắc của Thái Sơn, nhưng sau trận mưa to ngày hôm nay, nó đột nhiên lăn từ đỉnh núi xuống dưới.

Bởi vì vừa mới mưa to, trên núi không có người, tảng đá từ đỉnh núi lăn xuống không khiến người nào bị thương, nhưng dù như vậy, nó vẫn gây ra động tĩnh cực kỳ lớn.

Những nơi tảng đá lăn qua, cây cối đều đổ rạp, trong rừng rậm xanh biếc hiện ra một khe rãnh thật sâu kéo dài từ đỉnh núi đến dưới chân núi, phẳng phất như bút tích của thần tiên.

Kinh thành có không ít người rảnh rỗi, trong đó có Vương Nhị thiếu vẫn luôn ăn không ngồi rồi đi tìm thú vui khắp chốn. Từ khi xem qua bài thơ tiên đoán kia, hắn đã đến xem Hồng kiều đồ gãy, về sau còn ở cửa thành chờ tin vui từ Tây Ninh cùng điềm lành từ Thái Hồ truyền tới, rồi lại ngàn dặm xa xôi đi về phía Thái Sơn.

Lần này đá lớn lăn xuống, vị Vương nhị thiếu này rất may mắn được tận mắt chứng kiến.

“Thái Sơn đá lớn rơi, thật sự là Thái Sơn đá lớn rơi nha! Thái Bình đạo nhân thật có bản lĩnh!” Vương Nhị thiếu nhện không được cảm thán.

Đến lúc tin tức truyền đến kinh thành, Ngũ hoàng tử Tàn Tề cũng hiện ra đủ loại xúc động giống như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Hạn hán xuất hiện (1)

Edit: Từ Lam

Beta: Nhục Vỵ

"Mẫu phi, Thái Bình đạo nhân thật sự lợi hại. Người nói xem, trên đời này thật sự có những đạo pháp thần kỳ đó không?" Tàn Tề kích động nhìn Thực phi, muốn tìm được đáp án từ chỗ mẫu phi mình.

"Đừng suy nghĩ nhiều. Trên đời này đúng thật là có đạo nhân bản lĩnh, nhưng phần lớn là vô tích sự." Thực Phi vỗ nhẹ đầu nhi tử của mình.

"Vậy Thanh Vân đạo trưởng thì sao?" Tần Tề hỏi, hắn chưa từng được xuất cung, Thanh Vân đạo trưởng ở tại trong cung cho nên hắn mới lên đi gặp qua, cảm thấy đối phương rất có bản lĩnh.

"Thanh Vân đạo trưởng?" Trên mặt Thục Phi lộ ra chút khinh thường, nhưng rất nhanh đã thu hồi, ngược lại nói: "Tề nhi, mau đến xem tranh mấy vị quý nữ thế gia, trong bọn họ chọn ra một người làm Vương Phi của con."

"Mẫu phi, con không cần!" Tần Tề lập tức nói, hắn chỉ mới mười lăm, không nghĩ sẽ thành thân! "Con không cần? Con không lo chọn cho mình từ sớm, để tương lai phụ hoàng con lại ban cho con một đứa ngốc?" Thục phi hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tần Tề một cái.

Tần Tề rụt cổ, ủy khuất cúi đầu xem bức họa mấy nữ tử đó. Thục phi thấy hắn cuối cùng cũng nhìn, lại nói: "Ta muốn thuận tay tuyển cho Tứ hoàng huynh của con một thê tử, bằng không hắn không thành thân, con cũng không thể thành thân."

Trước mắt Vinh Thành Đế có sáu Hoàng tử, mà vị Tứ Hoàng tử kia, địa vị không cao không thấp, có điều mẫu thân Vương Tần của hắn thật sự quá mức yếu đuối.

Vương Tần cả ngày trốn ở địa bàn của mình, không tranh thì không nói, còn không cho Tứ Hoàng tử ra khỏi, làm cho Tứ Hoàng tử trở nên sợ hãi rụt rè, thậm chí có chút cà lăm..

Vinh Thành Đế xưa nay thích nữ nhân, Tứ Hoàng tử như vậy đương nhiên không thích nổi. Tứ Hoàng tử này ngày ngày triệt để ở trong cung, hiện giờ cũng đã mười sáu tuổi, nhưng không có ai xem mắt, cũng không ai an bài hôn sự cho hắn.

"Mẫu phi, nhi tử còn nhỏ....." Tần Tề đối với mẫu thân mình thật sự không còn gì để nói, hắn mới bao nhiêu tuổi? Mẫu phi cần gì sốt ruột ép hắn thành thân như vậy?

"Con không nhỏ, hơn nữa, thành thân sớm mới có thể phong Vương sớm. Nếu có thể có đất phong sớm một chút, vậy thì càng tốt." Thục phi thở dài.

Đất phong? Tần Tề nghe đến hai chữ đó thì bắt đầu chờ mong.

Ở kinh thành hắn muốn làm gì đều rất khó khăn, ngay cả việc xuất cung tìm Đại Hoàng huynh, bàn chuyện những binh lính trở về từ biên quan cũng không được, nhưng nếu có đất phong của mình..

Tần Tề nghe được tin tức từ Thái Sơn, chỉ nghĩ Thái Bình đạo nhân kia có thật sự lợi hại như vậy sao, nhưng những người khác lại không nghĩ đơn giản như hần.

Theo những gì bài thơ đó viết, trên đỉnh núi Thái Sơn có cự thạch lăn xuống đến kinh thành, vùng Hà Tây Trung Nguyên Hà đã hai tháng không mưa, chỉ sợ lương thực năm nay sẽ giảm sản lượng. Nạn hạn hán cũng không phải Thái Bình đạo nhân nói bậy. Một khi đã vậy thì nạn hạn hán vùng Hà Tây, bọn họ phải xử lý thế nào?

Nếu quốc khố Đại Tần vẫn còn chất đầy bạc vàng giống trăm năm trước, hiện tại đương nhiên cái gì cũng không cần lo nghĩ. Nhưng điểm mấu chốt là, hiện tại quốc khố Đại Tần thiếu hụt. Nếu tai họa thật sự đã xảy ra, Đại Tần không có tiền cứu tế, cũng không có khả năng còn tích ngân lượng dự phòng.

Nhưng nếu không nghĩ cách giải quyết việc này, có khi nào tình hình Trung Nguyên sẽ càng ngày càng tệ không? Hôm nay lại đến ngày thượng triều. Ngày thường Vĩnh Thành Đế không thượng triều, nhưng sẽ tham gia đại triều hội.

Hôm nay ông đến, chủ đề mọi người thảo luận lần này chính là nạn hạn hán ở Trung Nguyên. Mặc kệ phiền toái lớn cỡ nào, trước tiên phải tìm cách thu hẹp đồng tiền toái kia lại một chút, mọi người trong triều thi nhau đưa ra rất nhiều biện pháp để phòng nạn hạn hán. Kêu gọi bá tánh tích trữ lương thực và nước, chuyện này được đề cập rất nhiều lần.

Dù là quốc khố thiếu hụt, lần đi Trung Nguyên xử lý hạn hán vẫn sẽ mang rất nhiều ngân lượng, cho nên rất nhiều người muốn nổi lên tranh đoạt vị trí này. Nhưng Tần Dục thì không, hần đi đứng khó khăn, đi Trung Nguyên thật sự bất tiện, Vĩnh Thành Đế nhất định sẽ không đồng ý.

Tần Diệu cũng không tranh. Từ khi xảy ra chuyện ở chùa Tần An, Vĩnh Thành Đế luôn lãnh đạm Tiêu Quý Phi, cũng lãnh đạm luôn với hần. Hiện tại hần một lòng một dạ muốn lần nữa đạt được sủng ái của Vĩnh Thành Đế, nào có rảnh rỗi để nghĩ mấy chuyện này?

"Phụ hoàng, nhi thần nguyện gánh vác thay phụ hoàng." Nhị Hoàng tử Tần Nhạc đột nhiên quỳ xuống đất chờ lệnh. Có lẽ trước khi Tần Nhạc chờ lệnh đã thông báo với Tần Diệu, nhìn thấy Tần Nhạc quỳ xuống đất chờ lệnh, trong mắt Tần Diệu lập tức hiện lên sự vừa lòng.

Trung Nguyên xảy ra hạn hán, phái một vị Hoàng tử đi xử lý quả thật không tồi. Vĩnh Thành Đế liếc mắt nhìn Tần Diệu một cái, đang muốn đồng ý thì đột nhiên tiếp tục có người quỳ xuống đất chờ lệnh: "Hoàng Thượng, thần nguyện ý vì Hoàng Thượng gánh vác, không cần một phần tiền của quốc khố!"

Vốn Vĩnh Thành Đế đã định để Tần Diệu đi xử lý nạn hạn hán, không nghĩ tới sẽ có người khác chờ lệnh. Liếc mắt nhìn mới phát hiện là một đại thần trẻ tuổi mà ông không biết.

Người này ông không nhận ra, tất nhiên không nghĩ sẽ thành toàn cho hắn, nhưng câu nói "không cần một phân tiền của quốc khố", đối với Vĩnh Thành Đế mà nói thật sự là 'mồi ngon'.

Đại Tàn hiện tại quá nghèo!

"Bệ hạ, vị này chính là Vương Kỳ Khai - tám năm trước đứng đầu bảng nhân, năm trước làm khâm sai đi Giang Nam, ở bên đó xử lý phản loạn, thu được rất nhiều tiền của phi pháp, nên đã thăng làm Hộ Bộ Thị Lang." Phúc Quý ở bên cạnh Vĩnh Thành Đế nói, Vĩnh Thành Đế có thể đối với vị đại thần này không có ấn tượng, nhưng hắn phải ghi tạc những người này vào lòng, đôi khi nhắc nhở Vĩnh Thành Đế một chút cũng tốt.

"Hửm, là ai đề bạt hắn?" Vĩnh Thành Đế lại hỏi. "Vương Kỳ Khai sau mấy năm đạt được vị trí đầu bảng, là do Đoan Vương đề bạt." Thì ra là Đoan Vương đề bạt...

Tần Dục vì đi đứng không tiện nên không thể đăng cơ, chỉ cần hắn không gây phiền toái cho mình, Vĩnh Thành Đế đối với hắn sẽ rất khoan dung, cũng nguyện ý dùng người của hắn. Bây giờ biết Vương Kỳ Khai là người của hắn, liền nói: "Vậy thì chuyến đi Trung Nguyên lần này, cứ để cho Vương đại nhân phụ trách."

Từ đầu Tần Nhạc và Tần Diệu đã thông qua với nhau, đám đại thần phe cánh của Tiêu Quý Phi tất cả đều tán thành, vốn cho rằng chuyện này nhất định sẽ nắm chắc, nào ngờ cuối cùng lại bị người khác cắt đứt.

Hắn giàu tài đã lâu, vẫn luôn muốn tìm thời điểm thích hợp thể hiện, ai biết sẽ gặp chuyện như vậy, hiện tại không khỏi buồn bực, cắn răng một cái, hắn nói: "Phụ hoàng, nhi thần cũng muốn đi Trung Nguyên."

"Nhị Hoàng đệ không cách xa được kinh thành, trước kia giúp phụ hoàng giám quốc cũng mắc sai lầm. Nếu lần này đi Trung Nguyên, nói không chừng sẽ gây thêm phiền toái cho Vương đại nhân." Tần Dục không khách khí nói.

Suy nghĩ của Vĩnh Thành Đế cũng giống với Tần Dục, theo ông thấy đứa con thứ hai này của ông không làm được gì. Hiện tại ở Trung Nguyên có nạn hạn hán, nếu hắn lại tranh giành, nói không chừng sẽ gây ra chuyện gì đó...

Suy bụng ta ra bụng người, Vĩnh Thành Đế căn bản không cảm thấy Tần Nhạc muốn đi là thật. Vĩnh Thành Đế không để ý đến Tần Nhạc, cuối cùng vẫn quyết định cho Vương Kỳ Khai làm Khâm sai, để hắn đi Trung Nguyên.

Mà hôm nay, Tần Dục vừa trở lại Đoan Vương phủ đã có người báo Vương Kỳ Khai đang ở chờ hắn. Vương Kỳ Khai là người của Tần Dục.

Sau khi đạt được vị trí đầu bảng, vì đắc tội người ta nên hắn phải chịu tra tấn. Tình hình hắn mà quái, nhưng trong lòng lại có một phần kiên trì. Đòi trước khi Tần Dục làm Nhiếp Chính Vương mới có thể đào được hắn ra.

Đòi này việc đầu tiên là đi tìm hắn, sau đó bàn chuyện bảo hắn làm Khâm sai đi Giang Nam. Trước khi Vương Kỳ Khai đi Giang Nam, Tần Dục dặn dò một chút chuyện, mà Vương Kỳ Khai cũng không phụ lòng hắn, tất cả đều giúp Tần Dục làm xong.

"Lần này đi Hà Tây, người tranh thủ đi đòi các bá tánh đến Tây Bắc. Bọn Vương ở bên Tây Ninh, sẽ an bài mọi người tiếp nhận bá tánh." Tần Dục nói. Tây Bắc thiếu người, cho nên hắn đã sớm nghĩ đến việc đi đòi bá tánh ở Hà Tây.

"Dạ, Vương gia." Vương Kỳ Khai đồng ý. Tần Dục hàn huyên với Vương Kỳ Khai hồi lâu, lúc này mới để hắn rời đi. Tuy rằng nhất định sẽ tốn rất nhiều bạc, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện thu những người ở Tây Bắc, tâm trạng Tần Dục liền tốt lên, Tần Nhạc lại hoàn toàn tương phản.

Mới vừa về Vinh Vương phủ, Tần Nhạc đã tìm đám mưu sĩ của mình thương thảo việc này, nhưng chuyện đã định, bọn họ cũng không còn cách nào khác. "Vương gia yên tâm, Vương Kỳ Khai kia không cần bạc cứu tế, tất nhiên không thể hoàn thành chuyện này. Vương gia cứ chờ một lúc, nhất định sẽ còn có cơ hội đến đó." Có người khuyên nhủ nói.

Hiện tại Tần Nhạc cần phải lập được một ít công trạng, nhưng cũng không thể biểu hiện quá xuất sắc, càng không thể tranh đoạt công lao với người khác, bằng không... Thế lực mà bọn họ cực kỳ dè dặt, nói không chừng sẽ bị Đoan Vương hoặc Duệ Vương làm hỏng!

"Cũng phải..." Tần Nhạc thở dài một hơi, chỉ có thể nhẫn nhịn. Hắn đã nhẫn lâu như vậy, hiện tại khẳng định cũng có thể tiếp tục nhẫn.

"Vương gia, Vương phi thỉnh ngài qua đi dùng bữa." Có nha hoàn đi đến trước

mặt Tần Nhạc, khom lưng hành lễ.

Nghe được hai chữ "Vương phi", Tần Nhạc nhíu mày, nhưng biểu tình rất nhanh hòa hoãn, đi theo nha hoàn đến chỗ Tô Minh Châu.

Thai nhi xuất hiện từ tháng Giêng đã thành hình, mấy tháng nay Tô Minh Châu luôn nằm trên giường bệnh, bộ dáng tiều tụy. Hôm nay tuy có trang điểm, nhưng vẫn không che được sự mệt mỏi.

"Vương gia." Nhìn thấy Tần Nhạc, Tô Minh Châu lộ ra tươi cười.

"Minh Châu, thân thể nàng thế nào?" Tần Nhạc quan tâm hỏi.

"Vương gia, thân thiếp không sao." Tô Minh Châu nói, giúp Tần Nhạc gấp thức ăn. Hai người chậm rãi nói mấy chuyện trong phủ, hàn huyên một lát, Tô Minh Châu đột nhiên nói: "Mấy tháng qua Vương gia vẫn luôn ngủ ở thư phòng không đến hậu viện, có cần thân thiếp an bài vài người cho Vương gia không?"

Ở hậu viện Vinh Vương phủ, trừ bỏ Vương Phi Tô Minh Châu ra, còn có hai nha hoàn thông phòng, là cung nữ mà lúc trước Tần Nhạc dạy dỗ. Hậu viện này so với những người khác, quả thực là có hơi trống trải.

"Không cần! Minh Châu, ta có lỗi nàng. Nàng như vậy sao ta có thể đi tìm nữ nhân khác, ta chờ nàng bình phục." Tần Nhạc nắm tay Tô Minh Châu.

Tô Minh Châu bật khóc, dựa vào lòng của Tần Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hạn hán xuất hiện (2)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

"Tần Dục suốt ngày đối nghịch với bốn vương, một ngày nào đó bốn vương sẽ cho hắn đẹp mặt!" Tần Diệu ngồi trong phủ mình tức giận.

Tần Nhạc đi xử lý nạn hạn hán, trong tay hắn có bao nhiêu bạc? Tuyệt đối là muốn kiếm chác một chút rồi để bặt người nhà, vậy mà Tần Dục còn có tình quái rối!

Tần Diệu quả thực chán ghét Tần Dục đến cùng cực, đáng tiếc là không có biện pháp đối phó hắn. Tuy bây giờ không có biện pháp đối phó Tần Dục, nhưng sau này chắc sẽ không thành vấn đề.

Nghĩ đến Thanh Vân đạo trưởng, trên mặt Tần Diệu tỏ ra vui mừng.

Sợ Phụ Hoàng phát hiện Thanh Vân đạo trưởng có quan hệ với Tiêu gia, tạm thời Thanh Vân đạo trưởng không thể nói giúp mẫu phi hắn được, nhưng cũng đã bắt đầu ám chỉ phụ hoàng và Tần Dục tương khắc, bọn họ còn tìm vài chứng cứ để chứng minh việc này, sớm muộn gì cũng có một ngày phụ hoàng chán ghét Tần Dục.

Tần Diệu và mưu sĩ của mình thương lượng một lúc, khi trở lại hậu viện thì gọi quản gia về để hỏi tình huống của Đao Vương phủ.

Hắn có sắp xếp người ở Đaoan Vương phủ, người đó còn mua chuộc thái giám bên cạnh Tần Dục, hắn ta sẽ báo cáo tất cả hành động của Đaoan Vương cho hắn biết, đáng tiếc Tần Dục lại giống như một người tu khổ hạnh vậy, thật sự rất khó nắm được nhược điểm.

Sau khi quản gia báo lại chuyện của Đaoan vương phủ thì Tần Diệu đột nhiên hỏi: "Người có thể cho Tần Dục ăn vài thứ không nên ăn không?" Hắn thật sự muốn trực tiếp hạ độc giết Tần Dục...

Quản gia nghe Tần Diệu nói thì hoảng sợ, nhanh chóng nói: "Vương gia, đồ ăn của Đaoan Vương đều được người hân tín nhiệm kiểm tra, xuống tay rất khó, hơn nữa cho dù có tìm được cơ hội xuống tay thì người mà chúng ta mua chuộc nhất định cũng không muốn làm." Bọn họ mua chuộc thái giám Thọ An bên cạnh Tần Dục, người kia nguyên ý nói cho bọn họ chút tin tức, nhưng chuyện liên quan đến tính mạng như hạ độc thì tuyệt đối không chịu làm.

Tần Diệu nghe thấy quản gia nói vậy thì có chút mất mát.

Mà ở Đaoan Vương phủ, Tần Dục đang xem sổ sách Thọ Hi dâng lên lại nhìn không được có chút buồn cười.

Lần trước ở chùa Tần An, hắn tương kế tựu kế thiết kế ngược lại Tiêu Quý phi, vốn tưởng rằng sau chuyện đó Thọ An không thể kiếm thêm tiền từ Duệ Vương phủ được, không ngờ sau này mọi chuyện rối loạn, Tần Diệu vẫn không phát hiện ra Thọ An có vấn đề, chỉ cho rằng vận khí của mình không tốt.

Vận khí của hắn ta thật sự không tốt lắm... Tần Dục cười thu tiền lại, rồi tìm người lấy giấy bút đến, bắt đầu viết thư cho tên quan viên mình sắp xếp ở Trung Nguyên, kêu hắn phối hợp với Vương Kỳ Khai.

Lần này Vương Kỳ Khai đến Trung Nguyên không cần một đồng tiền từ quốc khố, nhìn qua thì có vẻ thiệt thòi nhưng cũng không phải không có lợi.

Một khi Vương Kỳ Khai cầm tiền từ quốc khố, tất nhiên sẽ có rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn, lúc làm việc Vĩnh Thành Đế cũng trách móc nặng nề hơn rất nhiều, đương nhiên điều quan trọng là tiền lấy từ quốc khố phát xuống dưới, mặc dù có Vương Kỳ Khai giám sát nhưng qua tay rất nhiều quan viên, cuối cùng số bạc có thể dùng cho dân chúng chỉ sợ còn không đến một nửa.

Hiện tại Vương Kỳ Khai không lấy một đồng nào từ quốc khố, sau khi đến đó thì có thể tùy cơ ứng biến, ví dụ như nhìn thấy quan viên tham ô hối lộ, dù Vương Kỳ Khai bắt hắn lại thì chắc hẳn Vĩnh Thành Đế cũng sẽ không nói gì.

Vương Kỳ Khai không có tiền, chỉ có thể dùng cách này để kiếm tiền, không phải sao? Nói không chừng Vĩnh Thành Đế còn cảm thấy Vương Kỳ Khai rất thông minh.

Mà sau khi Vương Kỳ Khai giết chết mấy con sâu mọt thì tất nhiên quan viên bên Trung Nguyên sẽ thuận theo ít nhiều, về sau mặc kệ hắn làm chuyện gì cũng sẽ thuận lợi hơn.

Tần Dục chuẩn bị một chút rồi không quan tâm đến nạn hạn hán nữa, nghĩ đến một chuyện khác.

Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của Chiêu Dương công chúa.

Cuối năm ngoái, sau khi đến điện trang ở ngoại thành thì Chiêu Dương đã ở đó mấy tháng không trở về, Triệu Hoàng hậu nhớ nàng không chịu được nên có nói chuyện này với Tần Dục vài lần.

Tần Dục cảm thấy Chiêu Dương ở ngoại thành rất tốt, nhưng không thể để nàng ở mãi ngoài đó được. Đến nay chuyện Hoắc gia ở Kinh thành đã không còn ai nói đến nữa, cũng không có ai muốn giúp Hoắc gia, bây giờ đã là lúc để Chiêu Dương hòa ly (ly hôn) với Hoắc Thọ.

Nghĩ vậy, Tần Dục liền phái người đến điện trang ở ngoại thành đón Chiêu Dương trở về.

Ngày hôm sau Chiêu Dương đã trở lại, mang theo rất nhiều đặc sản từ điện trang, từ các loại rau dưa đến gà vịt thịt cá, có thể nói là cái gì cũng có, thậm chí trong đó còn bao gồm hai con gà mà nàng tự tay nuôi lớn, đặc biệt mang về cho Tần Dục ăn.

Tần Dục biết chuyện này thì vừa buồn cười vừa cảm động, để Chiêu Dương xử lý xong thì tới gặp hắn.

Có lẽ vì gần đây trời nóng gay gắt, Chiêu Dương trước mặt Tần Dục không chỉ gầy đi một chút mà còn đen hơn.

Đại Tần luôn đề cao làn da trắng, mà trước nay Chiêu Dương có màu da ngăm đen, nên không được người ta thích, Tần Dục thì lại cảm thấy như vậy không tệ, trông rất khỏe mạnh.

Hơn nữa có đen thì bây giờ Chiêu Dương cũng xinh đẹp hơn trước rất nhiều.

"Hoàng huynh..." Chiêu Dương dùng tay kéo quần áo của mình, có chút ngượng ngùng nhìn Tần Dục, nàng để mình trở nên đen như vậy, hoàng huynh của nàng... Sợ là sẽ không vui.

"Chiêu Dương nhìn khỏe mạnh hơn nhiều, rất tốt." Tần Dục lại khen ngợi Chiêu Dương.

Mắt Chiêu Dương lấp lánh, ngẩng đầu lên nhìn Tần Dục, bị Lục Di Ninh đang luyện chữ bên cạnh Tần Dục trừng một cái.

"Qua sáu ngày nữa chính là sinh nhật Chiêu Dương, ta đã giúp mọi người dọn dẹp sạch sẽ phủ công chúa rồi, đến lúc đó, mọi người mời vài người đến phủ công

chứa dự sinh nhật, thuận tiện lộ mặt luôn." Tần Dục lại nói.

"Phủ công chúa?" Chiêu Dương sững sốt, đối với nàng phủ công chúa chính là một cái lao tù, những ngày ở phủ công chúa lúc nào cũng cực kỳ đau khổ, bây giờ nàng không muốn trở về đó nữa.

"Chỉ là một buổi yến hội thôi, ngày thường muội vẫn ở trong Đoan Vương phủ, về sau muốn ra ngoại thành thì cứ việc đi." Tần Dục nhìn ra tâm tư của Chiêu Dương, hoàng tử bọn họ muốn xuất cung ra khỏi thành thì phải nhận được phê chuẩn, nhưng Chiêu Dương là công chúa thì không cần, về sau nàng có thể ra ngoại thành vui chơi bất cứ lúc nào.

Nghe Tần Dục nói vậy, Chiêu Dương mừng rỡ ra mặt, rồi tiếp tục bị Lục Di Ninh trừng mắt một cái.

Chiêu Dương công chúa trở lại!

Từ khi Chiêu Dương phản phát rất nhiều thiệp mời ra ngoài, tin tức này liền truyền khắp mọi nơi trong Kinh thành.

Năm ngoái sau khi Hoắc gia xảy ra chuyện thì Chiêu Dương công chúa không hề lộ diện, ngay cả yến Trừ Tịch cũng không tham dự, nhất định là cực kỳ đau lòng, hiện tại nàng lại xuất hiện ở Kinh thành lần nữa, chắc là cuối cùng tâm trạng cũng tốt lên.

Nhưng không biết nàng có đưa người Hoắc gia nghèo túng về phủ công chúa không.

Tính tình Chiêu Dương công chúa yếu đuối, quả thực là một người đơn giản, rất nhiều người không hề coi trọng nàng, nhưng vì phía sau nàng còn có Triệu Hoàng hậu và Đoan vương, người khác không thể khinh thường.

Bởi vậy ít nhất mọi người đều tỏ vẻ cung kính với Chiêu Dương công chúa, nhận được thiệp mời thì ai ai cũng phải chuẩn bị để tham gia tiệc sinh nhật.

Trước khi tổ chức tiệc sinh nhật, Tần Dục đã dẫn Chiêu Dương vào cung.

Hai người đến gặp Triệu Hoàng hậu trước, Triệu Hoàng hậu vừa thấy nữ nhi đã khóc: "Chiêu Dương của mẫu hậu, con chịu khổ rồi..." Nữ nhi trắng trẻo mập mạp của bà trở nên đen gầy như vậy, Triệu Hoàng hậu cực kỳ đau lòng, thậm chí còn oán thầm Tần Dục —— sao nhi tử của bà lại ném Chiêu Dương ở ngoài thành không quan tâm vậy chứ?

"Mẫu hậu, con không sao." Chiêu Dương vội vàng nói, mấy tháng nay, nàng không hề thấy khổ mà ngược lại còn thấy rất vui vẻ.

"Chiêu Dương..." Triệu Hoàng hậu lại nghĩ nữ nhi đang an ủi mình nên càng đau lòng.

Triệu Hoàng hậu cảm thấy Chiêu Dương chịu khổ, đương nhiên Vĩnh Thành Đế cũng cảm thấy như vậy.

Lúc Tần Dục dẫn Chiêu Dương đến gặp Vĩnh Thành Đế, Vĩnh Thành Đế nhìn chằm chằm Chiêu Dương một hồi lâu mới nói: "Chiêu Dương, Hoắc Thọ kia không biết tốt xấu, đừng đưa hắn về nữa." Nữ nhi này của ông đã gầy đến mức ông thế nhận ra rồi...

"Dạ, phụ hoàng." Chiêu Dương đồng ý. Thời gian trôi qua lâu như vậy, bây giờ nàng đã không nhớ rõ bộ dáng của Hoắc Thọ nữa, chung quy cũng vì khi đó nàng không dám nhìn chằm chằm Hoắc Thọ.

"Phụ hoàng, nhi thần có chuyện muốn nhờ." Tần Dục đột nhiên nói.

"Chuyện gì?" Vĩnh Thành Đế hỏi.

"Phụ hoàng, nhi thần muốn xin phụ hoàng cho Chiêu Dương một đạo thánh chỉ, cho phép Chiêu Dương và Hoắc Thọ hòa ly." Tần Dục nói.

"Hòa ly?" Vĩnh Thành Đế nhướn mày.

Hòa ly? Chiêu Dương kinh hi nhìn Tần Dục.

Hoàng huynh đã sắp xếp người bên cạnh nàng, nói nàng thân là hoàng nữ thì có thể không đưa phò mã về nhà, nàng cũng quyết định sau này không đưa Hoắc Thọ về nữa, nhưng không ngờ còn có thể hợp cách.

"Phụ hoàng, lúc trước Hoắc Thọ có nữ nhân ở ngoài, đến nay vẫn ở chung với nhau, còn sinh cho hắn một nhi tử." Tần Dục nói, tỏ vẻ rất tức giận, hiện tại người Hoắc gia đều chán ghét Hoắc Thọ, càng chán ghét nữ nhân kia, Hoắc Thọ ở bên ngoài chịu uất ức, thậm chí còn đánh chửi nàng ta.

Vốn dĩ Vĩnh Thành Đế đã cảm thấy hòa ly cũng không thành vấn đề, bây giờ nghe đến chuyện này thì lập tức nói: "Phúc Quý, đi làm một thánh chỉ để Chiêu Dương công chúa hòa ly với Hoắc Thọ."

Trước khi Chiêu Dương tiến cung vẫn là thê tử của Hoắc Thọ, sau khi xuất cung đã là người tự do.

"Hoàng huynh, đa tạ." Ra khỏi cung, Chiêu Dương cảm kích nhìn Tần Dục.

"Muội là muội muội của ta, không cần nói cảm ơn." Tần Dục nói: "Sau này muội muốn sống thế nào thì sống thế ấy, coi trọng nam tử nào thì cứ nói với ta."

Chiều Dương đỏ mặt, nhát thời cúi đầu.

Tần Dục thấy Chiều Dương như vậy thì lại có chút nhớ Lục Di Ninh, ở trước mặt hắn, từ xưa đến nay Di Ninh đều to gan, sẽ không tỏ vẻ xấu hổ như vậy...

Chớp mắt đã đến sinh nhật Chiều Dương.

Triệu Hoàng hậu thường rất nhiều thứ, có lẽ vì thương tiếc cho làn da của nữ nhi nên còn tặng riêng một cung nữ am hiểu trang điểm, kêu nàng ấy mang theo rất nhiều son phấn đến trang điểm cho Chiều Dương.

Chiều Dương từng rất mập, cái đó có muốn che cũng không che được, nhưng giờ nàng chỉ có làn da đen, tô son trát phấn xong thì đã che được, búi một kiểu tóc xinh đẹp, vẽ lông mày, son môi thì như biến thành một người khác.

Thậm chí còn cực kỳ xinh đẹp.

Lúc Triệu Hoàng hậu còn trẻ là mỹ nhân, diện mạo Vĩnh Thành Đế lại càng không tệ, tất nhiên Chiều Dương không hề xấu, trước kia nàng rất béo nên khiến cho sắc đẹp của mình bị che lấp, bây giờ thì không như vậy nữa rồi.

Trang điểm xong, dung mạo của Chiều Dương chỉ kém dung mạo của Lục Di Ninh lúc này một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không thua hai vị Hoàng tử phi kia.

Lúc ở ngoại thành, ngày nào Chiều Dương cũng dạy mấy đứa nhỏ kia đọc sách, còn tự mình trồng vài thứ và nuôi dưỡng đám gà vịt, cực kỳ bận rộn nên đã lâu không chú ý đến diện mạo của mình, hiện tại đột nhiên thấy mỹ nhân trong gương, thiếu chút nữa vui mừng đến bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hạn hán xuất hiện (3)

Edit: Thỏ

Beta: Nhực Vy

Nói đến phủ công chúa nổi danh nhất kinh thành, người ta sẽ nói đến phủ đệ của Vĩnh Dương trưởng công chúa.

Mỗi năm trong phủ Vĩnh Dương trưởng công chúa tổ chức rất nhiều yến hội, vì thân phận cao quý nên bà có thể mời khá nhiều người, ngay cả các hoàng tử cũng tham gia, vậy nên nữ quyền trong kinh thành sẽ rất vinh dự nếu được Vĩnh Dương trưởng công chúa gửi thiệp mời.

Còn nói đến phủ công chúa không được người đề ý nhất trong kinh thành, không thể nghi ngờ chính là phủ đệ của Chiều Dương công chúa. Chiều Dương công chúa đã lập phủ được ba năm, nhưng chưa bao giờ mời người khác đến phủ làm khách.

Không ngờ hôm nay, trước cửa phủ Chiều Dương công chúa, bốn phía vây đầy xe ngựa.

Chiều Dương lớn như vậy nhưng chưa bao giờ tự mình chủ trì yến hội, lúc này không khỏi có chút hoang mang lo sợ, may mắn nhà mẹ đẻ Triệu Hoàng hậu là Triệu gia đã an bài hai nàng dâu tới giúp nàng, sự tình cuối cùng cũng trở nên gọn gàng ngăn nắp.

Không chỉ vậy, Đại tiểu thư đã xuất giá của Triệu gia là Triệu Đình còn mang theo hài tử, đặc biệt đến bồi Chiều Dương, nhân tiện chỉ bảo nàng.

Triệu Đình là cháu gái Triệu Hoàng hậu, khi còn nhỏ thường xuyên vào cung, cũng thân quen với Chiều Dương, trước khi Tần Dục xảy ra chuyện, nàng đã đính hôn với trưởng tôn (cháu đích tôn) nhà Công Bộ Thượng Thư, sau khi Tần Dục xảy ra chuyện thì nàng đã thành thân, vì thế không thể gặp mặt Chiều Dương và Tần Dục.

“Chiều Dương, rất nhiều chuyện chỉ cần làm nhiều lần sẽ trở nên quen thuộc, muội không cần quá lo lắng.” Triệu Đình ôm nhi tử vừa tròn ba tuổi của mình nói chuyện với Chiều Dương, từ khi nàng thành thân đã sinh hai đứa trẻ, đại nhi tử ba tuổi là đứa bé đang được nàng ôm, còn tiểu nữ nhi một tuổi vì quá nhỏ nên ở nhà.

“Vâng.” Chiều Dương gật đầu nhưng vẫn có chút khản trương.

Thấy bộ dạng khản trương của nàng, Triệu Đình không nhắc tới yến hội nữa, quyết định nói sang chuyện khác: “Chiều Dương, mấy tháng không gặp, không nghĩ tới muội gầy hơn trước rất nhiều, trở thành đại mỹ nhân rồi, muội làm thế nào vậy? Hiện giờ eo ta lớn hơn vài vòng, thật là hận không thể lấy thanh đao cắt bớt mấy khối thịt trên bụng.”

Từ khi Triệu Đình sinh ra hai đứa nhỏ, quả thật béo lên một vòng, tuy không nghiêm trọng bằng Chiêu Dương khi trước, nhưng cả mặt lẫn eo đều tròn.

Vốn nàng cũng không cảm thấy gì, nhưng nhìn thấy Chiêu Dương trở nên xinh đẹp như vậy, ngay lập tức cảm thấy bản thân cực kỳ xấu xí.

“Chỉ là ta vận động nhiều hơn mà thôi, đứng rồi, hoàng huynh không cho ta ăn quá nhiều thức ăn.” Chiêu Dương nói, ban đầu mỗi ngày đều không thể ăn no, nàng cảm thấy rất khổ sở, nhưng qua một thời gian, dần dần trở thành thói quen, đến khi nàng biết đồ ăn của những đứa bé sống ở thôn trang, về mặt ăn uống của mình càng thêm khác biệt.

“Chính là ta không quản được miệng mình...” Triệu Đình thở dài, đem những lời mình vừa nói ra thu lại.

Qua buổi trưa, bắt đầu có khách khứa tới, Triệu Đình hướng về phía Chiêu Dương giới thiệu từng người một, đồng thời nhắc tới Đoan Vương phi: “Chiêu Dương, nghe nói Đoan Vương với Đoan Vương phi sống chung rất tốt?”

“Đúng vậy, Hoàng huynh rất thích Hoàng tẩu.” Chiêu Dương nói, nàng nhìn ra được, Hoàng huynh thật sự thích Hoàng tẩu, đến nỗi Hoàng tẩu... Hoàng tẩu thậm chí hận không thể đem chính mình dán lên người Hoàng huynh, hẳn là cũng thích Hoàng huynh nhỉ?

“Vậy thì tốt, không biết hôm nay ta có thể gặp được Đoan Vương phi không?” Triệu Đình nói, trước kia nàng rất chán ghét người mà Vĩnh Thành Đế ép buộc đưa cho Tần Dục làm Vương phi, nhưng sau đó thấy Tần Dục hết sức yêu thích, bảo vệ nàng ấy, thậm chí nhắc nhở Triệu gia để cho bọn họ không nhằm vào Lục Di Ninh, nên đã buông xuống thành kiến.

Chính bản thân Đoan Vương coi trọng, bọn họ còn có thể nói gì?

“Có thể, Hoàng huynh nói sẽ mang Hoàng tẩu đến.” Chiêu Dương trả lời, khi nhắc tới Tần Dục, đôi mắt nàng liền trở nên lấp lánh.

Triệu Đình nghe vậy thì cao hứng, bắt đầu hỏi Đoan Vương phi là người thế nào, Chiêu Dương chọn mấy điểm chính nói ra, tỷ như Lục Di Ninh bắt được con thỏ, liền mặc kệ người khác, chỉ một lòng hưng phấn xách theo con thỏ chạy về đưa cho Tần Dục.

“Nàng với Bảo Nhi nhà ta không khác nhau lắm!” Triệu Đình nghe vậy thì vui vẻ, nàng nói Bảo Nhi, chính là đứa bé đang được ôm trong ngực, mấy ngày hôm trước nhi tử của nàng nhặt được một con giun, cũng hứng thú hứng hực chạy tới đưa cho nàng, nàng không thể không trái lương tâm khen vài câu...

“Cũng có chút.” Chiêu Dương nói.

“Vương phi như vậy ngược lại không tệ, cũng không phải loại người thấy lợi ích liền quên hết tình nghĩa.” Triệu Đình nói, sắc mặt lạnh xuống.

Triệu Đình nhớ tới Tô Minh Châu. Tô Minh Châu bằng tuổi nàng, cũng là bạn khuê mật của nàng, lúc trước Triệu Hoàng hậu chọn Tô Minh Châu cho Tần Dục, tuy nàng có chút ghen ghét nhưng vẫn chúc phúc cho họ, còn giúp Tô Minh Châu giấu mặt Tần Dục ở Triệu gia một lần.

Sau này Tần Dục gặp chuyện không may, Tô gia muốn từ hôn, nàng không cảm thấy gì, thậm chí có chút đồng tình với Tô Minh Châu, dù sao trải qua một lần như vậy, về sau sợ là Tô Minh Châu khó gả cho nhà tốt được.

Kết quả... Vậy mà Tô Minh Châu gả cho Tần Nhạc!

Từ hôn với ca ca, ngay sau đó gả cho đệ đệ, đây là chuyện gì? Khi hiểu hết mọi chuyện đã xảy ra, tình cảm trước giờ giữa Triệu Đình và Tô Minh Châu tan vỡ.

Cũng không biết có phải là nghiệt duyên hay không, Triệu Đình vừa định nhắc đến việc này, đã có người tới báo, nói là Vĩnh Vương phi tới.

Sắc mặt Triệu Đình khó coi thêm vài phần, nhưng vẫn nói: “Chiêu Dương, chúng ta đi nghênh đón Vĩnh Vương phi.” Bây giờ Tô Minh Châu là Hoàng tử phi, nếu nói đến thân phận, quả thật cao hơn bọn họ rất nhiều.

Từ lần sinh non, đã mấy tháng Tô Minh Châu không ra ngoài, lần này xuất hiện ăn diện long lẫy, nhưng vẫn có chút tiều tụy.

Tuy nhiên, bộ dáng mỹ nhân ốm yếu này lại khiến nàng thêm phần thương xót tha thùy mị.

Triệu Đình không thích Tô Minh Châu, dù không thể hiện ra mặt nhưng trừ mấy lời xã giao, nàng không nói chuyện cùng Tô Minh Châu nữa, Tô Minh Châu chỉ có thể ngồi yên.

Tô Minh Châu tới được một lúc thì Duệ Vương phi sai người đến tặng lễ, không tự mình tham dự, nói là thân thể khó chịu nên ở nhà nghỉ ngơi.

Người khắp kinh thành không ai không biết chuyện Duệ Vương phi có thai, nàng không tới là bình thường, không ai cảm thấy kỳ quái, ngược lại Đoan Vương dẫn Đoan Vương phi tới, khiến cho tất cả nữ quyến ở đây đều kinh ngạc không thôi.

Đoan Vương tới chúc thọ mọi người là điều hiển nhiên, nhưng sao hẳn lại dẫn cả vị Vương phi đầu óc có vấn đề kia cùng đến?

Lục Di Ninh chỉ lộ mặt vài lần khi theo Tần Dục ra ngoài, mà vài lần kia không phải trong cung thì cũng là hành cung ở núi Tần An, tuy người trong hoàng thất biết Lục Di Ninh, nhưng quan viên trong triều đa số là nghe danh mà chưa bao giờ thấy mặt nàng, lúc này người nào người nấy hết sức tò mò.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy Đoàn Vương ngồi trên xe lăn dẫn theo một mỹ nữ trang phục lộng lẫy đang chậm rãi đi tới.

Dáng dấp nàng cực kỳ giống với tiểu quận chúa nhà Vinh Dương trưởng công chúa, chỉ là tuổi tác lớn hơn một chút, vì đã trưởng thành nên càng xinh đẹp.

Chỉ là, mỹ nhân này mặc dù xinh đẹp, nhưng chỉ cần để ý sẽ thấy nàng đang dùng cặp mắt lấp lánh trong suốt tò mò nhìn khắp nơi, dù sao thì vẫn không giống tiểu thư khuê các trong kinh thành.

Quả thật là đầu óc có vấn đề... Trong đầu những người không thích Đoàn Vương và Đoàn Vương phi đều hiện lên ý nghĩ này.

Triệu Đình thì lại rất thích Lục Di Ninh, bộ dạng Đoàn Vương phi đích thị đẹp hơn nhiều so với Tô Minh Châu... Nghĩ như vậy, nàng có chút đắc ý liếc nhìn Tô Minh Châu một cái.

Tô Minh Châu cũng chú ý tới điểm đó, trong lòng không khỏi dâng lên một trận chua xót.

Yến hội này, ban đầu nàng không muốn đi, nhưng Tần Nhạc nói không thể đắc tội Tần Dục nên đành phải tới.

Lúc mới gả cho Tần Nhạc, nàng cảm thấy rất hạnh phúc. Thế nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, nàng dần dần mất hứng, rồi đến chuyện sảy thai càng khiến nàng khổ sở vạn phần.

Hầu như khắp phòng đều là nữ quyến, Tần Dục tùy ý nói hai câu rồi dẫn Lục Di Ninh đi nghỉ ngơi.

So với ở bên ngoài xã giao, hẳn thấy dạy Lục Di Ninh viết chữ còn tốt hơn.

Cho đến bây giờ Lục Di Ninh vẫn giống trẻ nhỏ tập viết chữ, cứ như vẽ ra, không cần biết là chữ nào, chỉ cần hấn viết mấy lần trước mặt nàng, ngay lập tức Lục Di Ninh có thể viết lại giống như đúc chữ mà hấn vừa viết.

Đây quả thật là gian lận.

Tần Dục khi thì dùng tay trái viết chữ, khi thì dùng tay phải, khiến Lục Di Ninh cũng học được cách viết chữ bằng cả hai tay, quan trọng nhất là, có mấy chữ nàng biết viết, nhưng không nhận biết được mặt chữ.

Tần Dục viết một bài thơ để Lục Di Ninh viết lại, còn mình đi tìm một quyển sách.

Mà lúc này, bên ngoài phủ Chiêu Dương công chúa, Hoắc Thọ đang ngơ ngẩn nhìn cảnh ngựa xe như nước trước cửa.

Sau khi Hoắc gia xảy ra chuyện, Hoắc Thọ luôn muốn gặp mặt Chiêu Dương để nàng giúp hấn cầu tình, nhưng hấn không tìm thấy tung tích Chiêu Dương.

Ban đầu hấn căm phẫn Chiêu Dương, cảm thấy nữ nhân này thật sự đáng giận, thấy chết mà không cứu, nhưng cho tới bây giờ, những cảm xúc đó đã hoàn toàn biến mất.

Mấy tháng trải nghiệm cuộc sống nghèo khó, khổ sở khiến hấn không thể kiêu ngạo được nữa, thậm chí bắt đầu hối hận... Nếu lúc trước hấn đối xử với Chiêu Dương tốt hơn, Hoắc gia sao có thể đến nông nỗi này?

Không phải bộ dáng xấu xí sao? Nhịn một chút là được... Nếu hấn có thể khiến cho Chiêu Dương sinh hạ hài tử vì hấn, thì Đoàn Vương không thể sử dụng thủ đoạn hiểm độc với Hoắc gia như vậy.

Nhưng trên thế gian này, làm gì có thuốc hối hận? Hiện tại dù Hoắc Thọ có muốn đối xử tốt với Chiêu Dương cũng không tìm thấy người.

Thậm chí đến cả yến tiệc mừng sinh nhật Chiêu Dương, hấn cũng nghe người khác nói mới biết.

Chọn cho mình bộ quần áo tốt nhất, Hoắc Thọ đi tới trước cửa phủ công chúa: "Ta là Phò mã của Chiêu Dương công chúa, ta muốn vào."

Lúc Hoắc Thọ ở bên ngoài chờ, Chiêu Dương đang tiếp đón nữ khách.

Những người hôm nay nàng mời đến, có người trước kia đã từng gặp, có người chưa thấy bao giờ, mà hiện tại, tất cả mọi người đều đang khen ngợi nàng.

Trước kia Chiêu Dương quá mức hướng nội nên một người bạn cũng không có, cũng bởi vậy mà chưa bao giờ đắc tội với ai, không xung đột lợi ích với họ, những người ở đây mặc dù không quá thích nàng, nhưng cũng sẽ không tỏ ra chán ghét hay nói xấu trước mặt.

Đương nhiên, quan trọng hơn là không ai dám tùy tiện nói xấu một vị công chúa.

Được nhiều người tặng bốc như vậy, trong lòng Chiêu Dương có chút rung rinh, trước kia ở Hoắc gia bị người người xa lánh ghét bỏ, thật giống như tất cả đều là ảo giác của nàng.

Chính lúc này, bên ngoài có người vào báo, nói là Phò mã của nàng tới.

Hoắc Thọ tới? Chiêu Dương sững sốt, có chút không biết làm sao — nàng không hy vọng yến tiệc tốt đẹp mừng sinh nhật của mình bị Hoắc Thọ làm hỏng.

Hoắc Thọ tới? Nữ quyến ở đây tiếp tục tò mò, Chiêu Dương công chúa giống trống khua chiêng trở về, không biết có phải vì Hoắc gia không?

“Các vị chưa biết gì sao? Mấy ngày trước Bệ hạ đã hạ chỉ để cho công chúa hòa ly với Phò mã.” Triệu Đình cười nói: “Hoắc Thọ đã không còn là Phò mã, đuổi hẳn ra ngoài là được.”

Vì chuyện này mà yến hội chậm lại một nhịp, sau đó náo nhiệt trở lại, mọi người vẫn khen ngợi Chiêu Dương, chuyện nàng hòa ly, từ đầu đến cuối không ai nhắc đến một lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Ngày hè đến(1)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Nếu Triệu gia vừa xảy ra chuyện mà Chiêu Dương đã muốn hòa ly, sợ rằng tất cả mọi người đều cảm giác nàng rất tuyệt tình. Phe Tiêu Quý phi cũng có thể thừa dịp dâng vài tấu chương.

Nhưng chuyện này trôi qua hơn nửa năm rồi, quan viên trong Kinh thành đã phân rõ ranh giới với Hoắc gia, Hoắc gia nghèo túng chỉ có thể dựa vào việc cầm chút trang sức để sinh hoạt, ngược lại mọi người đều cảm thấy việc Chiêu Dương Công chúa hòa ly là vô cùng chính xác.

Đương nhiên cũng có không ít những người hận không thể khiến cho sinh thân Chiêu Dương trôi qua không tốt, ít nhất Tiêu Quý phi chính là một trong số đó, chỉ là những người này....Chiêu Dương hoàn toàn không mời bọn họ.

Tiệc sinh thân của Chiêu Dương Công chúa được làm vô cùng náo nhiệt, tuy rằng bị Phò mã quấy rầy giữa chừng một chút nhưng cũng không ảnh hưởng gì lớn, sau ngày hôm nay, tin tức về diện mạo xinh đẹp của Chiêu Dương công chúa sẽ được truyền ra ngoài.

Trước kia quả thật Chiêu Dương có chút khó coi, nhưng bản thân nàng là Công chúa, lại rất ít khi gặp người ngoài, cho nên không ai nói về dung mạo của nàng, chỉ có tên vô liêm sĩ Hoắc thọ kia.

Hoắc Thọ là tài tử nổi danh trong Kinh thành, sau khi hấn cưới Chiêu Dương, không chỉ đối xử lạnh nhạt với nàng, hẳn còn không ít lần ra ngoài nghị luận dung mạo của Chiêu Dương, thế nên chuyện Chiêu Dương là một người mập mạp, trong kinh đúng là không người nào không biết, không người nào không hiểu, trước kia còn có rất nhiều người đồng tình với Hoắc Thọ, cảm giác hẳn vốn dĩ là một đại tài tử, thế mà phải cưới một nữ nhân xấu xí như vậy, thật sự đáng tiếc.

Nhưng thực tế thì sao? Nếu trước đây Hoắc gia không muốn, Triệu Hoàng hậu cũng sẽ không chọn bọn họ, hơn nữa, trước khi thành thân, tuy Hoắc Thọ chưa gặp Chiêu Dương lần nào, nhưng mẫu thân hẳn thì đã từng gặp qua.

Rõ ràng là Hoắc gia muốn cho Hoắc Thọ được thêm một phần tôn quý, mới bảo hấn cầu cưới Chiêu Dương, cưới xong liền bày ra bộ dạng ủy khuất, thậm chí hại chết Chiêu Dương...

"Vương gia." Thọ Hi kêu một tiếng, kéo Tần Dục ra khỏi dòng hồi tưởng

"Trong kinh có lời đồn đãi gì không tốt không?" Tần Dục hỏi.

"Hồi vương gia, vẫn có vài người đàm luận, nhưng không nhiều lắm." Thọ Hi nói, sau đó kể ra vài nữ quyến của quan viên bồi đen Chiêu Dương công chúa ở bên ngoài.

"Đều do Tiêu gia bên kia..." Tần Dục hừ lạnh một tiếng, lập tức nói: "Người cho người đem chuyện Tần Diệu dưỡng ngoại thất bên ngoài lộ ra đi, để dân chúng trong Kinh thành có thêm chút đề tài cho câu chuyện."

Duyệt Vương phi Quách Phúc là một nữ nhân rất lợi hại, cực kỳ thích ăn dấm chua, sau khi thành thân liền quản Tần Diệu khắp nơi, dường như còn nắm thóp Tần Diệu... Tần Diệu không dám ở trong phủ ăn chơi đàng điếm, dĩ nhiên sẽ ra ngoài mà lộng hành rồi.

Đối với một vị Vương gia, thực ra chuyện bên ngoài nuôi vài ngoại thất không phải chuyện gì to tát lắm, nhưng cũng đủ cho hậu viện của Tần Diệu bốc hỏa, sứt đầu mẻ trán.

Nghĩ đến hậu viện, Tần Dục lại nhớ tới tình huống của Tô Minh Châu khi ở phủ Chiêu Dương công chúa.

Tô Minh Châu từng hung hăng đâm Tần Nhạc một dao, khiến cho Tần Nhạc đoạn tử tuyệt tôn, hẳn có ý muốn liên lạc với nàng ta, chỉ là hiện tại không phải thời điểm thích hợp.

Khi đã bình tĩnh lại, Tần Dục tiếp tục xử lý chính vụ, không lâu sau, Lục Di Ninh bưng một chén thuốc đến: "Tần Dục!"

"Di Ninh." Tần Dục kêu đối phương một tiếng, lúc nhìn về phía bát thuốc kia, biểu tình có chút rối rắm.

Sau khi trở về từ núi Tần An, Lục Di Ninh liền bắt đầu nấu ít thuốc cho hắn uống, đã đối phương thuốc vài lần, mấy ngày này lại là một phương thuốc khác.

Tần Dục uống qua rất nhiều loại thuốc, dù cho khó uống thì về mặt vẫn không thể thay đổi, chỉ là gần đây thuốc này.... "Nhất định phải uống?"

"Ừ." Lục Di Ninh gật đầu, đây là thuốc rất tốt, trừ độc dưỡng thân.

Tần Dục cắn răng uống hết bát thuốc, quả nhiên không bao lâu sau liền cảm thấy trong bụng của mình như sóng vỗ ào ào lên đảo, rất khó chịu...

Một ngày này, Đoan vương Tần Dục ngồi ở trên cầu tiêu một hồi lâu, mặt không biểu tình đọc một quyển sách.

Mà cùng lúc đó, Thanh Vân đạo trưởng ở trong cung đã luyện chế được đan dược ra khỏi lò.

"Bệ hạ, đan dược này chỉ cần dùng liên tục trong vòng hai năm, thì có thể tẩy sạch những thứ dơ bẩn trong cơ thể, đây là bước đầu tiên để đắc đạo." Thanh Vân đạo trưởng nói.

"Thật sao?"

"Bệ hạ cứ việc tìm người đến thử." Thanh Vân đạo trưởng nói, hẳn đã cho người thử qua, ăn viên thuốc này thì tinh thần sẽ tốt lên gấp trăm lần, quả thật là một mặt tốt của thuốc.

Xưa nay Vĩnh Thành đế quý trọng mạng sống, dĩ nhiên sẽ không tự mình ăn, liền sai người gọi một tiểu thái giám tới, cho hắn ăn đan dược...

Vì để luyện đan, Vĩnh Thành đế vợ vét rất nhiều dược liệu, bên trong tư khổ vừa có chút tiền, lại tiêu hết, may mắn ông là Hoàng đế, đôi khi chỉ cần lái nhái vài câu thì sẽ có người đưa đồ mà ông muốn tới.

Vĩnh Thành đế vui vẻ, nên lại để bặt một ít người.

Xoa xoa mày, Tần Dục có loại cảm giác vô lực.

Vĩnh Thành đế thân là Hoàng đế, mà cũng làm việc như vậy, quan viên phía dưới không phải càng thêm tệ hơn sao?

Hết lần này đến lần khác, hẳn muốn ngăn cản cũng bất lực, quan viên trong triều có thể sử dụng được, quả thực không còn nhiều lắm.

Từ trong trí nhớ của mình, Tần Dục lục ra một số quan viên có thể dùng đến, đồng thời cho người đi thăm dò, các quan viên tăng chót cũng không bỏ qua, mục đích là từ giữa đám người đó tuyển ra được vài hạt giống tốt.

Thời gian trôi qua, thời tiết càng ngày càng nóng.

Bởi vì có Hoàng hậu chiếu cố, hàng năm Đoan vương phủ được phân đến không ít băng, nhưng dù vậy, Tần Dục vẫn cảm thấy nóng nực cả ngày, đồng thời cũng gặp một phiền toái lớn.

Vốn Lục Di Ninh không thích mặc y phục rườm rà của nữ nhân, ở nhà luôn mặc nam trang, khi thời tiết dần nóng hơn, thì nàng cứ hờ một chút là vén ống tay áo lên, chờ những ngày sau càng lúc càng nóng, nàng thậm chí còn muốn cởi cả quần.

Thật là...Còn ra thể thống gì!

Đổi thành người khác làm như vậy, Tần Dục không khỏi muốn răn dạy một phen, nhưng người này là Lục Di Ninh, hẳn không răn dạy được, chỉ có thể một lần lại một lần cùng nàng giảng đạo lý.

"Được rồi..." Đến cùng thì Lục Di Ninh vẫn phải đáp ứng không cởi quần, thời điểm vào ban ngày mặc y phục rất chỉnh tề, kết quả...

Đến buổi tối, Tần Dục liền thấy một mỹ nhân chỉ mặc mỗi áo yếm và tiết khó nằm trên giường mình.

Cơ thể Lục Di Ninh đang ngày ngày phát triển, giờ nằm như vậy, trước ngực phồng lên, như mời gọi người ta xốc yếm nàng xem thử...

"Sao nàng không mặc trung y?" Tần Dục quay đầu đi, không dám nhìn nữa.

"Nóng." Lục Di Ninh nói, quá nóng, tắm rửa xong thì nàng đã không muốn mặc lại rồi.

"Cho dù nóng, cũng phải mặc y phục." Tần Dục lại nói, trước kia cùng Lục Di Ninh ngâm nước nóng thì hẳn vẫn có thể bình tĩnh chống đỡ, nhưng hiện tại...

"Ồ trong phòng có thể không mặc!" Lục Di Ninh ủy khuất nhìn Tần Dục, người hầu hạ nàng tắm rửa nói, ở trong phòng có thể mặc ít đi một chút.

Cuối cùng Tần Dục cũng hiểu vì sao Thái giám rõ ràng đã bị thế mà còn tìm cung nữ để vui đùa.

Dù là phế nhân, nhưng hẳn vẫn là nam nhân, nhìn thấy nữ nhân sẽ động tâm.

"Nếu nàng không mặc, chúng ta tách riêng ra ngủ." Tần Dục hít sâu một hơi nói.

Dưới sự kiên trì của Tần Dục, cuối cùng Lục Di Ninh vẫn phải mặc y phục, nàng nói: "Ta còn phải chữa bệnh cho người, chúng ta không thể tách riêng ra ngủ."

Trong lòng Tần Dục run lên, có chút cảm động, cũng có khổ sở.

Ngày hôm sau, ngay lúc tỉnh lại, Tần Dục mới phát hiện Lục Di Ninh bị mình ôm vào trong ngực, điều khiến hắn không chịu nổi chính là Lục Di Ninh đã vén yếm lên, tay hắn còn đặt trên ngực...của nàng.

Tần Dục hận không thể chạy trốn mới tốt, nhưng hắn di chuyển bất tiện, muốn trốn cũng không thoát được, chỉ có thể chậm rãi buông Lục Di Ninh ra, sau đó nằm thẳng tắp.

Cuộc sống như thế, đối với Tần Dục, nó giống như một loại giày vò ngọt ngào.

Mấy ngày đầu thì hắn không quen, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn dần trấn định hơn, nếu khi thức dậy phát hiện tay mình đặt ở chỗ không nên đặt, hắn cũng có thể bình tĩnh thu tay về.

Đương nhiên, dù cho hắn có chậm rãi thích ứng, thì tình cảm với Lục Di Ninh cũng đã hoàn toàn thay đổi, chắc chắn hắn đã không có cách nào để tiếp tục đối đãi với Vương phi của mình như hải tử nữa.

"Di Ninh, về sau chúng ta một đời không rời xa được không?" Buổi sáng hôm nay, sau khi thu tay từ nơi trắng mịn nào đó, đột nhiên Tần Dục nói.

"Được." Lục Di Ninh gạt đầu, vốn dĩ bọn họ sẽ một đời không rời xa mà!

Đúng rồi, sao Tần Dục không sờ mình nhiều chút nhỉ? Rõ ràng buổi tối khi nàng cầm tay Tần Dục đặt trên người mình thì hắn đều sờ...

"Nàng đã đáp ứng, vậy thì nói phải giữ lấy lời." Tần Dục hôn lên trán của Lục Di Ninh một cái.

Nếu Lục Di Ninh đồng ý, hẳn nhất định sẽ không buông tay ra, đương nhiên việc cấp bách vẫn là khiến Lục Di Ninh nhanh chóng trưởng thành.

Bằng không...hắn sẽ cảm giác bản thân thật sự quá mức cảm thú.

Không, ngay cả cảm thú cũng không bằng.

Cũng không biết có phải việc mỗi ngày uống thuốc đã bắt đầu có hiệu quả hay không, mùa hè này, Tần Dục cảm thấy thân thể của mình càng ngày càng tốt, cả người cũng càng ngày càng có tinh thần.

Nhưng đối với Đại Tần mà nói, mùa hè này có rất nhiều tin tức không được tốt, ví dụ như, Trung Nguyên bên kia đã thật lâu không đổ mưa.

Không đổ mưa, dân chúng chỉ có thể dẫn nước tưới, nhưng không phải thôn nào cũng có thể đưa nước tới...Trong thư của Vương Kỳ Khai gửi cho Tần Dục, có nhắc tới vì tranh giành nước mà dường như bên kia, mỗi ngày đều có phát sinh chuyện mâu thuẫn.

Đương nhiên, khiến cho lòng người phẫn nộ nhất vẫn là vấn đề về đám quan viên hư cũ mục nát.

Mỗi huyện mỗi phủ đều dự trữ kho lúa, nhưng mấy cái kho đó lại hiếm khi có lương thực!

Thờ dài, Tần Dục cho người đi Giang Nam mua lương thực.

Về phần Hồ Quảng... Lương thực nhiều, nhưng người nhìn người chăm chăm cũng nhiều, hẳn không có cách nào mua nhiều lương thực ở bên đó.

Trung Nguyên, Hà Tây phủ.

Khâm sai đại thần Vương Kỳ Khai đến Hà Tây phủ đã được vài ngày, lúc hắn vừa tới, dân chúng Hà Tây phủ không chào đón, bởi vì trước đây khi có khâm sai đến, quan phủ không khỏi muốn lợi dụng quyền lực của khâm sai để bắt bọn họ bỏ tiền ra.

Mà bây giờ, dân chúng càng không chào đón hơn, vị Khâm sai đại thần này, quả thực là một kẻ ác độc.

Hắn vừa đến không bao lâu mà đã giết một ít quan viên của Hà Tây phủ, còn tịch thu của cải!

Mấy quan viên này, thật ra dân chúng Hà Tây phủ chưa chắc đã thích lắm, chỉ là vài người làm quan kia, không phải đều cùng một dạng hay sao? Giết rồi thì về sau cũng không nhất định sẽ là quan tốt.

Càng quan trọng hơn...vì Khâm sai đại thần kia ngay cả quan viên cũng có thể giết,vậy sau này có khi nào giết luôn phủ hộ hay dân chúng trong thành không?

Nhất thời, dân chúng Hà Tây phủ chìm trong trạng thái hoảng sợ.

"Tình huống bên ngoài thế nào?" Vương Kỳ Khai hỏi sư gia của mình.

"Đại nhân, hiện tại trong thành dân chúng đều nói người là ông già có mặt mũi hung tợn vô cùng hung ác." Sư gia của Vương Kỳ Khai nói.

Vương Kỳ Khai xét lại quan viên là vì phát hiện kho lương thực Hà Tây phủ trống không, kết quả hành động giết người xét nhà của hắn đã dă động đến lợi ích không ít người, người bên này đã bắt đầu bố trí khởi tố hắn, nghe nói còn có quan viên vào Kinh cáo trạng.

"Những người đó vậy mà cũng nghĩ ra được." Vương Kỳ Khai nói.

"Đại nhân, cứ tiếp tục như vậy... Liệu ngài có gặp phiền toái không?" Vị sư gia kia lo lắng vô cùng, Vương Kỳ Khai vừa đến đã làm động tác lớn, sợ là sẽ nhận vô số lời buộc tội, số phận sau này...

Vương Kỳ Khai thì không lo lắng, chỉ cười cười: "Ta tin tưởng Đaoan vương."

Hắn cũng nên vùng lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Ngày hè đến (2)

Edit: Halina

Beta: Nhực Vy

Mùa hè năm nay, Hà Tây phủ gần như không đổ mưa, sản lượng lương thực giảm đi ít nhất ba phần, tình hình hạn hán trở nên tương đối nghiêm trọng, sợ rằng sản lượng sẽ tiếp tục giảm xuống tận sáu bảy phần.

Nếu là năm xưa, gặp chuyện như vậy, hắn là rất nhiều dân chúng phải bán đất để có tiền nộp thuế, nhưng năm nay thì khác.

"Thôn trưởng, thôn trưởng, huyện nha dán thông báo nói năm nay miễn thu thuế!" Một cậu thiếu niên mới lớn chạy vào Vương gia thôn, vừa chạy vừa kêu, bộ dáng rất kích động.

"Son oa tử, người nói cái gì?" Một ông lão trong thôn gọi cậu thiếu niên đó lại.

"Nhị đại gia, người đừng gọi ta là son oa tử, tiên sinh đã đặt tên cho ta, gọi là Vương Sùng Lĩnh." Cậu thiếu niên mới lớn nói. Hắn là nhi tử của Vương Đại Hộ giàu có nhất Vương gia thôn.

Tuy Vương Đại Hộ là địa chủ nhưng sống rất hòa thuận, nhi tử của hắn - Vương Sùng Lĩnh sinh lớn lên ở trong thôn, từng chơi đùa với đám trẻ con xung quanh, lớn hơn một chút thì được Vương Đại Hộ đưa lên huyện để đọc sách.

Đọc sách trên huyện tốn rất nhiều tiền, để có tiền cho cậu đọc sách, trong khoảng thời gian này địa chủ Vương Đại Hộ cũng không dám ăn thịt.

"À... Son oa tử, người nói năm nay sẽ miễn thu thuế, chuyện này là thật sao?" Ông lão lại nói.

Vương Sùng Lĩnh tiếp tục bị gọi nhũ danh thì có chút không vui, nhưng nghe ông lão hỏi đến chuyện thu thuế thì vui vẻ ra mặt: "Đúng vậy, năm nay Hoàng thượng hạ chỉ miễn thuế cho dân chúng Hà Tây phủ! Huyện nha đã dán thông báo ra ngoài rồi!"

"Nếu thật sự không thu thì tốt, chỉ sợ..." Ông lão thở dài, có đôi khi bên trên nói không thu thuế, kết quả bên dưới lại thu nhiều hơn...

"Nhị đại gia yên tâm, lần này nha dịch dán thông báo nói nếu có người dám bằng mặt không bằng lòng thì có thể cái trạng lên trên, Khâm Sai đại thần nhất định sẽ trả lại công bằng!" Vương Sùng Lĩnh nói.

"Khâm Sai đại thần? Là cái người tịch thu tài sản sao?" Vương gia thôn cách huyện không xa, ông lão này cũng nghe qua rất nhiều lời đồn đãi trong thị trấn, ấn tượng về Vương Kỳ Khai không tốt.

"Nhị đại gia, Khâm Sai đại thần chỉ tịch thu tài sản của tham quan! Đúng rồi, Khâm Sai đại thần còn kêu học trò chúng ta giúp Khâm sai đại thần chép công văn, thông báo tới các thôn làng về chuyện miễn thuế, ta tìm thôn trưởng xong còn phải đến thôn bên cạnh, không thể hàn huyên với người!" Vương Sùng Linh nói.

Hắn chỉ là một học trò bình thường trong huyện Bình Sơn, học vắn tắt tạm, vốn tưởng rằng đời này nhiều nhất cũng chỉ đậu tú tài, không có khả năng làm quan, không ngờ Khâm Sai đại thần lại phái người đến nói muốn để bọn họ sắp xếp công sự.

Bây giờ, việc hần phải làm là thông báo cho các thôn trang lân cận chuyện năm nay không thu thuế, chờ làm xong chuyện, Khâm Sai đại thần sẽ cho bọn họ dẫn người trong thôn đến mấy kênh đào để đào giếng, đến lúc đó sẽ phải quản rất nhiều người.

Tuy lúc này phải tạm hoãn việc học, nhưng Khâm Sai đại thần phái người tới nói, việc bọn họ làm là chuyện ích quốc lợi dân!

Quan trọng nhất, nếu làm tốt thì Khâm Sai đại nhân sẽ đề cử bọn họ đến học ở Quốc Tử Giám, là Quốc Tử Giám đó nha!

Vương Sùng Linh hưng phấn tiếp tục đi về phía trước.

Ở chỗ Khâm Sai đại thần - Vương Kỳ Khai, có phụ tá nghỉ ngơi nói: "Đại nhân, ngài kêu mấy học trò không đậu tú tài đi làm việc giúp, chuyện này..."

Đào mương dẫn nước vào các thôn là chuyện phải làm, nhưng trừ việc sai khiến nha dịch, Vương đại nhân còn gọi hai mươi học trò bắt tài từ học đường tới để giúp ghi sổ, chuyện này có chút khó hiểu.

Một đám nhóc mới lớn, Khâm Sai đại thần không sợ bọn họ làm hỏng chuyện sao?

"Đại nhân, mấy tên nhóc đó có thể làm được gì?" Lại có người nói.

"Không phải chuyện gì lớn, chỉ là ghi vài quyển sổ sách phân phát lương thực mà thôi, chẳng lẽ một học trò mười mấy tuổi đã từng đọc sách không làm được?" Vương Kỳ Khai nói: "Huống chi đám nhóc đó không cần tiền công, cực kỳ nhiệt tình, trông cũng không tệ... Không phải tốt hơn à?"

Vương Kỳ Khai nói thì nói vậy nhưng trong lòng vẫn hơi bồn chồn, Đao vương đã dặn dò chuyện này, hắn sẽ suy nghĩ rèn luyện đám trẻ đó một chút.

Đương nhiên, vì để chắc chắn đám học trò kia không làm hỏng việc, hắn đã sắp xếp người đến quan sát bọn chúng, sâu xa hơn là cho người đến để dạy bọn chúng phải vì nước vì dân.

Lần này chuyện Vương Kỳ Khai cần làm là động viên dân chúng Hà Tây phủ đào mương máng dẫn ra sông, chuyện này khá khó để thực hiện, nếu thật sự khai đào thì cũng phải đến đó để xem thử, nhìn thấy một đám trẻ con đang làm việc này thì bọn họ sẽ không phản đối nữa.

Lúc này, Vương Kỳ Khai hỏi sang chuyện khác: "Quân đội ở phủ bên kia thế nào rồi?"

Hà Tây phủ cũng có quân đội.

Phần lớn quan viên Hà Tây phủ đều hủ bại, quân đội nơi này cũng thế, thậm chí có thể nói quân đội Đại Tần bây giờ không ai không ăn không ngồi rồi.

Quân đội Tây Bắc bảo vệ biên giới, vì để có thêm lương thực nên phải báo cáo không thêm nhiều quân số, vậy mà triều đình chưa bao giờ cung cấp đủ thức ăn.

So với quân đội Tây Bắc thì vấn đề của quân đội Hà Tây phủ nghiêm trọng hơn, đám người này không còn sức chiến đấu thì không nói, vậy mà còn kiêm luôn chức thổ phi, sau khi Vương Kỳ Khai giết vài tên đại thần, tịch thu tài sản xong thì gặp phải đám "Thổ phi" chặn đường cướp của, suýt nữa bị giết chết.

Đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước Vương Kỳ Khai để lời đồn tùy ý nổi lên khắp nơi, khoảng thời gian đó, hắn thậm chí không dám ra ngoài.

May là ngoại trừ sắp xếp hắn đến đây, Đao vương còn điều mấy Võ tướng thân cận đã bị đổi đi nơi khác của mình để trợ giúp thu dọn đám quan binh.

"Quân đội trong phủ đã bị Tôn tướng quân khống chế rồi, Tôn tướng quân nói, chờ hắn rèn luyện bọn họ mười ngày nửa tháng xong, nếu đại nhân cần thì bọn họ có thể xuất binh hỗ trợ." Sư gia của Vương Kỳ Khai nói.

Bấy giờ mặt mũi Vương Kỳ Khai mới lộ vẻ vui mừng: "Được! Ngươi cũng đi nói với Tôn tướng quân, chỉ cần Vương Kỳ Khai ta còn ở đây, nhất định quân lương cho hắn sẽ không thiếu!"

"Đại nhân, đã miễn thu thuế rồi, chuyện lương thực..." Sư gia lại hỏi.

"Ta đã liên hệ với rất nhiều thương nhân ở Giang Nam, bọn họ tự biết đưa lương thực tới đây, còn bạc dùng để mua lương thực thì tốt nhất vẫn nên có nhiều hơn một chút." Vương Kỳ Khai cân nhắc.

Đao vương nói sẽ đưa lương thực tới đây, ổn định giá bán cho hắn, nhưng lương thực hắn muốn rất nhiều, về vấn đề bạc thì... Hắn muốn đi xung quanh

để xem thử coi có quan viên nào ăn hối lộ trái pháp luật không.

Tần Dục đưa rất nhiều lương thực đến cho Vương Kỳ Khai, nhưng không phải cho không, mà dùng để ổn định giá bán.

Suy cho cùng hẳn chỉ có một mình, Đao vương phủ cũng có chút tiền mà thôi, nếu như cho không... Thì chẳng khác nào đẩy hết toàn bộ gia sản vào đây, như vậy sợ là không thể gây nên sóng gió gì ở Trung Nguyên này nữa.

Với tình huống của Đại Tần hiện nay, hẳn có thể cung cấp lương thực cho Vương Kỳ Khai mua đã là cố gắng hết sức rồi.

May mà Vương Kỳ Khai đã tịch thu nhiều của cải của quan viên nên không thiếu bạc, mỗi lần Tần Dục đưa tới bao nhiêu lương thực thì hắn đều mua hết bấy nhiêu.

Chờ trong kho có đủ lương thực, hắn sẽ dứt khoát chinh đồn lại Hà Tây phủ một cách hăn hoi.

Vương gia thôn, Vương Sùng Linh lại chạy từ ngoài vào trong thêm lần nữa.

"Son oa tử, chạy nhanh vậy làm gì, lần này có chuyện gì nữa?" Vị nhị đại gia kia lại gọi Vương Sùng Linh.

"Nhị đại gia, Khâm Sai đại thần kêu ta và nha dịch đến nói với người trong thôn, muốn mọi người giúp đào nương máng!" Vương Sùng Linh nói.

"Cái gì?" Vị nhị đại gia nghe Vương Sùng Linh nói xong, sắc mặt liền biến đổi. Đây là... Muốn mọi người làm lao dịch?

Người trong thôn sợ nhất cái gì? Còn không phải là lao dịch và binh dịch[1] sao? Làm lao dịch, có đôi khi sẽ bị đẩy đi rất xa, đến nơi điều kiện kém, không cần thận sinh bệnh thì không thể trở về.

[1] Lao dịch: chỉ những người nô dịch làm công mà không được trả tiền trong thời phong kiến (cũng có thể hiểu là họ bị bắt ép) và phải làm việc rất cực khổ.

Binh dịch: chế độ tòng quân, không phải tự nguyện.

"Nhị đại gia, người yên tâm, không phải lao dịch, cũng không cần làm việc ở nơi xa xôi, người trong thôn chỉ cần đào nương ở thôn của mình, bên trên còn phát com xuống nữa đấy! Đúng rồi, người nào không còn sức lao động thì không cần đi." Vương Sùng Linh nói, hắn và rất nhiều học trò khác đã học qua một khóa, biết được vài thứ nên lúc này cả người đầy nhiệt tình.

"Đào trong thôn của mình sao?"

"Còn phát com nữa?"

Người trong thôn nhìn nhau, tất cả đều động tâm.

Năm nay tình hình hạn hán rất nghiêm trọng, cây trồng không thu hoạch được bao nhiêu, chút lương thực kia mấy nữ nhân trong nhà cũng có thể thu hoạch, đám nam nhân đi làm chuyện vô tích sự này còn có com ăn, đây không phải là tiết kiệm đồ ăn sao?

Bọn họ cũng nghe nói lần này hạn hán không chỉ kéo dài trong một năm, mà là liên tục ba năm.

Tuy lúc đầu mọi người rất do dự, nhưng khi nha dịch đến xác định vị trí cần đào nương máng, một vài ngôi nhà được dựng lên để đưa lương thực tới thì người trong thôn liền ào ào đi báo danh.

Các công việc của Hà Tây phủ đều dần dần đi vào quỹ đạo.

Thực ra lúc này mới đào nương máng thì có chút chậm, nhiều nhất cũng chỉ khiến sản lượng lương thực sang năm cao hơn một chút mà thôi, nhưng Vương Kỳ Khai vẫn làm vậy, hắn dự định lấy công cứu tế để khiến dân chúng Hà Tây phủ có thể tin tưởng hắn, thuận tiện nói hết những gì hắn muốn nói cho người trong thôn nghe, thông qua đám người lao động này để lan truyền ra ngoài.

Hành động của Vương Kỳ Khai không hề nhỏ, đã bắt đầu có người đến Kinh thành cáo trạng.

Tần Dục có thể áp chế hết tất cả những chuyện này, nhưng hắn không làm vậy, ngược lại còn chủ động báo với Vĩnh Thành Đế những gì Vương Kỳ Khai làm ở Hà Tây phủ.

"Con nói Vương Kỳ Khai giết nhiều quan viên ở đó, còn gia đình bọn họ thì sao?" Vĩnh Thành Đế nghe Tần Dục nói thì nhú mày, hiển nhiên rất là bất mãn.

"Dạ, phụ hoàng." Tần Dục nói rồi cho người đưa đến chỗ Vĩnh Thành Đế một quyển sổ sách: "Phụ hoàng, khi Bàng đại nhân ở Hà Tây phủ bị xét nhà, đúng là đã tịch thu được hai trăm vạn lượng bạc, chưa kể các món trân bảo, mà trước khi hắn có chức vị thì trong nhà lại nghèo trắng tay." Nếu nói với Vĩnh Thành Đế về những điều ác mà Bàng đại nhân làm thì sẽ vô dụng, nhưng nếu nói cái này thì không giống vậy...

"Cái gì?" Vĩnh Thành Đế cả kinh, kho bạc riêng của ông cũng không nhiều tiền như vậy!

"Vương Kỳ Khai còn tìm được một ít trân bảo từ nhà hắn, đã sai người đưa tới Kinh thành." Tần Dục lại nói.

Vĩnh Thành Đế buông sổ sách trên tay xuống, không so đo về việc Vương Kỳ Khai xét nhà nữa.

Tần Dục nhìn thấy cảnh tượng này thì có chút bi ai.

Đại Tần cứ tiếp tục như vậy, sau này biết làm sao mới tốt?

Không phá thì không xây được, phá rồi xây lại thì....

Không nhiều văn võ trong triều tán đồng việc Vương Kỳ Khai làm.

May là hắn chỉ ra tay ở Hà Tây phủ, không ảnh hưởng đến quan viên trong Kinh thành, chỗ đó là một nơi chẳng béo bở gì, quan viên địa phương không có bối cảnh, hơn nữa có Vĩnh Thành Đế giúp nên không ai dám nói này nói nọ.

Mà lúc này, Duệ vương phủ lại có thêm một tiểu quận chúa, tiểu quận chúa cũng khá thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ngày hè đến (3)

Edit: Tina Kathy

Beta: Nhục Vy

Người của Tiêu Quý phi bêu xấu thanh danh của Chiêu Dương, Tần Dục liền cho người đi gây phiền toái cho bọn họ, tung ra chuyện Tần Diệu nuôi ngoại thất bên ngoài.

Thật ra cũng không hẳn là Tần Diệu nuôi ngoại thất, chỉ là vài thủ hạ tặng nữ nữ cho hắn, lại tặng thêm vài tòa nhà, thỉnh thoảng hắn ghé qua thì ngủ lại mà thôi.

Sau khi Tần Dục truyền chuyện này ra ngoài, bởi vì quá bận rộn nên không có thời gian quan tâm đến, cuối cùng vì nó mà xem được một màn kịch hay.

Quách Phúc thân là Duệ Vương phi, vừa mang thai là bị mọi người vây quanh đến ba lớp, bảo vệ nàng kín đến không một kẽ hở. Trong tình huống như thế, tin tức Tần Diệu nuôi ngoại thất nàng chẳng hay biết gì.

Nghĩ lại thì cũng đúng, tên nào không không có mắt lại đi nói chuyện Tần Diệu phong lưu bên ngoài cho Duệ Vương phi đang mang thai, đây không phải là tự tìm chết sao?

Thế mà lại có người thật sự muốn tìm chết.

Một nữ nhân mà trước kia rất được Tần Diệu sủng ái, sau này bị Quách Phúc dùng roi đánh đến hủ dục, không biết bằng cách nào có thể chạy đến trước mặt Quách Phúc sắp lâm bồn mà chửi mắng.

Nàng mắng Quách Phúc một hồi lâu, nói Quách Phúc chẳng qua chỉ là một nữ nhân xấu xí y vào gia thế mà hoành hành ngang ngược ở Duệ Vương phủ, nói Duệ Vương từ trước đến nay chưa bao giờ thích nàng, nói Quách Phúc tương lai chắc chắn không có một kết cục tốt...

Cuối cùng, nàng đem cả chuyện Duệ Vương nuôi ngoại thất nói ra.

"Cả cái Kinh thành này ai ai cũng biết Vương gia chúng ta dưỡng ngoại thất, kim ốc tàng kiều, chỉ có người là bị giấu điếm không biết gì. Quách Phúc, tất cả mọi người đều đang cười nhạo ngươi đấy." Nữ nhân đó cười ha hả trước mặt Quách Phúc.

Sau khi bị hủ dục, cuộc sống của nàng ta cực kỳ khó khăn, hận Quách Phúc đến không muốn sống nữa, những câu nói ra đều cực kỳ cay độc.

Quách Phúc xưa nay tính tình nóng nảy, quả nhiên là bị chọc giận. Nàng không cố kỵ mình còn đang mang thai, dẫn theo một đám gia nhân đến tòa nhà của Tần Diệu, muốn lật ngược tòa nhà ấy lên.

Tòa nhà đó quả thật đã bị nàng lật tung lên. Đúng lúc đó, nàng lại chuyển dạ. Lần sinh nở này xảy ra quá nhanh, nàng không có thời gian quay về phòng sinh đã chuẩn bị tốt ở Vương phủ, cuối cùng phải ở trong tòa nhà mà Tần Diệu dùng để nuôi ngoại thất hạ sinh một tiểu quận chúa.

Tiểu quận chúa của Duệ Vương phủ được sinh ra tại nơi Duệ Vương dùng để dưỡng ngoại thất, hỏi thử xem có thú vị hay không?

Kiếp trước Quách Phức cũng từng làm loạn thế này, nhưng mà là sau khi sinh, kiếp này có lẽ do Tần Dục truyền ra việc Tần Diệu nuôi ngoại thất nên sự việc mới thay đổi.

Lúc Tần Dục biết tin, cười khẽ một tiếng, càng cảm thấy Tần Diệu ngu xuẩn.

Quách gia là đại gia tộc ở Đại Tần, phụ thân của Quách Phức lại là Hồ Quảng Tổng đốc, các thức bá của nàng đều có tương lai rộng mở, Tần Diệu lấy nàng thì sẽ được Quách gia ủng hộ, đây tuyệt đối là một món hời lớn.

Nếu hắn là Tần Diệu, kiểu gì cũng phải đối tốt với Quách Phức, chỉ có thể mà Tần Diệu cũng không làm được.

Đương nhiên, hắn cực kỳ mong Tần Diệu sẽ không thấy được điều đó.

Năm hắn 16 tuổi, cảm thấy cho dù có lấy ai cũng như nhau, để mặc mẫu hậu chọn thê tử cho hắn, nhưng hiện tại, suy nghĩ của hắn đã thay đổi.

Nếu muốn cưới thê tử, vậy phải chọn người mình thích, bằng không cả đời chung sống với người mà mình không thích, nhất định cả ngày sẽ bị dè nén.

Thân là nam tử, hoàn toàn có thể tam thê tứ thiếp, nhưng Tần Dục không thích như vậy.

Việc từ nhỏ đến lớn luôn phải chứng kiến cảnh Vĩnh Thành Đế sủng ái hết người này đến người khác khiến hắn vô cùng chán ghét cách sống như thế.

Nghĩ đến đây, Tần Dục liền nhớ đến Vương phi của mình.

Mấy ngày nay Lục Di Ninh luôn đi theo Hồ đại phu và Hồ phu nhân học y thuật, không còn ở trước mặt hắn nói mấy câu mà câu nào hắn cũng phải dạy dỗ lại, hắn cũng càng ngày càng thích vị Vương phi này của mình.

Kiếp này, nếu bọn họ có thể yên ổn bạc đầu giai lão thì thật tốt, có được hài tử thì dù có bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục hắn cũng cam lòng.

Hôm nay trên triều không có việc gì quan trọng nên Tần Dục về nhà sớm. Ăn một bữa trưa hiếm có với Lục Di Ninh. Cùng ăn trưa còn có Chiêu dương.

Sau khi hòa ly, Chiêu Dương muốn trở về ngoại thành nhưng bị Triệu Hoàng hậu ngăn cản.

Triệu Hoàng hậu khẳng khái cho rằng nữ nhi của mình sau khi hòa ly sẽ rất đau lòng, kiên quyết giữ nàng trong thành được ngày nào hay ngày nấy, bắt đắc dĩ Chiêu Dương phải ở lại, mà mấy ngày nay...

Theo lời Tần Dục, Chiêu Dương bán tất cả những thứ không dùng đến trong phủ Công chúa, lấy lý do là sợ nhìn vật nhớ người, trong lòng khó chịu.

Tần Dục bảo Chiêu Dương làm vậy chẳng qua là vì thấy những đồ vật đó vô dụng, không bằng mấy thứ có lợi ích thiết thực như vàng bạc, nào ngờ Chiêu Dương làm như vậy thanh danh lại tốt lên.

Vốn mọi người cảm thấy Chiêu Dương hòa ly là vô tình, nhưng khi nghe nói nàng bán rất nhiều thứ trong phủ, dự định ở ngoại thành chăm sóc một đám cô nhi thì lại thấy Chiêu Dương công chúa thật sự là một nữ nhân huệ chất lan tâm[1].

[1]Huệ chất lan tâm: người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết.

Đối với Chiêu Dương, đây cũng là việc vui ngoài ý muốn.

"Chiêu Dương, mấy ngày nữa muội phải đi, hôm nay huynh dẫn muội đi dạo Kinh thành." Tần Dục nói, nắm lại dùng trên người Lục Di Ninh: "Di Ninh, có muốn đi đâu không?"

Lục Di Ninh mờ mịt lắc đầu, sao nàng có thể ra khỏi Đoan Vương phủ, nàng không biết gì về thế giới bên ngoài.

"Ta dẫn nàng đi ăn ngon." Nhìn về mặt Lục Di Ninh, Tần Dục cười sờ sờ tóc nàng.

Mắt Lục Di Ninh sáng lên.

Kinh thành cực kỳ phồn hoa, trên đường cái tấp nập kẻ qua người lại. Tần Dục ngồi trên xe ngựa, ngồi cạnh hắn là Lục Di Ninh và Chiêu Dương, mỗi người một bên, phấn khích nhìn ra bên ngoài.

"Bên kia là nơi bán vải dệt, còn may quần áo cho mọi người nữa."

"Nhìn bên kia xem, đó là đại tửu lâu rất nổi danh ở kinh thành, thức ăn ở đó cực kỳ ngon luôn đấy."

"Đây là quầy điểm tâm, bánh đậu xanh lần trước muội mang về cho tỷ là mua ở đó đó."

Ngồi ở bên cạnh Lục Di Ninh, Tần Dục cho Chiêu Dương giới thiệu đủ loại đồ trên đường.

"Ta đói bụng." Lục Di Ninh nhìn về phía Tần Dục.

Bọn họ vừa mới ăn cơm xong, sao lại đói nhanh như thế được? Tần Dục có chút buồn cười nhưng cũng biết Lục Di Ninh nói thế thì hẳn là nàng đói, lập tức nói: "Ta đã đặt một phòng ở Phúc Mãn lâu, bây giờ chúng ta qua đó."

Chờ Lục Di Ninh đồng ý, Tần Dục lại nhìn về phía muội muội của mình: "Chiêu Dương, chúng ta muốn qua Phúc Mãn Lâu, muội muốn mua cái gì thì mang theo Triệu Nam đi với muội."

Chiêu Dương định lên tiếng, lại không biết nói gì, Hoàng huynh nói là cùng nàng đi mua đồ, kết quả từ đầu tới cuối không để ý tới nàng thì không nói, bây giờ còn đuổi nàng đi...

Nhưng nhìn thấy tình cảm của Hoàng huynh và Hoàng tẩu tốt như vậy, nàng vẫn rất cao hứng.

Sau khi Tần Dục và Lục Di Ninh vào Phúc Mãn Lâu, Chiêu Dương nói: "Bỏ cung muốn một ít giấy bút, mua ở đâu là được?"

"Bẩm công chúa, giấy bút ở Nhất Tuyên Các là tốt nhất." Triệu Nam cùng thị vệ của Vương phủ đang che chở cho xe ngựa, nghe Chiêu Dương hỏi liền trả lời.

"Bỏ cung không cần loại tốt nhất đâu, loại rẻ là được rồi." Chiêu Dương nói. Nàng định mua bút cho những đứa trẻ đó làm lễ vật, không cần phải có chất lượng quá tốt.

Chiêu Dương công chúa muốn mua loại rẻ nhất, Triệu Nam nghĩ một lát rồi dẫn nàng đến cửa hàng thuộc Đoàn Vương phủ. Tuy cửa hàng chuyên bán những vật xa xỉ nhưng muốn mua loại giá rẻ thì không phải không được.

Đồ mà Chiêu Dương cần thật sự quá nhiều, mấy trăm bộ bút mực không nói, còn muốn vô số giấy, cửa quầy đó không thể lập tức có đủ số lượng nên chỉ lấy tiền đặt cọc của Chiêu Dương, hẹn lúc có đủ hàng rồi sẽ đem đến thôn trang ngoại thành, thanh toán luôn cả thảy luôn một lần.

"Công chúa đi thông thả." Chường quầy cung kính tiễn Chiêu Dương đi.

Chờ Chiêu Dương lên xe ngựa xong, tiểu nhị liền tò mò hỏi: "Chường quầy, đó là công chúa?" Tuy nói đây là cửa quầy do Vương gia mở nên thường được gặp hoàng thân quốc thích, nhưng hắn vẫn chưa từng gặp được vị công chúa nào.

"Đúng vậy, đó chính là Chiêu Dương công chúa." Chường quầy nói.

"Công chúa thật đẹp, trông cứ như tiên nữ vậy! Tiểu nhị không nhìn được mà nói."

"Bản lĩnh của người cũng thật lớn nha, đến cả công chúa cũng dám bàn tán!" Chường quầy vỗ một cái vào đầu tiểu nhị.

Hai người vừa nói chuyện vừa làm việc, không phát hiện ra có một người bước vào cửa quầy, nghe được những lời bọn họ nói thì vội vàng chạy mất.

Sau khi mua giấy bút xong, Chiêu Dương định đi mua một ít vải dệt, không ngờ xe ngựa vừa chạy được một lát thì nghe thấy một tiếng gọi âm ỉ: "Công chúa! Chiêu Dương!"

"Ai vậy?" Mặt Chiêu Dương lộ vẻ kinh ngạc.

Nàng đã từng không dám vén rèm xe để xem cảnh tượng bên ngoài. Nhưng ở ngoại thành lâu, nàng đã không còn để ý mấy chuyện này nữa nên vén rèm lên, sau đó lập tức đối mặt với một người vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Quen thuộc là bởi đó là Hoắc Thọ, tốt xấu gì cũng từng là trượng phu của nàng, xa lạ là vì nàng và Hoắc Thọ vốn không thân thiết, về ngoài của Hoắc Thọ còn thay đổi rất nhiều.

Chiêu Dương nhất thời im lặng, Hoắc Thọ nhìn thấy nàng, vẻ mặt cũng như bị sét đánh trúng.

"Cho hẳn hai trăm lượng bạc." Chiêu Dương liếc mắt nhìn Hoắc Thọ một cái rồi buông rèm xuống.

Hoắc Thọ bây giờ nhìn cực kỳ nghèo túng, hai trăm lượng bạc có lẽ cũng đủ cho hắn sống tốt một thời gian.

Hoàng huynh của nàng cực kỳ chán ghét Hoắc Thọ, nàng thế là vẫn còn tốt chán... Đương nhiên, quan trọng nhất là nếu nàng làm như không thấy hoàn cảnh của Hoắc Thọ, sợ là sẽ bị người đời bàn tán.

Chiêu Dương cho bạc xong thì rời đi, Hoắc Thọ đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn xe ngựa đi xa, có một loại cảm giác không chân thật.

Cầm túi ngân phiếu bằng gấm, Hoắc Thọ đuổi theo. Có lẽ các hộ vệ cảm thấy hắn không thể tạo uy hiếp gì nên làm lơ hắn.

Sau đó, hắn nhìn thấy xe ngựa dừng lại trước một cửa tiệm vải, rất nhanh sau đó, một nữ tử đầy đặn bước từ trên xe ngựa xuống.

Nữ tử này rất đầy đặn nhưng tuyệt đối không thể coi là béo. Quan trọng hơn là cực kỳ mỹ lệ, còn có ba bốn phần giống Đoàn Vương.

Người này... là Chiêu Dương?

Chiêu Dương đó làm sao có thể xinh đẹp như vậy?

Mặt Hoắc Thọ đầy hoảng hốt, đột nhiên nghĩ tới đêm động phòng hoa chúc đó.

Thật ra buổi tối hôm đó, Chiêu Dương không béo như sau này, có thể xem như đáng yêu. Chỉ là trước đó hắn vô tình gặp được Duệ Vương, bị Duệ Vương cười nhạo, nói hắn phải cưới một nữ nhân mập béo, hắn liền có thành kiến, bắt đầu chán ghét Chiêu Dương.

Nếu như khi đó hắn đối xử với Chiêu Dương tốt hơn một chút...

Thời khắc này, Hoắc Thọ có một cảm giác hối hận trước nay chưa từng có.

Mà bên kia, sau khi Tần Nhạc nhận được tin Duệ Vương phi sinh nữ nhi thì cười cười, phân phó xuống: "Nếu là một nữ nhi, chuyện đó không cần tiếp tục nữa."

Hắn nghĩ cách khiến Quách Phúc náo loạn một hồi như vậy, vốn là muốn hại nàng không sinh được Hoàng trưởng tôn. Bây giờ, nếu như là một nữ nhi thì tạm thời hắn không cần xen vào.

Nghĩ đến hải tử không có duyên với mình, nụ cười của Tần Nhạc biến mất, gương mặt trở nên lạnh lẽo, còn mang theo vẻ hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Kỹ thuật in (1)

Edit: Thỏ

Beta: Nhục Vỵ

Lúc Chiêu Dương rời khỏi kinh thành, thời tiết đã trở nên mát mẻ hơn, Triệu Hoàng hậu gửi tin cho Tần Dục, báo rằng Vĩnh Thành Đế đã bắt đầu ăn đan dược do Thanh Vân đạo trưởng điều chế.

Loại đan dược này, khi vừa mới ăn, tinh thần hăng hái phần khích gấp trăm lần, nhưng ăn thời gian dài, có thể bào mòn cơ thể.

Thậm chí có nhiều loại đan dược ăn vào sẽ gây nghiện.

Chẳng hạn như rất lâu trước kia có một nhóm sĩ tử từng dùng qua ngũ thạch tán, cũng được coi là một loại đan dược, mới đầu khiến tinh thần sáng khoái cùng thể lực tăng cường, nhưng khi đã sử dụng lâu dài, người dùng chỉ có một con đường chết, trước khi chết không thể cử động mà tê liệt nằm trên giường, vạn phần khổ sở.

Tần Dục không biết Thanh Vân đạo trưởng cho Vĩnh Thành Đế dùng loại đan dược nào, dù sao trước kia hắn cũng không quan tâm chuyện này, nhưng hắn biết thân thể Vĩnh Thành Đế, sau này sẽ càng ngày càng kém.

Thời gian của hắn không còn nhiều, rất nhiều chuyện, phải tăng nhanh tiến độ.

Dùng tay trái cầm bút, Tần Dục lần nữa viết xuống vài dòng.

Sống lại một lần, hắn muốn xoay chuyển lại rất nhiều việc, nhưng vì an toàn nên không thể tiết lộ bất cứ điều gì, chỉ có thể mượn Thái Bình đạo nhân ra mặt.

Lần này, Tần Dục viết một phong thư, lấy danh nghĩa Thái Bình đạo nhân gửi cho Công Bộ Thượng Thư.

Hiện giờ ở trong triều, phần lớn quan viên đều kết bè kết phái để mưu lợi riêng, hiếm có người trong sạch, trong số này thì Công Bộ Thượng Thư mặc dù không phải sạch sẽ, nhưng cũng không quá tệ hại.

Chỉ là vị Công Bộ Thượng Thư này, một thời gian nữa sẽ tự nhận lỗi xin từ chức, mang theo cả nhà già trẻ trai gái rời khỏi kinh thành.

Ngoại tổ phụ của Tần Dục có quan hệ rất tốt với Công Bộ Thượng Thư, biểu muội Tần Dục gả cho cháu trai trưởng nhà Công Bộ Thượng Thư, lúc này Công Bộ Thượng Thư, cũng coi như người một nhà với Đoan Vương.

Hắn đã thành phế nhân [1], Tôn Thượng Thư (chính là Công Bộ Thượng Thư) không thể nào ủng hộ hắn đăng cơ, quan hệ với hắn cũng mờ nhạt, chẳng qua Tôn Thượng Thư làm người ngay thẳng nên rất chán ghét Duệ Vương Tần Diệu, đối với những kẻ nịnh hót lấy lòng Tiêu Quý Phi thì không để vào

mất.

[1]Phế nhân: người tàn tật, người vô dụng.

Chắc là vì việc này, bên phía Tiêu Quý Phi cũng rất chán ghét Tôn Thượng Thư, về sau đã nắm được nhược điểm của hắn.

Công Bộ là nơi không có gì béo bở, nhưng dù là như vậy thì ít nhiều vẫn có chút chuyện, một số người to gan lớn mật, lúc xây cất Hoàng lăng đã ăn bớt nguyên vật liệu.

Vĩnh Thành Đế vừa đăng cơ đã bắt đầu xây cất lăng mộ cho mình, vốn là mọi chuyện đều tốt, không nghĩ tới lúc sắp hoàn thành, Hoàng lăng bị đổ sập một nửa.

Tôn phủ.

Mấy ngày nay Công Bộ Thượng Thư Tôn Văn Nghĩa vẫn luôn bận rộn việc mở đường sông ở phủ [2] Hà Tây.

[2]Phủ: khu vực hành chính cao hơn huyện một cấp, tương đương với tỉnh (được dùng từ thời Đường đến thời Thanh).

Phủ Hà Tây thường xuyên xảy ra hạn hán, Vương Kỳ Khai dự tính nhân cơ hội này mở thêm nhiều đường sông, thuận lợi tích trữ nước tưới, mà muốn đào sông, thì phải mời những người tinh thông thủy lợi ở Công Bộ tới giúp đỡ, đồng thời cũng cần sự hỗ trợ từ những thợ thủ công dày dạn kinh nghiệm ở đó.

Đương nhiên Tôn Văn Nghĩa sẵn lòng giúp sức, ngay lập tức cho mấy người có năng lực đến Hà Tây trước, bây giờ, những người đó gửi cho hắn rất nhiều văn thư.

Tôn Văn Nghĩa xem từng cái một, xem hết tất cả, đột nhiên cả người chấn động.

Bên trong đóng văn thư mấy người ở Công Bộ gửi tới có kẹp một tờ giấy, trên tờ giấy viết một bài thơ, phía dưới đề bốn chữ Thái Bình đạo nhân.

Bài thơ này rất giống với bài thơ đã được lưu truyền rộng rãi của Thái Bình đạo nhân, đơn giản dễ hiểu, bốn câu thơ ngắn ngủi, chỉ rõ bên phía Hoàng lăng sẽ xảy ra chuyện.

Vào lúc Hồng kiều bị sập, Tôn Văn Nghĩa đã đi xem qua, nhìn thấy gỗ bên trong bị mối mọt đục rỗng, chính vì vậy, hắn không cảm thấy Thái Bình đạo nhân có gì thần thông quảng đại giống mọi người.

Nhưng bây giờ... Mặc kệ tờ giấy này làm sao xuất hiện được bên trong văn thư của Công Bộ, với một số chuyện, thà rằng tin chứ không thể không tin.

Tôn Văn Nghĩa tự mình đi Hoàng lăng kiểm tra tình trạng thi công.

Cùng lúc đó, Thọ Hi tìm được Tàn Dục: "Vương gia, nhóm thợ thủ công ở hậu viện nói đã tìm được phương pháp cải tiến kỹ thuật in rồi!"

Người đó tên là Trương Đại Dân, chỉ một lát đã được dẫn đến trước mặt Tàn Dục, trên tay hắn cầm một cái mâm, mặc dù cúi đầu, nhưng có thể thấy hắn đang hết sức kích động.

Ngay từ đầu Tàn Dục đã nói muốn làm một ít bản khắc chữ riêng lẻ với Trương Đại Dân, kể từ đó, Trương Đại Dân thường gửi rất nhiều bản khắc chữ đến, loại nào, chất liệu nào cũng có, có thể thấy hắn ta vẫn luôn nghĩ cách cải tiến.

Mà hôm nay, đã bắt đầu có hiệu quả.

Trương Đại Dân cùng với thợ cải tiến kỹ thuật in, sau khi Tàn Dục nghe qua cũng suy nghĩ đến, biết chắc sớm muộn sẽ thành công, nhưng không ngờ mới qua một thời gian ngắn mà đã cải tiến tốt như vậy.

"Vương gia, những chữ này, đều là dùng bùn trộn lẫn đất sét rồi nung lên, giá rất rẻ, vì có thể dùng nhiều lần nên sẽ tiết kiệm một số tiền lớn..." Trương Đại Dân kích động, nói mình đã tìm được phương pháp cải tiến tốt nhất.

Tiếp tục nghiên cứu kỹ thuật in, có thể thêm vài cải tiến nữa, nhưng nếu muốn tiến hành in ấn số lượng lớn, bây giờ đã có thể bắt đầu.

Trương Đại Dân nói lên những điểm tốt của việc cải tiến, lần nữa nhắc lại giá cả tiện nghi, nói hết cái này đến cái khác, nghĩ đến Vương gia gia tài bạc triệu, sợ là không thích nghe mấy thứ này, gương mặt liền ửng đỏ, thanh âm càng ngày càng thấp, e sợ mình làm cho Tàn Dục không vui.

Nhưng mà Tàn Dục rất nghiêm túc lắng nghe, chỗ nào không hiểu còn hỏi lại, đến cuối cùng, hắn đi theo Trương Đại Dân đến xưởng, tận mắt nhìn thấy Trương Đại Dân in ấn một ít thư tịch.

Cải tiến kỹ thuật in, quả thật vô cùng tốt.

"Chuẩn bị nhiều giấy, tìm thêm vài thợ thủ công, từ ngày mai bắt đầu in ra bản đơn lẻ của sách này." Tàn Dục lấy ra một phần sách đã chuẩn bị tốt từ lâu, đưa cho Trương Đại Dân.

"Dạ, Vương gia!" Trương Đại Dân lập tức nói, mặt đầy kích động.

Tần Dục thấy thế, ban thưởng ngân lượng cho nhóm thợ thủ công, cùng lúc đó, hắn cũng ý thức sâu sắc được một chuyện.

Những thợ thủ công không được coi trọng kia, rõ ràng đều là bảo bối!

Tần Dục thân là Hoàng tử, từ nhỏ ăn dùng đều là thứ tốt nhất, những đồ vật hắn dùng, đều là từ những người thợ có kỹ thuật tinh thông của Hoàng gia làm ra.

Đối với những thứ này hắn đã tập thành thói quen, trước kia đối với những thợ thủ công đó hoàn toàn không coi trọng, nhưng cho tới bây giờ... Hắn đột nhiên phát hiện, có những người thợ này, thật ra bản thân đã có một khối tài sản lớn.

Trương lai hắn muốn đến Tây Bắc lập nên công trạng và thành tích, không thể không dựa vào những người này.

Tần Dục để cho họ in ấn thư tịch, không phải mấy thứ Tứ Thư Ngũ Kinh[3] thường thấy, mà là một ít tạp thư[4], đều là những thứ có liên quan đến cuộc sống hàng ngày của người dân.

[3] Tứ Thư Ngũ Kinh: Tứ Thư (gồm Đại học, Trung Dung, Luận Ngữ, Mạnh Tử) và Ngũ Kinh (gồm Kinh Thi, Kinh Thư, Kinh Lễ, Kinh Dịch, Kinh Xuân Thu) hợp lại làm 9 bộ sách kinh điển của văn học Trung Hoa làm nền tảng cho Nho giáo.

[4] Tạp thư: những sách vở không liên quan trực tiếp đến thi cử, chuyên ngành, chuyên viết những thứ lật vặt, tạp nham trong cuộc sống.

Hắn từng làm Nhiếp Chính Vương, tự nhiên biết muốn cai trị thiên hạ không thể chỉ dựa vào Tứ Thư Ngũ Kinh, cho nên đối với tạp thư càng thêm coi trọng, hắn thu dưỡng cô nhi, để bọn họ tìm hiểu tạp thư, từ đó tiếp thu thêm nhiều kiến thức mới mẻ.

Bên cạnh đó, hắn cũng dự định để cho thật nhiều người đọc tạp thư.

Tần Dục có rất nhiều ý tưởng, nhưng việc cấp bách lúc này, là đem việc cải tiến kỹ thuật in truyền bá rộng rãi.

Hắn muốn có thanh danh tốt trong đám thư sinh, mà khi việc cải tiến kỹ thuật in được truyền ra, tuyệt đối có thể khiến cho toàn bộ người có học thức của Đại Tần khen ngợi hắn không dứt.

Ngày hôm sau, Tần Dục tiến cung cầu kiến Vĩnh Thành Đế.

Khi xưa mỗi lần Tần Dục đi tìm Vĩnh Thành Đế, Vĩnh Thành Đế đều ở tại hậu cung tìm vui vẻ, lần này lại không giống, ông đang ở chỗ Thanh Vân đạo trưởng.

Theo lý thì nam nhân bên ngoài không thể ở trong cung, nhưng hết lần này đến lần khác Thanh Vân đạo trưởng đều được cho phép ở lại, thậm chí Vĩnh Thành Đế còn cho hắn một cung điện rất lớn, hoàn toàn quên mất chuyện vì ông làm hạnh quá nhiều người nên những phi tần có phân vị thấp trong cung chỉ có thể chen chúc ở chung một chỗ.

Dĩ nhiên, Vĩnh Thành Đế làm chuyện hoang đường như vậy đã nhiều năm, Tần Dục sớm tập thành thói quen rồi.

"Dục Nhi có chuyện gì?" Nhìn thấy Tần Dục, Vĩnh Thành Đế hỏi.

"Phụ hoàng, thuộc hạ của nhi thần đã thành công cải tiến kỹ thuật in." Tần Dục nói, sau đó lại giới thiệu đơn giản về phương pháp cải tạo.

"Hả..." Vĩnh Thành Đế lên tiếng, kéo cổ áo của mình, bộ dáng không mấy hứng thú với việc này.

"Phụ hoàng, sau khi kỹ thuật in được cải tiến, giá sách sẽ giảm xuống rất nhiều, những thư sinh của Đại Tần chắc chắn sẽ cảm kích phụ hoàng." Tần Dục lại nói, khen ngợi Vĩnh Thành Đế một phen, giống như người cải tiến kỹ thuật in chính là Vĩnh Thành Đế.

Lúc này Vĩnh Thành Đế cao hứng hơn nhiều, mở miệng nói để cho Tần Dục đi xử lý việc này.

Sau khi Tần Dục lĩnh mệnh rồi đi, Vĩnh Thành Đế lại đi tìm Thanh Vân đạo trưởng.

Trước kia Vĩnh Thành Đế chỉ thích hưởng lạc, nhưng hiện tại, ý muốn của ông đã thay đổi, ông muốn trường sinh bất lão.

Mấy năm gần đây, thân thể càng ngày càng kém khiến Vĩnh Thành Đế rất lo lắng, lo lắng một ngày nào đó mình không sống được nữa, hiện tại biết mình có cơ hội được trường sinh bất lão, ông không muốn từ bỏ cơ hội này.

"Bệ hạ." Thấy Vĩnh Thành Đế đến, Thanh Vân đạo trưởng không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ.

"Đạo trưởng, đan dược khi nào thì ra lò?" Vĩnh Thành Đế hỏi, hôm nay ông muốn ở chỗ này chờ đan dược ra lò.

"Bệ hạ, canh ba trưa nay sẽ ra lò." Thanh Vân đạo trưởng nói, khẽ cau mày nhìn về phía Vĩnh Thành Đế.

Trông thấy nét mặt Thanh Vân đạo trưởng thay đổi, Vĩnh Thành Đế lo lắng hỏi: "Đạo trưởng, điều chế đan dược xảy ra vấn đề?"

"Không phải như vậy." Thanh Vân đạo trưởng nói: "Bệ hạ, bản đạo chỉ là cảm thấy số mệnh của bệ hạ hình như bị cái gì đó ảnh hưởng, có chút không ổn."

"Số mệnh?" Vĩnh Thành Đế khó hiểu.

"Bệ hạ, tất cả mọi người từ lúc sinh ra đều có vận mệnh nhất định, vận mệnh kém, chỉ có thể làm nô tỳ hạ nhân, nhưng nếu vận mệnh tốt, cho dù không thể trở thành vương tôn quý tộc thì cũng trải qua một đời thuận lợi tâm tưởng sự thành, tuy nhiên vận mệnh không phải trước sau như một, có rất nhiều thứ sẽ khiến vận mệnh của một người bị thay đổi. Bệ hạ là kim long thiên tử, số mệnh hưng thịnh không người địch nổi, nhưng nếu không chú ý, cũng sẽ bị ảnh hưởng." Thanh Vân đạo trưởng nói.

"Sao trước đó đạo trưởng không nói?" Vĩnh Thành Đế nghi ngờ nhìn về phía Thanh Vân đạo trưởng, lúc này ông vừa gặp Tần Dục, chẳng lẽ người này muốn ông nghi ngờ Tần Dục?

"Bệ hạ thứ lỗi, học nghệ của bản đạo chưa tinh thông, không phải lúc nào cũng có thể xem vận mệnh cho người khác, chẳng qua là hôm nay nhờ có đan dược dâng lên linh khí, nên mới nhìn thấy mơ hồ vậy thôi." Thanh Vân đạo trưởng nói.

"Vậy bây giờ ta như thế nào?" Vĩnh Thành Đế lại hỏi.

"Trên người bệ hạ mang tử khí, che phủ hết điềm lành, có lẽ lúc trước ta nhìn lầm rồi." Thanh Vân đạo trưởng đáp.

Ban đầu Vĩnh Thành Đế có chút hoài nghi những lời Thanh Vân đạo trưởng nói, nhưng lúc này những nghi ngờ đã biến mất, bắt đầu hỏi rõ ràng chuyện vận mệnh.

Thanh Vân đạo trưởng lập tức dốc lòng giải thích cho ông nghe.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Kỹ thuật in (2)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhục Vy

Trong Đoàn Vương phủ, trừ Lục Di Ninh là Vương phi ra thì không còn nữ quyến khác, nơi ở cũng trở nên rộng rãi hơn bình thường, Hồ đại phu chẳng qua chỉ là một đại phu cũng chiếm được một cái viện rất lớn.

Mà ngay bây giờ, trong viện Hồ đại phu, Lục Di Ninh đang ngồi xổm trên mặt đất, lật xem một ít thảo dược vừa được đưa tới.

"Vương phi, người biết những thảo dược này sao?" Hồ phu nhân hỏi.

Lục Di Ninh thành thật lắc đầu, nàng biết cách dùng của một ít thảo dược, nhưng nếu nói thật sự nhận biết thì không hẳn --- vì nàng hoàn toàn không biết tên những thảo dược kia.

Hồ phu nhân ngồi bên cạnh Lục Di Ninh, giới thiệu từng loại thảo dược, sau đó tinh tế nói qua tất cả công dụng của thảo dược một lần, cuối cùng lại hỏi: "Người nhớ kỹ chưa?"

Lục Di Ninh gật đầu, hỏi lại: "Ung thũng phong độc[1] là cái gì?" Bên trong có một thảo dược nói là có thể trị liệu ung thũng phong độc, nhưng Lục Di Ninh không biết đây là cái gì.

[1]: Ung thũng phong độc - còn gọi là chân bại liệt hay tiếng anh là rickest, đề cập đến một căn bệnh cấp tính xảy ra giữa thịt và máu, sưng và đau (bắt đầu từ một vài làn da thay đổi màu sắc), trong khoảng 9cm, khởi phát nhanh chóng, dễ sưng, mủ.

Hồ phu nhân đứng lên giải thích, nhìn thấy dáng vẻ cái hiểu cái không của Lục Di Ninh thì cười nói: "Chuyện này gồm rất nhiều kiến thức, người muốn biết thì cần trông thấy tận mắt, chỉ dựa vào ta giảng thì không thể rõ ràng được."

"Ồ." Lục Di Ninh gật đầu, không tiếp tục truy vấn nữa.

Nàng học những thứ này là vì chữa bệnh cho Tần Dục, còn những thảo dược không dùng đến thì chẳng có hứng thú đâu mà tìm hiểu.

Hồ phu nhân cũng biết được chuyện đó, thấy nàng như vậy thì cười nói: "Vương phi, ta dạy chữ cho người nha?"

"Ừ." Lục Di Ninh lập tức gật gật đầu.

Hồ phu nhân dẫn nàng đến thư phòng, cầm sách thuốc dạy nàng nhận biết chữ.

Hồ phu nhân và Hồ đại phu không có hài tử, bởi vậy nên Hồ phu nhân vẫn luôn rất thích hài tử, đáng tiếc ở Đoan vương phủ hoàn toàn không có hài tử nào.

Đoan vương phủ không có hài tử, trước kia Hồ phu nhân chỉ có thể đem toàn bộ tình thương mẫu tử dành cho những tiểu thái giám, tiểu nha hoàn trong phủ, đối với bọn họ chăm sóc nhiều hơn một chút, nhưng mấy tháng này, Đoan vương phi đã bắt đầu cùng bà học y.

Mới đầu Hồ phu nhân coi chuyện này như một công việc mà làm, nhưng tiếp xúc lâu thì càng ngày càng thích Lục Di Ninh.

Tính cách của Lục Di Ninh đơn thuần, cái gì cũng không hiểu, giống như hài tử bình thường, cổ tình so với hài tử còn nhu thuận hơn.... Quả thật Hồ phu nhân nuôi nàng như nuôi nữ nhi, hơn nữa càng nuôi càng thích, hận không thể đem tất cả những gì mình biết dạy hết cho nàng.

Đáng tiếc Lục Di Ninh tâm tâm niệm niệm, tất cả đều vì Đoan vương, bà dạy nàng hồi lâu, cũng không thấy nàng nhiều lời với mình.

May mà Đoan vương đối xử với nàng không tệ, không nói đến việc một chút cũng không ghét bỏ nàng ngốc, thậm chí khi nàng đến quỹ thủy vẫn đối với nàng như cũ, còn thêm quan tâm yêu thương..

Lục Di Ninh tự học chữ học rất kiên nhẫn, nhưng mắt thấy sắp đến thời gian Tàn Dục trở về, nàng liền không chịu học nữa, đứng mạnh lên, nhìn chăm chăm Hồ phu nhân.

"Vương phi muốn đi chờ Đoan Vương, vậy đi đi." Hồ phu nhân nói.

Lục Di Ninh nghe vậy liền bay nhanh ra ngoài.

Chờ khi Lục Di Ninh đi, trước đó vì tránh hiểu nhầm nên Hồ đại phu ở tiệm thuốc, giờ đi vào hỏi: "Phu nhân, tiến độ học y của Vương phi thế nào rồi?"

"So với lúc trước chàng học còn nhanh hơn." Hồ phu nhân nói, Hồ đại phu được phụ thân của Hồ phu nhân nhắc về từ bên ngoài, truyền dạy cho ông toàn bộ y thuật. Ông nhỏ hơn Hồ phu nhân vài tuổi, lúc trước Hồ phu nhân vẫn hay rửa mũi cho ông.

Sờ sờ râu của mình, Hồ đại phu có chút mất hứng, cố ý nói: "Phu nhân đây là đang ghét bỏ ta?"

"Ông không đứng đắn gì hết." Hồ phu nhân nói dối rồi thở dài: "Rõ ràng Vương phi là một người thanh khiết thông minh, lúc trước không biết sao Trương Công chúa lại đối xử với Vương phi như một đứa ngốc, khắt khe là thế." Lúc trước Vương phi một thân toàn thương tích, bà vừa nghĩ đến đã đau lòng.

"Phu nhân, trên người Vương phi có chút bí mật, chúng ta vẫn nên ăn nói cẩn thận thì tốt hơn." Hồ đại phu nói. Lúc trước Vương gia đã cố ý dặn dò không thể đem chuyện của Vương phi nói ra bên ngoài, sau khi bọn họ sống chung cùng với Vương phi, cũng cảm thấy trên người Vương phi có nhiều bí mật.

"Chẳng lẽ ta không biết điều này ư?" Hồ phu nhân nói, Vương phi có chút không thích hợp, bà so với Hồ đại phu còn phát hiện sớm hơn. Chẳng qua vài điểm không thích kia, đối với Lục Di Ninh đều có lợi cả, bà cũng không quan tâm.

Đoan vương là chủ tử của bọn họ, Vương phi cũng không phải là người xấu, bọn họ chỉ cần chỉ bảo Vương phi cho tốt là được.

Lúc Hồ phu nhân cùng Hồ đại phu nói chuyện, Lục Di Ninh đã đứng ở cửa Vương phủ trông mòn con mắt, không bao lâu sau, có một gã sai vặt chạy đến: "Vương phi, Vương gia sắp trở lại."

Lục Di Ninh vẫn ở trong phủ đợi mình, Tàn Dục sợ nàng đợi lâu quá cho nên mỗi ngày vào lúc sắp về đều cho một gã sai vặt chạy về thông báo trước, như vậy tính ra thời gian hẳn trở về chính là sau khi Lục Di Ninh được gã sai vặt thông báo, không cần phải lo sẽ bỏ lỡ.

Lục Di Ninh không trả lời, thậm chí cũng không có đi nhìn gã sai vặt kia, ánh mắt nóng bỏng mấy phần chỉ nhìn chăm chăm vào cửa lớn của Vương phủ.

Nàng không biết cũng không muốn nói chuyện với người không quen thuộc, nên dứt khoát không nói lời nào, đôi khi bọn họ chủ động nói chuyện với nàng, nàng đều không biết phải làm sao, làm gì thì mới tốt.

Lục Di Ninh chờ được một hồi, Tàn Dục đã trở lại, trên tay còn cầm một hộp đồ ăn --- hiện tại hẳn đã quen với việc mỗi ngày mang đồ ăn về nhà để đút cho Vương phi của mình.

Lúc trước Vương phi của hắn chỉ có thể ăn đồ dễ tiêu, rất nhiều đồ ăn hẳn không thể mang cho nàng, nhưng bây giờ thân thể của nàng đã tốt hoàn toàn, muốn ăn gì cũng được, đặc biệt còn ăn nhiều.

Lần này Tàn Dục mang về vịt nướng.

Đem vịt nướng được đặt trong hộp đồ ăn lấy ra, Tàn Dục dùng lá sen cuốn thịt vịt nướng, tự tay đút cho Lục Di Ninh: "Ăn ngon không?"

"Ăn ngon!" Lục Di Ninh gật đầu, nàng thích nhất là ăn thịt, vịt nướng quả thực ngon vô cùng!

Đương nhiên, chỉ cần là Tần Dục dứt thì cho dù là cháo hoa, nàng cũng cảm thấy ngon ghê gớm.

Hai người một người dứt, một người ăn, không bao lâu sau đã ăn sạch không còn một miếng, Lục Di Ninh còn chưa đã thèm.

"Ngày mai ta lại mang về cho nàng." Tần Dục nói.

"Ta còn muốn ăn vịt nướng." Lục Di Ninh nói, gần đây nàng rất chung tình với vịt nướng, cảm giác ăn thế nào cũng không chán.

"Được." Tần Dục nhìn nhìn ngón tay của mình, đáp ứng.

Hắn cũng rất thích dứt cho Lục Di Ninh ăn vịt nướng, lúc nàng ăn vịt nướng, môi luôn lơ đãng sẽ đụng vào ngón tay của hắn, khiến cho ngón tay hắn bắt đầu tê dại, còn tê dại đến tận trong lòng.

Sau khi ăn lót dạ, Tần Dục bắt đầu xử lý chuyện trong phủ.

Hắn làm việc gì cũng không lừa gạt Lục Di Ninh, ngẫu nhiên nhìn thấy Lục Di Ninh đang nhìn mình chăm chăm, hắn còn giải thích vài câu, nói cho nàng biết vì sao mình lại muốn làm như vậy.

Chuyện trong phủ cần Tần Dục xử lý không nhiều, chờ Tần Dục xử lý xong, thì đã đến lúc ăn cơm chiều.

Lục Di Ninh vừa mới ăn nửa con vịt không được bao lâu, nhưng đến thời điểm cơm chiều, nàng vẫn có thể ăn được rất nhiều, thậm chí còn nhiều hơn Tần Dục.

Lúc nàng vừa mới bắt đầu ăn như vậy, Tần Dục còn sợ nàng ăn no quá sẽ vỡ bụng nên ngăn cản, sau này phát hiện nàng hoàn toàn không sao nên không ngăn cản nữa, tùy ý để nàng muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Dù sao nàng có béo đi nữa, thì hắn cũng không ghét bỏ.

Sau cơm chiều, như thường lệ Tần Dục bắt đầu chỉ dạy Lục Di Ninh học chữ.

Mở sách trên tay ra, Tần Dục phát hiện hôm nay những điều hắn muốn dạy cho tốt thì Lục Di Ninh đã học được ở chỗ của Hồ phu nhân hết rồi, nàng nheo mắt đắc ý, sờ dĩ nàng kiên trì học chữ với Hồ phu nhân là vì muốn lúc Tần Dục dạy chữ cho mình, có thể học nhanh hơn một chút, để cho Tần Dục khen ngợi mình.

"Di Ninh thật thông minh." Quả nhiên Tần Dục cất lời khen, đối với thê tử của mình, xưa nay hắn không tiếc lời khen ngợi.

Lục Di Ninh gật đầu tỏ vẻ tán đồng, càng đắc ý.

Một ngày này, đối với Đao Vương phủ mà nói là một ngày vô cùng bình thường, đối với Lục Di Ninh cũng bình thường không có gì khác biệt, nhưng với thư sinh trong Kinh thành mà nói, một ngày này không giống ngày bình thường cho lắm.

Hôm nay, có một quầy sách ở Kinh Thành bắt đầu bán sách với giá cực thấp.

Sách trên đời này, Tứ Thư Ngũ Kinh có giá tương đối tốt, bởi vì mấy quyển sách này thư sinh nào cũng cần dùng đến, cho nên đại đa số sách in ra đều bán được, in ấn cũng nhiều nhất.

Phàm là xướng in ấn, cơ bản đều có một bộ bản khắc Tứ Thư Ngũ Kinh.

Nhưng vài quyển tạp thư bình thường cũng không hề rẻ, ở nơi địa phương nhỏ, có người muốn mua mà mua không được, muốn có sách như vậy thì chỉ có thể tự mình nghĩ cách đi mượn, sau đó sao chép ra một quyển khác.

Bởi vậy, trên thế gian này đối với thư sinh, trừ phi trong nhà có nhiều sách, bằng không muốn đọc nhiều sách là rất khó, thư sinh bản hàn muốn xuất đầu càng khó hơn.

Tuy nói Tô Thủ phụ xuất thân thấp kém nhưng thực ra trong nhà cũng có tiền, nếu không thì làm gì có bạc giúp hắn mua sách đọc đầy một bụng chữ nghĩa?

Sách, đối với người đọc sách là vô cùng vô cùng trọng yếu, dưới loại tình huống này, đột nhiên có một cửa hàng lấy giá cực thấp bán sách...

Ngô Thiên Dương là một trong những thư sinh bình thường ở Kinh thành, năm trước hắn thi đậu tú tài, năm nay chuẩn bị thi cử nhân, bởi vậy, hắn thường thường dạo quanh các quầy sách trong Kinh thành, xem xem có sách gì đáng mua hay không.

Nếu có... Hắn liền mặt dày mày dạn đứng trong quầy sách đọc một hồi lâu, hoặc dứt khoát xin phép chủ quầy giúp chép sách.

Không còn cách nào khác, tuy rằng nhà Ngô Thiên Dương không đến nỗi nào, nhưng cũng không có nhiều tiền để mua sách --- mua vài quyển sách, mỗi quyển đã là mấy lượng bạc!

Sáng sớm hôm nay, Ngô Thiên Dương đi vào một quầy sách.

Chường quầy sách này rất dễ nói chuyện, cho phép hắn đứng lâu xem sách nên hắn thường đến đây.

Chỉ là, quầy sách này hôm nay, so với bình thường thì khác biệt rất lớn..

Nhìn thấy từng chồng sách được chất đầy trong cửa hàng, Ngô Thiên Dương không khỏi kinh ngạc --- quầy sách này lấy đâu ra nhiều sách như vậy?

"Chường quầy, hôm nay sao đột nhiên có nhiều sách hơn vậy?" Ngô Thiên Dương hiếu kỳ nhìn chường quầy.

"Hóa ra là Ngô tiên sinh. " Chường quầy nhìn Ngô Thiên Dương nói: "Ngô tiên sinh, hôm nay Đông gia đưa tới rất nhiều sách, giá cả phải chăng, Ngô tiên sinh muốn mua một chút hay không?"

Số sách chất chồng phần lớn là tạp thư, nhưng xem tạp thư đối với thư sinh cũng có chỗ ưu việt, tăng thêm hiểu biết, hướng chi... Ngô Thiên Dương thích xem các loại tạp thư nhất!

Nuốt nước miếng, Ngô Thiên Dương hỏi: "Sách này bán thế nào?" Trên người hắn mang theo năm lượng bạc, nếu là giá phải chăng thì mua một hai quyển cũng có thể, chỉ là tạp thư bình thường đều có giá không phải chăng chút nào.

"Những sách này, tất cả đều một trăm văn một quyển." Chường quầy nói.

Ngô Thiên Dương bối rối: "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật." Chường quầy gật đầu.

Ngay lập tức, Ngô Thiên Dương phóng vào chỗ sách kia: "Sách nơi này, đều cho ta mỗi thứ một quyển!" Một trăm văn một quyển sách, một lượng bạc có thể mua mười quyển, năm lượng bạc...Ngô Thiên Dương có chút không tính ra được.

Lúc rời đi, Ngô Thiên Dương ôm một đống sách lớn, cả người cứ nghiêng nghiêng ngã ngã, hắn tới gặp lão sư của mình trong nhà, nói: "Tiên sinh! Có cửa hàng bán sách với giá một trăm văn một quyển."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Kỹ thuật in (3)

Edit: Halina

Beta: Nhục Vỵ

Tân Dục mở một quầy sách, đặt tên là Nghi Mặc.

Tuy sau lưng quầy sách là Đoan vương, lai lịch khá lớn nhưng học trò bình thường không biết, cho nên Nghi Mặc vẫn luôn là một quầy sách bình thường trong Kinh thành.

Vậy mà hôm nay, Nghi Mặc lại trở nên thịnh vượng.

Không biết quầy sách này lấy đâu ra một đống sách, còn bán ra ngoài với giá 100 đồng một quyển!

Đây là... Ông chủ quầy sách tính làm từ thiện sao?

Tầng lớp trí thức trong Kinh cực kỳ hiếu kỳ, không chút do dự bỏ tiền ra mua, nếu không phải vì quầy sách không cho khách hàng mua nhiều, thì đã có vài người mua luôn hết sách trong cửa hiệu.

Dù cho bản thân chỉ cần hai quyển, một để đọc còn một để cất giữ nhưng chỗ sách dư thừa còn lại cũng có thể mang đi tặng người khác, không phải sao? Đây đều là sách hiếm thấy!

Đáng tiếc, hiệu sách Nghi Mặc có quy định, với mỗi loại sách, một người chỉ được mua một cuốn.

Nhiều học trò mua xong sách, vừa ra ngoài đã cho thư đồng quay lại, mua thêm cuốn nữa, tốt xấu gì cũng mua được hai bộ, mua được nhiều thì bọn họ cũng ngưng ngừng khi quay lại mua tiếp, sách chính là vật Thánh hiền, không thể dung nạp sự khinh nhờn.

"Quầy sách Nghi Mặc bán với giá tốt như thế, thật khiến người ta kinh ngạc."

"Nhiều sách như vậy, không biết bọn họ làm ra bao nhiêu bản khác, sợ là sẽ phải chứa đầy trong phòng."

"Mấy loại sách mà cửa hiệu này bán với giá một trăm đồng đều là sách nhảm đúng không? Nếu là sách liên quan đến đào tạo thi cử thì thật quá tốt rồi!"

...

Nhóm học trò nghị luận ồn ào, nhưng bất kể thế nào, tất cả đều thể hiện sự cảm kích với quầy sách Nghi Mặc, tin tức sách nơi này bán với giá thấp được lan truyền khắp Kinh thành chỉ trong thời gian cực ngắn.

Trong một ngày này Tần Dục cho người đưa đến quầy sách Nghi Mặc hai vạn cuốn sách (2 vạn = 20.000 cuốn), kết quả chỉ qua nửa ngày, chỗ sách đó đã được bán hết không còn một cuốn, rất nhiều dân trí thức đến muộn chỉ có thể bóp cổ tay thở dài, hận mình biết tin tức quá muộn, không thể mua được sách muốn đọc.

Bỏ lỡ dịp này, không biết phải chờ bao lâu mới lại có được cơ hội tốt như vậy.

Phần lớn dân trí thức trong Kinh thành đều cho rằng sau này sẽ khó mua được sách với giá thấp như vậy, không ngờ sáng sớm ngày hôm sau lại có rất nhiều xe ngựa dừng trước mặt tiền quầy sách Nghi Mặc, còn có người đứng chuyển sách từ trên xe xuống, khắp phố lớn ngõ nhỏ đều phảng phất hương thơm của mực đen.

Sau khi mua được rất nhiều sách từ cửa hiệu Nghi Mặc vào ngày hôm qua, Ngô Thiên Dương cầm sách đọc không buông dù chỉ một phút, buổi tối đọc đến hoa mắt rồi mới đi ngủ.

Phụ mẫu lo lắng hắt hủi sách hư mất rồi tổn hại thân thể, vậy nên sáng hôm nay không cho đọc nữa mà ném hắt ra khỏi cửa.

Ngô Thiên Dương luôn nghĩ đến mấy cuốn sách mình chưa đọc xong, sau khi ra ngoài liền muốn đi mua mấy cuốn sách giống vậy để mang về nhà tiếp tục đọc, nghĩ đến chuyện hôm qua thì hắt lại không nhịn được mà đi về một hướng khác.

Ngô Thiên Dương đến quầy sách Nghi Mặc, sau đó liền thấy cảnh tượng giống ngày hôm qua, rất nhiều sách mới tinh vẫn còn tỏa ra mùi mực nồng đậm đang được chuyển vào...

"Chưông quầy?" Giọng nói của Ngô Thiên Dương run rẩy, hắt nhìn chưông quầy trong quầy sách, trong đầu chợt nảy sinh một suy đoán.

"Là Ngô tiên sinh sao? Ngô tiên sinh, hôm nay trong cửa hàng có rất nhiều sách mới khác với sách của hôm qua, cũng một trăm đồng một quyển, người có muốn hay không?" Chưông quầy sách cười hỏi.

Ngô Thiên Dương không chút nghĩ ngợi đã mở miệng: "Muốn!"

Nói xong hắt mới nhớ ra hôm nay mình ra cửa không mang theo tiền, lập tức nhanh chân trở về nhà: "Ta về lấy tiền trước!"

Một ngày này, sách mới của quầy sách Nghi Mặc tiếp tục nhanh chóng được bán sạch sẽ, mà trong Kinh thành, những học trò biết đến hiệu sách Nghi Mặc càng ngày càng nhiều.

Liên tục bảy ngày, hiệu sách Nghi Mặc đều bán rất nhiều bộ sách với giá thấp, đồng sách này không giống nhau, hơn nữa có rất nhiều loại không thể tìm thấy trên thị trường, những cửa hàng khác tuyệt đối không in ấn!

Ở Đại Tần, giấy không hề rẻ, muốn in ấn một bộ sách thì cần rất nhiều thợ thủ công ngày đêm khắc bản khác không nghỉ ngơi, cho nên giá sách vẫn rất cao, đó là nguyên nhân xuất hiện nghề chép sách —— vài học trò nghèo phải dựa vào việc chép sách giúp người khác để kiếm tiền, tạm thời nuôi sống gia đình.

Nhưng hiện tại có một quầy sách ngày ngày nào cũng bán sách với giá thấp như vậy... Học trò trong Kinh mở miệng liền khen hiệu sách Nghi Mặc không ngớt, còn có rất nhiều học trò đứng chờ ở cửa từ lúc sáng sớm để có thể mua được sách mới đầu tiên.

Cũng không biết ông chủ của tiệm sách này mời bao nhiêu thợ thủ công khắc chữ, đúng là cửa hiệu này có sách mới để bán mỗi ngày!

Sáng sớm ngày nào Ngô Thiên Dương cũng là người đầu tiên đứng đợi ở cửa hiệu, nhiều ngày qua hắt đã mua được tổng cộng ba bốn chục quyển sách, nhưng số tiền tiêu tốn vào đó lại chỉ bằng với tiền mua bốn năm quyển trong quá khứ.

Vì vậy hắt vô cùng cảm kích quầy sách này, vẫn luôn muốn tìm chưông quầy nói cảm ơn.

Năm nay Ngô Thiên Dương mười tám, còn chưa thành thân, bộ dạng lúc này chính là một vị công tử tao nhã cầm sách trong tay, lòng biết ơn chân thành trong mắt cũng rất rõ ràng.

"Ngô tiên sinh không cần cảm tạ ta, giá sách thấp là ý của ông chủ chúng ta."

"Không biết ông chủ quầy sách là người nào? Tại hạ và rất nhiều học trò khác đều nên nói lời cảm tạ mới đúng." Ngô Thiên Dương nói.

"Ông chủ của ta là Đoan vương." Chưông quầy vốn được yêu cầu làm rạng danh Đoan vương nên tất nhiên lúc này sẽ không giấu diếm.

"Đoan vương?" Ngô Thiên Dương có chút kinh ngạc, nói: "Đoan vương bán sách với giá thấp, quả thật rất thấu tình đạt lý." Nếu đổi lại là Vương gia khác bán sách với giá thấp như vậy, không chừng Ngô Thiên Dương còn cảm thấy bọn họ muốn thu mua lòng người, nhưng Đoan vương thì khác.

Đoan vương đã là một phế nhân, dù có thu mua lòng người cũng vô dụng, hấn làm như vậy có lẽ chỉ cảm thấy tiền tài khi chết cũng không mang theo được, cho nên...

Ngô Thiên Dương nghĩ thế thì liền đồng tình với Đoan vương.

"Ngô tiên sinh quá khen, thật ra Vương gia chúng ta rất có lời." Chương quỳ nói.

Ngô Thiên Dương không tin, nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi, chỉ càng thêm cảm kích Đoan vương.

Nhưng hấn không biết Tần Dục bán sách như vậy thật sự kiếm được nhiều tiền.

Sau khi báo cho Vĩnh Thành Đế chuyện về kỹ thuật in, Tần Dục chuyển xưởng in đến thôn trang ở ngoại thành. Đầu tiên hấn kêu thợ thủ công làm thêm nhiều bản khắc chữ, sau đó tìm những cô nhi được hấn thu dưỡng có tuổi tương đối trưởng thành, cho bọn họ làm việc ở xưởng in ấn mỗi ngày hai canh giờ.

Năm ngoái Tần Dục bắt đầu thu dưỡng cô nhi, đến bây giờ chưa được một năm nhưng cũng hơn nửa năm rồi, đám hài tử này đã nhận biết được vài mặt chữ, đủ để đảm nhiệm công việc ở xưởng in ấn, thậm chí còn làm rất tốt nữa.

Kể từ đó... Xưởng in ấn của Tần Dục chỉ tốn phí cho giấy và mực nước thôi!

Dù một quyển sách chỉ bán với giá một trăm đồng nhưng hấn vẫn có thể kiếm tiền, bởi vì bán được rất nhiều sách nên tiền kiếm được cũng không ít. Sau này, ngày nào Tần Dục cũng đưa rất nhiều sách đến quầy sách Nghi Mặc là vì hiểu được cách kiếm tiền.

Nhưng người khác lại không cảm thấy như vậy.

Ở Duệ vương phủ, mưu sĩ bên cạnh Tần Diệu cảm thấy hành động tiêu tiền lần này của Đoan vương là vì muốn thu mua lòng người.

Nhưng mà Đoan vương bỗng chốc đưa ra nhiều loại sách như vậy... Chắc là đã làm bản khắc vài năm rồi? Chẳng lẽ mấy năm trước hấn đã bắt đầu trù tính cho việc này rồi ư?

Đoan vương quả nhiên có tâm cơ rất sâu.

Ít nhiều gì mọi người cũng nghi hoặc, nhưng không miệt mài điều tra mãi, mà bắt đầu thảo luận xem làm sao để ứng phó với việc này.

"Không phải chỉ là bán một trăm đồng một quyển thôi sao? Hạ lệnh cho mấy cửa hàng của ta cũng bán như vậy!" Tần Diệu nói, cửa hàng của hấn cũng có không ít bản khắc chữ tốt, nếu không khắc sách mới, chỉ bán bản khắc sách cũ cũng không bị lỗ.

Sau sự kiện hiệu sách Nghi Mặc, có vài hiệu sách khác trong Kinh bắt đầu hạ giá sách xuống, mà vài cửa hàng đó là của Duệ vương.

Bình thường cửa hàng của Duệ vương đều bán những bộ sách liên quan đến khoa cử, bây giờ những bộ sách này lại được bán với giá thấp nên càng khiến những học trò trong kinh cảm kích Duệ vương, thậm chí dân trí thức còn cảm kích Duệ vương hơn cả Đoan vương——bọn họ mua sách nhằm cũng vô dụng, vẫn là sách liên quan đến khoa cử thực dụng hơn.

Nhưng bọn họ cảm kích không được bao lâu.

Sau khi những cuốn sách trong quầy sách của Duệ vương được bán với giá thấp, chương quầy sách Nghi Mặc liền báo cho học trò trong Kinh biết giá sách rẻ đến vậy là vì Đoan vương đã cho thợ thủ công đổi kỹ thuật in!

Thậm chí chương quầy Nghi Mặc còn đặc biệt mang bản khắc chữ đến trưng bày ở cửa hàng, cho mọi người xem kỹ thuật in mà Đoan vương đã thay đổi.

Nói thẳng là có kỹ thuật in này, những loại sách hiếm sẽ có thể được in ấn nhiều hơn trong tương lai, những bài thơ, tác phẩm mà học trò trong Kinh viết cũng có thể đem đến xưởng của bọn họ để in thành sách tặng người khác, không cần phải tự chép vài cuốn ít ỏi để lưu truyền giống như trước kia nữa.

Xuất bản thơ văn chính là lời mời đầy dụ hoặc đối với dân trí thức, trước kia bọn họ muốn làm vậy thì rất khó.

Mấy đại gia tộc đều có thợ thủ công của riêng mình, bọn họ có xưởng in ấn riêng, in ấn thơ văn của đệ tử trong gia tộc để giúp họ nổi danh, nhưng đại đa số dân trí thức còn lại không có điều kiện đó.

Có đôi khi bọn họ viết văn chương hay đến mức người khác phải kinh sợ, nhưng lại không thể truyền ra ngoài, cũng không có cách nào để người khác biết đến mình, không có cách nào gia tăng thanh danh của bản thân, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận làm kẻ vô danh, nhưng bây giờ... Bọn họ có thể in ấn văn chương thành sách với giá cực thấp, sau đó không cần biết là tặng hay bán thì đều có thể giúp bọn họ nổi danh.

Biết được việc này, học trò trong Kinh đều trở nên điên cuồng.

Bởi vì cửa hàng của Duệ vương và hiệu sách Nghi Mặc bán sách với giá thấp như nhau, lúc trước có không ít người khen Duệ vương, nhưng đến lúc này không ai nhớ rõ vị Duệ vương kia nữa, mọi người đều quay sang cảm kích Đoan vương.

Thậm chí ngay cả quan viên trong triều cũng vô cùng cảm kích Đoan vương.

Kỹ thuật in thay đổi, đối với bọn họ cũng có lợi ích rất lớn. Hơn nữa, bọn họ còn đang nghĩ xem có nên đi tìm Đoan vương để in văn chương mình viết ra thành mấy trăm bản hay không?

Trong lúc nhất thời Đoan vương thật sự nổi bật đến mức không ai sánh bằng.

Biết được điều này, thiếu chút nữa Tần Diệu tức đến hộc máu.

Hắn cho người ngày đêm không ngừng in ra rất nhiều sách, còn bán với giá thấp là vì muốn thu mua lòng người, kết quả mấy người đến mua sách của hắn lại còn nói hắn làm như vậy là vì Tần Dục thay đổi kỹ thuật in ấn nên giảm được chi phí... Rõ ràng hắn không hề biết gì về chuyện tên khốn Tần Dục thay đổi kỹ thuật in, rõ ràng hắn bán sách lỗ vốn!

"Việc này nhất định phải nói với phụ hoàng, rõ ràng tên khốn Tần Dục đang thu mua lòng người, chỉ sợ là đã có lòng không thần phục!" Tần Diệu nhin không được nói, quyết định đi cáo trạng với Vĩnh Thành Đế.

Mà lúc này, Tần Dục lại được mấy nhà Nho lớn đến phủ bài phòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Thu phục lòng người (1)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Đa số Đại Nho[1] ở Đại Tần đều có gia thế tốt.

[1]: Đại Nho (大儒) - Bậc học giả có đạo đức học vấn cực cao, hay người theo Khổng học và có sức học to rộng.

Muốn trở thành Đại nho thì nhất định phải có đầy đủ thanh danh, nhưng nếu không có tiền, nổi danh liệu có dễ dàng như vậy?

Tiền triều có một vị tài tử thi họa đều vô song nhưng phải sống một cuộc đời nghèo túng và khốn đốn, sau khi chết, có một vị Đại nho khen ngợi tài họa của ông, lúc này mọi người mới chú ý tới, tranh vẽ của ông liền trở nên ngàn vàng khó kiếm.

Đương nhiên chỉ gia thế thôi thì không thể làm Đại nho được, căn bản bọn họ đều có tư tưởng, chủ trương và lý luận của riêng mình.

Chính vì vậy, Tần Dục đã từng rất vui vẻ khi giao tiếp với Đại nho, học tập theo bọn họ, còn Tần Diệu thì luôn ghen tỵ với việc hắn có thể được vài vị Đại nho kia coi trọng.

Nhưng hiện tại...khi tận mắt chứng kiến cảnh nước mất nhà tan, những tư tưởng Tần Dục từng theo đuổi cũng phai nhạt dần, hắn còn cảm thấy rất nhiều tư tưởng và chính sách hoàn toàn là nói hươu nói vượn.

Chẳng qua dù trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt của hắn vẫn không biểu lộ gì ra, hơn nữa còn cùng với mấy người đó trò chuyện với nhau thật vui vẻ, thế nên cho tới lúc mấy người đó rời đi, về mặt đều rất đáng tiếc.

Đoan vương học thức uyên bác, quan niệm độc đáo, đáng tiếc là một người tàn tật.

Thời điểm Tần Dục cùng nói chuyện với đám Đại nho kia, Lục Di Ninh vẫn luôn trốn ở trong phòng, bọn họ vừa đi thì nàng liền ra, nhẩn mi nhìn những người đó --- những người này nói gì, một câu nàng cũng không hiểu.

"Sao vậy? Nhàm chán hả?" Tần Dục hỏi.

Lục Di Ninh vội vàng lắc đầu, một chút cũng không nhàm chán, thậm chí nàng còn cảm thấy hiện tại mỗi ngày đều trôi qua hạnh phúc vô cùng.

"Ta mang nàng ra ngoài chơi." Tần Dục lại nói.

Lục Di Ninh lập tức kinh hãi nhìn qua.

Tần Dục thấy thế thì cười cười, kêu Thọ Hi đi chuẩn bị kiệu.

Hắn biết sau này sẽ có rất nhiều chuyện, cũng biết có những người bây giờ rất tâm thường nhưng tương lai sẽ nỡ rộ hào quang chói mắt, thực ra thì hắn có lòng kết giao, chỉ là hai chân bất tiện, làm gì cũng khó khăn.

Nhưng mà người nên mời chào thì vẫn phải mời chào, hôm nay Tần Dục muốn tự mình đi gặp riêng một người.

Đời trước, sau khi Kinh thành bị chiếm đóng, người Nhung đốt giết cướp bóc không từ bất cứ việc xấu nào, dân chúng trong Kinh ai ai cũng bất an, đúng lúc này, vài người lập ra một hội bảo vệ người dân, chuyên chặn giết những người Nhung riêng lẻ.

Mới đầu người Nhung hoàn toàn không xem con dân Đại Tần là người, nhưng một thời gian sau khi có nhiều người chết ở trên tay hội bảo vệ người dân, dần dần bọn họ không dám làm quá mức, e sợ bị trả thù.

Sau này người Nhung muốn yên ổn giang sơn, cho nên còn trấn an dân chúng Kinh thành thật tốt một phen.

Dân chúng có ngày lành trời qua, nên không muốn liều mạng với đám người đó. Sau đó mấy năm, hội bảo vệ người dân sụp đổ, vài thủ lĩnh rời khỏi Kinh thành đến phương Nam.

Thực ra đối với Tần Dục, hội bảo vệ người dân này cũng không phải quá mức khiến người ta kinh diễm gì, nhưng họ vẫn luôn được chú ý, chỉ ít thì cách bọn họ ẩn trốn rất đáng để học tập.

Người Nhung từng dùng tiền mua chuộc một ít người của hội bảo vệ người dân, vì tiêu diệt tổ chức này mà làm rất nhiều chuyện nhưng vẫn không thể bắt được các thủ lĩnh, chỉ có thể tra ra được vài chuyện, ví dụ như một trong những thủ lĩnh của hội bảo vệ người dân là Ngô Thiên Dương, người đã từng thi Tú Tài nhiều lần nhưng không đậu.

Tần Dục nhớ kỹ cái tên này, cho nên lúc nghe chương quây Nghi Mặc nói đến thì không khỏi có chút kinh ngạc, dâng lên suy nghĩ muốn nhìn thấy đối phương.

Tần Dục định ngày hẹn gặp Ngô Thiên Dương ở Phúc Mãn Lâu.

Vấn đề cho Lục Di Ninh có thể ăn được đồ ngon, hắn cố ý đi sớm hơn một canh giờ, gọi vài món đặc sắc của Phúc Mãn Lâu cho Lục Di Ninh, đương nhiên cũng không quên vịt nướng mà Lục Di Ninh yêu thích.

Kết quả, Lục Di Ninh vừa bắt đầu ăn, Ngô Thiên Dương đã đến, rất hiển nhiên đối với lần gặp mặt này, Ngô Thiên Dương cũng vô cùng coi trọng, cho nên mới tới sớm hơn thời gian đã hẹn.

Tần Dục nghĩ nghĩ, để người mời Ngô Thiên Dương lại đây.

Người trên tay hắn hiện tại không thiếu, nhưng tâm phúc thì lại không nhiều, nếu Ngô Thiên Dương thực sự không tồi thì hắn muốn đem đối phương thu làm tâm phúc, còn việc năng lực của Ngô Thiên Dương hiện tại còn quá mức non nớt...Hắn vẫn còn vài năm để bồi dưỡng hắn ta, không phải sao?

Sau khi chương quây Nghi Mặc báo cho Ngô Thiên Dương biết Đao vương muốn gặp hắn, trong lòng Ngô Thiên Dương vẫn luôn bị hưng phấn vây quanh, hôm qua hắn tắm rửa hơn một canh giờ, hôm nay lấy bộ quần áo tốt nhất để mặc lên người, sau đó sớm đi tới Phúc Mãn Lâu.

Hắn tính toán đứng chờ Đao vương ở cửa, không ngờ bản thân vừa chờ không bao lâu thì đã có một thị vệ đi đến bên người, nói muốn dẫn hắn đi gặp Đao vương.

Đao vương đã đến đây rồi ư? Ngô Thiên Dương vô vùng khẩn trương, nhưng tốt xấu gì cũng duy trì được biểu tình, lên lầu cùng thị vệ kia rồi vào một phòng bao.

Phòng bao ở một tiểu lâu độc lập, vô cùng yên tĩnh nhưng cũng rất lớn, bên trong chỉ bày một cái bàn, bên cạnh chiếc bàn kia, có hai người đang ngồi.

Hai người kia, một người ngồi ở trên xe lăn, cả người đầy quý khí, hẳn chính là Đao vương, mà một người khác...Người kia mặc nam trang, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn rất thanh tú, vừa nhìn đã biết là nữ nhân rồi...

Ngô Thiên Dương không dám nhìn nhiều, vừa vào đã hành lễ với Tần Dục.

"Không cần đa lễ, bốn vương vốn định mang Vương phi ăn chút đồ, sau mới nói chuyện với ngươi, không ngờ ngươi đến sớm như vậy...Ngươi cũng ngồi xuống ăn chút gì đi."

Ngô Thiên Dương cũng chỉ là một Tú Tài mà thôi, nghe được Tần Dục nói với vẻ mặt ôn hòa như vậy thì nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh, liền nói không dám.

"Không sao." Tần Dục nói.

Lần này, Ngô Thiên Dương không cự tuyệt nữa, ngồi đối diện với Tần Dục.

Tần Dục cầm miếng lá sen, gói vịt nướng cho Lục Di Ninh, sau đó liền bắt chuyện với Ngô Thiên Dương, thuận tiện quan sát luôn hắn ta.

Khi Tần Dục quan sát Ngô Thiên Dương, thì Ngô Thiên Dương cũng quan sát Đaoan Vương.

Đaoan vương gần gũi bình dị, mỗi một câu nói đều là lời ngàn vàng, hắn ở trên phố nghe được vài lời khen dành cho Đaoan vương, hiển nhiên không phải là nói dối, điều làm hắn kinh ngạc hơn nữa chính là thái độ của Đaoan vương đối với Vương phi của mình.

Đaoan Vương phi một bộ dáng ngây thơ, dường như chỉ biết ăn thôi, nhưng Đaoan vương vẫn ôn nhu chiều cố nàng như cũ.

Trước đây hắn từng nghe người ta nói, Đaoan vương cưới Đaoan vương phi hoàn toàn chỉ vì ra vẻ, nhưng thấy một màn như vậy...hắn biết chuyện kia tuyệt đối không phải là sự thật.

Quả nhiên Đaoan vương là người tốt!

Về mặt Ngô Thiên Dương nhìn Tần Dục đầy sùng bái, dưới sự dẫn dắt của Tần Dục, lá gan cũng dần dần trở nên lớn hơn, nói càng ngày càng nhiều.

Tần Dục mỉm cười nhìn hắn, trong lòng có chút mất mát.

Ngô Thiên Dương này không phải loại thư sinh một lòng muốn thi đậu khoa cử, hắn có tri thức, hiển nhiên là người đọc rất nhiều sách nhưng lại vô cùng non nớt, so với trong tưởng tượng của Tần Dục về thủ lĩnh dẫn đầu hội bảo vệ người dân thì hoàn toàn khác nhau.

Chẳng qua điều này cũng không có gì kỳ lạ.

Hiện tại Ngô Thiên Dương là một thiếu niên mười tám tuổi, đối với tương lai tràn ngập hy vọng của một Tú Tài, không phải là Ngô Thiên Dương – người bị giết chết cả nhà, một lòng báo thù.

Với tuổi của Ngô Thiên Dương, có thể biểu hiện như vậy trước mặt Tần Dục đã là không tệ, hắn cũng không bắt kính Lục Di Ninh, hoàn toàn chưa từng dùng ánh mắt khinh thường nhìn nàng, khiến cho Tần Dục coi trọng hắn hơn một chút.

Về phần chưa từng trải việc đời...

Tần Dục tìm chút việc để hắn ta làm không được sao?

Lúc đầu Tần Dục gặp Ngô Thiên Dương là có tâm muốn Ngô Thiên Dương giúp mình phát triển tổ chức tình báo, nhưng hiện tại sau khi cùng tiếp xúc với Ngô Thiên Vương, hắn biết Ngô Thiên Dương chưa làm được chuyện đó, lập tức nhân tiện nói: "Ngô tiên sinh quả thật là người văn chương sâu rộng, có muốn vì bốn vương phân ưu?"

"Thuộc hạ nguyện ý vì Đaoan vương cống hiến sức lực!" Ngô Thiên Dương không chút nghĩ ngợi liền đồng ý. Sĩ tử luôn muốn cống hiến hết sức lực, Đaoan vương coi trọng hắn như vậy, tất nhiên là hắn nguyện ý.

Tần Dục cười cười, cho Ngô Thiên Dương một nhiệm vụ là đến tàng thư của Đaoan vương phủ, tìm ra vài bản khắc thích hợp, giao tới xưởng in để in ấn.

"Thuở nhỏ, Bốn vương đã đọc rất nhiều sách hiếm, mỗi khi đọc xong đều thấy vô cùng đáng tiếc, những quyển sách này đều là sách tốt nhưng trên đời không mấy ai đọc được... Đến nay bốn vương cải tiến được kỹ thuật in, dĩ nhiên cũng chỉ hy vọng những quyển sách này không còn là sách hiếm nữa."

Trong Kinh, rất nhiều người có thói quen tích trữ sách hiếm, trước kia Tần Dục cũng có, sau đó người Nhung đánh vào Kinh thành, mạng quan trọng hơn cả, căn bản không ai mang theo sách cho nên rất nhiều sách cứ bị chà đạp như vậy, thật đáng tiếc.

Đương nhiên, hắn làm như vậy chủ yếu là vì thu phục lòng người, thậm chí hắn còn đang hạ một bàn cờ rất lớn.

Ngô Thiên Dương không ngờ Tần Dục lại cho hắn đi làm một việc như vậy, trong lúc nhất thời kích động vạn phần, chỉ cảm thấy Đaoan Vương quả nhiên là người tốt.

Hắn vừa kích động nhìn Tần Dục, Đaoan Vương phi bên cạnh liền trừng mắt nhìn hắn.

Đaoan vương phi còn giơ chân vịt dính nước tương trên tay, đưa tới bên miệng của Tần Dục: "Tần Dục, ăn thịt vịt."

Đaoan Vương cười cắn một miếng chân vịt nướng.

Đột nhiên Ngô Thiên Dương cũng có chút muốn ăn vịt nướng.

Thời điểm Tần Dục ăn vịt nướng thì Vĩnh Thành để ngẫu nhiên gặp được nhi tử nhỏ nhất của mình - Tần Diễn.

Bởi vì Tần Diễn được nuôi dưỡng bên người Triệu Hoàng hậu, trước kia còn thường xuyên được Tần Dục mang ra ngoài lác lư, Vĩnh Thành để đối với hắn vẫn có ấn tượng nên mở miệng hỏi vài câu.

Tần Diễn đều rất cung kính đáp lại, về mặt đầy chờ mong nhìn Vĩnh Thành để: "Phụ hoàng, nhi thần có một chuyện muốn nhờ ạ."

"Người muốn cầu cái gì?" Vĩnh Thành đề hỏi.

"Nhi thần muốn cầu phụ hoàng cho phép nhi thần xuất cung, tới học hỏi một phen về việc thay đổi thuật in ấn của Đại Hoàng huynh." Tần Diễn nói, vẻ mặt đầy chờ mong nhìn Vĩnh Thành để.

Vĩnh Thành để đã mấy ngày không vào triều, cũng không biết chuyện ở bên ngoài, suy nghĩ một hồi mới nhớ tới trước đây lúc Tần Dục gặp ông, hình như là để nói chuyện thay đổi kỹ thuật in ấn.

Lúc này Tần Diễn nói tiếp: "Phụ hoàng, hiện tại người đọc sách trong Kinh thành đều khen ngợi Đại Hoàng huynh, còn có vài Đại nho vì thuật in ấn mà tới cầu gặp mặt Đại Hoàng huynh, nhi thần cũng muốn đi xem."

"Muốn đi thì đi đi." Vĩnh Thành để phát tay nói.

Tần Diễn nhất thời sững sốt, phụ hoàng của hắn vậy mà không truy hỏi chuyện kỹ thuật in ấn, đối với việc Tần Dục nhận được vô số tán tụng cũng không chút để ý?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Thu mua lòng người (2)

Edit: Thỏ

Beta: Nhục Vy

Tần Diễn tìm Vĩnh Thành Để, nói chuyện Tần Dục mượn kỹ thuật in ấn nhằm thu mua lòng người khiến cho Vĩnh Thành Để không an lòng với Tần Dục.

Tuy Vĩnh Thành Để ngu ngốc nhưng rất để ý ngôi vị Hoàng đế, đương nhiên không hy vọng nhi tử của mình được những người đọc sách ủng hộ khen ngợi.

Hơn nữa ông không được những nhà Đại nho yêu thích, cho nên không muốn nhìn thấy nhi tử của mình lấy chuyện kia nhằm mưu cầu danh lợi.

Ngoài ra, hai chân Tần Dục đã bị gãy, tiền đồ phía trước không còn nên ông thêm phần chán ghét.

Chỉ là gần đây tâm tư của Vĩnh Thành Để đều đặt vào việc luyện đan, Tần Diễn không nói rõ ràng, Tần Dục lại báo việc này trước nên ông mới không suy nghĩ sâu xa, chỉ xem như Tần Diễn thật sự muốn ra ngoài tìm hiểu kỹ thuật in.

Tần Diễn bị Vĩnh Thành Để phát tay đuổi khỏi cung, im lặng không biết nói gì, nhưng nếu đã xuất cung, hắn rất muốn đến xem rốt cuộc Đoan Vương phủ đang suy tính chuyện gì.

Tần Dục không biết Tần Diễn đến, sau khi hắn gặp Ngô Thiên Dương thì ngay lập tức dẫn Ngô Thiên Dương đến thôn trang ở ngoài thành.

Thôn trang suối nước nóng đã thay đổi rất nhiều so với thời điểm năm trước, từng dãy phòng ở cùng đường xá được xây lên, Tần Dục có cảm giác như đã cách một đời.

Tất cả những thứ này đều có thể thay đổi được, thật tốt.

Tần Dục đã thông báo từ trước, cũng cho người tới thôn trang chào hỏi, cho nên xe ngựa của hắn mới đến phụ cận, còn chưa tiến vào thôn đã có người ra đón.

Mấy thị vệ to khỏe đỡ Tần Dục từ trên xe ngựa xuống, đặt xe lăn trên những phiến đá xanh trải dài dọc đường.

Ở Đại Tàn, đường xá đi lại phần lớn đắp bằng bùn, dù sao dùng đá phiến lót đường thì quá lãng phí tiền tài sức lực, chẳng qua đây là thôn trang của hắn, để làm việc thuận tiện hắn mới dùng đá tảng làm đường.

Lục Di Ninh đẩy Tần Dục đi trước, hứng thú bưng bưng nhìn xung quanh, phía sau bọn họ, Ngô Thiên Dương cũng không ngừng nhìn ngó khắp nơi.

Chuyện Đoan Vương thu nhận cô nhi, rất nhiều người trong Kinh thành biết được, hầu hết mọi người đều cho rằng Đoan Vương làm vậy không phải vì lòng tốt, thậm chí suy đoán hắn thu nhận những cô nhi đó để làm mấy thứ chuyện mờ ám hèn hạ.

Nhưng lúc này Ngô Thiên Dương nhìn hết một lượt thì biết những suy đoán kia đều là gạt người.

Ở phía xa đều là những hài tử y phục chỉnh tề, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hăng hái, chỉ nhìn qua cũng biết bọn nhỏ được chăm sóc rất tốt.

Tần Dục đến xưởng in trước, nơi này có hơn trăm người đang không ngừng làm việc, trong đó có rất nhiều hài tử khoảng mười tuổi trở lên.

Thấy cảnh này, Ngô Thiên Dương lộ vẻ kinh ngạc, đương nhiên không phải vì Tần Dục để cho đám trẻ làm việc, những hài tử trong gia đình bình thường mười mấy tuổi đã được người lớn sai bảo, làm chút việc là chuyện bình thường. Hẳn kinh ngạc là bởi trong số những người làm việc ở đây có rất nhiều nữ nhân.

Đoan Vương, vậy mà để cho nữ nhân cùng đến xưởng làm việc?

Ngô Thiên Dương vẫn đang kinh ngạc, không nghĩ đến chỉ một lúc sau, còn có chuyện khiến hắn ngạc nhiên hơn!

Hắn nhìn thấy có nữ hài tử một tay cầm sách, một tay cầm hộp gỗ dùng để khắc chữ, lựa chọn từng cái chữ khắc một, sau đó đem những thứ đó sắp xếp ngay ngắn thẳng hàng.

Trong lúc sắp xếp, nếu gặp phải chữ không biết, nàng còn lôi kéo người bên cạnh để hỏi, sau đó hai người cùng nhau tìm chữ cần dùng.

“Vương gia, những hài tử này biết chữ?” Ngô Thiên Dương hỏi, những hài tử làm việc ở đây có vẻ đều biết chữ, còn những người trưởng thành thì lại làm những công việc mà không cần phải biết chữ.

“Sau khi thu nhận bọn nhỏ, ta tìm hai lão tử tài dạy chúng học chữ, bọn chúng nhận biết được vài chữ, cũng được học một ít bản lĩnh, cuộc sống sau này sẽ trải qua dễ dàng hơn.” Tần Dục nói.

Ngô Thiên Dương không biết phải nói gì, hẳn cho rằng Đoan Vương nhiều nhất cũng chỉ để cho bọn trẻ không phải chịu đói khổ, không nghĩ tới Đoan Vương còn cho người dạy chúng học chữ!

Lúc đám người Tần Dục đến không gây ra tiếng động gì, lại kín đáo đứng cạnh cửa cho nên trừ quân sự thì không ai phát hiện ra, nhưng vì đã ở đây được một lúc nên không ít người trông thấy.

Sau khi thấy Tần Dục, tất cả hài tử đều quỳ rạp xuống đất hành lễ, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Tần Dục cười nói vài câu rồi để bọn họ tiếp tục làm việc, sau đó, mọi người vốn đang dốc sức làm việc, nay lại càng dốc sức hơn.

Chỉ là, bọn họ mới làm không bao lâu, quân sự xưởng in đã tới: “Thay ca, thay ca.” Quân sự dẫn một nhóm trẻ khác đến để thay cho bọn trẻ đang làm việc. (Thò: Làm ca như hiện đại ^.^)

“Những hài tử này một ngày làm việc hai canh giờ, hết hai canh giờ sẽ đổi ca, xưởng này mỗi ngày hoạt động sáu canh giờ, chia làm ba ca.” Tần Dục nói với Ngô Thiên Dương.

“Vương gia đối xử với những hài tử này thật tốt!” Ngô Thiên Dương cảm thấy dùng những từ ngữ hoa lệ trau chuốt để khen ngợi thì giống như giả bộ nên chỉ nói một câu đơn giản như vậy.

“Không, không phải ta có lòng tốt, ta phải trông cậy vào việc cho bọn họ học tập để biết thêm nhiều kiến thức, tương lai còn có thể giúp ta làm việc.” Tần Dục cười nói.

“Có thể giúp Vương gia làm việc, đó là vinh hạnh của bọn họ!” Ngô Thiên Dương cảm thấy có thể giúp Tần Dục làm việc, cũng là niềm vinh hạnh của mình.

Tần Dục rất thích lời khen tặng của Ngô Thiên Dương, sau đó nói với hắn mấy chuyện mình sắp làm.

Tần Dục muốn xây Vạn Thư Lâu[2]

[2] Vạn Thư Lâu: nhà lầu, có nhiều tầng chuyên để cất giữ sách – giống như thư viện bây giờ.

Hắn định sửa chữa, thay đổi một thôn trang của mình ở ngoài thành rồi đem các loại sách để vào, cho thư sinh mượn đọc miễn phí, hơn nữa, thôn trang của hắn còn cung cấp cả chỗ ở cùng đồ ăn miễn phí.

“Trước mỗi kỳ thi hội, có rất nhiều thư sinh vào Kinh thành, những người gia cảnh khá giả có thể trải qua thuận lợi, nhưng những ai gia cảnh bần hàn thì chỉ có thể ở nhờ trong chùa miếu, đôi khi dựa vào sự trợ giúp kín đáo của các phú thương hoặc quan viên trong triều, trước kia có năm kỳ thi hội diễn ra vào mùa đông quá lạnh, thậm chí có người bị chết cứng vì rét, quả thật vừa đáng buồn vừa đáng tiếc.” Tần Dục nói, “Cho nên, bản vương muốn tìm một thôn trang để những thư sinh đó có nơi ăn ở, tránh cho bọn họ phải chịu đói chịu rét.”

Tần Dục nói chuyện đường đường chính chính, nhưng suy cho cùng, hắn chỉ là muốn lôi kéo nhân tài mà thôi, thậm chí, hắn còn có ý muốn sâu xa khác.

Hắn muốn dẫn một nhóm cử nhân đi Tây Bắc.

“Vương gia, việc này phải báo trước với bề hạ.” Ngô Thiên Dương suy nghĩ một lúc rồi nói, hắn chưa bao giờ tiếp xúc với mấy chuyện trên quan trường nhưng dù sao cũng ở Kinh thành, đối với những việc của hoàng gia ít nhiều vẫn có phần hiểu biết, hắn thích đọc sử sách, cho nên việc sử dụng mưu kế không xa lạ gì.

“Đương nhiên là bản vương sẽ trình lên bộ hạ, Vạn Thư Lâu, còn phải dùng danh nghĩa của bộ hạ để xây lên.” Tần Dục nói, lại cười cười: “Chỉ là Vạn Thư Lâu này không thể để cho bộ hạ quản lý, đến lúc đó còn phải để cho người tốn nhiều tâm sức (tâm tư + sức lực).”

Lúc Tần Dục nói chuyện luôn nhìn Ngô Thiên Dương khiến Ngô Thiên Dương kích động không thôi, đồng thời cũng có chút mờ mịt.

Đoan Vương muốn để cho hãn quản lý Vạn Thư Lâu? Hãn có tài đức gì mà có thể làm chuyện như vậy?

Phải biết rằng, những người lên Kinh dự thi đều là cử nhân, mà hãn chỉ mới là một tú tài!

Ngô Thiên Dương hơi choáng váng mơ hồ, nhưng rất nhanh ánh mắt trở nên sáng tỏ, thậm chí còn chủ động hỏi Tần Dục một vài chuyện.

Tần Dục rất vừa lòng với biểu hiện của hãn, đang muốn thảo luận về cách bố trí sắp xếp trong Vạn Thư Lâu sao cho thật tốt thì lại có người tiến vào, báo rằng bên ngoài thôn trang xuất hiện một đám người đến gây chuyện.

“Là chuyện gì?” Tần Dục hỏi.

“Là những người ở gần thôn trang, tụ tập một chỗ nói chúng ta bắt cóc nữ nhi của bọn họ.” Quản sự thôn trang nói, lại thêm một câu: “Những người đó là người trong thôn trang của Vinh Dương trưởng công chúa.”

“Đưa ta đi xem.” Tần Dục nói.

Rõ ràng Vinh Dương trưởng công chúa là nhạc mẫu của hãn nhưng lại để cho người ta tìm hãn gây phiền toái, đòi trước như vậy, đòi này cũng như vậy.

Lúc Tần Dục đến cửa thôn trang, ở đó đã sắp đánh nhau tới nơi.

Có khoảng mấy chục người đứng trước cửa, đều rất cường tráng, vài người nhìn như hung thần ác sát (người hung ác, nguy hiểm), lúc này, bọn họ đang xô đẩy hộ vệ của thôn trang, rõ ràng là tới để gây sự.

Mà những hộ vệ của thôn trang bị đối đãi như vậy đã dâng lên hỏa khí, rất muốn động thủ, đã có người không nhịn được đẩy đám người kia ra, cũng may là vẫn chưa dùng vũ lực.

Tần Dục an bài rất nhiều hộ vệ ở thôn trang, muốn thu thập những người này thì quả thực dễ dàng, nhưng nếu hãn thật sự thu thập những người này, để cho hộ vệ ở đây đánh trả... Nói không chừng vừa đúng ý bọn họ!

“Các người muốn thế nào?” Tần Dục nhìn về đám người phía xa, nháy mắt một cái, ngay lập tức Thọ Hi đi ra nói chuyện.

Thanh âm của Thọ Hi sắc nhọn, vừa nghe đã biết là thái giám, ánh mắt những người đó né tránh, có chút sợ hãi, nhưng rất nhanh đã ngẩng đầu uồn ngược đầy tự tin. Trong đó có một nam nhân tầm bốn mươi, năm mươi tuổi lớn tiếng nói: “Lời này phải là ta hỏi mới đúng! Các người dựa vào gì mà bắt cóc nữ nhi của ta.”

“Còn có nữ nhi của ta, cũng bị các người bắt cóc, các người phải giao người ra đây!”

“Dù các người là người của Vương gia thì cũng không thể bắt cóc nữ nhi của chúng ta được!”

Những người này càng nói càng kích động, hùng hổ muốn đánh nhau, hộ vệ vương phủ lập tức rút vũ khí để phòng mới khiến bọn họ yên tĩnh một chút.

“Người nói chúng ta bắt cóc nữ nhi của người, có chứng cứ không?” Thọ Hi chỉ vào một nam nhân trung niên nói.

“Muốn chứng cứ gì? Nữ nhi của ta đang ở trong thôn trang của các người chứ ở đâu!” Người này nói.

Chân mày Tần Dục hơi nhăn lại, nói với quản sự ở bên cạnh: “Rất cuộc là có chuyện gì? Người đã điều tra chưa?”

“Vương gia, chuyện là như vậy...” Quản sự từ từ kể rõ sự tình.

Những nữ tử ở nông thôn đều có mệnh khổ, có khi vừa mới sinh ra đã không được nuôi lớn mà bị phụ mẫu giết chết, cho nên, từ khi thôn trang bắt đầu thu nhận cô nhi, thường có người đem nữ hài tử mới sinh bỏ trước cửa.

Ngoài những hài tử này, còn có người đem nữ nhi tầm năm sáu tuổi để lại đây.

“Mùa đông năm ngoái quá lạnh, có nhiều nhà không có đủ lương thực để dùng nên vứt nữ hài trước cửa thôn trang, người bọn họ nói đến hãn là những nữ hài đó, nhưng bây giờ làm loạn như vậy...” Những người này dám đến gây chuyện, sợ là phía sau có người sai khiến.

Quản sự vừa nhìn đã biết, đương nhiên Tần Dục cũng vậy, hãn biết rõ hơn phân nửa chuyện này là do Vinh Dương trưởng công chúa mượn cơ hội gây phiền toái

Chương 61: Thu mua lòng người (3)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

"Vậy những nữ hài đó hiện tại thế nào rồi?" Tần Dục suy nghĩ rồi hỏi quân sự.

"Vương gia, mấy nữ hài nhỏ tuổi hoàn toàn không nhớ rõ phụ mẫu, còn những nữ hài lớn hơn thì... Các nàng đi tìm ta, nói là không muốn trở về." Quân sự đáp.

Những người ở gần thôn trang suy tính thật giỏi, lúc thiếu lương thực thì đưa nữ nhi mình đến đây, chờ vài ngày trôi qua, không thiếu lương thực nữa thì lại muốn đưa chúng trở về, đương nhiên cũng có người hoàn toàn không muốn đưa bọn chúng về.

Tuy rằng nuôi hài tử đến một độ tuổi nhất định là có thể bán, nhưng nhà giàu muốn mua những hài tử từ mười tuổi trở lên thì không nói, còn đòi hỏi nếu về ngoài không đẹp thì không cần...

Bọn họ ném hài tử đến gần thôn trang trong tình trạng không biết chút gì về bên trong, rõ ràng là thái độ không coi trọng con cái của mình, tất nhiên những hài tử bị ném đến đây lúc sống trong nhà cũng không tốt đẹp gì.

Thời điểm vừa tới đây, đám hài tử này rất sợ hãi, cũng không thể tránh được nỗi nhớ nhà, nhưng thời gian trôi qua thì dần không nhớ nữa, ngược lại còn coi thôn trang là nhà của mình, lúc này có đuổi về nhà thì bọn chúng cũng không muốn về.

Thật ra trước ngày hôm nay, đã xuất hiện vài người đến để gặp mấy hài tử, hôm qua còn có người muốn đón một nữ hài mười lăm tuổi.

Nữ hài mười lăm tuổi kia vì sinh bệnh nên mới bị ném đến gần thôn trang, lúc nàng vừa tới thôn trang thì một lòng muốn trở về, nhưng hiện tại... Hôm qua khi hắn đến gặp nàng thì nàng liền khóc "Oa" một tiếng, bởi vì nàng không muốn trở về.

Ở thôn trang có thể ăn no mặc ấm, nàng đọc sách, nhận được mặt chữ là có thể làm việc ở xưởng in ấn, làm tốt thì xưởng còn cho nàng mười văn tiền thường mỗi ngày...

Tuy phụ mẫu có công dưỡng dục nhưng Đaoan vương lại chữa bệnh, cho nàng ăn cơm, còn cho nàng đọc sách... Nàng không thể vong ân phụ nghĩa.

Đương nhiên nàng có ý nghĩ như vậy cũng có liên quan đến việc Tần Dục thường xuyên cho thái giám ở phủ mình đến chỉ bảo bọn họ.

Những thái giám, cung nữ mới vào cung đều rất đồng lòng, lại dốc sức chỉ bảo đám hài tử này nên tất nhiên bọn chúng mang ơn Đaoan vương.

"Nữ hài tử kia khóc xong thì thông suốt, nói muốn ở lại, còn về phần phụ mẫu... thì nàng sẽ cố gắng làm việc ở xưởng in ấn, chờ để dành được chút tiền sẽ đưa cho phụ mẫu xem như là công dưỡng dục." Quân sự nói với Tần Dục.

Tần Dục gật đầu, lập tức nói với hắn: "Người đi báo quan."

"Báo quan?" Quân sự sững sờ. Tuy rằng những người đó tìm đến đây gây phiền phức cho bọn họ, nhưng báo quan... Nữ nhi những người đó thật sự ở trong thôn trang, báo quan có bất hợp lý quá không?

"Người cứ việc đi báo quan là được, đúng rồi, kêu mấy nhóm hộ vệ trở về, đừng xung đột với những người đó." Tần Dục nói tiếp, vì muốn an toàn nên thôn trang này được xây tường vây lại.

Tuy vách tường vây này chỉ dùng bùn đất và đá để xây nên, không thể nói là quá chắc chắn nhưng có nhóm hộ vệ luôn đứng phòng thủ bên trong, bên ngoài cũng có mấy chục người, tuyệt đối không có khả năng bị tấn công vào.

"Nhưng Vương gia, những thứ bên ngoài tường vây..." Quân sự hơi chần chờ. Thôn trang của bọn họ đúng là có tường vây, nhưng chỉ vây quanh nơi bọn họ ở, những mảnh ruộng đất rộng lớn bên ngoài thì không được vây lại.

Sau khi tới thôn trang, đám người đến làm loạn kia không ngừng phá hư vài mảnh hoa màu.

Nếu không thì nhóm hộ vệ trong thôn trang cũng không tức giận đến mức ấy.

"Không phải chỉ là một ít hoa màu thôi sao? Đợi một lát sẽ có người đến bồi thường." Tần Dục nói. Vinh Dương trưởng công chúa hẳn đang hi vọng hộ vệ trong thôn trang hẳn sẽ đã thương những người đó, nói không chừng bà ta còn sắp xếp vài người chết nữa, như vậy thì Đaoan vương hẳn sẽ gánh trên

lưng tội danh lừa bán nữ nhân nhà lãnh, còn thêm tội đánh chết người nhà những nữ nhân đó.

Làm lớn chuyện thì không chừng ngay cả thôn trang hấn cũng không thể bảo đảm.

Nếu Tần Dục không ở đây thì có lẽ quân sự sẽ cho hộ vệ đi xua đuổi những người đó thật, đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì cũng không biết được, nhưng hiện tại...

Tần Dục ra lệnh một tiếng, đám hộ vệ nhanh chóng thối lui vào phòng thủ bên trong tường vây.

Cửa lớn tường vây khép lại trước mặt đám nông dân đang cầm nông cụ đuổi theo, vài nông dân nhìn nhau rồi tròn tròn mắt.

Chuyện này... Sao lại không giống với những gì mà bên trên đã nói với bọn họ? Lúc này bọn họ nên làm gì mới tốt đây?

Những người này thật sự bị người khác sai tới tìm Tần Dục gây phiền phức, thậm chí trong số họ còn có mấy kẻ "Bán mạng".

Cái gọi là "Bán mạng" chính là ý trên mặt chữ, bán tính mạng của mình.

Người có tiền có quyền sau khi phạm tội thì có thể tìm một kẻ "Bán mạng" gánh tội thay, những người có tâm tư không tốt, muốn hại người khác cũng có thể tìm kẻ "Bán mạng" để giúp mình làm việc...

Trước kia trong Kinh đã từng xảy ra chuyện như vậy, một viên quan đắc tội với đồng liêu (người cùng làm quan), vị đồng liêu kia liền giết một kẻ "Bán mạng" rồi ném vào trong nhà viên quan đó, đồng thời tố cáo viên quan đó giết người, rơi vào đường cùng, vì để thoát tội nên viên quan đó cũng vùng tiền mua một kẻ "Bán mạng" gánh tội thay cho mình...

Lần này người phía trên cũng tìm mấy tên "Bán mạng", kêu bọn họ khai đây xung đột sau đó chết ở chỗ này để gây phiền phức cho Tần Dục, kết quả... Xung đột còn chưa diễn ra đám hộ vệ đã bỏ chạy hết là sao? Như vậy mấy tên "Bán mạng" sao có thể chết được?

Đám người đó nhìn nhau, cuối cùng đứng ngoài tường vây mắng chửi, có người bắt đầu hủy hoại hoa màu bên ngoài tường vây.

Người của thôn trang thấy thế thì tức giận không thôi, còn có một vài người trẻ tuổi đến xin Tần Dục ra lệnh đuổi những người đó đi.

Bọn họ tức đến mức không nhịn được, nhưng Tần Dục lại rất bình tĩnh.

Lúc hấn làm Nhiếp Chính Vương cũng bị mắng rất dữ dội, những người đó vẫn luôn nhắm vào thiếu sót của hấn mà mắng.. So với trước kia, đám người chửi loạn trước mặt không là gì cả.

Hấn có rất nhiều chuyện phải làm, không thể lãng phí thời gian vào mấy việc nhỏ này.

Bên cạnh tường vây có xây một cái tiểu lâu, Tần Dục ngồi trên lầu các, kêu quân sự thôn trang và quân sự xưởng in đến báo cáo tình hình cho hấn nghe.

Hai quân sự thấy động tĩnh bên ngoài cũng có chút không yên lòng, nhưng Tần Dục lại không hề quan tâm, chỉ nghiêm túc nghe thông báo tình hình thôn trang.

Ngô Thiên Dương thấy Tần Dục như vậy thì bội phục đến đập đầu sứt đất, đồng thời mặt cũng đầy thương tiếc.

Nếu Đoan vương không xảy ra chuyện thì tốt rồi!

Nhưng dù hiện tại Đoan vương là phế nhân trong mắt nhiều người thì hấn vẫn nguyện ý làm việc cho Đoan vương.

Nghĩ như vậy, Ngô Thiên Dương tĩnh tâm lại, bắt đầu nghiêm túc nghe Tần Dục và mấy vị quân sự nói chuyện.

Ngô Thiên Dương hoàn toàn không biết gì về chuyện của thôn trang, tuy rằng nghe rất nghiêm túc nhưng có nhiều chỗ không hiểu, nghe được một lúc thì thờ phào nhẹ nhõm, tính toán thả lỏng một chút.

Sau đó... Hấn nhìn thấy cái gì?!

Đoan vương chuẩn bị một ít táo cho Đoan vương phi ăn, mà vị Đoan vương phi mặc nam trang kia sau khi ăn táo thì liền ném hạt ra bên ngoài, trúng vào đám người bên dưới.

Lầu các của bọn họ nằm sát tường vây, cao hơn tường vây một chút, có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng bên ngoài, cũng có thể ngồi trong này ném đá xuống đám người kia, nhưng với sức của một nữ nhân thì dù ném đá cũng không thể làm người ta bị thương, chứ đừng nói chỉ là hạt táo.

Nhưng Đoan vương phi cố tình ném trúng! Người kia cũng bị ném rất đau!

"Ai đánh ta?" Bên ngoài có một nam nhân trung niên đang mắng sôi nổi, đột nhiên che chân kêu lên.

Ngô Thiên Dương không dám tin nhìn về phía Đoan vương phi, sau đó thấy Đoan vương phi trừng mắt nhìn mình rồi tiếp tục cắn táo.

Ngô Thiên Dương đột nhiên cảm thấy quả táo có chút đáng sợ.

"Hoàng huynh, nghe nói bên ngoài có người náo loạn?" Tần Dục đang nói chuyện với quân sự thì Chiêu Dương đột nhiên đến.

Nàng đã sớm biết Tần Dục tới đây, nhưng vì Tần Dục dẫn theo ngoại nam nên không đi ra nghênh đón, thậm chí còn cố ý né tránh.

Nhưng đến nay biết được có người náo loạn không chịu đi thì nàng phải cắn răng đến đây.

"Đúng vậy." Tần Dục gật đầu, lại nói: "Đừng lo lắng, không có việc gì."

"Hoàng huynh, huynh cứ để bọn họ tùy tiện mắng huynh vậy sao?" Chiêu Dương khó hiểu.

"Ta cũng không mất đi miếng thịt nào." Tần Dục cười.

Chiêu Dương nhìn thấy người bên ngoài phá hư đồ đạc và hoa màu của thôn trang thì tức đến không chịu được, sau đó đột nhiên thấy xa xa có một chiếc xe ngựa được Cẩm Vệ quân bảo hộ chạy tới đây, cuối cùng dừng lại bên ngoài tường vây.

Có thể khiến cho Cẩm Vệ quân bảo vệ thì người này nhất định không tầm thường, mọi người không nói gì thêm mà quay đầu bên ngoài, sau đó liền nhìn thấy một nam tử mặc y phục Hoàng tử bước từ trên xe ngựa xuống.

Chiêu Dương nhận ra nam tử kia: "Tần Diễn?" Vị đệ đệ này của nàng không hề ra khỏi cung, sao đột nhiên lại đến nơi này?

Chiêu Dương ở ngoài thành rất lâu nên không biết Triệu Hoàng Hậu và Tần Dục đã thất vọng về Tần Diễn, cho nên lúc này nhìn thấy đệ đệ thì vẫn cao hứng: "Hoàng huynh, Lục hoàng đệ đến tìm huynh sao?"

"Không cần quan tâm đến hần." Tần Dục nhún mày.

Ngoài tường vây, Tần Diễn vừa xuống xe ngựa thì nhìn thấy cửa lớn đang đóng chặt cùng với đám người đang náo loạn ở bên ngoài.

Hần cho người đi đến phía trước gọi cửa, chính mình thì lại nhìn đám người đang náo loạn kia.

Bởi vì Tần Dục đã dặn dò không cần để ý tới Tần Diễn, vậy nên Tần Diễn cho người kêu thì không ai ra mở cửa.

Chiêu Dương cảm thấy kỳ quái, không hiểu sao Tần Dục lại làm như vậy thì đã nhìn thấy Tần Diễn bắt chuyện với một vài người đang náo loạn ở bên ngoài, một lát sau thì Tần Diễn tự mình đi tới phía dưới tường vây: "Ta là Lục Hoàng tử Tần Diễn, mở cửa cho ta."

"Điện hạ, Vương gia chúng ta có lệnh, không thể mở cửa." Tần Diễn nói ra thân phận của mình, người trông cửa lại xem như không nghe thấy lời hần nói, đặt một cái thang bò lên trên tường vây rồi trả lời.

"Người muốn ngăn ta?" Tần Diễn cau mày nhìn người kia: "Các người muốn phá hư danh tiếng của Đại hoàng huynh ta, làm xằng làm bậy như vậy sao? Dù bất kỳ nữ người khác chưa tính, còn muốn ngăn ta vào cửa?"

Giọng Tần Diễn rất vang, ngồi trên lầu các cũng có thể nghe được một ít, mà khi nghe được lời hần nói thì Chiêu Dương tròn tròn mắt, Ngô Thiên Dương cũng hiểu ra vì sao Tần Dục không muốn để ý tới tên đệ đệ này.

Về phần Lục Di Ninh... Nàng lại ném một hạt táo xuống.

"Ai đánh ta?" Chân có chút đau nên Tần Diễn cũng kêu lên, ngẩng đầu lên nhìn về phía lầu các cách đó không xa.

Nhưng lầu các có cửa sổ che, hần lại nhìn từ dưới lên nên rốt cục không thấy được gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Vạn Thu Lâu (1)

Edit: Halina

Beta: Nhục Vỵ

Tần Diễn không tìm thấy người ám toán mình nên nhìn đám hộ vệ đang nằm sắp trên tường vây, nói: "Các người nhanh mở cửa cho ta vào!"

"Lục hoàng tử, ngài chờ một lát đi. Những người đó không có ý tốt, bây giờ chúng ta không thể mở cửa." Hộ vệ ôn tồn nói, người đi báo quan đã xuất

phát được một lúc rồi, chắc không bao lâu nữa nha dịch sẽ đến đây.

"Chỉ là một ít hộ nông dân muốn tìm nhi nữ bị bắt cóc về thôi, sao lại trở thành không có ý tốt chứ?" Tần Diễn cau mày nhìn đám người trên tường vây.

"Lục hoàng tử, chúng ta không có bắt cóc nhi nữ của bọn họ." Hộ vệ kia nói, vẻ mặt vẫn cung kính như trước nhưng trong lòng đã có chút mất hứng, cảm thấy rất bất mãn với Tần Diễn——Rốt cục đã có chuyện gì xảy ra với vị Lục hoàng tử này vậy? Sao vừa đến đã định tội bọn họ chứ?

"Nếu không bắt cóc nhi nữ bọn họ thì sao các ngươi không ra ngoài nói rõ ràng?" Tần Diễn lớn tiếng nói: "Còn nữa, ta phụng mệnh phụ hoàng đến xem xương in ấn, các ngươi để cho ta vào..."

Nói được một nửa thì Tần Diễn sợ hãi kêu một tiếng —— hắn lại bị thứ gì đó đánh.

Là Tần Dục sắp xếp người núp ở đâu đó đánh hắn sao? Khuôn mặt Tần Diễn lập tức đen lại.

Tần Diễn vẫn luôn không thích Tần Dục.

Lúc hắn còn nhỏ, ở chỗ Triệu hoàng hậu bao giờ cũng giống như người trong suốt, luôn bị người ta xem nhẹ, Tần Dục thì ngược lại, luôn là trung tâm của mọi người.

Ngay cả người hầu hạ bên cạnh hắn cũng khuyên hắn đi lấy lòng Tần Dục, đối xử với Tần Dục còn nhiệt tình hơn đối xử với hắn.

Đều là Hoàng tử, dựa vào cái gì mà muốn hắn phải đi lấy lòng Tần Dục?

Khi đó, hắn chỉ có thể nhìn ba người Triệu hoàng hậu, Tần Dục, Tần Nhạc ẩm áp ngồi chung một chỗ trò chuyện, còn hắn thì lại không thể tham gia vào, vừa lúng túng vừa đau lòng.

Có trời mới biết hắn hâm mộ Tần Dục cỡ nào, thậm chí còn ghen tị, cho nên sau khi Tần Dục xảy ra chuyện, thật ra hắn không hề quá đau lòng, ngược lại còn có chút cao hứng.

Tần Dục xảy ra chuyện, về sau ánh mắt của mọi người sẽ đặt trên người hắn đúng không?

Hắn nghĩ không sai, sau khi Tần Dục xảy ra chuyện, đúng là ánh mắt mọi người đều đặt trên người hắn, nhưng tất cả lại không giống như hắn tưởng tượng.

Tần Dục và Triệu Hoàng hậu đối xử thân thiết với hắn, nhưng hai người họ lại bắt hắn làm thế này thế kia, đúng là sai khiến hắn không chút khách sáo, giống như hắn là con chó mà bọn họ nuôi dưỡng ra vậy, bọn họ muốn hắn làm thế nào thì hắn phải làm thế ấy.

Tần Dục còn tỏ vẻ cao cao tại thượng răn dạy hắn.

Rõ ràng Tần Dục đã là phế nhân, dựa vào cái gì mà suốt ngày ra vẻ tự cao tự đại trước mặt hắn?

Trong lòng Tần Diễn vẫn luôn cảm thấy bất mãn, mà sau khi thái độ của Tần Dục đối với hắn thay đổi thì cảm xúc này lập tức bạo phát ra. Nhưng hắn hề không ngăn lại, hắn không phải con ruột của Triệu hoàng hậu, dựa vào cái gì muốn Triệu hoàng hậu đối xử tốt với hắn giống như con ruột của mình?

Sau đó dù cho Tần Dục là phế nhân thì cũng là huynh trưởng của hắn, sao lại không thể sai bảo hắn?

Tần Diễn đứng bên ngoài bức tường vây tức giận đến giơ chân, Tần Dục lại không rảnh quan tâm đến hắn mà chỉ kinh ngạc nhìn thê tử của mình: "Di Ninh, chuyện này là nằng làm sao?"

Lục đạo và độ chính xác của thê tử hắn hình như rất không tệ?

"Ừ." Lục Di Ninh có chút lo lắng liếc nhìn Tần Dục.

"Làm không tệ." Tần Dục cười, vươn tay sờ đầu Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh lập tức trở nên đắc ý, cao hứng nheo mắt lại.

Ngô Thiên Dương đứng bên cạnh lại không biết nói gì... Không ngờ Đoan vương lại còn có một mặt như vậy! Nhưng quả thật Lục hoàng tử kia không biết gì cả.

Những người sinh sự thấy Tần Diễn kêu người bên trong mở cửa, kết quả bên trong vẫn không ai đi ra nên ánh mắt nhìn Tần Diễn không được tốt lắm.

Lúc này bọn họ còn tưởng tượng người này ra lệnh mở cửa, sau đó bọn họ xông vào thì sẽ để mấy tên "Bán mạng" bỏ mạng ở bên trong, nhưng hiện tại...

Hai thủ lĩnh nhìn nhau, đột nhiên có chủ ý.

Lúc Trương công chúa kêu bọn họ đến náo loạn nói tốt nhất là phải biết rõ xem bên trong thôn trang có cái gì, nếu không biết được rõ tình huống trong

thôn trang thì gây phiền phức cho Đoan vương, hiện tại bọn họ không vào được thôn trang, người của Đoan vương lại không đi ra, mọi chuyện rơi vào cục diện bế tắc, vậy có phải là nên đổi một cách khác hay không?

"Các ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ kêu Hoàng huynh cho các ngươi công đạo." Tần Diễn nói với đám người đến gây sự.

"Điện hạ, quan hệ giữa ngài và Đoan vương rất tốt ư?" Thủ lĩnh trung niên nói.

"Tất nhiên." Tần Diễn đáp.

Hai thủ lĩnh là người của phủ Trường công chúa nên cũng hiểu tình hình Hoàng gia.

Lục hoàng tử được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của Hoàng hậu, xác thực là gần bó với Đoan vương, nếu đã như vậy...

"Đoan vương bắt nữ nhi của chúng ta, cũng không biết cho các nàng đi làm cái gì, người là đệ đệ hần thì cũng không phải là thứ tốt đẹp!" Một thủ lĩnh đột nhiên hô lên, bị phản nhìn Tần Diễn.

"Chư vị, ta sẽ cho các ngươi một cái công đạo, các ngươi đừng kích động." Tần Diễn nói, bất mãn nhíu mày, vừa rồi hần đã nhìn ra đám người này đến tìm Tần Dục gây phiền phức, nhưng không ngờ bọn họ còn kéo cả hần vào.

"Các ngươi tránh ra!" Vài Cẩm vệ quân nói, vây quanh người Tần Diễn để bảo vệ hần.

"Các ngươi muốn bức tử chúng ta! Bắt cóc nữ nhi chúng ta còn muốn giết người!" Một tên thủ lĩnh hô lên, mà hai chữ "giết người" của hần vừa ra khỏi miệng thì đã có vài lão già hoặc người bệnh tật khóc lóc nhào về phía Tần Diễn.

"Các ngươi muốn làm gì?!" Tần Diễn hoảng sợ, vội vàng kêu lên, sau đó liền nhìn thấy mấy tên lúc nãy vọt tới bên cạnh hần bị Cẩm Vệ quân chém chết trong cơn kinh hoàng.

Cẩm Vệ quân chém người dùng sức không nhỏ, trong lúc nhất thời máu tanh văng ra khắp nơi, nhưng cũng không thật sự chém chết ai, những người không nhào về phía Tần Diễn lại hô to: "Giết người! Giết người!"

Trong lúc vô ý Tần Diễn cũng bị đánh một ít máu, đang cảm thấy sợ hãi thì nhìn thấy vài tên gây chuyện hô to "giết người" rồi chạy đi, sắc mặt hần nhất thời âm trầm hần.

Đến lúc này hần còn có gì không rõ nữa? Hiển nhiên là đám người gây sự này đang đẩy hết mọi toan tính đối với Tần Dục lên trên người hần.

Hần muốn giúp đỡ đám người này nhưng bọn họ lại lấy oán trả ơn!

Tần Diễn tức không chịu được, đúng lúc này, cách đó không xa lại có một đám nha dịch cười ngửa chạy tới bên này.

Lúc này Tần Dục nắm chặt tay thành quyền, hần cho người đi báo quan, quan viên Kinh thành lập tức phái nha dịch ra roi thúc ngựa đến đây giúp bắt người, kết quả lại thấy một màn như vậy.

Mọi chuyện nhanh chóng chấm dứt.

Có vài người trong đám người đến gây sự nhất định phải chết, nhưng cũng có vài người "thật lòng" muốn tìm nữ nhi về, sau khi gây chuyện thì hai tên thủ lĩnh kia lập tức chạy trốn.

Đại Tần lớn như vậy, bọn họ gây sự xong liền cầm tiền chạy trốn, ai có thể bắt được bọn họ?

Nhưng bọn họ không ngờ khi muốn thừa dịp đám Cẩm Vệ quân đang lơ mơ để chạy trốn thì nha dịch lại đến đây, mấy tên nha dịch cười ngửa bắt được tất cả bọn họ.

Tần Dục ở trên lầu nhìn rõ ràng tất cả mọi chuyện, không nhịn được nở nụ cười rồi nói với quần sự: "Ngươi phái người đi tìm mấy tên nha dịch đó, nói là chúng ta tình nguyện phối hợp với bọn họ để tra án, về phần đám nữ hài ở thôn trang... Đối với đám người ồn ào muốn tìm nữ nhi thì hãy nói rõ ràng tình huống của nữ nhi bọn họ, những hài tử còn nhỏ tuổi thì cho bọn họ nhận nhau, còn những hài tử trưởng thành rồi thì... Ngươi đi nói tốt với đám nữ hài tử đó, kêu chúng ký khế ước rồi để chúng ở lại thôn trang làm việc."

Đối với Tần Dục, việc đưa đám nữ hài tử kia trở về là tuyệt đối không có khả năng, hần muốn giữ các nàng ở lại, so với việc che che lấp lấp thì không bằng thoải mái mở rộng cửa ra cho người khác xem.

Gần đây Kinh thành có chuyện rất ồn ào.

Một đám người tung tin Đoan vương bắt cóc nữ nhi bọn họ, bọn họ đi đến thôn trang của Đoan vương náo loạn thì kết quả không cẩn thận bị Lục hoàng tử Tần Diễn giết chết...

Sau khi nha môn bắt được đám người này còn điều tra ra là Vinh Dương Trường công chúa kêu bọn họ làm như vậy...

Mọi chuyện rất phức tạp, Tần Dục và Tần Diễn cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, nhưng so với Tần Diễn và Vinh Dương Trường công chúa thì Tần Dục chịu

ảnh hưởng ít nhất, bởi vì Tần Dục đã làm vài chuyện.

Chuyện đầu tiên hẳn là kêu quân sự dẫn theo bảy tám nữ hài tử ba bốn tuổi đến cửa nha môn, sau đó đứng giữa vòng vây của dân chúng trong Kinh thành gọi người đã tố cáo Đoàn vương bắt nữ nhi mình ra nhận diện xem đâu là nữ nhi của hắn.

Người kia... Không nhận ra.

Tiểu hài tử vốn trưởng thành rất nhanh, nữ hài kia ở trong thôn trang của Tần Dục hơn nửa năm đã sớm thay đổi nhiều, hơn nữa cách ăn mặc cũng không giống với trước kia nên càng khó nhận ra.

Đương nhiên, nếu để cho đám nữ hài này đến nhận mẫu thân thì không chừng vẫn sẽ nhận ra được, nhưng mấu chốt là mẫu thân của mấy nữ hài này không đến.

Vì thế mọi người liền nhìn ra mấy tên nam nhân vẫn nói mình nhớ thương nữ nhi vốn không nhận ra được đâu là nữ nhi của mình, mấy hài tử kia cũng không hề thân cận với bọn họ.

Quân sự thôn trang của Đoàn vương còn đứng bên cạnh nói: "Dựa theo manh mối người cung cấp, thôn trang đã dẫn những nữ hài tử phù hợp đến đây, xin hỏi rốt cục đâu là nữ nhi của người?"

Người kia nói không nên lời.

Một tên khác đến tìm nữ nhi, lúc trước cũng đến thôn trang tìm quân sự và Tần Dục nói là nữ hài tử đó giờ đã mười lăm tuổi.

Nữ nhân này đến cửa nha môn, nàng nhận người kia là phụ thân mình, sau đó liền khóc sụt sùi, lúc trước nàng sinh bệnh nặng, người trong nhà không muốn nàng ở lại nên nàng đã ký khế ước để làm việc ở thôn trang của Đoàn vương, bạc bán mình thì đã dùng để chữa bệnh.

Đoàn vương tuyệt đối không có bắt nàng, nàng chỉ ở trong thôn trang làm công mà thôi.

Hiện tại phụ mẫu nàng như vậy...

Nữ nhân này khóc lóc cầu xin quan viên bỏ qua cho phụ thân mình, sau đó đưa hết tất cả tiền công của mình cho phụ thân trước mặt mọi người, làm đủ trách nhiệm hiếu thảo của một nữ nhi đối với phụ thân nên không thể trách nàng.

Nữ nhân này sinh ra ở hộ nông dân, tướng mạo bình thường, Đoàn vương không hề ép nàng, mà nhìn cách ăn mặc của nàng thì liền biết bây giờ nàng sống không tệ, hiển nhiên Đoàn vương không hề bạc đãi nàng. Nếu đã như thế thì hơn phân nửa điều nàng nói đều là sự thật.

Mọi người vốn tin tưởng lời nữ nhân này nói, nàng cũng cho thấy mình biết chữ ngay tại đây, sau khi nói là do Chiêu Dương công chúa dạy thì mọi người càng cảm thấy lời nói của nàng có thể tin.

Đoàn vương... Không đến mức phải đi bắt nữ nhi trong thôn đến thôn trang của mình để cho ăn cho uống, còn dạy nàng biết chữ đi?

Huống chi sau đó quân sự thôn trang của Đoàn vương còn nói rằng bọn họ hoan nghênh học trò trong Kinh đến thôn trang để nhìn tình hình cụ thể, bởi vì bên trong thôn trang không chỉ dưỡng một ít hài tử mà còn có xưởng in ấn của Đoàn vương.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Vạn Thụ Lâu (2)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhục Vỵ

Tần Dục giao cho thủ hạ cô ý làm lớn chuyện này, cũng bởi vậy mà hắn mới nổi danh, còn có thể khiến Tần Diễn và Vinh Dương trưởng công chúa không được dễ chịu.

Những người đó không chịu được cực hình, ở trong nha môn nhận tội, khai là do chịu sự sai bảo của Vinh Dương trưởng công chúa mới đi tìm Đoàn Vương gây phiền toái.

Người ở trong Kinh thành khi nhắc tới Vinh Dương trưởng công chúa khẩu khí đều trở nên kỳ quái. Dưới mưu kế của Tần Dục, thậm chí nha môn ở bên kia còn chuyên đi tìm trưởng công chúa để đòi bồi thường.

Từ xưa đến nay Tần Dục được danh là vất vả ra nước đòi từng đồng, Trưởng công chúa phái người đi làm hư hoa màu của hắn, hắn liền muốn cạo

một tảng thịt trên người trưởng Công chúa.

Cho nên...

Hoa màu ở thôn trang kia, rất nhiều là do tự tay Chiêu Dương công chúa trồng, thậm chí nàng còn tự trồng một số ít loại hoa cỏ quý báu, không thiếu việc phải bồi thường hai vạn mấy, mà bởi vì sợ hãi và hốt hoảng cho nên xưởng in ấn của Đoan vương vẫn chưa thể khởi công, cũng tổn thất hai vạn mấy.

Ai cũng biết Tần Dục có công phu sư tử ngoạn, nhưng Vinh Dương trưởng công chúa cũng không thể không ngoan ngoãn đáp ứng hắn. Nếu không để cho hắn truy cứu ra, xui xẻo cũng chỉ có Vinh Dương trưởng công chúa.

Phải biết rằng vì việc này mà Lục Quốc công và Vinh Dương Trưởng trưởng công chúa cãi nhau rất nhiều lần.

Về phần Tần Diễn...Ngược lại thì Tần Dục không tìm hắn gây phiền toái, nhưng bản thân hắn đã bị phiền toái quần thân rồi.

Tuy những người đó là do Vinh Dương trưởng công chúa phái tới gây phiền toái cho Đoan vương, nhưng người của Tần Diễn giết người lại là sự thật.

Tóm lại, mọi người không biết Vinh Dương trưởng công chúa còn tìm người "Bán mạng".

Cửa lớn của Đoan vương đóng chặt rồi báo quan, không cùng những người bên ngoài gây xung đột, nhưng đúng lúc này Lục Hoàng tử Tần Diễn lại nổ ra tranh chấp, sau đó giết người...

Dưới sự chỉ dẫn của người có tâm, dân chúng trong Kinh thành gắn biệt danh cho Tần Diễn là "phóng túng, ngạo mạn, ngang bướng, coi mạng người như cỏ rác."

Bọn họ không thể làm gì Tần Diễn nhưng có thể ở trong lòng chán ghét Tần Diễn.

Mọi chuyện phát triển hết thảy đều vô cùng thuận lợi, nhiều quan viên đã ngầm kết giao với Tần Dục, mượn sức một số ít người có liên quan, cũng có liên quan đến Ngô Thiên Dương.

Tuy Ngô Thiên Dương chỉ là một tú tài nhưng tiên sinh của hắn lại rất có tiếng tăm, là một trong những người đứng đầu giới thư sinh nghèo ở Kinh thành.

Ngày đó, sau khi Ngô Thiên Dương trở về từ thôn trang ngoài thành của Tần Dục đã lập tức tìm đến tiên sinh của mình, đem tất cả những gì mình chứng kiến và nghe thấy kể hết ra.

Vì thế, việc thay đổi kỹ thuật in vốn đã giúp Đoan Vương có tiếng tốt trong giới thư sinh nghèo ở Kinh thành, bây giờ ấn tượng càng tốt hơn, cũng nguyện ý vì Đoan vương nói chuyện.

Mà đôi khi, việc dẫn đường dư luận còn phải vào những thư sinh nghèo đó. Người trong thế gia đều được dạy dỗ ở trong gia tộc, dẫn đường không tốt, bọn họ cũng khinh thường việc giao tiếp với dân chúng trong Kinh thành, nhưng với thư sinh nghèo thì không giống như vậy.

Liền nói đến Ngô Thiên Dương, thì thoảng hắn sẽ đem sách của tiên sinh viết về những chuyện xưa đi bán trong Kinh thành.

Việc này, Tần Dục đều giao cho thủ hạ đi làm, đến nay việc hắn đề ý vẫn là chuyện của Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh thế mà có thể dùng hột táo đánh người xa như vậy...Tần Dục không thể tránh được mà nhớ tới một số chuyện của bản thân lúc ở kiếp trước.

Khi đó hắn chỉ cảm thấy Lục Di Ninh thân thủ linh hoạt, nhưng hiện tại ngẫm lại...quả thật bản lĩnh của Lục Di Ninh có chút không tầm thường.

Ít nhất đối với nữ tử bình thường, tuyệt đối không có khả năng giống như nàng, ngay cả chim chóc bay trên trời cũng có thể bắt để ăn no bụng được.

Vương phi của hắn rất thần kỳ, nhưng như vậy... cũng không phải chuyện tốt gì.

Tần Dục hơi lo lắng nhưng rất nhanh lại yên lòng, tuy Lục Di Ninh có chút bản lĩnh nhưng đến cùng vẫn là người thường, bằng không thì đời trước cũng không chết thể thảm như vậy, chỉ cần hắn đề ý chút thì người khác sẽ không phát hiện ra.

Vừa nghĩ như vậy, Tần Dục liền buông lỏng hỏi Lục Di Ninh: "Trừ việc nàng có thể dùng hạt táo đánh người, còn có cái gì nữa?"

Lục Di Ninh không chút nghĩ ngợi đã nói: "Ta có thể chữa bệnh!"

Thật ra nàng không thích tu luyện, chung quy thì trước kia luyện ra một thân bản lĩnh, ngược lại càng mang cho nàng nhiều thống khổ, khiến cho nàng có một đoạn thời gian muốn chết cũng không chết được.

Nhưng thân thể Tần Dục không tốt, cần nàng hỗ trợ chữa bệnh...mấy ngày nay nàng mỗi ngày đều rất cố gắng luyện công.

"Di Ninh của ta thật lợi hại." Tần Dục cười nói: "Đúng rồi, chuyện này không thể để cho người khác biết, hiểu chưa?"

"Được." Lục Di Ninh ngoan ngoãn gật đầu.

Vốn dĩ Tần Dục chờ nàng hỏi vì sao, chưa từng nghĩ đến Lục Di Ninh hoàn toàn không hề hỏi, chỉ có thể giải thích nói: "Nàng rất lợi hại, so với rất nhiều người thì lợi hại hơn, nếu để người khác biết nàng lợi hại như vậy, bọn họ sẽ sợ hãi nàng, cho nên không thể để cho người khác biết."

Lục Di Ninh nghe rất nghiêm túc, sau khi nghe xong liền nhíu mày: "Tần Dục sẽ sợ hãi sao?"

"Ta không sợ." Tần Dục cười nói.

Lục Di Ninh nhìn Tần Dục, vui sướng trong mắt phảng phất như muốn tràn ra ngoài.

"Ta không sợ nàng, ta thích nàng." Tần Dục thờ dài nói, có chút đau lòng sờ sờ khóe miệng Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh của hắn thường thường không thể biểu đạt chính xác cảm xúc của bản thân, luôn luôn cười không nổi...

"Ta cũng thích người, ta thích nhất người." Lục Di Ninh nói, đi đến thế giới này gần một năm, nàng đã học được việc trao đổi giữa người với người, cũng biết thích là sao.

Nàng thích đồ ăn, thích ăn thịt, thích vịt nướng, nhưng thích nhất là Tần Dục.

Trong lòng Tần Dục run lên, Lục Di Ninh nói thích, có lẽ là hoàn toàn không giống với từ thích của hắn, nhưng nghe được Lục Di Ninh thổ lộ, tâm hắn vẫn rung động không ngừng như cũ.

Tần Dục trò chuyện với Lục Di Ninh xong thì vào cung.

Chuyện thuật in ấn và Vạn Thư lâu, hắn đều phải báo cho Vĩnh Thành để một phen mới được.

Đoạn thời gian này, Vĩnh Thành để càng ngày càng trầm mê luyện đan, muốn gặp ông cũng càng ngày càng không dễ dàng, chẳng qua tốt xấu gì Tần Dục vẫn có thể gặp được.

Bị đưa đến phía sau điện nơi Vĩnh Thành để đang ở, tổng quản thái giám Phúc Quý bên người Vĩnh Thành để báo cho Tần Dục biết: "Vương gia, Vĩnh Dương trưởng công chúa đến đây, đang nói chuyện với bệ hạ, đành phải để Vương gia chờ một lát rồi."

"Không sao." Tần Dục nói, đột nhiên nhìn về phía Phúc Quý: "Nghe nói công công lại ở bên ngoài mua thêm hai tòa nhà? Bỏn vương chưa đưa lễ mừng qua, đã sơ sót rồi."

Ánh mắt Phúc Quý lóe lóe, trên mặt vẫn mang theo một nụ cười chuẩn mực: "Vương gia đây là giấu cọt nô tài đấy à, chẳng qua nô tài chỉ mua cho mình nhà để dưỡng già, sao có thể thu lễ mừng?"

"Tòa nhà công công dùng để dưỡng già hơi lớn, lại lịch cũng bất phàm, Ngự Sử ở phía dưới đều dâng sớ con lên." Tần Dục nói, đề thấp âm thanh xuống: "Phụ hoàng theo đuổi thuật Trường Sinh, những người đó lại không ngăn được cho nên nhìn chăm chăm người bên cạnh phụ hoàng."

Nghe được Tần Dục nói vậy, Phúc Quý không khỏi lo lắng đứng lên.

Thời điểm Tần Dục vừa bắt đầu nói chuyện với hắn, hắn có chút không hiểu ý của Tần Dục, mà hiện tại xem ra... Tần Dục đây là đang chỉ điểm cho hắn?

Vĩnh Thành để có hoang đường ra sao thì vẫn là Hoàng đế, vài Ngự sử kia không thể động đến ông, nhưng người bên cạnh Vĩnh Thành để thì bọn họ lại có thể đối phó, ví như hắn.

Trước kia Hoàng thượng tin trọng hắn, đến nay thì tin nhiệm vị Thanh Vân đạo trưởng kia hơn, nếu bị Hoàng Thượng biết được hắn có bao nhiêu gia tài...

Phúc Quý đã ở bên người Vĩnh Thành để hầu hạ đã lâu, vô cùng hiểu rõ Vĩnh Thành để, chính bởi vì hiểu rõ, hắn dám để cho Vĩnh Thành để biết hắn ăn hối lộ làm trái luật, cũng không dám để cho Vĩnh Thành để biết hắn có bao nhiêu tiền được.

Tuy nếu Vĩnh Thành để biết, hắn đem cả gia tài cả của mình dâng lên thì hắn sẽ không sao, nhưng hắn luyện tiếu số tiền tài kia...

Nghĩ như vậy, Phúc Quý này liền quyết định đem hai tòa nhà mình vừa có bán ra, đổi thành bạc cất trong ngân khố của mình.

Hắn phải khiêm tốn một chút mới được... Dù sao hắn cũng chỉ yêu thích tiền tài mà thôi, so với tòa nhà lớn quá mức gây chú ý thì bạc trắng bóng bẩy thực ra càng hợp ý hắn hơn.

Tần Dục nhìn thấy biểu tình của Phúc Quý, liền đoán được suy nghĩ của hắn.

Vị đại thái giám bên người Vĩnh Thành để này yêu nhất là tiền tài, trước đây sau khi người Nhung tấn công Kinh thành, từ trong một tòa nhà của hắn đào ra hai ngàn vạn tiền, chỉ có điều không biết làm thế nào mà hắn có được nhiều bạc như vậy.

Đời trước đồng bạc kia giúp người Nhung có tiền tiếp tục đánh nhau, đến nay...

Biết được vị trí ngân khố khiến tâm tình của Tần Dục cực kỳ tốt.

"Hoàng huynh, người nhất định phải đề phòng Đao vương một chút, đến nay trong Kinh thành đều đang nói Đao vương nhân nghĩa, cứ tiếp tục như vậy, còn ai nhớ rõ bên trên Đao vương có người?"

"Thuật in ấn kia khiến cho vài người đọc sách trong Kinh thành ai ai cũng ca tụng Đao vương, còn Hoàng huynh, đúng là không có ai nhắc tới."

"Hoàng huynh, Đao vương ở ngoại thành nuôi nhiều người như vậy, cũng không biết hắn có ý gì."

Ước chừng vì cảm tạ Tần Dục "chỉ điểm" bản thân, Phúc Quý mang theo Tần Dục đi vào bên trong một đoạn, sau đó Tần Dục mơ hồ nghe được Vinh Dương trưởng công chúa đang cáo trạng mình.

Mà Vinh Thành đế, hắn còn đang tiếp thu.

Đương nhiên, ông không biểu hiện ra ngoài, sau khi nghe Vinh Dương trưởng công chúa oán giận xong thì phát phát tay, để cho Vinh Dương trưởng công chúa rời đi.

Sau đó, Tần Dục nhìn thấy Vinh Dương trưởng công chúa hùng hùng hổ hổ đi ra từ trong phòng, nhìn thấy hắn xong không chỉ không chột dạ, ngược lại còn trừng mắt nhìn hắn một cái.

Vinh Dương trưởng công chúa tin chắc hắn là một phế nhân, không có khả năng ngồi lên ngôi vua, đối với hắn chưa bao giờ giả vờ giả vờ.

Sau khi Vinh Dương trưởng công chúa rời đi, Tần Dục cho người đẩy hắn đến trước mặt Vinh Thành đế.

Vinh Thành đế đang không ngừng ngáp, ánh mắt nhìn Tần Dục có chút không tốt.

Tần Dục cũng không để ý, chỉ là đem chuyện cải tiến thuật in ấn và việc muốn tu sửa Vạn Thư lâu nói ra.

Trước đó có Tần Diễn "chỉ điểm" qua, hôm nay lại nghe Vinh Dương trưởng công chúa châm ngòi, Vinh Thành đế vốn đã không cao hứng mấy, hiện tại Tần Dục còn chủ động nói ra, càng thêm không vui.

Nhưng mà Tần Dục chuyển lời, nói tiếp: "Phụ hoàng, nếu Vạn Thư lâu có thể kinh doanh thật tốt là có thể lưu truyền trăm năm, nhi thần cho rằng đây là công đức to lớn, hi vọng phụ hoàng vì vậy mà có thể giúp đỡ, cũng khiến cho người đọc sách trong thiên hạ đối với phụ hoàng càng tôn thờ yêu mến."

Ngay sau đó Tần Dục càng nói tốt, mà những lời này đều chỉ có một ý tứ, đó là đem tất cả công lao đều quy về Vinh Thành đế.

Cuối cùng, Tần Dục còn nói: "Nhi thần chỉ là phế nhân, tương lai ngay cả con nối dõi cũng không có, muốn công lao cũng vô dụng, cho nên vốn muốn cho Lục hoàng đệ nhìn Vạn Thư lâu một chút, chưa từng nghĩ tới Lục hoàng đệ gặp phải chuyện..."

Mặt Tần Dục đầy vẻ đáng tiếc, mà lời này của hắn vừa nói ra, bao nhiêu hoài nghi vừa dâng lên của Vinh Thành đế đều triệt để tiêu tán, thậm chí còn đồng tình với nhi tử xui xẻo này.

Chỉ là đồng tình này cũng không tồn tại lâu lắm.

Sau khi Tần Dục rời đi, Vinh Thành đế liền đi ra ngoài, không ngờ mới đi không xa, sợ ý trượt chân suýt nữa té ngã.

Nếu không phải có thái giám đỡ, không chừng ông sẽ ngã bị thương mất!

Nhất thời sắc mặt Vinh Thành đế thay đổi, lại nhớ tới chuyện phát sinh sau khi gặp Tần Dục lần trước ---- Lần đó gặp Tần Dục không bao lâu, ông đột nhiên bị tiêu chảy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Vạn thư lâu (3)

Edit: Halina

Beta: Nhục Vy

Vinh Thành Đế có chút hoài nghi, nhớ lại những chuyện từ rất lâu về trước, cũng đột nhiên nghĩ đến... Sau khi ông gặp Tần Dục thì thường thường xảy ra

chuyện không tốt!

Gần đây thì không nói, ngay cả trước kia... Mỗi lần nhìn thấy Tàn Dục thì tâm trạng ông cũng kém hơn một lúc lâu.

Nghĩ như vậy, Vĩnh Thành Đế nhớ lúc trước Thanh Vân đạo trưởng đã từng nói qua có người gây cản trở số mệnh ông, chẳng lẽ... Ông và Tàn Dục thật sự tương khắc?

Vĩnh Thành Đế càng nghĩ càng cảm thấy chính là như vậy, lập tức nổi lên ý niệm sau này sẽ hạn chế gặp mặt Tàn Dục.

Mà lúc này, sợ là Tàn Dục cũng đã biết bản thân sắp gặp vận hạn rồi.

Kiếp trước lúc Thanh Vân đạo trưởng khiến cho Vĩnh Thành Đế cảm nhận mình tương khắc với hán thì Vĩnh Thành Đế càng ngày càng chán ghét hán, lần này hán là cũng không ngoài ý muốn.

Dù sao thì hán là nhi tử của Vĩnh Thành Đế, Vĩnh Thành Đế sẽ không đến mức giết hán, nhưng phòng chừng sau này sẽ không gặp hán nữa... Có trời mới biết kiếp trước Vĩnh Thành Đế đã đổ toàn bộ những điều xui xẻo mà mình gặp phải lên người hán.

Tàn Dục biết bản thân mình bị oan uổng, nhưng không cảm thấy chuyện này có gì không tốt, thậm chí hiện tại còn đang cân nhắc buông bỏ quyền thế trong tay.

Năm ngoái lúc vừa trở về, hán khẩn cấp nghĩ cách cầm quyền là vì có quá nhiều chuyện phải làm, cần phải sắp xếp, mà hiện tại, chuyện hán cần phải làm đều đã hoàn thành rồi, nên có cầm quyền hành thì cũng không có ý nghĩa gì nữa, so ra thì ngược lại hán càng muốn dọn dẹp toàn bộ triều đình một phen hơn.

Mà muốn dọn dẹp triều đình thì không thể không khiến những người đó phạm vào sai lầm, như vậy sẽ có được lý do tốt để đối phó...

Tàn Dục nghĩ không sai, Thanh Vân đạo trưởng thật sự đã làm một vài chuyện khiến Vĩnh Thành Đế không thích hán.

Chờ khi Vĩnh Thành Đế tiếp tục tìm Thanh Vân đạo trưởng lý giải một ít chuyện liên quan đến số mệnh, biết được nếu không có số mệnh thì con người làm cái gì cũng đều sẽ không thuận lợi, mà sau khi biết số mệnh của mình vẫn sẽ bị người chung quanh gây trở ngại thì lại càng chán ghét Tàn Dục.

Ai mà đi thích một kẻ gây trở ngại cho mình được?

Vĩnh Thành Đế không muốn gặp Tàn Dục, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến Tàn Dục.

Ngày đó sau khi gặp Vĩnh Thành Đế thì Tàn Dục liền bắt đầu bận rộn nhiều việc, vội vàng thành lập Vạn Thư Lâu.

Đất ở Kinh thành có giá rất cao, Tàn Dục cũng không tính toán xây dựng Vạn Thư Lâu ở nội thành mà chọn cách tu sửa thôn trang ở ngoại thành, nhưng mà dù vậy cũng phải tốn rất nhiều tiền.

Vĩnh Thành Đế cũng biết việc thành lập Vạn Thư Lâu phải tiêu nhiều tiền, nhưng ông không muốn tiêu tiền vào một chỗ như vậy nên làm bộ như không biết, thế cho nên việc thành lập Vạn Thư Lâu đều do Tàn Dục tự bỏ tiền của mình ra.

Đúng lúc vừa mới lấy được một khoản tiền từ chỗ Vinh Dương trưởng công chúa, Tàn Dục suy nghĩ rồi chi số tiền đó vào đây.

Thật ra hán có thể mượn có xây Vạn Thư Lâu để đòi tiền phú thương[1] trong Kinh, nhưng nghĩ lại thì vẫn nên chờ xây xong rồi mới đòi sẽ tốt hơn.

[1]Phú thương: người buôn bán giàu có

Tất cả phòng trong thôn trang đó đều được tân trang lại, xây thành những căn phòng nhỏ, tính toán sau này sẽ làm nơi cư trú cho những thí sinh lên Kinh thành tham gia thi cử, trừ điều này ra thì cũng muốn xây dựng thành nơi lưu trữ sách...

Tàn Dục đã biết được lợi ích của công tượng (công nhân) nên đến Công bộ [2] để mượn rất nhiều công tượng giúp mình xây phòng.

[2] Công bộ: Công bộ có thể xem như tương đương với Bộ Xây dựng, Bộ Giao thông Vận tải ngày nay

Thượng Thư Tôn Văn Nghĩa của Công bộ cấp tốc đến gặp Tàn Dục, sau khi Tàn Dục đề nghị thì liền đưa công tượng cho Tàn Dục mượn, sau này lúc Tàn Dục trả trở về dù thiếu hán một nửa công tượng thì hán cũng không lên tiếng.

Sau đó, người đã lừa gạt lấy mất một nửa số công tượng của hán tìm đến, hi vọng có thể mua lại số công tượng kia, hán cũng đồng ý.

Lúc trước hán đã được Thái Bình đạo nhân nhắc nhở, khi phát hiện Hoàng lăng có vấn đề thì không biết phải bắt đầu giải quyết từ đâu và làm như thế nào, cuối cùng là do Đoan vương giúp hán tra ra kẻ đã vơ vét tiền là ai, rồi lấy lại tiền thì chuyện này mới được giải quyết, phần nhân tình hán nhất định phải thừa nhận.

Nếu như thế thì việc Đoan vương lấy đi công tượng của Công bộ, hán cũng dứt khoát mắt nhắm mắt mở.

Tốc độ xây dựng Vạn Thư Lâu rất nhanh, mà trước khi nó được xây dựng xong thì Tàn Dục đã dùng những cô nhi mà mình thu dưỡng để in ấn sách cho

thôn trang, vén bức màn bí ẩn lên cho các học trò ở Kinh thành biết.

Lúc trước Tần Dục nói sẽ cho người đến tham quan thì chắc chắn sẽ giữ lời, vì vậy nên đã sớm tiếp đãi tốt các học trò trong Kinh rồi, nhóm đầu tiên đến thôn trang của hắn tham quan chính là Ngô Thiên Dương cùng với rất nhiều bạn tốt của hắn.

Thôn trang này của Tần Dục cũng đẹp, tuy là thôn trang có ôn tuyền nhưng không có nhiều cột trạm trở, núi giả đá thạch xa hoa lộng lẫy như những thôn trang khác, ngược lại xây dựng rất nhiều phòng ở thực dụng thu lưu cô nhi.

Ở trong này, đại hài tử sẽ được tiếp thu giáo dục, tiểu hài tử sẽ được chăm sóc, mỗi người trên mặt đều đầy nụ cười..

Ngô Thiên Dương nhìn thấy thì liền sùng sốt, chờ khi hắn nói chuyện với một lão bà đang chăm sóc mấy hài tử khoảng hai ba tuổi xong thì lòng đầy cảm khái: "Ta vẫn luôn hướng về một chốn bồng lai, không ngờ lại thật sự có thể nhìn thấy một chốn bồng lai như vậy."

Tiền sinh (Thầy giáo) của Ngô Thiên Dương xuất thân nghèo hèn, từng làm quan trong triều, sau này chịu không nổi cảnh tham ô bản thiêu nên mới từ quan, cuối cùng làm một tiền sinh dạy chữ, rất nhiều năm trước cũng là một nhà Nho tri thức.

Mà thân là một người tôn sùng đạo Nho, Ngô Thiên Dương cũng có chủ trương chính trị của mình --hi vọng có thể thành lập sự bình đẳng giữa người với người, người già được chết yên lành, người khỏe mạnh có chỗ để dừng, điều kiện của hài tử tốt hơn, trong xã hội, mọi người thân nhau như người một nhà.

Mà mọi thứ trước mắt có chút tương tự với những gì hắn đã tưởng tượng.

Lão bà vừa rồi trò chuyện với hắn là dân chạy nạn đến Kinh thành, chồng con không phải đã chết thì là thất lạc, bà vốn tưởng rằng chính mình cũng chỉ có một con đường chết đói, chưa từng nghĩ đến thôn trang của Đoan vương sẽ thu lưu bà.

Điều bà phải làm chỉ là chăm sóc hài tử trong thôn Trang mà thôi, đối với bà thì không hề khó.

Tiền sinh của Ngô Thiên Dương họ Vương, tên Thanh Khoát, rộng rãi phóng khoáng. Hắn nhìn thấy Đoan vương thật lòng chăm sóc đám hài tử đó thì tâm trạng có chút kích động, chờ sau khi nhìn thấy xường in ấn thì càng cảm khái liên tục.

Đương nhiên cũng không phải mọi người đều tán đồng việc làm của Đoan vương giống hắn, đại đệ tử của Vương Thanh Khoát đã hơn bốn mươi tuổi, sau khi vào xường in ấn thì rất bất mãn -- trong xường in này lại có nữ tử, quả thực không ra gì cả!

Nữ tử thì nên ở nhà giúp phu dạy con mới đúng, sao có thể xuất đầu lộ diện ở trong xường để làm việc?

Người này có chút cổ hủ, trong lòng nghĩ vậy nên cũng nói như vậy.

Vương Thanh Khoát khẽ nhún mày, cũng cảm thấy có chút không thích hợp.

"Chư vị, cái này không trách được Vương gia chúng ta, thật sự người có thể dùng được quá ít." Quan sự nói: "Nếu không có những nữ tử này giúp đỡ thì sản lượng sách mỗi ngày xường có thể in ấn sẽ giảm đi ít nhất một nửa."

Cho đến nay, nữ nhân làm việc trong xường in ấn, ngoại trừ vài nữ tử cô nhi khá trưởng thành ra thì còn có Chiêu Dương công chúa và nha hoàn bên cạnh, cùng với một vài nữ nhi xuất thân nhà nông mà Chiêu Dương công chúa chọn ra từ thôn trang. Mới đầu quan sự cũng cảm thấy để các nàng đến làm việc có chút không thỏa đáng, nhưng dùng lâu thì lại cảm giác dùng những nữ tử này thật sự rất tốt.

Không nói cái khác, chỉ riêng tính cẩn thận thì nữ nhân đã hơn nam nhân rồi.

"Tiền sinh, đa số nữ tử đều là Chiêu Dương công chúa tự mình dạy chữ, cũng vì công chúa muốn góp một phần sức lực cho học trò trong thiên hạ." Ngô Thiên Dương nói, hắn vốn có ấn tượng vô cùng tốt với Chiêu Dương công chúa, sau lần trước gặp mặt thì càng ngưỡng mộ Chiêu Dương công chúa hơn.

Đương nhiên cảm giác ngưỡng mộ của hắn rất đơn thuần, không phải là tình cảm nam nữ với Chiêu Dương công chúa, thậm chí sự ngưỡng mộ với Chiêu Dương công chúa còn ít hơn đối với Đoan vương.

"Đây vốn là thôn trang của Đoan vương, có nữ tử làm việc bên trong cũng là bình thường." Vương Thanh Khoát nói, vài nhà giàu cũng giao một ít việc nhỏ cho nha hoàn, vừa nghĩ như vậy hắn liền không cảm thấy nơi này kỳ quái nữa.

Vương Thanh Khoát nói ra thì không còn ai truy cứu nữa, lực chú ý của mọi người đều nhanh chóng bị các loại sách hấp dẫn.

Nơi này in ấn rất nhiều sách, đều là những loại trước kia bọn họ chưa nghe bao giờ, chưa bao giờ gặp qua!

Nhóm học trò này đột nhiên đứng im không động đậy.

Sau này Tần Dục biết được có người có ý kiến với việc nữ tử làm công, bấy giờ mới phát hiện ra mình sơ sót.

Hắn không ngại để nữ tử làm việc nhưng lại có vài người để ý... Nhưng tuy hắn đã biết điều này thì cũng không tính thay đổi.

Sau khi đám người Vương Thanh Khoát xem thôn trang của Tần Dục xong, không bao lâu thì lại có người khác đến đây, bên trong cũng không thiếu

người của Duệ vương, Vinh vương.

Bọn họ phải người tới đây là vì muốn bắt thóp Tần Dục, nhưng Tần Dục lại hoàn toàn không có cái thóp nào để bọn họ bắt, ngược lại còn khiến bọn họ quay về tay không.

Về phần kỹ thuật in ấn... Tần Dục vốn cũng không tính đầu giếm nên thoải mái để bọn họ nhìn.

Không bao lâu sau đã đến Trung thu, Tần Dục trở về đã được một năm.

Mùa hè của quá khứ, Tần Dục đều rất đau khổ. Thân thể suy yếu cho nên hắn rất sợ nhiệt, nhưng cũng không chịu nổi lạnh, chỉ cần dùng nhiều đá một chút là sinh bệnh ngay.

Người hắn đầy mồ hôi, không bao lâu thì kêu người hầu hạ mình thay quần áo, đừng nói người khác cảm thấy hắn phiền phức mà ngay cả hắn cũng cảm thấy bối rối.

Nhưng mùa hè năm nay hắn lại trôi qua không tệ.

Giấc ngủ của hắn trở nên rất tốt, trên người không đau, thân thể lại có sức lực...

Mỗi ngày hắn đều cảm nhận được mình khỏe lên từng chút một, khiến hắn tràn ngập hi vọng với tương lai, thần thái cả người sáng láng.

Đương nhiên, ngẫu nhiên hắn cũng sẽ cảm nhận được một chút đau khổ, là đau khổ ngọt ngào.

Lục Di Ninh thật sự rất thân cận với hắn, mùa hè lại mặc quá ít.

"Gần đây trời lạnh, về sau nàng mặc áo lót đi ngủ đi." Tần Dục sớm đã cho người chuẩn bị tốt một chiếc áo lót và tiết khó dày.

Lúc trước, tuy Lục Di Ninh ngủ có mặc y phục nhưng vì trời nóng, y phục đều là tơ lụa cho nên dây lưng luôn lơ đãng bị tuột ra, thậm chí đôi lúc sau khi tỉnh lại thì không biết y phục đã biến đi đâu, mặc cũng như không mặc.

Hiện tại thời tiết lạnh, rốt cuộc có thể bắt nàng mặc dày thêm một chút.

"A..." Lục Di Ninh ngoan ngoãn nghe lời, nhưng lúc nhận y phục thì rõ ràng có chút mất hứng.

Nàng không muốn mặc y phục, nàng thích không mặc gì rồi cùng ôm Tần Dục ngủ.

Trên người Tần Dục lạnh lạnh, ôm rất thoải mái, thậm chí nàng chán ghét vị thuốc, nhưng vì nó tỏa ra từ người Tần Dục nên nàng cũng thích.

Chỉ cần ôm Tần Dục nàng liền cảm giác thật cao hứng, cũng sẽ không nhớ tới những chuyện trước kia nữa...

Nhưng mà Tần Dục lại bắt nàng mặc y phục, nàng không mặc thì Tần Dục sẽ không vui...

Vì để Tần Dục vui vẻ nên nàng chỉ có thể ép chính mình mất hứng một chút.

Mặc xong y phục thì Lục Di Ninh bắt đầu làm chuyện mà ngày nào trước khi ngủ cũng phải làm -- đó là trị thương cho Tần Dục.

Nàng rót toàn bộ nội lực của mình vào trong cơ thể Tần Dục, sau đó liền cảm thấy thân thể không còn hơi sức, cả người rất buồn ngủ... Lục Di Ninh cũng không gắng gượng mà trực tiếp ngã ra phía sau.

Tần Dục đã sớm chuẩn bị tốt, vươn tay đỡ được nàng nên mới để nàng ngủ trên cánh tay mình.

"Di Ninh, nàng cảm thấy thế nào?" Tần Dục nhìn Lục Di Ninh, sau đó liền thấy tầm y của nàng trượt xuống, lộ ra bả vai mượt mà.

Do nửa khuôn mặt bị che nên càng mê người.

Tần Dục hít sâu một hơi, cảm thấy đồng tình với mấy tên thái giám, cũng có chút đồng tình với mình không khác gì thái giám.

Kéo y phục của Lục Di Ninh lại đang hoảng, cột dây lưng cho chặt, lúc này Tần Dục mới an tâm nằm xuống.

Buổi tối trước khi ngủ hắn vốn sẽ uống chén thuốc an thần, hơn nữa nhờ Lục Di Ninh trị liệu nên gần đây hắn ngủ rất ngon, hôm nay cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hắn ngủ thì Lục Di Ninh lại không ngủ, nàng còn đang tu luyện.

Luyện hai canh giờ, nội lực của nàng trở lại, đồng thời, tuy nàng chưa từng ngủ nhưng cả người không hề mệt, rất có tinh thần.

Xoay người rót toàn bộ nội lực của mình vào trong cơ thể Tần Dục, ngay sau đó, Lục Di Ninh liền bắt đầu cởi vạt áo của mình.

Nàng cỡi y phục xong lại nằm vào trong lòng Tần Dục, thuận tiện cũng kéo bớt y phục của Tần Dục ra, cuối cùng còn kéo tay Tần Dục đặt lên ngực mình.

Làm xong thì Lục Di Ninh mới an tâm ngủ. Lúc nàng làm điều này cực kỳ cẩn thận, đúng là Tần Dục không hề hay biết, thậm chí còn ôm chặt người trong lòng theo bản năng...

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Tần Dục phát hiện tay mình đang đặt ở nơi không nên đặt, nửa người trên của Lục Di Ninh còn không mặc áo, trần trụi nằm ở trong lòng hắn.

Nhìn Lục Di Ninh ngủ say sưa, hắn không nhìn được cười khò.

Hắn đã sống rất nhiều năm, tự nhận đã sớm xem nhợt nữ sắc, ngay cả Thiên tiên đứng ở trước mặt cũng không đáng lo, nhưng thực tế...

Ở cạnh Lục Di Ninh, hắn lại giống như một tên tiểu tử, tim sẽ nhện không được mà đập nhanh, buổi tối còn chiếm tiện nghi người ta.

Yên lặng rút tay về, Tần Dục hít sâu một hơi.

Lục Di Ninh... Càng lúc càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tiệc Trung thu (1)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Hôm nay là trung thu, trong cung theo thường lệ tổ chức cung yến.

Chẳng qua trung thu là ngày đoàn viên, cho nên số người tiến cung ít hơn một chút so với năm mới.

Hôm nay Tần Dục không xử lý chính vụ, phát hiện bản thân lại chiếm tiện nghi của Lục Di Ninh, sau khi hồn phách thất lạc rời giường, hắn bắt đầu chuẩn bị tiến cung, thuận tiện thưởng tiền cho hạ nhân ở Đoan vương phủ và thôn trang.

Chuyện này theo lý là do Vương phi Lục Di Ninh làm, nhưng Lục Di Ninh cái gì cũng không hiểu, chỉ có thể nhờ Tần Dục lo thay.

Chiều Dương đã trở về Kinh thành trước đó một ngày, trong phủ công chúa của nàng có rất nhiều đồ bị Tần Dục đề nghị bán đi, mà lúc này tại phủ Đoan vương phủ, Chiều Dương khi còn ở ngoại thành đường được thói quen dậy sớm nên đã chờ Lục Di Ninh và Tần Dục ở bên ngoài.

Trước kia Lục Di Ninh vẫn luôn chịu đói, cho nên nàng cố chấp một cách bất bình thường với đồ ăn, khẩu vị rất lớn, vì muốn chiều theo nàng, một người trước kia chỉ ăn đồ thanh đạm, sáng chỉ uống cháo như Tần Dục lại cho người chuẩn bị một bàn bữa sáng phong phú mỗi ngày.

Có điều, bữa sáng tuy phong phú nhưng những thứ Lục Di Ninh thích ăn không hề hiếm lạ nên số tiền chi tiêu không nhiều.

Chẳng hạn như hôm nay, bọn họ ăn canh gà, bánh bao nhân đậu xanh, đậu hũ kho, trứng chiên và cá kho, cùng với vài món dưa muối ăn kèm.

Tần Dục ăn một chén canh gà thanh đạm, bên trong chỉ có chút thịt gà, còn Lục Di Ninh thì ăn một bát to đầy, bên trong có hai cái chân gà bự.

Lục Di Ninh vừa ngồi xuống đã bùng bát lên ăn, khi đối mặt với ẩm thực, Chiều Dương luôn phải tiết chế cho nên thấy như vậy thì không khỏi sùng sốt.

Lúc trước nàng và Lục Di Ninh chỉ có thể uống cháo, hiện tại...hiện tại nàng vẫn ăn ít, Lục Di Ninh thì lại ăn còn nhiều hơn so với trước kia.

Điều khiến nàng buồn bực là sao Lục Di Ninh ăn nhiều như vậy mà không hề béo?

Thật vất vả mới gây xuống cho nên Chiều Dương cứ hâm mộ nhìn Lục Di Ninh, mà lúc này Lục Di Ninh đã ăn không ít rồi, còn bắt đầu vừa uống canh vừa ăn bánh bao, rồi lại dùng đũa gắp một miếng cá lên ăn.

Miếng cá kia bình thường là cá mè, cá mè còn tươi được cắt thành đoạn, bỏ vào chảo dầu chiên sơ qua, sau đó vớt ra rồi thêm chút xì dầu, đường, dấm, đun cho đến khi cá thấm là được, hương vị cực kỳ ngon, Lục Di Ninh thích vô cùng.

Lúc này, Lục Di Ninh cứ một miếng rồi một miếng, Chiều Dương nhìn cực kỳ hâm mộ.

Chẳng qua là hâm mộ thì hâm mộ, nàng cũng chỉ ném một miếng nho nhỏ, hiện tại nàng không muốn béo lại đâu.

Ăn xong bữa sáng, ba người chuẩn bị tiến cung.

Bởi vì tiến cung cho nên y phục bọn họ mặc đều rất phức tạp, Tần Dục tự mình giúp Lục Di Ninh mang đồ xong thì phát hiện Vương phi của mình lại xinh đẹp lên nữa rồi.

Lục Di Ninh luyện được công pháp kia thì hiển nhiên vô cùng có lợi, nó không chỉ giúp thân thể nàng trở nên tốt hơn, khôi phục năng lực và sức mạnh mà còn giúp làn da nàng trở nên vô cùng mịn màng mê người.

Tần Dục nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng, có xúc động muốn lại gần hôn một cái, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống.

“Được rồi, xuất phát thôi.” Tần Dục nói.

“Chờ một chút!” Lục Di Ninh cầm một túi gấm để điểm tâm để vào, giấu trong ống tay áo rồi mới nói: “Hiện tại được rồi!”

Cái này... Tuy trong cung không nhất định sẽ có nhiều đồ ăn ngon nhưng ít nhất cũng không bị đói, Hoàng tẩu của nàng, tiến cung dự tiệc còn phải vụng trộm mang theo đồ ăn sao? Chiêu Dương kinh ngạc đưa mắt nhìn Hoàng huynh mình, sau đó thì phát hiện vẻ mặt của Tần Dục vô cùng bình tĩnh.

Đương nhiên Tần Dục rất bình tĩnh, chỉ là giấu điểm tâm trong ống tay áo mà thôi, so với lúc Lục Di Ninh làm chuyện khác người thì chút chuyện nhỏ này không có gì đáng kể.

Lục Di Ninh... thậm chí nàng còn có ý giấu đồ ăn dưới giường mà hai người nằm ngủ.

Cái giường kia làm từ gỗ cực kỳ trân quý, mấy chục thợ Hoàng gia điều khắc một năm mới hoàn thành, giá trị nghìn vàng, vậy mà dưới giường giấu mấy túi gạo.... Chuyện này nếu hắn nói ra ngoài, người khác cũng không tin.

Nhưng hắn vẫn dung túng.

Lục Di Ninh thích cất giấu lương thực thì cứ cất giấu đi, thật ra cũng không phải là chuyện lớn gì.. Đòi trước bọn họ còn dựa vào đồng lương thực của Lục Di Ninh cất giấu mà sinh hoạt.

Tần Dục đối xử với Lục Di Ninh tốt như vậy, hạ nhân Đoan Vương phủ cũng không nói gì, sau khi Thọ An được Tần Dục đồng ý, còn đem chuyện này sửa lại một chút rồi báo lên.

Cũng không biết Tần Diệu và Tần Nhạc, hai người đó tốn rất nhiều tiền bạc chỉ mua được chút tin tức như vậy, trong lòng sẽ có cảm giác gì.

Việc lên xe ngựa đối với Tần Dục là vô cùng phiền toái, nhất định phải có người nâng hắn lên mới được, Lục Di Ninh nhìn vài thị vệ nâng Tần Dục lên, hơi hơi bĩu môi.

Thật ra nàng rất muốn làm, đáng tiếc Tần Dục không cho.

Đương nhiên Tần Dục sẽ không để cho Lục Di Ninh nâng mình, hắn đã phát hiện khí lực của Lục Di Ninh rất lớn, tuy nhiên điều này không thể để cho người khác phát hiện, còn có... bị Vương phi của mình nâng lên, hắn tự nhận da mặt rất dày cũng không chịu nổi.

Bận việc hồi lâu, thời điểm tiến cung đã là buổi trưa, đám người Tần Dục theo thường lệ đến Triệu Hoàng hậu trước, sau đó cùng Triệu Hoàng hậu cùng tới nơi tổ chức cung yến.

“Chiêu Dương, mọi người cùng chúng ta.” Trên đường, Tần Dục nói với Chiêu Dương.

“Vâng, Hoàng huynh!” Chiêu Dương gật đầu, cảm kích nhìn Tần Dục, nàng vẫn có chút sợ yển hội, Hoàng huynh muốn làm điểm tựa cho nàng sao?

“Chờ chút nữa nếu ta có rời đi, thì mọi người trông chừng Hoàng tẩu của mọi người.” Tần Dục lại nói.

Chiêu Dương: "... Cho nên thật ra là muốn nàng chiếu cố Hoàng tẩu sao?

Tần Dục không quan tâm tình phức tạp của Chiêu Dương, dặn dò thêm vài câu, mà hắn dặn dò như vậy cũng có nguyên nhân.

Tuy trong Hoàng cung hắn có chút nhân thủ nhưng nói thật, nhân thủ trung thành không nhiều, không chắc có thể bảo vệ Lục Di Ninh hoặc là Chiêu Dương, tuy nhiên nếu hai người ở cùng một chỗ, thêm đám người hầu hạ bên cạnh các nàng, dù sao cũng an toàn hơn một chút.

Lúc này Lục Di Ninh vẫn đang nghe Tần Dục nói chuyện với Chiêu Dương, đồng thời lấy túi gấm ra, bắt đầu ăn điểm tâm. Chạy tới chạy lui lâu như vậy, nàng lại thấy đói bụng..

Dường như có ai đó từng nói, người luyện võ thường ăn nhiều cơm, cho nàng hắn nên ăn nhiều một chút, Tần Dục luôn có thể làm ra rất nhiều đồ ăn, nếu vậy... nàng nghĩ mình ăn nhiều một chút cũng không có gì to tát.

Chiêu Dương nhìn thấy Lục Di Ninh ăn ngon như vậy thì có chút hâm mộ.

Yến hội này chắc chắn Vinh Dương trưởng công chúa sẽ tham dự, suy cho cùng thì bà vẫn luôn muốn cố gắng kéo gần quan hệ với Vinh Thành đế.

Bởi vậy, Tần Dục và Lục Di Ninh vừa đến thì lập tức nhìn thấy bà ta, bà ta cũng ngược mặt lên, liền thấy Tần Dục và Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh càng lớn càng giống bà ta, diễm lệ như nhau, nhưng dung mạo như vậy cũng không khiến Vinh Dương trưởng công chúa yêu thích, trái lại còn khiến bà ta thêm chán ghét Lục Di Ninh.

Gần đây vừa bị Đoan Vương cho một vố xong, bà ta càng không thích hai người này.

“Còn nhớ một năm trước, Hoàng huynh đã tước hôn tiểu nữ nhi cho Đoan vương trong yến hội Trung thu, chớp mắt đã một năm trôi qua, thời gian trôi nhanh quá.” Vinh Dương trưởng công chúa cười nhạt một cái: “Ta vẫn nên cảm ơn Đoan vương một lần, nếu không phải có Đoan vương thì nữ nhi ngốc này của ta sợ là sau này khi chết đến nơi mai táng cũng không có.”

Ngoài mặt thì Vinh Dương trưởng công chúa đang cảm kích Đoan vương, nhưng trên thực tế... Bà ta lạnh lùng nói như vậy, lấy chỗ thiếu sót của Lục Di Ninh ra mà nói, rõ ràng là châm chọc Đoan vương, còn lấy chính nữ nhi của mình để đâm chọc hẳn.

“Đúng vậy, vẫn phải cảm ơn Trưởng công chúa đã giúp ta cưới được Di Ninh.” Tần Dục cười nhìn Vinh Dương trưởng công chúa, tay cầm lấy tay của Lục Di Ninh.

Nhất thời, sắc mặt của Vinh Dương trưởng công chúa trầm xuống.

Cung yến vào bắt đầu vào buổi chiều, trước khi trời tối là sẽ kết thúc, dù sao thì Hoàng cung không dễ để ngủ lại.

Tần Dục cùng một ít người giao hảo hàn huyên, một lát sau Vinh Thành Đế cũng đến.

Thoạt nhìn mặt mày Vinh Thành đế hồng hào rất có tinh thần, nhưng thường xuyên ngáp một cái, không biết rốt cuộc là tinh lực dư thừa hay là tinh lực không có.

Mà thời điểm ông tới, bên người còn mang theo Tiêu Quý phi.

Sau khi xảy ra chuyện ở Tần An tự, mấy tháng nay Vinh thành đế không đến chỗ Tiêu Quý phi. Trong cung không thiếu mỹ nhân, mà Tiêu Quý phi tuổi đã lớn, trước kia bà thường lắc lư trước mặt ông, tâm sự nói chuyện tri kỉ cho nên ông vẫn còn yêu thích, tuy nhiên nếu không gặp thì cũng sẽ không nhớ tới bà.

Vậy nên, Tiêu Quý phi thất sủng rất lâu, hiện tại đột nhiên cùng xuất hiện với Vinh Thành Đế ở cung yến, đúng thật là khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Chẳng qua Tần Dục thì không, từ lần được hẳn “chỉ điểm”, Phúc Quý đối với hẳn rất tốt, chuyện cơ mật không thể nói nhưng một số việc Phúc Quý sẽ nói cho hẳn, ví dụ như... Tiêu Quý phi tìm một cung nữ có vẻ ngoài tương tự mình, hai người cùng nhau hầu hạ Vinh Thành đế một đêm, lần nữa bà lại được sủng ái.

Chuyện như vậy, Tần Dục cảm thấy rất ghê tởm, nhưng hiển nhiên Vinh Thành Đế không hề để ý, thậm chí còn rất vừa lòng, không so đo chuyện Tiêu quý phi đã làm trước kia nữa.

Sau khi Vinh Thành đế mang theo Tiêu Quý phi ngồi xuống, cung yến liền bắt đầu, tầm mắt của Tần Dục cũng đặt lên người Lục Di Ninh.

Khẩu vị của Lục Di Ninh rất tốt, lúc này đã ăn mấy món trước mặt, nàng còn ăn rất nhanh khiến cho nhiều người chú ý, Duệ Vương phi Quách phúc ngồi cách đó không xa nhìn Lục Di Ninh bằng một ánh mắt khinh thường.

Nhưng đến khi thấy Tần Dục vẫn chăm chú nhìn Lục Di Ninh thì trong mắt nàng ta lại có sự hâm mộ.

Từ lúc hạ sinh một nữ nhi, quan hệ giữa nàng ta với Tần Diêu càng ngày càng kém, nếu không phải Tiêu Quý phi thất sủng thì sợ là Tần Diêu sớm đã đưa mấy nữ nhân vào trong phủ rồi!

Lúc trước nàng ta còn muốn trấn áp Tần Diêu, nhưng hiện tại... nàng ta đã gả cho Tần Diêu rồi, mà Tần Diêu còn là Hoàng tử, sao nàng có thể trấn áp được Tần Diêu đây?

Nàng ta không thể hòa ly với Tần Diêu, hai người vinh sẽ cùng vinh, tổn hại sẽ cùng tổn hại, cho nên dù có nắm thóp Tần Diêu thì nàng ta cũng không thể nói cho người khác.

Nàng ta chỉ có thể chịu đựng sự ghê tởm và ghen ghét mà đi giúp Tần Diêu.

Quách Phúc rất khó chịu, Tần Diêu lại hứng thú nhìn Lục Di Ninh đối diện, hoàn toàn không quan tâm đến sắc mặt khó coi của Quách Phúc. Quách Phúc hiểu đạo lý, đương nhiên hẳn cũng hiểu, cho nên hẳn không sợ Quách Phúc.

Ở phía trên, Tiêu Quý phi đang gấp đồ ăn cho Vinh Thành Đế thì thấy bên trong ly rượu trống không, thế là để cho cung nữ bên người Vinh Thành đế rót rượu.

Cung nữ kia rót được một nửa thì đột nhiên ngã lên người Vĩnh Thành Đế.

Tiết mục như vậy Vĩnh Thành đã gặp nhiều, mới đầu còn tưởng tiểu mỹ nhân muốn ôm ấp yêu thương, không ngờ cung nữ kia ngã cực kỳ nghiêm trọng, bầu rượu trên tay nàng ta văng ra, đổ đầy lên mặt Vĩnh Thành đế.

Vĩnh Thành đế cảm giác bản thân thật xui xẻo, sau đó ánh mắt không khỏi rơi xuống người Tần Dục.

Mà lúc này, không biết có phải đúng dịp hay không, bên kia Tần Dục cũng xảy ra chuyện như vậy, một cung nữ cầm rượu ngã lên người Tần Dục.

Mất Vĩnh Thành đế híp lại, vốn định nói gì nhưng lại thôi, sai người đánh chết cung nữ kia rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Bởi vì không phải lần đầu tiên Vĩnh Thành đế nửa đường rồi đi cho nên không ai cảm thấy kỳ lạ, Vĩnh Thành Đế đi rồi thì tất cả ánh mắt đều dừng lại ở Lục Di Ninh đang luống cuống tay chân giúp Tần Dục lau người.

“Người kia cố ý.” Lục Di Ninh ghé sát tai Tần Dục nói rồi trừng mắt với cung nữ đang quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tiệc Trung thu (2)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

Tất nhiên Tần Dục biết cung nữ kia cố ý.

Cung nữ trong cung cũng được phân cấp bậc, cung nữ có thể phụ trách rót rượu trong cung yến thì đều được dạy bảo nhiều năm rồi, sao lại có thể dễ dàng phạm sai lầm?

Tuy biết điều này nhưng hần sẽ không đi truy cứu một quân cờ, hoặc thậm chí là cứ tức giận bám lấy không chịu bỏ qua.

Bây giờ hần thả cung nữ này đi thì nhất định người đứng sau lưng cũng sẽ giết người diệt khẩu.

Cầm tay Lục Di Ninh đang tức giận, Tần Dục nói: "Đi thay đồ giúp ta." Tuy đã dặn dò Chiêu Dương chăm sóc Lục Di Ninh nhưng Tần Dục vẫn không yên lòng, lúc này hần lại không thể không rời đi nên tính dẫn Lục Di Ninh theo.

"Hoàng huynh thật coi trọng Hoàng tẩu, đúng là một phút cũng không rời được." Tần Diệu châm chọc nói.

"Khi thê tử sắp lâm bồn mà còn không thèm liếc nhìn một cái thì đúng thật là bồn vương làm không được." Tần Dục cười với Tần Diệu, nắm tay Lục Di Ninh đi ra ngoài.

Lúc này sắc mặt Tần Diệu trở nên cực kì khó coi, trong lòng Quách Phức càng cảm thấy khó chịu hơn.

Còn một người khác cũng thấy khó chịu trong lòng, đó là Nhị Hoàng tử phi Tô Minh Châu.

Tuy rằng mối quan hệ giữa Quách Phức và Tần Diệu không tốt, nhưng tốt xấu gì cũng sắp sinh hạ hài tử, còn hài tử của nàng thì ngay cả cơ hội nhìn thấy thế gian này cũng không có.

Cúi đầu nhìn bụng mình, trong mắt Tô Minh Châu đầy chua chát.

"Minh Châu, chúng ta rồi cũng sẽ có hài tử." Tần Nhạc khá miễn cảm với cảm xúc của người khác, nhìn thấy Tô Minh Châu cúi đầu không nói gì liền vươn tay cầm lấy tay Tô Minh Châu.

Trong lòng Tô Minh Châu ảm ảm, cảm xúc đau thương vừa nảy biến không còn dấu vết.

Trần an Tô Minh Châu xong, Tần Nhạc nhìn thoáng qua Tần Diệu đầy khí thế, lại cụp mí mắt xuống, che giấu hận ý.

Bình thường hần luôn theo sau Tần Diệu, nghe lời đệ đệ này, nhưng thật ra người hần hận nhất và chán ghét nhất cũng chính là đệ đệ này.

Tần Dục đã là phế nhân, không thể gây ra uy hiếp gì, kẻ địch của hần chỉ còn lại Tần Diệu.

Sau khi dọn về phủ đệ, hần đã kết giao với rất nhiều quan viên cấp trung và cấp thấp, nhưng những tên quan viên kia hoàn toàn không có cách nào giúp

hắn đối phó Tần Diệu.

Người có thể đối phó được Tần Diệu, sợ là chỉ có đại ca của hắn, nhưng trong một năm nay...

Nghĩ đến gần đây Tần Dục càng ngày càng yên tĩnh thì Tần Nhạc hơi nhíu mày.

Trước kia Tần Dục không buông tha Tần Diệu, hắn không cần làm gì cả thì hai người kia cũng đã đấu đến long trời lở đất, nhưng bây giờ Tần Dục thật sự không thèm để ý đến Tần Diệu.

Rốt cục Tần Dục muốn làm gì?

Bưng chén rượu lên uống một ngụm, Tần Nhạc nhìn về phía chỗ trống của Tần Dục thì hơi nhíu mày. Hắn muốn nhân cơ hội tiệc Trung thu để châm lửa giữa Tần Diệu và Tần Dục, mà mục tiêu hắn lựa chọn chính là vị Vương phi gốc của Tần Dục.

Muốn động tay động chân với một người đầu óc có vấn đề thì rất đơn giản, mà nếu Tần Diệu thấy Lục Di Ninh ngồi một mình thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng.

Nhưng hắn lại không ngờ là Tần Dục lại trông coi nàng ta kỹ như vậy, nếu đã như thế...

Tần Nhạc lại uống một ngụm rượu, hắn vừa uống xong thì cung nữ bên cạnh liền rót đầy ly rượu cho hắn.

Tần Nhạc nhìn cung nữ kia một cái rồi nói với Tô Minh Châu: "Chúng ta ra ngoài hóng gió được không?"

Vĩnh Thành Đế đã rời đi, bọn họ hoàn toàn có thể thả lỏng một chút... Tô Minh Châu cười gật đầu.

Chiều Dương ngồi cách Tần Dục không xa.

Nàng luôn không thích những buổi yến hội như vậy, nhưng bây giờ đã gầy đi rồi nên không còn bị người ta khinh thường, bên cạnh cũng không còn những ánh mắt lạnh luôn nhìn Hoắc Thộ nên nàng cũng không thấy khó chịu như trước.

Đồ ăn trước mặt đã nguội, Chiều Dương cũng chưa hề động đũa, chỉ ăn chút điểm tâm hoa quả.

Tiệc Trung thu là bữa tiệc chiều dài bách quan nên Ngự Thiện phòng cũng phải bận rộn chuẩn bị một bữa tiệc lớn, vì vậy tất cả đồ ăn đều được đầu bếp của Ngự Thiện phòng tỉ mỉ xào nấu. Thật ra mấy món ăn đã nguội kia có hương vị rất tốt, thậm chí những món điểm tâm mà Chiều Dương ăn còn ngon hơn.

Cảm giác bơ đường tan trong miệng thật sự rất tuyệt! Chiều Dương ăn một miếng rồi lại muốn ăn thêm một miếng, nhưng nghĩ đến tình trạng thân thể mình thì cuối cùng đành phải nhẫn nhịn dừng lại.

Hồ đại phu nói với nàng là nàng nên ăn với số lượng vừa phải, bất cứ loại đồ ăn nào cũng không thể ăn nhiều. Nếu không chỉ cần vô ý thì sẽ lại trở nên mập mạp.

"Công chúa, Đoan vương gọi người qua đó một chút." Chiều Dương lật một trái cam, đang chuẩn bị ăn thì có cung nữ tới bên cạnh nàng.

"Hoàng huynh gọi ta làm gì?" Chiều Dương khẽ nhíu mày.

"Bẩm công chúa, nô tỳ cũng không rõ, chỉ biết là Vương gia đang chờ ở Thiên Điện." Cung nữ kia nói.

"Ta đi xem thử." Chiều Dương đứng dậy rồi đi theo cung nữ kia ra ngoài, trước đó Hoàng huynh có dặn nàng chăm sóc tốt cho Lục Di Ninh, nói không chừng bây giờ muốn kêu nàng đến trông ty ấy.

"Công chúa..." Hai nha hoàn được Chiều Dương dẫn theo đều nhíu mày kêu một tiếng —— lúc trước Đoan vương đã dặn là phải cẩn thận.

Chiều Dương liếc nhìn nha hoàn vừa mới kêu mình, không biết vì sao nàng ta muốn nói rồi lại thôi, sau đó liền đi theo cung nữ kia ra ngoài.

Cung nữ kia không dẫn Chiều Dương đi loạn xạ mà là đúng là theo hướng lúc này Tần Dục rời đi, nha hoàn bên cạnh Chiều Dương cũng yên lòng.

Nhưng không ngờ là nàng ta lại yên tâm quá sớm.

Một lát sau, các nàng tới Thiên Điện rồi được dẫn vào một căn phòng: "Đoan vương kêu công chúa chờ Vương phi ở đây, Vương phi sẽ nhanh đến thôi." Cung nữ kia nói xong liền hành lễ lui ra ngoài.

Chiều Dương tìm chỗ ngồi xuống để chờ Lục Di Ninh, không ngờ vừa ngồi thì đầu liền choáng váng...

Đồng thời cửa phòng lại bị mở ra một lần nữa.

Trong một tòa Thiên Điện khác cách đó không xa, Tần Dục đang thay quần áo cho mình.

Hắn cử động bất tiện, thay đồ cũng rất chậm nên phải kéo dài một lúc mới xong, khi hắn thay đồ xong.. Lục Di Ninh lại nhìn chăm chăm hắn không rời.

"Nàng nhìn cái gì?" Tần Dục hỏi.

"Ngươi thật dễ nhìn!" Lục Di Ninh nói.

Trong mắt Lục Di Ninh đầy vẻ chân thành, nàng thật sự cảm thấy hắn rất dễ nhìn... Nhìn Lục Di Ninh như vậy, Tần Dục không khỏi bật cười.

Bộ dạng tàn phế này của hắn có chỗ nào dễ nhìn?

Nếu thật sự có thể khôi phục thì tương lai hắn phải luyện tập một phen, như vậy thật sự sẽ có khả năng trở nên rất dễ nhìn, nhưng bây giờ thì không cần nghĩ đến.

"Chúng ta trở về đi." Tần Dục nói.

Lục Di Ninh gật đầu, đang muốn cùng Tần Dục rời đi thì đột nhiên nhú mây.

"Làm sao vậy?" Tần Dục hỏi.

"Ta ngửi thấy một mùi hương không tốt, rất đáng ghét." Lục Di Ninh nói, nàng luôn miễn cảm với những vị thuốc nên lúc này liền cảm nhận được mùi hương kỳ lạ đó.

"Truyền đến từ nơi nào?" Tần Dục nhú mây hỏi, trong Hoàng cung này sao lại có mùi hương khiến Lục Di Ninh cảm thấy không tốt?

"Nơi đó." Lục Di Ninh chỉ vào một chỗ cách đó không xa.

Đó là một tòa Thiên Điện cách nơi này một bức tường, chỗ đó có mùi hương không tốt...

"Chúng ta đi xem thử." Tần Dục nói.

Những người đi thay đồ với Tần Dục trừ Lục Di Ninh ra còn có Thọ Hi, Thọ An, Tần Dục nói một tiếng, hai người kia liền đẩy hắn đến chỗ mà Lục Di Ninh chỉ.

Thiên Điện nên có rất nhiều người hầu hạ, nhưng bên này lại không có ai, cửa Thiên Điện cũng chỉ khép hờ... Tần Dục nói với Thọ Hi, Thọ An: "Các ngươi mở cửa vào xem thử."

Lúc này hai thái giám đi đến phía trước mở cửa, sau đó liền kinh hô: "Chiêu Dương công chúa!"

Tần Dục nghe thấy lời Thọ Hi nói thì sắc mặt lập tức biến đổi: "Chiêu Dương làm sao?"

Thọ Hi nhanh chóng tiến lên xem qua tình huống của Chiêu Dương, lập tức nói: "Công chúa ngất... Người... Y phục người không chỉnh tề."

Nghe nói Chiêu Dương không sao thì sắc mặt Tần Dục buông lỏng, nhưng nghe thấy câu nói sau thì lập tức trầm xuống.

Là ai tính kế Chiêu Dương?

"Mau chóng đưa Chiêu Dương đi." Tần Dục không chút nghĩ ngợi liền nói, y phục Chiêu Dương không chỉnh tề, không cần biết là nam nhân nào xông tới, hậu quả đều không thể tưởng tượng được.

Tần Dục nóng nảy hận người đứng phía sau màn, đang muốn đưa Chiêu Dương đi thì bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân.

Tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn thấy tình hình lúc này của Chiêu Dương...

Thọ An, Thọ Hi không quan tâm hai nha hoàn nằm bên cạnh Chiêu Dương, lúc này hai người họ nhanh chóng khoác áo choàng của Tần Dục lên người Chiêu Dương rồi nâng nàng ra ngoài.

Nhưng mà một người sống như vậy muốn khiêng ra thì thật không dễ dàng, chứ đừng nói là bên ngoài còn có người đang đến...

"Muốn đưa Chiêu Dương đi sao?" Lục Di Ninh đột nhiên hỏi, thật ra nàng không hiểu tình hình trước mắt cho lắm, chỉ biết là Tần Dục đang rất tức giận.

"Ừ, chúng ta đang nghĩ cách đưa muội ấy đi, nếu thật sự không được..." Nếu thật sự không được thì hắn và Lục Di Ninh liền nghĩ cách để chặn người bên ngoài, hoặc tìm cách nào đó để đánh lạc hướng.

"Để ta làm cho!" Lục Di Ninh nói một tiếng, đột nhiên ôm lấy Chiêu Dương, sau đó chạy tới bức tường vậy, rồi...

Mượn lực của một thân cây mọc sát tường, Lục Di Ninh ôm Chiêu Dương nhảy qua đầu tường rồi biến mất không thấy đâu!

Tần Dục: "..."

Thậm chí hắn còn chuẩn bị sẵn sẽ làm vài chuyện ái muội với Lục Di Ninh, mượn cớ đuổi người bên ngoài đi, chuyện này...

Vương phi của hắn còn có bản lĩnh này sao?

Tần Dục đã sớm biết Lục Di Ninh lợi hại, nhưng thật không ngờ nàng có thể ôm Chiêu Dương dễ dàng trèo tường bỏ trốn như vậy.

Thọ Hi và Thọ An cũng không ngờ tới, tuy rằng Chiêu Dương công chúa gầy, nhưng chung quy đã từng có khoảng thời gian béo cho nên người rất đầy đặn, lúc này hai người bọn họ chỉ có thể nâng lên, nhưng bây giờ...

Vương phi thật lợi hại!

Tần Dục còn đang ngăn ra thì người bên ngoài đã tiến vào.

Vĩnh Thành Đế đã đi, Quách Phúc vẫn đang tự tìm phiền phức cho mình... Tần Diệu không còn kiên nhẫn tiếp tục ngồi ở yến hội nữa nên tính đi ra ngoài hít thở không khí, thuận tiện đi gặp mấy người mình sắp đặt ở trong cung.

Hắn đang đi đến Thiên Điện của mình, kết quả vừa vào cửa liền thấy Tần Dục ngồi trên xe lăn.

"Tần Dục! Sao ngươi lại ở đây?" Tần Diệu cau mày nhìn Tần Dục, trong mắt đầy ý đề phòng.

Tần Dục nhìn thấy Tần Diệu thì lập tức đoán được người đứng sau bức màn chỉ có thể là Tần Nhạc —— Dù Tần Diệu không có não đến đâu thì cũng chắc chắn sẽ không náo loạn gây ra gièm pha lớn.

Gièm pha một chuyện không tốt như vậy sẽ hủy hoại Tần Diệu, mà không chừng Chiêu Dương cũng không còn mạng!

"Tần Dục, rốt cục ngươi muốn làm gì?" Tần Diệu lại hỏi.

"Bên trong có hai cung nữ y phục không chỉnh tề." Tần Dục nói, Chiêu Dương đi rồi nhưng người bên cạnh nàng vẫn còn ở bên trong.

Cũng không biết lần này có thể đưa hai người này ra ngoài không nữa.

"Ngươi tính kế ta!" Tần Diệu phẫn hận nhìn Tần Dục, cung nữ kia đều là người của Vĩnh Thành Đế, nếu hắn dính vào thì nhất định Vĩnh Thành Đế sẽ chán ghét hắn!

"Ta muốn tính kế ngươi mà còn xuất hiện ở đây sao?" Tần Dục cười lạnh một tiếng: "Nhưng mà vận khí ta cũng thật không tốt, nghe thấy bên này có động tĩnh nên đến xem thử, đúng là giúp ngươi một tay."

Tần Diệu đang muốn nói gì đó nhưng bên ngoài lại có người đến, mà người đó chính là Vương phi Quách Phúc của Tần Diệu.

Nhìn thấy Quách Phúc, Tần Diệu liền nhíu mày: "Sao ngươi lại đến đây?!" Chuyện này tuyệt đối là có người muốn tính kế hắn! Nếu không thì sao lại dẫn Quách Phúc đến đây!

Quách Phúc nghe được một tin tức khiến nàng ghê tởm nên mới đến, không ngờ Tần Dục cũng ở đây nên sắc mặt dịu xuống một chút.

Cùng lúc đó, Lục Di Ninh đã ôm Chiêu Dương đi tới chỗ lúc này Tần Dục thay y phục.

Nhìn Chiêu Dương, nàng cau mày suy tư một lúc, sau đó vịn vào bộ ngực đầy đặn của Chiêu Dương.

Gần đây ngực nàng lớn hơn rất nhiều, nhưng không thể so với Chiêu Dương.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tiệc Trung Thu(3)

Edit: Tina Kathy + CNY

Beta: Nhục Vỵ

Lúc choáng váng sắp bất tỉnh, Chiêu Dương biết mình chắc chắn đã mắc mưu người khác, vạn phần hối hận.

Mà trong lúc mơ màng, nàng cảm giác có người đang cời y phục của mình thì càng hận không thể chết đi. Khi đó cả người nàng vô lực, căn

bản không có biện pháp phản kháng.

Sau đó trong cảm xúc tức giận và nôn nóng, nàng ngất đi.

Lúc này, Chiêu Dương vì đau mà tỉnh lại, mà sau khi tỉnh lại, ngoại trừ cảm thấy trên người có mấy chỗ như bị kim đâm, vậy mà nàng còn cảm giác được... có người đang sờ ngực nàng?!

Nơi đó không phải nơi người khác có thể sờ! Chiêu Dương vừa tức vừa gấp, mở to mắt ra, trở tay tát một cái vào người đang khinh bạc mình.

Cái tát của nàng mang theo hận ý mãnh liệt, nhưng cả người lại không có chút sức lực cho nên trong mắt người khác cũng chỉ là một cái tát nhẹ như bông.

Lục Di Ninh gấn lại cây trâm vừa dùng để đâm Chiêu Dương lên đầu, ghen ghét nhéo người Chiêu Dương một chút, sau đó nhìn Chiêu Dương mở mắt ra.

Lúc Chiêu Dương mở mắt, hận không thể băm người đã khinh bạc mình thành trăm mảnh, sau đó... nàng lại thấy Hoàng tẩu của nàng đang dùng ánh mắt hồn nhiên nhìn nàng.

Đây là chuyện gì? Chiêu Dương ngẩn người, thử thăm dò gọi một tiếng: “Hoàng tẩu?”

“Ừ.” Lục Di Ninh nhàn nhạt đáp lại, lau huyết vị vì bị đâm vào mà chảy máu của Chiêu Dương.

“Hoàng tẩu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Chiêu Dương hỏi theo bản năng.

“Không biết.” Lục Di Ninh nói, duỗi tay giúp Chiêu Dương quấn chặt áo choàng.

Chiêu Dương nhìn động tác của Lục Di Ninh, đột nhiên ý thức được người khinh bạc mình vừa rồi hình như chính là Hoàng tẩu: “Hoàng tẩu, lúc này là người nhéo ngực?”

“Ừ.” Lục Di Ninh gật gù đầu, lại hỏi: “Sao của ngươi lớn thế?”

Chiêu Dương: “...” Nàng cũng không biết mà!

“Tần Dục rất thích bóp chỗ đó của ta, ta cũng muốn nó lớn hơn.” Lục Di Ninh nói tiếp. Tuy bình thường là nàng cầm tay Tần Dục để lên ngực mình, nhưng chỉ cần đề lên, Tần Dục lập tức sẽ bóp không tha, rõ ràng là rất thích bóp chỗ đó.

Nàng vẫn luôn hiếu kì với chuyện này, lúc trước còn hỏi qua Hồ phu nhân, vì sao ngực nàng sẽ sưng lên, đau nhức rồi lớn hơn, nhưng Hồ phu nhân chỉ nói một chút, còn nói chuyện này không thể hỏi người khác. Đương nhiên, nếu đều là nữ nhân, quan hệ tốt thì vẫn có thể nói về chuyện này một chút.

Chiêu Dương là nữ nhân, quan hệ cũng tốt, có thể nói chuyện.

Lúc trước trong lòng Chiêu Dương toàn là sợ hãi và phẫn nộ, nhưng bị Lục Di Ninh lấn qua lộn lại như vậy, cảm xúc đã biến mất vô tung vô tích, chỉ còn lại có sự "câm nín".

Hoàng tẩu, người nói chuyện này với ta, Hoàng huynh có biết không?

Còn Hoàng huynh của nàng... Nàng vẫn luôn cảm thấy Hoàng huynh là một người đứng đắn, hiện giờ xem ra... trước kia là nàng nhìn lầm Hoàng huynh rồi.

“Hoàng tẩu, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Chiêu Dương hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng hỏi.

Lục Di Ninh bình tĩnh lại, lời ít ý nhiều nói về chuyện đã xảy ra lúc trước, cuối cùng nói: “Hoàng huynh người bảo ta mang người đi, ta liền mang người tới nơi này. Hồ phu nhân nói ngoại trừ tắm rửa và ngủ nghỉ, không thể không mặc đồ, người muốn mặc đồ không?”

Về mặt của Lục Di Ninh đơn thuần, nhưng giờ khắc này, Chiêu Dương lại không nhận được hiểu lầm... Hoàng tẩu, lúc người ngủ, đều không mặc đồ sao?

Qua một lúc lâu, Chiêu Dương mới thu lại suy nghĩ của mình, tỏ vẻ muốn mặc y phục.

“Được rồi.” Lục Di Ninh gật đầu rồi ra cửa.

Nàng đi quá nhanh, Chiêu Dương không kịp ngăn lại, chỉ kịp nhìn hướng nàng rời đi, tròn tròn mắt lên.

Hoàng tẩu vậy mà lại đi rồi, nàng phải làm sao bây giờ?

Hoàng cung thật sự rất lớn, Hoàng tẩu của nàng chạy đi có biết đường về không, có thể gặp phiền toái gì không?

Tuy Chiêu Dương từng bị người bên cạnh xúi giục ăn uống đến nỗi trở thành một cô nương mập mạp, nhưng bởi vì nàng là nữ tử, Triệu hoàng hậu gạt nàng rất nhiều chuyện, thế nên nàng vẫn có chút đơn thuần, không cảm thấy trong hoàng cung có nhiều nguy hiểm.

Nếu không thì lúc trước nàng cũng không đến mức chỉ nghe một cung nữ truyền lời là đã đi theo.

Nhưng lúc này, nàng đã gặp nạn rồi, Chiêu Dương nghĩ nhiều, càng nghĩ càng sợ.

Sau đó, nàng còn chưa lo sợ được bao lâu thì Lục Di Ninh đã trở lại, còn mang về một bộ y phục. Còn là bộ mà nàng đã mặc lúc trước.

“Hoàng tâu, người lấy y phục từ đâu vậy?” Chiêu Dương kinh hi hỏi. Nàng còn tưởng rằng chỉ có thể mượn y phục của người khác để mặc. Dù sao y phục dự phòng của nàng cũng đang đặt trong cung của Triệu Hoàng hậu.

“Nhặt được ở ngoài.” Lục Di Ninh nói. Bộ y phục này bị người khác tiện tay ném ra. Nàng ngửi được mùi hương liền nhặt nó về.

Chiêu Dương lại cảm nín nhưng không dám trì hoãn, cầm y phục lên mặc vào nhanh như bay.

Nàng sống ở ngoại thành lâu rồi, đã có thể tự mặc quần áo, còn có thể tự chỉnh trang cho bản thân rất nhanh. Nàng hỏi tiếp: “Hoàng tâu, mấy người hầu hạ bên cạnh ta như thế nào? Các nàng không có việc gì chứ?”

Lục Di Ninh quen Chiêu Dương, nhưng cũng không phải cực kỳ thân thiết. Vừa rồi nàng để ý tới Chiêu Dương, hiện tại lại không muốn nói chuyện liền không trả lời, chỉ ra hiệu cho Chiêu Dương đi theo mình.

Nếu Chiêu Dương lo lắng cho hai người kia thì thử đi xem sao cũng được.

Chiêu Dương sững sốt, vội vàng đi theo.

Lúc này, bên phía Tần Dục, Tần Diệu đã phái thái giám mà hấn tín nhiệm điều tra tình hình—— Tần Dục nói bên trong có hai nha hoàn y phục xóc xếch nhưng hấn không tin hoàn toàn.

Thái giám nọ nhìn sơ qua, trở về gật đầu với Tần Diệu, Tần Diệu càng đen mặt: “Rốt cuộc là ai tính kế ta?”

“Ngươi nghĩ xem vì sao ngươi lại đến đây, và việc ngươi đến nơi này có những ai biết?” Tần Dục hỏi, rồi nhìn về phía Quách Phúc: “Hỏi Vương phi của ngươi đến đây làm gì.”

Tần Diệu lập tức nhìn về phía Vương phi của mình.

Quách Phúc liếc Tần Dục một cái, nói: “Thiếp thấy Đoan Vương, Đoan Vương phi và Vinh Vương, Vinh Vương phi đều đã đi, lại có người nói với thiếp chàng ở đây nên đến xem, người nói với thiếp là một thái giám lạ mặt, không biết đi đâu rồi.”

Lời Quách Phúc, người bình thường sẽ không thấy có gì lạ, nhưng Tần Diệu lại chú ý một chỗ, đó là “Vinh Vương, Vinh Vương phi đã đi”.

Mà hấn nhảy bén như vậy là có nguyên nhân, thật ra... Quách Phúc gần như giãy vò hấn cả năm nay, vì có một lần nàng bắt được hấn vũ nhục Tô Minh Châu.

Hấn vừa hận vừa đố kị Tần Dục, cũng từng có tình cảm khác thường với Tô Minh Châu, lúc trước Tô Minh Châu từ hôn Tần Dục, hấn thậm chí còn muốn cưới Tô Minh Châu nhưng Tiêu Quý Phi không cho hấn cưới, gả Tô Minh Châu cho Tần Nhạc.

Trong lòng hấn âm ức, không những không quên Tô Minh Châu mà còn ngày càng thương nhớ, sau này có một lần đến chỗ Tần Nhạc uống rượu, hấn động thủ với Tô Minh Châu nhằm ném qua hương vị nữ nhân Tần Dục từng thích, hấn đã làm nhục nàng.

Tần Nhạc không nói gì, sau này hấn còn tìm Tô Minh Châu vài lần, nhưng từ khi dính thân với Quách Phúc thì không còn qua lại. Sau đó, có một lần gặp Tô Minh Châu mà xung quanh không có ai, hấn muốn đùa giỡn nàng một lúc, không ngờ lại bị Quách Phúc nhìn thấy.

Chỉ sợ là Quách Phúc sẽ không tha cho hấn và Tô Minh Châu.

Người biết chuyện của hấn không nhiều, nhưng trong đó có Tần Nhạc, phải chăng lần này là Tần Nhạc tính kế hấn?

Hấn và Tần Nhạc quan hệ cũng không tốt, thậm chí hấn còn giở trò với Tô Minh Châu, Tần Nhạc hận hấn cũng là chuyện bình thường. Chỉ là hai cung nữ kia... Chuyện này là sao? Hay là... hai cung nữ kia thật ra là người của phụ hoàng?

Nghĩ đến đây, Tần Diệu cảm thấy mình đã rõ hết mọi chuyện, lúc trước hấn còn thắc mắc hai cung nữ kia là ai, nhưng bây giờ...

“Ha ha, Hoàng huynh, ngươi đã tới đây thì ta đành đi nơi khác vậy.” Tần Diệu nói, kéo Quách Phúc ra ngoài.

Tần Diệu mới vừa bước ra đã gặp Vinh Thành đế và Thanh Vân đạo trưởng.

Vinh Thành Đế gặp xui xẻo ở tiệc trung thu, bắt đầu hoài nghi Tần Dục xung khắc với mình, cuối cùng cũng không nhịn được mà đi hỏi Thanh Vân đạo trưởng.

Thanh Vân đạo trưởng bày kể lâu như vậy, mua người bên cạnh Vinh Thành đế làm nhiều việc như vậy, chính là vì ngày này, hấn đương nhiên vô cùng

cao hứng.

Chỉ là, sau thời gian bên cạnh Vĩnh Thành Đế, Thanh Vân đạo trưởng đột nhiên phát hiện Vĩnh Thành Đế không hoàn toàn ghét bỏ Tần Dục.

Nếu Vĩnh Thành Đế thật sự nghe lời hắn, sủng ái Tiêu Quý Phi và Tần Diệu đồng thời lạnh nhạt Tần Dục, thì hắn đã có thể diệt hết bè phái của Tần Dục, nhưng cả ba vấn đề này chưa có cái nào hoàn thành.

Thanh Vân đạo trưởng có thể gạt Vĩnh Thành Đế đến mức này, hiển nhiên rất giỏi đoán lòng người, hắn biết hiện giờ nếu liên tục bôi đen Tần Dục không chừng sẽ phản tác dụng, vừa lúc nghe được Vĩnh Thành Đế nói vừa rồi bên Tần Dục cũng xảy ra chuyện, không biết vì sao cũng bị hất rượt như ông thì liền nảy ra một kế: “Hoàng Thượng, bản đạo đã gặp qua Đoan Vương, hắn long chương phượng tư, tướng mạo cực tốt, vốn không nên là một phế nhân, bản đạo đã từng thắc mắc chuyện này rất lâu, cuối cùng đã có câu trả lời.”

“Là gì?” Vĩnh Thành Đế hỏi.

“Bệ hạ và Đoan Vương đều vận khí đầy người nhưng lại xung khắc, chỉ sợ là vì vậy nên mới.” Thanh Vân đạo trưởng thờ dãi: “Đoan Vương lúc nhỏ vận khí chưa rõ ràng, sau lớn lên vận khí bộc phát, xung khắc càng mạnh, nhưng hắn lại không bị được long khí của bệ hạ, nên.”

Thanh Vân đạo trưởng nói ấp a ấp úng, nhưng vừa hay nói đúng những gì Vĩnh Thành Đế nghi ngờ, khiến Vĩnh Thành Đế tin hắn thêm vài phần.

Ông và Tần Dục sợ là thật sự xung khắc, Tần Dục mới phải trở thành phế nhân, còn ông gặp xui xẻo.

“Vậy trăm nên làm thế nào?” Vĩnh Thành Đế hỏi.

“Sau này bệ hạ nên hạn chế gặp Đoan Vương, tốt nhất hoàng cung này cũng đừng để Đoan Vương tới thường xuyên.” Thanh Vân đạo trưởng nói, rồi nhắc tới Tần Diệu: “Tam hoàng tử tuy vận khí bình thường nhưng vừa hay có thể hỗ trợ cho bệ hạ, giữ Tam hoàng tử bên cạnh bệ hạ thật ra rất tốt, còn có Ngũ hoàng tử, cũng giúp ích cho bệ hạ.”

Thanh Vân đạo trưởng không nói xấu Tần Dục quá nhiều, cũng không phải chỉ khen một mình Tần Diệu nên khiến Vĩnh Thành Đế càng tin tưởng, sau đó thì cùng hắn đi dạo.

Thanh Vân đạo trưởng muốn tăng hảo cảm cho Tần Diệu đối với Vĩnh Thành Đế nên đưa ông đến đây.

Bởi vậy, Tần Diệu không khỏi lại càng hoảng sợ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Khoa cử tới (1)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhược Vy

Nhìn thấy Vĩnh Thành đế, Tần Diệu càng khẳng định với suy đoán trước đó của mình.

Hắn vẫn cho rằng Tần Nhạc là một con chó hắn nuôi, hiện tại xem ra dù là chó, cũng là chó biết cắn người!

Nghĩ cũng đúng, có thể ra tay giết chết hài tử của chính mình, tâm địa sao lại không ác?

Lúc trước, biết được chuyện Tô Minh Châu mang thai rồi sinh non, Tần Diệu hoàn toàn không để trong lòng, bởi vì hắn chắc chắn hài tử mà Tô Minh Châu hoài thai không phải của mình, trước đó cũng đã có bảy tám tháng hắn không đụng vào Tô Minh Châu rồi.

Thật ra hắn đối với Tô Minh Châu cũng không có nhiều yêu thích, thậm chí lúc trước chỉ cần có người ngăn cản một chút thì hắn cũng không đến mức làm ra loại chuyện này, nhưng lúc ấy rõ ràng trong Vĩnh vương phủ của Tần Nhạc không ai ngăn cản hắn..

Tần Diệu biết mình vô liêm sỉ với Tần Nhạc, đối với Tần Nhạc luôn mang tâm lý bồi thường, tìm cơ hội để bịt Tần Nhạc một chút, đưa cho Tần Nhạc một ít cơ hội, mà lúc này hắn cảm thấy, hành động của mình đúng là ngu không tả được.

"Phụ hoàng!" Trong lòng Tần Diệu lóe lên rất nhiều ý niệm nhưng rất nhanh trấn định lại, hướng về Vĩnh Thành đế hành lễ.

"Diệu nhi." Vĩnh Thành đế vẫn chưa phát hiện ra sự kì lạ của Tần Diệu, đáp lại một tiếng, tâm tình cũng rất thoải mái.

"Phụ hoàng, người không sao chứ? Có bị thương không?" Tần Diệu quan tâm hỏi, hắn là nhi tử của Tiêu Quý phi, cùng Tiêu Quý phi mưa dầm thấm đất,

đối với việc lấy lòng Vĩnh Thành để rất quen thuộc.

Trước đó Vĩnh Thành để bị cung nữ kia đụng phải có chút đau, tuy nói không có gì trở ngại nhưng được nhi tử quan tâm cũng vui vẻ, liền vừa đi vừa trò chuyện với Tần Diệu.

Quan hệ giữa Quách Phúc và Tần Diệu vô cùng kém, nhưng ở trước mặt Vĩnh Thành để sẽ không biểu hiện ra, nàng ta cười nói với Vĩnh Thành để, còn cố ý học hỏi về Đạo giáo khiến Vĩnh Thành để càng ngày càng vui vẻ.

Bọn họ cứ như vậy mà rời khỏi Thiên Điện, đi một hồi lâu thì gặp được Lục Di Ninh đang vội vàng chạy tới.

Nhìn thấy Vĩnh Thành để, Lục Di Ninh liền nhớ hình như là phải hành lễ, nàng liền hành lễ một cái với Vĩnh Thành để, cũng không chạy đi, mà học theo mấy nữ quyền hôm nay chậm rãi đứng lên.

Bởi vì không dụng tâm, cho nên nàng có chút nghiêng ngã không vững.

"Hoàng tẩu..." Chiêu Dương từ Thiên Điện bên cạnh đuổi theo đến nơi, vốn là muốn kêu Lục Di Ninh, kết quả lại thấy Vĩnh Thành để, lúc này đoan đoan chính chính hành lễ.

Có Chiêu Dương ở phía sau thì động tác hành lễ của Lục Di Ninh trước đó quả thật phải gọi là rối tinh rối mù, Vĩnh Thành để nhìn cảm thấy cực kỳ nhức mắt.

Hơn nữa, Lục Di Ninh và Chiêu Dương đều ở đây, không chừng Tần Dục cũng vậy... Phát phát tay, Vĩnh Thành để trực tiếp rời khỏi nơi này.

Tần Diệu thở dài nhẹ nhõm một hơi, hần đi với Vĩnh Thành để và Thanh Vân đạo trưởng đến phòng luyện đan, một đường nói nói cười cười, cho đến khi cáo lui, sắc mặt mới âm trầm hẳn.

Tình huống vừa rồi, tuy Quách Phúc không biết cụ thể nhưng cũng biết Tần Diệu bị người ta tính kế, tuy nhiên, nếu không phải Tần Diệu chạy mất không kỳ gì, người khác làm sao có thể dùng việc này để tính kế với hần?

Tẩu tử của mình, vậy mà hần cũng có thể xuống tay! Nếu không phải vạch trần chuyện này không có lợi lộc gì với bản thân, Quách Phúc sớm đã mượn chuyện này mà giáo huấn hần một trận rồi!

Nhìn Tần Diệu, Quách Phúc liên tục cười lạnh, quay đầu rời đi.

Tần Diệu chỉ ước gì Quách Phúc nhanh chóng rời đi, giờ thấy Quách Phúc đi thì thoải mái hơn rất nhiều, sau đó hần hỏi người bên cạnh: "Tần Nhạc ở đâu?"

Không bao lâu sau, Tần Nhạc được một thái giám dẫn tới trước mặt Tần Diệu: "Tam hoàng đệ tìm ta có việc gì?"

Sau khi an bài Chiêu Dương y phục không chỉnh tề ở nơi Thiên điện của Tần Diệu, trừ Quách Phúc, hần chưa an bài thêm ai khác.

Hần chỉ muốn làm Tần Dục và Tần Diệu đối đầu nhau, không tính sẽ khiến cho Tần Diệu rơi đài vào lúc này.

Chỉ là... Hiện tại với tình huống này, sự tình đến cùng là thành hay là không thành?

Người trong tay Tần Nhạc không nhiều, cũng không biết tình huống cụ thể sau đó, đương nhiên hiện tại hần phải làm ra vẻ cái gì cũng không liên quan đến mình.

"Ngươi giỏi thật đó Tần Nhạc, thế mà dám tính kế ta!" Chân Tần Diệu nhắc lên, hướng về phía Tần Nhạc đá một phát.

Tần Nhạc không trốn, trúng một cước, mờ mịt nhìn về phía Tần Diệu: "Tam hoàng đệ, đệ nói cái gì đấy?"

Biểu tình của Tần Nhạc phải nói là không chỗ nào sơ hở, Tần Diệu không hề nhìn thấy cái gì từ trên mặt của hần: "Chuyện trước đó, có phải ngươi tính kế ta hay không?"

Tần Diệu hỏi, Tần Nhạc lại là làm bộ như không biết gì khiến Tần Diệu bắt đầu hoài nghi, có phải bản thân đã trách nhầm hần không.

Chung quy... Tần Nhạc vẫn rất nghe lời.

Nghĩ như vậy, Tần Diệu liền nói hết mọi chuyện lúc này.

Thì ra là Tần Dục phát hiện được Chiêu Dương, phá hư chuyện của mình... Trong lòng Tần Nhạc buồn bực, trên mặt vẫn không lộ ra chút gì: "Tam hoàng đệ, chuyện này tuyệt đối không liên quan gì tới huynh, không nói gì khác, nói phụ hoàng đi, huynh sao có bản lĩnh khiến phụ hoàng vừa lúc đến đó chứ?"

Tần Diệu nghĩ cũng thấy đúng, bên người Vĩnh Thành để là Thanh Vân đạo trưởng, mà Thanh Vân đạo trưởng lại là người của hần, Tần Nhạc sao có bản lĩnh sai khiến bọn họ?

"Tam hoàng đế, theo huynh thấy, chuyện lần này không chừng là do Tần Dục thiết kế, muốn châm ngòi ly gián chúng ta!" Tần Nhạc vội vàng đem chuyện

đẩy lên đầu Tần Dục.

Ngay từ đầu hần đã muốn đem chuyện này đẩy hết lên đầu của Tần Dục, lý do cũng nghĩ xong --- Gần đây Tần Dục được Vĩnh Thành để ưu ái, liền tính toán hi sinh chính Vương phi ngốc của mình để hãm hại Tần Diệu..

Sau này hần không thể động thủ với Lục Di Ninh, đổi thành Chiêu Dương, lý do này vẫn dùng được, hi sinh một muội muội để đả kích Tần Diệu cũng là chủ ý không tệ.

Bị Tần Nhạc nói như vậy, Tần Diệu bán tín bán nghi đứng lên. Lập tức tính toán tạm thời bỏ qua cho Tần Nhạc, sau đó cẩn thận đi thăm dò chuyện này, chỉ ít phải tra rõ thân phận của hai cung nữ kia.

Tần Nhạc thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi rồi rồi đi, cúi đầu nhìn y phục bên trên có vết giầy, không kìm được siết chặt nắm đấm.

Chớ khinh người thấp hơn, một ngày nào đó, những khuất nhục hần phải trải qua hôm nay đều sẽ trả lại hết cho Tần Diệu!

Hần ở bên người Tần Diệu sống như một con chó, còn không phải bởi vì tương lai thành công ư?

Tần Nhạc vô cùng thống hận Tần Diệu, hận Tần Diệu không xem mình là con người, ngược lại là chưa từng suy nghĩ, nếu hần không tự mình dâng lên, Tần Diệu cũng không đến mức khó xử là một huynh đệ mà mình xem như người tàn hình, cũng không có cơ hội mà nhục nhã hần.

Ít nhất, Tần Diệu chưa bao giờ đi tìm vị Tứ Hoàng tử kia gây phiền toái.

Mà lúc này, Chiêu Dương đã đánh thức hai nha hoàn của mình đang hôn mê dậy.

Hai người này không bảo vệ được chủ, dĩ nhiên Tần Dục muốn giáo huấn các nàng: “Đợi sau khi trở về, các ngươi liền đến chỗ quản gia nhận phạt, mỗi người đánh hai mươi bản tử cho nhớ rõ!” Ban đầu hần còn muốn điều hai người này đi, nhưng sau khi nghĩ nghĩ thì quyết định bỏ qua.

Hai người này sau khi nhận giáo huấn, về sau lúc ở cạnh Chiêu Dương hần là sẽ cảnh giác hơn chút.

Đương nhiên, tốt nhất là nên an bài thêm hai người cho Chiêu Dương...ở nơi an toàn như ngoại thành đã lâu, quả thật Chiêu Dương có hơi quá mức đơn thuần.

"Tạ Vương gia." Hai nha hoàn nghe được Tần Dục nói vậy, lúc này quý nói cảm tạ, xảy ra chuyện như vậy, mới đầu các nàng còn tưởng bản thân chắc chắn sẽ chết, hiện tại chỉ có hai mươi bản tử, thật sự quá tốt rồi!

Chiêu Dương thiếu chút nữa là xảy ra chuyện, Tần Dục không muốn ở lại yên hội, dẫn theo Chiêu Dương đến cung điện của Triệu Hoàng hậu nghỉ tạm, chờ yên hội chấm dứt.

Dọc đường đi, Tần Dục vẫn đang suy tư cuộc đối thoại trước đó của Quách Phúc với Tần Diệu, lại liên tưởng thái độ của hai người đó, cùng với Tần Nhạc, hần mơ hồ cảm giác có gì đó không thích hợp.

Dù sao Tần Diệu cũng là trượng phu của Quách Phúc, mặc dù hần có chút trầm mê nữ sắc, Quách Phúc đối với hần hần cũng không đến mức chán ghét như vậy mới đúng...

Nghĩ đến Quách Phúc, Tần Dục lại nhớ đến Tô Minh Châu, đòi trước Tô Minh Châu hại Tần Nhạc như vậy, rốt cuộc là vì lý do gì?

Bên trong này khẳng định có chuyện gì đó... Tần Dục nghĩ nghĩ, dặn dò Thọ Hi sau khi xuất cung thì lập tức đi thăm dò việc này.

Tần Nhạc và Tần Diệu an bài người trong phủ hần, hần cũng có qua có lại, an bài nhân thủ trong phủ hai người kia để lấy một vài tin tức.

Hôm nay là Trung thu, Tần Dục ở trong cung không thoải mái mấy, mãi cho đến khi trở lại Đoan Vương phủ, để cho hạ nhân mang bánh trung thu lên, hần mới có chút cảm giác Trung thu.

Bánh Trung thu là do đầu bếp của Đoan vương phủ tự mình làm, nhân thịt là thứ Lục Di Ninh thích ăn nhất, cho nên bánh trung thu kia chủ yếu là thịt, đương nhiên ngọt cũng có.

Tần Dục không thích ăn ngọt, cũng không ăn thịt nhiều, chỉ đem bánh trung thu mở ra, mỗi loại bánh ném một phần tư, ăn bốn loại.

Lục Di Ninh thì không giống vậy, chỉ mình bánh trung thu nhân thịt heo, nằng một hơi ăn bốn cái, ăn đến nổi trên tay bóng nhẫy dầu mỡ.

Tần Dục kéo tay nàng qua tự mình lau, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Chiêu Dương ngồi bên cạnh thấy một màn này, biểu tình có chút rối rắm, rốt cuộc cũng nói: “Hoàng huynh, huynh đừng khi dễ hoàng tẩu.” Buổi tối Hoàng tẩu nằng, thế nhưng bị... chuyện này không tốt lắm.

Tần Dục khó hiểu nhìn về phía Chiêu Dương, nhưng Chiêu Dương lại không nói gì nhiều.

Bởi vì tháng ba sang năm có một kì thi hội, sau Trung thu, các thư sinh khắp nơi ở Đại Tần lục tục đến Kinh Thành.

Nhóm thư sinh vô cùng đề ý kỳ thi hội, khi Tần Dục làm Nhiếp chính vương, thuế thu của Giang Nam bên kia đã hoàn toàn không thu được, nhưng thời điểm cử hành thi hội, thư sinh bên kia vẫn ngần ngại xa xôi đến đây.

Trước mắt Vạn Thư Lâu còn chưa xây xong, Tần Dục liền đề cho Ngô Thiên Dương đi tiếp xúc với những thư sinh đó, mà đối với chuyện này, Ngô Thiên Dương làm vô cùng tốt, ra sức tuyên truyền một chút cho Tần Dục.

Thư sinh đến Kinh Thành hầu như đều biết chuyện Đoan Vương cải tiến kỹ thuật in ấn, còn có rất nhiều thư sinh đã hạ quyết tâm tương lai sẽ đến thôn trang của Đoan Vương, thuận tiện có thêm kiến thức từ Vạn Thư Lâu.

Mà lúc này, Tần Dục đề người đi thăm dò chuyện của Tần Diệu và Tần Nhạc, rốt cuộc cũng đã có manh mối.

Không quản chuyện gì, chỉ cần đã làm thì dù sao cũng lưu lại chút dấu vết.

Tư liệu điều tra giao cho Tần Dục cũng không viết tình huống cụ thể, nhưng Tần Dục nhìn tin Tần Diệu vài lần say rượu ở lại trong quý phủ của Tần Nhạc, lại xem tin tức sau khi Tần Diệu đi Vương phi liền sinh bệnh, trong lòng cả kinh.

Chuyện này... Thật có chút ngoài dự kiến của hắn.

Nếu điều hắn nghĩ là thật, dưới tình huống như vậy mà Tần Nhạc có thể chịu đựng không tìm Tần Diệu gây phiền toái, quả thật không phải là nam nhân.

Hoặc là, chuyện như vậy vốn dĩ là Tần Nhạc ngầm đồng ý? Chung quy thì biết được chuyện này, trên tay hắn lại có một thêm một thứ để dồn Tần Diệu vào chỗ chết, hơn nữa...

Người giống như Tần Nhạc, sợ là chưa bao giờ đề ý đến Tô Minh Châu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Đến kỳ thi (2)

Edit: Vĩnh An

Beta: Quanh

Đột nhiên phát hiện một bí mật như vậy, dù chưa biết chắc chắn là thật hay giả nhưng Tần Dục vẫn muốn lợi dụng nó một phen.

Người đến mà không chào hỏi thì quả là thất lễ, Tần Nhạc tặng hắn một phần đại lễ thì hắn cũng nên cấp lại Tần Nhạc một phần lễ hậu hĩnh.

"Theo dõi Vĩnh Vương phi, sau này hành tung của nàng phải báo cho ta đầu tiên." Tần Dục nói với Thợ Hí.

"Tuân mệnh." Thợ Hí đáp, nhưng trong lòng lại có chút khó hiểu.

Tần Dục dựa vào những chuyện phát sinh kiếp trước mà suy tính, đưa ra kết luận có khả năng Tần Diệu cưỡng bức Tô Minh Châu, Thợ Hí chỉ đơn thuần báo cáo mà không nghĩ đến việc đó.

Rốt cuộc... Người bình thường không thể làm được chuyện cưỡng bức tẩu tẩu này.

Vĩnh Thành Đế tuy hay làm xằng bậy, nhưng cũng không bao giờ xuống tay với thê tử người khác.

Tuy rằng không hiểu cái gì nhưng Thợ Hí cũng không nói, nhanh chóng lĩnh mệnh rồi đi xuống.

Tần Dục chờ Thợ Hí đi mất mới đưa mắt nhìn về phía Lục Di Ninh: "Di Ninh, hôm nay muốn đi nơi nào?"

"Ăn vịt nướng!" Lục Di Ninh nói, nàng vẫn luôn trung thành với món này.

"Được." Tần Dục cười cười rồi dẫn Lục Di Ninh theo sau đi ra cửa.

Từ sau yến tiệc Trung thu, Vĩnh Thành Đế liền cho phép hắn ở phủ điều dưỡng thân thể thật tốt, không cần đi nội các xử lý chính vụ.

Đây xem như là đoạt lại quyền lực trong tay Tần Dục nhưng hắn cũng không đề ý.

Cách làm hiện tại của Vĩnh Thành Đế so với đời trước có thể nói là nhẹ nhàng hơn nhiều. Khi đó Vĩnh Thành Đế cũng không lấy cớ cho phép hắn dưỡng

bệnh mà trực tiếp đưa hấn về Đao Vương phủ, làm những ngày tháng sau này của hấn vô cùng khổ sở.

Hiện tại không giống lúc trước, Vĩnh Thành Đế không những tìm cho hấn cái có "dưỡng bệnh", lại còn bởi vì áy náy mà cho hấn toàn quyền phụ trách Vạn Thụ Lâu, thế nên tuy rằng hấn xa triều chính nhưng ngày tháng sau này vẫn thoải mái hơn.

Tần Dục đưa Lục Di Ninh đi ăn vịt nướng, vẫn là quán Phúc Mãn Lâu.

Bọn họ vừa đi vào Phúc Mãn Lâu liền nhìn thấy sảnh lớn có rất nhiều thư sinh, bọn họ đều đang đứng trên đài tranh luận, đối thơ ngâm vịnh, cùng bàn về tình hình đời sống chính trị đương thời.

Tần Dục vẫn như hình với bóng với xe lăn nên rất khó che dấu hành tung của mình, mấy ngày nay hấn thường xuyên đến Phúc Mãn Lâu ăn vịt nướng nên đương nhiên thu hút sự chú ý của bá tánh.

Sau này bọn họ đều nghĩ thầm hấn đang thương thức người đọc sách liền tụ tập đến Phúc Mãn Lâu, hy vọng có thể gặp được hấn.

Tần Dục vừa xuất hiện, những thư sinh đó liền tăng thêm âm thanh, một đám giống như không tước mà đem mặt hoàn mỹ nhất đưa ra.

Tần Dục nhìn về phía bọn họ gật đầu. Hấn không nói chuyện cùng với những người này, nhưng Ngô Thiên Dương và vài mưu sĩ của hấn lại tiến đến chỗ đám thư sinh đó.

Lúc Tần Dục mang Lục Di Ninh đi ăn vịt nướng, cũng là lúc đám Ngô Thiên Dương tiếp xúc với những người đọc sách dưới lầu.

Tần Dục kêu hai con vịt nướng, những miếng thịt ngon đều bị Lục Di Ninh ăn hơn phân nửa còn hấn chỉ ăn một chút, nhưng món vịt luộc mềm cho vào cháo cùng rau xanh thì hấn ăn đến hai chén.

Ăn vịt nướng xong Tần Dục liền mang Lục Di Ninh đi dạo vòng quanh những sản nghiệp thuộc về Đao Vương phủ.

Sản nghiệp giúp cho Đao Vương phủ kiếm được nhiều tiền nhất chính là hiệu sách, những cửa tiệm khác tiền lời kiếm được cũng rất tốt, mỗi ngày gần đây Tần Dục đều sẽ chọn một cửa hàng rồi ghé xem, sau đó sắp xếp lại một chút.

Sau khi xem qua các cửa hàng, thời gian cũng không còn sớm, hấn liền mang Lục Di Ninh trở về Đao Vương phủ, sau đó dạy Lục Di Ninh đọc sách.

Lục Di Ninh rất thông minh, bây giờ đã nhận biết được hơn hai ngàn chữ, những quyển sách tương đối khó thì không hiểu, những truyện đơn giản thì có thể hiểu, những truyện năng xem đều được Tần Dục lựa chọn qua, chủ yếu là tạp thư, thể loại yêu đương thì một quyển cũng không có.

Sau khi Tần Dục xem qua tất cả các cửa hàng trong kinh thành, dạo chơi hơn hai mươi ngày liền dâng lên Vĩnh Thành Đế một quyển sổ nhỏ, tâu rằng muốn rời kinh thành ra ngoài xuôi nước nóng ở thôn trang dưỡng bệnh.

Hiện giờ Vĩnh Thành Đế tin chắc rằng mình cùng Tần Dục không cùng chí hướng, hấn không thể đem Tần Dục tránh mình càng xa càng tốt, lập tức đồng ý yêu cầu của hấn.

Đặng nào về sau Tần Dục cũng rời đi. Vào thời điểm này đã là cuối tháng chín, thời tiết cũng trở nên lạnh hơn.

Ngày 28 tháng 9 là ngày cháu trai đích tôn Tô phủ thành thân.

Sau khi Tô Minh Châu xuất giá vẫn qua lại thường xuyên với nhà mẹ đẻ, nay cháu của mình đón dâu nên đương nhiên nàng sẽ quay về phủ.

Nàng gả vào hoàng thất, ngay cả khi gả cho Vĩnh Vương không được sủng ái, người Tô gia cũng làm lễ nghi quân thần đối với nàng, chỉ là sau khi vào nội viện thì những nghi lễ đó không cần thiết nữa.

Thời điểm Tô phu nhân sinh hạ Tô Minh Châu thì đã hơn ba mươi tuổi, con trai lớn đã bắt đầu bàn chuyện thành thân, đối với đứa con gái đến muộn này chính là hết mực yêu thương, nếu không thì lúc trước cũng không vì Tần Dục xảy ra tai nạn mà hủy bỏ hôn sự.

"Minh Châu, con lại gầy." Tô phu nhân nắm tay Tô Minh Châu, hốc mắt nàng liền ửng đỏ.

"Nương, rõ ràng là gần đây con có béo lên một chút." Tô Minh Châu nói, đầu năm nàng quả thật gầy rất nhiều nhưng hiện tại đã béo lên một ít.

Chỉ là sinh non tổn hại thân thể, tuy rằng đã béo trở lại nhưng nàng vẫn cảm thấy rằng sức lực mình không còn như trước.

Tô phu nhân thở dài, lại hỏi: "Vĩnh Vương đối xử với con tốt không?"

"Tốt" Tô Minh Châu đáp, Vĩnh Vương đối với nàng rất tốt. Thậm chí sau khi thành thân cũng không chạm qua nữ tử khác, chính là... Sự tình đã xảy ra, cũng không ghét bỏ nàng.

Chỉ là cuộc sống trong Vinh Vương phủ thật sự quá gian nan, thế nên phu thê bọn họ đều phải chịu ủy khuất.

Sự cay đắng của Tô Minh Châu làm sao Tô phu nhân không thể không nhìn thấy, nhưng có rất nhiều chuyện Tô Minh Châu không muốn cùng bà nói nên bà cũng không biết phải khuyên nhủ thế nào.

"Minh Châu, con phải uống thuốc bồi dưỡng thân thể thật tốt, chúng ta là nữ nhân, vẫn nên sinh hài tử thật sớm, như vậy mới có thể đứng vững được." Tô phu nhân lại nói.

"Nuông yên tâm, con vẫn luôn uống thuốc, đại phu nói qua vài tháng nữa thì thân thể con có thể hồi phục hoàn toàn." Tô Minh Châu nói.

Cùng Tô Minh Châu hân huyên trong chốc lát Tô phu nhân liền rời đi, hôm nay là ngày đại hỷ của Tô phủ, bà có rất nhiều chuyện phải xử lý.

Tô Minh Châu có chút mệt mỏi, không muốn tiếp tục cùng các nữ quyến khác trò chuyện liền dứt khoát ở trong hoa viên Tô phủ nghỉ ngơi.

Trong hoa viên Tô gia có một núi giả rất thanh lịch, là nơi Tô Minh Châu yêu thích nhất, hôm nay nàng vô tình đi dạo gần núi giả liền quyết định tìm một gốc cây ngồi xuống nghỉ ngơi.

Kết quả ngồi xuống không được bao lâu liền có người đi đến núi giả ríu rít nói chuyện.

Nói chuyện chính là hai nữ tử, một người đoán chừng nhỏ tuổi hơn người còn lại, người trước xưng hô với người sau: "Tỷ tỷ."

Ngay từ đầu đề tài của hai người này đều không làm cho Tô Minh Châu hứng thú, nhưng về sau...

"Tỷ tỷ, tỷ cùng người nọ còn qua lại không?" Người muội muội kia đột nhiên hỏi.

"Vẫn còn." Người tỷ tỷ nhỏ giọng đáp.

"Tỷ tỷ, hắn cũng đã thành thân, tại sao tỷ còn lui tới cùng hắn?"

"Tuy rằng đã thành thân nhưng muội cũng biết, hắn và thê tử là bị ép cưới, hắn cũng không thích, hắn nói chỉ cần tỷ chờ hắn hai năm hắn liền cưới tỷ tỷ."

Tô Minh Châu ngồi ở góc tối nghe được liền nhăn mày lại, phi lễ chớ nghe, nàng cũng không muốn nghe những lời này nữa, nhưng nếu lúc này rời đi sẽ làm kinh động đến hai người phía sau núi giả.

Nhíu nhíu mày, Tô Minh Châu chỉ có thể ngồi xuống tiếp tục nghe.

"Ở trước mặt người ngoài hắn cùng thê tử thật sự rất tốt, ai cũng nói hắn hết sức kính trọng thê tử, làm sao hắn lại hưu thê, lại làm sao có thể lấy tỷ?"

"Có biện pháp." Người tỷ tỷ kia nói: "Có chuyện này lúc trước tỷ vẫn chưa nói cùng muội... Thê tử của hắn không chỉ là do người khác ép cưới mà còn không giữ trinh tiết, cho nên hắn nhất định sẽ cùng thê tử hắn tách ra."

"Thật sao? Không có khả năng đi. Tô... Nàng ấy giống như tiên nữ, sao có thể không giữ trinh tiết?"

"Là thật, nếu không phải như vậy thì làm sao hắn có thể để nàng ta mang thai rồi mà còn vứt bỏ? Chính là lo lắng không biết đứa trẻ đó là con hoang của ai nên hắn mới có thể ra tay hạ thuốc. Hắn nói sẽ không để thê tử sinh ra hài tử, cho nên gần đây hắn vẫn động tay động chân vào thuốc của thê tử."

Bên kia hai người vẫn còn đang nói chuyện thì sắc mặt Tô Minh Châu đã trở nên trắng bệch.

Lúc Tô Minh Châu đến bên này tạm nghỉ nàng cũng dắt theo nha hoàn tin cậy nhất theo bên mình, lúc này nàng ngẩng mặt lên nhìn liền thấy bộ dáng của nha hoàn mình chính là lung lay sắp ngã.

Tay chân Tô Minh Châu lạnh ngắt, đã không thể cử động. Nàng nghĩ thầm muốn nhanh chóng đến bên sau núi giả xem hai người kia là ai nhưng ngay cả đứng dậy đều làm không nổi.

Mà lúc này hai người đang nói chuyện bên kia cũng rời đi.

Hai người kia đã đi xa nhưng Tô Minh Châu vẫn không động dậy được, nha hoàn nàng mang theo đã khóc nức nở gọi nàng: "Tiểu thư!"

Nàng kêu chính là tiểu thư mà không phải vương phi.

Đột nhiên Tô Minh Châu liền có sức lực, nàng đứng dậy, nói với nha hoàn của mình: "Người đi nói với mẫu thân ta một tiếng là thân thể ta không khỏe, nhờ người mời

giúp ta đại phu."

Nói xong Tô Minh Châu cắn chặt răng, lưng thẳng tắp tiến về khuê phòng của mình ở Tô gia.

Hôm nay là ngày thành thân của trưởng tôn Tô gia, bởi vì sức khỏe Vinh Vương phi không tốt nên không chỉ không xuất hiện trước mặt người khác mà còn không trở về Vương phủ, ở lại Tô gia nghỉ ngơi.

Về sau hạ nhân đem chuyện này báo về Vinh Vương phủ, hẳn liền sai người cấp cho Vinh Vương phi một phần hoa tiền cùng một phần lễ vật, lại nói rằng hôm sau sẽ đón Vinh Vương phi.

Hạ nhân trong Tô phủ bàn tán sôi nổi rằng Vinh Vương thật sự rất quan tâm đến tiểu thư nhà bọn họ, nhưng Tô Minh Châu nằm trên giường lại nắm chặt tay, móng tay sắc nhọn nắm chặt khiến lòng bàn tay đầm máu, cuối cùng liền gãy cả móng tay.

Tô gia chưa từng có tiền lệ cho đại phu ở trong phủ nhưng trong nhà Tô thủ phụ có rất nhiều ngư y, có mối quan hệ rất tốt với Lâm gia nhị lão gia.

Tô Minh Châu muốn tìm đại phu, Tô phu nhân liền mời Lâm nhị lão gia đang uống rượu mừng tới khám cho Tô Minh Châu.

Lâm gia rất am hiểu phụ khoa, Lâm nhị lão gia càng là cao thủ, chỉ là không muốn tiến cung làm ngư y, mới ở ẩn bên ngoài gầy dựng một tay, thậm chí chỉ xem bệnh cho những phụ nhân thôn quê.

Mà sau khi Lâm nhị lão gia xem mạch cho Tô Minh Châu liền tỏ vẻ thân thể này của Tô Minh Châu ông cũng không thể dưỡng tốt được.

Nàng vốn rất khó hoài thai, chính mình không cẩn thận sảy thai, mặc dù có tổn hại thân thể cũng không quá mức nghiêm trọng, rốt cuộc thì hài tử kia vốn vô duyên cùng nàng, chỉ cần lần sau lưu ý thì muốn điều dưỡng thân thể tốt cũng không thành vấn đề.

Nhưng nếu bản thân người nữ tử hoài thai cực vững chắc lại bị người khác sử biện pháp phá hư thai nhi trong bụng thì đối với tổn thương của cơ thể mẹ liền rất lớn, hơn nữa thai nhi càng lớn, cơ thể mẹ bị sảy thai gây ra tổn thương cũng càng lớn.

Lúc Tô Minh Châu sảy thai, thai nhi đã qua ba tháng, dưới tình huống còn dùng thuốc phá thai, nếu nói vô ý chính là kết cục một xác hai mạng!

Dựa theo ý tứ của Lâm nhị lão gia, Tô Minh Châu có thể sống sót chính là phúc lớn mạng lớn, bây giờ chuyện dưỡng tốt thân thể để lại có hài tử..... Nàng nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

“Cũng có những phụ nhân ở trên núi, thân thể cực kỳ cường tráng, khi đó hoài thai năm sáu tháng bị người ta đập bụng làm sảy thai cũng có thể dưỡng tốt rất nhanh, nhưng thân thể nha đầu Minh Châu vẫn luôn không tốt.....” Nhìn Tô Minh Châu, Lâm nhị lão gia lắc đầu thờ dài, đừng nói Tô Minh Châu không thể có lại hài tử mà tuổi thọ cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

“Lâm thúc thúc, thuốc cháu uống có vấn đề không?” Tô Minh Châu đột nhiên hỏi.

“Vậy cháu đưa ta chén thuốc, sau khi xem ta mới có thể biết được.” Lâm nhị lão gia nói: “Bất quá hiện giờ thân thể cháu lạnh lẽo, không nên ăn nhiều đồ có tính hàn.” Trước khi xuất giá, tuy thân thể Tô Minh Châu không được cường tráng, nhưng tuyệt đối khỏe mạnh, càng không có khí hàn trong cơ thể như vậy.

Tô Minh Châu nở nụ cười thê lương, sau đó lại thất thanh khóc rống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Đến kỳ thi (3)

Edit: Thỏ

Beta: Nhục Vỵ

Sau khi thành thân có rất nhiều việc khiến cho Tô Minh Châu khó chịu, khổ sở, hết việc này đến việc khác, có những lần nàng đã suýt không chịu đựng được.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn kiên trì, vì nàng tin Tần Nhạc yêu nàng.

Tần Nhạc đối xử với nàng rất tốt. Nam nhân thời buổi này, tìm đâu ra người không tam thê tứ thiếp? Nhưng Tần Nhạc không như vậy.

Mỗi lần nàng bị bệnh, Tần Nhạc luôn tự mình chăm sóc nàng mà không cần người khác giúp đỡ.

Quan hệ của phụ mẫu nàng cũng rất tốt, có nhiều người ở Kinh thành hâm mộ mẫu thân nàng, nhưng nàng chưa từng thấy phụ thân săn sóc mẫu thân như vậy.

Thật ra lúc mới gả cho Tần Nhạc, trong lòng nàng có chút không thoải mái. Từ khi biết mình sẽ đính hôn với Tần Dục, thêm vào đó hai người lại có cơ

hội gặp mặt nhau, nàng đã gửi gắm tâm tư lên người Tần Dục. Tuy rằng lúc Tần Dục gặp chuyện không may, nàng nghe lời phụ mẫu hủy bỏ mối duyên này nhưng trong lòng vẫn còn bóng hình Tần Dục, mà Tần Nhạc... Vào thời điểm đó, Tần Nhạc không có chỗ nào sánh được với Tần Dục.

Chỉ là sau khi sống chung mới thấy được Tần Nhạc đối xử với nàng vô cùng tốt, so ra thì Tần Dục còn kém xa, vì vậy chỉ một thời gian ngắn nàng đã quên Tần Dục, trong lòng có một khoảng trống cho Tần Nhạc bước vào.

Cũng chính lúc này, nàng phát hiện Tần Nhạc sẽ ngẫu nhiên sẽ bộc lộ rất nhiều tài năng, nhưng vì mẫu phi có thân phận thấp kém nên không thể không giấu mình.

Biết điều này, nàng đau lòng thay Tần Nhạc, cũng làm nàng thích hắn nhiều hơn.

Có một lần Tần Diệu ở Vinh Vương phủ, sau khi uống say đã làm nhục nàng, nhưng Tần Nhạc không để trong lòng, hắn đối xử với nàng vẫn trước sau như một, nàng đối với hắn cũng là bách y bách thuận [1] nên khi hắn bảo bỏ hài tử, nàng đã đồng ý.

[1] Bách y bách thuận: trăm theo trăm thuận, chuyện gì cũng nghe theo người khác.

Lúc trước nàng luôn nghĩ những gì mình bỏ ra là đáng giá, đợi đến khi nàng cùng Tần Nhạc vượt qua thời điểm khó khăn thì sẽ được hạnh phúc bên nhau, nhưng bây giờ... Cuộc sống của nàng, tình yêu của nàng, từ đầu đến cuối chỉ là một câu chuyện cười, một lời nói dối mà thôi.

Tần Nhạc, sợ là từ trước đến nay chưa bao giờ yêu nàng, mà tương lai của nàng... Một nữ nhân không được trượng phu yêu thương, không có con cái, trượng phu còn nuôi cả nữ nhân bên ngoài. Số phận của nàng không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể biết được.

Sớm hay muộn thì nàng cũng phải nhường vị trí của mình cho người khác.

Vào lúc này, Tô Minh Châu vô cùng căm hận Tần Nhạc.

Nàng không biết phá thai lại khiến cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng như vậy nên khi đó mới uống thuốc, còn Tần Nhạc thì sao? Trước khi Tần Nhạc sai người nấu thuốc phá thai đem cho nàng, chẳng lẽ đại phu không nói cho hắn biết hậu quả?

Đến tận bây giờ, dù biết rõ nàng không thể mang thai nữa nhưng Tần Nhạc lại lừa nàng, bảo rằng chỉ một thời gian nữa thân thể nàng sẽ được điều dưỡng tốt, đúng là hắn che giấu quá tốt đến một giọt nước cũng không lọt.

Đại phu còn nói nàng ăn rất nhiều đồ ăn có tính hàn! Trước giờ nàng vẫn luôn chú ý chăm sóc sức khỏe của mình, trên cơ bản sẽ không ăn những đồ nguội lạnh, nói cách khác, có thể khiến thể chất nàng mang nhiều hàn khí như vậy, chắc chắn là do uống chén thuốc kia.

Còn có hai nữ tử ở gần núi già... Cho đến giờ khắc này, Tô Minh Châu vẫn không muốn tin chuyện hai nàng nói là sự thật, bởi vì nếu chuyện đó là thật thì xem ra cuộc đời này của nàng quá mức đáng thương rồi.

Tô Minh Châu lau hết nước mắt cũng không thể nào cười nổi.

"Tô nha đầu, Vinh Vương..." Lâm Nhị lão gia nhìn nàng, nét mặt đầy phức tạp.

"Minh Châu của ta!" Tô phu nhân khóc lên.

Lâm Nhị lão gia giấu giếm mọi người tới xem bệnh cho Tô Minh Châu, hiện giờ trong khuê phòng này, ngoại trừ Tô Minh Châu và nha hoàn của nàng thì cũng chỉ có thêm Tô phu nhân và Lâm Nhị lão gia.

Lúc này, vẻ mặt của hai người đều vô cùng phức tạp.

Mặc dù Tô Minh Châu gả cho Vinh Vương đã một thời gian mà vẫn chưa có con, lại thêm việc sinh non, nhưng Vinh Vương đối xử với nàng rất tốt nên bọn họ luôn nghĩ cuộc sống của nàng vô cùng thoải mái dễ chịu, nào ngờ đầu...

"Đứa ngốc này, sao con không nói cho nương biết!" Tô phu nhân bật khóc, bà vẫn cho rằng nữ nhi mình không cẩn thận nên mới dẫn tới việc sinh non, không nghĩ đến nguyên nhân là do uống thuốc phá thai.

Có thể khiến Tô Minh Châu uống thứ thuốc này, đoán chừng cũng chỉ có Vinh Vương, không thể tin Vinh Vương lại nhẫn tâm như vậy!

Lúc trước bà để cho Tô Minh Châu hủy hôn với Tần Dục là hy vọng sau này Tô Minh Châu sẽ có hài tử của mình, nhưng bây giờ thì hay rồi, cả đời này nữ nhi của bà không thể có con được nữa.

Sớm biết như vậy, lúc trước đã không từ hôn...

"Không ngờ Vinh Vương lại là kẻ mặt người dạ thú [2], chuyện như vậy mà cũng làm được." Lâm Nhị lão gia nói, ông không biết rõ hoàn cảnh của Tô Minh Châu, chỉ nghĩ là Vinh Vương không thích Tô Minh Châu nên mới không cho nàng sinh hài tử.

[2] Mặt người dạ thú: người có vẻ bề ngoài tử tế nhưng trong lòng lại độc ác, thâm hiểm chẳng khác gì thú dữ.

"Lâm thúc thúc, Minh Châu có việc muốn nhờ người." Đột nhiên Tô Minh Châu lên tiếng nói chuyện với Lâm Nhị lão gia.

"Nói đi Tô nha đầu." Lâm Nhị lão gia đáp lời.

"Lâm thúc thúc, chuyện hôm nay xin người giữ bí mật giúp Minh Châu." Tô Minh Châu nói.

Lâm Nhị lão gia chấp nhận lời thỉnh cầu của nàng, sau đó nghĩ tới lúc trước Vinh Vương phi còn có thể khóc có thể cười, nhưng bây giờ trên mặt nàng chỉ còn lại vẻ lạnh nhạt cùng tịch mịch[3].

[3]Tịch mịch: tĩnh lặng, yên ắng.

Lâm Nhị lão gia quay trở lại yến hội theo sự sắp xếp của Tô phu nhân, ông là người đã trải qua nhiều chuyện nên khi có người hỏi vừa mới đi đâu thì cũng chỉ lắc đầu, cười mà không nói.

Thật ra Tô phu nhân đã để lộ một chút dấu vết nhưng mọi người đều cho rằng bà lo lắng cho Vinh Vương phi nên không nghĩ ngợi gì.

Ngày hôm sau, đích thân Tần Nhạc tới Tô phủ đón người.

"Minh Châu, hôm qua thân thể nàng không khỏe, đã gọi đại phu tới xem bệnh chưa?" Tần Nhạc quan tâm hỏi.

"Không gọi, chàng cũng biết tình trạng hiện giờ của ta không thể để người ngoài biết được." Tô Minh Châu nói.

"Khiến nàng phải chịu uất ức rồi. Đợi khi về phủ, ta sẽ tìm đại phu khám bệnh cho nàng." Tần Nhạc cầm tay Tô Minh Châu.

"Phải kiểm tra thật kỹ, uống nhiều thuốc như vậy không tốt với thân thể, ngày hôm qua ta chóng mặt suýt chút nữa ngã xiu... Nương ta tức giận la mắng một hồi, nói nếu lại xảy ra chuyện như vậy thì sẽ đi mời ngự y tới xem bệnh." Tô Minh Châu nói.

"Nàng yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm nàng trắng trẻo mập mập khỏe mạnh." Tần Nhạc nói.

"Còn trắng trẻo mập mập, chàng nghĩ mình đang nuôi heo à!" Tô Minh Châu trừng mắt nhìn Tần Nhạc.

Bầu không khí giữa hai người vô cùng ấm áp, nhưng rốt cuộc trong lòng mỗi người nghĩ gì thì chỉ có chính bản thân họ biết mà thôi.

Sau khi Tô Minh Châu về Vinh Vương phủ, thân thể dần tốt lên, quan hệ giữa nàng với Vinh Vương càng thêm thân mật khiến mọi người vô cùng hâm mộ.

Cùng lúc này, một người luôn không thích giao thiệp với bên ngoài như Tô Minh Châu nay trở nên hoạt bát hơn, bắt đầu tham gia mấy buổi tụ hội của các quý phu nhân Kinh thành.

Tần Nhạc thấy việc này thì vô cùng ngạc nhiên, thậm chí hắn còn ủng hộ Tô Minh Châu, mà Tô Minh Châu cũng hồi báo cho hắn bằng cách mang về một vài tin tức sau khi ra ngoài.

Những tin tức đó đều là thật, vì thế mà Tần Nhạc đối xử ngày càng hòa nhã dịu dàng với Tô Minh Châu.

Đáp lại điều này, Tô Minh Châu cũng đối xử vô cùng tốt với Tần Nhạc, nàng là thiên kim tướng phủ nhưng không hề ngần ngại mà tự mình xuống bếp hầm canh bồi bổ cho hắn.

Tuy rằng tay nghề Tô Minh Châu không tốt nhưng lần nào Tần Nhạc cũng uống hết, còn có lòng khen ngợi nàng.

Hôm nay Tô Minh Châu hầm canh xương bò cho Tần Nhạc, chờ Tần Nhạc uống xong, nàng đưa chén canh cho nha hoàn của mình đem đi rửa.

Đợi nha hoàn ra ngoài, Tô Minh Châu mới lấy một tập giấy cất trong tráp ra xem.

Vào ngày rời khỏi Tô phủ, Tô Minh Châu đã nhờ mẫu thân nàng điều tra Tần Nhạc, cùng lúc đó, nàng âm thầm thu mua người làm trong Vinh Vương phủ để theo dõi hành tung của Tần Nhạc.

Cứ như vậy cũng đủ để Tô Minh Châu tra được một số chuyện.

Nàng không tra được hai nữ nhân xuất hiện ở Tô phủ là ai nhưng lại tra được thỉnh thoảng Tần Nhạc sẽ cùng băng hữu đến thanh lâu, hoặc là vào lúc hắn cùng những người đó đàm luận thì từ ca phú thì sẽ gọi mấy nữ tử thanh lâu tới góp phần náo nhiệt.

Những lúc như vậy, Tần Nhạc sẽ cùng các nàng triển miên không dứt.

Ở trong phủ Tần Nhạc luôn thể hiện trong lòng chỉ có mình nàng nên không bao giờ chạm vào nữ nhân khác, thế nhưng bên ngoài lại ngấm ngầm quan hệ với nữ tử chốn thanh lâu...

Tô Minh Châu nôn khan vài tiếng, cảm thấy cực kỳ ghê tởm.

Nàng chưa bao giờ yêu cầu Tần Nhạc phải giữ mình vì nàng, nhưng một bên hắn nói yêu nàng, sẽ không chạm vào người khác, một bên lại nuôi nữ nhân

ở ngoài khiến nàng vô cùng căm ghét khinh miệt.

Nhìn chằm chằm tập giấy trên tay cho đến khi ghi tạc những gì viết trên đó vào đầu, Tô Minh Châu mới đem chúng đi thiêu hủy giống như những lần trước.

Nàng không ngu ngốc, mấy ngày qua nàng đã thấy rõ bộ mặt thật của Tần Nhạc, cũng biết vì sao hắn muốn làm như vậy.

Tần Nhạc... E là hắn cũng mơ tưởng ngôi vị hoàng đế.

Nhưng hắn đã hại nàng khổ sở như vậy, sao nàng có thể để hắn sống tốt?

Tần Nhạc không biết những việc Tô Minh Châu làm nhưng Tần Dục lại biết.

Hắn còn biết việc Tô Minh Châu sai nha hoàn của mình đi tìm Lâm Nhị lão gia hỏi về loại thuốc có thể khiến nam tử đoạn tử tuyệt tôn (không có con cái).

Tuyệt đối không thể xem thường nữ nhân, đây là sai lầm nghiêm trọng mà Tần Nhạc mắc phải.

Trước giờ Tần Dục vẫn luôn để ý tới Tần Nhạc nhưng suy cho cùng thì cũng không đặt quá nhiều tâm tư lên người hắn.

Hiện giờ Vạn Thư Lâu đã xây dựng xong nên hắn không còn thời gian rảnh để quan tâm chuyện người khác.

Kể từ khi Tần Dục rời khỏi Kinh thành tới thôn trang thì đều dốc lòng vào việc xây dựng Vạn Thư Lâu, lúc này đã dứt khoát ở lại Vạn Thư Lâu.

Hắn đặt từng bản sách đơn lẻ vào Vạn Thư Lâu, tự mình xem qua từng căn phòng, sau khi xác định không có bất cứ vấn đề gì thì mới cho mở cửa phục vụ thư sinh.

Vạn Thư Lâu khai trương vào cuối tháng mười, thời tiết lúc này cực kỳ rét lạnh, là thời điểm mà mọi người chỉ muốn nhốt mình trong phòng không ra khỏi cửa. Nhưng khi nghe tin Vạn Thư Lâu khai trương thì tất cả thư sinh ở Kinh thành đều rời khỏi giường ấm đệm êm đến báo cho nhau biết, có rất nhiều người không chờ nổi nên đã vội vàng rời khỏi Kinh thành chạy về phía Vạn Thư Lâu.

Nhóm đầu tiên đến Vạn Thư Lâu đều là những người có học thức, Ngô Thiên Dương cũng nằm trong số đó.

Bởi vì Đoan Vương sáng chế ra kỹ thuật in mới nên giá sách giảm xuống, giúp cho bọn họ mua được nhiều sách hơn, thế nhưng đối với những người hiểu học thì sách vở không bao giờ là đủ.

Vốn Ngô Thiên Dương phải ở lại Kinh thành để tuyên truyền cho Vạn Thư Lâu, nhưng hắn một lòng muốn xem hết chỗ thư tịch trong đó nên không thể nhận được phải chạy ra ngoại thành.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Khắc tên họ (1)

Edit: A Cảnh

Beta: Nhục Vy

“Ngô huynh, nghe nói Đoan vương rất thương thức huynh? Không biết huynh đã đến Vạn Thư Lâu kia chưa?” Trên xe ngựa đi tới Vạn Thư Lâu, một thư sinh hỏi Ngô Thiên Dương.

Lần này bảy tám người bọn họ thuê chung một chiếc xe ngựa, cùng nhau đi đến Vạn Thư Lâu, trên đường nhằm chán liền mở miệng trò chuyện.

“Lúc trước Vạn Thư Lâu còn chưa xây xong, ta có thể nhìn sao?” Ngô Thiên Dương nói, hắn rất muốn đi bên kia xem thử, chỉ là thời gian trước quá bận rộn, được an bài không ít chuyện để làm nên không rảnh để đi, nếu không phải vậy thì lần này hắn cũng không đến mức nóng vội như thế, ngày đầu tiên là đã đi xem.

Mùa đông năm nay phá lệ lạnh, vốn bọn họ nghĩ một đám thư sinh cùng nhau ngồi trên chiếc xe ngựa không lớn, tất cả còn mang theo lò sưởi tay thì hẳn rất ấm áp, nhưng trên thực tế thì... từng đợt gió lạnh từ bên ngoài thổi vào trong xe ngựa khiến đám thư sinh có chút không chịu nổi.

Gia cảnh của bọn họ không tệ, thường xuyên được mặc áo choàng da lông nên còn đỡ, nhưng có hai người gia cảnh bình thường, chỉ mặc áo bông nên lạnh vô cùng, ngoài việc được lò sưởi tay mang chút ấm áp thì hoàn toàn không có biện pháp nào khác để thân thể ấm hơn.

Mấy ngày nay Ngô Thiên Dương được Đoan vương ban thưởng một ít, trên tay có chút dư dả nên mua một kiện áo choàng bằng da thỏ, hắt quăn chặt áo choàng, nói với hai người kia: “Ta đổi vị trí với các người, hai người ngồi vào giữa một chút đi.”

Hai vị thư sinh kia cảm kích đồng ý, cùng Ngô Thiên Dương trao đổi vị trí, chờ đổi vị trí xong, vì để chuyển dời lực chú ý, trong xe ngựa rất nhiều thư sinh lại nói chuyện.

Nói chuyện qua lại, bọn họ không thể tránh khỏi nói đến Vạn Thư Lâu: “Vạn Thư Lâu nói là cung cấp chỗ ở miễn phí cho thư sinh đi lên Kinh đi thi, cũng không biết phòng ở có ảm áp không nhỉ.”

“Đúng vậy, trước đó có thư sinh sống nhờ ở chùa Tần An, kết quả trên núi rất lạnh, ngón tay bị đông lạnh rớt một đoạn, cũng không biết Vạn Thư Lâu thế nào.”

“Nếu như chỗ đó ảm áp một chút, ta nhất định sẽ nghĩ cách vào ở, vài bữa nay mượn nhà ở nông thôn, người rất lạnh, ta căn bản không xem vào một chữ nào cả.” Một thư sinh đang phát run nói, gia cảnh hắn thật sự không tốt, điều tương đối đáng quý chính là hắn cùng người khác trò chuyện không kiêng kỵ điểm này, cũng không bài xích người khác nhắc tới.

Trên thực tế là vì như vậy, Ngô Thiên Dương mới cùng hắn giao hảo.

Thôn trang của Tần Dục ở ngoài thành, cách Kinh Thành cũng không xa nhưng xe ngựa đi phải hơn một canh giờ.

Xa phu (người đánh xe) thả chậm tốc độ, nói với người bên trong xe ngựa: “Các vị tiên sinh, đến Vạn Thư Lâu rồi.”

Nói là đến Vạn Thư Lâu, thật ra là ngay cả thôn trang cũng chưa đi vào, mà thôn trang này...

Ngô Thiên Dương chờ người khác xuống xe ngựa, nhìn thôn trang trước mặt thì không khỏi có chút thất vọng.

Trước đó bọn họ đối với thôn trang này là tràn ngập chờ mong, cảm giác nó hẳn là rường cột chạm trở vô cùng mỹ lệ, nhưng trên thực tế....

Ở giữa thôn trang có rất nhiều tòa lâu lớn, những tòa lâu kia dùng biện pháp kiến tạo tường thành, thoát nhìn vô cùng chắc chắn nhưng không có chút không khí thư hương nào.

Mà hai bên tòa lâu, dọc theo hành lang kéo dài là những dãy phòng ở, phòng ở này cứ một gian kề sát một gian, chỗ rất nhỏ... dường như bức tường kia còn dùng bùn đất để đắp lên?

Chuyện này... Vạn Thư Lâu do Đoan vương cho xây lại có bộ dạng như vậy?

Tất cả mọi người có chút thất vọng, chỉ có Ngô Thiên Dương một lòng nhớ thương đến các loại sách của Vạn Thư Lâu nên không để ý về bề ngoài của nó.

“Tuy hơi xấu nhưng bên trong có rất nhiều sách.” Ngô Thiên Dương nói.

Nhóm thư sinh đi cùng Ngô Thiên Dương cũng lập tức nghĩ đến điểm này, đi nhanh như bay về phía trước.

Mọi người đi đến tòa lâu cao phụ cận kia thì đã bị ngăn cản, đơn giản xem xét qua tình huống của mỗi người, rồi mới để bọn họ đi vào khu vực giữa tòa lâu cao kia.

Mọi người hưng trí bừng bừng đi vào bên trong, vừa mới đi vào liền không dám tin mở to hai mắt.

Bọn họ ở bên ngoài bị lạnh tới mức tay chân lạnh ngắt, nhưng ở trong phòng... Nơi này đúng là ảm áp không thể tin được, nóng cuộn cuộn đến nỗi bọn họ muốn cởi bỏ y phục để hưởng thụ một phen.

Mọi người bị độ ẩm làm kinh ngạc, sau đó mới rảnh để đánh giá tình huống bên trong.

Phòng này rất lớn, dùng nhiều xà ngang để chống, chung quanh để một ít bàn ghế, chính giữa gian phòng có một giá sách, bên trên đặt đầy đủ các loại sách.

Trừ cái đó ra, vách tường này còn có chút kỳ lạ...

Bên ngoài Vạn Thư Lâu nhìn thô ráp nhưng tường bên trong đúng là được lát một lớp đá, còn có lỗ nhỏ ở trên tường, độ ẩm trong phòng là do lỗ nhỏ đó truyền đến.

“Chào mọi người.” Một hài tử lớn tiến lên tiếp đón: “Mọi người đến đọc sách sao? Bên kia có phòng trống, mọi người có thể cầm sách qua bên kia đọc.”

“Tiểu ca, ngươi là?” Có người hiếu kỳ nhìn về phía hài tử này.

“Ta ở đây để hầu hạ chư vị tiên sinh.” Hài tử kia nói, hẳn là hài tử đầu tiên mà Tần Dục thu nhận, mà lần này, Tần Dục chọn một số hài tử tuổi khá lớn để đến đây hầu hạ.

“Tiểu ca, nhất định người rất rành nơi này, cái lỗ nhỏ đó, người biết nó để làm gì không?” Người kia lại hỏi.

“Đó là các lỗ bên trong chứa lửa!” Hải tử kia nói: “Tường này phân thành hai tầng trong ngoài, ở giữa trống rỗng. Vương gia cho người ở bên trong đốt chút lửa.” Hải tử kia nói tiếp: “Ồ chính giữa phòng này cũng xây một cái bếp lò lớn, bên trên nấu nước, nơi đó rất là nóng, mọi người muốn uống nước thì có thể tự mình đi lấy.”

Trong phòng này ấm áp như vậy thì thôi đi, đã thế còn cung cấp nước nóng?

Ngô Thiên Dương cảm giác bố trí như vậy là cực kỳ cẩn thận, trước đây thư sinh bọn họ rất sợ đến mùa đông lạnh không có cách nào đọc sách thật tốt, vậy mà ở chỗ này một chút cũng không cần lo lắng.

Hắn nhìn nhiều thêm vài lần, phát hiện ở chỗ đặt bàn ghế đều mở lớn cửa sổ, trên đó dán giấy hồ hoa đào mỏng, tuy không phải đặc biệt sáng sủa nhưng có thể giúp người khác thấy được chữ thì càng bội phục Đao vương.

Đao vương không học đòi văn vẻ làm ra đình đài lầu các để chứa sách, xây dựng như vậy tuy có chút xấu xí nhưng không thể không nói, phòng ở này vô cùng thực dụng.

Phòng này rất lớn, hơn nữa lại không chỉ có một tầng, bên trên còn hai tầng nữa, mà cách bố trí của hai tầng không khác tầng dưới lắm, chỉ là không ấm bằng.

Ngô Thiên Dương cùng đám người tham quan một phen rồi cầm sách đến bên cửa sổ.

Ngô Thiên Dương cầm một quyển sách mà trước kia chưa bao giờ nghe nói qua, đọc như người say mê rượu, hận mình không thể để đọc nhanh như gió rồi ghi nhớ tất cả nội dung vào đầu, sau đó đột nhiên bả vai hắn bị vỗ vỗ.

Ngẩng đầu lên, Ngô Thiên Dương mới phát hiện không biết từ khi nào, thư sinh ở nơi này đã càng ngày càng nhiều, xung quanh hắn rất nhiều người ngồi, vài thư sinh có gia cảnh vô cùng tốt, một thân y phục ước chừng hơn hai trăm lượng, cũng có một ít thư sinh mặc y phục bằng vải thô, nhìn rất nghèo khó.

"Mau nhìn bên kia." Người vỗ vai Ngô Thiên Dương nói.

Ngô Thiên Dương nhìn qua thì phát hiện có người mang một thùng mực nước đi đến, sau đó bắt đầu điêu khắc những chỗ lỗi trên tường đá bằng mực nước.

Cũng chính ngay lúc này, mọi người mới phát hiện hóa ra trên tường có khắc chữ.

Những chữ này, ban đầu là quy củ của Vạn Thư Lâu, ví dụ như ở trong này không thể lớn tiếng gây ồn ào, hay sách ở nơi này không thể mang ra ngoài đọc nhưng có thể ở đây sao chép.

Những quy củ này không quá phạm, vài thư sinh kia đều rất đồng ý, mà chờ đến khi quy củ viết xong, những chữ kia...

Vài chữ kia viết nơi này là do Đao vương xây dựng, Đao vương còn vì nó mà cung cấp cái gì, cũng tỏ vẻ đây đều là quyền tặng cho Vạn Thư Lâu.

Trên tường khắc thế này tuy có chút kỳ quái nhưng cũng có thể tiếp nhận ---- Đao vương vì bản thân nêu danh, đây vốn là chuyện phải làm từ sớm.

Chỉ là, khiến mọi người không nghĩ tới là phía dưới còn có chữ khác nữa!

Vài chữ kia cũng không lớn, nhưng mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng, mà nghĩa của những chữ này...

Những chữ phía dưới đại khái là xây dựng Vạn Thư Lâu tốn kinh phí lớn, muốn duy trì Vạn Thư Lâu cần nhiều thứ, một người không thể gánh vác cho nên nếu có người nguyện ý quyền tặng đồ vật cho Vạn Thư Lâu, xuất phát từ lòng cảm kích, Đao vương sẽ khắc tên người nọ lên tường, bọn họ còn có thể khắc mình quyền góp bao nhiêu vật phẩm, cũng có thể khắc cái khác.

Đồng thời, quyền tặng cho Vạn Thư Lâu thì chỉ quyền tặng đồ vật, không cần ngân lượng, hơn nữa những thứ kia một khi được quyền tặng sẽ được ghi chép nhập vào kho phòng. Vì là quyền tặng, vài thứ kia mọi người đều có thể xem thì không nói, chúng còn được cung cấp miễn phí cho nhóm thư sinh sử dụng.

“Thời tiết lạnh giá, Vạn Thư Lâu thiếu nhất chính là than củi để đun lửa, nếu có người quyền tặng một chút thì tất nhiên mọi người sẽ vô cùng cảm kích.” Người đang đem đồ vào nói.

Thấy đoạn chữ kia, vài thư sinh có gia cảnh không tốt lắm đều cảm động, còn vài người gia cảnh tốt thì đã nghĩ đến việc muốn vì Vạn Thư Lâu mà quyền chút đồ hay không.

Trong đó, một thư sinh dáng người có chút cao to nói thẳng: “Nhà ta có mấy cửa hàng than củi, ngày mai ta sẽ cho người đưa chút than củi đến đây.”

“Trong nhà ta có trại chăn nuôi gia súc, ta có thể đưa một ít bò dê đến, để cho mọi người có thêm đồ ăn.”

"Trong nhà ta có rất nhiều lương thực."

"Nhà ta cũng có nhiều lương thực..."

Mọi người cứ ngơ ngác một tiếng ta một tiếng, rất nhanh liền quyết định quyền tặng đồ vật, mọi thứ đều được ghi lại.

Chuyện quyền tặng này, Tần Dục không định lấy để tính toán mưu lợi, bởi vậy thấy đã đủ dùng, hắn liền để cho người phụ trách việc không tiếp nhận quyền tặng nữa.

Tần Dục không tiếp nhận tiền tài quyền tặng nhưng tiền xây dựng Vạn Thụ Lâu, thật ra hắn vẫn có thể kiếm trở về.

Nơi này Tần Dục đã cho xây nhiều phòng, diện tích rất nhỏ, tính để cung cấp chỗ ở miễn phí cho những thư sinh có hoàn cảnh nghèo khó, ngoài ra, ở phụ cận, hắn còn cho xây thêm vài phòng khá xa hoa, vài phòng đều cho thuê, mà tiền thuê cũng không thấp.

Đồng thời, hắn còn bán đất, bán một ít vùng phụ cận xung quanh, nếu có người muốn ở gần Vạn Thụ Lâu nhưng không muốn ở phòng hắn xây thì có thể tự mua mà xây nhà cho mình.

Vạn Thụ Lâu này tuyệt đối là nơi tốt để đọc sách, Tần Dục tin rằng cử nhân có tiền có quyền trong kinh thành e là cũng muốn ở gần Vạn Thụ Lâu, mỗi ngày đều có thể đọc sách, cùng người khác trao đổi học vấn.

Mà những thư sinh có tiền không thiếu, chắc chắn là một nguồn thu nhập đáng kể cho Tần Dục.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Khắc tên họ (2)

Edit: Thỏ

Beta: Nhục Vy

Hà Diệp Đồng là cử nhân đến từ Tây Bắc.

Thơ văn ở Giang Nam phát triển rất cường thịnh, số lượng văn nhân[1] đông đảo lại có học thức uyên bác, còn Tây Bắc là nơi có rất ít người đọc sách, những người có học vấn ở Tây Bắc không thể so được với Giang Nam.

[1]Văn nhân: trí thức, người có học biết làm thơ văn.

Nhiều khi học thức của những cử nhân đến từ Tây Bắc còn không bằng cả những tú tài ở Giang Nam.

Hà Diệp Đồng chính là một người... Nói thật ra thì học vấn của hắn kém hơn những tú tài hay cử nhân ở Giang Nam rất nhiều.

Học vấn của hắn so với những người ở Tây Bắc thì thật sự không tồi nên mới có thể thi đậu cử nhân, nhưng hoàn cảnh nơi đó vô cùng khó khăn, nghèo khổ, mặc dù trước kia cũng có nhiều gia đình giàu có nhưng bây giờ đã chuyển đi nơi khác, trong hoàn cảnh đó Hà Diệp Đồng không có cách nào tìm được một vị tiền sinh tốt để học tập nên kiến thức hắn có được không nhiều.

Nhưng hắn vẫn tìm được lão sư[2] để dạy mình... Vì thấy nhà hắn nghèo khó nên ngay cả quà cáp nhập học cũng không cần.

[2]Lão sư: người thầy dạy học tốt có nhiều kiến thức, kinh nghiệm.

Trước kia khi phụ thân của Hà Diệp Đồng còn sống từng là tướng lĩnh trong quân đội Tây Bắc, vì lập nhiều chiến công nên được ban thưởng rất nhiều ruộng đất, gia cảnh hắn không tệ, Hà Diệp Đồng được đi học từ nhỏ cộng thêm tư chất thông minh nên học tập vô cùng tốt.

Tiếc rằng khi hắn mười một tuổi thì phụ thân hắn đã chết dưới vó ngựa của người Nhung.

Trong nhà không có bổng lộc của phụ thân khiến cho cuộc sống trở nên khó khăn, còn có rất nhiều người vì mơ tưởng ruộng đất nhà hắn, thấy cảnh mẹ góa con côi[3] nên hết lần này đến lần khác tìm cách chèn ép làm cho cuộc sống của bọn họ vô cùng khổ sở, thậm chí hai bên còn mang lòng thù hận lẫn nhau.

[3]Mẹ góa con côi (cô nhi quả phụ): người vợ mất chồng, đứa trẻ mồ côi không còn cha.

Hà Diệp Đồng muốn đối phó với những người đó thì chỉ có con đường duy nhất là chăm chỉ đọc sách, đến lúc hắn thi đậu cử nhân, có thể che chở cho

người nhà thì nhà hắn đã nghèo tới nỗi chỉ còn lại bốn vách tường trơ trọi.

Cuối cùng hắn vào quân doanh đảm nhiệm vị trí xử lý giấy tờ quân vụ để kiếm tiền nuôi sống mẫu thân và tích cóp ngân lượng đợi dịp lên kinh dự thi.

Chỉ là cuộc sống không nói trước được điều gì, khi hắn lên đường tới Kinh thành dự thi thì bị kẻ xấu trộm hết tiền bạc...

Dưới sự giúp đỡ của những thư sinh đi cùng, cuối cùng Hà Diệp Đồng cũng đến được Kinh thành.

Hắn tính toán sau khi quen thuộc với hoàn cảnh ở Kinh thành thì sẽ ra sức học tập nhưng bây giờ không một xu dính túi, đến cơm còn không có mà ăn thì nói gì đến chuyện học hành thi cử?

Nhưng nếu không học mà đi kiếm tiền nuôi sống bản thân... Học vấn của hắn như vậy, còn có cơ hội để học cao hơn không?

Hà Diệp Đồng thờ dãi, quyết định đi tìm việc làm trước.

Kết quả... Kinh thành và Tây Bắc không giống nhau, người đọc sách ở Kinh thành không bao giờ thiếu, hắn chưa quen cuộc sống ở đây, cộng thêm việc nói tiếng phổ thông chưa lưu loát thì sao tìm được việc làm?

Hà Diệp Đồng hỏi thăm mấy nơi vẫn không tìm được việc, cảm thấy hết sức mệt mỏi, đến lúc nhìn thấy một hiệu sách vẫn gắng sức đến hỏi xem họ có cần người chép sách hay không.

“Không cần, hiện tại giá sách giảm xuống nên không còn ai chép sách.” Chưởng quầy nói.

Trên mặt Hà Diệp Đồng đầy vẻ thất vọng, lúc chuẩn bị rời đi thì vị chưởng quầy kia gọi hắn lại.

“Chưởng quầy có gì muốn nói?” Hà Diệp Đồng hỏi.

“Vị công tử này, người lên kinh dự thi à?” Chưởng quầy vừa hỏi vừa nhìn bộ quần áo cũ kỹ bạc màu trên người Hà Diệp Đồng.

“Đúng vậy.” Hà Diệp Đồng nói.

“Nếu người lên kinh dự thi, thiếu thốn không có tiền thì sao không đến Vạn Thư Lâu?” Chưởng quầy lại hỏi.

Vạn Thư Lâu? Đó là nơi nào? Hà Diệp Đồng mờ mịt không hiểu.

Nửa canh giờ sau, Hà Diệp Đồng ngồi xe ngựa đến Vạn Thư Lâu, tiền xe là do vị chưởng quầy kia trả giúp.

Lúc mới lên xe ngựa, trong lòng Hà Diệp Đồng tràn đầy thấp thòm, nhưng lúc sau hắn thấy trong xe có rất nhiều người đọc sách.

Những người này đều đến Vạn Thư Lâu, mà Vạn Thư Lâu, đó là một nơi rất thần kỳ.

Hà Diệp Đồng chưa từng nghĩ mình tới Kinh thành sẽ có thể ăn ở miễn phí, không cần mất tiền mà vẫn có phòng ốc sạch sẽ ấm áp để đọc sách.

Phòng ở Vạn Thư Lâu cung cấp miễn phí cho những cử nhân có gia cảnh bần hàn rất đơn sơ, tường trát bằng bùn đất, bàn đóng bằng tấm ván gỗ đơn giản, ghế cũng do thợ mộc mới học nghề làm nhưng phòng nào cũng có giường đất ấm áp.

Ngày nào quản sự cũng sai người phân than củi đến từng phòng, mà chỗ than củi này đủ cho Hà Diệp Đồng có một đêm ngon giấc.

Không chỉ có vậy, vì được những nhà quyền quý quyên tặng gạo thóc nên mỗi ngày Hà Diệp Đồng đều ăn đủ ba bữa cơm.

Lúc hắn ở Tây Bắc, mỗi ngày chỉ có thể ăn hai bữa cơm, gạo trắng còn không có mà ăn, nhưng ở nơi này...

Buổi sáng ăn mỳ với canh thịt dê, tuy không nhiều thịt dê lắm nhưng lại nóng hổi và thơm ngào ngạt, ăn xong một bát canh cả người đều ấm áp!

Bữa trưa là cơm trắng ăn kèm dưa muối chua và canh cải trắng hầm thịt!

Tối buổi tối... Hà Diệp Đồng được phát hai cái mần thầu (bánh bao không nhân) rất to, còn có một bát dưa muối xào thịt để ăn cùng!

Hà Diệp Đồng được ăn cơm canh nóng hổi, trong lòng vô cùng cảm kích Đao Vương và những người đã quyên tặng đồ dùng.

Mà những người quyên tặng đồ dùng thấy tình hình như vậy cũng rất vừa lòng.

Thư sinh có gia cảnh nghèo khó không nhiều nên đồ ăn thức uống không tốn kém quá mức, vì thế bọn họ không cần có quá nhiều đồ vật, nhưng những người đã quyên tặng đều được khắc tên lên vách tường của Vạn Thư Lâu!

Chính vì thế mà nhiều người có tiền đều muốn quyên tặng đồ đạc cho Vạn Thư Lâu, nhưng Đao Vương lại cố tình không muốn nhận.

Đương nhiên Tần Dục không cần những thứ đó, đời này hắn xây dựng Vạn Thư Lâu là để thu phục lòng người, nhân tiện giúp cho những thư sinh nghèo

khó có nơi ăn chốn ở, hẳn không muốn để những người đó không làm mà hưởng nên cho bọn họ ăn mặc miễn phí là đủ rồi.

Vốn là do đồ vật được quyên tặng quá nhiều nên quân sự ở Vạn Thụ Lâu tính cho những cử nhân ở đó ăn uống đầy đủ hơn, thế nhưng Tần Dục lại cự tuyệt không chút do dự.

Một ngày ba bữa cơm đều có thịt... Nếu cơm canh như vậy mà mấy người đó còn chê bai thì chắc hẳn gia cảnh cũng không khó khăn khổ sở gì, nếu là như vậy...

Hiện nay tất cả đầu bếp của Đoàn Vương phủ đều ở tại thôn trang, món ăn nào bọn họ cũng làm được, mùi vị so với thức ăn trong các tửu lâu ở kinh thành cũng không khác biệt, đồ ăn quý hiếm... Nếu muốn ăn sơn hào hải vị, chỉ cần có tiền thì món nào cũng có.

Thời gian này Tần Dục đều ở lại Vạn Thụ Lâu, tất cả hạ nhân trung thành trong Đoàn Vương phủ được điều đến nơi này, thậm chí ngay cả những cô nhi mà hắn thu dưỡng nếu có tư chất tốt cũng chuyển hết đến đây.

Hải tử ở đây phải phụ giúp mọi người làm việc nhưng có hoàn cảnh sống tốt hơn —— đám trẻ cùng nhóm cử nhân đều được ăn uống miễn phí, không chỉ có vậy, nếu bọn chúng chăm chỉ học tập thì sẽ tiếp thu được rất nhiều tri thức.

Tần Dục cho bọn chúng một cơ hội vô cùng tốt nhưng muốn nắm bắt được thì phải dựa vào sức mình.

Vạn Thụ Lâu dần đi vào quỹ đạo nên Tần Dục không cần đặt quá nhiều tâm tư vào đó nữa, nhưng gần đây hắn bận rộn vì muốn tên tuổi “Thái Bình đạo nhân” ngày càng nổi bật.

Vào lúc viết bài thơ tiên đoán còn có rất nhiều việc Tần Dục chưa nói ra, ví dụ như mùa đông năm nay sẽ vô cùng lạnh, bởi vì rất lạnh nên cuộc sống của người dân cùng những cử nhân lên kinh dự thi vô cùng khổ sở, rồi ví dụ như... Thời tiết rét lạnh chính là nguyên nhân khiến người Nhung tiến xuống phía Nam.

Chính vào mùa đông này đã để lại trong lòng Tần Dục ấn tượng vô cùng sâu sắc về mức độ hung tàn ác độc của người Nhung.

Cũng trong mùa đông này, mấy vạn người Nhung xuôi nam đoạt đi vô số thành trấn của Đại Tần, thấy Đại Tần giàu có trù phú nên luôn rình rập, từ đó mùa đông năm nào người Nhung cũng tiến quân về phía nam cước bóc.

Sau đó khi tất cả các bộ lạc của người Nhung thống nhất thì họ đã không do dự mà chủ động đưa ra quyết định tấn công Đại Tần.

Mùa đông năm nay có thể coi là một bước ngoặt.

Hai tháng trước Tần Dục viết một lá thư có ghi tất cả những việc cướp đoạt thành trấn mà người Nhung sẽ làm vào mùa đông năm nay giao cho người trong thương đội đưa đến Tây Bắc gửi cho chủ tướng Lý Sùng An.

Lá thư đề lục khoản là “Thái Bình đạo nhân”.

Đọc lá thư này thì Lý Sùng An thà rằng tin chứ không thể không tin, như vậy sẽ có sự chuẩn bị trước.

Trước đây, Tần Dục cho người bí mật gửi thư tới Tây Bắc nhưng hôm nay hắn muốn đem những chuyện này công khai ra bên ngoài.

Muốn danh tiếng “Thái Bình đạo nhân” ngày càng nổi bật thì việc công khai mọi chuyện là điều vô cùng cần thiết, nhưng tại sao tới tận lúc này mới công khai... Nếu trước đó hắn nói ra hết mọi việc thì sẽ để cho người Nhung biết được tin tức rồi lập tức thay đổi kế hoạch, còn bây giờ... Có lẽ chiến sự ở Tây bắc đã bắt đầu.

Sắp xếp xong mọi việc, Tần Dục nhìn Lục Di Ninh đang ở bên cạnh bắt chước chữ viết của mình: “Di Ninh có muốn ra ngoài đi dạo không?”

“Muốn!” Lục Di Ninh đáp ứng không chút do dự.

Tần Dục lấy hai cái áo, choàng cho mình và Lục Di Ninh rồi mới cùng nhau ra ngoài.

Mũ áo choàng rất lớn, đủ để che toàn bộ khuôn mặt hai người. Vì thế mọi người không biết được thân phận của Lục Di Ninh, nhưng Tần Dục... Ở đây Tần Dục là người duy nhất phải đi xe lăn nên chỉ cần nhìn một cái thì tất cả mọi người đều đoán ra thân phận của hắn.

Mọi người đều chủ động tiến lên hành lễ với Tần Dục, đối với chuyện này Tần Dục đã thành thói quen nên không chú ý nhiều, nhưng mà...

Ánh mắt Tần Dục đột nhiên dừng lại.

Hắn thấy được... Một người đã từng để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

Hà Diệp Đồng, tướng lĩnh dưới trướng Lý Sùng An, vào lúc Tần Nhạc giết chết Lý Sùng An thì hắn đã dẫn dắt thuộc hạ của Lý Sùng An chiến đấu với người Nhung.

Mà khi Tần Dục có ấn tượng sâu đậm với hắn là vào thời điểm hắn bị người Nhung bắt sống đưa đến Kinh thành đạo phố thị chúng[4].

[4]Thị chúng: trị tội trước tất cả mọi người.

Lúc ấy râu tóc của hắn bị cạo sạch sẽ lộ ra cả khuôn mặt, dọc đường đi luôn la hét chửi bới hết như mấy phụ nhân đánh đá ngoài chợ.

Bởi vì hắn chửi bới liên hồi lại nói giọng Tây Bắc nên Tần Dục vẫn nghĩ hắn là một võ tướng thô kệch sinh sống ở Tây Bắc, không nghĩ tới... Thật ra hắn là một cử nhân có học thức đẳng hoàng?!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Khắc tên họ (3)

Edit: Tina Kathy

Beta: Nhược Vy

Tần Dục chú ý tới Hà Diệp Đồng, mà Hà Diệp Đồng rất nhanh cũng chú ý tới Tần Dục.

Hắn ngồi xe lăn, bên người còn có rất nhiều người vây quanh... Hà Diệp Đồng lập tức phản ứng lại, bản thân chắc chắn là đã gặp được Doan Vương.

Lòng Hà Diệp Đồng tràn đầy cảm kích đối với Doan Vương. Nếu không nhờ Doan Vương, hắn ở Kinh thành sợ là cơm còn không có mà ăn chứ đừng nói đến chuyện đọc sách, nhưng hiện tại, Doan Vương thành lập Vạn Thư Lâu, hắn không chỉ có chỗ yên thân mà còn có nơi để đọc sách!

Chỉ là... Hắn không nhận được mà làm việc không đẳng hoàng.

Hắn tới Kinh thành là để đi thi, nhưng sau khi vào Vạn Thư lâu, hắn lại không đi xem những thư tịch có liên quan đến khoa khảo mà lại rất hứng thú với một số thứ tạp thư trong đó.

Thứ hắn có hứng thú nhất chính là binh thư, đặc biệt là những án lệ[1] được ghi lại trong đó.

[1]Án lệ là Bản án đã tuyên hoặc một sự giải thích, áp dụng pháp luật, được coi như tiền lệ, làm cơ sở để các người tuyên án sau đó có thể áp dụng trong các trường hợp tương tự.

Trước kia ở Tây Bắc, để nuôi sống chính mình, hắn đã vào quân đội sửa sang và soạn công văn. Kết quả, cũng không biết có phải ở quân doanh quá lâu rồi hay không, hắn lại là thích hoàn cảnh nơi đó.

Hắn đã sớm cảm giác được quân đội Tây Bắc có gì đó thiếu sót, hiện tại nhìn binh thư thì chợt hiểu ra, đáng tiếc giờ hắn không thể quay về Tây Bắc...

Tuy nhiên, hắn vẫn muốn nỗ lực đọc sách, đề tên lên bảng vàng. Nguyên vọng lớn nhất của Hà Diệp Đồng chính là có thể thi đỗ tiến sĩ, sau đó đi Tây Bắc làm quan phụ mẫu.

Xét thấy rất nhiều quan viên đều không muốn đi Tây Bắc làm quan, hắn lại là tiến sĩ, chắc cũng có thể đi Tây Bắc làm Huyện lệnh!

Đương nhiên, xem tình huống trước mắt, hơn phân nửa là hắn thi không đậu.

Nhìn thấy xung quanh có người hành lễ với Tần Dục, Hà Diệp Đồng bắt chước dáng vẻ của bọn hắn, cũng hướng Tần Dục hành lễ.

Tần Dục gật đầu với Hà Diệp Đồng rồi nói với Thọ Hi: “Gọi hắn tới đây.”

Thọ Hi làm việc rất nhanh, thoáng chốc đã kêu Hà Diệp Đồng lại.

“Thảo dân tham kiến Doan Vương điện hạ.” Mấy ngày nay, Hà Diệp Đồng đã học được một ít tiếng phổ thông, đặc biệt là những câu dùng được khi hành lễ. Tuy chỉ là bắt chước nhưng câu chữ lại rất rõ ràng.

“Ngươi là người Tây Bắc?” Tần Dục hỏi.

“Sao điện hạ lại biết?” Hà Diệp Đồng buột miệng thốt lên.

“Ta có nghe người khác nhắc đến.” Tần Dục nói.

Thật ra, Tần Dục chưa từng nghe người khác nhắc đến Hà Diệp Đồng. Dù sao Hà Diệp Đồng cũng không có chỗ nào xuất sắc. Về chuyện này, Thọ Hi rất rõ ràng.

Thọ Hi kinh sợ liếc mắt nhìn Tần Dục, lại càng thêm sùng bái chủ tử của mình. Chủ tử của hắn quả nhiên là một vị thần tiên biết trước 500 năm!

Lục Di Ninh cau mày, liếc mắt nhìn Hà Diệp Đồng một cái, phát hiện người này không đẹp, cũng không có ác ý với Tần Dục nên không để trong lòng, đến nỗi dù Tần Dục chưa bao giờ gặp người này nhưng lại biết rất nhiều chuyện của hắn, nàng cũng không nghĩ nhiều.

Hà Diệp Đồng đang suy đoán ai nhắc tới mình thì chợt nghe Đoan Vương trước mặt hỏi đến hoàn cảnh ở Tây Bắc, hắn lập tức mừng rỡ trả lời, giọng nói ẩn chứa một niềm yêu mến thuần khiết với Tây Bắc

Tần Dục cùng hắn hàn huyên tán gẫu thì biết hắn thật sự là tướng lĩnh Tây Bắc sau này.

Tần Dục có ấn tượng không tồi với Hà Diệp Đồng nên cố gắng nhắc nhở vài câu, nhưng theo sự cân nhắc của hắn, người này sợ là không thể thi đỗ tiến sĩ.

Hà Diệp Đồng... rõ ràng là không nghiên cứu thấu triệt các loại thư tịch khoa khảo, nhưng lại tựa hồ như rất có hứng thú với chuyện đánh giặc.

Phát hiện Hà Diệp Đồng là một niềm vui ngoài ý muốn. Sau khi Tần Dục tán gẫu cùng hắn thì để vài thủ hạ ở lại Vạn Thụ Lâu thu xếp tư liệu của những cử nhân ở Vạn Thụ lâu, định xem lại tất cả một lần.

Mà cùng lúc đó, trong hoàng cung, Vĩnh Thành Đế nhìn tờ giấy được căng ra trước mặt mình, hai đầu mày gắt gao nhú lại.

Thái Bình đạo nhân kia tiên đoán được một chuyện, chỉ là tiên đoán này đã quá muộn màng, cho dù hiện tại phái người ra roi thúc ngựa đi Tây Bắc cũng không kịp nữa rồi!

Vĩnh Thành Đế tuy thích hưởng thụ, làm việc chỉ cần bản thân vui vẻ nhưng cũng không muốn Đại Tần bị ngoại tộc xâm lấn.

“Chư vị ái khanh cảm thấy việc này phải làm như thế nào?” Vĩnh Thành Đế dò hỏi những đại thần trước mặt mình.

Một đám nội các đại thần lấy Tô thủ phủ làm đầu cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể nói phải khâm sai đến Tây Bắc xem xét, còn có... quân lương đã khát một thời gian cũng nên đưa đi.

Nhắc tới quân lương, Vĩnh Thành Đế liền đau lòng, tức khắc không nghĩ tới chuyện này nữa.

Dựa theo lời của Thái Bình đạo nhân, người Nhung tuy rằng sẽ đốt giết cướp bóc một phen nhưng sẽ không xuôi theo phía Nam tấn công Kinh thành... Nếu bọn họ sẽ không đánh xuống Kinh thành thì không cần quá mức lo lắng.

Vĩnh Thành Đế phát tay, để cho những đại thần đó đi xử lý việc của mình rồi đến chỗ Thanh Vân đạo trưởng.

Gần đây ông vẫn luôn ăn đan dược do Thanh Vân đạo trưởng luyện ra, cảm thấy bản thân khỏe lên rất nhiều nên càng thêm si mê việc luyện đan.

Cùng lúc đó, bởi vì gần đây Tần Diệu liên tiếp làm ra vài chuyện khiến ông nhìn với con mắt khác, cực kỳ vừa lòng nên cũng càng ngày càng coi trọng Tần Diệu.

Vĩnh Thành Đế nghĩ rằng, nếu bản thân có thể tìm được cách trường sinh bất lão, tương lai có thể khác người phàm. Vậy thì phải tìm được người kế vị trước đã, ông chỉ cần làm một Thái Thượng Hoàng ung dung tự tại là được rồi.

Tần Dục không còn khả năng đăng cơ, Tần Nhạc thì căn bản không nằm trong phạm vi suy xét của ông, mấy người nhỏ hơn nữa thì cũng không có bản lĩnh gì... Nghĩ tới nghĩ lui, không phải Tần Diệu là người thích hợp nhất sao?

Hơn nữa Thanh Vân đạo trưởng cũng nói, long khí trên người Tần Diệu tuy rằng không được như ông nhưng cũng hơn các hoàng tử khác rất nhiều.

Kể từ đó, Vĩnh Thành Đế nhìn Tần Diệu bằng con mắt khác. Hiện giờ Tần Diệu lúc nào cũng có vẻ xuân phong đắc ý.

Thanh Vân đạo trưởng là người nhà mẹ đẻ của Tiêu Quý Phi, bởi vì cái này, Tần Diệu cũng không có ấn tượng tốt với Thái Bình đạo nhân - người ngăn cản Thanh Vân đạo trưởng. Do đó, trong lúc cùng Vĩnh Thành Đế luyện đan, hắn lên án Thái Bình đạo nhân: “Phụ hoàng, Thái Bình đạo nhân này đã có bản lĩnh như vậy, vì sao không sớm báo cho phụ hoàng việc này? Hiện giờ chúng ta biết thì đã quá muộn, chỉ khổ cho bá tánh biên quan.”

“Thần tiên cũng có lúc bất lực.” Vĩnh Thành Đế nói. Sự kính trọng của ông đối với Thái Bình đạo nhân không ít hơn với Thanh Vân đạo trưởng, thậm chí, ông vẫn luôn phái người tìm kiếm Thái Bình đạo nhân, muốn Thái Bình đạo nhân tiên đoán cho mình.

Bởi vậy, ông không vui khi Tần Diệu nói xấu Thái Bình đạo nhân, lúc này bất mãn từng mắt nhìn Tần Diệu một cái.

Tần Diệu không dám nói lung tung trước mặt Vĩnh Thành đế nữa, tuy nhiên rất nhanh sau đó đã sai người đem ý tứ của mình truyền ra. Mà cùng lúc này, Thái Bình đạo nhân cũng tiên đoán lần nữa.

Nếu biên quan xảy ra thảm kịch như lời của Thái Bình đạo nhân thì chắc chắn rất nhiều người sẽ bất mãn với Thái Bình đạo nhân... Còn nếu không xảy ra, chuyện này liền biến thành Thái Bình đạo nhân mua danh chuộc tiếng chứ thực tế là không có bản lĩnh gì.

Thực ra Tần Diệu không có ý đối phó với Thái Bình đạo nhân, nhưng lại có tâm tư muốn làm người đó ngột ngạt.

Tần Dục cười cười, âm thầm giúp Tần Diệu, làm càng nhiều người biết đến sự tồn tại của “Thái Bình đạo nhân”.

Mà lúc này, ở Tây Bắc, Lý Sùng An mang theo một vụn thù hạ tránh trên đỉnh một ngọn núi.

Đã đến giờ ăn nhưng vì để người khác không phát hiện, bọn họ không nhóm lửa nấu cơm, mọi người chỉ có thể gặm bánh bao cứng như băng, uống nước lạnh.

Chuyện này nếu đặt trong tình hình thời tiết nóng như thi không nói làm gì, nhưng hiện tại Tây Bắc... Mấy ngày nay, gió Tây Bắc luôn thổi tới. Hiện giờ, trời lạnh đến mức nước cũng đóng thành băng.

Cho nên, cái bọn họ uống nào phải là nước lạnh? Căn bản chính là nước đá!

“Tướng quân, người cảm thấy chuyện Thái Bình đạo nhân kia nói là thật sao?” Phó tướng của Lý Sùng An móc một túi nước từ trong ngực ra, uống một ngụm rồi dò hỏi Lý Sùng An.

Một tháng trước, sau khi tướng quân bọn họ nhận được vài thứ đề tên “Thái Bình đạo nhân” thì liên tục phải nhận áp lực cực lớn.

Tướng quân bọn họ không phải chủ tướng Tây Bắc, chủ tướng bên kia không tin lời tiên đoán của Thái Bình đạo nhân nên tướng quân của họ đã phải mạo hiểm cực lớn để tổ chức lần hành động này.

Mấy ngày trước, bọn họ bí mật tới nơi này, ở chỗ này đào hố đặt bẫy chờ người Nhung đến. Ngoài ra còn cho người canh giữ ở các nơi khác.

Nghe nói lần này, binh lính người Nhung sẽ chia ra thành năm đường đánh xuống phía Nam, bọn họ liền thiết hạ mai phục ở bảy nơi.

Về phần vì sao phải mai phục tới bảy nơi... lời tiên đoán kia cũng không quá kì mị, sau khi bọn họ nghiên cứu những con đường mà người Nhung có thể đi liền chuẩn bị nhiều hơn hai điểm mai phục.

“Ta không biết.” Lý Sùng An nói. Hắn cũng không biết lời của Thái Bình đạo nhân kia nói rốt cuộc là thật hay giả, nhưng hắn biết hắn không muốn để bá tánh biên quan bị người Nhung cướp bóc tàn sát.

Do uống nước lạnh, ăn cơm cũng là cơm đã nguội lạnh nên binh lính ở trên núi cũng lạnh hơn, người phía dưới không biết chuyện của Thái Bình đạo nhân nên không khỏi bức tức, cảm thấy Lý Sùng An đang dấy vò bọn họ.

Lý Sùng An cũng biết chuyện này nên có chút sốt ruột.

Nếu những người Nhung đó không tới, chỉ sợ thù hạ của hắn sẽ làm loạn lên.

Khi Lý Sùng An đang lo lắng, người do thám đã trở lại: “Tướng quân! Người Nhung đang di chuyển đến đây!”

Người Nhung tới? Lý Sùng An đột nhiên đứng lên, vừa mừng vừa sợ, càng phần nộ: “Truyền lệnh xuống, mọi người đề phòng! Chúng ta nhất định phải ngăn cản những người Nhung đó!”

Mệnh lệnh theo cấp bậc mà truyền xuống, rất nhiều binh lính không biết rốt cuộc chuyện này là thế nào nhưng tốt xấu gì cũng tăng cường sự đề phòng lên, không bao lâu sau, bọn họ liền biết vì sao lại phải ở đây hứng gió lạnh ăn cơm nguội.

Người Nhung đến! Người Nhung thật sự đến đây!

Quân đội người Nhung gào thét tiến công, sau khi chinh lại đội ngũ, tất cả đều đi đến dưới chân núi thì đội ngũ đang trước đột nhiên rơi vào bẫy.

Cùng lúc đó, có cự thạch từ trên núi lăn xuống, trực tiếp đè chết những người này.

Đội hình của người Nhung tức khắc liền loạn cả lên, Lý Sùng An thấy thế, lập tức hô một tiếng: “Tấn công!”

Quân đội Đại Tần nhanh chóng chạy từ trên núi xuống.

Thật ra bọn họ đều rất sợ người Nhung, nhưng hiện giờ, đội ngũ của người Nhung đang rối loạn, tướng quân của bọn họ còn mưu kế thần tình, cho mai phục sẵn ở đây, bọn họ cũng không còn sợ như ban đầu nữa.

Mà chuyện như vậy không chỉ phát sinh ở một nơi.

Triều đình phái người, ra roi thúc ngựa đến Tây Bắc, muốn biết tình huống của Tây Bắc thì tin chiến thắng ở Tây Bắc đã truyền tới Kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Lại một năm nữa (1)

Edit: Tiểu Pi

Beta: Quanh

Tuy đã biết trước chuyện người Nhung xâm lấn nhưng rốt cuộc sức chiến đấu của binh lính Đại Tần vẫn không thể so được với người Nhung, cho nên cái gọi là tin thắng trận, thật ra trong đó vẫn dính đầy máu và nước mắt của binh lính Đại Tần.

Dù là như vậy, nó vẫn là tin chiến thắng.

Khi tin chiến thắng truyền tới kinh thành, bá tánh kinh thành lập tức cao hứng không thôi. Trước đó ở kinh thành có không ít người oán trách Thái Bình đạo nhân, nhưng hiện tại những người này không còn một chút bất mãn nào với Thái Bình đạo nhân cả, thật ra tất cả bọn họ còn rất sùng bái là đằng khác.

Thì ra Thái Bình đạo nhân đã sớm cho người truyền tin đến biên cương, trước đó bọn họ thật sự đã trách lầm vị Thái Bình đạo nhân này.

Hiện giờ ở kinh thành có hai vị đạo sĩ vô cùng nổi danh, một người là Thanh Vân đạo trưởng, người còn lại chính là Thái Bình đạo nhân. Đối với người trước, rất nhiều người ngưỡng mộ là yêu đạo, cực kỳ bất mãn với hắn, nhưng người sau... Hiện giờ, tất cả mọi người cảm thấy Thái Bình đạo nhân này hẳn là một cao nhân đặc đạo.

Vốn dĩ Vĩnh Thành Đế đang dùng đan dược, phát hiện thân thể mình trở nên rất cường tráng, thậm chí còn có thể lâm hạnh nữ tử hậu cung, vì vậy mà ông muốn phong Thanh Vân đạo trưởng làm quốc sư, nhưng hiện tại lại xuất hiện thêm một Thái Bình đạo nhân làm Vĩnh Thành Đế chần chừ. Ông cảm thấy bản lĩnh của Thanh Vân đạo trưởng kém hơn Thái Bình đạo nhân, nếu đã như thế ông lại phong Thanh Vân đạo trưởng làm quốc sư, có thể vì vậy mà khiến Thái Bình đạo nhân bất mãn với mình hay không?

Vì suy nghĩ này mà Vĩnh Thành Đế tạm gác ý định ban đầu của mình qua một bên.

Bởi vì lò lửa ở phòng luyện đan ngày đêm không tắt, cho dù bên ngoài gió lạnh lạnh thấu xương thì nơi này vẫn luôn ấm áp như mùa xuân.

Vĩnh Thành Đế vẫn luôn là người mùa hè sợ nóng, mùa đông sợ lạnh, rất khó hầu hạ. Hiện giờ ông dứt khoát ở trong phòng luyện đan cả ngày, không hề ra khỏi cửa. Ngửi được mùi hương nồng đậm của đan hương, ông luôn có loại cảm giác như mình đã thoát tục thành tiên.

Vì Vĩnh Thành Đế ở phòng luyện đan ấm áp nên mỗi ngày đều chỉ mặc áo choàng mỏng manh, mà lúc này, rét lạnh đã thổi quét toàn bộ kinh thành.

Hầu như ở kinh thành này năm sau lạnh hơn năm trước, mà năm nay đặc biệt lạnh hơn rất nhiều.

Với kiểu thời tiết rét lạnh như vậy, đầu tiên là đông lạnh một vài người, sau lại có trận tuyết lớn không ngừng rơi xuống, toàn bộ kinh thành tràn ngập trong màn tuyết trắng xóa, trở thành một kiểu thiên tai.

Hiện giờ những ngôi nhà được dựng từ gỗ hoặc bùn đất cũng được xem như vững chắc, nhưng nóc nhà.....

Với những gia đình giàu có thì cây kèo trên nóc nhà được chống đỡ bởi những khối gỗ to, lại đắp mái ngói lên, rất vững chắc nên không dễ bị hư hao. Nhưng những nóc nhà của bá tánh khác, có không ít nhà được lợp bằng cỏ tranh phơi khô, thậm chí có vài nhà, cây kèo là khối gỗ đã được dùng hơn trăm năm qua, cũng không có tiền để thay mới. Bình thường chẳng qua chỉ chịu vài cơn mưa hay gió nên cũng không sao, nhưng hiện tại gặp phải trận tuyết lớn. Từng mảng tuyết chồng chất trên nóc nhà, có vài nóc nhà không đủ vững chắc nên đã sụp luôn cả ngôi nhà.

Tần Dục đã sớm biết chuyện này, thậm chí đã dùng thân phận của Thái Bình đạo nhân để tiên đoán, chỉ là tuy việc này cũng truyền theo tin đại thắng ở Tây Bắc, mọi người cũng đều biết nhưng không có bao nhiêu người để tâm đến việc này.

Không phải chỉ là tuyết rơi nhiều hơn một chút thôi sao? Có năm nào mà tuyết không rơi đâu chứ, dự trữ thêm một ít củi lửa là được rồi!

Rất nhiều người đều nghĩ như vậy, kết quả, nhà của bọn họ đều bị sụp.

Ngay sau đó, trong kinh thành có rất nhiều bá tánh trôi dạt khắp nơi, may mắn là ít nhiều gì mọi người cũng đã chuẩn bị, dự trữ đủ củi lửa nên không bị lạnh đến mức đông chết người được.

Với kết quả này, Tần Dục tương đối hài lòng, dù sao thì ở kiếp trước, từng nói là bá tánh bình thường, mà ngay cả những cử nhân lên kinh thành đi thi cũng có người bị đông đến chết kia kìa.

Ở Vạn Thu Lâu.

Hà Diệp Đồng và những học sinh gia cảnh bần hàn như hắn đang nhìn ra sân tuyết dày đến đầu gối ngoài kia, trong lòng thổn thức không thôi.

Thật lòng bọn họ nên cảm tạ Đao Vương điện hạ một chút, nếu như không có Đao Vương thành lập Vạn Thụ Lâu thu nhận bọn họ, thì không biết hiện tại cuộc sống của bọn họ khốn khổ thế nào.

Thật sự là thời tiết quá lạnh, có đến một phần ba số công tử nhà giàu đến thuê phòng ở Vạn Thụ Lâu đã rời đi. Nhóm người rời đi này phần lớn đều là nhân sĩ trong kinh thành, sau khi bọn họ vào thành có thể thoải mái hơn ở đây nên quyết định rời khỏi Vạn Thụ Lâu.

Mà những cử nhân có gia cảnh khá từ nơi khác đến kinh thành dự thi thì đều ở lại, hiện giờ trời lạnh như vậy, lúc này mà bọn họ rời đi cũng chưa chắc đã tìm được nơi nào tốt hơn nơi này.

Sau khi Tần Dục đã xác định sinh hoạt của nhóm cử nhân này không có vấn đề, hắn chuyển sang làm chuyện khác, chẳng hạn như bốc thí cháo.

Đây là vì mua chuộc lòng người, cũng là hắn muốn cầu phúc cho mình. Đương nhiên, ngoại trừ việc bốc thí cháo ra, Tần Dục cũng làm chuyện khác, chẳng hạn như xem sổ sách.

Năm nay hắn đã dự trữ một lượng lớn than củi, sau đó lại truyền tin thiên tai đại tuyết ra ngoài, lập tức kiếm được một khoản lời. Cùng lúc đó, hắn cho người đưa lương thực đến Tây Bắc để bán với giá cao.

Tuy nói người Nhung và Đại Tần đã kết mối thù một mất một còn, nhưng thật ra giữa hai bên vẫn làm một vài giao dịch.

Năm nay thời tiết thật sự quá lạnh, vô số dê bò của người Nhung bị lạnh chết, giá cả da thú [*] sụt, Tần Dục cử người ở đó thu mua rất nhiều da thú mang đến kinh thành, sang tay lại kiếm một khoản lời kha khá.

[*] Da lông của những con vật như dê, cừu.... dùng để may áo chống rét.

Số bạc trong tay Tần Dục đã càng ngày càng nhiều, nhưng hắn chỉ tiêu vẫn rất tiết kiệm, chẳng hạn như việc ngủ nghỉ, hắn vẫn ngủ trên chiếc giường gỗ chạm hoa, sau đó sai người đốt một vài chậu than đặt xung quanh để sưởi ấm, ở Vạn Thụ Lâu thì xây giường sưởi trong phòng, để có thể ấm áp thêm một chút nên xây phòng ốc rất nhỏ.

Nhà ở như vậy vô cùng ấm áp, Tần Dục sai người chuyển bồn tắm lớn vào trong phòng, dứt khoát ngâm mình trong phòng luôn. Sau khi ngâm một canh giờ, để thái giám giúp mình mặc quần áo xong, Tần Dục liền lên giường đất, khoanh chân ngồi đó.

Mà lúc này Lục Di Ninh đang nướng khoai lang.

Đã nướng một lúc lâu nên khoai lang vừa thơm vừa mềm, Lục Di Ninh mắt thấy khoai lang nướng đã chín, liền đưa cho Tần Dục một củ.

Tần Dục đưa tay nhận lấy, không ngờ khoai lang quá nóng khiến hắn cảm không chắc, sau đó củ khoai lang kia rơi trên đùi hắn.

“Khoai lang này thật nóng, chân ta sắp bị bỏng luôn rồi.” Cảm giác được trên đùi mình có hơi đau, Tần Dục nói, sau đó vẻ mặt liền cứng lại.

Sau khi chân hắn bị củ khoai nóng rơi trúng, thế nhưng hắn cảm thấy có hơi đau.

Trước đó chân Tần Dục vẫn không có cảm giác, tuy rằng hắn cảm nhận được Lục Di Ninh truyền một luồng nhiệt vào trong thân thể hắn, cũng tận mắt nhìn thấy chân mình không những không hề héo rút mà ngược lại còn có thịt hơn một chút, nhưng trước đó trên đùi hắn vẫn không có cảm giác.

Nhưng hiện tại chân hắn đã biết đau!

Tần Dục vuốt ve chân mình, đôi tay run run, có chút kích động không thể kiềm chế được.

“Ngươi yên tâm, ngươi sẽ khá lên thôi.” Lục Di Ninh vỗ ngực cam đoan.

“Đúng vậy, ta sẽ khá lên.” Tần Dục cười cười, đột nhiên cao giọng gọi Thọ Hi để hắn đem ít rượu tới đây.

Suy nghĩ cho thân thể của mình nên Tần Dục vẫn luôn không uống rượu, đời này số lần hắn uống rượu có thể đếm được trên đầu ngón tay, hắn cũng không thích uống rượu. Nhưng lúc này hắn lại vô cớ muốn uống chút.

Tần Dục muốn uống rượu, nhưng Thọ Hi cũng không dám đem rượu mạnh đến cho hắn, cuối cùng chỉ đem một ít rượu gạo lại đây.

Rượu gạo có nồng độ thấp, có uống cũng không dễ dàng ảnh hưởng đến thân thể, thực thích hợp để Tần Dục uống. Nhận được rượu, Tần Dục liền rót cho mình một ly, chậm rãi uống.

Lục Di Ninh ăn một củ khoai lang, có hơi khát, nhìn thấy Tần Dục đang uống “nước” nên cũng tự rót cho mình một ly.

Cái này..... Hình như không phải nước, cũng không phải thuốc..... Lục Di Ninh dùng cái mũi ngửi ngửi hương vị của ly rượu trước mặt mình, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Cho dù là rượu gạo thì cũng là rượu, hương vị cũng không dễ uống, Lục Di Ninh lập tức nhú nhú mày, khiến Tần Dục nhìn không được cười khể. Thấy Tần Dục chế cười mình, Lục Di Ninh lại rót thêm một ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Trước đó đã uống một ly, hiện tại lại uống cũng không cảm thấy khó uống như vừa rồi, thậm chí Lục Di Ninh còn cảm thấy khá ngon, dứt khoát lại rót thêm cho mình một ly nữa.

Sau khi Tần Dục biết Lục Di Ninh bởi vì tu luyện nên thân thể đặc biệt khỏe thì không ngăn cấm nàng ăn uống thứ gì nữa, lúc này cũng không có cấm nàng uống rượu. Vì thế, Lục Di Ninh uống hết ly này đến ly khác, thoáng cái đã uống hơn nửa bầu rượu.

“Rượu không thể uống nhiều, sẽ say.” Tần Dục nói rồi cướp lấy bầu rượu trên tay Lục Di Ninh.

“À.” Lục Di Ninh dùng sức gạt đầu.

“Chúng ta ngủ đi thôi.” Tần Dục nói, thời gian không còn sớm, cũng đến giờ ngủ rồi.

“Ta có hơi nóng, ta muốn đi ra bên ngoài.” Lục Di Ninh đột nhiên nói.

Uống rượu xong trên người sẽ có chút ấm áp, nhưng cũng không đến mức nóng. Tần Dục hơi nhú mày, đang muốn nói gì đó thì Lục Di Ninh đã bắt ngờ chạy ra ngoài.

“Người đâu!” Tần Dục kêu một tiếng, thuận tiện phủ thêm áo choàng cho mình, ngăn trở cơn gió lạnh ủa vào sau khi Lục Di Ninh mở cửa.

Bên ngoài lập tức có người đi vào, Tần Dục vội hỏi: “Vương phi đâu?”

“Hồi Vương gia, Vương phi đang đứng ở trong sân.” Người tới trả lời.

Biết Lục Di Ninh không đi loạn, Tần Dục không còn nóng nảy như vừa rồi, hấn sai người mặc thêm cho mình áo lông thật dày, áo dài đến đầu gối, sau đó liền cho người đẩy mình ra ngoài.

Hiện tại là mùa đông, trên người Lục Di Ninh ngoại trừ bộ trung y còn khoác thêm một cái áo choàng, nhưng dù vậy thì nàng mặc cũng quá ít.

“Di Ninh, trở về thôi.” Tần Dục nói.

“Không về, ta muốn đứng ở chỗ này.” Lục Di Ninh nói, nàng luôn luôn nghe lời mà lần này lại kiên trì theo ý mình.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, đôi mắt sáng lấp lánh, trạng thái mờ hồ, đây là. Uống say rồi?

Chỉ nửa bầu rượu gạo đã say? Từ lượng này.

Tần Dục không còn lời nào để nói, nhưng vẫn kêu người đẩy mình đến bên cạnh Lục Di Ninh: “Chúng ta cùng ngắm tuyết một lúc rồi vào ngủ.”

“Được.” Lục Di Ninh gật đầu.

Tần Dục nói muốn ngắm tuyết, mới đầu bắt quá là nói băng quơ mà thôi, nhưng khi nhìn ra cảnh tuyết bên ngoài, hấn có chút thích thú với cảnh sắc này.

Hôm nay ánh trăng thật đẹp, trên nóc nhà tuyết rơi trắng xóa, cây cối trong viện đều bị tuyết trắng phủ lấy cành, thoát nhìn đặc biệt xinh đẹp.

“Trước kia khi tuyết rơi, ta rất thích ở trên nóc nhà ngắm cảnh tuyết.” Tần Dục nói, thời điểm hồn phách của hấn không thể đầu thai mà phiêu lãng ở kinh thành, thường đứng ở trên nóc nhà nhìn xuống toàn bộ thế giới, đáng tiếc hiện tại ngay cả đứng dậy cũng không thể.

“Ta đưa ngươi đi lên!” Lục Di Ninh đột nhiên nói, sau đó ôm chặt Tần Dục từ trên xe lăn đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Lại qua một năm (2)

Edit: Thỏ

Beta: Nhục Vỵ

Đột nhiên bị Lục Di Ninh bế lên khiến Tần Dục quá bất ngờ, đến tận lúc này tinh thần vẫn chưa phục hồi lại.

Hắn đường đường là một đại nam nhân, lại bị chính thể tử của mình dễ dàng ôm lên như hải tử...

Chuyện này không tính là gì, đáng ngạc nhiên hơn là sau khi ôm Tần Dục, Lục Di Ninh vác hắn trên vai, vừa vác vừa leo tường.

Trước đây khi nhìn thấy cảnh Lục Di Ninh vác Chiêu Dương leo qua tường rào một cách dễ dàng, hắn không ngờ rằng có một ngày chính bản thân cũng sẽ trải qua việc này.

Bị vác lên khiến Tần Dục lộ ra nét mặt dị thường rối rắm, nhưng hắn không có thời gian nghĩ nhiều vì chỉ một lúc sau Lục Di Ninh đã đưa hắn lên trên nóc nhà.

Trên nóc nhà tràn đầy tuyết đọng, Lục Di Ninh sợ ý sây chân trượt ngã, cả người đập xuống mái nhà.

Nàng chống tay lên mái ngói để ổn định thân thể, một tiếng "Àm" vang lên, chắc chắn cú ngã vừa rồi rất mạnh nhưng ngay cả một cái nhúm mày nàng cũng không hề lộ, chỉ một lòng che chở cho Tần Dục.

"Di Ninh..." Tần Dục giật mình.

"Người yên tâm, nhất định ta sẽ không để người bị ngã." Lục Di Ninh vừa nói vừa xem xét tình trạng mái nhà, nàng cúi áo ngoài của mình trải lên trên bề mặt ngói rồi mới cẩn thận đỡ Tần Dục ngồi xuống.

Tần Dục: "..."

Hắn vốn mặc kín mít, Vương phi lại chỉ mang vài lớp áo mỏng, bây giờ nàng còn thân nhiên đem áo ngoài làm thành đệm cho hắn ngồi, điều này... Tần Dục cảm thấy rất kỳ quái.

Hạ nhân làm việc trong sân cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Bọn họ đi theo Tần Dục và Lục Di Ninh đã một thời gian, cũng biết một số điểm đặc biệt của Lục Di Ninh, nhưng thấy Vương phi dễ dàng khiêng Vương gia lên nóc nhà như vậy thì bọn họ vẫn vô cùng kinh sợ (kinh ngạc + sợ hãi).

Giờ phút này người có kiến thức rộng rãi như Thọ Hi cũng đang phát ngốc.

"Mau đem áo choàng của Vương phi tới đây." Cuối cùng Tần Dục vẫn là người đầu tiên có phản ứng.

Thọ Hi thấy Tần Dục hết sức bình tĩnh, khuôn mặt không biểu cảm bất động như núi thì càng thêm bội phục Vương gia nhà mình.

Thật sự là hắn đã nhìn thấy một việc quá mức kinh ngạc, tại sao Vương phi lại lợi hại như vậy? Vương gia nhà hắn còn là vị Thái Bình đạo nhân thần bí cơ đấy!

Thọ Hi không chỉ mang áo choàng của Lục Di Ninh tới mà còn đem theo một tấm thảm da gấu rất dày -- Y phục Vương phi lót dưới người Vương gia quá mỏng, đổi thành tấm da gấu dày dặn sẽ tốt hơn.

Thọ Hi nhìn độ cao mái nhà rồi đem đồ giao cho thủ lĩnh thị vệ là Triệu Nam đưa lên, Triệu Nam đặt áo choàng và thảm da gấu trên vai, sau nhanh chóng nhảy lên tường.

Kết quả... Vì để phòng trộm nên tường rào được xây rất cao, nhất thời Triệu Nam không nhảy lên được.

Hắn là một đại nam nhân võ công không tệ, vậy mà thua kém Vương phi...

"Người ném lên đây." Tần Dục thở dài.

"Dạ, Vương gia." Triệu Nam chỉ có thể ném quần áo lên.

Lục Di Ninh duỗi tay tiếp được tấm da gấu, trải lên trên nóc nhà rồi đỡ Tần Dục ngồi xuống, sau đó mới khoác áo choàng lên người mình.

"Có muốn Thọ Hi lấy thêm y phục lên đây không?" Tần Dục hỏi, áo choàng có thể chắn gió nhưng lúc này trên người Lục Di Ninh chỉ mặc một lớp trung y mỏng manh bên trong, hắn thấy vậy vẫn không đủ.

"Không cần, ta không sợ lạnh." Lục Di Ninh nói: "Người lạnh không?"

"Hơi lạnh." Tần Dục đáp. Trên nóc nhà rất lạnh nhưng phong cảnh không tồi.

"Ta đã quên cơ thể người không khỏe..." Lục Di Ninh giữ chặt tay Tần Dục, sau đó Tần Dục lập tức cảm thấy có một luồng nhiệt tiến vào thân thể mình, xua tan đi khí lạnh vốn có.

Có luồng nhiệt này khiến hắn không cảm thấy lạnh nữa.

Trước đây Tần Dục không có tâm tư nghĩ ngợi gì, nhưng bây giờ trong đầu bỗng dưng nổi lên một ý nghĩ -- bản thân hắn... Có thể luyện được nội công

như vậy không?

Ý nghĩ này vừa mới dâng lên thì ngay sau đó đã bị Tần Dục gạt bỏ.

Hắn biết mình không thể tu luyện được.

Chân hần kinh mạch không thông thì sao có thể tu luyện được loại công pháp tuyệt diệu như vậy?

Bỏ đi tâm tư này, Tần Dục bắt đầu thưởng thức phong cảnh xung quanh, nhưng hắn chỉ vừa mới ngắm nhìn trong chốc lát đã phải dừng lại.

Trên bả vai bị đè rất nặng, hắn nhìn qua thì phát hiện Lục Di Ninh đã ngủ rồi.

Lục Di Ninh ngủ rồi, vậy hắn đi xuống bằng cách nào?

Cuối cùng Tần Dục vẫn phải đánh thức Lục Di Ninh để nàng đưa xuống, đồng thời hạ lệnh cho thuộc hạ giữ kín miệng không đem chuyện của Lục Di Ninh lộ ra bên ngoài.

Lục Di Ninh vừa lên giường liền ngủ, Tần Dục cầm tay nàng, chân mày hơi nhăn lại.

Hắn... Phải làm thế nào để che lấp sự đặc biệt của Lục Di Ninh?

Sau khi Lục Di Ninh say rượu, không biết vì sao lại trở nên cực kỳ thích uống, nhưng Tần Dục biết không thể cho nàng uống rượu.

Lục Di Ninh không tìm thấy rượu đành phải từ bỏ, qua mấy ngày thì không nhớ đến nữa, xem như đã hoàn toàn quên rượu.

Khi những trận tuyết lớn không còn nhiều nữa thì cũng là lúc tết đến.

Đây là lần thứ hai Tần Dục đón tết kể từ khi sống lại.

Tết năm trước Tần Dục rất được lòng thánh thượng, trước mặt Vĩnh Thành Đế luôn là người được yêu thích nhất, nhưng năm nay...

Vĩnh Thành Đế hận không thể vĩnh viễn không nhìn thấy Tần Dục, tết năm nay không cho Tần Dục tiến cung, vì thế một Vương gia ở tại Kinh thành như hắn mà cơ hội tiến cung tham gia Trừ tịch[1] yền cũng không có.

[1] Trừ tịch: đêm giao thừa

Điều may mắn là Vĩnh Thành Đế không muốn thấy Tần Dục nhưng không chán ghét hắn, trong lòng áy náy nên đã ban thưởng rất nhiều thứ.

Hiện nay vì luyện đan nên Vĩnh Thành Đế rất thiếu tiền, những thứ ban thưởng cho Tần Dục dĩ nhiên không phải vàng bạc châu báu mà chỉ là vài món đồ cổ.

Tất cả đều không đổi thành tiền được... Tần Dục có chút mất mát đem đồ vật đặt ở một bên rồi chuẩn bị đón tết cùng Lục Di Ninh.

Lễ trừ tịch này, Tần Dục và Lục Di Ninh ngồi trên giường đất dùng bếp lò nấu sủi cảo.

Để bếp lò lửa cháy rùng rục (biểu thị cho sự thịnh vượng), Tần Dục cho người bỏ thêm rất nhiều củi, có lẽ là thêm quá nhiều khiến cho giường đất càng ngày càng nóng... Cuối cùng không có cách nào ngồi tiếp.

Tuy nhiên hương vị sủi cảo rất ngon.

Tần Dục cảm thấy năm nay là quãng thời gian hắn được thoải mái nhất, dù sao ở trong cung có rất nhiều người, kể tới người đi sẽ không tránh khỏi gặp chuyện rắc rối phiền lòng, lúc này, Chiêu Dương gửi tin than phiền với hắn.

Chiêu Dương vào cung thăm Triệu Hoàng hậu, ở lại đó hai ngày, kết quả ở trong cung không những ăn không ngon mà ngủ cũng không yên.

Dĩ nhiên, mấy vị Quý nhân trong cung dù có ngày ngày gây chuyện đầu đá với nhau thì cuộc sống vẫn trôi qua rất tốt, mấy chuyện đói khổ linh tinh như cơm không đủ no, áo không đủ ấm thì không bao giờ phải nghĩ tới.

Thế nhưng dân chúng ở Trung Nguyên không giống vậy.

Bởi vì nạn hạn hán nên thu hoạch hoa màu ở Hà Tây năm nay rất kém, lương thương[2] còn không chịu bán lương thực...

[2]Lương thương: người buôn bán thóc, gạo

May mắn là vị khâm sai đại thần mới đến vẫn luôn nhận người đào đắp nương máng, chỉ cần đi làm việc thì có thể đổi lấy lương thực khiến cho bọn họ giữ được mạng sống.

Một năm này, hầu hết dân chúng Hà Tây đều vô cùng cực khổ nhưng vẫn còn chịu đựng được.

Tần Dục và Lục Di Ninh không thức suốt đêm đón giao thừa nên sáng mừng một tỉnh dậy từ rất sớm, sau đó liền sai người đi đốt pháo.

Đêm giao thừa phải đốt pháo, sáng mừng một tháng giêng cũng phải đốt, ở Đại Tần có rất nhiều người quan niệm rằng vào sáng ngày mừng một tháng giêng, nếu đốt pháo càng sớm thì cả nhà càng thêm thịnh vượng.

Vì vậy mà trời vừa tờ mờ sáng thì đã có rất nhiều người đi đốt pháo.

Tối qua, nhóm thư sinh ở Vạn Thụ Lâu cùng nhau đón chào năm mới, cùng ăn sủi cảo, vốn hôm nay định dậy muộn một chút nhưng không nghĩ tới sáng sớm đã bị tiếng pháo nổ đánh thức.

Tuy nhiên bọn họ không tức giận.

Vì đi thi nên bọn họ chỉ có một mình ở Kinh thành, phần lớn thời gian đều cảm thấy cô đơn vắng vẻ, vào thời điểm đón tết thế này, họ chỉ ước được nghe thật nhiều tiếng pháo nổ để cảm thụ không khí đón mừng năm mới rộn ràng náo nhiệt.

Lục Di Ninh vô cùng thích thú việc đốt pháo, đốt hết dây này đến dây khác, chỉ trong chốc lát, tất cả chỗ pháo Thọ Hi mang đến đều đốt hết.

"Hết rồi." Lục Di Ninh mong đợi nhìn về phía Tần Dục, ánh mắt có chút đáng thương.

"Lần sau ta lại mua cho nàng." Tần Dục nói.

"Ừ." Lục Di Ninh gật đầu.

Trải qua đêm trừ tịch, ngày hôm sau tiết trời quang đãng hơn, tuy vẫn rất lạnh nhưng tuyết đọng đã tan bớt, để lộ ra mặt đất bị tuyết phủ từ lâu.

Thư sinh trong Vạn Thụ Lâu càng thêm chăm chỉ đọc sách -- thi hội tổ chức vào tháng ba, cách lúc này chỉ còn ba tháng, vì thế bọn họ đều dốc lòng ôn luyện.

Những ngày đầu năm mới ở Kinh thành diễn ra rất nhiều hoạt động, Tần Dục cũng có thời gian xem người khác làm trò.

Chắc là do hắn không còn được như trước nên hiện giờ, Tần Diệu rất được Vĩnh Thành Đế yêu thích, mà Tần Nhạc cũng có dã tâm đối với ngôi vị Hoàng đế nên thấy cảnh Tần Diệu có thể trở thành Thái Tử thì đã nghĩ mọi cách để đâm sau lưng Tần Diệu.

Trước nay Tần Diệu luôn khoe khoang, phô trương thanh thế nên đắc tội không ít người, vì thế Tần Nhạc rất dễ dàng gây phiền toái cho hắn.

Đại thần trong triều trừ bỏ những người đã bị Tần Diệu lôi kéo từ trước thì số còn lại đều không thích Tần Diệu, hiện nay người dưới trướng Tần Diệu liên tiếp xảy ra chuyện, bản thân hắn cũng làm sai nhiều việc nên càng có nhiều người không ưa hắn.

Chỉ là Vĩnh Thành Đế hoàn toàn không coi những chuyện này ra gì.

Hiện giờ ông chỉ lo luyện đan, không quan tâm triều chính nên không biết những việc Tần Diệu gây ra.

"Mẫu phi, mấy tên quan đó thật đáng ghét, cả ngày chỉ tìm cách chống lại ta!" Tần Diệu tìm được Tiêu Quý Phi, nhin không được cất tiếng oán hận.

Gần đây Vĩnh Thành Đế giao cho hắn xử lý tất cả sự vụ trong triều, kết quả là chính sự mà trước kia Tần Dục xử lý vô cùng tốt nay đến tay hắn lại luôn xảy ra vấn đề.

Chuyện này chắc chắn là do mấy tên quan lại kia cố tình gây phiền toái cho hắn nên mới thành ra như vậy!

"Yên tâm đi, sớm hay muộn cũng sẽ thu thập được bọn họ, chỉ là hiện nay con phải nhẫn nhịn một chút." Tiêu Quý Phi nói.

"Mẫu phi, còn phải chịu đựng bao lâu?" Tần Diệu lại hỏi.

"Không lâu đâu." Tiêu Quý Phi nói. Hiện nay bà rất được sủng ái, đây là một chuyện tốt nhưng cũng là chuyện xấu.

Kể từ khi được sủng ái, ngày nào Vĩnh Thành Đế cũng muốn bà bầu bạn bên người, còn thưởng cho bà một ít đan dược.

Những người khác cảm thấy đan dược là thứ tốt nên có thể vô cùng phấn khởi mà ăn, nhưng bà biết rất rõ đây chính là thứ thuốc độc đoạt mạng người.

Bà còn muốn làm Hoàng Thái Hậu để hưởng hết vinh hoa phú quý, bà không muốn chết sớm, cho nên...

Sợ nhi tử để lộ chuyện này nên Tiêu Quý Phi không nói gì, chỉ dừng một chút sau đó liền đuổi người đi.

Nếu trước kia không bị thất sủng thì có lẽ bà sẽ làm mọi việc cẩn thận hơn, đợi thêm một thời gian nữa mới hành động, nhưng mà bây giờ thì không thể chờ đợi thêm được.

Bà sợ có một ngày Vĩnh Thành Đế lại chán ghét rồi vứt bỏ bà hoặc nhừ tử của bà.

Bên kia, Vĩnh Thành Đế ho khan dữ dội, sau đó khạc ra một búng máu tươi, màu máu đỏ sậm có chút bất thường.

"Sao lại thế này?" Vĩnh Thành Đế sống từng ấy năm, số lần ho ra máu có thể đếm được trên đầu ngón tay, thấy vết máu như vậy đã bị dọa sợ, lập tức nổi lên nghi ngờ chất vấn Thanh Vân đạo trưởng.

"Bệ hạ, xin ngài cứ yên tâm, đây chỉ là mấy thứ dơ bẩn trong cơ thể bị đẩy ra ngoài mà thôi." Thanh Vân đạo trưởng lập tức nói, "Bệ hạ, thân thể người sẽ bị suy yếu một thời gian ngắn, tuy nhiên chỉ cần chờ những thứ dơ bẩn bị đẩy ra hết là có thể đạt được tiên thể, trường sinh bất lão."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Lại qua một năm (3)

Edit: Từ Lam

Beta: Quanh + Nhược Vy

Vĩnh Thành Đế thổ huyết chưa được bao lâu Tần Dục đã biết, sau khi biết thì trong lòng cả kinh.

Lần này mẫu tử Tiêu Quý Phi động thủ sớm hơn so với đời trước rất nhiều, thân thể Vĩnh Thành Đế cũng suy yếu nhanh hơn đời trước.

Trong lòng Tần Dục đột nhiên có chút buồn. Cả đời Vĩnh Thành Đế chưa bao giờ được tiêu sái tự tại, sợ là cũng chưa bao giờ nghĩ đến cuối cùng sẽ chết trong tay nữ nhân mình sủng ái nhất.

Năm mới, Tần Dục chưa từng rời khỏi Vạn Thụ Lâu nửa bước, cho đến mười lăm tháng giêng.

Lục Di Ninh có ấn tượng sâu sắc với hội Nguyên Tiêu lần đó, lần này vẫn muốn đi xem đèn lồng. Tần Dục liền dẫn Lục Di Ninh đi ngắm hội Nguyên Tiêu ở Kinh Thành, cùng nhau ngắm đèn lồng.

Chuyện này hẳn đã nói trước với Vĩnh Thành Đế, Vĩnh Thành Đế cũng không ngăn cản.

Hội đèn lồng lần này, Tần Dục vẫn ngồi trong kiệu như trước, nhưng Lục Di Ninh lại không mặc nữ trang mà cải trang thành nam nhân, khoác một cái áo choàng đen dày.

Do thời tiết hiện tại rất lạnh, Tần Dục muốn cho Lục Di Ninh chơi thật vui vẻ, cũng là vì...

Một chút tâm tư riêng, Tần Dục không muốn để người khác thấy được bề ngoài của Lục Di Ninh, càng không hy vọng chuyện lần trước có người chạy đến ve vãn Lục Di Ninh tái diễn lần nữa.

Lục Di Ninh của một năm trước trông nhỏ tuổi hơn so với hiện tại rất nhiều, rất dễ bị người khác hiểu nhầm là tiểu cô nương chưa lập gia đình. Nhưng hiện tại dung mạo mỹ lệ của Lục Di Ninh đã hoàn toàn lộ rõ, tuyệt đối có thể thu hút vô số ánh mắt.

Lục Di Ninh cũng không biết suy nghĩ này của Tần Dục, còn rất hài lòng với cách cải trang của mình, cảm thấy vô cùng thoải mái. Thời tiết thật sự rất lạnh, trên đường cái có rất nhiều người ăn mặc giống nàng.

Nhưng nàng cảm thấy có chút nóng.

Lục Di Ninh rất sợ nóng, Tần Dục lại sợ lạnh. Nói cách khác là sợ bị lạnh cóng.

Cảm giác trước khi chết vừa lạnh lại đối thật sự rất không dễ chịu, huống chi lạnh quá thì sẽ ảnh hưởng đến thân thể của hắn.

Vắt và lấm chân của hắn mới có cảm giác, không thể vì bị lạnh mà trở lại như cũ.

Trong lòng nghĩ thế nên hôm nay lúc ra cửa Tần Dục đặc biệt mặc nhiều một chút, không chỉ vậy còn phủ một kiện áo khoác dày lên chân, hai tay cũng đeo bao tay bằng da.

Dù thế nào hắn cũng không để mình chịu lạnh.

Đối với hội Nguyên tiêu, Tần Dục không thích cho lắm, cũng không muốn bị người khác vây xem nên chọn trước một ghế lô ở Phúc Mãn Lâu, định ngồi ở ghế lô trên lầu xem hội đèn lồng.

Không bao lâu sau, đoàn người đã đến Phúc Mãn Lâu.

Hôm nay quá đông người, tất cả bàn ghế trong Phúc Mãn Lâu đều có người chen lấn khắp nơi. Tần Dục khẽ nhíu mày, sau đó hắn nhìn thấy Lục Di Ninh đang hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Vốn Lục Di Ninh muốn lên lầu ăn vịt nướng nhưng thấy ở hạ đường có người vẽ tranh nên muốn bắt chước vẽ theo.

"Triệu Nam, người sai người trông chừng Vương phi, ta lên lầu trước." Xung quanh người đến người đi, cổ kiệu của hắn đổ mãi trước cửa Phúc Mãn Lâu thì không tốt cho lắm, Tần Dục liền bảo Triệu Nam nói với Lục Di Ninh là hắn ở ghế lô chờ nàng, nàng có thể dẫn theo người đi xuống dưới dạo chơi, nghĩ rằng sau khi Lục Di Ninh xem vẽ tranh xong sẽ đi tìm hắn.

"Dạ, Vương gia." Triệu Nam lên tiếng, an bài hai người đi theo Lục Di Ninh.

Đến trước cửa Phúc Mãn Lâu, Tần Dục được thị vệ nâng xuống kiệu nhỏ, kết quả hắn còn chưa ngồi vững thì đã có người đột nhiên lao về phía hắn. Cùng lúc đó, rất nhiều tiếng pháo nổ đột ngột vang lên.

"Bảo vệ Đao Vương!" Triệu Nam hô một tiếng, một đao chặn kẻ đang định đánh lên Tần Dục.

Thị vệ bên người Tần Dục được huấn luyện rất tốt, vốn dĩ có thể hoàn toàn bảo vệ Tần Dục không bị thương, nhưng người ở trước cửa Phúc Mãn Lâu quá nhiều.

Dân chúng xung quanh bị tiếng pháo làm kinh hãi, chạy khắp nơi, không ít người đụng trúng thị vệ bên cạnh Tần Dục. Những người này thật sự vô tội, thời điểm bọn họ đụng trúng nhóm thị vệ thì cũng chỉ ảnh hưởng đến việc hành động.

Nhưng có một số người ẩn núp ở đây là sát thủ!

Những người này thường canh chừng lúc họ bị va chạm sẽ động thủ.

Mới chỉ vô ý một chút liền có hai thị vệ bị thương. Đột nhiên có một phụ nhân trung niên giả vờ thất thố ngã về phía trước rồi rút dao găm lao về phía Tần Dục, Triệu Nam lập tức nhảy ra bảo vệ, cũng vì bảo hộ Tần Dục mà bị thương.

Tần Dục nhìn khắp nơi chung quanh, sắc mặt âm trầm.

Hắn vốn nghĩ rằng sau khi rời khỏi sẽ an toàn, nhưng những người đó... Không định buông tha hắn!

Nơi này có nhiều người như vậy, sợ là đã có người chuẩn bị chu đáo tất cả, chỉ chờ hắn xuất hiện.

Mặt sau cổ kiệu của Tần Dục đã bị đâm nát, thị vệ của hắn cũng bị tách ra... Rút thanh kiếm treo trên xe, hắn bắt đầu đề phòng.

Đừng nhìn thân thể gầy yếu hiện tại của hắn mà coi thường, trước kia cũng từng học qua chút võ công, mấy năm nay không thể khôi phục thể lực nhưng ít nhiều cũng mài dũa được một chút kỹ xảo.

Thời điểm Tần Dục đang nghĩ phải làm thế nào mới có thể thoát thân, bên kia Lục Di Ninh đã sốt ruột.

Nàng chỉ xem người ta vẽ tranh thôi mà, sao đột nhiên lại loạn lên vậy?

Sập vẽ tranh ở hạ đường đã bị đám người thay phiên nhau đâm nát, những người đó còn xô kéo Lục Di Ninh đi về phía xa...

Nàng không thể không đi gặp Tần Dục! Tần Dục có khả năng gặp nguy hiểm!

Quả thật Dục gặp nguy hiểm, vì né tránh công kích của người khác, hắn té xuống từ trên xe lăn.

Chút tri giác trên chân truyền đến cảm giác đau đớn, trước nay Tần Dục vẫn luôn hưởng thụ cảm giác này, nhưng hiện tại không rảnh để lo.

Hắn té trên mặt đất, chuyện này cực kì nguy hiểm. Người ta đâm một chân lên hắn cũng đủ làm hắn mất mạng.

Mày Tần Dục nhăn lại, đang muốn lăn đến bên cạnh cổ kiệu, đột nhiên phát hiện đám bá tánh trước mặt hắn nghiêng ngả chạy đi. Cùng lúc đó một người mặc áo choàng đen đi tới trước mặt hắn.

Đây là người mà Tần Dục quen nhất, Vương phi Lục Di Ninh của hắn.

Tần Dục đột nhiên nhớ đến chuyện hắn đã từng chết kiếp trước, trong lòng nhảy dựng.

Sao Lục Di Ninh lại lợi hại như vậy, cũng chỉ một thân một mình, nơi này lại có rất nhiều thích khách!

Tần Dục có chút sốt ruột, muốn bảo Lục Di Ninh rời đi, nhưng không đợi hắn mở miệng, Lục Di Ninh đã vung tay đẩy những người kinh hách chạy lung tung kia ra. Cùng lúc đó nàng kéo tay hắn lại, nắm rất chặt.

Lục Di Ninh có kinh nghiệm, lúc uống say từng dẫn hắn lên trên nóc nhà, nên lần này leo lên cũng không khó.

Sau khi được Lục Di Ninh kéo lên, Tần Dục biết tiếp theo sẽ xảy ra một chút... Chuyện làm người ta khiếp sợ.

Suy nghĩ của hắn rất chính xác, chuyện làm người ta kinh ngạc rất nhanh liền xảy ra... Lục Di Ninh mang theo hắn, thông thả bò lên trên, leo tới mái nhà Phúc Mãn Lâu.

Mặc kệ là thích khách hay là đám người đang tán loạn, tất cả đều ở phía dưới. Tần Dục nhìn thấy mọi thứ từ trên cao, còn có thể thấy khuôn mặt vô cùng khiếp sợ của họ.

"Người không sao chứ?" Lục Di Ninh lo lắng nhìn về phía Tần Dục.

"Ta không sao." Tần Dục cười nói.

Lúc này thích khách công kích nhưng Tần Dục mặc rất nhiều y phục. Cho nên đám thích khách đó dùng kiếm cắt ngang qua y phục của hắn nhưng hắn không sao.

Nhờ đó khi hắn té xuống đất cũng không bị thương.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân, hiện tại một cọng lông sợi tóc của hắn cũng không bị rớt, tốt đến mức không thể tốt hơn.

Nghe Tần Dục nói không có việc gì, Lục Di Ninh vui vẻ gật đầu: "Không có chuyện gì thì tốt rồi."

Lục Di Ninh có chút đắc ý. Nhưng sau khi thoát khỏi nguy hiểm, Tần Dục lại suy nghĩ một vấn đề.

"Di Ninh, nàng rất lợi hại. Nhưng không thể để người ta phát hiện... Trước tiên nàng mau rời khỏi đây." Tần Dục nhìn xung quanh, thấp giọng nói.

"Không được." Lục Di Ninh nói. Nàng phải bảo vệ Tần Dục.

"Ta ở đây rất an toàn, nhưng còn nàng, thân phận của nàng không thể để cho người khác phát hiện." Tần Dục thở dài: "Nàng mau tìm chỗ trốn, sau đó cởi áo choàng vứt đi, chờ sau khi mọi chuyện kết thúc lại đến tìm ta."

"Không được." Lục Di Ninh lại nói.

"Nghe lời đi." Tần Dục nhìn về phía Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh thấy Tần Dục kiên quyết, cuối cùng phải nhảy từ trên mái nhà xuống.

Lần này chỉ còn lại một mình Tần Dục trên mái nhà.

Những vật như cung tên đã bị quản chế, ban ngày ban mặt mang theo cung tên rất dễ bị phát hiện. Cho nên trong tay các thích khách đó không hề có cung tên, Tần Dục nằm trên nóc nhà vô cùng an toàn.

Đương nhiên cho dù trên tay đám thích khách đó thật sự có cung tên, lúc này Tần Dục vẫn an toàn. Bởi vì đại đa số mọi người đều đang choáng váng, khiếp sợ nhìn nóc nhà.

Động tác của tên mặc áo choàng đen vừa rồi quá lưu loát! Quả thực... Không giống người thường!

"Nương, người lúc này là thần tiên sao?" Một thanh âm của nam hài tử đột nhiên vang lên, dường như do quá phấn khích nên tiếng tiếng la hét của nó đặc biệt vang dội.

Lúc Tần Dục đang cân nhắc phải làm thế nào để giải thích chuyện Lục Di Ninh bay nhảy loạn xạ, đột nhiên giật mình vì lời nói của tiểu hài tử đó.

Bá tánh phía dưới Phúc Mãn Lâu cũng nghe được, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Người nọ... Thật sự là thần tiên sao? Nếu không tại sao trong nháy mắt lại có thể mang một người lên mái nhà?

Mọi người đang ngây ngốc, bất chợt người của nha môn chạy đến.

Một số thích khách tham gia ám sát đã bị khống chế, cũng có vài tên chạy thoát. Nhưng mà bất được thích khách không phải trọng điểm, làm thế nào để đưa Đoan Vương từ trên nóc nhà xuống dưới mới là việc cấp bách.

Cây thang cao như vậy thật sự khó tìm!

Mọi người tổn không ít công phu mới có thể leo lên được nóc nhà. Sau đó khoét một cái lỗ trên nóc, cẩn thận đưa Tần Dục xuống.

Lần này những người "đón" Đoan vương từ trên nóc nhà xuống bỏ ra rất nhiều công sức, cũng làm cho bọn họ và những người nhìn thấy một màn lúc trước cảm thấy người áo đen khi này thật lợi hại.

Đám người Triệu Nam Thọ Hi đều biết người kia là Vương phi của bọn họ, những người khác lại không hiểu được.

"Rốt cuộc người cứu Đoan Vương là ai?"

"Người kia là thần tiên thật sao?"

"Nói không chừng là yêu quái..."

...

"Điện hạ, sao ngài lại lên đó vậy? Thật sự có người mang ngài lên đó sao?" Phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân không nhìn được mà hỏi. Hắn không biết tình hình cụ thể là thế nào, chỉ biết là chính mình bắt cây thang, bò lên trên nóc nhà còn cảm thấy rất khó khăn.

"Có người mang ta lên." Tần Dục nói.

"Người nọ lợi hại như vậy?" Trên mặt Phó thống lĩnh lộ vẻ kinh ngạc.

"Hắn quả thật rất lợi hại..... Hắn là Thái Bình đạo nhân."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đề thi giả (1)

Edit: Nhược Vy + Tiểu Pi

Beta: Quanh

Đột nhiên xuất hiện một người cứu mình, chuyện này còn hơi ồn ào, thậm chí người đó còn thể hiện khả năng phi phàm.. Tần Dục nhất định phải cho Vĩnh Thành để một lời giải thích, mà hắn nghĩ tới nghĩ lui thì không có thân phận nào thích hợp hơn Thái Bình đạo nhân.

Hắn không cần làm gì mà đã có thể tăng thêm danh tiếng cho Thái Bình đạo nhân, làm cho Thái Bình đạo nhân càng thêm thần bí.

Thọ Hi và Triệu Nam đi theo sau Tần Dục, nghe thấy Tần Dục bịa chuyện thì có chút không biết nói gì, chỉ có thể tận lực che dấu vẻ mặt của mình. Nhưng những người khác vừa nghe Tần Dục nói liền tin.

Gần đây Thái Bình đạo nhân vô cùng nổi danh, so với Thanh Vân đạo trưởng, người được Vĩnh Thành để xem là thần tiên mà tôn kính thì trong lòng mọi người, Thái Bình đạo nhân càng giống thần tiên hơn.

Một người như vậy có thể mang Tần Dục lên nóc nhà một cách dễ dàng thì không có gì là kì lạ.

Phó thống lĩnh còn trở nên vô cùng kích động: "Đoan vương điện hạ, bệ hạ luôn tìm kiếm Thái Bình đạo nhân, Thái Bình đạo nhân kia..." Vĩnh Thành để liên tục tìm kiếm Thái Bình đạo nhân, nếu hắn có thể tìm thấy vị đạo nhân này rồi đưa đến trước mặt Vĩnh Thành để thì nhất định sẽ được ban thưởng.

"Sau khi cứu ta thì hắn đã đi rồi." Tần Dục nói, nhắm hai mắt lại: "Bổn vương muốn nghỉ ngơi một chút... Còn nữa, tình hình lúc trước quá hỗn loạn, bổn vương và Vương phi thất lạc nhau, phải làm phiền Phó thống lĩnh đi tìm một chút."

Thấy đáng vẻ không muốn nói nhiều của Tần Dục, Thọ Hi vội vàng nói: "Thống lĩnh đại nhân, Vương gia chúng ta phải thay y phục và rửa mặt..."

Phó thống lĩnh nghe vậy thì lập tức xin cáo lui, Tần Dục lại không thay y phục mà để Thọ Hi mài mực.

Nơi Tần Dục đang ở là phòng nghỉ dành cho khách quý của Phúc Mãn lâu, có giấy bút và nghiên mực, chờ Thọ Hi mài mực xong, Tần Dục dùng tay trái cầm bút rồi viết thơ lên giấy.

Đây cũng là một bài thơ tiên đoán.

Tiên đoán về khoa cử sắp tới.

Sau khi Tần Dục sống lại đã thay đổi rất nhiều điều, cho nên không còn tiên đoán mấy chuyện đơn giản liên quan đến Kinh thành, chỉ là... Khoa cử lần này, sau khi xem qua những chuyện Tần Diệu an bài, hắn đột nhiên phát hiện có lẽ mọi chuyện sẽ phát triển giống như đời trước.

Khi đó Tần Diệu vô cùng thiếu tiền, trong triều lại không còn nhân thủ nào nên muốn mượn kỳ thi hội để an bài một ít nhân thủ của mình làm quan, đồng thời kiếm được chút tiền.

Thật ra Tần Diệu cũng có chừng mực, đương nhiên sẽ không đến mức làm ra chuyện bán đề thi, nhưng... Hắn bán đề thi giả.

Tần Diệu cho người làm ra một đề thi giả, bán đi khắp nơi, bởi vì người bán đề thi giả có chút địa vị nên buôn bán rất tốt, còn kiếm được một khoản lời lớn.

Vốn là bán đề thi giả thì không đến mức gặp phiền toái, những người mua đề thi giả này sau khi vào trường thi, phát hiện đề thi thực sự không giống mình mua thì chỉ có thể cho là mình gặp xui xẻo, nhưng Tần Diệu không chỉ bán đề thi giả...

Hắn muốn an bài người của mình làm quan nên ngoài bán đề thi giả, hắn còn tiết lộ đề thi thật ra ngoài, có khả năng là do Tần Nhạc động tay động chân, đề thi thật đã bị trên trăm cử nhân nhìn thấy.

Đề thi thật thật giả giả xen lẫn với nhau, cuối cùng xảy ra gian lận trong thi cử, còn có rất nhiều học sinh vô tội bị liên lụy.

Tần Dục rất rõ ràng thích khách ngày hôm nay không phải do Tần Diệu tìm tới mà là do Tần Nhạc, có qua có lại, đương nhiên hắn cũng phải gây phiền phức cho bọn hắn.

Đồng thời... Hắn cũng muốn chuẩn bị thu lưới.

Sau khi sống lại lần nữa, hắn đã an bài rất nhiều chuyện, cũng đã đến lúc rồi.

Viết xong, thổi khô mực nước, Tần Dục liền cắt tờ giấy đi, mà lúc này cửa phòng vang lên tiếng gõ.

"Điện hạ, đã tìm được Vương phi rồi." Một giọng nói vang lên.

Lần nói không phải với Phó thống lĩnh Cẩm vệ quân lúc này mà là Thống lĩnh Cẩm vệ quân - Kim Kỳ.

Tần Dục không xa lạ gì Kim Kỳ vì Kim Kỳ đối xử với hắn không tồi.

Trước đây, khi Tần Dục ngã thành phế nhân là lúc Kim Kỳ phụ trách bảo vệ Vĩnh Thành đế, hắn vì hộ giá mà bị trọng thương nên Vĩnh Thành đế không trách tội hắn, Tần Dục cũng không tiện trách tội nhưng chính hắn lại vô cùng tự trách.

Lại nói tiếp, nếu người xảy ra chuyện hôm nay là Tần Nhạc hay Tần Diệu thì Thống lĩnh Cẩm vệ quân Kim Kỳ này chưa chắc đã xuất hiện ở đây, dù sao hắn còn phải bảo vệ hoàng cung an toàn.

Nhưng người xảy ra chuyện hôm nay là Tần Dục nên hắn liền đích thân đến.

Thọ Hi mở cửa ra, Kim Kỳ dẫn Lục Di Ninh tiến vào.

Năm nay Kim Kỳ hơn bốn mươi tuổi, mái tóc cũng đã hoa râm, sau khi tiến vào liền hành lễ với Tần Dục, cùng lúc đó Lục Di Ninh bên cạnh hắn cúi áo chào, nhào tới bên người Tần Dục, hai mắt rung rung: "Tần Dục!"

Không có áo choàng lông dày che lấp, Lục Di Ninh nhìn gầy gầy nhỏ nhỏ, còn có vẻ vô cùng tội nghiệp, người của Cẩm vệ quân thấy một màn như vậy đều có chút đau lòng.

"Yên tâm, ta không sao." Tần Dục trấn an Lục Di Ninh.

"Ừ." Lục Di Ninh gật đầu, cuối cùng cũng thả lỏng.

Thấy Tần Dục và Lục Di Ninh quan tâm lẫn nhau, những Cẩm vệ quân này không khỏi cảm thán trong lòng, cảm thấy Đoan vương đối xử với Vương phi đúng là không tệ.

Còn có... Đoan Vương phi mặc dù hơi ngốc nhưng rất đáng yêu.

Những người này cảm thấy Lục Di Ninh đáng yêu, đương nhiên sẽ không liên hệ Lục Di Ninh với người mặc hắc y cứu Tần Dục lúc trước.

Ai sẽ tin Đoan Vương phi mỏng manh như thế lại có thể dễ dàng mang Tần Dục leo lên nóc nhà?

"Kim đại nhân, bốn vương có chuyện muốn nhờ." Tần Dục trấn an Lục Di Ninh xong thì nhìn về phía Kim Kỳ.

"Điện hạ cứ việc nói." Kim Kỳ nói.

"Lúc Thái Bình đạo nhân rời đi có để lại cho bốn vương một thứ, theo như lời hắn thì thứ này chỉ có thể cho mình phụ hoàng xem... Còn phải làm phiền Kim đại nhân chạy đi một chuyến."

Tần Dục không đưa tờ giấy kia cho Kim Kỳ mà đưa cho Thọ Hi, sau đó để Kim Kỳ mang theo Thọ Hi vào cung, trình tờ giấy đó lên cho Vĩnh Thành đế.

Mặc dù hấn có ấn tượng không tệ với Kim Kỳ nhưng suy cho cùng cũng không phải là tín nhiệm một trăm phần trăm, mà lời tiên đoán này không thể để cho Tàn Diệu và Tàn Nhạc biết.

Kim Kỳ đồng ý.

Kim Kỳ để lại một ít Cẩm vệ quân bảo vệ Tàn Dục, còn mình mang Thọ Hi vào cung, mà lúc này, chuyện người cứu Tàn Dục lúc trước thực ra là Thái Bình đạo nhân cũng bị truyền ra.

Chẳng trách người đó lợi hại như vậy, thì ra là Thái Bình đạo nhân!

"Nếu không có Thái Bình đạo nhân, mùa đông năm ngoái sợ là cả nhà ta đã chết vì lạnh."

"Thái Bình đạo nhân thật lợi hại, hấn vừa mang theo Đoan Vương vừa bay lên nóc nhà, ta vừa nhìn đã biết hấn nhất định là thần tiên."

"Lúc Thái Bình đạo nhân bay lên nóc nhà, hình như ta thấy có tia sáng hiện lên!"

"Ta cũng vậy, dưới chân hấn rõ ràng là hào quang vạn trượng!"

Tàn Dục cho người ra bên ngoài nhìn xem tình huống của bá tánh thế nào, trấn an một lúc, sau đó quay về bẩm báo những lời đàm luận của bá tánh lại cho hấn.

Tàn Dục: “.....”

Những người này nói cái gì vậy..... Lúc ấy Lục Di Ninh không có bay lên, sự thật là mang theo hấn từ từ bò lên trên mà, còn cái hào quang gì đó..... Hấn khẳng định lúc ấy không có hào quang gì cả.

Cho nên những lời mà đám người đó nói, có lẽ chỉ do bản thân tự tưởng tượng ra..... Ấy vậy mà còn có người tin là thật.

Mà lúc này, cho dù có người nói với đám bá tánh đó rằng khi Lục Di Ninh bò lên tư thế rất khó coi, e là bọn họ cũng sẽ không tin.

Theo lý thuyết, nơi nào từng xảy ra chuyện, thậm chí còn có vài người chết thì hấn là những bá tánh sẽ hận không thể tránh nơi đó thật xa, nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại.

Rất nhiều người đều muốn đến nhìn nơi mà Thái Bình đạo nhân từng đến, thế cho nên khách đến Phúc Mãn Lâu này không hề ít đi mà ngược lại càng ngày càng nhiều hơn.

Trước đó chương quầy của Phúc Mãn Lâu rất sợ hãi, sợ Đoan Vương xảy ra chuyện ở đây, sau này sẽ không ai dám đến Phúc Mãn Lâu ăn cơm nữa, lúc này lại nhịn không được mà mừng muốn khóc.

Thật tốt quá! Có tên tuổi của vị Thái Bình đạo nhân kia, sau này nói không chừng Phúc Mãn Lâu càng ngày càng phát đạt hơn ấy chứ!

Trong lúc nhất thời, chương quầy cũng muốn đi khắc cái bài vị cảm tạ Thái Bình đạo nhân.

Bên này Phúc Mãn Lâu vô tình hưởng sai danh tiếng của Thái Bình đạo nhân nên rất náo nhiệt, còn ở trong hoàng cung, Vĩnh Thành Đế đã mơ màng sắp ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, ông cảm thấy tựa hồ như mình đang đi tới một nơi nào đó như chốn bồng lai, sau đó trải qua những chuyện rất tuyệt vời.....

Chỉ là giấc mơ này cũng không dài, không bao lâu sau Vĩnh Thành Đế đã tỉnh lại, sau lại phát hiện trên người mình đều là mồ hôi.

Nếu là trước kia thân thể ra nhiều mồ hôi như vậy thì nhất định Vĩnh Thành Đế sẽ tìm ngư y đến xem cho mình, nhưng hiện tại ông lại không để bụng.

Ông đổ mồ hôi như vậy là bởi vì thân thể đang bài trừ độc tố ra ngoài, cũng không cần lo lắng.

Mà cảm giác vừa rồi tốt đẹp như vậy, có lẽ là bởi vì ông thoáng đi vào tiên cảnh.

Vĩnh Thành Đế đang cảm nhận dư vị còn sót lại, bên ngoài đột nhiên có người tới báo: “Bệ hạ, Kim thống lĩnh cầu kiến.”

“Cho hấn tiến vào.” Vĩnh Thành Đế nói, sau đó liền nhìn thấy Kim Kỳ đi cùng với một người có chút quen mặt, nhưng không nhận ra là thái giám nào.

“Có việc gì?” Vĩnh Thành Đế nằm nghiêng ở trên giường nhìn về phía Kim Kỳ.

Kim Kỳ quỳ trên mặt đất, trần thuật lại chuyện mà Tàn Dục gặp phải cho ông biết.

Nghe được lời Kim Kỳ, Vĩnh Thành Đế thoáng nhíu mày.

Chẳng lẽ ông và Tần Dục đã tương khắc đến vậy? Tần Dục cũng chưa đến gặp ông, chỉ trở về kinh thành vậy mà đã xảy ra chuyện.....

Vĩnh Thành Đế đang nghĩ, đột nhiên nghe Kim Kỳ nhắc tới Thái Bình đạo nhân, lập tức kinh ngạc: “Thái Bình đạo nhân? Vừa rồi người đang nói cái gì?” Vĩnh Thành Đế hỏi.

Kim Kỳ thuật lại chuyện Thái Bình đạo nhân cứu Tần Dục cho ông nghe.

“Thái Bình đạo nhân đâu? Mau đưa hần tới gặp ta!” Vĩnh Thành Đế vội vàng nói.

“Bệ hạ, sau khi Thái Bình đạo nhân đưa Đao Vương lên nóc nhà đã rời đi rồi.” Kim Kỳ nói: “Nhưng hần cũng có để lại một tờ giấy cho bệ hạ.”

“Hần để lại cái gì? Mau đem tới cho trẫm nhìn xem!” Vĩnh Thành Đế lại trở nên lười biếng.

Thọ Hi rất nhanh đã đem tờ giấy đến cho Vĩnh Thành Đế: “Bệ hạ, Thái Bình đạo nhân nói chỉ có bệ hạ mới có thể xem.”

“À.....” Vĩnh Thành Đế lên tiếng, chậm rãi mở tờ giấy trên tay ra, sau đó liền thấy được chữ viết quen thuộc của Thái Bình đạo nhân.

Đây đúng thật là chữ viết của Thái Bình đạo nhân, nhưng mà... Thái Bình đạo nhân đã gặp Tần Dục, vì sao hần lại không tới gặp mình? Nghĩ đến đây, Vĩnh Thành Đế có chút không vui.

Nhưng lập tức ông lại nghĩ Thái Bình đạo nhân thân là cao nhân không quản việc đời, hần là tính cách có chút kỳ quặc, liền không tức giận nữa, tiếp tục xem nội dung trong tờ giấy.

Bán đề thi giả? Đây quả thật là biện pháp để làm giàu....

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Đề thi giả (2)

Edit: Halina

Beta: Nhực Vy

Gần đây Vĩnh Thành Đế rất thiếu tiền, sau khi nhìn thấy lời tiên đoán thì lập tức nghĩ tới một nơi liên quan đến Tần Diệu.

Nhưng chờ ông đọc xong nội dung trên giấy thì không nhận được mà nhú mảy.

Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, nhất định sẽ rất phiền phức, sợ là mấy tên quan trọng triều sẽ lại muốn ép ông chỉ trích Thanh Vân đạo trưởng, mà điều phiền phức nhất là... Nội dung trong giấy còn ám chỉ, sỡ dĩ xuất hiện chuyện gian lận trong khoa cử là bởi vì huynh đệ tranh chấp, hay là có người muốn hãm hại Tần Diệu.

Thật ra Vĩnh Thành Đế là người cực kỳ ích kỷ, chỉ muốn mình được thoải mái, nhưng dù có như vậy thì ông cũng không muốn thấy nhi tử của mình tranh đấu với nhau.

Nhi tử của ông tranh đấu với nhau chỉ có thể vì ngôi vị Hoàng đế này, có phải sau khi bọn chúng đấu xong thì sẽ bắt đầu đối phó với người phụ thân như ông không?

Thật là nực cười!

Nhất là mấy ngày nay, ngày nào Vĩnh Thành Đế cũng nghiên cứu tiên đơn để thành tiên, cũng tính sẽ giao ngôi vị Hoàng đế cho Tần Diệu, có người muốn đối phó Tần Diệu, vậy không phải cũng muốn đối phó ông sao?

Nhưng Thái Bình đạo nhân nói bức thư này chỉ một mình ông được đọc, sợ là có thâm ý gì đó...

Vĩnh Thành Đế không nghĩ ra thâm ý đó nên bỏ qua một bên trước, rồi bắt đầu cân nhắc xem người hãm hại Tần Diệu là ai? Chẳng lẽ là Tần Dục?

Nhưng nếu là như vậy thì sao Thái Bình đạo nhân lại cho thuộc hạ của Tần Dục đưa thư tới? Mà nếu không phải Tần Dục thì còn có thể là ai?

Tần Nhạc giống như người vô hình nên lúc này Vĩnh Thành Đế hoàn toàn không nhớ tới hần.

Có vài điều Vĩnh Thành Đế nghĩ không ra rồi lại bắt đầu trách cứ Thái Bình đạo nhân không nói mọi chuyện rõ ràng, nhưng dù sao người ta cũng là cao

nhân...

Vĩnh Thành Đế thở dài, phát tay để Kim Kỳ dẫn Thọ Hi lui ra, sau đó liền kêu người thấp nển, đốt cháy tờ giấy trên tay mình.

Kế tiếp, ông kêu Phúc Quý đến, cho người ra ngoài hỏi thăm một chút xem rốt cục Thái Bình đạo nhân cứu người như thế nào.

Thuộc hạ dưới trướng của Phúc Quý cũng rất khá, hẳn biết Vĩnh Thành Đế cảm thấy hứng thú với Thái Bình đạo nhân nên đã sớm phái người đi hỏi thăm tin tức rồi.

Bây giờ Vĩnh Thành Đế hỏi thì hẳn lập tức gọi người đến.

"Bệ hạ, lúc ấy Đoan vương bị ám sát, sắp không giữ được tính mạng thì Thái Bình đạo nhân đột nhiên từ trên trời giáng xuống, phiên nhược kinh hồng, uyển nhược Du Long[1]. Ngay sau đó, hẳn ôm Đoan vương bay lên trời, phảng phất hề nhược Khinh Vân chi Tế Nguyệt, phiêu diêu hề nhược Lưu Phong chi Hồi Tuyết[2], dưới chân là hào quang vạn trượng..." Người trả lời cũng có chút văn chương trong bụng nên mới lấy vài câu trong bài Lạc Thần Phú ra để nói, hình dung Lục Di Ninh mặc áo choàng đen như mực thành Thiên tiên hạ phàm.

Vĩnh Thành Đế nghe vậy liền bóp cổ tay không ngừng.

Sớm biết như thế thì ông cũng đi xem hội đèn lồng Nguyên Tiêu, vậy thì sẽ không đến mức không nhìn thấy Thái Bình đạo nhân, không phải sao?

Ông mới là Chân Long Thiên Tử, cảm thấy nếu Thái Bình đạo nhân gặp ông thì nhất định sẽ không để ý tới Tần Dục mà đến tìm mình...

Vĩnh Thành Đế kêu người kia lập đi lập lại chuyện Thái Bình đạo nhân cứu người thế nào mấy lần rồi mới thỏa mãn cho hẳn dừng lại, sau đó đi ngủ.

Mà lúc này người biết chuyện Thái Bình đạo nhân cứu Tần Dục cũng càng ngày càng nhiều.

Tần Diệu đã biết chuyện Thái Bình đạo nhân cứu Tần Dục ở ngoài thành, không khỏi cảm thán vận khí của Tần Dục thật sự quá tốt.

Còn nữa... Chẳng lẽ chuyện này do mẫu phi hẳn làm?

Tần Diệu cân nhắc một hồi vẫn không có được kết quả, thấy thời gian không còn sớm nên đi ngủ, kết quả ngủ không được bao lâu thì bị người ta đánh thức.

Tối hôm qua ngủ rất muộn, Tần Diệu hoàn toàn không ngủ đủ giấc, bây giờ bị người ta đánh thức nên sắc mặt khó coi, nhưng người đến gọi hẳn là người bên cạnh Tiêu Quý phi, Tiêu Quý phi muốn gặp hẳn...

Sửa soạn lại một chút rồi Tần Diệu lập tức tiến cung.

"Là con ra tay với Tần Dục sao?" Tiêu Quý phi nhìn nhi tử của mình, giữa lông mày có chút phiền muộn.

"Mẫu phi, chẳng lẽ không phải người sao?" Tần Diệu hỏi lại.

Bị hẳn hỏi như vậy, sắc mặt Tiêu Quý phi tốt hơn rất nhiều, bà thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng khuôn mặt lại nhanh chóng trở nên âm trầm hẳn.

"Mẫu phi, xảy ra chuyện gì, vì sao người lại không vui như vậy?" Tần Diệu lo lắng nhìn mẫu thân của mình.

Tiêu Quý phi lạnh lùng nhìn Tần Diệu: "Con nghĩ rằng ta không tìm không phải giống con sao?"

"Làm sao vậy?" Tần Diệu có chút khó hiểu.

"Hôm qua Thái Bình đạo nhân đưa cho Phụ hoàng con một lời tiên đoán, đến bây giờ vẫn không ai biết được trong đó viết cái gì." Tiêu Quý phi nói.

Bây giờ bà vô cùng lo lắng, e sợ lời tiên đoán đó có liên quan đến mình, nếu để Vĩnh Thành Đế phát hiện bà muốn đối phó ông...

Chuyện Thái Bình đạo nhân làm thật sự không phải cái gì tốt!

Tuy rằng có rất nhiều chuyện Tiêu Quý phi không nói cho Tần Diệu biết nhưng Tần Diệu vẫn biết vài chuyện, suy ngẫm xong thì lập tức bị dọa cho đổ mồ hôi lạnh.

Không cần nói cái khác, chỉ một chuyện đơn giản như Thanh Vân đạo trưởng là người của bọn họ, nếu để Vĩnh Thành Đế biết... thì bọn họ đã gánh không nổi!

"Mẫu phi, bây giờ chúng ta nên làm sao đây?" Tần Diệu lo lắng hỏi.

"Đi hỏi thăm xem lời tiên đoán đó là gì trước." Tiêu Quý phi nói.

Thái Bình đạo nhân đưa ra rất nhiều lời tiên đoán, phần lớn đều là lợi quốc lợi dân, lần này... Nói không chừng thật sự có liên quan đến bọn họ, nếu không vì sao người kia phải cứu Tần Dục? Vì sao không công khai lời tiên đoán đó?

Trong lòng Tiêu Quý phi có vấn đề nên càng nghĩ càng sợ, Tần Diệu thì lại càng không cần phải nói.

Đúng lúc này bên ngoài đột nhiên có thái giám đến báo, nói là Vĩnh Thành Đế muốn gặp Tần Diệu.

Lúc Tần Diệu bị đưa đến trước mặt Vĩnh Thành Đế thì cảm thấy sợ hãi trước nay chưa có, nhưng mà phản ứng của Vĩnh Thành Đế lại hoàn toàn khác hẳn so với những gì hắn tưởng tượng.

Vĩnh Thành Đế đánh giá Tần Diệu một hồi rồi đột nhiên hỏi: "Khoa cử lần này là do con quản lý sao?"

Nghe thấy chuyện Phụ hoàng hỏi là khoa cử, lúc này Tần Diệu mới thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Bẩm phụ hoàng, là nhi thần quản lý."

"Mỗi lần khoa cử đến đều có không ít người làm loạn, con phải cẩn thận một chút." Vĩnh Thành Đế quan tâm nói với nhi tử, sau đó lại nói: "Đúng rồi, con nói xem nếu bán đề thi... Có phải sẽ kiếm được không ít không?"

"Phụ hoàng?" Tần Diệu không dám tin nhìn Phụ hoàng của mình. Hắn rất muốn kiếm tiền, thậm chí còn nghĩ tới việc bán đề thi giả để kiếm tiền, nhưng bây giờ Phụ hoàng hắn lại...

"Đương nhiên, không phải bán đề thi thật mà là bán đề thi giả." Vĩnh Thành Đế lại nói.

Bên cạnh Vĩnh Thành Đế không có nhiều người được việc, ông nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy mình phải biết rõ ràng chuyện lần này, không bằng chính bản thân mình tham gia vào... Đương nhiên, ông sẽ không ra mặt lấy tiền mà sai Tần Diệu đi làm.

Trước kia Vĩnh Thành Đế không thích Tần Dục là vì Tần Dục có lấy vài chuyện ra để tấn công Tần Diệu, mà thực ra khi đó ông cũng nhúng tay vào, thu được vài chỗ tốt từ Tần Diệu.

Tần Diệu nghe thấy Vĩnh Thành Đế nói vậy thì liền vui vẻ, chắc Phụ hoàng và hắn có cùng một suy nghĩ đi!

Vĩnh Thành Đế và Tần Diệu trò chuyện với nhau rất vui vẻ, cũng nhanh chóng bàn bạc chi tiết cách thức thực hiện, sau đó còn giữ Tần Diệu lại ăn cơm.

Cùng lúc này, lời tiên đoán mà ngày đó Thái Bình đạo nhân giao cho Tần Dục, để Tần Dục giao cho Vĩnh Thành Đế cũng được công bố ra ngoài.

"Son vũ dục lai phong mấn lâu, Thiệt Kỵ Nam hạ bắt lưu đầu.[3]"

[3]Tạm dịch: Gió thổi thông báo giống tổ sắp đến, đội kỵ binh khởi hành đến phía Nam không quay đầu lại.

Lời tiên đoán lần này cũng chỉ có hai câu thơ, không viết thời gian cụ thể nhưng lại mang hàm ý nghiêm trọng, rất nhiều người sau khi đọc xong đều kinh sợ trong lòng.

Vĩnh Thành Đế không để ý tới lời tiên đoán, còn trên mặt Tiêu Quý phi và Tần Diệu thì lại lộ rõ vẻ vui mừng.

Sau khi lời tiên đoán được công bố, Tần Dục đã sai người viết lại rồi phán tán ra ngoài, hắn cũng không trông mong lời tiên đoán này có thể được mọi người coi trọng, nhưng hắn biết người nên coi trọng thì nhất định sẽ coi trọng.

Sau Tết Nguyên Tiêu, Tần Dục dẫn theo Lục Di Ninh rời khỏi Kinh thành.

Lúc quay trở lại Vạn Thụ Lâu, Lục Di Ninh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Làm sao vậy?" Tần Dục cười nhìn Vương phi của mình.

"Nơi này tốt, không có nguy hiểm!" Lục Di Ninh nói.

"Đúng vậy..." Tần Dục gật đầu, đột nhiên nhìn Lục Di Ninh: "Di Ninh, nàng vẫn còn muốn ở cùng một chỗ với ta sao?"

"Muốn!" Lục Di Ninh lập tức gật đầu, nàng không muốn rời khỏi Tần Dục chút nào.

"Vậy nàng phải học vài thứ." Tần Dục nói.

Lục Di Ninh cực kỳ quyến luyến hắn, mỗi lần hắn có chuyện rời khỏi nhà thì Lục Di Ninh đều chờ hắn, đây là điều mà hắn vẫn luôn lo lắng.

Hắn có rất nhiều chuyện phải làm, mà lúc làm những chuyện đó thì thường Lục Di Ninh không thể đi cùng, thậm chí tương lai có thể bọn họ sẽ phải rời xa nhau rất lâu...

Lục Di Ninh có thể chấp nhận điều này sao? Còn hắn... Thật ra hắn cũng lo lắng, nếu Lục Di Ninh rời khỏi hắn quá lâu, nàng thích người khác thì làm sao?

Nhưng có một cách để Lục Di Ninh ở bên cạnh với hắn.

Nếu... Lục Di Ninh là Thái Bình đạo nhân thì sao?

Lục Di Ninh lợi hại hơn hẳn tướng tượng rất nhiều, hoàn toàn có thể lấy thân phận Thái Bình đạo nhân để ở bên cạnh hắn.

Đương nhiên đó là chuyện thật lâu về sau, hiện tại Thái Bình đạo nhân vẫn chưa thể ở cùng hắn.

Tần Dục bắt đầu dạy Lục Di Ninh viết chữ, Lục Di Ninh vốn có thể bắt chước chữ viết của hắn nên tất nhiên khi học chữ cũng rất thoải mái.

"Di Ninh, nàng có thể thay đổi giọng nói của mình không?" Sau khi cho Lục Di Ninh viết một vài chữ thì Tần Dục đột nhiên nói.

Thay đổi giọng nói của mình ư? Lục Di Ninh nhăn mi suy tư một hồi, thử đẩy nội lực trong cơ thể tới yết hầu, lúc mở miệng thì giọng nói đã hoàn toàn thay đổi.

Tần Dục có chút kinh hi nhìn Lục Di Ninh, tuy hắn có thể tính kế để Lục Di Ninh giả vờ làm Thái Bình đạo nhân nhưng đó cũng chỉ là một kế hoạch mà thôi, không nắm chắc được bao nhiêu phần, tuy nhiên bây giờ hắn đột nhiên cảm giác... Có lẽ thật sự có thể làm được chuyện này.

Tần Dục cảm thấy chuyện này có thể thực hiện được nhưng không ép buộc Lục Di Ninh, chỉ dạy nàng vài thứ lúc hắn rảnh rỗi, lúc này ở Kinh thành đang xảy ra một chuyện.

Một tin tức ở Kinh thành đang được học trò truyền tai nhau -- có người bán đề thi.

Không biết tin tức này có phải thật không, nếu là thật thì mua đề thi cũng sẽ gây ra chuyện lớn, nhưng vẫn có rất nhiều người ngu xuẩn rục rịch.

Có lẽ là thật thì sao? Mua đề thi thì bọn họ có thể chuẩn bị trước một khoảng thời gian, hi vọng thi đậu cũng càng lớn hơn.

Đây là chuyện liên quan đến một đời người, không ai có thể giữ được bình tĩnh.

[1] Tạm dịch:

"Nhẹ tựa chim hồng,

Uyển chuyển như rồng"

*Dịch nghĩa: Câu thơ ví von mỹ nữ có dáng điệu uyển chuyển như chim nhạn giạt mình vỗ cánh bay đi, đường cong thân thể mềm mại như rồng bay lên không (đều để chỉ mỹ nhân yếu điệu dịu dàng.)

[2] Tạm dịch:

"Phảng phất như mây che bóng nguyệt,

Phiêu diêu như gió bay làn tuyết."

*Dịch nghĩa: Đây là câu văn miêu tả dáng người mỹ nhân, ví dáng người mờ ảo như mặt trăng bị mây nhẹ che lấp, nhẹ nhàng uyển chuyển như tuyết bị gió thổi cuốn lên.

*Cả bốn câu đều được trích trong bài phú "Lạc Thần Phú" của Tào Thục.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Đề thi giả (3)

Edit: Caarmtus1510

Beta: Nhực Vy

Giá đề thi giả cũng không bao nhiêu, ít nhất đối với các cử nhân có tiền mà nói thì không hề đắt.

Mỗi phân đề thi chỉ bán với giá một ngàn lượng bạc, trong mắt những cử nhân thì chỉ bằng một lần tụ họp hoặc vài thứ đồ cổ mà thôi, bọn họ không thiếu chút ít bạc đó.

Nếu đã không thiếu chút bạc đó, sau khi nghe được tin tức hiển nhiên bọn họ sẽ đi mua ngay.

Đừng thấy Đại Tàn hôm nay bị mưa gió lay động, triều đại có xu hướng sắp bị thay đổi mà lầm, tuy triều đình nghèo rớt mòng tơi nhưng thật ra dân chúng Đại Tàn rất giàu có.

Đương nhiên chỉ một bộ phận là người giàu, mà cử nhân của Đại Tàn, chủ yếu là thuộc về một bộ phận đó.

Không có tiền thì sách đâu mà đọc? Ngay cả các cử nhân được tiếp tế ở Vạn Thụ Lâu gia đình cũng khá hơn dân chúng bình thường rất nhiều.

Bởi vậy, trong lúc Đại Tàn dần suy tàn thì cử nhân tham gia thi hội càng ngày càng nhiều. Đến nay, mỗi đợt thi cử có ít nhất bốn, năm ngàn người tham gia.

Nhiều cử nhân như vậy, dù chỉ một trăm người mua thì cũng đã có mười vạn lượng rồi, huống chi, người mua không chỉ có một trăm người.

Tần Diệu cho người chủ động tiếp cận với các cử nhân kia, thu được khoảng ba, bốn trăm người mua đề thi, cũng có nghĩa là kiếm được hơn năm mươi vạn lượng bạc...

Về phần làm sao để bạc sinh ra bạc.... Chính là lúc gặp người coi tiền như rác thì Tần Diệu sẽ cho người xuống tay ngoan độc hơn, một đề cho người bên ngoài là một ngàn lượng, đến lượt bọn họ thì mấy ngàn lượng.

Trong tư khố Vĩnh Thành Đế còn chưa đến năm vạn lượng, bây giờ bỗng dưng được bổ sung thêm năm mươi vạn lượng, ông không đến mức phải đắn đo suy nghĩ mỗi khi tiêu bạc nữa.

Cho nên lúc Tần Diệu tìm Vĩnh Thành Đế, Vĩnh Thành Đế còn khen ngợi hần một phen, nhắc nhở hần cẩn thận một chút, không được để người khác lừa, nhất là đề thi thật, vạn lần không được tiết lộ ra ngoài.

Trong lòng Tần Diệu nhảy dựng.

Học vấn của Vĩnh Thành Đế quả thật không tệ nhưng ông rất lười quản chuyện, trước đây thường là Hoàng đế tự mình ra đề thi, đến lượt Vĩnh Thành Đế làm Hoàng đế thì lại để cho quan viên bên dưới ra đề.

Mà Tần Diệu đã mua chuộc được một trong những quan viên đó, nắm được đề thi thật, chỉ là... Hần chỉ mới nói chuyện bán đề thi giả cho Vĩnh Thành Đế chứ chưa nói gì đến chuyện đó. Theo lý, Vĩnh Thành Đế vẫn chưa biết trong tay hần có đề thi thật mới phải, nhưng nếu là vậy, tại sao Vĩnh Thành Đế lại nói như thế?

Tần Diệu lo lắng nhìn Vĩnh Thành Đế nhưng không thấy Vĩnh Thành Đế có biểu hiện gì khác lạ, còn tỏ vẻ mình muốn ngủ, phất phất tay ý bảo hần lui ra.

Hay Phụ hoàng chỉ thuận miệng nói thôi?

Tuy Tần Diệu cho rằng Vĩnh Thành Đế chỉ thuận miệng nói nhưng rốt cuộc lòng vẫn không yên, sau khi trở về liền cho người đi tra xét.

Tất cả vẫn như thường, không gặp bất trắc gì. Những người được hần cung cấp đề thi thật cũng phải tự mình tìm cách giải đề theo yêu cầu của hần, không được nhờ người khác giải đề dùm.

Lúc này Tần Diệu mới yên lòng, cùng lúc đó, thời điểm thi cử cũng càng ngày càng gần, chỉ còn hơn mười ngày ngắn ngủi.

Hầu hết những cử nhân có tiền đều đã đến Kinh thành, chỉ có vài cử nhân gia cảnh bần hàn là còn ở lại Vạn Thụ Lâu. Với lại Vạn Thụ Lâu bây giờ, không chỉ có người lên kinh thi cử mà còn có rất nhiều tú tài, chẳng hạn như Ngô Thiên Dương, lúc này đã xem Vạn Thụ Lâu như nhà của mình rồi.

Lúc trước Tần Dục vốn có chuyện muốn giao cho hần làm, thế nhưng hần lại hùng hực chạy đến Vạn Thụ Lâu... Sau đó, Tần Dục liền cho người đến răn dạy hần một trận, đồng thời cũng giao cho hần một nhiệm vụ, để hần chú ý tới tình hình Vạn Thụ Lâu một chút.

Ngô Thiên Dương này đòi trước có thể cùng người khác tạo ra tổ chức thần bí gây phiền toái cho người Nhưng, bây giờ để hần giám thị đám cử nhân ở Vạn Thụ Lâu, tất nhiên cũng dễ như ăn cháo mà thôi.

Hôm nay, Ngô Thiên Dương đột nhiên tìm đến Tần Dục, báo cho Tần Dục một chuyện.

Có một cử nhân gia cảnh vô cùng tốt đột nhiên quay lại tìm một cử nhân có học vấn tốt khác, chỉ tiền nhờ hần viết dùm một bài văn.

"Là bài văn gì?" Tần Dục hỏi.

Ngô Thiên Dương lập tức nói ra một cái tên.

Đó là... đề thi năm nay.

Vào tháng ba, Kinh thành vẫn còn chút lạnh, nhưng chút lạnh lẽo đó không ngăn được ý muốn du xuân của dân chúng trong Kinh thành.

Ngày nào trong Kinh cũng có rất nhiều đôi nam nữ cưỡi xe ngựa ra ngoại thành, đi chùa miếu dâng hương, dạo xuân ngắm hoa, hoặc là về thôn trang

nông thôn chơi thả diều, ném thử rau dại.

Tần Dục và Lục Di Ninh cũng rời khỏi Vạn Thụ Lâu, sau đó đi đến thôn trang thuộc của hồi môn của Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh vốn là loại người không quan tâm đến chuyện gì, kể cả bản thân mình có bao nhiêu món trang sức nàng cũng không biết, tất nhiên nghĩ cũng đừng nghĩ nàng sẽ nhớ mình có thôn trang là của hồi môn, cho nên thôn trang này đã sớm rơi vào trong tay Tần Dục... Hắn còn không khách khí mà đi tìm người đến tiếp quản thôn trang này.

"Di Ninh, thôn trang này là của hồi môn của nàng, là của nàng." Đưa Lục Di Ninh đến thôn trang này, Tần Dục liền nói với Lục Di Ninh.

"À." Lục Di Ninh âm ừ trả lời một tiếng cho có rồi nhìn sang Tần Dục: "Hôm nay ta thật sự có thể chơi thả diều sao?"

Hội thi sắp bắt đầu, có những cử nhân ở Vạn Thụ Lâu vì quá khẩn trương, muốn thả lỏng một chút nên làm diều ra ngoài trời thả, sau khi thấy được cảnh tượng đó xong Lục Di Ninh vẫn nhớ mãi không quên.

Lần này Tần Dục đưa nàng ra ngoài, cũng đã đồng ý là sẽ làm diều cho nàng chơi.

Không cần Tần Dục tự mình làm diều, vì hạ nhân đã sớm làm xong. Khi nhận được con diều kia, Lục Di Ninh liền chạy đi.

Nàng chạy rất nhanh, không bao lâu đã đưa được con diều lên trời, Tần Dục lại chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn theo.

Sờ sờ chân của mình, Tần Dục nhìn Thọ Hi: "Vinh Vương phi đến chưa?"

"Bẩm Vương gia, đã đến." Thọ Hi nói.

Tần Dục muốn đưa Lục Di Ninh đi thả diều, có rất nhiều chỗ có thể đến nhưng cuối cùng hắn lại lựa chọn chỗ này, đó là vì có người hẹn gặp mặt hắn ở đây.

Mấy tháng trước, Vinh Vương phi Tô Minh Châu vốn chỉ ru rú ở trong nhà đột nhiên vùng lên ở Kinh thành đã cho người truyền lời cho Tần Dục, nói là muốn gặp Tần Dục, Tần Dục cũng đồng ý.

Tô Minh Châu mượn cớ ngắm hoa đào để ra ngoại thành, nàng ta cũng có một thôn trang của hồi môn ở ngay bên cạnh, ở đó hai ngày, đồng thời tìm cơ hội đi tới nơi này của Tần Dục.

Tô Minh Châu vốn là một nữ nhân vô cùng bình thường, ước mơ chỉ là được gả cho một nam nhân tốt, sinh được một nhi tử có tiền đồ mà thôi.

Sau đó, nàng nhận qua rất nhiều đã kích, cả người lập tức thay đổi hoàn toàn.

Lúc Tô Minh Châu đến chỉ mang theo nha hoàn thân cận của mình. Còn Tần Dục mang theo hai người là Thọ Hi cùng Lục Di Ninh.

"Đoan Vương chắc chắn là muốn Đoan Vương phi đợi ở trong này?" Tô Minh Châu nhìn thấy Lục Di Ninh thì nhăn mày, nàng ta có chút hâm mộ Lục Di Ninh nhưng không chán ghét nàng, cũng không ghen tị nổi, dù sao đây cũng là một nữ nhân đáng thương.

Nàng ta chỉ đang lo lắng Lục Di Ninh không rành thể sự, sẽ nói ra những chuyện không nên nói.

"Vinh Vương phi yên tâm, chuyện không nên nói, Di Ninh sẽ không nói một lời nào." Tần Dục nói.

Tô Minh Châu nhìn về phía Lục Di Ninh thì thấy Lục Di Ninh mặt đầy vẻ phòng ngừa, chỉ là rất nhanh sau đó, vẻ phòng ngừa kia lại biến mất.

Nữ nhân này không có xinh đẹp bằng nàng, không có trẻ như nàng! Ngay cả ngực cũng không lớn bằng nàng!

Uỡn ngực mình lên, Lục Di Ninh có chút đắc ý!

Tô Minh Châu thấy nàng như vậy, càng cảm thấy không yên lòng, nhưng nếu Tần Dục đã kiên trì muốn cho Lục Di Ninh ở lại chỗ này, nàng ta cũng không ngăn cản.

Lần này Tô Minh Châu không mang thứ gì đến cho Tần Dục, Tần Nhạc làm việc vô cùng cẩn thận, tuyệt đối sẽ không làm những loại chuyện ngu xuẩn như chính mình đã phạm tội còn viết giấy ra kể nên nàng ta không lấy được chứng cứ gì.

Nhưng Tô Minh Châu nhớ rõ được một ít người, cũng đoán được một vài chuyện, là những chuyện gì thì nàng ta đều nói hết cho Tần Dục.

"Vinh Vương phi muốn làm gì?" Tần Dục hỏi.

Tô Minh Châu cười cười: "Ta muốn hắn sống không bằng chết."

Thật ra, nếu ngay từ đầu Tần Nhạc đã không thích nàng, vậy thì cho dù bị Tần Diệu vũ nhục hay bị Tần Nhạc ép phá thai, nàng cùng lắm cũng chỉ cảm thấy bản thân mệnh khổ, sau đó nhớ thương Tần Dục, cả ngày khóc sụt sùi, cuối cùng sẽ sớm hương tiêu ngọc vãn, nhường vị trí đó lại cho người khác.

Nhưng Tần Nhạc đã lừa dối, dặt cho nàng một giấc mộng đẹp đẽ. Trong mộng nàng hạnh phúc bao nhiêu thì tỉnh mộng lại cảm thấy hận thù bấy nhiêu!

Lúc này Tần Dục thật sự có chút bội phục Tô Minh Châu.

Đời trước Tô Minh Châu chỉ hạ thuốc tuyệt dục cho Tần Nhạc, phỏng chừng là do phát hiện chân tướng quá muộn, không kịp làm gì khác, nhưng bây giờ nàng ta đã sớm biết chân tướng thì lập tức hung hăng đâm Tần Nhạc một dao.

"Như người mong muốn." Tần Dục nói.

Tô Minh Châu mặc áo choàng, rất nhanh đã rời đi.

Nàng vốn không muốn độc ác như vậy, nhưng thân thể nàng đã hỏng rồi, không thể mang thai, đời này đã không còn hi vọng gì, nếu như thế, sao nàng có thể để Tần Nhạc được dễ chịu?

Tần Dục nhìn Tô Minh Châu rời đi, quay đầu lại cười nói với Lục Di Ninh: "Di Ninh, ta sẽ đối xử tốt với nàng."

Lục Di Ninh đương nhiên gật đầu.

Lúc Tần Dục gặp Tô Minh Châu thì ở Kinh thành, Tần Diệu được hạ nhân báo cho biết, đề thi thật tựa hồ đã bị lộ ra ngoài.

"Vương gia, lần trước ngài để tiểu nhân đi thăm dò chuyện này, tuy lúc ấy không tra ra cái gì nhưng sau đó vẫn luôn chú ý đến. Không ngờ phát hiện được đề thi đúng là đã bị lộ ra mấy ngày nay." Người kia nói.

"Cái gì?!" Tần Diệu cả kinh, nhất thời ngồi không yên.

Tần Diệu không có năng lực gì lớn nhưng khả năng nịnh nọt rất tốt, ngay cả Tần Dục cũng phải than thở không bằng.

Tần Diệu cực kỳ biết cách lấy lòng Vĩnh Thành Đế.

Chẳng hạn như lần này, người bình thường hẳn sẽ tìm cách giải quyết, ví như Tần Dục, gặp phải tình huống như vậy, hơn phân nửa là sẽ tiên hạ thủ vi cường[1] công bố chuyện này ra ngoài, sau đó phải sạch sẽ cho mình.

[1]Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước giành lợi thế.

Nhưng Tần Diệu thì không làm như vậy.

Sau khi nhận ra chính mình giải quyết không được chuyện này, hắn lập tức tiến cung, ôm đùi Vĩnh Thành Đế khóc kể một phen, càng không ngừng nhận sai.

Tần Diệu làm chuyện này đúng là rất không đạo nghĩa, nhưng bản thân Vĩnh Thành Đế vốn cũng không thiếu những việc không đạo nghĩa như thế, cho nên... Ông không quan tâm.

Ông không quan tâm đề thi có thật sự bị lộ hay không, chỉ cần không để xảy ra các án gian lận trong khoa thi khiến mặt mũi mất hết là được.

Đồng thời, ông cũng tràn đầy chán ghét cái người ngầm tiết lộ đề thi ra ngoài kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Phong ba nổi lên (1)

Edit: A Cảnh

Beta: Quanh

"Con đi tra thử, nhất định phải lôi được người tiết lộ đề thi ra, rõ ràng người này có ý hãm hại con, thật đáng giận." Vĩnh Thành đế nói với Tần Diệu.

Làm một phụ thân, ông rất hài lòng khi nhi tử nhận sai với mình, nhìn thấy Tần Diệu khóc đến đáng thương, Vĩnh Thành đế không hề nghĩ đến việc trách cứ Tần Diệu.

"Vâng, phụ hoàng!" Tần Diệu đáp một tiếng, trong lòng vô cùng hận người kia.

Tần Diệu ở cùng với Vĩnh Thành để thật lâu rồi mới rời đi, vì để làm Vĩnh Thành để vui, trước khi rời đi còn cùng Vĩnh Thành để dùng một viên tiên đan, còn khen viên tiên đan kia thật tốt.

Sau khi rời khỏi chỗ của Vĩnh Thành để, Tần Diệu liền đi qua chỗ của Tiêu Quý phi.

Người được mùi đan dược nồng nặc trên người Tần Diệu, Tiêu Quý phi liền nhíu mày lại, chờ đến lúc bà ta phát hiện biểu tình của Tần Diệu giống như say thì sắc mặt càng biến đổi: "Diệu nhi, con ăn tiên đan ư?"

"Đúng vậy, mẫu phi." Tần Diệu thừa nhận: "Thời điểm lần đầu tiên ăn tiên đan này con còn có chút không thoải mái, hiện tại ăn lâu dần lại có cảm giác không tệ."

Tần Dục từng bị Mẫu phi hấn nhắc nhở không thể ăn tiên đan kia quá nhiều, nhưng hấn cảm giác nếu như Vĩnh Thành để có thể ăn thì hấn cũng có thể ăn một chút, không có gì to tát.

Sắc mặt của Tiêu Quý phi lại thay đổi.

Cái gọi là tiên đan kia bọn họ từng thử nghiệm, người ăn nhiều sẽ không còn mạng, nhi tử này của bà....

Trời đất, bà còn có thể nói thêm cái gì nữa đây, chỉ có thể dặn dò cho Tần Diệu chú ý nhiều một chút, lần sau đừng ăn tiếp nữa là được.

Nhi tử thiếu chút nữa bị trượng phu dẫn vào con đường lạc lối, trong lòng Tiêu Quý phi vô cùng tức giận, sau khi nghe nói có người cố ý thiết kế hãm hại Tần Diệu thì càng đem lửa hận phát tiết trên người của kẻ kia, bà liền phối hợp với Tần Diệu bắt đầu điều tra.

Mới đầu, cho dù là Tần Diệu hay là Tiêu Quý phi, đều nhận định người đối nghịch cùng với bọn họ chính là Tần Dục.

Nhưng mà, kết quả điều tra ra cùng với những gì bọn họ nghĩ khác nhau rất lớn.

Tần Nhạc! Hóa ra là Tần Nhạc!

Chuyện tra được việc đề thi bị tiết lộ là do thủ hạ của Tần Diệu tra ra, dựa vào một ít dấu vết để lại tìm được là người của Tần Nhạc.

Thời điểm người này đưa bằng chứng mà bản thân tự điều tra đến báo cho Tần Diệu biết, Tần Diệu không tin, hấn khó mà tin được Tần Nhạc - kẻ không được hấn để vào mắt kia, thế nhưng lại cho hấn một vỏ như vậy.

Nhưng khi hấn nghiêm hình tra tấn mấy người kia, lại hỏi ra được rất nhiều chuyện.

Tên Tần Nhạc kia ngoài mặt đối với hấn cung kính, nhưng trên thực tế vẫn nghĩ mọi cách đào góc tường của hấn!

Thật là buồn cười!

Thời điểm Tần Diệu điều tra việc này, Vĩnh Thành để đã đem quan viên phụ trách khoa khảo gọi tới, sau đó đưa ra ý muốn đổi đề thi.

Mới đầu quan viên kia còn khó hiểu, sau này mới biết được hóa ra đề thi bị tiết lộ, nhất thời toát cả mồ hôi lạnh, sau đó dựa theo yêu cầu của Vĩnh Thành để, lặng lẽ không một tiếng động đem đề thi đi đổi.

Nếu vụ án gian lận thi cử này bị mọi người biết, đoán chừng ngay cả mạng của hấn cũng chỉ có thể giữ được thêm vài ngày, hiện tại nguy cơ đã bị bóp chết từ trong trứng nước, hấn liền thở phào nhẹ nhõm.

Vĩnh Thành để vừa mới đổi đề thi, ngày thi liền bắt đầu.

Rất nhiều người đều đã mua được "Đề thi", hoặc là tốn thời gian chuẩn bị sẵn bài làm, hoặc là tiêu tiền tìm người viết giùm mình, tóm lại rất nhiều người đã chuẩn bị bài thi kĩ càng rồi mới tiến vào trường thi.

Nhưng mà chờ đến khi đề thi được quan viên phát ra, bọn họ lại phát hiện đề thi này cùng với đề thi trước đó bọn họ mua hoàn toàn không giống nhau.

Này... Này... Vị đại nhân kia, vậy mà cũng bán đề thi giả ư?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều đem kẻ bán giả đề thi kia hận đến tận xương tủy, mà bọn họ cũng chỉ có thể hận trong lòng mà thôi.

Tóm lại bọn họ cũng không thể đem chuyện này công bố ra ngoài được? Nếu thật sự làm như vậy thì kẻ bán đề thi giả sẽ không được chỗ tốt, mà bản thân bọn họ mua đề thi giả cũng không chiếm được gì hay ho cả.

Cứ bình tĩnh chút, tuy rằng bị lừa một khoản tiền, nhưng rất nhanh đã bị họ ném ra sau đầu. Bọn họ bắt đầu cố gắng giải đề, hơn nữa bản thân cũng không có tài học cao siêu gì cho cam, mua đề thi là muốn đi đường tắt, kết quả lại là đề thi giả, lập tức vỡ mộng.

Trong trường thi, có người gào khóc đứng lên bỏ thi.

Quan viên giám thị nghe được tiếng khóc lại không nói một tiếng nào, làm như không nghe thấy, chỉ khi có người ngắt đi, mắt thấy không ổn mới cho người tới kéo ra ngoài.

Sau khi giờ thi bắt đầu, Vạn Thư Lâu liền trở nên im ắng, lui tới cũng chỉ có vài tú tài ở Kinh Thành mà thôi.

Cũng chính ngay lúc này, Tần Dục tìm đến Ngô Thiên Dương, để cho hắn tuôn ra một tin tức.

Vạn Thư Lâu mô ra để phục vụ cho thư sinh khắp nơi, những thư sinh gia cảnh bần hàn nhưng có công danh có thể đến ở tại Vạn Thư Lâu, Vạn Thư Lâu sẽ cung cấp ăn mặc cho bọn họ.

Đương nhiên, không phải thư sinh gia cảnh bần hàn nào cũng có thể đến ở Vạn Thư Lâu.

Đoan vương ban ra vài quy tắc, đã thành thân sinh con, Vạn Thư Lâu không nhận, thư sinh là con trai độc nhất, có phụ mẫu già cả phải phụng dưỡng, dĩ nhiên là phải hiếu kính phụ mẫu, Vạn Thư Lâu cũng không nhận.

Đương nhiên, nếu những thư sinh trên xác thực gặp khó khăn, cũng có thể tiếp tế một chút.

"Vương gia, cứ như vậy, sợ có rất nhiều người sẽ không phục." Ngô Thiên Dương nói.

"Vì sao phải không phục? Rõ ràng có phụ mẫu thì phải nuôi, còn vùi đầu khổ đọc không quản người nhà, với ta mà nói mấy người đó chính là loại không ra gì, bọn họ hoàn toàn không đáng được giúp." Tần Dục nói.

Ban đầu Ngô Thiên Dương sùng sốt, sau đó nghĩ lại thì không thể không thừa nhận Tần Dục nói không sai.

Trong nhà đã vô cùng nghèo khó, còn không quan tâm tới phụ mẫu thì mà chỉ một lòng đọc sách....Tuy người như vậy học vấn không tồi, nhưng sau này làm quan hơn phân nửa cũng không quản tới khó khăn của dân chúng.

Ý tứ của Tần Dục rất nhanh đã được truyền đạt ra.

Mà cùng lúc đó, Tần Diệu tìm đến Vĩnh Thành đế.

Vừa vào cửa, Tần Diệu đã nức nở mà hô một tiếng: "Phụ hoàng!"

"Làm sao?" Vĩnh Thành đế hỏi, có chút lo lắng nhìn về phía nhi tử của mình.

"Phụ hoàng, người phải làm chủ cho con!" Tần Diệu khóc lóc nói với Vĩnh Thành đế: "Tần Nhạc kia thật đáng giận, hắn vậy mà đi hại con!"

"Tần Nhạc?" Vĩnh Thành đế sùng sốt, sau đó mới phản ứng với điều Tần Diệu nói, là đứa con thứ hai của mình, vị Vĩnh vương kia.

"Phụ hoàng, chính là hắn!" Tần Diệu nhìn Vĩnh Thành đế, sau đó liền nói đến những bằng chứng mấy ngày nay hắn tra ra được.

Trước kia tên thủ hạ của hắn không có tiếng tăm gì, lần này khi điều tra chuyện tình của Tần Nhạc lại biểu hiện vô cùng xuất sắc, đem được rất nhiều đồ vật mà Tần Nhạc cực lực che giấu đào ra được.

Ví như ngày Tết Nguyên Tiêu đó, chuyện người ám sát Tần Dục, chính là do Tần Nhạc phái đi.

"Phụ hoàng, Tần Nhạc này tuyệt đối là lòng lang dạ thú, một bên hắn vụng trộm đi hại Tần...Đại ca, một bên lại vụng trộm đi hại con, khiến cho con và đại ca ngày càng tranh đấu gay gắt, cuối cùng sau đó không phải chính hắn chiếm được tiện nghi ư?" Tần Diệu nói.

Sắc mặt Vĩnh Thành đế trở nên cực kì khó coi, dáng vẻ như là mưa gió bão bùng sắp đến.

Ông không nghĩ tới, bản thân mình vậy mà còn có một đứa con đáng hận như vậy!

"Người tới, đi đem Tần Nhạc bắt lại!" Vĩnh Thành đế không chút do dự hạ lệnh.

Vĩnh vương phủ.

Hôm nay không biết vì sao tâm tình Tần Nhạc lại có chút hoảng loạn.

Là vì đại sự đã thành?

Nghĩ đến chuyện lần này mình làm, Tần Nhạc hít sâu một hơi, cố gắng để cho bản thân tỉnh táo lại.

Lần này đề thi có vấn đề, tất nhiên Vĩnh Thành đế sẽ giận dữ, đối với Tần Diệu hắn cũng sẽ không còn tín nhiệm như trước, mà Tần Diệu, hắn sẽ cảm giác là do Tần Dục động tay.

Dưới loại tình huống này, Tần Diệu không thiếu được việc đấu đá cùng Tần Dục, sau đó hẳn liền có thể đục nước béo cò.

Tâm tình của Tần Nhạc có chút kích động.

"Vương gia, Vương phi đến đây." Có người đến báo.

Ánh mắt của Tần Nhạc lóe lóe, trong mắt chợt hiện ra một tia chán ghét.

Tần Nhạc đối xử với Tô Minh Châu vẫn luôn ôn nhu, nhưng chỉ có chính hắn biết, kỳ thật hắn vô cùng chán ghét Tô Minh Châu, cực kỳ không thích nàng ta.

Nữ nhân này đã từng thích Tần Dục, là Tần Diệu chướng mắt nên mới đưa cho hắn...

Đều là Hoàng tử, dựa vào cái gì hắn phải nhận nữ nhân mà người khác chướng mắt lại càng không cần chứ?

Tần Nhạc không thích Tô Minh Châu, nhưng hắn lại cần Tô thủ phụ nâng đỡ, huống chi hắn đã có thói quen đeo mặt nạ ôn nhu, nếu như thế đương nhiên cũng không thể đối xử tệ với Tô Minh Châu.

Cuối cùng hắn không chỉ đối tốt với Tô Minh Châu, thậm chí còn khiến nàng ta yêu hắn say đắm.

Chẳng qua Tô Minh Châu yêu hắn, hắn lại không thích Tô Minh Châu, thậm chí đã bắt đầu nghĩ phải làm sao để thoát khỏi Tô Minh Châu, sau đó cưới một nữ nhân mà mình tâm đầu ý hợp.

Có lẽ nữ tử hắn cưới sau này so ra còn kém Tô Minh Châu, nhưng không phải là hắn bị buộc cưới, như vậy đã là ngàn tốt vạn tốt rồi.

Đương nhiên, hiện tại hắn còn phải nhẫn nại, thậm chí vì Tô thủ phụ ở phía sau chống lưng cho Tô Minh Châu, không thể xé rách da mặt với nàng ta.

"Vương gia, ta cho người nấu canh." Tô Minh Châu bưng canh đi đến trước mặt Tần Nhạc.

Gần đây Tô Minh Châu luôn hầm canh, tự mình uống, cũng cho hắn uống, Tần Nhạc có chút không kiên nhẫn, nhưng dù vậy hắn vẫn mỉm cười đối với Tô Minh Châu, sau đó uống canh.

Nhìn cho đến khi hắn uống canh xong, Tô Minh Châu cười cười: "Vương gia, hôm nay ta nhìn thấy Hi Thước kêu ở bên cửa sổ phòng ta... Sợ là sẽ có tin tức tốt đấy!"

"Vương phi nói hôm nay sẽ có tin tức tốt, vậy nhất định là có tin tức tốt." Tần Nhạc cười cười.

"Phải." Tô Minh Châu cười vô cùng ôn nhu.

Tần Nhạc nhìn thế tử của mình tươi cười, tâm tình lo lắng chậm rãi trở nên bình tĩnh lại.

Nhưng mà ngay lúc Tần Nhạc nghĩ hôm nay có lẽ sẽ có một tin tức tốt, đột nhiên có người xông vào: "Vương gia, không hay rồi, Cẩm vệ quân bao vây Vinh vương phủ rồi!"

"Cái gì?" Tần Nhạc không dám tin, đang êm đẹp sao Cẩm vệ quân lại bao vây Vinh vương phủ?

"Vương gia, làm sao đây?" Người kia nói, mà lúc này âm thanh huyền não cũng đã từ bên ngoài truyền vào.

Cẩm vệ quân xông vào Vinh vương phủ!

Này... Đây là có chuyện gì?

Tần Nhạc còn đang nghi hoặc, liền nhìn thấy thống lĩnh Cẩm vệ quân Kim Kỳ từ bên ngoài tiến vào: "Vương gia, bệ hạ cho mời."

"Phụ hoàng tìm ta có chuyện gì?" Tần Nhạc chất vấn, tâm vừa mới bình tĩnh, giờ lại kịch liệt nhảy lên.

Kim Kỳ này, giống như không có ý đồ tốt mà tới đây.

"Vương gia có thể đi hỏi bệ hạ." Kim Kỳ cứng rắn nói.

Tần Nhạc càng trở nên bất an, đúng lúc này, đột nhiên hắn nghe được tiếng cười, quay đầu lại, Tần Nhạc nhìn về phía Vương phi của mình đang tươi cười như hoa, một bộ dáng vô cùng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Phong ba nổi lên (2)

Edit: Thỏ

Beta: Nhục Vy

“Minh Châu...” Tần Nhạc cau mày nhìn biểu hiện kỳ lạ trên mặt Tô Minh Châu, nụ cười của nàng khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

“Vương gia, bệ hạ có việc tìm người, người nên nhanh chóng vào cung mới phải.” Tô Minh Châu nở nụ cười châm biếm nhìn Tần Nhạc.

“Nàng thấy vui?” Tần Nhạc cảm thấy có gì đó không thích hợp.

“Đúng vậy.” Tô Minh Châu càng lộ vẻ vui mừng phấn khởi: “Ta đoán hôm nay sẽ có chuyện tốt.”

Nàng biết Tần Nhạc sẽ gặp xui xẻo nên lúc này không kiềm chế được mà bật cười.

Rõ ràng Kim Kỳ tới đây tức là có chuyện không lành, vậy sao coi là chuyện tốt được? Sắc mặt Tần Nhạc trở nên cực kỳ khó coi, hắn đột nhiên nhận thấy người trước mắt đã không còn là vị Vương phi lúc nào cũng nghe lời hắn như trước.

Đề thấp thanh âm, Tần Nhạc cắn răng nói: “Tô Minh Châu, ngươi vui mừng cái gì? Đừng quên ta với ngươi là một thể!”

“Dù sao ta cũng không gặp phải chuyện gì.” Tô Minh Châu lại cười.

Quách Phúc cũng hận Tần Diệu nhưng nàng ta sẽ không xuống tay với Tần Diệu, thậm chí còn che giấu giúp hắn, đó là vì nàng ta vẫn an ổn ở vị trí Vương phi, tương lai hài tử của nàng còn phải dựa vào hắn.

Tuy Tần Diệu là người trầm mê nữ sắc không biết liêm sỉ nhưng dù không yêu thích Quách Phúc, hắn cũng chưa bao giờ hạ độc thủ với nàng ta... Thậm chí thời gian trước Quách Phúc còn truyền tin vui nói rằng mang thai đứa thứ hai.

Nếu nàng cũng có hài tử, hài tử của nàng và Tần Nhạc, dù lo cho con thì nàng vẫn sẽ không gây chuyện với Tần Nhạc, nhưng nàng... Chẳng phải nàng không thể mang thai sao?

Nàng với Tần Nhạc sao có thể xem là một thể?

Mặc dù Tần Nhạc làm chuyện trái phép nhưng dù sao cũng là nhi tử của Vĩnh Thành Đế, Vĩnh Thành Đế sẽ không giết hắn, nhiều nhất là giam cầm hắn cả đời mà thôi, còn Vương phi như nàng cùng lắm thì sau này sẽ bị giam chung một chỗ với Tần Nhạc.

Nếu không có chuyện thì bản thân nàng sẽ không có cơ hội rời khỏi nơi này, không phải sao?

Nàng không còn nhiều thời gian tốt đẹp nữa.

“Tô Minh Châu!” Hai mắt Tần Nhạc gắt gao hiem độc nhìn chằm chằm Tô Minh Châu, đúng lúc này Kim Kỳ đột nhiên vươn tay chế trụ hắn: “Vương gia, bệ hạ lệnh cho ngài nhanh chóng tiến cung.”

Tần Nhạc không thể thoát khỏi sự khống chế nên đành phải theo Kim Kỳ vào cung.

Tô Minh Châu nhìn theo bóng dáng hắn, sau đó nhìn sang quần gia đang vô cùng hoảng loạn: “Quần gia, ta đói bụng.”

Phòng bếp mang lên thức ăn cho cả nàng và Tần Nhạc, Tô Minh Châu chậm rãi thưởng thức từng món một.

Mà bên kia khi Tần Nhạc nhìn thấy những chứng cứ bị Vĩnh Thành Đế ném ra thì cả khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Những việc hắn làm đều hết sức bí mật, tại sao người khác biết được?

“Tần Nhạc, ta làm việc gì cũng suy nghĩ cho người, không ngờ người lại lòng lang dạ sói muốn hại ta!” Tần Diệu xông lên đá Tần Nhạc, sau đó tiến về phía Vĩnh Thành Đế quỳ xuống: “Phụ hoàng, người nhất định phải làm chủ cho nhi thần!”

Tần Nhạc thấy những chứng cứ trước mặt thì biết mình đã không còn khả năng thoát tội.

Hắn không biết tại sao ần ần lâu như vậy mà bây giờ lại thất bại trong gang tấc, nhưng hắn phải cố gắng tìm một đường sống.

Tần Nhạc nhanh chóng quyết định, sau đó nhìn về phía Vĩnh Thành Đế: “Phụ hoàng, oan uổng cho nhi thần, là vì Tam hoàng đệ khinh người quá đáng nên nhi thần mới bị kích động làm ra chuyện như vậy.”

“Nói hươu nói vượn!” Tần Diệu định xông lên đánh Tần Nhạc, trong mắt hắn bỗng hiện lên ánh nhìn hoảng loạn sợ hãi.

Hắn đã làm một chuyện trái lương tâm, hắn khinh bạc Vương phi của Tần Nhạc.

“Phụ hoàng, Tam hoàng đệ đã vũ nhục Vương phi của nhi thần! Nếu không phải vậy thì nhi thần sẽ không bao giờ làm ra những chuyện đó! Nhi thần sai người đi ám sát Đại hoàng huynh quả thật là có lỗi với Đại hoàng huynh, nhưng mục đích của nhi thần không phải là đả thương huynh ấy, chỉ là muốn giá họa cho Tam hoàng đệ, mượn Đại hoàng huynh để ra tay báo thù mà thôi.” Tần Nhạc nói hiên ngang liêm liệt rồi bật khóc: “Phụ hoàng, lúc trước Vương phi của nhi thần có thai, nó không phải của nhi thần...”

Việc Vĩnh Thành Đế triệu kiến Tần Nhạc có không ít người biết, tuy các đại thần không ở đây nhưng có rất nhiều cung nữ, thái giám, thị vệ, khi nghe thấy những lời Tần Nhạc nói ra thì trong lòng ai nấy đều sợ hãi.

Chuyện bí mật này... Sau khi bọn họ biết có lẽ sẽ khó giữ được tính mạng?

Trên thực tế thì khi Vĩnh Thành Đế nghe thấy những lời này cũng bị dọa sợ.

Trước nay ông luôn yêu thích nữ sắc nhưng chưa bao giờ phạm phải sai lầm, ít nhất ông biết người nào có thể chạm vào người nào không thể, ai ngờ Tần Diệu lại dám làm chuyện hèn hạ với cả tấu tử...

Đoán chừng việc này không che giấu được, một khi chuyện xấu truyền ra ngoài thì Tần Diệu sao có thể thuận lợi đăng cơ?

Trong cung đang diễn ra một vở kịch còn bên phía Tần Dục cũng sôi trào ý chí chiến đấu.

Tần Diệu có thể tra ra nhiều chứng cứ phạm tội của Tần Nhạc đều là do Tần Dục hỗ trợ, mà người gặp chuyện tiếp theo sau Tần Nhạc chính là Tần Diệu.

Sau khi sống lại, Tần Dục chưa bao giờ có ý định buông tha hai người này, trước đó chưa ra tay vì đang đợi cơ hội, còn bây giờ cơ hội đã tới. Thậm chí cơ hội này còn tới nhanh hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Tần Diệu và Tần Nhạc hăng say bới móc nhau trước mặt Vĩnh Thành Đế, gần đây thân thể Vĩnh Thành Đế không khỏe, nhìn thấy cảnh như vậy thì không nhìn được phun ra một ngụm máu tươi, suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng, Tần Nhạc và Tần Diệu đều bị Vĩnh Thành Đế giam lỏng trong hoàng cung.

Tuy trong cung có người của Tần Nhạc nhưng không nhiều, chỉ là một vài tiểu cung nữ cùng với tiểu thái giám, Tần Diệu thì không giống như vậy, chuyện của hắn đã có Tiêu Quý Phi quan tâm.

Sau khi có sự tác động của Tiêu Quý Phi, mặc dù bị giam lỏng nhưng Tần Diệu vẫn được thu xếp hầu hạ cẩn thận nên trải qua rất tốt, Tần Nhạc thì khác hẳn, hắn bị giam ở đó, ngay cả người đưa cơm cũng không thấy tới.

Cùng lúc này, Tiêu Quý Phi phái người đi tìm Tô Minh Châu.

Tần Nhạc có thể đem chuyện của nàng với Tần Diệu ra để biện minh, việc này Tô Minh Châu đoán được từ trước.

Chỉ cần nàng liều chết không thừa nhận lời của Tần Nhạc thì có thể rửa sạch tội danh giữa mình với Tần Diệu, nhưng tại sao nàng phải làm như vậy?

Nàng hận Tần Nhạc, cũng hận cả Tần Diệu và Tiêu Quý Phi.

Vốn là sau khi từ hôn với Tần Dục, phụ thân nàng đã tìm được mấy nam nhân tài tuấn để gả nàng đi, sau đó trải qua cuộc sống êm ấm tốt đẹp, nếu không vì Tần Diệu và Tiêu Quý Phi gây chuyện thì sao nàng lại gả cho Tần Nhạc?

Còn lần đó... Tuy có sự dung túng của Tần Nhạc nhưng quả thật Tần Diệu đã hại nàng.

“Ta muốn gặp Tần Nhạc.” Tô Minh Châu nói.

“Vinh Vương phi, nương nương của chúng ta nói tốt nhất người nên suy nghĩ cho kỹ, Vinh Vương vốn không để người ở trong lòng, người cần nhắc xem hắn so với một nhà Tô thủ phụ thì bên nào nặng bên nào nhẹ.” Cung nữ bầy ra vẻ mặt tươi cười nói chuyện với Tô Minh Châu.

“Ta muốn gặp Tần Nhạc.” Tô Minh Châu nói tiếp.

Cung nữ kia nhũn mày, không ngờ đến việc bọn họ đã lấy cả nhà Tô thủ phụ ra để uy hiếp nhưng Tô Minh Châu vẫn không bị dao động.

“Người về nói cho nương nương các người biết, Tần Nhạc ép ta phá thai, hại ta không thể mang thai được nữa, ta hận hắn nên sẽ không bao giờ giúp hắn, bây giờ ta chỉ muốn xem hắn thê thảm tới mức nào.” Tô Minh Châu nói xong liền nở nụ cười.

Tần Nhạc bị bắt nhưng Tô Minh Châu không có vẻ gì là thương tâm khổ sở... Cung nữ kia liếc mắt nhìn Tô Minh Châu rồi lập tức quay về truyền lời.

Sau đó không biết Tiêu Quý Phi làm thế nào nhưng Tô Minh Châu có thể vào cung gặp Tần Nhạc.

Kể từ khi bị nhốt, Tần Nhạc không gặp được bất cứ ai nên trong lòng tràn đầy nôn nóng sôi ruột, lúc Tô Minh Châu tới, con người lập tức co rút lại.

“Người tới đây làm gì?” Tần Nhạc hỏi, sau đó lạnh lùng nhìn Tô Minh Châu: “Là người làm đúng không? Khiến ta ra nông nổi này đều là người?”

“Đúng vậy.” Tô Minh Châu cười nói: “Người hại ta, đương nhiên ta cũng phải hại người, nếu không có ta thì bọn họ không thể điều tra ra chuyện người làm dễ dàng như vậy, có qua có lại cả thôi.”

Tần Nhạc trông thấy Tô Minh Châu thế này, nhất thời trong lòng vô cùng phức tạp, trước kia hắn giận dữ điều gì sẽ la hét quát tháo, những lúc như vậy Tô Minh Châu luôn yên lặng nghe lời, không ngờ nữ nhân này chính là người đẩy hắn tới thảm cảnh.

“Các người có thể trói hắn lại không? Ta có vài lời muốn nói riêng với hắn.” Tô Minh Châu đột nhiên nhìn về phía mấy người đi cùng của Tiêu Quý Phi.

Những người đó chần chờ một lúc rồi trói Tần Nhạc, sau đó rời khỏi chỗ này, khi bọn họ vừa đi thì bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Tần Nhạc.

Bọn họ vẫn để ý tình huống trong phòng, lúc này nhìn từ cửa sổ vào thì thấy Tô Minh Châu dùng châm đâm Tần Nhạc, đồng thời cười tủm tỉm nói chuyện gì đó.

Đột nhiên những người này cảm thấy sợ hãi Vinh Vương phi trước nay vốn mềm mại yếu đuối, bọn họ không cần xem nhiều, cũng không cần biết Tô Minh Châu nói chuyện gì, tất cả đều nhìn ra nàng muốn lấy mạng Tần Nhạc* (chỗ này tác giả để là Tần Diệu nhưng mình nghĩ phải là Tần Nhạc mới đúng).

“Vương gia, Thanh Vân đạo trưởng là người của Tần Diệu, người biết không?”

“Mỗi ngày phụ hoàng đều dùng tiên đan, nhưng thật ra thứ đó là kịch độc, chắc người không biết đâu nhỉ?”

“Phụ hoàng còn muốn thành tiên nhưng lại không biết chỉ một thời gian nữa, thiên hạ sẽ về tay Tần Diệu.”

.....

“Sao người biết?” Tần Nhạc khiếp sợ nhìn Tô Minh Châu, đột nhiên nghĩ tới một người: “Là Tần Dục!”

Trước đây hắn luôn cảm thấy Tần Dục quá vô dụng, chỉ dám trốn ra ngoài thành mà không dám cùng Tần Diệu tranh đấu, nhưng hiện tại xem ra chính Tần Dục mới là người thật sự lợi hại.

Vương phi của hắn... Sợ là từ lâu đã cấu kết với Tần Dục nên mới biết nhiều như vậy.

“Đúng vậy, hắn lợi hại hơn người nhiều, mấy thủ đoạn vật vãn của người hắn đều biết rõ.” Tô Minh Châu nói: “Ta đem chuyện Tần Diệu nói cho người cũng là chủ ý của hắn... Bây giờ người đã biết, đương nhiên có thể đi bám víu nhờ vả hắn, cứ việc thử đi, ta rất muốn biết cuối cùng người sẽ có kết cục gì.”

Sắc mặt Tần Nhạc trở nên khó coi.

Hắn có thể nói tất cả mọi việc đều do Tần Dục sắp đặt nhưng hắn không có chứng cứ, hơn nữa hắn cũng sợ sau này bị Tần Dục tính sổ.

Cho dù hắn nói hay không thì cũng sẽ có người nói cho Vinh Thành Đế những việc mà Tần Diệu đã làm, chờ Tần Diệu sụp đổ, sợ là Tần Dục sẽ một tay che trời.

Tô Minh Châu vừa rời đi đã nói: “Ta muốn gặp Hoàng Thượng, những lời lúc trước của Tần Nhạc đều là lời nói dối, hắn muốn phá hỏng thanh danh của ta! Từ trước tới nay Tô Minh Châu ta vẫn luôn trong sạch!”

Thuộc hạ của Tiêu Quý phi tận mắt thấy cảnh Tô Minh Châu xuống tay tàn nhẫn với Tần Nhạc, Tiêu Quý Phi cũng biết chuyện, nghe nàng nói vậy thì vui vẻ, sau đó lập tức đem việc này báo lên trên.

Vinh Thành Đế gặp Thanh Vân đạo trưởng, sau khi uống tiên đan cảm thấy cơ thể khá hơn nhiều, biết được Tô Minh Châu muốn gặp mình, còn nói muốn giải oan, ông lập tức cho gọi Tô Minh Châu tới để tận mắt thấy nàng.

Cho dù Tần Diệu làm chuyện vô liêm sỉ nhưng Vinh Thành Đế vẫn có ý định đem Đại Tần giao cho hắn, nếu đã là vậy thì phải giữ sạch mọi tội danh cho Tần Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Phong ba nổi lên (3)

Edit: Halina

Beta: Nhục Vy

"Cho nàng ta vào." Nghe nói Tô Minh Châu đã đến đây, Vĩnh Thành Đế nhân tiện nói, đồng thời cũng cau mày lại.

Ông không thích Tô Minh Châu.

Lúc trước đính hôn với Tần Dục, Tần Dục xảy ra chuyện thì gả cho Tần Nhạc, sau hôn sự lại còn dính líu đến Tần Diệu... Nữ nhân lăng lơ giống cây Dương[1] như nàng ta thật sự khiến người ta chán ghét.

[1]Cây Dương là 1 tên gọi khác của cây Dương Liễu.

Là một phụ thân, Vĩnh Thành Đế không thích ba nhi tử của mình dính líu đến Tô Minh Châu, mà thật ra Tô Minh Châu cũng không hề thích Vĩnh Thành Đế.

Lúc trước vì Vĩnh Thành Đế coi thường Tần Dục và Tần Nhạc nên nàng mới không thích ông ta, mà hiện tại..

Nhìn Vĩnh Thành Đế đang hí mắt ngồi ở phía trên, da mặt cực kỳ chảy xệ, khóe mắt ỉu rũ, nụ cười trên khóe miệng của Tô Minh Châu có chút châm chọc.

Vĩnh Thành Đế vẫn chưa nhìn ra biểu cảm của Tô Minh Châu, gần đây thị lực của ông ta không được tốt, nhìn cũng không được rõ.

"Người có gì muốn nói?" Nhìn thấy Tô Minh Châu vẫn không nói lời nào, Vĩnh Thành Đế hỏi.

"Hoàng Thượng, chỉ cần nói với người là được sao?" Tô Minh Châu ngẩng đầu nhìn về phía Vĩnh Thành Đế.

Tuy rằng lời nói của Tần Nhạc trước đây không gây ồn ào huyên náo ở Kinh thành nhưng vì lúc ấy có nhiều Cẩm vệ quân ở đó, mấy Cẩm vệ quân kia đều là con cháu của quan lại nên những người nên biết thì họ cũng biết.

Còn với tình huống này dù Tô Minh Châu có giải thích với Vĩnh Thành Đế thì dường như cũng không có tác dụng.

"Hoàng Thượng, Trần vương và Tề vương dẫn theo mấy vị Vương gia đến đây." Đúng lúc này, Phúc Quý đi đến bên cạnh Vĩnh Thành Đế, nói.

Trần vương là thúc thúc ruột của Vĩnh Thành Đế, Tề vương cũng là trưởng bối của Vĩnh Thành Đế, hai người họ được xem như là có trọng lượng nặng nhất trong Hoàng thất Đại Tần, nhất là Tề vương.

Đến nay Tề vương đã có bảy mươi người thừa kế, trông nom Tông Nhân phủ, dù Vĩnh Thành Đế làm vậy chỉ để mình có thể thoải mái làm Đế vương thì khi đối mặt với ông cũng phải kính trọng mấy phần.

Đương nhiên, Vĩnh Thành Đế tình nguyện làm như vậy là có nguyên nhân —— Tề vương chưa bao giờ lo chuyện bao đồng, càng sẽ không dạy dỗ mình.

Nếu ông ta biết điều, thì tất nhiên Vĩnh Thành Đế sẽ tình nguyện cho ông ta chút mặt mũi.

Tề vương phủ cũng có vài người trẻ tuổi vào Cẩm vệ quân, Vĩnh Thành Đế đoán Tề vương đã biết được hơn phân nửa những lời Tần Nhạc nói, có lẽ lần này đến đây cũng vì chuyện đó, ông cau mày lại rồi nói: "Để bọn họ vào."

Đám người này đến thật trùng hợp... Tô Minh Châu cười cười.

Nàng biết hơn phân nửa đám người này là do Tần Dục tìm đến.

Lúc trước, khi phát hiện trong phủ Tần Nhạc có người của Tần Dục đã đủ khiến nàng khiếp sợ rồi, không ngờ những chuyện xảy ra sau này, từng chuyện một đều khiến nàng sợ chết khiếp.

Tần Dục... Hoàn toàn không phải người không màng danh lợi giống như hán thể hiện.

Sau khi Tề vương và Trần vương đến đây, Tiêu Quý phi và Tần Diệu cũng đến.

Hai người vừa mới đến đã nhìn Tô Minh Châu với ánh mắt đầy uy hiếp. Bọn họ vốn không có ý định đến đây, nhưng vì tránh cho Tô Minh Châu nói lung tung nên rốt cục vẫn đến.

"Vinh vương đâu?" Tề vương hỏi Tần Nhạc.

Không bao lâu sau Tần Nhạc cũng bị gọi tới, người nên đến đều đã đến đủ.

"Hoàng Thượng, chuyện Duệ vương vũ nhục tâu tử của mình vẫn nên cho mọi người một lời giải thích." Chờ người đến đông đủ thì Tề vương liền nói.

"Hoàng Thượng, nhi tử ta tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện này!" Tiêu Quý phi vội vàng nói: "Nhất định là có người muốn hãm hại nhi tử ta!"

Nói xong, Tiêu Quý phi hung tợn trừng mắt nhìn Tần Nhạc và Tô Minh Châu.

"Chuyện này để cho Vinh Vương phi nói nghe thử đi." Vĩnh Thành Đế nói.

Vĩnh Thành Đế vừa nói xong thì mọi người liền nhìn về phía Tô Minh Châu.

Tô Minh Châu liếc nhìn người chung quanh một vòng, đột nhiên quỳ trên mặt đất, khóc rống lên: "Hoàng Thượng, dân nữ oan uổng!" Nàng vốn nên gọi Vĩnh Thành Đế là phụ hoàng, nhưng trong lòng nàng chán ghét ông ta nên không muốn gọi như vậy.

"Những gì lúc trước Vinh Vương nói đều là bậy bạ." Tô Minh Châu nói.

Nghe Tô Minh Châu nói vậy thì thái độ của Tiêu Quý phi và Tần Diêu đều thả lỏng, Tần Diêu càng có chút đắc ý nhìn Tần Nhạc.

Tần Nhạc muốn hãm hấn, kết quả thì sao? Tô Minh Châu lại nói giúp hấn!

Lúc này Vĩnh Thành Đế cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ có Tần Nhạc là âm u nhìn Tô Minh Châu.

"Vinh Vương nói là mình có tình thâm nghĩa trọng với dân nữ, thật ra tất cả đều là giả dối." Tô Minh Châu nói: "Vinh Vương chính là phế nhân, hoàn toàn không thể làm cho nữ tử có thai, ngoài mặt thì đối xử dịu dàng với dân nữ, nhưng thật ra tất cả đều là diễn trò, chỉ vì không muốn để cho người ngoài phát hiện hấn có bệnh thôi!"

Lúc Tô Minh Châu thốt ra những lời này có thể nói là long trời lở đất, mọi người ở đây đều mơ màng, mặc dù đã sớm chuẩn bị, cũng biết nhất định Tô Minh Châu sẽ nói lời bất lợi đối với Tần Nhạc, nhưng vẫn có chút thất thần.

Tô Minh Châu đang nói bậy bạ gì đó?

Tần Diêu nghe vậy thì nhin không được liền nở nụ cười, Tần Nhạc còn có chuyện xấu này sao? Vậy không phải là giống Tần Dục ư?

"Vinh Vương phi, nếu thế thì cái thai lần trước của ngươi ở đâu ra?" Lúc tất cả mọi người đang ngỡ người thì Tề vương đột nhiên hỏi.

Lúc này mọi người mới nhớ ra chuyện lúc trước Tô Minh Châu có thai, thái độ lập tức thay đổi, ngay cả Tần Diêu đang cười cũng ngưng lại.

Vừa nãy Tô Minh Châu còn đang khóc, lúc này lại ngừng hẳn lại, nàng quỳ thẳng tắp trên mặt đất, lau nước mắt liền nói: "Hoàng Thượng, Tần Nhạc biết mình không thể có con nên bắt đầu có tư tưởng lệch lạc, dẫn Duệ vương đến phòng của ta."

Tô Minh Châu vừa nói xong, khi nãy Tần Diêu còn đắc ý vì nghĩ Tô Minh Châu sẽ đứng về phía mình thì lúc này lập tức biến sắc, Tiêu Quý phi nhìn Tô Minh Châu, càng hận không thể đi lên xé xác nàng ra.

Đương nhiên, người có sắc mặt khó coi nhất vẫn là Tần Nhạc.

Tô Minh Châu hiểu rất rõ nếu một mực khẳng định mình và Tần Diêu trong sạch thì mới là điều có lợi nhất với nàng, nhưng nàng không muốn làm như vậy.

Nàng muốn những người này khó chịu.

"Duệ vương và ta tiếp xúc da thịt không chỉ một lần, hài tử lúc trước là của Duệ vương, đáng tiếc sau đó Tần Nhạc không vui nên liền ép ta bỏ nó." Tô Minh Châu nói: "Hoàng Thượng, ta cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối, ở trong Vương phủ vốn không hề có chỗ dựa nên chỉ có thể để mặc người ta đùa bỡn... Xin Hoàng Thượng làm chủ cho ta."

"Tô Minh Châu!" Tần Nhạc và Tần Diêu cùng nhìn Tô Minh Châu.

Tần Nhạc cực kỳ tức giận, sao hấn lại không nghĩ tới Tô Minh Châu sẽ bôi nhọ mình như vậy, còn về Tần Diêu, hấn cũng hận Tô Minh Châu đến chết.

Không cần biết nguyên nhân là gì, Tô Minh Châu thừa nhận có quan hệ với hấn, lại còn dùng hài tử lúc trước của nàng ta để vu oan cho hấn!

"Nếu Hoàng Thượng không tin thì có thể để thái y bắt mạch cho Vinh vương, xem coi có phải thân thể Vinh vương đang có bệnh hay không." Tô Minh Châu lớn tiếng nói. Mới đầu nàng tính cho Tần Nhạc ăn một viên thuốc mà ngay cả thái y bắt mạch cũng sẽ không nhận ra được được tính của nó, nhưng sau khi gặp Tần Dục thì nàng lại cho Tần Nhạc uống một thứ thuốc có được tính mạnh gấp mấy lần.

Mấy ngày nay, ngay cả "cứng" Tần Nhạc cũng không "cứng" nổi.

"Ngươi hạ độc thù với ta!" Tần Nhạc tức giận nhìn Tô Minh Châu, đột nhiên nhớ tới những chén canh mình đã uống.

"Vương gia, người đừng đổ oan cho ta." Tô Minh Châu nói: "Ta là Vương phi của ngươi, sao có thể hạ độc người được? Hơn nữa... Nếu không phải

như thế thì sao người lại cho Duệ vương vào hậu viện của Vinh Vương phủ?"

Rốt cuộc Tần Nhạc cũng không khống chế được nữa, vươn tay ra muốn đánh Tô Minh Châu, Tô Minh Châu đã sớm có chuẩn bị nên liền trốn ra sau lưng Tề vương.

Thật ra Tần Diệu cũng muốn ra tay, nhưng sau khi cẩn thận cân nhắc lời của Tô Minh Châu nói thì lại nhin không được cảm thấy có chút buồn cười, cũng hơi đồng tình với Tần Nhạc.

Có lẽ Tần Nhạc thật sự bị Tô Minh Châu hạ được! Quả đúng là độc nhất lòng dạ nữ nhân!

"Tất cả im lặng cho ta!" Vinh Thành Đế hô lên một tiếng, chỉ cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, còn muốn ói ra máu nữa.

Sao ông ta lại không nghĩ tới chuyện này chứ, vốn cho rằng sẽ rửa sạch tội cho Tần Diệu, đến cuối cùng lại thành ra như vậy.

Tô Minh Châu thật sự không phải thứ gì tốt!

Lúc Vinh Thành Đế càng chán ghét Tô Minh Châu thì Tô Minh Châu lại cười với Tần Nhạc, rồi nói: "Hoàng Thượng, Tần Nhạc làm rất nhiều chuyện lòng lang dạ thú, dân nữ là Vương phi của hần, bây giờ vì đại nghĩa diệt thân, còn có chuyện khác muốn nói!"

Tần Nhạc cũng muốn học máu.

Ánh mắt Tần Diệu nhìn Tô Minh Châu đầy phức tạp, Tô Minh Châu hại hần, hần rất tức giận, nhưng Tô Minh Châu lại dòn ép Tần Nhạc như vậy, hần cũng thấy hơi... vui vẻ.

Lúc này hần lại có chút chờ mong những chuyện xảy ra tiếp theo.

Tần Nhạc biết Tô Minh Châu đang ép mình.

Lúc trước hần còn có chút chần chờ, chần chờ xem có nên nói ra chuyện Tần Diệu làm hay không, nhưng lúc này chút chần chờ đó đã biến mất không còn sót lại chút nào.

Nếu hần không kéo Tần Diệu xuống nước thì sợ là ngày mai khắp Kinh thành sẽ đồn đãi về hần!

"Phụ hoàng!" Tần Nhạc đột nhiên quý xuống đất.

"Người là tên khốn!" Vinh Thành Đế cầm một vật trang trí ở bên cạnh ném về phía Tần Nhạc, kết quả vật đó hoàn toàn không bị ném tới chỗ Tần Nhạc mà lại rơi xuống ngay bên cạnh chân ông ta, thiếu chút nữa là trúng chân rồi.

Tần Nhạc thấy cảnh tượng như vậy thì cũng biết có lẽ Vinh Thành Đế không chịu nổi nữa rồi.

Vì sao hần không sớm phát hiện ra điều này chứ? Nếu hần sớm biết tình trạng thân thể của Vinh Thành Đế thì cũng sẽ biết Thanh Vân đạo trưởng là người của Tiêu Quý phi, rồi sau đó mật báo với Vinh Thành Đế, nói không chừng bây giờ đã là Thái tử.

"Phụ hoàng, ngài phải bảo trọng thân thể, đừng để yêu phi và yêu đạo hại!" Tần Nhạc hô một tiếng: "Phụ hoàng, Thanh Vân đạo trưởng chính là người của Tiêu Quý phi, hần động tay động chân vào tiên đan, muốn đoạt mạng của ngài, phụ hoàng!"

Lúc trước Tô Minh Châu dính líu đến Tần Diệu, tuy rằng Tiêu Quý phi tức giận nhưng cũng cảm thấy chuyện này không lớn.

Chung quy là vì... Vinh Thành Đế cũng sắp không chịu đựng nổi nữa rồi, mà bà đã kêu Thanh Vân đạo trưởng nói Vinh Thành Đế viết chiếu thư truyền ngôi cho Tần Diệu.

Chỉ cần Tần Diệu có thể đăng cơ thì chút chuyện phong lưu này cũng chẳng là gì, nhiều lắm thì bị người ta nói vài câu, trong lịch sử, những Hoàng đế chiếm đoạt con dâu tiến cung cũng không vì vậy mà mất ngôi, không phải sao?

Kết quả... Tần Nhạc nói cái gì?

"Người nói cái gì?" Ngay cả Vinh Thành Đế cũng phản ứng không kịp.

"Phụ hoàng, Thanh Vân đạo trưởng vốn chính là người mà Tiêu Quý phi bồi dưỡng để hại người, mấy viên tiên đan linh dược kia cũng đều là gạt người! Lúc trước ta còn nghe Tần Diệu vụng trộm nói với thuộc hạ là không bao lâu nữa phụ hoàng sẽ biến mất, đến lúc đó thiên hạ này chính là của hần!"

Yết hầu của Vinh Thành Đế đã sớm có một ngụm máu nghẹn ở đó nên lập tức phun ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Biến đổi cục diện (1)

Edit: Caarmtus1510

Beta: Nhược Vy

Việc Tần Nhạc nói ra quá mức kinh người, ai ở đây nghe cũng bị bắt ngờ.

Đúng lúc này, Vĩnh Thành Đế lại học máu, phun ra một ngụm máu đen.

"Hộ giá! Hộ giá!" Trần vương đột nhiên kêu lên.

Hôm nay Cẩm vệ quân cũng có ở đây, nghe thấy tiếng kêu của Trần vương, thống lĩnh cẩm vệ quân Kim Kỳ lập tức đưa người đến vây quanh Vĩnh Thành Đế, đồng thời cũng đề phòng nhìn Tiêu Quý phi và Tần Diệu, ngay sau đó, người của Cẩm vệ quân bao vây toàn bộ đại điện.

Tiêu Quý phi vừa rồi bị kinh hoàng, lúc này lại lập tức khóc lên: "Hoàng thượng, thần thiếp oan uổng! Thần thiếp vốn không liên quan gì đến Thanh Vân đạo trưởng kia! Vĩnh vương điện hạ vu oan ta!"

Bà ta khóc một hồi, lại như đến chuyện gì đó: "Hoàng thượng, mấy thứ đan dược kia, thần thiếp cũng có ăn!"

Tiêu Quý phi càng khóc càng dữ dội, không ngừng biện giải cho mình, nhưng lúc này Vĩnh Thành Đế lại không rảnh mà để ý đến bà ta.

So với chuyện Thanh Vân đạo trưởng là người của Tiêu quý phi, Vĩnh Thành Đế càng quan tâm chuyện Tần Nhạc nói ông không còn sống được bao lâu hơn.

Ông muốn được trường sinh bất lão, sao có thể không sống được lâu nữa?

Vĩnh Thành Đế che ngực mình lại, chỉ cảm thấy tim đập nhanh liên hồi, thậm chí từng nhịp tim đó còn khiến ông thở không nổi, đồng thời tay cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Run tay là bệnh trạng của người già, mà đến nay ông cùng lắm cũng chỉ tròn bốn mươi tuổi... Vĩnh Thành Đế cố gắng khống chế tay của mình, muốn nó không run rẩy nữa nhưng hoàn toàn không có hiệu quả.

Tay ông vẫn run không ngừng như trước.

"Thái y... Thái y..." Vĩnh Thành Đế kêu lên, đột nhiên phát hiện bản thân ngay cả nói chuyện cũng không còn lưu loát.

Ông.. đúng là sắp chết rồi sao? Không, sẽ không, Thanh Vân đạo trưởng nói bây giờ ông học máu, thực chất chỉ là phun những thứ dơ bẩn trong cơ thể ra mà thôi.

Nhưng mà, cơ thể ông... Nhìn từng thớ thịt rũ xuống trên cánh tay mình, tận sâu trong lòng Vĩnh Thành Đế thật sự rất khó tin mình khỏe mạnh.

Thật ra cơ thể ông càng ngày càng kém, Vĩnh Thành Đế đã sớm có cảm giác như thế, nhưng ông không muốn tin, cho nên luôn mang những lời của Thanh Vân đạo trưởng ra để tự lừa gạt chính mình.

Thế nhưng vừa rồi, Tần Nhạc đã dứt khoát xé bỏ lớp nguy trang kia, toàn bộ sự thật đều đã trần trụi ngay trước mắt.

Đương nhiên, càng quan trọng hơn nữa là... Ông cảm giác được thân thể của mình rách nát rất rõ ràng.

Lúc Tô Minh Châu đang ồn ào Tần Nhạc có bệnh, đại nội tổng quản Phúc Quý đã cho người đi mời Thái y đến.

Hắn làm như vậy chỉ là muốn phòng ngừa chu đáo mà thôi, tránh để cho Vĩnh Thành Đế dạo gần đây làm việc càng ngày càng thiếu kiên nhẫn phải đợi lâu, kết quả bây giờ lại vừa vặn phải dùng tới.

Thái y đến rất nhanh.

Đã lâu rồi Vĩnh Thành Đế không để cho Thái y ở Thái Y viện bất mạch, mà đám Thái y thấy vậy cũng cảm thấy may mắn không thôi.

Năm ngoái khi Vĩnh Thành Đế đến chùa Tần An, lúc đó thân thể ông đã không ổn rồi, không dưỡng cho tốt thì phòng chừng sẽ gây trở ngại rất lớn cho tuổi thọ, nhưng bọn họ lại không dám nói ra, e sợ sẽ bị Vĩnh Thành Đế trách tội... Nếu đã như thế, đương nhiên bọn họ chỉ ước gì Vĩnh Thành Đế không tìm bọn họ.

Nhưng hiện tại, bọn họ tránh không thoát!

Thái y kia vừa nhìn đến sắc mặt khó coi của Vĩnh Thành Đế thì trong lòng liền cảm thấy lo lắng, vội hắt mạch cho Vĩnh Thành Đế xong, hỏi thêm tình

trạng gần đây của Vĩnh Thành Đế thì sắc mặt càng lúc càng thêm trắng bệch.

Vĩnh Thành Đế... không ổn rồi!

"Trẫm, trẫm thế nào?" Vĩnh Thành Đế hỏi, trong khoang miệng đã nếm được mùi máu tươi, mùi máu tươi này còn mang theo cả vị đắng rất nồng đậm.

"Bệ hạ, người vạn lần không được làm việc vất vả nữa, nhất định phải tịnh dưỡng cho thật tốt... Người..." Thái y kia ấp úng, hoàn toàn không dám nói thật.

Trước kia Vĩnh Thành Đế đã giao tiếp với Thái y không ít lần, tất nhiên nhìn ra được Thái y đang muốn giấu giếm.

"Người cứ nói rõ cho ta! Nếu dám giấu giếm... Khụ khụ!" Vĩnh Thành Đế lại ho ra máu.

Thái y kia cắn răng một cái, thật sự nói rõ: "Thân thể bệ hạ giờ bây giờ đã thể suy sức yếu, nếu không bảo dưỡng kĩ càng thì sợ là chỉ còn sống thêm được vài tháng." Thật ra, mấy tháng đó là hần nói thêm vào.

Vĩnh Thành Đế, trước mắt đã sắp mất mạng!

Sợ Vĩnh Thành Đế trách tội mình, Thái y kia nói xong liền lập tức quỳ xuống đất: "Bệ hạ, thần cùng Vương đại nhân đều am hiểu điều dưỡng, nếu bệ hạ bảo dưỡng kĩ càng, không gần nữ sắc, không làm việc phí sức nữa thì vẫn có thể sống thêm được mấy năm."

Bảo dưỡng kĩ càng và không làm việc phí sức nữa mà cũng chỉ có thể sống thêm được mấy năm?

Vĩnh Thành Đế thích nhất là hưởng thụ, sao có thể chấp nhận được điều đó?

"Đi, gọi tiếp Thái y đến đây!" Vĩnh Thành Đế ra lệnh cho Kim Kỳ lần nữa: "Kim Kỳ, người trời Thanh Vân đạo trưởng lại! Không, từ từ... vẫn nên giam lỏng hần lại trước"

Nếu Thanh Vân đạo trưởng kia thật sự đang gạt người... Vĩnh Thành Đế đã hận đến chỉ muốn thiên đao vạn quả[1] hần, nhưng sâu trong đáy lòng vẫn còn sót lại một tia hi vọng xa vời, hi vọng Thanh Vân đạo trưởng không hề gạt mình.

[1] Thiên đao vạn quả: Chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây.

Thấy rõ Vĩnh Thành Đế đang một lòng lo lắng cho mạng mình, Tiêu Quý phi nhìn Vĩnh Thành Đế một cái, cuối cùng đưa ra quyết định.

Bức vua thoái vị!

Xuất thân của Tiêu quý phi không tốt, tuy rằng sau này rất được Vĩnh Thành Đế sủng ái nhưng vì mẫu tộc không có mấy ai có thể dùng được, thế nên tốc độ phát triển thể lực của bà ta vô cùng chậm chạp.

Đứng thấy trên triều đình có nhiều đại thần đi theo Duệ vương mà phán xét, vì phần lớn vài đại thần kia đều người thực dụng, trừ bỏ biết đưa tiền gây phiền toái ra thì không thể mang đến cho Tần Diệu sự giúp đỡ nào quá lớn.

Cũng vì như thế nên Tiêu Quý phi rất xem nặng sự sủng ái của Vĩnh Thành Đế. Năm ngoái dù có thất sủng, bà ta cũng chưa bao giờ dám có ý nghĩ đại nghịch bất đạo[2] nào.

[2] Đại nghịch bất đạo: tội to ác lớn

Mà bọn người chống lưng cho bọn họ cũng sẽ không tán thành bất cứ ý nghĩ đại nghịch bất đạo nào... Những người đó chống đỡ cho bọn họ là vì Tần Diệu được sủng, là vì những ích lợi có được sau khi Tần Diệu đăng cơ. Nếu Tần Diệu không được Vĩnh Thành Đế sủng ái như Tần Dục, bọn người đó chắc chắn sẽ không muốn đi theo Tần Diệu, chuyện như bức vua thoái vị như vậy... Lợi ích còn chưa thấy, sao bọn họ có thể chấp nhận đi làm những chuyện mà chỉ cần vô ý một chút là có thể roi đầu thế này được?

Trước kia đúng là không có ai, nhưng gần đây Vĩnh Thành Đế hoàn toàn bị Thanh Vân đạo trưởng mê hoặc nên giúp bà ta thu nạp được một ít nhân thủ.

Thật ra những người đó cũng không đáng tin lắm, nhưng đến giờ khắc này, Tiêu Quý phi chỉ còn con đường đó.

Bà ta không biết vì sao Tần Nhạc lại biết quan hệ giữa mình và Thanh Vân đạo trưởng, nhưng nếu Tần Nhạc đã dám vạch trần thì ít nhiều trong tay cũng đã nắm được chút chứng cứ.

Huống chi.... cứ coi như Tần Nhạc không có chứng cứ, dựa vào tính tình đa nghi của Vĩnh Thành Đế, chắc chắn bà cũng không trốn khỏi.

Tiêu Quý phi quyết định lựa chọn như thế, liền khóc lóc bỏ nhào đến bên người Vĩnh Thành Đế.

"Cút!" Vĩnh Thành Đế lúc này rất chán ghét Tiêu quý phi, lập tức quát lên.

"Hoàng thượng..." Tiêu Quý phi khóc, đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

"Mẫu phi!" Tần Diêu lo lắng nhìn mẫu thân của mình.

Vĩnh Thành Đế vốn đã khó chịu, nay còn bị hai người bọn họ ồn ào nên càng khó chịu hơn: "Kéo.... khụ khụ... kéo bọn họ ra ngoài!"

Tiêu Quý phi và Tần Diêu bị kéo ra ngoài, lúc này, tất cả Thái y trong Thái Y viện đều bị gọi ra trước mặt Vĩnh Thành Đế.

Thế nhưng chẩn đoán của đám Thái y cũng giống như vị Thái y kia, hơn nữa bọn họ cũng tỏ vẻ chính mình rất am hiểu điều dưỡng.

"Phúc Quý, người nói, thân thể trầm..." Vĩnh Thành Đế nhìn về phía Phúc Quý, có lẽ hẳn sẽ nói như Thanh Vân đạo trưởng, chỉ là đang bài tiết độc mà thôi?

Không lâu trước đây, thân thể ông vẫn rất tốt, thậm chí còn có thể làm hạnh phi tần, nếu như thế... sao thân thể ông đột nhiên lại trở nên rách nát như thế?

"Bệ hạ..." Phúc Quý lo lắng nhìn Vĩnh Thành Đế, hẳn là người không hi vọng Vĩnh Thành Đế xảy ra chuyện nhất. Dù sao cũng là vua nào triều thần này, đôi người khác lên làm Hoàng đế thì không chắc hẳn còn có thể làm tổng quân có quyền có thế trong cung nữa hay không.

"Cho người... Người đi tìm tên Thái giám nào thân thể yếu kém tới đây." Vĩnh Thành Đế nói. Ông vốn muốn cho người đưa tử tù đến, nhưng cảm thấy như vậy rất phiền nên sửa lại.

Phúc Quý nhanh chóng tìm Thái giám bị bệnh đưa đến, Vĩnh Thành Đế bắt đầu bắt Thái giám kia ăn tiên đơn mà mình thường ăn.

Vĩnh Thành Đế ăn đơn dược nhưng không nhiều, bởi vì Thanh Vân đạo trưởng nói ăn nhiều thân thể không hấp thụ được, nhưng lần này ông lại bắt Thái giám kia nuốt hơn hai mươi viên tiên đơn.

Thái giám kia vốn đã mang bệnh, vừa uống xong thì cả mệnh cũng không còn nữa.

Vĩnh Thành Đế siết chặt nắm đấm, đột nhiên ngửa mặt ngã xuống.

Lúc này nhóm Thái y vây quanh người Vĩnh Thành Đế hoàn toàn loạn cả lên.

Mà cùng lúc đó, Kinh thành cũng rung chuyển.

Sau khi Cẩm vệ quân kéo Tiêu Quý phi ra, đáng nhẽ nên giam lỏng bà ta lại nhưng không biết vì sao rốt cuộc lại không làm vậy, mà điều đó không thể nghi ngờ chính là một cơ hội cho Tiêu quý phi.

"Đại Tàn sắp gặp biến động." Tần Dục nói.

Tần Dục vốn nên đợi ngoại thành nhưng lúc này lại đang ở trong tòa nhà cách Hoàng cung không xa, trong tay hẳn chính là những tờ giấy chứa tin tức đủ loại đủ màu.

Kế bên người Tần Dục là một chậu than, hẳn vừa xem xong tờ nào sẽ ném tờ đó vào lửa để thiêu.

Mỗi tờ giấy đều chứa một tin tức, có vài tờ trùng lặp, có vài tờ lại không giống nhau, nhưng nhờ những tờ giấy như vậy mà giúp Tần Dục nắm được biết bao nhiêu sự tình đã xảy ra.

Chuyện lần này dù phát triển thành thế nào cũng đều có lợi cho hắn, cho nên Tần Dục không cảm thấy lo lắng.

Đã từng có một lần, hắn phải vô cùng hao tâm tổn sức mới có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng, nhưng lần này hắn sớm đã biết được tất cả rồi, chỉ cần khiến bọn họ tự làm tự chịu là được.

Đương nhiên hắn vẫn luôn âm thầm thúc đẩy mọi chuyện tiến triển.

Giống như bây giờ, Tiêu Quý phi bức vua thoái vị.

Từ hướng Hoàng cung phát ra tiếng binh khí va chạm vào nhau, Tần Dục nhìn sang Triệu Nam: "Chúng ta đi thôi."

Ở Đại Tàn, hội thi kéo dài suốt ba ngày liên tục, trong ba ngày này, cử nhân tham gia thi hội đều phải ở lại chỗ tổ chức thi cử.

Lúc nhóm cử nhân còn đang trầm tư suy nghĩ xem nên nộp bài thế nào là tốt nhất, Duệ vương bức vua thoái vị, hơn nữa rất nhanh sau đó đã thất bại.

Cùng lúc đó, một tiểu đồng bên người Thanh Vân đạo trưởng giao ra rất nhiều chứng cứ chứng minh Thanh Vân đạo trưởng cấu kết với Tiêu Quý phi cho Vĩnh Thành Đế.

Thân thể Vĩnh Thành Đế vốn đã rách nát không chịu nổi, sau khi trải qua từng trận kích thích kéo đến liên tiếp, rốt cuộc chỉ còn có thể nằm một chỗ không nhúc nhích nổi. Đến lúc này, Vĩnh Thành Đế đột nhiên phát hiện ra bản thân ông ngay cả một người có thể dựa dẫm được cũng không có.

"Gọi Đoan vương trở về." Vĩnh Thành Đế ra lệnh.

Chương 84: Biến đổi cục diện (2)

Edit: Từ Lam

Beta: Quanh

Thời điểm Tần Dục đi vào hoàng cung, nơi này đã rối như tơ vò, có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

Phu thê Vinh Vương đang bị nhốt, Duệ Vương Tiêu Quý phi và Thanh Vân đạo trưởng bị bắt, những người này đều cần phải xử lý.

"Đưa Vinh Vương và Vinh Vương phi về vương phủ, canh giữ chặt chẽ vương phủ. Mặt khác, trong vương phủ chỉ có thể giữ lại mười hạ nhân, giữ lại người nào thì tùy Vinh Vương phi quyết định."

"Nhốt Tiêu Quý Phi và Duệ Vương cùng với Thanh Vân kia vào thiên lao."

"Người Tiêu gia khi thiên võng Thượng [1], xử trảm."

[1] Khi thiên võng Thượng: Đối trời lừa vua.

...

Những chuyện này Tần Dục đã từng đã làm qua một lần, bây giờ làm lại đương nhiên rất nhẹ nhàng.

Thậm chí ngay cả chứng cứ... Đã từng đi điều tra chứng cứ một lần, hiện tại muốn tra lần nữa, đương nhiên cũng không thành vấn đề.

Tần Dục dùng tốc độ cực nhanh hoàn thành xong mọi chuyện, ổn định triều chính.

Chỉ là, tốc độ của hắn nhanh nhưng cũng phải mất hết vài ngày. Mấy ngày nay Lục Di Ninh cũng không thể nào gặp được hắn.

Vài ngày trước đó ở Vạn Thư Lâu hai người giống như hình với bóng, bây giờ đột nhiên thấy không mặt, Lục Di Ninh đương nhiên rất không vui. May là nàng cũng đã vào cung, ở tại trong cung Triệu Hoàng Hậu, những lúc Tần Dục nhàn rỗi cũng có thể đến gặp nàng.

Ở trong hoàng cung có rất nhiều chuyện không thể làm, cả ngày Lục Di Ninh đều ngơ ngác nhìn ra cửa, chờ Tần Dục trở về.

Triệu Hoàng Hậu vẫn luôn không thích Lục Di Ninh cho lắm, nhưng những ngày gần đây chung đụng với Lục Di Ninh cũng dần dần thay đổi mà thích nàng hơn. Đương nhiên bà làm như vậy vẫn là vì phát hiện kỳ thật Lục Di Ninh không hề không ngốc.

Cũng không biết vì sao Vinh Dương Trưởng Công chúa lại cảm thấy nàng là đứa ngốc. Đứa nhỏ này rõ ràng chỉ là đơn thuần một chút mà thôi.

"Hai màu sắc này phối chung với nhau có phải sẽ đẹp lắm không? Có thể dùng chúng nó để thêu đoá hoa này." Triệu Hoàng Hậu nói với Lục Di Ninh.

Theo lý lúc này Hoàng Hậu như bà phải là rất bận, nhưng Triệu Hoàng Hậu sớm đã thất vọng với Vinh Thành Đế, dứt khoát liền lấy cớ phải cầu phúc vì Vinh Thành Đế, một bên cảm tức tất cả mỹ nhân trong hậu cung, một bên thì chính mình cũng không ra khỏi cửa.

Nhưng Triệu Hoàng Hậu cũng không thích niệm kinh niệm Phật, nghĩ tới nghĩ lui dứt khoát chọn thêu thùa. Bắt đầu lại công việc nữ hồng yêu thích nhất của mình lúc chưa xuất giá.

Trước kia tài nghệ thêu của Triệu Hoàng Hậu được rất nhiều người khen ngợi. Tuy rằng đã qua nhiều năm nhưng rất nhanh đã khôi phục lại tay nghề, có thể thêu uyển ương cực kỳ sinh động như thật. Lục Di Ninh vốn là người tĩnh lặng, Triệu Hoàng Hậu thêu thùa, nàng liền im lặng ở bên cạnh nhìn.

Triệu Hoàng Hậu thấy bộ dáng này của nàng liền đưa ra ý định muốn dạy nàng thêu thùa, Lục Di Ninh gật đầu.

Sau đó... Triệu Hoàng Hậu đột nhiên phát hiện, cô con dâu nghe nói là ngốc từ này, học thêu thùa còn nhanh hơn nữ nhi của bà.

Triệu Hoàng Hậu càng dạy càng cao hứng. Hôm nay bắt đầu dạy Lục Di Ninh thêu hoa.

Triệu Hoàng Hậu đã thêu qua một lần, Lục Di Ninh bắt chước họa lại, rất nhanh đã thêu ra một nửa đoá hoa, làm Triệu Hoàng Hậu kinh ngạc cảm thán không thôi.

Cô con dâu này của bà chỉ mới học được vài ngày nhưng đã có bản lĩnh như vậy, tương lai nói không chừng có thể trở thành tú nương được mọi người kính nể!

Bản thân Triệu Hoàng Hậu nghĩ như vậy, chợt thấy Lục Di Ninh buông kim thêu xuống.

"Sao vậy?" Triệu Hoàng Hậu tò mò hỏi.

"Sắp tới rồi, chắc Tần Dục đã về, con muốn đi đón Tần Dục." Lục Di Ninh nói xong liền chạy nhanh về phía cửa, cứ như vậy biến thành hồn vọng phu.

Vừa thêu vừa đợi người không được sao? Tâm Triệu Hoàng Hậu không biết vì sao có chút mất mát, nhưng đồng thời cũng thả lỏng lại.

Lục Di Ninh một lòng một dạ với Tần Dục khiến bà thật sự vui vẻ.

Nhi tử của bà là một phé nhân, lại nói tiếp, tìm một người như Lục Di Ninh còn tốt hơn tìm người khác.

Nghĩ như vậy Triệu Hoàng Hậu liền phân phó đầu bếp, sai cung nhân làm vịt quay cho Lục Di Ninh ăn.

Vĩnh Thành Đế sợ là không sống được bao lâu nữa, đến lúc đó mọi người nhất định phải ăn chay, bây giờ ăn nhiều thịt một chút cho tới.

Triệu Hoàng Hậu cảm thấy Vĩnh Thành Đế sống không được bao lâu nữa, những người khác cũng đều nghĩ như vậy, ngay cả bản thân Vĩnh Thành Đế cũng đã biết điều này.

Thân thể ông vốn không tốt, lại phải chịu kích thích lớn, ban đầu còn có thể chống cự thêm mấy tháng, hiện tại còn không thể gượng nổi.

Đối với kết quả này, Vĩnh Thành Đế cực kì lo lắng, cũng cực kì tức giận.

Ông cũng chỉ mới ngoài bốn mươi, người khác ở độ tuổi này còn có thể sinh vài đứa con, thậm chí đang lúc mạnh khỏe, vậy mà ông lại phải chết!

Không! Ông sẽ không chết! Ông nhất định có thể sống sót, ông còn có thể trường sinh bất lão...

Hôm nay tinh thần của Vĩnh Thành Đế không tồi, liền suy nghĩ muốn gặp Thanh Vân đạo trưởng.

Tuy rằng sự thật đã bày ra trước mắt, Thanh Vân đạo trưởng kia căn bản là tên lừa đảo. Nhưng mắt thấy thân thể của mình càng ngày càng yếu đi, Vĩnh Thành Đế lại không nhìn được mà hy vọng vào Thanh Vân đạo trưởng, hy vọng bản thân mình có thể tốt lên.

"Bệ hạ..." Phúc Quý muốn khuyên vài câu, nhưng mà chỉ kêu một tiếng đã phải đối mặt với ánh mắt lạnh băng của Vĩnh Thành Đế.

Cho dù bệnh tình của Vĩnh Thành Đế đã nguy kịch, nhưng chỉ cần một câu của ông, bản thân liền chết không có chỗ chôn. Phúc Quý không dám trì hoãn, lập tức sai người dẫn Thanh Vân đạo trưởng kia tới.

Thanh Vân đạo trưởng ở trong thiên lao đã rất nhiều ngày, những tên cai ngục kia cũng không tra tấn hấn. Nhưng mỗi ngày đều dẫn hấn đi xem người khác bị tra tấn như thế nào, nhiều ngày liên tiếp như vậy, lá gan của hấn cũng đã bị dọa cho nhỏ lại.

Bởi vậy vừa thấy Vĩnh Thành Đế, Thanh Vân đạo trưởng đã quỳ xuống: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tha mạng. Tiểu nhân không phải cố ý, là Quý Phi nương nương bắt tiểu nhân làm như vậy, tiểu nhân cũng không biết tiên đan có độc..."

"Đây... Thật sự là Thanh Vân đạo trưởng sao?" Vĩnh Thành Đế nhìn đạo sĩ nước mắt nước mũi đang thi nhau chảy trước mặt kia, sắc mặt một mảnh trắng bệch: "Người tới, lột quần áo của hấn!"

Rất nhanh liền có người đến lột quần áo của Thanh Vân đạo trưởng. Vĩnh Thành Đế cũng thấy được hình xăm ở đầu vai mà Thanh Vân đạo trưởng trước kia đã từng cho hấn xem qua.

Người này... Thật sự là Thanh Vân đạo trưởng.

Ông thật sự bị người ta lừa, ông thật sự không sống được lâu!

"Kéo hấn ra ngoài cho ta, lăng trì!" Vĩnh Thành Đế nói, trong cổ họng lại trào ra máu tươi.

Nhưng ông cố kìm chế để không bị ngắt xiu.

Sau khi hạ lệnh xử tử Thanh Vân đạo trưởng, Vĩnh Thành Đế lại hạ lệnh, gọi các tôn thất đại thần và Trần Vương Tề Vương tới gặp mình.

Vĩnh Thành Đế đã ngồi không nổi, những người này được đưa tới trước giường bệnh của hấn. Tần Dục nhận được tin tức cũng đến đây.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Tần Dục đều đến thăm Vĩnh Thành Đế, cũng đã thương lượng qua chuyện người được chọn kế vị với Vĩnh Thành Đế.

Hấn là một phé nhân, bất luận như thế nào cũng không thể đăng cơ, thời điểm Vĩnh Thành Đế hỏi hấn, hấn liền tỏ vẻ: nếu theo lập trường, hấn là đến phiên Tử Hoàng tử Tần Uyên, nếu xem thân phận ai tôn quý, thì là nên đến phiên Ngũ Hoàng tử Tần Tề.

Đối với Tần Dục mà nói, trong hai người kia mặc kệ là ai đăng cơ cũng không có gì khác biệt. Đương nhiên hắn nghiêng về người sau.

Vĩnh Thành Đế cũng nghiêng về phía người sau, hai người bọn họ đối việc này liền ăn ý.

Lần này Vĩnh Thành Đế gọi người tới, chắc hẳn là vì tuyên bố chuyện này... Tần Dục đã sắp đặt nhiều thứ, Thục phi cũng là một nhân vật rất lợi hại, Tần Dục tin tưởng Ngũ Hoàng đệ của hắn nhất định có thể ngồi vững ngôi vị Hoàng Đế.

Đến mức thiên hạ Đại Tần này... Thiên tai nhân họa xảy ra rất nhiều là điều không thể tránh khỏi. Nói thật, Đại Tần cho đến hiện giờ, cho dù Đế Vương anh minh thần võ thượng vị ngôi vị Hoàng Đế, cũng khó có thể khôi phục thịnh thế như trước.

Cho nên, ngay từ đầu Tần Dục đã định trước không muốn khôi phục.

Hắn định phá rồi mới lập.

Vĩnh Thành Đế thật sự tuyên bố người được chọn kế vị, mà điều này đối với các đại thần tôn thất ở đây mà nói đều đã dự đoán được.

Không nghĩ tới, cuối cùng người tôn quý nhất Đại Tần lại là Ngũ Hoàng tử Tần Tề... Những người này đều có chút cảm khái, càng nghĩ càng thấy cực kì hối hận, hối hận trước kia không nghĩ cách giao hảo với Ngũ Hoàng tử.

Hai mắt Vĩnh Thành Đế đã mờ đi một chút, nhưng ông biết những người trước mặt ông. Hiện tại đã bắt đầu suy nghĩ sẽ quy phục nhi tử của mình, tâm tình tức khắc trở nên cực kỳ không tốt.

"Trẫm... Còn có một chuyện muốn nói!" Vĩnh Thành Đế đột nhiên nói.

Những người ở đây đồng thời theo tiếng, chờ Vĩnh Thành Đế nói chuyện.

"Tất cả hoà thượng và đạo sĩ đó, đều là hạng người yêu ngôn hoặc chúng! Sau này không được giữ một ai!" Vĩnh Thành Đế nói, cũng không biết có phải là vì hận ý quá sâu hay không, câu này nói ra rất trơn tru không hề bị đứt quãng.

"Hòa thượng đạo sĩ, toàn bộ đều giết!" Vĩnh Thành Đế lại bổ sung một câu. Hòa thượng chùa Tần An luôn luôn nói ông hồng phúc tề thiên, kết quả thì thế nào? Ông sẽ chết, còn có tên Thanh Vân đạo trưởng kia, càng không phải thứ tốt đẹp gì.

Những người này đều bắt tài vô dụng, chỉ biết nói láo, ngay cả Thái Bình đạo nhân kia... Thật ra hắn ta có chút bản lĩnh, nhưng hắn ta lại mặc kệ ông.

Tiền đoán bí mật kia về ông, lại chỉ viết chuyện thi hội!

Hiện tại Vĩnh Thành Đế hận mọi người, trước khi chết hạ một mệnh lệnh cực kì không lý trí.

Tần Dục tự nhận đối với Vĩnh Thành Đế đã đủ hiểu biết, nhưng cũng không nghĩ tới ông sẽ làm như vậy. Không khỏi sững sốt, ngay sau đó nhú mảy.

Đại Tần đã tồn tại mấy trăm năm, mấy trăm năm này, người giàu thì càng giàu, người nghèo thì càng nghèo. Vì rất nhiều người giàu có đều rất tin tưởng quỷ thần, hòa thượng đạo sĩ cũng càng ngày càng nhiều.

Chỉ tính ở kinh thành, hòa thượng đạo sĩ tính ra cũng có một hai vạn. Phải biết rằng không nói đến chuyện tất cả chùa miếu ở gần kinh thành đều hương khói cường thịnh, rất nhiều phú quý nhân gia đều có sở thích nuôi dưỡng một ít đạo sĩ ni cô.

Muốn giết sạch những người này, Đại Tần nhất định sẽ rung chuyển một phen, huống chi... Những người này vô tội đến nhường nào?

"Phụ hoàng, người cần phải suy nghĩ lại." Tần Dục khuyên nhủ.

"Không cần suy nghĩ lại!" Vĩnh Thành Đế nói: "Cứ như vậy mà làm!"

"Phụ hoàng, thế gian này có những người tài dị sĩ, nếu phụ hoàng chọc giận những người đó..." Tần Dục lại khuyên.

Vĩnh Thành Đế hơi hơi ngẩn người, đột nhiên hỏi Tần Dục: "Dục Nhi, con nói có phải có người có thể chữa trị cho ta hay không?"

"Nhi thần không biết." Tần Dục nói: "Nhưng mà Thái Bình đạo nhân kia, thực sự có chút bản lĩnh..."

"Dục Nhi đi hạ lệnh, ra lệnh Thái Bình đạo nhân đến chặn trị cho ta, nếu trong vòng 3 ngày hắn không xuất hiện, ta sẽ giết sạch hòa thượng và đạo sĩ ở Đại Tần!" Hai con mắt Vĩnh Thành Đế đột nhiên bùng tinh.

"Hắn nhất định có thể trị khỏi cho ta!" Vĩnh Thành Đế lại nói, ngay sau đó liền tê tâm phế liệt ho khan, phun ra ngụm máu đỏ sẫm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Biến đổi cục diện (3)

Edit: Thỏ

Beta: Nhục Vỵ

Vĩnh Thành Đế muốn giết chết tất cả các hòa thượng, đạo sĩ, tuy nhiên có một biện pháp tốt hơn, đó là để cho những người đó hoàn tục[1].

[1]Hoàn tục: không tiếp tục tu hành, trở lại cuộc sống bình thường.

Nhưng có làm vậy thì chắc chắn cũng gây ra ảnh hưởng không nhỏ.

Nếu không coi lời nói của Vĩnh Thành Đế ra gì...

Những gì Vĩnh Thành Đế nói vào lúc này giống như di chiếu, nếu bọn họ chối bỏ không thực hiện sẽ bị mọi người chỉ trích.

Dù cho thân trí Vĩnh Thành Đế đã mê muội đến mức không phân biệt được phải trái đúng sai nhưng ông vẫn là Hoàng đế của Đại Tần.

"Vương gia, bây giờ phải làm thế nào?" Vừa rời khỏi chỗ Vĩnh Thành Đế, mấy đại thần liền vây quanh Tần Dục, Trần Vương, Tề Vương cũng mong đợi nhìn về phía Tần Dục.

Bọn họ đều hy vọng Tần Dục có thể đưa ra giải pháp.

"Mệnh lệnh này không thể truyền xuống dưới!" Tần Dục nói: "Trước tiên ta sẽ cho người dân thông báo tìm kiếm Thái Bình đạo nhân, những việc còn lại... Phải bàn bạc kỹ lưỡng."

"Nên làm như vậy!" Đám quan viên sôi nổi tán đồng.

Lại nói tiếp, nếu trước kia Vĩnh Thành Đế đưa ra yêu cầu như vậy thì chắc chắn bọn họ sẽ can ngăn, nhưng bây giờ sức khỏe Vĩnh Thành Đế không ổn định... Bọn họ không gánh nổi tội danh làm Hoàng đế tức chết.

Mấy vị đại thần nói chuyện với Tần Dục xong thì rời đi, Tần Dục ngồi một lúc mới phân phó thị vệ: "Đi tới chỗ mẫu hậu."

Phải nán lại chỗ Vĩnh Thành Đế quá lâu nên lúc Tần Dục tới đã trễ giờ cơm.

Trước đó hắn đã nhận lời về ăn cơm với Lục Di Ninh, nhưng cuối cùng lại bị chậm một canh giờ.

"Di Ninh." Tần Dục liếc mắt một cái đã thấy Lục Di Ninh đứng dựa cửa chờ mình, trong lòng cảm thấy áy náy.

"Người đã trở lại!" Lục Di Ninh vui vẻ nói.

"Dục Nhi, nếu lần sau con bận việc thì phải cho người trở về nói một tiếng." Triệu Hoàng hậu có chút bất mãn nhìn nhi tử. Bà vẫn luôn cảm thấy nhi tử của mình chỗ nào cũng tốt nhưng hôm nay... Đột nhiên bà thấy nhi tử không vừa mắt.

Lục Di Ninh đã đợi hắn nửa canh giờ, đến tận lúc này vẫn chưa ăn cơm.

"Mẫu hậu, là con sai." Tần Dục nói, lại giải thích thêm một câu: "Bên phụ hoàng xảy ra chút việc nên mới lâu như vậy."

"Ông ta lại gây chuyện gì?" Nghe Tần Dục nhắc tới Vĩnh Thành Đế, Triệu Hoàng hậu lập tức nhíu mày.

"Phụ hoàng quyết định truyền ngôi cho Ngũ hoàng đệ, người còn hạ lệnh phải giết chết tất cả hòa thượng, đạo sĩ của Đại Tần." Tần Dục thở dài.

"Làm càn quá mức!" Triệu Hoàng hậu không nhịn được phải nói, bà sớm biết trước giờ trượng phu mình luôn làm điều xằng bậy, nhưng không ngờ ông ta đã sắp chết tới nơi còn giầy vò con cháu như vậy!

"Đúng vậy..." Tần Dục cũng thở dài.

"Bây giờ phải làm thế nào?" Triệu Hoàng hậu lo lắng hỏi, nếu làm ra chuyện này thì không chỉ một mình Vĩnh Thành Đế mang tiếng xấu, nhưng nếu không làm... Vĩnh Thành Đế vẫn chưa chết, nói không chừng ông ta sẽ trừng trị nhi tử mình tội khi quân!

Triệu Hoàng hậu càng thêm chán ghét Vĩnh Thành Đế, tại sao người này không chết sớm đi chứ?

"Mẫu hậu yên tâm, con sẽ không có việc gì." Tần Dục nói.

Lúc trước cố tình nhắc tới Thái Bình đạo nhân với Vĩnh Thành Đế, trong lòng Tần Dục đã có tính toán.

Ban đầu hẳn muốn chờ đến lúc Vĩnh Thành Đế qua đời rồi mới tìm cơ hội đi Tây Bắc, nhưng với tình hình hiện giờ, sợ là muốn thoát thân cũng khó.

Cho nên cách tốt nhất vẫn là để Vĩnh Thành Đế hạ chi.

Ý định của Vĩnh Thành Đế là muốn hẳn ở lại giúp đỡ Tần Tề ngồi yên ổn trên ngôi vị Hoàng đế.

Đời trước vị trí Nhiếp Chính Vương của hẳn là do Vĩnh Thành Đế ban cho trước lúc băng hà, mà hiện giờ... Đoán chừng Vĩnh Thành Đế lại muốn cho hẳn chức danh này.

Trước kia hẳn muốn mà không được, còn bây giờ, hẳn không muốn ở lại Kinh thành một chút nào.

Cho nên... Để cho Thái Bình đạo nhân xuất hiện một lần sẽ là chủ ý không tồi.

Lần này Thái Bình đạo nhân xuất hiện không chỉ trừ bỏ nguy cơ, mà nếu xử lý tốt thì còn có thể khiến Vĩnh Thành Đế đưa ra quyết định.

Nhưng nếu làm như vậy thì hẳn phải lợi dụng Lục Di Ninh.

Kể từ khi sống lại, Tần Dục luôn muốn bồi thường cho Vương phi của mình, nhưng thời gian trôi qua, hẳn phát hiện bản thân chưa làm được gì cho nàng, ngược lại còn đòi hỏi từ nàng nhiều hơn.

Hắn hy vọng có thể lấy được tình yêu của nàng, hẳn cần nàng chữa lành hai chân cho hắn, mà giờ... Hắn lại muốn nàng làm việc vì mình.

Lục Di Ninh rất quan trọng với hẳn nên hẳn không muốn lợi dụng nàng.

Mặc dù... Việc này không tính là lợi dụng, thậm chí có thể xem là việc tốt, nói không chừng về sau có thể để cho "Thái Bình đạo nhân" xuất hiện bên cạnh hẳn một cách quang minh chính đại.

"Di Ninh, nàng có bằng lòng giúp ta một việc không?" Tần Dục nhìn về phía Lục Di Ninh.

Lục Di Ninh gật đầu không chút do dự, lại nói: "Ngươi cứ nói đi! Dù là việc gì ta cũng làm cho ngươi!"

Tần Dục cầm tay Lục Di Ninh.

Tẩm cung của Hoàng đế rất lớn lại nguy nga tráng lệ, tuyệt đối là nơi long lũy nhất Hoàng cung, cũng là nơi người người ao ước.

Nhưng hôm nay không một ai muốn tới nơi này.

Cả căn phòng tràn ngập mùi thuốc, bên trong là vị Hoàng đế thân thể suy yếu có thể tức giận bất cứ lúc nào.

"Thái Bình đạo nhân có tới không?" Vĩnh Thành Đế mở to mắt hỏi.

"Hoàng Thượng, lão nô đi hỏi ngay lập tức." Phúc Quý nói. Đuan Vương cùng các vị đại thần rời đi mới được hai canh giờ, ngay cả một tin tức của Thái Bình đạo nhân cũng chưa có, nhưng những lời này hẳn không dám nói với Vĩnh Thành Đế.

"Đi nhanh lên." Vĩnh Thành Đế nói, lại ho khan.

Hiện giờ cả ngày Vĩnh Thành Đế đều mơ màng không tỉnh táo nhưng giấc ngủ không sâu, đến buổi tối cứ nửa canh giờ lại tỉnh một lần, mỗi khi tỉnh lại đều hỏi về Thái Bình đạo nhân.

Phúc Quý là người giỏi ăn nói, cộng thêm việc đã hầu hạ nhiều năm nên hiểu rõ tính tình Vĩnh Thành Đế, tuy nhiên lúc này hẳn cũng khó lòng ứng phó được tình huống như vậy.

Vì trông coi Vĩnh Thành Đế nên cả đêm không được ngủ, tới ngày hôm sau, vị thái giám tổng quản này đầu đầu không thôi.

Mà lúc này đã tới thời gian mọi người đi thỉnh an Vĩnh Thành Đế.

Vài vị Hoàng tử cùng với các đại thần đều tới tẩm cung của Hoàng thượng.

Bọn họ có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng Vĩnh Thành Đế chỉ một lòng nhớ thương Thái Bình đạo nhân: "Thái Bình đạo nhân đâu? Hẳn có tới không?"

Trong lòng tất cả mọi người đều "lộp bộp", bọn họ không tìm được bất cứ tin tức gì của Thái Bình đạo nhân.

Đúng lúc mọi người không biết phải trả lời Vĩnh Thành Đế thế nào cho ổn thỏa thì đột nhiên có một thanh âm từ xa truyền đến: "Bệ hạ, ta đã tới."

Đó là thanh âm của một nam tử trung niên, trầm thấp mà hùng hậu, kinh ngạc nhất chính là thanh âm này truyền từ bên ngoài vào nhưng bọn họ lại nghe được rất rõ ràng, tựa như âm thanh đó đang nói ngay bên tai họ.

Vĩnh Thành Đế đã nghĩ đến việc không gặp được Thái Bình đạo nhân, nào ngờ lại nghe được âm thanh như vậy nên ngay lập tức vừa mừng vừa sợ: "Mau! Mau mời người vào!"

Vĩnh Thành Đế vừa dứt lời đã có người ra ngoài tiếp đón, chỉ trong chốc lát mọi người đều nhìn thấy một nam tử cao gầy mặc áo choàng đen che kín người, một chút da thịt cũng không để lộ đang từ từ đi tới.

Những người ở đây đều nắm bắt tin tức vô cùng nhanh nhạy, nhưng bọn họ chưa từng nghe nói có người tiến vào Hoàng cung.

Người này... Rốt cuộc là từ đâu ra?

Hắn thật sự là Thái Bình đạo nhân?

Mọi người kinh ngạc nhìn người kia, còn Vĩnh Thành Đế lại mừng rỡ như điên: "Tiên sư, tiên sư cứu ta!"

Vĩnh Thành Đế giờ đôi tay khô gầy về phía người nọ, người đó chậm rãi lại gần rồi cầm bàn tay kia.

Người không có lai lịch rõ ràng đột nhiên xuất hiện ở tẩm cung của đế vương là vì mục đích gì? Kim Kỳ cùng tất cả Cẩm vệ quân dưới trướng đều đề cao cảnh giác, tay đặt sẵn trên cán đao.

Nếu người áo đen này muốn gây bất lợi cho Vĩnh Thành Đế thì bọn họ sẽ ra tay ngay lập tức.

Có vẻ người áo đen không có ý định làm hại Vĩnh Thành Đế, sau khi cầm tay Vĩnh Thành Đế thì đứng yên không động đậy.

Tất cả đại thần cùng chư vị tôn thất đều không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết người kia muốn làm gì nhưng Vĩnh Thành Đế lại mừng rỡ như điên.

Ông đã bị lừa gạt một lần nên lúc kêu cứu mạng cũng không hy vọng nhiều, không ngờ sau khi được người kia cầm tay liền cảm thấy có một luồng nhiệt từ tay người đó tiến vào thân thể mình.

Trên người Vĩnh Thành Đế chỗ nào cũng đau nhức, thân thể rách nát không chịu đựng nổi, nhưng khi luồng nhiệt đó tiến vào, Vĩnh Thành Đế cảm thấy tất cả đều thay đổi.

Đau đớn trên người dần dần biến mất, thân thể rách nát như đã chữa khỏi khiến Vĩnh Thành Đế đột nhiên có khí lực, sắc mặt cũng hồng nhuận lên.

Người này chính là thần tiên! Trên đời này thật sự có thần tiên!

Cả người Vĩnh Thành Đế tràn đầy hy vọng, ông khẩn thiết mong muốn luồng nhiệt này mạnh mẽ hơn nữa nhưng đúng lúc này người đó lại buông tay ra.

"Tiên sư!" Vĩnh Thành Đế hô lên một tiếng, sau đó bật dậy định cầm tay người trước mặt.

Đột nhiên Vĩnh Thành Đế ngồi dậy khiến tất cả mọi người hoảng sợ.

Vốn là người chỉ nằm chờ chết nay đột nhiên ngồi dậy, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều... Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Là hồi quang phản chiếu[2], hay do người áo đen kia có bản lĩnh cải tử hồi sinh.

[2] Hồi quang phản chiếu: hiện tượng người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời.

"Bản đạo Thái Bình gặp qua bệ hạ." Người áo đen khẽ gật đầu với Vĩnh Thành Đế, sống lưng thẳng tắp không cúi xuống.

Nhưng Vĩnh Thành Đế không để ý chút nào.

Trước kia Thanh Vân đạo trưởng chỉ toàn nói suông mà chưa bao giờ thể hiện bản lĩnh trước mặt Vĩnh Thành Đế, còn Thái Bình đạo nhân không giống vậy.

Không cần nhắc đến những lời tiên đoán chính xác lúc trước, chỉ nhìn hiện tại...

Vĩnh Thành Đế nhận thấy luồng nhiệt mạnh mẽ rõ ràng khiến ông vui sướng suýt nữa không kiềm được mà bật khóc.

"Tiên sư, tiên sư cứu ta, chỉ cần tiên sư có thể cứu ta thì chuyện gì ta cũng đồng ý!" Vĩnh Thành Đế nói, ngay cả "trẫm" cũng không dùng.

"Bệ hạ không nên kích động." Người áo đen nói: "Bản đạo tới đây để cứu bệ hạ."

"Tiên sư thật sự có thể cứu ta?" Vĩnh Thành Đế hỏi tiếp.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía người áo đen.

Vĩnh Thành Đế đột nhiên khỏe lên rất nhiều... Người áo đen này rốt cuộc là thần thánh phương nào... Có thể cứu được Vĩnh Thành Đế hay sao?

Trên đời này thật sự có người thần kỳ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tàn quốc sư (1)

Edit: Halina

Beta: Nhược Vy

"Bệ hạ có muốn nói chuyện riêng với ta không?" Người áo đen tự xưng là Thái Bình đạo nhân nhìn Vĩnh Thành Đế, giọng điệu ôn hòa.

Nói chuyện riêng sao? Mọi người có mặt ở đây đều khẽ nhủ mà, có chút bối rối, còn Vĩnh Thành Đế thì vội vàng nói: "Được, được!"

Sau khi đồng ý, ông quay qua nói với các đại thần: "Trẫm muốn nói chuyện riêng với tiên sư, các người đều lui ra đi!"

Những người đó nhìn nhau rồi rời rít ra ngoài, lúc này Thái Bình đạo nhân chỉ vào cuối giường của Vĩnh Thành Đế, nói: "Người kia cũng ra ngoài đi."

Chỗ đó có người sao? Vài vị đại thần đều thấy hơi khó hiểu, nhưng Vĩnh Thành Đế lại càng hưng phấn, nhìn về phía cuối giường rồi nói: "Người cũng đi ra đi!"

Sau đó mọi người liền nhìn về phía sau màn che ở cuối long sàng, cứ như vậy có một người âm thầm đi ra ngoài.

Đây là ám vệ bên cạnh Vĩnh Thành Đế!

Mọi người đều nhanh chóng rời khỏi tầm cung của Vĩnh Thành Đế, khiến cho nơi này càng lúc càng trống trải, giọng của Vĩnh Thành Đế vang lên trong căn phòng trống trải, thậm chí còn có cả tiếng vọng lại: "Tiên sư thật lợi hại, Thanh Vân kia chưa bao giờ phát hiện ra bên cạnh ta có người ẩn núp, vậy mà tiên sư lại biết trước tiên!"

"Ta và hắn tất nhiên là khác nhau."

"Rất đúng rất đúng, tất nhiên tiên sư và cái tên lừa gạt kia không giống nhau rồi." Vĩnh Thành Đế vội vàng tán đồng, rồi lại gấp gáp hỏi: "Tiên sư có thể giúp ta chữa bệnh hay không?"

Hỏi xong, ông ta lại hỏi thêm một câu nữa: "Tiên sư có thể thu ta làm đồ đệ không?" Ông ta cảm thấy chỉ nhờ Thái Bình đạo nhân chữa bệnh giúp mình thì không đáng tin, tốt nhất vẫn là nên học được bản lĩnh của Thái Bình đạo nhân.

"Bệ hạ, người đã không còn phản ứng với công dụng của thuốc và châm cứu nữa." Thái Bình đạo nhân bình tĩnh nói.

"Ta biết, nhưng nhất định tiên sư có cách, vừa rồi người thi hành tiên pháp làm ta cực kỳ thoải mái." Vĩnh Thành Đế nói.

"Bệ hạ, với bản lĩnh của ta thì cũng chỉ có thể giúp xoa dịu bớt bệnh tình của người thôi, tuổi thọ của người đã hết, dù có là ta thì cũng không thể làm trái ý trời mà sửa đổi số mệnh."

Trong lòng Vĩnh Thành Đế vốn đang đầy hi vọng liền bị dập tắt.

Vĩnh Thành Đế lập tức nhấn nhó, dữ tợn nhìn Thái Bình đạo nhân đang đứng trước mặt: "Không phải người rất lợi hại sao? Vì sao không thể cứu ta? Hay là người vốn chỉ là một tên lừa đảo? Không, người cố ý đúng không? Không thể nào có chuyện người không biết Thanh Vân đạo trưởng là kẻ lừa gạt, đã vậy lại không nhắc nhở ta một câu, người vốn đang nói dối ta, có lòng muốn mưu hại ta!"

Cảm xúc của Vĩnh Thành Đế càng lúc càng kích động, Thái Bình đạo nhân thấy Vĩnh Thành Đế đã mất khống chế nên đột nhiên vươn tay đặt ở trên đầu ông ta.

Một dòng nhiệt truyền vào đầu lập tức khiến ông ta tỉnh táo hơn rất nhiều, cũng khiến ông lại tiếp tục ôm hi vọng, không dám đắc tội với Thái Bình đạo nhân.

"Bệ hạ, Hoàng cung có long khí bao bọc, dù là ta thì cũng không thể dễ dàng xem xét tình hình bên trong." Thái Bình đạo nhân nói một câu để giải thích, rồi lại nói: "Huống chi Đại Tàn tương vong (sụp đổ), trời cao để bệ hạ về trời lúc này là muốn miễn cho bệ hạ trở thành quân vương mất nước, đây cũng là vì tốt cho bệ hạ."

Lúc hắn nói chuyện thì giọng điệu rất thân thiện, giống như... nếu Vĩnh Thành Đế chết sớm một chút thì thật sự sẽ tốt cho Vĩnh Thành Đế hơn.

Vĩnh Thành Đế nghe vậy thì chỉ cảm thấy cực kỳ ghen ghét, đồng thời trong lòng cũng kinh sợ.

Thái Bình đạo nhân có ý gì, Đại Tàn tương vong? Chuyện này sao có khả năng!

Vĩnh Thành Đế vẫn luôn cho rằng Đại Tàn là của mình nên thật sự không thể chấp nhận chuyện Đại Tàn sẽ bị diệt vong: "Người... Người..." Ông ta muốn nói Thái Bình đạo nhân nói bậy nói bạ, toàn lời tà đạo mê hoặc người khác, nhưng nghĩ đến những chuyện trước đây Thái Bình đạo nhân nói, cũng biết điều Thái Bình đạo nhân nói rất có khả năng trở thành sự thật.

Chẳng lẽ Đại Tàn thật sự sẽ sụp đổ sao? Chuyện này sao có thể?

"Ta đã sớm phát hiện vận số của Đại Tàn đã tận, nhưng lúc trước không biết nguyên nhân rõ ràng, cho tới hôm nay mới phát hiện ra một chút manh mối." Thái Bình đạo nhân nói: "Son vũ dục lại phong mãn lâu, Thiết Kỳ Nam hạ bất lưu đầu." [1]

[1] Tạm dịch: Gió thổi thông báo giông tố sắp đến, đội kỵ binh khởi hành đến phía Nam không quay đầu lại.

Vĩnh Thành Đế sửng sốt.

Lời tiên đoán này ông chưa từng để trong lòng, chẳng lẽ...

"Bệ hạ, Thiên Cơ không thể tiết lộ, ta đã nói với người quá nhiều rồi." Thái Bình đạo nhân nói.

"Tiên sư có cách nào hóa giải không?" Vĩnh Thành Đế vội vàng nhìn Thái Bình đạo nhân.

"Thân thể bệ hạ đã cạn kiệt sức lực nên phải về trời, ta chỉ có thể giúp người kéo dài chút tuổi thọ, mà như vậy đối với người cũng không có chỗ nào tốt." Thái Bình đạo nhân nói: "Sắp tới dân chúng Đại Tàn sẽ gặp đại nạn, mà tai họa này vốn có liên quan đến người, nếu người còn ôm âm mưu làm trái ý trời mà sửa đổi số mệnh thì sợ là sau khi chết đi sẽ phải xuống địa ngục."

Cả người Vĩnh Thành Đế run lên.

Giọng nói của Thái Bình đạo nhân không chút phật phùng, giống như tất cả mọi chuyện đều không được hắn đặt vào mắt, nhưng lời hắn nói ra lại khiến Vĩnh Thành Đế cực kỳ khó chịu.

Tuy nhiên, Vĩnh Thành Đế muốn nổi giận thì cũng không thể bộc phát ra ngoài.

Ông vẫn nghĩ mình là chân mệnh thiên tử, làm cái gì cũng đều đúng, đều không sao, nhưng thực tế thì thế nào?

Thái Bình đạo nhân nói với ông ta, tuy ông ta có phúc nhận được ơn huệ lớn, may mắn đầu thai thành Đế vương, nhưng ông ta đã sớm tiêu xài hết phần ơn phúc đó không còn dư chút nào rồi, bây giờ ra đi sớm một chút thì có lẽ sau khi chết còn có thể lấy được kết quả tốt, tương lai có thể đầu thai vào một chỗ tốt, nếu không thì... Tương lai ông ta sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ.

"Nói vậy... Nghĩa là không thể luân hồi sao?" Vĩnh Thành Đế nhịn không được nói.

"Nhất pháp thông vạn pháp thông [2]." Thái Bình đạo nhân nói.

[2] Nghĩa là đã hiểu một điều thì mười điều còn lại cũng sẽ hiểu. (Ý câu này là đã biết nếu làm trái ý trời sẽ phải xuống địa ngục thì cũng phải tự biết mình không được luân hồi.)

Rốt cuộc Vĩnh Thành Đế không truy hỏi về tính mạng của mình nữa mà hỏi qua chuyện khác: "Đại Tàn... Còn có thể cứu được không?"

"Không thể." Thái Bình đạo nhân nói thẳng.

Vĩnh Thành Đế đột nhiên có chút hối hận vì đã tìm hắn đến đây.

"Tiên sư? Thật sự không có cách nào sao?" Vĩnh Thành Đế lại hỏi, có lẽ là người sắp chết nên cũng lương thiện hơn, ông ta cũng biết là mình không thể sống nên mới lo lắng cho thiên hạ này.

"Cho đến giờ thì Đại Tàn chỉ còn một đường sống duy nhất, nhưng lại cực kỳ mong manh." Thái Bình đạo nhân nói.

"Mời Tiên sư nói." Vĩnh Thành Đế vội đáp.

"Đường sống duy nhất đó nằm trên người Đoan vương." Thái Bình đạo nhân nói.

Vĩnh Thành Đế nghe vậy thì nhướn mày. Sau khi bị Thanh Vân đạo trưởng lừa gạt thì ông ta càng đa nghi hơn, tất nhiên lúc này cũng suy nghĩ xem người đứng trước mặt có phải do Tàn Dục sai đến để lừa mình không.

Hoặc là... Có lẽ người này thật sự có bản lĩnh nhưng lại thân thiết với Tàn Dục.

Thái độ của Vĩnh Thành Đế có chút âm trầm, Thái Bình đạo nhân nói tiếp: "Phái Đoan vương tới Tây Bắc, phong hấn làm Tây Bắc Vương, khi Thiết Kỳ xuống phía Nam thì hấn có thể trị hoãn một thời gian."

Vĩnh Thành Đế đã chuẩn bị tốt tinh thần nghe hấn khuyên mình truyền ngôi cho Tần Dục, nhưng không ngờ lại nghe được một đáp án như vậy nên có hơi sững sốt.

Tây Bắc là nơi nào? Đó là vùng đất cằn sỏi đá! Thái Bình đạo nhân hoàn toàn không đến đây để nói giúp Tần Dục, hay là hấn có thù với Tần Dục đây?

Phải biết rằng Tần Dục thân là con trai trưởng của Hoàng Hậu, lại không có con nối dõi, hoàn toàn có thể cho hấn một vùng đất phong màu mỡ!

"Tiên sư có ý gì?" Vĩnh Thành Đế nói.

"Đoan vương cũng có chút bản lĩnh." Thái Bình đạo nhân nói: "Vốn dĩ Ngũ hoàng tử cũng có thể làm tướng quân, nhưng lại quá nhỏ."

Vĩnh Thành Đế cứng đờ mặt.

Nhưng nhìn thấy người trước mắt này bao quanh ông ta không có chút kẽ hở thì đột nhiên lại cảm thấy mình như tỉnh táo ra.

Vĩnh Thành Đế... Cũng không phải người hoa mắt ù tai như vậy, lúc trước ông ta cũng từng được chỉ bảo tỉ mỉ với tư cách là người thừa kế địa vị Đế vương.

Bây giờ khi đã xác định mình phải chết không thể nghi ngờ thì ông ta lại suy nghĩ chuẩn bị thật tốt hậu sự cho mình.

Trầm mặc một hồi lâu, Vĩnh Thành Đế lại hỏi: "Có thật là để Đoan vương đến Tây Bắc thì sẽ tạo ra một con đường sống không?"

"Đúng." Thái Bình đạo nhân nói.

"Còn cần phải làm cái gì nữa?" Vĩnh Thành Đế hỏi tiếp.

"Nếu có thể thì tốt nhất cho thêm chút lương thảo và binh mã, nhưng quốc khố lại trống rỗng."

Vĩnh Thành Đế lập tức chột dạ, đồng thời... Ông ta cũng phát hiện vào lúc này ông ta thật sự không có khả năng cho Tần Dục thứ gì.

Vĩnh Thành Đế bình thần trở lại, hàn huyên vài câu với Thái Bình đạo nhân, lúc này mới phát hiện Thái Bình đạo nhân có chút kính trọng Tần Dục, lúc nhắc tới Tần Dục thì giọng nói sẽ có chút dao động.

Thậm chí hấn còn khen Tần Dục: "Đoan vương rất tốt."

Nhưng hấn lại muốn để Đoan vương mà hấn kính trọng đến Tây Bắc.

Trong ấn tượng của Vĩnh Thành Đế thì thân thể của nhi tử này vẫn luôn không được tốt lắm, thân thể hấn kém như thế, đến Tây Bắc không biết có thể chịu được mấy năm, nhưng đúng là hấn thật sự có chút bản lĩnh.

"Trẫm, đều nghe theo tiên sư." Vĩnh Thành Đế suy sụp nói, vốn đang cảm thấy phần chân đầy mình vì có thể sẽ được cứu chữa, bây giờ cảm giác đó đột nhiên biến mất không còn một mảnh, ốm yếu ngã xuống giường.

Chắc chuyện của mình đã làm xong rồi phải không? Lục Di Ninh nhìn thoáng qua Vĩnh Thành Đế đang nằm trên giường thì có chút bối rối.

Tối hôm qua Tần Dục nói rất nhiều thứ với nàng, dạy nàng rất nhiều câu dùng đến ứng phó với các tình huống khác nhau, mà đến bây giờ có vẻ như chuyện nàng phải làm đã xong rồi thì phải?

Suy nghĩ một lát, Lục Di Ninh đi đến bên giường, mở cửa sổ ra rồi nhảy ra ngoài.

Tuy rằng Vĩnh Thành Đế có chút mất mát nhưng vẫn chú ý đến vị Thái Bình đạo nhân, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng này nên trong chốc lát không phản ứng kịp.

Một lát sau Vĩnh Thành Đế mới hô: "Người đâu!"

Người ngoài cửa liền rút rít đi vào.

Tần Dục ngồi trên xe lăn, cử động không tiện nên dừng ở cuối hàng, phát hiện Lục Di Ninh đã đi, hấn lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này ở bên ngoài hấn vẫn rất lo lắng, e sợ sẽ xảy ra chuyện, bây giờ xem ra mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi.

Nhưng mà... Thật ra hấn đã lo lắng dư thừa rồi phải không? Chung quy Lục Di Ninh vẫn thắng được Vĩnh Thành Đế.

Tần Dục nhìn cánh cửa sổ đang mở ra, còn Vĩnh Thành Đế thì lại đang nhìn Tần Dục.

Nhưng sau khi chạm mắt với Tần Dục, Vĩnh Thành Đế liền chuyển mắt đi chỗ khác rồi nói: "Thái y đâu? Đi gọi thái y tới đây cho ta!"

Ông ta cảm thấy hình như thân thể của mình có tốt lên một chút nên gấp gáp muốn xác nhận thử xem.

Ngoài ra: "Còn nữa, nhanh cho người tìm xem Thái Bình đạo nhân đi đâu rồi! Đúng rồi, nhất định không thể vô lễ với tiên sư."

Thái y nhanh chóng chạy đến, sau khi kiểm tra xong cho Vĩnh Thành Đế thì báo cho Vĩnh Thành Đế biết thân thể ông ta đã tốt lên được một ít, giống như là ăn được thuốc bổ vậy, đáng tiếc lại không thể trị tận gốc.

Còn về việc đi tìm Thái Bình đạo nhân... Thái Bình đạo nhân kia giống như đã tan biến khỏi Hoàng cung vậy

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ngốc Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.